

Giới thiệu Vĩnh Dạ

Tình Hồn - Sát thủ đệ nhất Lưu Ly cốc.

Thế tử Vĩnh An hầu - ám sát thuốc của Đoan vương phủ.

Đâu mới là thân phận thực sự của hai hắc? Hay chỉ là một cánh chim bị bỏ rơi trong loạn muốn tìm một nơi trú ngụ ẩn cư?

Đi dọc bờ Vong Xuyên, người ngắt một đóa bi ngạn đỏ rực như lửa, giữ lại tất cả ký ức kiếp trước, quyết định số phận nhuộm máu kiếp này...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chết dưới hoa mẫu đơn

Trăng mờ, gió lạnh, đêm sát nhân.

Lý Lâm nắm chặt vô lăng, đạp phanh xe. Vị thiếu gia của tòa biệt thự trên núi có một thói quen rất kỳ quặc, đó là thích đạp xe địa hình rèn luyện sức khỏe vào mười giờ mỗi tối. Nhiệm vụ của Lý Lâm là gây ra một vụ tai nạn xe.

Sở dĩ gọi là tai nạn xe vì đó là tai nạn chứ không phải cố ý giết người. Thế nên cho dù bị bắt, cũng chỉ có thể kết tội gây mất trật tự giao thông. Huống hồ, theo như kế hoạch, hắc không có ý định chạy trốn. Không hề kế hoạch này có bất cứ điểm đáng ngờ nào khiến người khác hoài nghi đây là một vụ mưu sát.

Kế hoạch kín kẽ không một sơ hở.

Lý Lâm ăn com uống rượu cùng bạn, sau đó lái xe về căn nhà mình mới xây nửa năm trước ở lưng chừng núi. Một người đã uống rượu lái xe về nhà vô tình đâm phải vị thiếu gia ra ngoài rèn luyện sức khỏe, rất bình thường.

Chờ khoảng năm phút, Lý Lâm khởi động xe rồi lên núi. Không được sai lệch một phút nào, ngay cả khoảng thời gian cần để lái xe cũng được hắc tính toán kỹ.

Thế nên Lý Lâm làm theo đúng kế hoạch, đâm vào vị thiếu gia kia, nhìn cả người và xe văng xa đến hơn hai mươi mét. Hắc xuống xe, xác nhận cái chết của vị thiếu gia, dùng giọng nói cực kỳ hoảng sợ để báo cảnh sát.

Chiều theo kế hoạch thì chỉ có hai hậu quả, bồi thường hoặc ngồi tù. Chủ nhân của tòa biệt thự trên núi không cần khoản bồi thường mấy chục vạn, chỉ có thể yêu cầu Tòa án xử Lý Lâm ba tới năm năm tù giam.

Khi nhận nhiệm vụ này, hắc đã tính toán rất kỹ, dùng ba hay năm năm để trả một món nợ ân tình, không hề đắt. Nhưng hắc không ngờ được rằng, người anh em mà hắc nợ lại không hề muốn được trả bằng ân tình, mà muốn cái mạng này.

Lý Lâm chết trong một trận ẩu đả trong tù. Với thân thủ của hắc thì không thể có chuyện gì khi hai đám người xông vào đánh đá nhau được, nhưng người anh em đứng sau lưng đã dịu dàng tặng hắc một nhát dao cùng câu nói: - Anh em của anh chúc anh lên đường may mắn.

Quần áo lẽ mề như đang diễn kịch. Lý Lâm co giật nhìn khoảng trời ngoài song sắt, cười lạnh nghĩ, vì cái nghĩa khí chết tiết mà mình chết quá oan uổng, có lẽ khi lắc đầu nói không cần tiền là đã định trước hậu quả hôm nay. Người anh em của hắc không tin hắc không cần một xu nào, chỉ đơn giản vì trả món nợ ân tình.

Lý Lâm ngo ngác đi tới Vong Xuyên(1), một biển hoa nở đỏ rực như máu.

Đây phải chăng là loài hoa Bỉ Ngạn trong truyền thuyết?

Lý Lâm vươn tay ngắt một bông cài vào túi áo. Trong lúc hoang mang, hắc bước hụt chân, rơi xuống Vong Xuyên, mặc cho dòng nước cuốn trôi. Hắc loáng thoáng nhớ ra, mình còn chưa uống thuốc của Mạn Bà.

Dãy núi ở vùng biên cương phía tây An quốc đang độ giữa thu. Ánh mắt đờ đẫn ngắm nhìn sơn cốc của hải đồng sáu tuổi bỗng dựng lên một tia sáng, đôi con ngươi hệt như mặt hồ ngũ sắc dưới chân núi, lấp lánh trong ánh dương.

Lý Lâm thờ dãi, chẳng còn tâm trạng mà giả vờ si mê nữa, bởi vì nghe thấy tiếng tên thủ vệ bên cạnh nói: - Ngốc cũng chẳng sao, bộ dạng này mà không đưa tới Mẫu Đơn viện thì phí quá.

Mẫu Đơn viện? Bộ dạng này còn làm gì được nữa? Lý Lâm phui mồm đứng lên, dùng nụ cười ngây thơ của đứa trẻ sáu tuổi nhìn tên thủ vệ: - Đây là

đầu?

Đương nhiên nó biết đây là đầu. Nhìn bọn trẻ đang hò dô khoa chân múa tay tập võ, cảnh tượng một bang phái nào đó trong phim bồi dưỡng những con chó trung thành từ nhỏ lướt qua trước mắt. Nó không muốn lại phải làm sát thủ, kiếp trước đã quá mệt mỏi rồi.

Nhưng làm sát thủ hình như còn đỡ hơn bị đưa tới kỹ viện, thế là Lý Lâm tỉnh táo lại.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo cầm thanh đao sáng loáng, nó vung lên, các bộ phận trên cơ thể vẫn chưa đạt yêu cầu, nhưng đã tìm được cảm giác của kiếp trước. Điều này khiến nó rất hài lòng.

Trong ba tháng, Lý Lâm cùng bọn trẻ con đánh nhau trên một khoảng đất trống. Ba tháng sau, y phục của nó được ký hiệu một trăm, cùng chín mươi chín đứa trẻ nữa đi vào tòa lâu bằng gỗ đánh số mười, bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

Khoảnh khắc đặt chân vào trong, Lý Lâm bị ai nhớ lại trận ẩu đả của kiếp trước. Nó lại cười, kiếp này, bên cạnh mình không còn người anh em nào có thể đâm một dao sau lưng được nữa.

Ghi chú: 1. Vong Xuyên: dòng sông dưới Địa ngục.

Không ngờ ba tháng trước khi vào lâu thì nó tỉnh lại, thế nên nó là người cuối cùng tham gia vào khóa huấn luyện này, số hiệu một trăm, đứa trẻ thứ một trăm của tòa nhà thứ mười.

Tia nắng đầu tiên sau trận tuyết.

Ánh mặt trời ngập tràn sơn cốc. Trong thế giới trắng bạc ấy, khu rừng thấp thoáng màu xanh, thứ màu xanh như mực ít nhiều cũng mang theo chút ý thơ.

- Giang sơn... như họa. - Lý Ngôn Niên khoác chiếc áo choàng xanh đứng dưới mái hiên, lông chồn trắng bạc quấn quanh cổ càng tôn lên vẻ tuấn tú.

Giọng hán nhân nhật mà dịu dàng, như vệt nắng trên tuyết.

- Hồi bẩm chấp sự, mười tòa lâu tổng cộng có mười bảy người đi ra. Lầu số một một người, lầu số hai hai người, lầu số ba hai người... lầu số mười năm người. - Một hán tử áo đen cung kính hồi báo.

Ánh mắt Lý Ngôn Niên thoáng hiện vẻ kinh ngạc, rồi lặng lẽ lướt về phía mười bảy người đang đứng trong sân. Hắn chậm rãi đứng thẳng lên, tiện tay đưa chiếc lò giữ ấm ra.

Lý Nhị vội vàng đón lấy, thận trọng ôm trong tay. Hơi ấm lập tức lan tỏa khiến y dễ chịu muốn thở hắt một hơi, nhưng trên mặt vẫn mang biểu cảm khiêm nhường và cung thuận.

Lưng y hơi khom xuống, không biết là thói quen đã hình thành sau nhiều năm hay vì sao, y dường như chưa bao giờ đứng được thẳng lưng. Đôi mắt tí hí lúc nào cũng có vẻ lúng lúng, khẽ liếc nhìn những người đang đứng trong sân. Mười bảy người đi ra, việc này xem ra không thành vấn đề rồi, ngày mai là có thể rời khỏi đây. Lý Nhị nhớ tới ly rượu nóng ở trong phủ, thời tiết này có thể ngắm tuyết, thưởng mai, vịnh thơ, tâm trí y đã sớm bay ra khỏi sơn cốc.

Tuyết trên mặt đất vẫn chưa được quét sạch, mười bảy đứa trẻ đứng đó, y phục tả tơi đến mức không còn nhận ra hình dáng ban đầu nữa. Trên người chúng đều có vết thương, máu nhỏ xuống đất, nhuộm hồng một khoảng tuyết dưới chân. Rõ ràng chỉ là những đứa trẻ mới bảy, tám tuổi nhưng trong mắt đã ánh lên vẻ mệt mỏi xen lẫn hưng phấn. Dưới cái nhìn chăm chú lạnh lùng của Lý Ngôn Niên, chúng trở nên rụt rè, bối rối.

- Có thể sống được trong số ngàn người, đều là Gia rồi. - Lý Ngôn Niên đứng yên giây lát mới hải lòng cảm thán một câu.

Lời này vừa thốt ra, những kẻ trong sân đều thở phào nhẹ nhõm, mấy đứa trẻ kia cũng không ngoại lệ, có hai đứa còn ngồi phịch xuống nền tuyết lạnh.

Lý Ngôn Niên liếc hai đứa đang ngồi trên mặt đất, lập tức mấy tên đại hán xung quanh xông ra xốc chúng dậy. Gương mặt chúng thoáng chốc trắng bệch như tuyết, ánh mắt kinh hãi.

Hắn thờ dài xua tay: - Đưa tới Mẫu Đơn viện!

Ánh mắt hai đứa trẻ lập tức mất đi ánh sáng, khốc thành tiếng: - Tha cho tôi!

Mười lăm đứa trẻ còn lại thậm chí còn không dám thở mạnh, thân thể bé nhỏ run rẩy nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng lưng, bất cần mất mạng là chuyện nhỏ, nhưng bị đưa vào Mẫu Đơn viện thì thật là thảm.

Ở trong cốc một năm, cứ mỗi khi hắc y thủ vệ nhắc tới Mẫu Đơn viện là ngọn roi trong tay lại trở nên nhẹ nhàng hơn, cũng không hạ xuống mặt người. Từng có người không chịu được tới lúc vào lâu đã bị đưa tới Mẫu Đơn viện, khi đó các thủ vệ sẽ ngừng roi rồi mời Hồi Hồn sư phụ y thuật cao minh nhất trong cốc tới xem xét vết thương, đều giả cười nói chờ tiểu gia qua sinh nhật thứ mười hai sẽ tới chúc mừng. Cừu Cừu nói với Lý Lâm: - Ta thà bị Trương đồ phu giết còn hơn rơi vào tay bọn thủ vệ ở Mẫu Đơn viện.

Lời đáp của Lý Lâm khiến Cừu Cừu cảm thấy thân thiết hơn: - Người cũng biết Trương đồ phu? Người đó không tàn nhẫn thế đâu.

Vậy mà sau đó cho dù Cừu Cừu cố nhớ lại thế nào cũng không thể tìm được cảm giác thân thiết thừa thãi từ người Lý Lâm nữa. Cừu Cừu vẫn không

nản lòng, dù sao trong số một trăm đứa trẻ trong cùng lứa, chỉ có Lý Lâm là quen biết Trương đồ phụ. Cừu Cừu cảm thấy mình có nghĩa vụ phải bảo vệ Lý Lâm.

- Đã nói rồi, có thể sống để đi ra từ một ngàn người đều là Gia. - Lý Ngôn Niên lại thở dài, trên mặt lộ vẻ tươi cười, - Nói đi, sao lâu số mười lại có tận năm đứa?

- Chấp sự, bọn chúng... - Tên thủ vệ chần chừ giây lát, nhìn thấy nét ôn hòa trong mắt Lý Ngôn Niên, lấp bắp một lúc mới thôi do dự. - Bọn chúng nhân lúc lũ trẻ ở lâu số chín tàn sát nhau một rồi thì thừa nước đục thả câu.

- Ô, ai dẫn đầu? - Đuôi mày Lý Ngôn Niên thoáng động đậy, lướt mắt về phía năm đứa trẻ đứng ngoài rìa. Đều là những dáng dấp bé nhỏ thanh tú, hẳn thăm khen ngợi trong lòng, nhưng lời thốt ra lại nghe chừng lạnh lẽo.

Ba đứa trẻ cúi đầu không nói, đưa mắt nhìn Cừu Cừu. Điều này khiến Lý Lâm thấy khó hiểu. Theo phán đoán của nó, Lý Ngôn Niên sẽ không giết người dẫn đầu, nhưng xử lý thế nào thì chẳng ai biết.

Theo lý mà nói không nên bắt một đứa trẻ tám tuổi gánh tội thay, đã đến lúc phải đứng ra, nhưng Lý Lâm nghĩ, cứ từ từ đã. Dù sao làm con chim đầu đàn cũng không hợp với ý định che giấu thực lực của bản thân, Lý Lâm không muốn sau này bị phải đi thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm nhất. Với kinh nghiệm làm sát thủ kiếp trước của Lý Lâm, cao thủ số một thường chết nhanh nhất. Không phải thân thủ không tốt, mà là phải nhận quá nhiều nhiệm vụ nguy hiểm. Lý Lâm suy tính rằng lúc khai báo cần phải thể hiện sự sợ hãi một cách vừa phải, còn thì vẫn phải đứng ra.

Đối diện với ba đứa trẻ cùng vung đao chém về phía mình và Cừu Cừu, Lý Lâm vô thức nhắc Cừu Cừu, bảo nó dẫn năm đứa trẻ trong lầu sang lầu số chín chém giết.

Lý Ngôn Niên cười: - Biết vì sao bắt một trăm người các ngươi chém giết lẫn nhau, mỗi ngày phải lấy một sinh mạng để hoàn thành nhiệm vụ không? - Không chờ trả lời, hắn nói tiếp. - Một chút nhân nhượng với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình!

Được rồi, cho các ngươi một cơ hội, khai ra kẻ đứng đầu, những kẻ khác Gia(

không giết.

- Là tôi! - Giọng Cừu Cừu run rẩy, nhưng đã cung khai trước Lý Lâm một bước. Nó vẫn còn nhớ, khi còn ở trong lầu bảo vệ Lý Lâm và ba đứa trẻ khác, bên tai vang lên một thanh âm, dịu dàng mà tàn khốc: - Giết người lâu số chín! - Cừu Cừu lúc này thà tin rằng đó là tiềm thức đang dẫn dắt chứ không phải lại là Lý Lâm ngây thơ mà nó vẫn bảo vệ bấy lâu...

Lý Lâm kinh ngạc nhìn Cừu Cừu, một lần nữa nhắc nhở bản thân đừng nhớ ân tình này, tuy rằng hình tượng của một đứa trẻ tám tuổi lúc này đủ để khiến mình ngưỡng mộ.

Lý Ngôn Niên cau mày, Lý Nhị khom người nhẹ giọng nhắc nhở: - Gia, năm nay...

- Khá khen cho trò "đen ăn đen"(2). Vậy thì đám trẻ lầu chín chẳng phải đã uống mạng rồi sao? - Đôi mày hắn giãn ra, thản nhiên nói. - Đưa lại vào lầu số mười, kẻ nào ra được vào ngày mai mới được coi là thoát.

Lý Nhị hít một hơi, dường như không suy đoán được tâm tư chủ nhân. Bọn trẻ này cứ một trăm đứa sống trong một tòa lầu, nhiều ngày tàn sát lẫn nhau, một lầu chỉ có vài đứa ra được, đều được coi là tinh anh lương tài. Ban này phết mất hai đứa, giờ lại đưa năm đứa vào lầu, nói không chừng còn tồn thất thêm, thực sự là không nỡ.

- Hồi Chấp sự, là tôi. - Lý Lâm thở dài trong lòng, bước lên trước hai bước, khề khàng trả lời. - Là chủ ý của tôi, để ra được không dễ dàng gì, chẳng ai muốn quay về cả.

Lý Ngôn Niên nhìn Lý Lâm đang quỳ trước mặt, đó là đứa trẻ nhỏ nhất trong số những đứa bước ra được, chỉ mới sáu tuổi. Hắn kinh ngạc khi nghe thấy ngữ khí bình thản của Lý Lâm: - Là người sao?

Cừu Cừu và Lý Lâm đồng thanh đáp: - Là tôi!

- Hay cho huynh đệ tình thâm! Biết thế nào là huynh đệ không? Huynh đệ chính là kẻ dễ dàng bán đứng các ngươi nhất, nhớ lời của Gia. Rốt cuộc là ai?

Cừu Cừu vội vàng lên tiếng nhưng Lý Lâm ngăn nó lại: - Thực ra là tôi. Chủ ý của tôi, hẳn dẫn đầu.

- Ô? Sao ban nãy không chịu nhận?

- Sợ chết! - Lý Lâm đáp dứt khoát lạ thường.

- Sợ chết? Phải rồi, là con người thì đều sợ chết. - Lý Ngôn Niên khẽ cảm thán một câu. - Giờ không sợ chết nữa ư?

- Chấp sự sẽ không giết tôi, cùng lắm thì như hai người ban nãy, bị đưa tới Mẫu Đơn viện.

Lý Ngôn Niên thích thú nhìn nó, gọi thẳng số hiệu: - Một trăm, ngươi có biết Mẫu Đơn viện là nơi như thế nào không?

Hắn vốn không nghĩ rằng một đứa trẻ sáu tuổi có thể hoàn toàn hiểu được, nhưng vì ngữ khí luôn rất điềm tĩnh của Lý Lâm mà bật ra câu hỏi.

Lý Lâm ngẩng mặt lên, đôi mắt sáng như thạch anh nổi bật trên gương mặt vậy máu tanh. Ánh mắt không chút sợ hãi, ngược lại còn có vẻ như giễu cợt khi trả lời: - Chết dưới hoa Mẫu Đơn, làm quý cũng phong lưu!

Lý Ngôn Niên ngờ ngàng, nghiêng ngẫm mấy lần câu nói ấy, rồi bật cười: - Ha ha! Không ngờ năm nay lại có một tài năng như thế! Thú vị! Thú vị! -

Dứt lời, hắn phất tay áo bỏ đi.

Đám người trong sân đưa mắt nhìn nhau. Lý Nhị cũng ôm cái lò sưởi hí hửng theo Lý Ngôn Niên vào phòng.

Mấy đại hán hắc y xung quanh lúc này mới thở phào. Cừu Cừu giận dữ quát: - Ngươi muốn hai chúng ta cùng chết sao?

Lý Lâm vò đầu, ngây ngô nở nụ cười: - Rõ ràng là ta nói với ngươi mà.

Cừu Cừu điên tiết: - Ngươi là đồ ngốc! Rõ ràng là chỉ buột miệng nói thôi, ngươi làm gì có tâm tư đó!

Thấy nó nổi giận, Lý Lâm chỉ cười: - Ta đói rồi.

Lúc này Cừu Cừu mới quay mặt lại, trừng mắt nhìn Lý Lâm: - Hồng nhan họa thủy!

Lý Lâm xoa mặt, bất giác cười khò. Gương mặt này, chẳng trách những kẻ ngốc đều có thể vào Mẫu Đơn viện để phát huy nhiệt lượng thừa.

Cừu Cừu phát tác xong thì ngẩng đầu ưỡn ngực kéo Lý Lâm ra khỏi sân. Hắc y thủ vệ đứng gác cổng ôm quyền hành lễ, cười nói: - Chúc mừng tiểu gia đã qua cửa.

Cừu Cừu hừ một tiếng, không thèm đếm xỉa. Lý Lâm lại cười: - Sau này nhờ các vị đại thúc quan tâm nhiều hơn.

Nó lảo đảo sau lưng Cừu Cừu, không nhận được buột miệng hỏi: - Lúc đó ngươi không sợ chết sao?

Trong mắt Cừu Cừu lóe lên một tia giao hoạt: - Cùng lắm là bị đưa vào Mẫu Đơn viện thôi.

Tàng đá trong lòng Lý Lâm được nhắc đi, không cần nợ người ta ân tình nữa rồi.

Lý Lâm thay y phục mới, theo thủ vệ tới nơi ở của Lý Ngôn Niên. Tên thủ vệ đi trước, nhìn thấy tòa tiểu lâu thì bước chân nhẹ đi. Lý Lâm lặng lẽ nghĩ, tên Lý Chấp sự này có khả năng thu thập hàng ngàn đứa trẻ, rồi lạnh lùng nhìn chúng chết hết chỉ trong vài ngày, biểu cảm trên mặt lại không một chút rung động, thực sự là độc ác chẳng trách bọn thủ vệ sợ đến thế.

Tòa tiểu lâu trước mặt dựa núi mà xây, giống như được treo lên, mái nhà đan vào vách, có kiến trúc hình phễu. Lý Lâm nhìn địa thế của nó, nơi này có thể quan sát toàn cảnh của sơn cốc. Lý Chấp sự nói năng, làm việc trông có vẻ bình thản, nhưng thực ra lại muốn nắm mọi việc trong tay. Đó là phán đoán tiếp theo của Lý Lâm về người này.

Lý Nhị vén tấm rèm dày lên cho Lý Lâm vào trong, khom lưng ngoan ngoãn đứng cạnh Lý Ngôn Niên, ánh mắt nhìn Lý Lâm có vẻ thăm dò. Một đứa trẻ sáu tuổi có thể khiến Lý Chấp sự coi trọng nhường ấy thì hiển nhiên phải khác thường.

Một hơi ấm ủa tới mang theo mùi hương, Lý Lâm hít sâu một hơi, nhận ra đó là mùi vô quất trong chiếc chậu than gần đó, Lý Chấp sự thật biết hưởng thụ. Lý Lâm thu ánh mắt về, bước vào trong, im lặng, ngoan ngoãn quỳ trước mặt Lý Ngôn Niên.

Lý Ngôn Niên nâng chén rượu lên, lạnh lùng liếc nhìn đứa trẻ.

Nên nhìn thẳng hay nên cúi đầu? Tâm tư Lý Lâm xoay chuyển, kiên trì được một lát thì cúi đầu vào thời điểm hợp lý để thể hiện sự yếu đuối.

Lý Ngôn Niên chăm chú nhìn một hồi lâu, thấy cuối cùng Lý Lâm cũng cúi đầu xuống, ánh mắt dần dịu đi, nhàn nhạt hỏi: - Sao lại nghĩ ra cách đó?

- Trong lâu có năm chúng tôi, không đủ chia. Quy định là mỗi người giết một người, không nói là không được giết người ở lâu khác.

Lý Lâm cúi đầu thành thực trả lời, trong lòng thầm chửi người của sơn cốc này thật biến thái. Vừa đưa vào lâu, mỗi đứa trẻ đều biết hôm sau phải giết một người để hoàn thành nhiệm vụ. Một trăm đứa trẻ trong lâu cứ như phát điên, chỉ trong một tối đã quay đao giết nhau, chết mất quá nửa, đứa nào không chết mà bị thương thì cũng không sống được đến tối hôm sau.

Từ nhỏ đã phải học đâm chém lẫn nhau mới có thể sinh tồn thì lớn lên sẽ thế nào? Nhưng nếu phải lựa chọn giữa sinh và tử, Lý Lâm chẳng có lý do gì để người khác ra tay tàn ác với mình. Thế là giữa vô số ánh mắt hoặc rụt rè, hoặc sợ hãi, hoặc độc ác của bọn trẻ, Lý Lâm đã sống sót, hơn nữa không giết đứa nào. Công phu của Cừu Cừu không biết có phải gia truyền hay không mà cao hơn những đứa trẻ khác một bậc. Chỉ sau vài câu gợi ý đã bảo vệ Lý Lâm ra khỏi lâu.

- Trước khi tỉnh lại ngươi vẫn là một đứa ngốc! - Lý Ngôn Niên liếc tờ giấy mỏng trên bàn, trên đó có vài dòng ghi chép về chuyện liên quan tới Lý Lâm.

Hắn nhớ lại câu thơ đó, lòng hiếu kỳ nổi lên, giọng nói dịu dàng hơn, nhưng ánh mắt lại sắc như dao: - Còn nhớ chuyện trước khi tới sơn cốc không?

- Không nhớ nữa. - Lý Lâm vẫn trả lời bằng giọng điệu thành thực nhất. Lý Lâm chỉ biết sau khi tỉnh dậy thì đã ở sơn cốc này, có người đưa mình tới đây. Một bóng người mơ hồ thường thì thăm bên tai Lý Lâm mà bản thân không thèm để ý.

Lý Ngôn Niên thấy hơi nuôi tiếc. Hắn vẫn tưởng rằng sai thuộc hạ tìm hơn một ngàn đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi sẽ rất khó, thế nên bọn chúng mới tìm cả một đứa ngọc cho đủ quân số.

Trong gần một năm huấn luyện, Lý Lâm cứ dờ dẩn ngắm người khác tập luyện. Giữ lại bảy, tám tháng sau, thấy nó vẫn cứ ngờ ngờ nghếch nghếch, nghĩ bụng chỉ cần trẻ con là được, đưa tới Mẫu Đơn viện cũng có chút tác dụng. Không ngờ ba tháng trước khi đưa vào lầu thì nó tỉnh táo lại, thế nên mới là đứa cuối cùng gia nhập vào đội huấn luyện, số hiệu cũng là một trăm, đứa trẻ thứ một trăm của lầu số mười.

Một đứa trẻ luyện tập ít hơn người khác, công phu hiển nhiên không bằng mà lại sống sót trong cuộc tàn sát, hơn nữa còn lên kế hoạch "đen ăn đen". Từ một đứa trẻ ngu ngốc tới kế hoạch lớn gan, rồi cả câu thơ kia, Lý Ngôn Niên có không muốn hứng thú với Lý Lâm cũng không được.

Lý Ngôn Niên không nói gì nữa, bầu không khí trầm mặc đè nặng cả căn phòng. Lý Lâm cảm thấy một luồng áp lực khổng lồ ập tới. Không phải Lý Lâm chỉ có ký ức trong khoảng một năm tới sơn cốc này, mà còn nhớ kiếp trước mình là sát thủ, thế nên chỉ đành ưỡn thẳng lưng thêm một chút, tỏ ra sợ Lý Chấp sự nhìn thấy, cố gắng thể hiện bộ dạng vừa sợ hãi, vừa muốn bộc lộ tài năng.

Lý Lâm sau khi tắm rửa sạch sẽ khiến Lý Ngôn Niên có một cảm giác kỳ lạ, gương mặt ấy dường như đã từng quen biết. Hắn nhìn Lý Nhị, Lý Nhị tựa hồ cũng đồng cảm, gật đầu. Lý Ngôn Niên mỉm cười, thu lại khí thế, Lý Lâm cảm thấy áp lực trên người nhẹ nhõm hẳn đi, thậm chí thở phào, đứng là cao thủ vô lâm!

- Tên của năm người các người lần lượt là Tinh Hồn, Nguyệt Phách, Hồng Y, Ung Vũ, Nhật Quang, người chọn một cái đi!

Tên của thích khách đều mang hình bóng thích khách, nghe thật phong quang, nhưng tất cả đều tan đi như mây khói, chẳng ai có một kết cục tốt. Nó không muốn làm bất kỳ ai trong số đó. Nhưng nó được phép lựa chọn không? Chọn, mình không thích, không chọn thì phải nêu lý do. Trước đây là một thằng ngọc, giờ vẫn chỉ là đứa trẻ sáu tuổi, nó không thể nói lý do ấy. Thế nên nó cung kính đáp: - Tùy Chấp sự ban tên.

Lý Ngôn Niên liếc nó một cái, thông thả nói: - Thế thì là Tinh Hồn đi, ánh sáng trong bóng tối, không ai có thể cướp đi được. Ta sẽ đưa người tới Thượng viện... Người là một người kỳ lạ, phúc hay họa đây?

Câu trước là nói với Lý Lâm, câu sau là tự hỏi chính mình.

Chưa gì đã ban cho một cái tên như sao chổi? Lý Lâm cười khở trong lòng, nhưng gương mặt vẫn lộ vẻ hoan hỉ: - Tinh Hồn đa tạ Chấp sự!

Nhận miếng ngọc bài, tên thủ vệ dẫn Lý Lâm ra ngoài. Lý Ngôn Niên uống cạn ly rượu, lẩm bầm: - Ta có làm sai không nhỉ? Bộ dạng ấy... nên đưa nó tới Mẫu Đơn viện. Chết dưới hoa Mẫu Đơn, làm quý cũng phong lưu... - Hắn lẩm bầm đọc mấy lần, thần thờ ngồi trên ghế.

- Gia, ngày mai... - Lý Nhị thận trọng nhắc nhở.

- Hồi kinh.

Ghi chú: 1. Gia, nghĩa gốc là ông, ở đây dùng để chỉ người có địa vị cao.

2. Dùng thủ đoạn phi pháp đối phó với chuyện phi pháp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoa nở dưới châu

Tinh Hồn thực sự khâm phục người đánh số thứ tự, in một bông hoa đỏ rực như máu dưới lòng bàn chân, khiến nó nhớ tới biển hoa rực rỡ trên đường xuống hoàng tuyến, đó có phải thai ký sau khi chuyển thể không?

Tinh Hồn bước theo tên thủ vệ, thấy không phải là đương về lầu số mười, thậm chí là đang tới Thượng viện mà Lý Ngôn Niên nói, tiếc rằng không được gặp lại Cửu Cửu đáng yêu nữa.

Người trong cốc hành sự quyết đoán tàn nhẫn, không cho chúng có cơ hội được ở bên nhau. Sau này chúng sẽ coi như không quen biết, mỗi người chấp hành nhiệm vụ riêng của mình, nói không chừng còn tàn sát lẫn nhau. Nếu có tình cảm thì không còn là thích khách nữa.

Lý Ngôn Niên cao sang, quyền quý mà chỉ là một Chấp sự thì Chủ sự của cốc này có thân phận như thế nào? Tinh Hồn lặng lẽ phân tích, hiện giờ việc bản thân không muốn bỏ trốn, không muốn làm sát thủ với việc học một chút bản lĩnh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Thời đại bình khí hơn nhau là ở vũ lực, Tinh Hồn không ngốc tới mức đi tìm một mảnh ruộng nào đó để làm nông dân.

Tinh Hồn tin rằng, bất cứ thời đại nào, bất cứ nơi nào, vĩnh viễn không nên cam chịu ở tầng lớp thấp kém nhất trong xã hội. Hiếm ai được mang theo cả ký ức kiếp trước như mình, ít nhiều gì cũng phải tổng kết lại để kiếp này sống huy hoàng một chút.

Tinh Hồn cong khoe miệng mỉm cười, cùng lắm thì lại xếp hàng trên đường xuống hoàng tuyền để chờ đầu thai. Con người đều sợ chết là vì không biết cảnh tượng sau khi chết sẽ thế nào, thực ra biết rồi thì cũng thế thôi, còn gì đâu mà đáng sợ?

Tinh Hồn ngẩng đầu lên, tịch dương chói lóa, sơn cốc sáng bùng rực rỡ, máu tanh cùng tội ác đã bị tuyết trắng và mặt trời vùi chôn xuống lòng đất. Tinh Hồn trầm nghĩ, Lý Ngôn Niên thu thập bao nhiêu trẻ con mà không để lộ dấu vết, chắc chắn là phải có âm mưu gì đó. Có lẽ nhiều năm sau này, bầu trời ở ngoài kia rồi sẽ thay đổi.

Đi men theo sơn đạo khoảng một canh giờ thì lên tới đỉnh núi. Xung quanh cây cối um tùm, đưa mắt nhìn ra, đối diện là một đỉnh núi mơ hồ ẩn hiện giữa mây khói sương mờ. Gió núi thổi tung tay áo, Tinh Hồn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt như mới được gột rửa, bất giác hít sâu một hơi, vách núi đối diện chắc chắn là một sơn trang nghỉ dưỡng.

- Tiểu gia, tiểu nhân chỉ có thể đưa người tới đây thôi. - Tên thủ vệ thờ hất ra, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Tinh Hồn liếc nhìn miệng vực không thấy đáy, rồi lại nhìn hai sợi xích sắt treo lơ lửng bắc ngang vách núi, gật đầu: - Đa tạ thủ vệ đại thúc, sau này có cơ hội nhất định sẽ mời thúc uống rượu.

- Không dám! Tiểu gia bảo trọng? - Thủ vệ không dám nhiều lời, ôm quyền hành lễ với Tinh Hồn rồi quay người bỏ đi.

Lý Ngôn Niên nói, người ra khỏi lâu đều là Gia. Thủ vệ có hung dữ đến đâu thì cũng chỉ là nô tài cho những hạt giống sát thủ này. Đãi ngộ ở nơi này cũng tốt thật đấy.

Tinh Hồn ngó nghiêng xung quanh rồi lại quan sát sợi xích sắt, đột nhiên hô to: - Có người không? Không có ai là tiểu gia đi đấy nhé!

Không có động tĩnh, Tinh Hồn cười lạnh nhìn sợi xích sắt. Nó không tin là ở một nơi cao và nguy hiểm thế này mà lại cho một đứa trẻ sáu tuổi không biết khinh công đi qua.

Con gió lạnh buốt từ dưới vách núi thốc lên, văng tịch dương lóa lên những tia sáng cuối cùng, đỉnh núi lặng như tờ, chỉ còn tiếng lá cây xào xạc mỗi khi gió thổi qua, cô tịch đến đáng sợ. Kiếp trước, hồi sáu tuổi thì mình đang làm gì? Đeo ba lô đi học, bày trò nghịch ngợm bị cha đánh? Thực ra như thế cũng rất hạnh phúc. Nếu không phải vì tình cờ làm sát thủ thì cuộc đời của nó có lẽ cũng sẽ trôi qua đơn giản, ảm áp như những người bình thường khác.

Tinh Hồn đứng đó một lát, mặt trời đã lặn dần xuống đỉnh núi. Tinh Hồn nhìn sợi xích sắt đến xuất thần, liều lĩnh giẫm lên sợi dây, cho dù chỉ là một khảo nghiệm thì cũng không muốn mạo hiểm. Bây giờ không phải là muốn học công phu hay không, mà người trong cốc chủ động mời mình học, thế thì việc gì phải vội?

Con gió thổi rất cả mặt, mặt trời vừa xuống núi, nhiệt độ cũng giảm đột ngột. Tinh Hồn quay người rời khỏi vách núi, men theo con đường ban nãy tập tễnh xuống núi, phỏng chừng tới được chân núi thì trời cũng tối, phải tranh thủ vào lầu nghỉ ngơi, nếu không ở ngoài sẽ chết cóng mất.

Thực ra trong lòng Tinh Hồn hy vọng rằng cái bóng thần bí ấy sẽ xuất hiện một lần nữa, tuy rằng bản thân giả ngọc không đếm xỉa gì tới y, nhưng cái bóng đó ít nhiều cũng mang cho mình cảm giác an toàn, khiến Tinh Hồn biết rằng vẫn còn một người đang ở cạnh bên.

Bình an về tới sơn cốc. Xung quanh tĩnh mịch, chẳng thấy tên thủ vệ nào, bọn Cửu Cửu cũng không biết đã được đưa đi đâu.

Tinh Hồn dừng lại trước lầu số mười, nhìn một cái, không muốn trở vào cái nơi đầy mùi huyết tanh này nữa. Nó thờ dài, đi thẳng tới tòa tiểu lâu của Lý Ngôn Niên.

Lần này không có Lý Nhị vén rèm, Tinh Hồn chẳng cần được mời, tự ý đi vào.

Trên bàn còn bày rượu thịt, hương thơm của vỏ cam vẫn lan tỏa. Hơi ẩm từ lò lửa làm tan chảy những hạt băng đậu trên y phục, Tinh Hồn hơi đắc ý với phán đoán của mình. Cả đi cả về mất hai canh giờ, vừa đói vừa mệt, nó rũ rượi y phục, chấp tay đi tới bên bàn, thoải mái ăn uống như ở chốn không người.

- No rồi hả?

Một giọng nói thâm u lơ lửng trong không trung, Tinh Hồn giật mình, đôi mắt run rẩy, quay người lại thấy một Thanh y nhân 1). Nó bực bội nghĩ, là ma thì cũng không nên dọa người ta như thế: - Ông... là ai?

- Sư phụ người.

Tinh Hồn nghiêng đầu nghĩ ngợi: - Sư phụ? Lý Chấp sự nói là đưa tôi lên Thượng viện.

- Ta là người ở Thượng viện, tới đón người. Đưa ngọc bài cho ta.

Tinh Hồn rút miếng ngọc bài ra đưa cho người kia, cười rạng rỡ: - Sư phụ, con là Tinh Hồn!

Gương mặt trắng bệch của Thanh y nhân không chút biểu cảm, lạnh lẽo nhìn nó.

Tinh Hồn đành phải xuống khỏi bàn, đi tới trước mặt người kia, nhảy phắt lên ôm lấy ông ta: - Đi thôi, sư phụ.

Thanh y nhân thuận tay đón lấy nó, ngớ ngàng không nói gì, bế Tinh Hồn đi ra ngoài.

Cảm giác được ôm Thanh y nhân rồi lên núi thật vô cùng thích thú, Tinh Hồn nhớ cái cáp treo được ngồi ở kiếp trước, vừa vững vàng nhanh chóng vừa thoải mái. Vẫn là con đường ấy dẫn lên núi, Tinh Hồn còn chưa cảm nhận được sự kích thích khi giẫm lên dây sắt trên không thì người kia đã bế nó đi vào khu rừng.

- Chẳng phải là phải đi trên sợi xích sắt đó sao?

- Trừ phi ngươi muốn chết. Ngươi có qua nổi không?

Một hành động quyết định sự sống chết, xem ra ban nãy phán đoán Lý Ngôn Niên sẽ không giết mình là một sai lầm. Tinh Hồn kinh hãi toát mồ hôi lạnh, âm thầm nhắc nhở bản thân tuyệt đối không được coi nhẹ bất cứ người nào ở đây, ra khỏi lâu rồi cũng chưa chắc mọi sự đã cát tường. Nó biểu hiện như một đứa trẻ tò mò: - Nếu giẫm lên sợi xích đó để đi qua thì sao?

- Vậy thì cũng giẫm lên nó mà quay lại.

- Ở bên đó không có gì hả? - Tinh Hồn không dám tin đó là một trò đùa.

Thanh y nhân mở cơ quan, đi vào một địa đạo: - Chẳng có gì cả. Có thì ngươi cũng không nhìn thấy.

Ông ta nắm tay Tinh Hồn thông thả đi trong địa đạo: - Ta sở trường khinh công, ám khí, sau này ngươi theo ta học hai thứ này.

- Con muốn học những thứ khác thì sao? - Tinh Hồn tò mò.

- Thế thì phải xem số ngươi ba năm sau thế nào.

Không phải là một sư phụ thích nói. Tinh Hồn tròn trắng mắt cố gắng ghi nhớ con đường này. Khi Tinh Hồn còn đang mừng vì nhãn lực của mình còn tốt thì Thanh y nhân đã dắt nó rẽ vào một gian thạch thất. Tinh Hồn ngây người, buông tay Thanh y nhân ra, đi mấy vòng quanh căn phòng, không dám tin là mình đã đi tới tận cùng con đường: - Ở đây sao? Những ba năm?

Trong thạch thất chỉ có một ngọn đèn, trông vô cùng trống trải. Dương Quá còn có Tiểu Long Nữ sống cùng, thi thoảng ra mộ phần thăm nom, bên cạnh nó thì chỉ có một Thanh y nhân nhàm chán cực độ, Tinh Hồn cảm thấy thật thiệt thòi.

- Ngọn đèn này chỉ thắp ba ngày thôi,(2sau này sẽ không có đèn nữa. - Thanh y nhân nói xong bèn ngồi xuống bồ đoàn).

Ba ngày? Tinh Hồn một lần nữa kinh ngạc. Nghĩa là nó chỉ có ba ngày để làm quen với gian thạch thất này, sau đó thì bắt đầu làm một kẻ mù.

Kiếp trước làm sát thủ phải ngồi tù rồi ầu đả, kiếp này ầu đả xong ngồi tù rồi mới làm sát thủ, nó thấy hơi hối hận vì lúc xuống hoàng tuyền đã tùy tiện ngắt bông hoa. Nó đã hiểu được cái tên Tinh Hồn, nghĩa là cái bóng ma quỷ xuất hiện trong đêm.

Ba năm thì ba năm, Tinh Hồn không muốn làm sát thủ, càng không muốn làm một con chuột trốn trong bó(ng tói. Đã tới thì đành an phận vậy, sau lưng nó chẳng phải vẫn còn một Ánh Từ 3) huynh sao?

- Việc tiểu tiện đại tiện thì sao?

- Bên kia có nhĩ phòng(4).

Bố cục đơn điệu hai gian một sảnh nên chỉ mất mười phút là đi hết. Tinh Hồn bất động, ngồi bên cạnh Thanh y nhân, như một đứa trẻ trò chuyện với ông ta: - Sư phụ, chỉ có hai chúng ta thôi, nói chuyện chút đi.

- Người không bắt mấy con chim sẻ rồi bảo con luyện khinh công chứ? -

Trong đầu Tinh Hồn lúc này chỉ nghĩ tới cách Tiểu Long Nữ dạy Dương Quá khinh công. Nó đưa mắt nhìn, chỗ ngủ là một chiếc phản đơn cứng như đá chứ không phải là chiếc giường êm ái.

- Ngày mai sẽ biết, tối nay ngươi có thể ngủ.

Tinh Hồn cảm thấy lời của Thanh y nhân hàm chứa điều gì đó, bỗng dựng lông tóc dựng ngược lên, liệu có phải ngày mai đến ngủ cũng không được không? Nó đứng lên gấp dài: - Chúc sư phụ ngủ ngon, tiểu đồ đi ngủ đây.

Nằm trên giường, Tinh Hồn xoa chân, không ngủ được.

Nơi đó có bí mật của nó, bí mật vô tình phát hiện.

Tinh Hồn thực sự khâm phục người đánh số thứ tự, in một bông hoa dưới lòng bàn chân, bông hoa nhỏ đỏ rực như máu, khiến nó nhớ tới rừng hoa đỏ

rực rỡ trên đường xuống hoàng tuyền, liệu đó có phải là thai ký sau khi chuyển thể không?

Ấm ký này có ý nghĩa gì? Tinh Hồn tò mò với thân phận thực sự trong cơ thể mới của mình.

Dần dần thích ứng với bàn tay, bàn chân nhỏ của mình, Tinh Hồn thờ dài, lớn nhanh như thổi là điều không thể rồi, nhưng thể này cũng chẳng có gì là không tốt, trẻ con dễ lừa người lớn nhất. Ví dụ sau khi tỉnh dậy, giả bộ ngây ngô gần một năm trời mà không ai phát hiện ra.

Tinh Hồn nhớ tới cái bóng đã đưa mình về cốc, ném vào một đồng trẻ con rồi bỏ đi, nhưng thi thoảng lại nói điều gì đó bên tai nó. Ảnh Tử thúc thúc vì sao lại ném một đứa trẻ thiếu năng vào son cốc? Mà sao người trong son cốc chịu đựng một đứa trẻ thiếu năng suốt tám, chín tháng trời mới quyết định đưa tới Mầu Đon viện cũng càng khiến người ta ngạc nhiên.

Căn buồng dưới lòng đất này, liệu Ảnh Tử thúc thúc có vào được không? Có bị Thanh y sư phụ tinh thông khinh công và ám khí phát hiện ra không? Tinh Hồn bỗng dưng cảm thấy cuộc sống sau này của mình có lẽ sẽ không còn vô vị như vốn nghĩ nữa.

Khi dầu đã cạn thì nó sẽ thành một gã mù.

Tinh Hồn lặng lẽ nằm trong bóng tối, cuối cùng cũng có thể thoải mái ngủ một giấc.

Suốt một năm sống trong cốc, nó gần như không được ngủ một giấc yên ổn.

Sự tò mò về thân thể và về thế giới này cùng với lời nhắc nhở của Ảnh Tử rằng không bao giờ được lơ lỏng cảnh giác.

Thanh y sư phụ đã rời khỏi thạch thất, hình như có ý để Tinh Hồn thích nghi với bóng tối và sự cô độc này.

Con người sống trong bóng tối thì cảm giác sợ hãi sẽ bị phóng đại thêm vô số lần, sức chống cự cũng sẽ yếu ớt nhất. Cũng như những bộ phim điện ảnh, nếu các tình tiết kinh dị diễn ra vào ban ngày, dưới ánh nắng rực rỡ, người ta sẽ cảm thấy thật nhạt nhẽo.

Bóng tối vô bờ mang tới cho người ta một áp lực vô hình. Có lẽ phương pháp bồi dưỡng đệ tử của Thanh y sư phụ cũng quý dị y như ngoại hình của ông. Tinh Hồn hơi đồng cảm với ông, nước da của Thanh y sư phụ từ lần đầu gặp đã cho người ta có cảm giác rằng đó là làn da của quỷ hút máu người. Điều này đối với trẻ con mà nói thì quá tàn nhẫn, ngoại trừ Tinh Hồn.

Tinh Hồn mỉm cười, ngáp dài nghĩ ngợi. Nó rất thích bóng tối và sự yên tĩnh này, cảm thấy an toàn và thoải mái. Có phải mình hơi biến thái không?

Đang định thoải mái ngủ giấc ngon lành đầu tiên kể từ khi vào cốc thì Tinh Hồn chợt cảm thấy trong phòng có thêm một người, bèn nín thở theo phản xạ.

Giọng nói như u hồn của Ảnh Tử thúc thúc bình tĩnh vang lên: - Ta biết là chắc chắn ngươi sẽ không phụ lòng kỳ vọng của ta, sẽ thuận lợi vào cốc học nghệ mà. - Ảnh Tử thờ dài.

Huynh là ai? Ta là ai? Huynh... có biết bí mật dưới lòng bàn chân ta không?

Vì sao lại nghĩ ra cái cách biến thái ấy để ta bước chân lên một cây cầu độc mộc? Nếu ta chết trong tay bọn trẻ bảy, tám tuổi ấy thì sẽ thế nào? Hàng loạt câu hỏi xoay quanh trong đầu nhưng Tinh Hồn chỉ thờ hất ra: - Thanh y sư phụ của ta đâu?

- Ba đêm đầu ông ta sẽ không ở đây đâu. Ông ta rất cố chấp, ngươi có thể ở đây một mình trong ba đêm thì ông ta mới cảm thấy ngươi có tư cách làm đồ đệ.

Giọng Ảnh Tử giống cái gì nhỉ? Tinh Hồn cảm thấy như thể một âm thanh nghiền ngệt do bóp cổ họng lại, thái độ rất ôn hòa, âm thanh như vệt đục, sợ ai đó nhận ra chăng? Tinh Hồn phì cười: - Huynh tới đây làm gì? - Dạy ngươi nội công.

Tinh Hồn ngẫm nghĩ rồi lại nói: - Không phải những thứ đại loại như Quỷ Hoa Bảo Điện hay Giá Y Thần Công là được!

- Cái gì là Quỷ Hoa Bảo Điện, Giá Y Thần Công?

- Một cái cho thái giám luyện, một cái giúp người khác luyện!

Ảnh Tử im lặng rồi nói: - Ta biết ngươi chắc chắn không phải một gã ngốc mà.

- Nhưng ta không nhớ được chuyện ngày trước nữa.

- Ngày trước... không nhớ cũng được! Sau này phải xem vận may của ngươi thế nào. - Trong giọng Ảnh Tử mang vẻ sầu muộn.

- Huynh là ai? - Cuối cùng Tinh Hồn cũng hỏi.

- Ta? Ta là một cái bóng, một cái bóng không thể xuất hiện trước mặt người khác. Ta phải trả một món nợ ân tình, phải giúp ngươi học được bản lĩnh tự bảo vệ mình...

Để báo thù? Suýt nữa thì Tinh Hồn đã buột miệng nói nửa câu sau mà nó thường xem trong tivi: - Võ công của huynh cũng rất khá, vì sao không thể dạy ta mà lại ném ta vào son cốc này?

- Không tiện!

Câu này gần như đã khiến Tinh Hồn nhảy dựng lên, chỉ mặt Ảnh Tử mà mắng y đầu óc có vấn đề. Từ khi vào cốc tới nay, nó đã phải đi qua đi lại bao nhiêu lần trên lần ranh sinh tử, suýt chút nữa còn bị đưa vào Mẫu Đơn viện. Tinh Hồn nhìn Ảnh Tử, cười lạnh nghĩ mình chắc chắn sẽ không nhận ân tình này từ y, bất kể kiếp này có quan hệ gì.

Ảnh Tử dường như không muốn ở lại lâu, ném một quyển sách: - Biết bao người muốn có "Thiên Mạch Nội Kinh" này đấy, ngươi luyện đi.

- Vì sao huynh không luyện? - Hoa quả bên đường không ai ăn, không phải vì người ta biết điều, mà vì quả chua, đạo lý này Tinh Hồn hiểu lắm.

Ảnh Tử thẳng thắn: - Ta đọc suốt sáu năm mà không hiểu nổi. Có lẽ... ngươi làm được.

Tinh Hồn cười, chưa biết chừng thứ này vốn là của nhà ta, thế nên, có lẽ...

ném lại chỗ này, giữ mạng sống cho ta là vì ta biết một bí mật mà các ngươi không biết. Chỉ tiếc rằng ngày trước ta thực sự là một thằng ngốc.

- Không sợ ta luyện bừa bị tẩu hỏa nhập ma sao? - Điều Tinh Hồn thực sự muốn nói là nếu ta tẩu hỏa nhập ma rồi, chẳng phải ngươi sẽ càng không nắm được bí mật mà ngươi muốn biết sao?

- Ngươi đi ra được khỏi lâu là may mắn của ngươi, ngươi có thể luyện thành hay không cũng là may mắn của ngươi. Những gì ta có thể làm cho ngươi bây giờ chỉ có thể mà thôi. Thanh y sư phụ của ngươi trước khi thu nhận đồ đệ có một tật rất kỳ lạ, ngươi vào được đây... cũng là may mắn của ngươi.

Tinh Hồn còn chưa kịp tiêu hóa những lời Ảnh Tử nói, trong lòng còn vô số câu chưa kịp hỏi thì y đã bỏ đi.

Năm tuổi nó nhập cốc, Ảnh Tử ở trong cốc với nó một năm. Tinh Hồn có thể đảm bảo rằng trong suốt một năm này, chắc chắn Ảnh Tử không biết bí mật dưới lòng bàn chân mình, bởi vì nó chưa tắm lần nào. Người trong cốc biết trong một nghìn đứa trẻ này, đứa sống sót đi ra được chẳng có bao nhiêu nên cũng không buồn xây dựng mấy thứ như nhà tắm. Nhưng năm năm trước thì sao? Nó sống ở đâu, chẳng lẽ không ai đi tìm? Tinh Hồn không tin.

Nó thờ dài, thấy hơi hưng phấn, cuối cùng cũng có được bí kíp nội công thần kỳ. Tinh Hồn cũng rất hiếu kỳ, bản thân liệu có may mắn luyện thành nội công hay không?

Chẳng muốn nghĩ tới những chuyện không đâu nữa, Tinh Hồn mở cái gói mà Ảnh Tử ném cho mình ra, bỗng đứng ngả người, ngoác miệng chửi: - Không có đèn đóm gì thì làm sao ta biết trên đó viết cái gì?

Đó là một cuộn vải lụa thượng hạng. Tinh Hồn có chút chán nản, Ảnh Tử mới là gã ngốc, y tưởng rằng ở đây có thể đánh đá vào tường để tạo ra ánh lửa sao? Hay y nghĩ ban ngày Thanh y nhân tới sẽ thắp đèn nền cho Tinh Hồn đọc sách?

Bây giờ ở ngoài kia có lẽ là một bầu trời đầy sao? Tinh Hồn chán nản nghĩ, miết nhẹ tay lên cuộn vải.

Nội công có lẽ được thêu trên mặt lụa. Nó sờ thấy những vết lõm không bằng phẳng, ngón tay chậm chậm vuốt lên từng sợi chỉ. Tinh Hồn nhắm mắt sờ theo những đường lõm này, trong đầu dần dần hình thành sơ đồ kinh mạch của cơ thể người.

Sờ tới sờ lui vẫn là một sơ đồ. Trí tò mò của Tinh Hồn bị đánh thức. Tầm sơ đồ thể này kiếp trước bản thân đã từng nhìn thấy, chính là tầm sơ đồ kết cấu cơ thể người bình thường, liên kết huyết vi và kinh mạch ở mọi nơi trên cơ thể với nhau. Nhưng Ảnh Tử nói đây là "Thiên Mạch Nội Kinh", thật nực cười. Những người nghiên cứu giải phẫu học ban đầu bị đưa đi hỏa thiêu ở phương Tây. Còn ở Trung Quốc mà dám làm chết người thì kẻ sống sẽ thí mạng với bạn. Chẳng trách chúng không nhận ra tầm sơ đồ kinh mạch này.

Ngón tay dò dẫm một lát, Tinh Hồn có thể nhận biết được nét chữ trên tấm vải lụa. Cái này thì phải cảm ơn cha đã mở một xưởng in khắc dấu nho nhỏ, từ nhỏ đã ép nó học với tư tưởng kế thừa gia nghiệp để kiếm bát com ăn, đồng thời cũng mở ra cho con mình sự nghiệp làm giả con dấu sau này.

Tinh Hồn trở mình, bò trên giường sờ từng chữ thêu trên mảnh vải, cảm thấy mình chửi oan Ảnh Tử rồi, nếu thực sự là một cuốn sách thì quả là hết cách.

Vậy mà những gì Tinh Hồn sờ thấy hoàn toàn khác với những gì Ảnh Tử muốn nó nhìn thấy. Ngay đến y cũng không biết rằng cách thêu trên tấm vải này rất cổ quái, cũng chỉ có Tinh Hồn trong bóng tối thăm thẳm, chăm chú đưa tay sờ mới thấy được bí mật thực sự trên đó.

Đêm đó, Tinh Hồn nở nụ cười thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, Thanh y nhân vào địa thất. Tinh Hồn lặng lẽ đứng trước mặt ông, không khóc lóc, không sợ hãi, điều này khiến ông vô cùng hài lòng.

Ba ngày sau, ông ta không thắp đèn nữa.

Tinh Hồn dùng ba ngày để làm quen với môi trường ở đây, xác định mình sẽ không bị đụng vào đâu dù có ở trong bóng tối. Nhưng nó vẫn tò mò không biết Thanh y nhân làm thế nào để có thể thân nhiên đi lại trong bóng tối, bao gồm cả việc đi tiểu cũng trúng vào cái thùng không chút sai sót, thực sự khiến nó phải khâm phục.

Nó bật mũi dịch vị trí của cái thùng đi, Thanh y nhân vẫn tìm được chính xác. Tinh Hồn lại rón rén bước chân đi ra cửa thạch thất đứng thẳng vào ngực ông ta.

Nhận chiếc bánh thom phức, cuối cùng Tinh Hồn buột miệng hỏi: - Sao người biết tay con ở đâu?

- Ba năm nữa ngươi sẽ biết.

Tinh Hồn lại hỏi: - Con không nhìn thấy bộ pháp của người thì học công phu kiểu gì?

- Ba ngày qua có lẽ ngươi đã nhìn thấy. Trên mặt đất có dấu chân, bây giờ là một đường thẳng, mỗi bước cách nhau tám thốn, tổng cộng ba mươi bảy bước. - Giọng Thanh y ngân vang lên trong thạch thất âm u. - Cảnh giới cao nhất của khinh công thực ra là cảm giác với thế giới bên ngoài. Các bộ phận khí quan của con người đều có tiềm lực mà ngươi không tưởng tượng được. Khi ngươi mù rồi, tự nhiên sẽ phải vận dụng thính giác của mình. Mọi thứ xung quanh không phải hoàn toàn yên tĩnh, khi ngươi đi sẽ có tiếng gió, sẽ có hơi thở. Trong thạch thất vốn không có vật thể gì, nếu đặt thêm một món đồ vào thì hơi thở cũng sẽ khác đi.

Tinh Hồn thờ dài: - Rành rành là người mà lại phải làm một con dơi. Sóng âm đâu phải thứ con người có thể dễ dàng cảm nhận được.

Thanh y nhân tò mò với cách nói về sóng âm, nghĩ ngợi rồi gật đầu đồng ý: - Giống như sóng nước, sự thay đổi trong hơi thở cũng vậy.

Tinh Hồn không nói gì nữa, vươn tay sờ ấn ký dưới chân. Bàn chân gãi xuống, rồi chuyển tới dấu chân tiếp theo. Nó đi rất chậm, mắt có nhắm hay không cũng không quan trọng, cứ đi như thể hết ba mươi bảy bước rồi lại đi lại: - Con phải đi như thế bao nhiêu?

- Đi tới khi nào ngươi tránh được ám khí của ta.

- Sư phụ, đây là đường thẳng, con không tránh được! Không phải người muốn nhân cơ hội này giết chết con đấy chứ? - Tinh Hồn cảm thấy đã quen thuộc với đường đi của một người, ném một ngọn phi đao ra thì trăm phần trăm là mất mạng.

- Ngươi cứ luyện theo cách vận khí mà ta dạy ngươi là được rồi. - Thanh y nhân ném lại câu này rồi biến mất.

Trong bóng tối, Tinh Hồn không thấy ông, nhưng thực sự cảm nhận được xung quanh không một bóng người. Nó rất khâm phục khinh công của Thanh y nhân. Bất lực nghĩ, luyện thôi!

Tinh Hồn đi suốt ba tháng trời, nhờ vào tố chất sắt thủ từ kiếp trước mà bình thần sống trong bóng tối. Tinh Hồn cứ đi theo đường thẳng, từ đầu này sang đầu kia, không ngừng suy nghĩ về tương lai, không ngừng tự nhủ với bản thân, mình không còn là Lý Lâm nữa. Kiếp này phải làm lại từ đầu, một cuộc đời mới, cuộc đời mà mình không hề hiểu biết.

Tinh Hồn nhớ lại cảm giác kiếp trước đột nhập vào nhà người khác, lộn vòng trên đất, không những không để lại dấu chân mà còn mang tới cho nó một cảm giác tự hào nho nhỏ, trong lòng dấy lên một niềm vui âm ỉ, thế là công việc cắm đầu vào đi thú vị hơn đôi chút.

Đang vui vẻ với trò lộn nhào thì Tinh Hồn chợt cảm thấy bầu không khí xung quanh biến đổi. Có thứ gì đó bay về phía này, nó nghiêng người theo phản xạ. Luồng khí đang thông thoáng trong cơ thể lập tức đứt đoạn, sự cân bằng bị phá vỡ, Tinh Hồn ngã chổng vó lên trời, đau đớn ngoác miệng ra cắn nhả: - Sư phụ, không phải người vừa phi đao đấy chứ?

- Là tên! - Thanh y nhân rất hài lòng với phản ứng của Tinh Hồn, sự nhẫn nại và phản ứng nhanh nhẹn đủ để xứng với cái tên này.

Tinh Hồn tròn tròn mắt: - Ném trúng con sao?

- Không có mũi nhọn, cùng lắm chỉ bị thương một chút.

Thanh y nhân lạnh nhạt đáp, sau đó Tinh Hồn lại tiếp tục bị ném một trận mưa tên nữa, đau kêu cha gọi mẹ, cuối cùng nằm rạp trên đất không cựa quậy.

- Mỗi ngày ta chỉ ném một trăm mũi tên thôi, giờ còn hai mươi mũi nữa. Nếu ngươi không đứng lên thì ta vẫn ném tiếp, làm cái bia bất động còn đau hơn.

- Nếu con có nội lực thì dựa vào nội lực có thể đánh bay tên!

- Ta không biết.

Tinh Hồn tròn tròn mắt trông về phía Thanh y nhân như nhìn một quái vật, dù rằng trước mắt tối om chẳng thấy được gì.

- Ý người nói là lúc người bé con bay lên núi như một con chim người cũng không dùng nội lực?

- Ta chỉ biết thuật hô hấp.

Tinh Hồn muốn ngắt, đầu thế nào nhờ hít thở sâu hay nông mà biến thành đám mây được? Thảm rung động trong lòng, nó nhớ tới quyển "Thiên Mạch Nội Kinh".

Vậy mà không cho Tinh Hồn có cơ hội nghĩ ngợi nhiều, tiếng gió lại vút lên, nó lật người tránh được, thuận theo dấu thân chạy về phía trước, vừa chạy được một bước lại quay trở lại, tránh được những mũi tên đang công kích tứ phía.

Cho dù tiến về trước hay lùi về sau thì mũi tên của Thanh y nhân vẫn như những con sâu dính chặt vào người Tinh Hồn. Khi hai mươi mũi tên đã phóng

hết, Tinh Hồn thở hổn hển nằm trên mặt đất.

"Chiu" một tiếng, có mũi tên đâm thẳng vào lưng, suýt chút nữa thì nó đã ngắt đi, tức giận chỉ mặt Thanh y nhân mà quát: - Chẳng phải đã nói là chỉ hai mươi tên thôi sao?

- Kê dùng ám khí luôn có một chiêu nằm ngoài dự đoán của mọi người, một chiêu chí mạng! - Thanh y nhân bình thản nói, xong rồi lướt đi như gió.

- Vô si! - Tinh Hồn thâm chủi, quên mất rằng kiếp trước mình giờ mưu hèn kế bẩn cũng chẳng khác gì. Xoa những chỗ đau trên cơ thể đi về phòng, nó lần mò tấm bản đồ kinh mạch trên mảnh lụa mỉm cười. Tinh Hồn đã tìm được bí mật của "Thiên Mạch Nội Kinh" rồi, sau này nó sẽ nắm vững được bí mật trên cơ thể này.

Ghi chú: 1. Người mặc áo xanh. 2. Đệm cỏ.

3. Cái bóng, ở đây ý chỉ về cái bóng đã xuất hiện bên Tinh Hồn lúc mới tới thế giới này.

4. Phòng ngách, phòng bên.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thứ tự của sát thủ

Cho hấn một khẩu súng, hấn sẽ nhảy lên mà hét "một, hai, ba, bắt đầu", cho dù trong tay người kia là Bạo Vũ Lê Hoa Châm hay nỏ mạnh công thành. Đó mới là thứ tự! Thứ tự của một sát thủ!

Thanh y sư phụ là một con ong cần mẫn, hai tay không bao giờ chịu nghỉ ngơi, cứ có thời gian là liên tục thay các loại ám khí bắn về phía Tinh Hồn. Tên, phi đao, tiêu sắt, châm... luân phiên sử dụng, bất kể Tinh Hồn đã chuẩn bị tâm lý đứng sẵn trên đường thẳng chuẩn bị co giò chạy hay đang lo là cảnh giác, khoanh tay nghe ông ta kể chuyện.

Người khác khi kể chuyện thường mở đầu bằng câu: Ngày xưa...

Mở đầu câu chuyện của Thanh y sư phụ thường là một ngọn tiểu phi đao.

Tinh Hồn lúc nào cũng cười tươi né tránh, để ông ta tiếp tục.

Thanh y nhân luôn tự hỏi vì sao nó né tránh một cách thoải mái như thế.

Tinh Hồn bèn cung kính cười đáp: - Vì sư phụ dạy bảo rất hay. - Câu này khiến Thanh y nhân rất hài lòng.

Hai năm, Tinh Hồn đi theo đường thẳng dưới chân không biết mệt mỏi. Rốt cuộc cũng có một ngày nó chán, gầm lên: - Thế này đã đủ chưa hả?

Thanh y nhân khựng lại: - Còn chưa dùng Độc Sa Tử mà.

Tinh Hồn bị phẫn, mỉm cười nhắc nhở: - Sao sư phụ không dùng nước mà tạt? - Ừm, có lý.

Quả nhiên có một chậu nước to tạt đến, tiếng nước ào ào vang lên trong gian thạch thất.

Thanh y nhân trầm mặc một chút rồi hỏi: - Làm thế nào mà ngươi bay lên trần nhà được?

Tinh Hồn nhẹ nhàng hạ xuống, thích thú đáp: - Hít một hơi là bay lên rồi.

Thanh y nhân không nói gì nữa.

Trong bóng tối không nhìn thấy đối phương, Tinh Hồn bỗng dưng cảm thấy có chút bất an, phải chăng nó không nên hiển lộ những công phu đã học được trong mảnh lụa kia? Thanh y sư phụ phát hiện ra rồi sao?

- Tổ chất của ngươi rất tốt. Năm xưa sư phụ ta nói môn khinh công này của bốn môn là mượn sức gió, ta cũng chỉ có thể dựa vào sức gió mà bay lên, vậy mà ngươi có thể lợi dụng luồng khí chuyển động do chậu nước bị hắt đi trong gian thạch thất khép kín này... Khá lắm! - Thanh y nhân không biết đã ở đây bao nhiêu năm, ông một lòng ở trong cốc thụ nghiệp, tâm tư đơn giản, phương pháp hô hấp của ông và "Thiên Mạch Nội Kinh" đều dựa vào sự thay đổi của không khí để điều chỉnh kinh mạch, ông hoàn toàn không ngờ rằng trong tay Tinh Hồn lại có một bộ nội công tâm pháp thần kỳ. Lúc này, ông chỉ cảm thấy nó phản ứng nhanh nhẹn, đúng là có tư chất tốt để học võ.

Tinh Hồn thăm dò: - Khinh công bản môn có thể dựa vào không khí không ạ?

- Không khí? - Thanh y nhân lại gạt đầu, ông hoàn toàn không biết tới hai từ không khí, chỉ biết có gió thì có khí. Nhưng trong những ngày sống chung, ông đã quen với một số danh từ lạ lẫm được thốt ra từ miệng Tinh Hồn rồi, ví dụ như từ "sóng âm" cũng khiến ông mở mang được rất nhiều - Đúng thế, khí, thứ mà chúng ta không sờ nắm được nhưng vẫn tồn tại. Thi thoảng chúng ngưng đọng, thi thoảng lại chảy trôi, tựa như dòng thác trên núi hay sông ngòi ao hồ đều có sự thay đổi. Điều kỳ diệu của khinh công ở chỗ đến gần người khác mà người ta không biết, muốn vậy thì cần phải hòa thành một thể với... không khí. Chúng ta đã quen với sự tồn tại của không khí, thêm một người đương nhiên không cảm nhận được. Sát thủ cần phải có một kỹ thuật khinh công không gây ra tiếng động.

Lại là sát thủ! Tinh Hồn thở dài. Suốt hai năm qua, tối nào nó cũng nằm trên giường luyện "Thiên Mạch Nội Kinh", nội lực trong cơ thể như một con rắn vui vẻ trườn bò trong kinh mạch.

Mỗi khi cảm thấy sức mạnh đó đang di chuyển trong mình, tùy ý đi tới các bộ phận trên cơ thể là Tinh Hồn lại rất muốn thử xem mình có thể một chương đánh nát được hòn đá hay không. Nó nghĩ tới Lục Mạch Thần Kiếm, vận khí khiến cho con rắn này đi ra đầu ngón tay trở, tùy ý đi vào một bức tường.

"Bùm" một tiếng, khoảnh khắc ngón tay chạm vào bức tường, cảm giác đau đớn khiến Tinh Hồn lăn lộn trên giường. Những gì sách viết thật là khoa trương.

Lúc này Tinh Hồn đã bắt đầu thấy hận vị đại hiệp viết sách, nhưng võ công thì vẫn phải luyện. Nó cho rằng, tới một thể giới thì phải thích nghi với quy tắc của nơi đó. Môi trường ở kiếp trước thì chắc chắn phải học lái xe, ngoại ngữ và vi tính, ngoài ra có thêm văn bằng nào đó và bản lĩnh kiếm tiền, tán gái, còn kiếp này không học nội công thì sao có thể tiến bộ? Thế nên Tinh Hồn kiên nhẫn nuôi dưỡng con rắn trong cơ thể, hy vọng có một ngày nó sẽ lớn mạnh tới mức có thể bảo vệ được bản thân.

- Không thể đổi trò khác sao? - Tinh Hồn buồn bã hỏi. Đã đi đường thẳng hai năm rồi, sự nhẫn nại của nó gần như đã lên tới cực điểm. Tinh Hồn hy vọng đổi một trò khác cho đỡ nhàm chán.

Thanh y nhân cũng im lặng, rất lâu sau mới nói: - Được, chúng ta đổi... đổi cách phát âm khí.

Tinh Hồn lườm ông một cái, bình mới rượu cũ, vẫn là tránh ám khí! Nó đang định phê bình sự cứng nhắc của Thanh y sư phụ thì lập tức sững sờ bởi câu tiếp theo.

- Nên biết rằng ám khí bá đạo nhất trên đời được phát ra từ máy, sức người không thể bì được. Nếu người vẫn có thể đi trên đường thẳng mà dùng khinh công tránh được thì sự linh hoạt của người không ai bì kịp nữa! Ta sẽ phóng liên tiếp mười hàng nỏ! - Thanh y nhân càng nghĩ càng hưng phấn, trước nay chưa từng có ai thử dùng khinh công để tránh khỏi vũ khí phát ra từ máy, nếu Tinh Hồn luyện thành công thì... thì thật là hưng phấn quá đi mất! Chớp mắt ông đã lao ra khỏi thạch thất.

"Đang diễn "Đế quốc Hacker" à? Đó là phim hoạt hình, là giả! - Tinh Hồn bắt lực lắm lắm. Mười hàng nỏ cùng phát âm khí thì có cảm giác gì? Hẳn nhớ tới màn mưa tên như châu chấu trong phim điện ảnh. Nơi này rộng bao nhiêu? Dưới chân là một đường thẳng, một đường thẳng chỉ có ba mươi bảy bước chân!

Tinh Hồn không nghĩ sai, hai hàng cung nỏ được đặt hai bên thạch thất. Nó nghiêng đầu hỏi Thanh y sư phụ: - Lực đạo của nỏ ra sao?

- Trong vòng trăm trượng, gỗ đá đều phải vụn! Có điều, vì sư chuẩn bị loại nỏ nhỏ, chỉ cần tốc độ, không cần lực đạo! - Thanh y nhân trả lời rất tron tru.

Thêm lực đạo nữa thì một mũi bắn trúng bụng ta là nát cả luôn rồi. Tinh Hồn thâm chử, tâm tư xoay chuyển, cười nham hiểm hỏi tiếp: - Sư phụ có tránh được không?

- Ta chưa từng thử. - Thanh y nhân rất thành thực, trong bóng tối, ông ta không nhìn thấy nụ cười trên mặt nó.

Gian thạch thất trở nên yên tĩnh, chợt nghe thấy có tiếng dây cung vang lên, tiếng lấp mũi tên vào nỏ và một loạt tiếng động ầm ĩ khác.

Chỉ trong chừng mười giây, thạch thất lại yên tĩnh trở lại.

- Sư phụ? - Tinh Hồn gọi khẽ, thấy không có động tĩnh gì, nó lại hét thêm tiếng nữa. - Người có ổn không? Sư phụ?

Lời vừa dứt, nó đã nhạy cảm cảm nhận được một luồng khí ập tới, Tinh Hồn nhanh nhẹn tránh đi, miệng cười ha hả: - Con biết là không làm sư phụ bị thương được mà.

Thanh y nhân hừ một tiếng: - Giảo hoạt! - Rồi lại phi thân tới gần gờ tay bắt nó.

Tinh Hồn nghe trong ngữ khí của Thanh y nhân không có vẻ không vui, biết rằng ông không giận, cười hi hả chạy khắp phòng, cùng ông chơi trò mèo vờn chuột.

Dù sao nó cũng chỉ mới tám tuổi, chẳng bao lâu đã bị Thanh y nhân túm được chân dốc ngược lên: - Haiz! Sư phụ khinh công đệ nhất, đồ nhi còn phải nỗ lực nhiều! Sư phụ...

Câu cuối cùng như thể làm nũng, Thanh y nhân vốn định giáo huấn cho Tinh Hồn một trận, nhưng lại mềm lòng, tha cho nó: - Người khôn lỏi thì không sai, nhưng đang luyện khinh công để tránh né, việc này không khôn lỏi được, luyện tiếp!

Ông vốn có khinh công cao cường, thấy hướng tên phát ra đột nhiên đổi về phía mình là đã hiểu Tinh Hồn đã dùng âm thanh bắn ra của cây nỏ đầu tiên để che tai mắt của ông, sau đó động vào cây nỏ khác. Có thể tùy cơ ứng biến là tốt, nhưng lại đi ngược lại phương pháp tập luyện của ông.

Tinh Hồn chỉ đành chấp nhận, chăm chú né tránh dù nỗi lo bụng mình tan nát vì tên bắn đang treo lơ lửng trên đầu, cuối cùng vẫn bị trúng vào bụng dưới, kêu la thảm thiết.

Một mũi tên ấy khiến nó ba ngày không đứng thẳng lưng lên được. Thanh y nhân thở dài: - Nếu là nỏ công thành thì người đã chết lâu rồi.

Tinh Hồn giận điên, uốn ngoác miệng ra chửi, nhưng hít sâu một hơi, cảm thấy bụng đau nhói, chết cũng phải nhịn.

Thấy Tinh Hồn cố tỏ ra mạnh mẽ, Thanh y nhân nhớ ra nó mới tám tuổi, ngữ khí dịu dàng hơn: - Lần sau sẽ cho người mặc áo giáp hộ thân, một là để gia tăng trọng lượng, hai là để phòng bị thương.

- Vì sao con không thể gờ tay ra chặn ám khí?

Thanh y nhân nghĩ ngợi rồi nói: - Đó là bước luyện tập tiếp theo.

Tinh Hồn có chút đồng tình với Thanh y nhân. Hai năm ở với nhau, nó hoàn toàn hiểu Thanh y nhân là loại người gì, nếu hỏi ông một cộng hai bằng mấy, ông sẽ đáp bằng ba, hỏi ông hai cộng một bằng mấy, ông sẽ nói câu hỏi của người đặt sai rồi.

Nó gờ một tay của ông lên, nói: - Sư phụ, người quen dùng tay trái để phóng ám khí phải không? Thanh y nhân gật đầu.

Tinh Hồn kéo tay phải của ông: - Quen dùng tay phải để đón ám khí đúng không?

Thanh y nhân lại gật đầu.

Tinh Hồn thở dài: - Nếu tay trái của người bị thương thì người không thể dùng tay phải để phóng ám khí nữa ư? Đừng nói với con rằng gặp tình huống đó, người chỉ có thể dùng khinh công để trốn.

Sát thủ, đương nhiên là phải giết xong rồi thuận lợi chuồn đi. Cho hắn một khẩu súng, hắn sẽ nhảy lên mà hét "một, hai, ba, bắt đầu", cho dù trong tay người kia là Bạo Vũ Lê Hoa Châm hay nỏ mạnh công thành. Đó mới là thứ tự!

Thứ tự của một sát thủ!

Bạn đang đọc truyện *Vinh Dự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp lại ánh sao rạng rỡ

Hạnh phúc có những lúc tới thật dễ, quan trọng là, ta nắm lấy nó như thế nào.

Khi không luyện công, Tinh Hồn rất thích nghe Thanh y sư phụ kể chuyện. Còn nội dung, nó rất dễ dẫn dắt ông kể chuyện trước khi vào sơn cốc.

Thế giới mà ông kể khiến Tinh Hồn liên tưởng tới thời Xuân Thu Chiến Quốc và Nam Bắc triều.

Trong một trăm năm này, sự thay triều đổi chủ diễn ra nhiều như đãi khách ăn cơm, sự thôn tính, xâm lược giữa nước này với nước khác đơn giản như người ta chơi một canh bạc.

Thiên hạ ngày nay lớn nhất là An, Tề, Trần, giữa các biên giới còn có mấy quốc gia nhỏ nữa. Chiến sự liên miên, võ giả (1) là khách quý mà các Vương hầu tranh nhau đãi ngộ. Công phu mạnh hay yếu đương nhiên là canh bạc để võ giả hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Còn sơn cốc này, theo cách nói của Thanh y sư phụ thì là: - Thích khách trong thiên hạ đều xuất thân từ Du Li Cốc.

Nói cách khác, đây là nơi chuyên bồi dưỡng thích khách cao cấp cho các quốc gia. Có lợi ích chung, sơn cốc mới có thể sống an lành giữa thời kỳ loạn lạc này.

Tinh Hồn lập tức nghĩ ra, hơn một nghìn đứa trẻ cùng mình vào cốc, tới quá nửa là được tuyển chọn từ các quốc gia đưa tới, sau này có thể tận lực cho quốc gia hay không thì phải xem vận may của chúng.

Nó cảm thấy sơn cốc không chỉ có nguồn thu từ học phí, bởi vì Lý Ngôn Niên Lý Chấp sự trong sơn cốc hiển nhiên là một quý tộc của An quốc. Bởi vì Lý thị là họ lớn ở An quốc này.

Một quý tộc An quốc mà lại làm "giáo viên chủ nhiệm" ở một nơi nằm ngoài vùng chiến sự, liệu hẳn có thể thoát được khỏi quốc sự mà siêu nhiên thoát tục không? Mà người xây dựng ngôi trường bồi dưỡng sát thủ này có tâm tư gì? Còn nữa, nơi gọi là Mẫu Đơn viện phải chăng cũng như một tập đoàn thanh lâu liên quốc gia mà ở mỗi đất nước lại có một cơ sở, chuyên thu thập tin tức tình báo hay không? Ảnh Từ đưa nó tới đây, nói là phải trả một món nợ ân tình, nhưng mục đích thực sự là gì?

Hơn hai năm rồi, Ảnh Từ quả thực không còn xuất hiện nữa. Tinh Hồn thấy hơi nhớ y. Cho dù Ảnh Từ thật lòng đối xử tốt hay chỉ là muốn biết bí mật của "Thiên Mạch Nội Kinh" thì y cũng là người duy nhất biết thân phận thật của Tinh Hồn ở thế giới này.

Ảnh Từ có nhớ mình không? Chờ mình theo Thanh y sư phụ học nghệ đủ ba năm, Ảnh Từ có còn xuất hiện nữa không? Tinh Hồn bỗng dưng cảm thấy thực ra ở đây rất tốt, nó đã quen với bóng tối trong địa thất và sự cứng nhắc của Thanh y sư phụ, chỉ ít ra thì nó cũng được an toàn che giấu bản thân. Kỳ hạn ba năm đã qua được hai năm rưỡi, nửa năm sau, Tinh Hồn sẽ đối mặt với cái gì?

Cuộc sống bình yên này liệu có còn tiếp tục?

Tinh Hồn lặng lẽ cảm nhận bầu không khí tĩnh mịch trong địa thất, dường như nó đang sống trong môi trường chân không, không khí xung quanh nhẹ nhàng bao phủ lấy cơ thể. Con rắn nhỏ trong người Tinh Hồn đang vui vẻ luồn lách, chơi một rồi thì lại lặng lẽ cuộn mình vào một góc riêng.

Tinh Hồn nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm nhận rõ bầu không khí xung quanh như gió xuân thổi qua mặt nước phẳng lặng, làm gợn lên những con sóng lăn tăn.

Có cảm giác ấy có lẽ là đã đạt được yêu cầu về khinh công mà Thanh y sư phụ đặt ra rồi nhỉ? Nó từng hỏi, nếu không đi đường thẳng mà đi đường vòng trong phòng thì sẽ có hiệu quả gì?

Ông đáp, một đường thẳng có mục đích đã không thể làm người bi thương, thì Lăng Ba Vi Bộ mà người nói không tập cũng được.

Tinh Hồn cười, vẫn kiên trì gọi cái bộ pháp chỉ là một đường thẳng ba mươi bảy bước này là Lăng Ba Vi Bộ.

Thanh y sư phụ đành mặc kệ, nhưng vẫn tò mò hỏi, vì sao cứ kiên quyết phải gọi cái tên này?

Miệng Tinh Hồn bảo rằng vì thấy nó hay, nhưng trong lòng thì nhớ tới cha của Đoàn Dự. Phong lưu đa tình, khiến mọi nữ tử xinh đẹp trong thiên hạ say mê. Nếu mình cũng khiến nhiều nữ nhân chung tình như thế thì kiếp này phải tiếp tục làm sát thủ cũng chẳng sao. Chỉ tiếc rằng nó không thể như ý nguyện.

Tinh Hồn buồn bã nghĩ, mình là người đã quen ẩn hiện trong bóng tối. Những kẻ vào ban đêm mới có được người phụ nữ chung tình sẽ bị gọi là đạo tặc hái hoa, chỉ kẻ ban ngày đi quyến rũ mỹ nhân mới được gọi là thiếu hiệp.

Nỗi buồn từ đó tích nặng trong lòng. Lúc tắm trong bóng tối, càng nghĩ Tinh Hồn càng thấy bức bối, tiếng nước dội ào ào khiến Thanh y sư phụ cau mày: - Sao thế?

- Sư phụ, nhìn người khác tắm là bị gai mắt đấy.

Thanh y nhân ngơ ngác rồi cười khò: - Làm sao mà ta nhìn thấy người được?

Trừ phi người đeo một đôi kính hồng ngoại! Tinh Hồn cười ha hả, sau đó lại thở dài.

Thân thể này không biết sẽ còn mang lại cho nó phiền phức gì, cho dù bản thân không muốn thì phiền phức cũng sẽ tự tìm đến. Bông hoa đỏ rực dưới bàn chân như đang thiêu đốt, khiến lòng mi nó giận giật.

- Tắm xong chúng ta ra ngoài.

- Cái gì? - Tinh Hồn dường như không dám tin vào tai mình. Ra ngoài?

Ngắm trăng ngắm sao? Mùa hè rồi, đêm mùa hè có gió mát, có hương thơm của hoa cỏ... - Con tắm xong rồi.

Thanh y nhân cố nén cười, lắc đầu, dù sao cũng là một đứa trẻ, có thể ở trong bóng tối này hai năm rưỡi là giỏi lắm rồi.

Cảnh tượng hoàn toàn giống như tưởng tượng, Tinh Hồn vui vẻ hít sâu mùi hương hoa tan trong cơn gió của tháng Sáu, một lần nữa được nhìn thấy bầu trời lấp lánh ngàn sao khiến nó vô cùng hưng phấn.

Tinh Hồn mở to mắt, thấy dường như đang ở giữa đô thị phồn hoa.

Đêm mùa hạ, tiếng dế kêu khe khẽ, xa xa trên đầu có chú chim dường như đang nói mơ, những tán lá lay động trong gió. Tất cả đều mới mẻ tới mức khiến nó quyết định rằng sau này nếu có cơ hội, mình nhất định phải ra ngoài đi dạo.

Ánh trăng bàng bạc, Tinh Hồn rất muốn hát, cũng rất muốn chạy điên cuồng trong rừng cây, cứ đi từ đầu này tới đầu kia gian thạch thất thật là chán ngấy.

Một làn sóng khí thổi tới, Tinh Hồn hoàn toàn chìm đắm trong cảnh vật xung quanh, hơi thở biến thành cơn gió mát mẻ của đêm đầu hè.

Nó lặng lẽ mỉm cười.

- Khá lắm - Thanh y nhân cảm nhận được hơi thở của Tinh Hồn dần dần đã hòa lại làm một với cảnh vật. - Từ nay về sau, con có thể ra ngoài luyện tập rồi.

- Vì sao?

- Da con không giống của ta, quá đặc biệt. - Thanh y nhân luôn nghĩ tới hình tượng một sát thủ hoàn hảo.

Tinh Hồn mỉm cười, nó hiện tại đã có thể nhìn thấy nhiều thứ mà ngày trước không nhìn rõ trong bóng tối.

Nó cảm thấy bây giờ mình thật hạnh phúc, chỉ vì đã được ra khỏi địa thất.

Hạnh phúc có những lúc rất dễ tới, quan trọng là, ta nắm lấy nó như thế nào.

Thanh y nhân để nó cảm nhận bầu không khí xung quanh, một mình lặng lẽ rời đi. Tinh Hồn ngồi trên cây, cùng hít thở với những vì sao, với cơn gió đêm, cho tới khi cảm thấy mình đã biến thành một phiến lá. Không khí bên ngoài theo gió cuộn lên, nó là phiến lá trên cành, đang dần dần che giấu bản thân.

Có ai tách được ra từng giọt nước trong biển không? Không thể, thế nên đương nhiên không ai có thể tìm được nó giữa rừng cây này.

Tinh Hồn tưởng tượng mình như một chiếc lá rơi xuống, khẽ kháng cự theo cơn gió bay đi. Rồi lại tưởng tượng mình là một con chim bắt sâu trên thảm cỏ, vui vẻ bay về tổ trên cây. Cái khoái cảm lúc được bay lên và hạ xuống có thể xua tan đi mọi phiền não và mệt mỏi mà thân thể mới đã mang lại.

Mỗi lần lưu luyến cáo biệt với bầu trời sao, Tinh Hồn đều nhìn vách núi phía xa. Nếu lúc này cho nó đi tới bên vách núi, Tinh Hồn sẽ thử đặt chân lên sợi xích sắt đó xem sao. Thử xem cái mà Thanh y sư phụ nói nó không nhìn thấy rốt cuộc là gì.

Điều khiến nó hài lòng nhất là bản thân lại có thêm một bí mật nữa.

Những lúc ở một mình, nó lấy mảnh lụa ra, dưới ánh trăng, đồ hình và văn tự thêu trên đó hoàn toàn không còn hình dạng như tấm bản đồ kinh mạch mà Tinh Hồn sờ thấy ở trong bóng tối nữa.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì thậm chí nó còn không tin rằng đây chỉ là một mảnh vải. Tinh Hồn hoàn toàn có lý do để cho rằng, mình đã chạm được tới sự ảo diệu của sách trời.

Bí mật này chỉ thuộc về nó. Sau khi nghiên cứu kỹ càng mảnh lụa, cuối cùng Tinh Hồn cũng hiểu vì sao Ảnh Tử mất sáu năm mà vẫn không luyện được. Không có phương pháp hộ hấp của Thanh y sư phụ thì có lẽ nó cũng không lĩnh ngộ được chân lý của "Thiên Mạch Nội Kinh". Tinh Hồn không hề do dự phá hủy "Thiên Mạch Nội Kinh" mà Ảnh Tử đã nghiên cứu suốt sáu năm không thu được kết quả gì. Để lại bên người là một hành vi ngu ngốc. Tinh Hồn cười khổ, bản thân không thể cự tuyệt bất cứ người nào lục soát người mình, cũng không có tù bảo hiểm để cất những món đồ cá nhân. Nó chỉ là một cỗ máy giết người được người ta bồi dưỡng.

- Vì sao ra ngoài luyện tập mà không thấy tiến bộ. - Thanh y nhân cau mày.

Mấy hôm nay tiến độ học tập của Tinh Hồn dường như đã ngừng lại. Mười ngày trước như thế, mười ngày sau vẫn y nguyên. Điều này khiến Thanh y nhân đã quen với sự tiến bộ rất nhanh của Tinh Hồn cảm thấy hơi khó hiểu.

Tinh Hồn ngáp dài, cảm thấy tinh thần không tốt lắm, cả người cứ dờ dẩn mệt mỏi. Nó lầm bầm: - Sư phụ, con đã rất chăm chỉ rồi. Nhưng ban ngày con cảm thấy mệt mỏi!

- Dần dần rồi sẽ quen! Đứng lên, tiếp tục! Lần này ta sẽ phát ra hai nhóm ám khí, tổng cộng là mười sáu cái, ngươi cảm nhận cho rõ rồi tránh ra. Nếu không tránh được có thể bắt lại.

Tinh Hồn ngưng thần, tập trung toàn bộ tinh thần. Lúc vọt người bay lên, nó cảm thấy luồng khí do ám khí bay tới. Tinh Hồn khẽ cau mày, sao lại chỉ có mười ba cái? Đang nghĩ thì một luồng gió phi thẳng về phía lồng mày, nó giơ tay lên đỡ, sống lưng và chân đồng thời bị đâm trúng. Vì sao? Vì sao ba thanh này lại xuất hiện không một tiếng động?

- Ban đầu khi phóng ra mười ba ám khí, ta làm kinh động hai con chim, một con bay qua đỉnh đầu ngươi, cái phóng vào mặt ngươi là mượn khí của nó phát ra... hiểu chưa?

- Hiểu rồi ạ, sư phụ. - Tinh Hồn lại ngáp dài. Nó cố tình che giấu thực lực, có trời mới biết ban ngày trong cốc có bao nhiêu con mắt đang quan sát mình.

Thanh y nhân sững sờ nhìn làn da mịn màng như sứ của Tinh Hồn, đôi môi đỏ hồng hé ra để lộ những chiếc răng nhỏ đều và trắng như ngọc, nhất thời quên cả nói chuyện.

- Nghỉ một lát không, sư phụ?

Thanh y nhân hoàn hồn lại, phảng phất như đang che giấu điều gì đó: - Ngươi nên... phơi nắng nhiều hơn!

- Á! Đau quá! - Tinh Hồn bị đánh trúng, hét lên kêu đau.

Thanh y nhân dừng tay, nghi hoặc nói: - Ngày trước ngươi có thể tránh được.

- Sư phụ, trước là may mắn, không phải là thực lực của con! Con mới tám tuổi mà! Sư phụ! - Giọng nó cứ như thể ca thán.

Thanh y nhân nghĩ thấy cũng đúng, một đứa trẻ tám tuổi trong khoảng thời gian hai năm rưỡi có được tu vi như thế này đã là khó lắm rồi. Ngờ khí của ông dịu lại: - Phản ứng và tốc độ của ngươi bây giờ khá lắm, mới hai năm rưỡi, ta rất bất ngờ. Hơn nữa, khinh công bốn môn không phải một sớm một chiều là có thể luyện thành, phương pháp hô hấp cần phải luyện tập lâu dài, hôm nay đến đây thôi.

- Sư phụ, người ta vẫn nói phóng ám khí để khảo nghiệm nhân lực, hay là người tìm cho con mục tiêu để con luyện độ chính xác? - Tinh Hồn nghe nói không luyện nữa thì thở phào nhẹ nhõm, buột miệng hỏi sư phụ những điều mà mình đọc được trong tiểu thuyết.

- Không cần, ta nói rồi, ngươi cần luyện cảm giác. Một người đứng trước mặt ngươi, hấn sẽ di chuyển, khiến không khí cũng chuyển động. Ngươi không cần phải luyện độ chuẩn cũng biết hấn ở đâu.

Thanh y nhân là một thầy giáo rất tốt, Tinh Hồn một lần nữa khẳng định. Tinh Hồn nhớ lại vị huấn luyện viên dạy mình bắn súng của kiếp trước cũng từng nói: - Tầm bia ở ngay trước mặt, nhưng thứ cậu nhắm không phải là hồng tâm, mà là cảm giác vị trí của hồng tâm với ống ngắm trên tay cậu. Chỉ có như thế cậu mới đạt được cảnh giới không cần ngắm chuẩn cũng có thể lấy mạng được đối thủ.

Đạo lý tương tự nhau, Tinh Hồn cảm nhận được một tầng ý nghĩa mới.

- Sư phụ, những đứa trẻ cùng tới với con có giống con không? Cũng theo các sư phụ khác học võ nghệ? - Tinh Hồn lại một lần nữa nhớ tới Cửu Cửu và ba đứa trẻ kia.

- Mỗi người đều có một tiềm năng khác nhau, ban đầu không thể nhận ra được. Ngươi nhận được ngọc bài Tinh Hồn thì trở thành đồ đệ của ta.

Nguyệt Phách sẽ học gì? Hồng Y? Còn cả Nhật Quang và Ứng Vũ nữa? Tinh Hồn cố gắng tìm kiếm manh mối từ những cái tên này, nhưng cuối cùng đành từ bỏ các suy đoán của mình.

Nó lại thăm dò: - Không lẽ đồ đệ nào của sư phụ cũng tên là Tinh Hồn?

Thanh y nhân trầm ngâm một lát rồi đáp: - Bọn chúng chết hết rồi, chỉ khi Tinh Hồn trước đã chết thì ngươi mới được nhận tám ngọc bài này.

- Con sau này cũng sẽ chết sao?

- Hy vọng ta sẽ không phải nhìn thấy tám ngọc bài này nữa... đứng lên! - Âm thanh của Thanh y nhân chuyển từ tiếng thờ dài sang sự nghiêm khắc.

Tinh Hồn giật mình, trong lòng thấy hơi cảm động. Tới với thế giới này thực ra vận may của bản thân khá tốt, có một Cửu Cửu, giờ lại thêm Thanh y sư phụ đều hy vọng mình sẽ không chết.

Nhưng nó vẫn phải ẩn tàng thực lực. Sớm học xong rồi tốt nghiệp thì sẽ sớm một ngày đối mặt với hiểm nguy. Tinh Hồn chưa ngốc tới nỗi tranh nhau đi chết. Còn về Thanh y sư phụ, có lẽ ông cũng vui lòng thấy mình trưởng thành dần dần.

Trong gian địa thất tối om, chỉ ít Tinh Hồn với Thanh y sư phụ cũng chung sống với nhau một cách rất vui vẻ, bóng tối và thời gian ở nơi đây đủ để nó tiêu hóa được phiền não do việc chuyển thế mang tới. Ba năm, Tinh Hồn trầm nghĩ, cứ sống như thế thôi. Luyện tốt nội công, khinh công và ám khí, có đủ bản lĩnh tự bảo vệ bản thân thì mình có thể thoát được cái tên Tinh Hồn.

- Từ ngày mai, ban ngày ngươi tới chỗ tiên sinh học viết chữ, đọc sách cảm kỳ thi họa, buổi tối chúng ta lại luyện công.

- Một mình con ạ? Hay còn nhiều người bạn khác? - Tinh Hồn cười, suýt nữa thì quên mất nơi này là một ngôi trường, trường bồi dưỡng thích khách cũng là trường.

- Ngươi phải nỗ lực, nếu không tiên sinh sẽ đánh ngươi đấy. - Thanh y hình như hơi lo lắng.

Ngờ khí của ông khiến Tinh Hồn nhớ tới hình ảnh cha cầm roi đuổi đánh mình vì tội dám trốn học. Nó càng cười vui hơn: - Sư phụ, con sợ nhất là đi học! Tiên sinh đánh con, con có thể dùng khinh công để chạy không?

Thanh y nhân bật cười: - Chỉ cần ngươi chạy được.

- Có nữ nhi nào vào cốc cùng con không?

Im lặng rất lâu, giọng Thanh y nhân trở nên lạnh lùng, khô khốc: - Có... có điều nhiệm vụ của chúng thì mãi mãi ngươi không muốn nhận đâu.

Tinh Hồn giật mình, ánh mắt của ông như một ngọn lửa quỷ quái bám lấy nó, khiến nó cảm thấy dù là trong bóng tối mà vẫn không thể giấu mình.

Cười khan hai tiếng, Tinh Hồn đổi chủ đề: - Tiên sinh là người như thế nào ạ?

Ánh mắt lạnh lẽo không gọn sóng của Thanh y nhân hơi chút thay đổi, gương mặt trắng bệch dường như có thêm sinh khí, ngữ khí trở nên dịu dàng: - Một người rất tốt.

- Tốt thế nào?

- Đa tài đa nghệ.

Tinh Hồn lườm ông một cái. Đa tài đa nghệ mà gọi là tốt? Mình chỉ cần ăn cắp thơ văn của Đỗ Phủ, Lý Bạch là có thể đồ trạng nguyên rồi. Nó không mấy để tâm việc tới học đường ngày mai mà nghĩ xem liệu có gặp được bọn Cửu Cửu hay không, trong lòng đầy ấp chờ mong.

Ghi chú: 1. Kẻ biết võ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mỹ nhân như hoa, xa châu mây

Tiếng ca thán khiến tâm trí Tinh Hồn bay lên chín tầng mây. Mặc cho đôi tay ngọc của mỹ nhân tiên sinh chạm lên mặt nó, đầu óc nó mơ màng.

Đứng ngoài lầu trúc, bên trong vang lên tiếng đàn du dương. Thanh y nhân dặt tay Tinh Hồn đứng ở ngoài lạnh lẽo lắng nghe một lát, khẽ nói: - Đi đi, chiều nay sư phụ sẽ đón người tan học.

Cảnh tượng ấy khiến Tinh Hồn muốn cười thật to. Cuộc sống trong cốc ngày càng thú vị hơn rồi, không biết khi vị tiên sinh trong kia nổi giận có thổi râu trợn mắt hay không? Mình mà thi không qua thi liệu Thanh y sư phụ có giống người cha kiếp trước, đưa mình tới trước mặt tiên sinh cười cười xin lỗi không?

Tinh Hồn cố nén cười, đi vào trong lầu trúc. Tiếng đàn nghe thật vui tai và dễ chịu. Nó ngắm nghía cách bài trí bên trong, lòng thầm khen đẹp. Vị tiên sinh ở đây chắc chắn là một người tiên phong đạo cốt, nghĩ thế, nó bèn cất đi vẻ coi thường, cúi đầu đứng ở cửa như một học sinh vô cùng ngoan ngoãn.

- Người chính là Tinh Hồn? - Tiếng cảm dừng lại, thay vào đó là một thanh âm rất dịu dàng.

Tinh Hồn sững sốt ngẩng đầu lên, há hốc miệng: - Thần tiên tỷ tỷ?

Mỹ nhân tiên sinh bật cười, tiếng cười nghe cũng vui tai như tiếng đàn.

Tinh Hồn ngẩn ngơ đứng nhìn, mặc cho đôi tay như bạch ngọc của mỹ nhân tiên sinh chạm lên mặt nó: - Chắc chắc, gương mặt này... chẳng trách đưa tới chỗ ta! Sau này ta sẽ là tiên sinh của người, ban này người gọi ta là gì? Cái miệng nhỏ này ngọt thật đấy! Ta thế này giống thần tiên thật hả?

Tinh Hồn gật đầu, mắt vẫn chăm chú nhìn. Trước cái đẹp không được tỏ ra suông sẻ, được ngắm đã mắt là tốt lắm rồi. Nó hạnh phúc nhìn nàng: - Con thích gọi người là thần tiên tỷ tỷ!

- Ta cũng thích! - Những ngón tay của mỹ nhân tiên sinh vuốt nhẹ lên trán Tinh Hồn, nó càng ngứa ngáy. - Không ngờ Thanh y quái lại có một tiểu đồ nhi đáng yêu thế này, sau này theo tiên sinh đừng về nữa. Chứ ở lâu bên hân trông như cô hồn giống sư phụ người là ta không thích đâu.

Tiếng ca thán khiến tâm trí Tinh Hồn bay lên chín tầng mây. Mặc cho đôi tay ngọc của mỹ nhân tiên sinh chạm lên mặt mình, đầu óc mơ màng.

- Thích ta không? Tinh Hồn gật đầu.

- Ta dạy cái gì, người cũng phải ngoan ngoãn nghe lời và học hành tử tế nhé.

Tinh Hồn lại gật đầu, bỗng dưng nghe thấy mỹ nhân tiên sinh lạnh giọng: - Mới nhỏ tuổi đã hiểu sắc, lớn lên liệu có qua được ái mỹ nhân không?

Đầu óc nó lập tức tỉnh táo lại, lùi về sau hai bước, thăm cảnh giác, trên mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào: - Trên đời này chẳng còn nữ nhân nào đẹp hơn tiên sinh được nữa.

Mỹ nhân tiên sinh nghe vậy thoáng khựng lại, rồi thờ dãi: - Ta già rồi, mỹ nhân thì cũng phải già. Sau này người lớn lên, ta đã thành một lão thái bà rồi.

Tinh Hồn bỗng thấy đau lòng. Nữ nhân kiếp trước mà mình gặp cũng nói thế, nữ nhân kiếp này cũng nói thế. Đàn bà thật là phiền phức, nhưng những phiền phức này lại cứ bám lấy mình.

- Đừng có đứng ngây ra đó nữa, đi mấy bước cho ta xem. - Mỹ nhân tiên sinh chớp mắt đã thay đổi thần sắc, nghiêm túc sai bảo.

Tinh Hồn ngây người, nhớ ra mình tới đây để làm đồ đệ. Nó rào nhanh bước chân từ đầu này sang đầu kia căn phòng, nghĩ bụng, chắc không phải tới

đây để đi đường thẳng tiếp chứ?

- Ai, đi đường mà cũng không biết. Đi như thế này. - Mỹ nhân tiên sinh lắc hông, nhấc bước chân sen, Tinh Hồn nhìn mà nuốt nước miếng.

- Đồ háo sắc, nhìn đủ chưa? Học được rồi thì đi lại một lần nữa. - Giọng nàng như con gió đầu hạ, Tinh Hồn nổi da gà khắp người.

Nó nhìn mỹ nhân tiên sinh, bất giác lùi về phía cửa phòng, giọng run rẩy, chỉ mặt mỹ nhân tiên sinh mà nói: - Cô... lão tử không làm Trình Diệp Y(1) đâu!

- Nó co chân bỏ chạy ra ngoài. Thần tiên? Yêu quái! Chỉ hận là mình không có đôi cánh để bay nhanh hơn.

Gót chân đau nhói, cơ thể bị kéo lại, ngã sõng soài xuống đất.

- Dám gọi thẳng tên của ta... Thanh y quái nói với ngươi sao? Bất kính với người già! Hừ! - Mỹ nhân tiên sinh rút tay về, giọng nói lập tức thay đổi, toát ra hơi lạnh.

Tinh Hồn bật cười, mỹ nhân tiên sinh tên là Trình Diệp Y thật? Nó nhảy dựng lên, nói rành rọt từng tiếng: - Lão tử không học đi theo nữ nhân!

- Ngươi quyết định được sao? - Không biết mỹ nhân tiên sinh lấy ở đâu ra một cái gậy tre dài chừng ba thốn, mỉm cười liếc Tinh Hồn.

Nữ nhân đánh nhau làm hồng khí chết!

- Nam nhân không đấu với nữ nhân! Lão tử nói lại lần nữa, không học đi theo nữ nhân.

Chỉ dựa vào công phu ban nãy nàng bắt mình về là Tinh Hồn đã biết bản thân không phải đối thủ của nàng. Nhưng khi nó hiểu ra mình phải theo nàng học cái gì thì nỗi sợ hãi trong lòng cứ như những mũi kim đâm thẳng vào tim, đánh chết nó cũng không học?

Tiếng gió vút lên, Tinh Hồn bay lên như một đám mây.

Mỹ nhân tiên sinh tán dương: - Khinh công khá lắm, Thanh y quái dạy ngươi không tệ.

Tinh Hồn cảm thấy không khí biến đổi, bèn tránh cây gậy như tránh ám khí.

Nhưng dù sao nó vẫn chỉ trong thân xác một đứa trẻ con, nội lực lại không dùng được.

Chiếc roi quất lên thành hình, áp lực lập tức bủa vây. Chân Tinh Hồn trúng một roi, tốc độ chậm lại, ngay sau đó bị bao phủ bởi bóng chiếc roi.

- Ui da, tiên sinh tha mạng. - Trong phút chốc, không biết Tinh Hồn đã phải chịu bao nhiêu roi, đau đớn cầu xin.

Mỹ nhân tiên sinh mỉm cười cắt roi đi: - Sau này không được tự xưng là lão tử nữa, theo Thanh y quái chẳng học được cái gì.

- Ngộ biết rồi. - Xoa cục u trên đầu, Tinh Hồn ầm ức đáp.

- Ngộ? - Mỹ nhân tiên sinh cau mày. - Âm địa phương cũng phải sửa.

Tinh Hồn hoàn toàn á khẩu.

Thấy đứa nhóc lẩm lỏi đã chịu phục, mỹ nhân tiên sinh tỏ ra rất đắc chí: - Được rồi, hôm nay không đánh ngươi nữa. Không phải ta bắt ngươi học nữ nhân đi đường, mà là bắt ngươi... học cách đi của hần!

Theo những ngón tay thon dài vừa chỉ, Tinh Hồn nhìn thấy một thằng bé đứng ngoài rèm trúc.

Đó là một đứa trẻ gầy gò, mặc chiếc áo bào màu tím thẫm, thắt lưng buộc một sợi dây lụa, trông cao quý hơn chiếc áo vải trên người mình nhiều. Trên tay đứa bé đó cầm một cuốn sách, thong thả đi trên con đường nhỏ trong rừng trúc.

Tư thế đi của nó không kỳ quái lắm, nhưng bước chân lại toát lên một vẻ rất duy mỹ.

- Lại là một kẻ luyện khinh công?

- Không, ngươi học hần cách đi đứng, đánh đàn, luyện chữ, học... khí chất từ hần. - Trình Diệp Y thong thả nói từng câu.

Tinh Hồn giật mình, hiểu ra vấn đề. Nó chớp mắt, ra vẻ không hiểu, bĩu môi nói: - Có gì đâu mà phải học? Lão tử còn lợi hại hơn hần nhiều.

- Chết dưới hoa Mầu Đơn, làm quỷ cũng phong lưu... là ngươi nói phải không? - Trình Diệp Y nhếch môi cười - Nói được câu này thì chứng tỏ việc vịnh thơ, làm thơ, đối thơ có lẽ cũng không tệ.

Sóng mắt của nàng dịu dàng như gió xuân, trái tim Tinh Hồn thì như rơi vào sông băng. Đây là nhiệm vụ đầu tiên của mình sao? Làm một thể thân? Lợi ích là không lâu sau mình có thể rời khỏi sơn cốc. Tác hại là người nhà mình biết việc nhà mình, làm cái nhiệm vụ thể thân này thì mười phần chết chắc cả mười. Hừ hừ, chỉ cần ra được khỏi cốc, thiên hạ to lớn nhường này, các người làm gì được ta? Tinh Hồn quyết định xong thì dậm chuồn đi.

- Dù chết cũng phải hiểu được lý do, vì sao phải học theo hần? - Tinh Hồn thấy mình không có cơ may thương lượng thì đi thẳng vào chủ đề, lên tiếng hỏi.

Trình Diệp Y thờ dài, xoa đầu nó: - Ngươi nhìn gương mặt hần xem.

Tinh Hồn đưa mắt nhìn sang, đưa trẻ đó đi trên con đường nhỏ lại gần. Nó ở trong thạch thất hơn hai năm, nhãn lực đã vô cùng tinh anh, nhìn rõ gương mặt kia, Tinh Hồn kinh ngạc tròn tròn mắt... thì ra là thế!

- Hình như sức khỏe của người kia không tốt! Sắc mặt trắng bệch...

- Da ngươi cũng tương đương.

- Người đó trắng do bệnh! - Tinh Hồn thấy không vui trong lòng, lên tiếng tranh luận - Còn nữa, hần yếu ớt, không khỏe bằng con.

- Ừm, ngươi quan sát rất tỉ mỉ... Từ ngày hôm nay, ngươi đừng ăn tối nữa, cho tới khi gầy như nó. - Trình Diệp Y dịu dàng mà tàn nhẫn đưa ra quyết định.

Tinh Hồn cảm phần bất bình.

- Đừng trách tiên sinh không nhắc nhở ngươi, không dụng công thì cái mạng nhỏ của ngươi khó giữ lắm. Những kẻ giả dạng mà bị phát hiện thì đều có kết cục này!

- Con hiểu rồi, từ ngày mai, nếu con có đồ ăn thì sẽ cho người đó một nửa. Con không muốn gầy đi, thế thì người đó chỉ cần béo lên? - Tinh Hồn cười.

Trình Diệp Y ngậy người ra rồi cũng bật cười. Nàng cầm một quyển sách đặt trước mặt Tinh Hồn: - Đây là những sáng tác của hần, ngươi học cho thuộc cả chú giải. Còn đây nữa, học theo chữ này.

- Con quyết định quên hết rồi, bởi vì con đã có tác phẩm mới. Tác phẩm cũ thực đáng hổ thẹn, không dám nhắc tới nữa! Còn về chữ tiên sinh cứ an tâm, Tinh Hồn nhất định sẽ tận lực. - Kiếp trước nó làm nghề khắc con dấu giả, rất tinh xảo, mô phỏng chữ của một người thì có gì là khó?

Tinh Hồn đứng nhìn đứa trẻ bên ngoài tấm rèm trúc và gương mặt giống mình đến ngỡ ngàng, đứa trẻ đó là như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ khi mình còn là một đứa ngốc, không bị xử lý là vì gương mặt này sao?

Trình Diệp Y uể oải dựa lên sập, chiếc váy mỏng manh xòa xuống đất, trông như tiên nữ. Nàng vuốt tóc, một hành động nhỏ cũng toát lên phong tư tuyệt vời. Nàng thấy Tinh Hồn đứng yên bất động thì than: - Giờ ta mệt rồi, bên kia có trà, ngươi học cách pha trà đi!

Pha trà là chuyện nhỏ. Thấy trên cái lò nhỏ gần bàn trà đã có một bình nước đun sôi, Tinh Hồn bèn bắt đầu rửa trà rửa cốc.

- Ngưng thần thì đủ rồi, có điều... Tiểu Tinh Tinh, khi ngươi chăm chú pha trà có thể ngẩng đầu lên nhìn ta một cái không? - Ngờ ngời của Trình Diệp Y hồ hồ như ai oán, tự động sửa tên nó thành một cái tên khác nghe thân mật hơn.

Tinh Hồn không kiềm chế được, ngẩng lên nhìn nàng.

- Ha ha, sòng mắt dịu dàng hơn một chút, như ta đây này. - Mỹ nhân tiên sinh chớp nhẹ mắt.

- Á! - Nước nóng rót trúng tay, Tinh Hồn ném cái ấm đi, đau đớn vẩy tay. -

Không chịu nổi!

Trình Diệp Y thích thú cười tươi như hoa.

Tinh Hồn trừng mắt: - Không được cười! Cười nữa là mai con không đến học đâu.

- Ồ? Ngươi không muốn học nhưng ta cứ muốn dạy đây. Tiểu Tinh Tinh, ngươi thú vị thật đấy, quá là thú vị, ha ha!

- Tiên sinh, người đã đủ khuyên đảo chúng sinh rồi, xin tha cho đồ nhi đi?

- Ai, trong vòng nửa năm ngươi không học được những thứ này thì ta biết ăn nói thế nào với Cốc chủ.

Tinh Hồn giật mình, lặng lẽ chăm chú rót nước pha trà: - Cốc chủ nói, nhất định phải bắt con học theo tiểu tử nhật nhèo đó sao? - Đúng là nhật nhèo, nhưng còn cách nào đâu.

Đúng thế, còn cách nào đâu. Tinh Hồn lại ngẩng đầu lên nhìn thẳng bé đang chuyên tâm đọc sách. Trong mắt nó dường như trống rỗng, từ lúc Tinh Hồn đến cho tới giờ, chưa thấy nó nói một tiếng nào. Toàn bộ tinh thần của nó hình như đều tập trung hết vào quyển sách trong tay.

Hương trà thơm vẩn vút trong không trung, lan tỏa khắp phòng.

Tinh Hồn cung kính dâng tách trà đầu tiên cho Trình Diệp Y: - Mời tiên sinh thưởng thức.

Tinh Hồn liếc về phong tình khó cưỡng của đôi môi hồng mỗi khi nàng cong khóe miệng, ngần ngợ, thẫn thờ. Mỹ nhân cổ đại đều như thế sao?

- Tiểu Tinh Tinh sau này lớn lên cũng không tệ đâu. - Trình Diệp Y có vẻ rất hứng thú, ánh mắt lướt qua lướt lại trên mặt nó, bỗng dừng chớp mắt - Người đã thích tiên sinh thế thì sau này tiên sinh gả cho người được không?

Tinh Hồn giật mình lùi mấy bước, bỗng dừng cảm thấy hơi thở của Thanh y sư phụ ở ngoài lầu trúc, như được giải phóng, bèn vội vàng khom lưng hành lễ với Trình Diệp Y: - Thanh y sư phụ tới đón Tinh Hồn tan học rồi, ngày mai Tinh Hồn lại tới. - Chưa chờ Trình Diệp Y đồng ý, nó đã quay người lao vút ra ngoài như một con chim én.

Trình Diệp Y ngưng mắt nhìn cái bóng của Tinh Hồn ẩn hiện nơi rừng trúc, khóe miệng chậm rãi cong lên thành nụ cười như có như không: - Một kẻ rất thú vị... Thanh y quái, người giàu giới thật.

Buổi tối khi ra ngoài luyện công, Tinh Hồn nghĩ tới biểu cảm thay đổi khó lường của Trình Diệp Y, thật... thật biết hành hạ người. Bất giác nó thờ dãi với Thanh y sư phụ: - Mỹ nhân tiên sinh quả thực đa tài đa nghệ, như là thần tiên trên trời vậy!

Ánh mắt Thanh y sư phụ lóe lên một vẻ khiến Tinh Hồn nhìn thấy chỉ muốn cười, đương nhiên, cả một chút ửng hồng bất thường lướt qua rất nhanh trên mặt.

Tinh Hồn đã hiểu. Nó đắc ý nghĩ, cho dù bị các người giăng bẫy làm một thể thân trẻ con thì ít nhiều cũng phải tìm chút niềm vui để bù đắp.

Tinh Hồn không hề hỏi thân phận của đứa trẻ đó, sớm muộn gì cũng biết thôi. Nhưng nó vẫn có một chút hy vọng với Thanh y sư phụ, thế nên Tinh Hồn nói: - Sư phụ, mỹ nhân tiên sinh bảo con theo một người, học mọi thứ từ kẻ đó, phải giống y như thật.

Thanh y nhân yên lặng rất lâu mới nói: - Để ta đi nói với Cốc chủ, người không thích hợp với nhiệm vụ này.

Tinh Hồn hơi ngạc nhiên với quyết định này của Thanh y sư phụ, ôm lấy ông, tấm tắc: - Sư phụ tốt quá!

Nước suối như ngọc, tiếng chảy như chuông.

Dưới vách núi đặt một cái bàn trà bằng gỗ sơn đen, đã ngấm hơi nước, chất gỗ mịn giờ sáng lên như hắc ngọc. Một bàn tay như bạch ngọc giờ cao ảm trà, đồ nhẹ nước xuống, hương trà lập tức bay lên, len lỏi vào lòng người.

Mỹ nhân tiên sinh cúi đầu chăm chú pha trà. Trong chiếc tách nhỏ bằng sứ trắng ánh lên màu nước xanh dịu, khóe mắt nàng hiện lên vẻ hài lòng.

Lão nhân ngồi cạnh có gương mặt dịu dàng, râu tóc bạc trắng. Vươn tay ra nâng tách trà lên,捏o mắt đưa lên mũi ngửi, khóe miệng nở một nụ cười, xoay miệng tách và nhấp từng ngụm nhỏ để thưởng thức.

Trình Diệp Y hài lòng nhìn ông, bên cạnh, những ngón tay thon dài, gầy gò khác cầm tách trà lên uống ực một ngụm, rồi lại tới tách thứ hai. Thần sắc nàng lập tức trở nên giận dữ, nhưng không tiện phát tác, chỉ tròn tròn mắt nhìn Thanh y nhân thô lỗ, không hiểu gì về thưởng trà.

- Trà nghệ của Diệp Y lại tiến bộ rồi, có được một tách trà của nàng đúng là may mắn suốt kiếp. - Lão nhân thờ dãi.

- Chỉ có điều tách này hơi nhỏ. - Thanh y nhân cũng thờ dãi.

Trình Diệp Y bức bối hừ một tiếng, chuyển chủ đề: - Tinh Hồn khá lắm, khả năng lĩnh ngộ cao, nửa năm có lẽ là đủ.

- Cốc chủ, nó vẫn chưa xuất sư, hơn nữa không hiểu thế sự, tuổi lại còn nhỏ, chuyện này không được! - Thanh y nhân phản đối.

Lão nhân vẫn đang thưởng trà, uống xong ba tách trà rồi mới hài lòng giãn lông mày ra, thông thả nói: - Trà ngon!

Thanh y nhân hơi sốt ruột, cân nhắc hàng trăm lần trong lòng, cuối cùng lại nói tiếp: - Công phu của nó còn kém, tôi sợ... trộm gà không thành, lại mất nắm thóc!

- Đôi lúc không phải cứ dựa vào võ công là thành sự. Trong cốc bao nhiêu cao thủ, chẳng lẽ còn thiếu người như nó? - Ánh mắt lão nhân lấp lóe tia sáng, chỉ trong chớp mắt lại khôi phục lại vẻ hiền từ.

Thanh y nhân cúi đầu, nhớ lại ánh mắt sáng lấp lánh của Tinh Hồn, làn da gió thổi là bay của đứa nhỏ và cả bộ dạng nó lưu luyến khi ôm mình, trong lòng vẫn thấy không nở. Một lần nữa ông lại lên tiếng: - Nhưng nó mới... tám tuổi. - Câu này nói ra đến bản thân ông còn cảm thấy không ổn, bất giác thấy hơi phiền lòng.

- Thanh y, người ở trong cốc bao nhiêu năm, trái tim người cũng bị non nước nơi đây làm tan chảy rồi sao? Người đã quên năm xưa... người từng có lời thề rồi sao? - Giọng điệu của lão nhân vẫn bình thản, nhưng lại mang một vẻ sắc bén như lưỡi dao.

- Cốc chủ nói phải. - Ánh mắt Thanh y nhân thoáng tối đi. Ông không dám nói ra lý do phản đối thực sự, mà cũng không thể nói. Ông thầm nghĩ, trái tim mình đã bị nụ cười của Tinh Hồn làm tan chảy rồi sao?

- Diệp Y, nàng cố gắng một chút, chỉ có nửa năm nhưng ta nghĩ, có lẽ là đủ.

- Vâng, thưa Cốc chủ. - Trình Diệp Y cung kính đáp, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Thanh y nhân này giờ không lên tiếng, dường như đang muốn thăm dò nội tâm sâu thẳm, tìm ra bí mật của ông. Thấy ông chỉ đứng không, trong lòng bất giác thấy thương xót.

Bốn mắt nhìn nhau, Thanh y nhân vội vàng dời mắt, đi ra khỏi tòa mộc lâu.

Thanh y nhân phá lệ nói hôm nay không cần tới chỗ mỹ nhân tiên sinh, lại còn nói, hôm nay cũng không cần luyện công. Tinh Hồn cảm thấy chắc chắn là có âm mưu.

Không chỉ như thế, Thanh y sư phụ còn mỉm cười nói: - Ta đưa ngươi đi chợ!

Được nghỉ? Đi chợ? Tinh Hồn nghiêm túc hỏi: - Có phải còn được mua đồ ở chợ không ạ?

- Đương nhiên rồi. Từ khi ngươi học nghệ tới nay, sư phụ chưa đưa ngươi đi chơi lần nào. Hôm nay ngươi muốn mua gì cũng được. Đi thôi, muộn là tan chợ đấy.

Tinh Hồn nén nỗi nghi ngờ sâu xuống đáy lòng, tập trung sự chú ý vào việc đi chợ. Nó kích động nghĩ, được tận mắt nhìn thấy phố chợ thời cổ đại, thật là hiếm có!

Dòng người qua lại, những cửa hàng cửa hiệu mở dọc hai bên đường, ngọn cờ cắm trước các từ lâu phát phơ trong gió, trước lâu có các mỹ nhân vẩy tay áo đón chào... Tinh Hồn chìm đắm trong sự tưởng tượng của mình, tốt nhất là được ngồi trong một trà quán, nghe các nhân sĩ giang hồ bàn chuyện đao thương; một cô gái bán tiếng ca bị kẻ ác bắt nạt, nó sẽ đứng lên tương trợ. À, không, đừng đùa chận ám khí lại chứ...

- Tới rồi. Đi xem có thích thứ gì không? Sư phụ tặng ngươi. - Giọng Thanh y nhân đánh thức nụ cười ngây ngô trên gương mặt Tinh Hồn.

Đây chính là phố chợ? Tinh Hồn bỗng chốc ỉu xiu.

Không có trà lâu từ quán, không có những kẻ mãi võ trên đường, không có dòng người qua lại, không có mỹ nhân... Một tòa mộc lâu nằm lẻ loi đơn độc giữa rừng, đừng nói là dòng người qua lại, đến bóng ma còn chẳng thấy. Một cái chợ như thế này mà đến muộn còn đóng cửa?

Thanh y nhân vẫn không dừng bước chân, Tinh Hồn ưỡn oai theo sau, chẳng còn chút tinh thần. Nó vốn đã chuẩn bị rất kỹ càng, nhưng thế này thì thật là quá sức thất vọng.

Bước vào tòa mộc lâu, trước mặt là một chường quầy, gương mặt tươi cười chấp tay chào hai người: - Bồn tiệm đầy đủ hàng hóa, giá tiền vừa phải, mời nhị vị đi lối này!

- Sư phụ, người có bao nhiêu ngân lượng? - Tinh Hồn nhìn nụ cười của tên chường quầy, đột nhiên nghĩ tới bọn gian thương "ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm". Khó khăn lắm mới có một vị khách tới đây, chúng không mang đầu mình ra chặt mới lạ.

Thanh y nhân khựng lại, rồi cười: - Ngươi theo sư phụ học nghệ mỗi tháng có hai lượng bạc, đều được để chỗ sư phụ, tổng cộng là có sáu mươi lượng. Ngân lượng của ngươi cứ tiêu thoải mái, nếu không đủ thì sư phụ tặng ngươi.

Chường quầy cười nói: - Công tử xin tự nhiên, chọn được món đồ nào thì mang tới quầy thanh toán là được. Đại nhân mời ra gian ngoài dùng trà.

Lại còn là siêu thị tự chọn à? Tinh Hồn thở dài, hóa ra mình cũng có lương tháng, cứ tiêu đi, không tiêu cũng phí, bình thường được bao ăn bao ở, có ngân lượng cũng chẳng có chỗ xài.

Trong lầu rất rộng rãi, ngang bảy trượng, dọc tám trượng. Y phục giày dép, văn phòng tứ bảo, nhạc khí, châu báu trang sức đều bày kín cả căn phòng (2)

Tinh Hồn chăm chú đi xem một vòng, lại quay đầu nhìn tên chường quầy đang neho mắt cười, cái giá này ghê quá. Một chiếc áo mỏng dính mà yếm giá mười lượng bạc? Nó nhớ tới mỹ nhân tiên sinh, lập tức trong đầu nảy ra một ý niệm, đưa mắt về phía một cây trâm. Trâm bạch ngọc, khắc hình bướm bướm, tao nhã mà tinh xảo, rất xứng với mỹ nhân tiên sinh, nhưng lại không yếm giá.

Thường những thứ không yếm giá đều đắt, đều dùng để "chém" khách: - Chường quầy, mấy món đồ này không yếm giá sao?

Chường quầy dịch cái mông nặng nề chạy tới, tảng thịt trước ngực khiến Tinh Hồn nhớ tới Trần Bách Tường trong bộ phim "Có một khách điểm", nó cúi đầu cố nén cười.

- Công tử, những món không yếm giá đều có thể trả giá, tùy ngài.

- Bao nhiêu do ta tự trả ư? - Tinh Hồn khó có thể tin được.

Chường quầy thành khẩn gật đầu: - Không ngờ công tử tuổi còn nhỏ mà đã có hồng nhan tri kỷ. Cây trâm này là ngọc thượng hạng, toàn thân tỏa sáng, tặng cho giai nhân đúng là thượng phẩm!

- Sư phụ, người nói xem, mỹ nhân tiên sinh có thích cây trâm này không?

Thanh y nhân liếc một cái, quay ra ngoài: - Không biết.

- Một lượng! - Tinh Hồn cười thâm, trả giá.

Chưởng quầy mỉm cười lắc đầu: - Quy định là tôi ra giá, công tử mặc cả! Có điều, chỉ được một lần. Tiểu tiệm nhân thủ ít, nếu cứ mặc cả liên tục thì tôi sẽ chết vì mệt mỏi.

Mắt Tinh Hồn lập tức sáng lên. Không giống các nam nhân khác, cứ nói tới việc đi mua đồ là thấy đau đầu, một trong những thú vui của nó ở kiếp trước chính là đi mua sắm, đám bạn gái đều đánh giá đó là một trong những ưu điểm lớn nhất.

Tinh Hồn cũng cười, giọng nói có vẻ hưng phấn: - Mời chưởng quầy ra giá!

- Hai trăm hai!

Chỉ được mặc cả một lần? Nó lặng lẽ đặt cây trầm xuống, nhắc một chiếc áo bào rộng lên: - Cái này không cần mặc cả nữa, mười lượng thì ta mua.

Chưởng quầy bật cười ha hả gói y phục lại: - Công tử đúng là người dễ chịu. Trên lầu có binh khí, công tử muốn tham quan không?

Tinh Hồn liếc ra ngoài, thấy Thanh y sư phụ ung dung ngồi uống trà, bèn đi lên lầu.

Mười tám ban binh khí đều để ở trên lầu, ngoài ra còn có cung tên ám khí, cũng không yết giá. Tinh Hồn nghĩ chắc chắn những thứ này đều rất đắt, nhưng Thanh y sư phụ nói nếu không đủ ngân lượng thì sẽ mua quà tặng nó, thế thì cứ chọn binh khí đi.

Nó đi một vòng, cuối cùng cầm một thanh đoản đao lên. Trọng lượng kích cỡ cũng không hài lòng lắm, nhưng có thể miễn cưỡng dùng được. Tinh Hồn nắm trong tay múa nhẹ, tìm lại cảm giác quen thuộc của kiếp trước.

- Có thể thử không?

- Xin mời công tử.

- Thật hả? Không thu ngân lượng chứ?

- Được ạ. - Nụ cười của chưởng quầy vẫn không thay đổi.

Tinh Hồn gật đầu, tiện tay múa thử một thanh trường đao khác, hai thanh đao va vào nhau vang lên tiếng chói tai. Nó thờ dãi, ném thanh đoản đao đi, không sắc bén như đã tưởng.

Thế là Tinh Hồn thử hết một loạt các binh khí ở đây, cuối cùng cầm một hàng tiểu phi đao lên.

- Công tử... - Chưởng quầy toát mồ hôi, tròn tròn mắt nhìn đồng vũ khí hồng nằm trên sàn nhà.

- Ta chỉ mua cái này, cái khác không mua. - Nhưng..

- Người nói là được thử mà. Ai, tại lừa rên không tốt, vừa mới thử đã hỏng, miễn cưỡng chọn được mấy cái tiểu phi đao này vậy. Tính tiền đi! - Tinh Hồn lắc đầu thờ dãi, nhưng trong lòng thì đang cười điên cuồng.

Chưởng quầy há miệng nắc quai, mặt méo xệch như muốn khóc, lại không dám nổi giận, đành khò sở tính tiền: - Ưu đãi mười sáu lượng bạc.

Tinh Hồn lại cầm cây trầm bạch ngọc lên ngắm nghía, thờ dãi: - Cái này hai lượng bạc à?

Gã chưởng quầy đang định lắc đầu từ chối thì nghe thấy Tinh Hồn lầm bầm: - Không biết có chắc chắn không? - Hai tay siết chặt cây trầm như định bẻ thử.

- Hai lượng thì hai lượng, công tử đi ạ! - Gã chưởng quầy nghĩ thu được hai lượng cũng tốt, vội vàng đồng ý.

Tinh Hồn cười hi hi cất cây trầm vào ngực: - Sư phụ, đồ ở đây vừa rẻ vừa đẹp, sau này chúng ta thường xuyên tới nhé.

Chưởng quầy, nhớ bổ sung thêm nhiều đồ mới!

Mất chưởng quầy như tóa lửa, Tinh Hồn lại nháy mắt với lão. Lão hiểu chính là cây trầm này đã gây họa, đành chỉ biết than mình xui xẻo, khổ sở hi vọng sau này Tinh Hồn đừng tới nữa.

Ra khỏi khu rừng, Tinh Hồn bật cười lớn. Nó đặc ý đưa chiếc áo bào cho Thanh y nhân: - Cái này là để hiếu kính sư phụ, còn cây trầm là để hiếu kính mẹ nhân tiên sinh.

Thanh y nhân lắc đầu cười nói: - Gã chưởng quầy đó không phải người tầm thường đâu.

Tinh Hồn coi như không nghe thấy, thưởng thức cây trầm trong tay. Đầu phải nó không biết, người trong cốc này làm gì có ai tầm thường. Tinh Hồn nghĩ,

không biết hành vi hôm nay có bị chương quỳ viết vào báo cáo gửi lên Chủ sự của Cốc chủ hay không?

- Ý của Cốc chủ không thể thay đổi được, nửa năm sau đành phải cầu phúc thôi. Nếu không muốn bị người khác phát hiện thì phải nghe lời tiên sinh, cây trăm đó chắc là nàng sẽ thích.

Tĩnh Hồn khựng lại, rồi bật cười. Đây mới là nguyên nhân thực sự hôm nay ông đưa nó đi chợ. Bởi vì nửa năm sau, Tĩnh Hồn sẽ phải thay thế thằng bé đó ra khỏi cốc, thế nên ông thấy thương nó, muốn làm nó vui. Tĩnh Hồn đã sớm đoán được nhiệm vụ này không thể thay đổi, muốn tìm một đứa trẻ có tướng mạo tương đồng thực sự rất khó. Có điều, nó cũng không phải là không có sự chuẩn bị. Chẳng phải mỗi người đều cần có sự chuẩn bị cho mình hay sao? Tĩnh Hồn thở dài trong lòng.

Ghi chú: 1. Nam chính trong bộ phim "Bá Vương Biệt Cơ", thừa nhỏ Trình Diệp Y bị bán tới đoàn kịch, trưởng đoàn đã đào tạo Trình Diệp Y thành hoa đán (diễn viên nam đóng vai nữ trong kinh kịch).

2. Vật dụng trong thư phòng: Giấy, nghiên, bút, mực.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hậu quả do gây chuyện thị phi

Biết rõ rằng đó là một nhiệm vụ nguy hiểm, cừu tử nhất sinh, nó vẫn bằng lòng tiếp nhận. Nó quá muốn rời khỏi sơn cốc này, tìm ra thế giới của riêng mình.

Tĩnh Hồn nhìn đứa trẻ đang ôm đàn trong rừng trúc, cùng nó gảy nốt âm cuối cùng, đến độ cong của ngón tay gảy lên cũng giống nhau như đúc. Tiếng nhạc còn vang vọng trong lầu trúc một lúc lâu. Tĩnh Hồn mỉm cười quay đầu lại, một giọt lệ đọng nơi khóe mắt mỹ nhân tiên sinh, mãi không rơi xuống.

Nó lại gần đưa ngón tay lau đi, thuận thể vuốt mái tóc dài như mây, ngón út vô tình lướt qua vành tai như trên châu của nàng.

- Tiểu quý! - Mỹ nhân tiên sinh lên giọng trách cứ. Nàng ngồi thẳng người lên, gò má đỏ bừng.

Tĩnh Hồn rất hài lòng với sự chăm sóc của mình, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn nàng khen ngợi: - Tiên sinh đẹp quá, Thanh y sư phụ thường nói nếu có một cây trăm bạch ngọc cài lên mái tóc đen nhánh của tiên sinh thì không biết còn đẹp đến thế nào!

Mỹ nhân tiên sinh sa sầm mặt, giờ tay gỡ cây trăm xuống: - Sư phụ người bảo người mang tới hả? - Rồi chuẩn bị vút đi.

Tĩnh Hồn thất sắc, vội vàng ngăn lại: - Con đi ra chợ, thấy sư phụ cứ nhìn cây trăm mà ngược không dám mua, làm đồ đệ phải biết nghĩ cho sư phụ, con bèn bỏ tiền của mình ra mua đấy. Sao tiên sinh lại từ chối lòng hiếu thuận của Tĩnh Hồn?

Những ngón tay ngọc của mỹ nhân tiên sinh dí lên trán nó, cười nói: - Nếu là của sư phụ người tặng thì đương nhiên là ta vút đi. Nhưng là tâm ý của Tiểu Tinh Tinh thì ta phải trân trọng chứ.

Tĩnh Hồn hớn hờ, nhân cơ hội đó ôm mỹ nhân tiên sinh hôn chụt một cái thật to. Chưa chờ mà nổi giận, nó đã chạy xa mấy bước, vỗ tay: - Thanh y sư phụ nói không sai, mặt mỹ nhân tiên sinh vừa trắng vừa mịn!

Về kinh ngạc và giận dữ lan ra trên gương mặt xinh đẹp, đôi mắt cũng đã có nộ khí: - Thanh y quái hiệp người quá đáng!

- Tiên sinh nổi giận hả? Thanh y sư phụ không nói thế đâu. Người... người chỉ nói tiên sinh là một người tao nhã, khí chất, tại Tĩnh Hồn muốn thơm tiên sinh thôi. - Lúc nói, miệng nó hơi trễ ra, thần sắc ra vẻ ảm ức lắm.

- Được rồi, đứa nhỏ này! - Nàng mềm lòng, vươn tay ôm nó.

Mùi hương thoang thoang từ người nàng lan tới. Tĩnh Hồn hít sâu một hơi, ngất ngây. Có mỹ nhân trong lòng thật là thích thú, tiếc rằng... nó thờ dài, ngừng đầu lên cười nói: - Tiên sinh, người chưa tặng quà lại cho con.

- Người muốn cái gì?

- Tiên sinh, hay là người tự họa một bức cho Tĩnh Hồn được không? Khi nào nhớ người con có thể mang ra ngắm. Nếu vậy con luyện công cũng hăng hái, còn hơn là ngắm Thanh y sư phụ!

Mỹ nhân tiên sinh thích thú đồng ý.

Tĩnh Hồn vội vàng trải giấy mài mực, rửa bút pha màu để họa.

Không lâu sau, một mỹ nữ cổ đại dung nhan tuyệt thế hiện lên dưới ngòi bút.

Mỹ nhân tiên sinh vẽ xong, bàn tay tự nhiên cong lên, hải lòng buông bút, ngấm ngấm một lát rồi cười: - Cảm lấy đi! Có điều chỉ một mình ngươi được xem thôi nhé. Thanh y sư phụ ngươi mà nhìn thấy là ta không tha cho đâu.

Tinh Hồn gật đầu, đảo mắt nói: - Tinh Hồn làm một bài thơ tặng tiên sinh được không ạ?

Mỹ nhân tiên sinh nhớ tới câu "Chết dưới hoa Mẫu Đơn", từ hồi đó chưa thấy nó viết bài thơ nào, nên rất hứng thú.

Tinh Hồn nghĩ ngợi rồi ngâm: - "Người xinh cuốn bức rèm châu. Ngồi im thăm thăm nhàn chau đôi mày.

Chỉ thay giọt lệ voi đầy. Đố ai biết được lòng này giận ai?" (1)

Mỹ nhân tiên sinh ngẩn ngơ, lẩm bẩm đọc lại mấy lần, trong đôi mắt đẹp ánh lên vẻ ai oán.

- Hay không, tiên sinh? - Tinh Hồn nhìn nàng chờ đợi.

- Hay. - Rất lâu sau nàng mới thở dài cảm thán.

- Tiên sinh, hay là đề bài thơ này lên tranh? - Tinh Hồn đề nghị. Nó nhớ tới cảnh tượng cha của Phương Thế Ngọc tán tỉnh mẹ Phương Thế Ngọc, bỗng dưng nghĩ, kiếp này có quá nhiều chuyện khiến bản thân nuối tiếc, chỉ đành làm những chuyện kiếp trước chưa kịp làm để cân bằng tâm lý.

Mỹ nhân tiên sinh bèn đề bài thơ vào bức họa.

Tinh Hồn vội vàng tán dương thêm một câu: - Tranh đẹp chữ đẹp! Tinh Hồn đa tạ tiên sinh.

- Tiểu Tinh Tinh, hôm nay như thế đã nhé. Ta mệt rồi, ngươi về đi. - Mỹ nhân tiên sinh hình như bị chạm vào tâm sự, muốn được ở một mình.

Mục đích của Tinh Hồn đã đạt được nên ôm tranh cáo từ, quay về thạch thất nhanh như bay.

Thanh y nhân còn đang ngạc nhiên sao hôm nay nó tan học sớm thế thì Tinh Hồn đã thêm mắm dặm muối kể lể một lượt, sau đó nghiêm túc đưa tranh cho Thanh y sư phụ: - Mỹ nhân tiên sinh nói không được cho người nhìn thấy, nữ nhân mà, nói đừng tức là cứ làm. Sư phụ, người đừng phụ lòng tiên sinh!

Thanh y nhân ngẩn ngơ hồi lâu, rụt rè nói: - Điệp Y vốn kiêu kỳ lắm..

Tinh Hồn càng cười ngọt hơn: - Sư phụ, người nhìn bức tranh này là hiểu mà. Một mình mỹ nhân tiên sinh sống trong sơn cốc, chắc chắn là rất cô đơn. Nếu người vô tình thì sao lại đối với con tốt thế. Như thế gọi là "yêu nhau yêu cả đường đi". Đúng rồi, người biết tính khí của tiên sinh mà, người đừng đi hỏi nàng, chắc chắn nàng sẽ nổi giận đấy. Còn nữa, lúc tiên sinh tặng bức tranh này, con bèn tặng cây trầm ngọc cho nàng, nói là... là tâm ý của sư phụ.

Thanh y nhân kinh ngạc: - Cái đó... cái đó sao lại là tâm ý của ta?

Tinh Hồn tròn trĩnh mắt nhìn ông, giọng điệu có vẻ sợ hãi: - Sư phụ không có ý đó sao? Thế thì làm thế nào? Thế để con đi tìm mỹ nhân tiên sinh nói đó không phải là tâm ý của sư phụ vậy. Con còn đang nghĩ, ngày nào tiên sinh cũng mong đến lúc tan học còn hơn cả con... ai, làm thế nào đây? Nếu nàng hiểu lầm rồi ngày nào cũng cài cây trầm đó... Sư phụ, người đừng có khai con ra nhé! Tiên sinh sẽ đánh con mất!

- Vớ vẩn! Đến giờ ra ngoài luyện công rồi. - Thanh y nhân sa sầm mặt mắng nó.

Tinh Hồn đáp một tiếng rất to rồi biến khỏi gian thạch thất nhanh như một con thỏ, không nhịn được bật cười. Nó đoán có lẽ Thanh y sư phụ đang nóng lòng đuổi mình đi để còn thưởng thức bức tranh và bài thơ đó, càng nghĩ càng thấy đắc ý. Ở trong sơn cốc đã lâu, luyện công nhiều cũng chán, học theo cái thằng bé áo tím kia lại càng chán. Ba tháng qua, Tinh Hồn không hề nghe thấy nó nói một tiếng nào, thực sự thấy khó chịu.

Tinh Hồn không chỉ một lần suy đoán thân phận của thằng bé, cũng rất muốn cùng chơi với nó.

Người của Du Li Cốc muốn Tinh Hồn làm gì chắc chắn sau này sẽ nói, nhưng nó rất muốn biết được chân tướng sự thực thông qua con đường khác.

Tình cảnh hiện nay giống như có một đĩa thức ăn đang đặt trước mặt, chỉ nói với Tinh Hồn là nó rất ngon, nhưng lại không cho nó động đũa vào, cái bánh chỉ xuất hiện trong tưởng tượng làm sao ngon bằng cái bánh có thể đưa vào miệng? Tinh Hồn hận những sự việc tổn tế bào thần kinh như thế này, hận cả Thanh y sư phụ và mỹ nhân tiên sinh hiểu rõ chân tướng sự việc mà không chịu nói, hậu quả là nó quyết định làm bà mối, đem hai người ra đùa.

Mấy ngày sau, khi Thanh y sư phụ tới đón Tinh Hồn tan học, bất giác đưa mắt nhìn lên mái tóc của mỹ nhân tiên sinh.

Tinh Hồn nghiêm túc cáo biệt nàng, nhưng ánh mắt lại đang len lén nhìn thứ mà nó muốn nhìn. Ánh mắt của Thanh y sư phụ xuyên qua cây trầm bạch ngọc, nhìn vào phía sâu trong rừng trúc, mỹ nhân tiên sinh hơi cúi đầu sửa lại chiếc áo khoác trên vai.

Tối hôm đó, Tinh Hồn phát hiện ra một mình ông lên ra ngoài thạch thất.

Chờ một lát, nó cười xảo trá rồi cũng ra khỏi thạch thất, chậm chậm đi về phía trúc lâu nơi mỹ nhân tiên sinh ở. Từ xa đã nghe thấy tiếng tiêu vang lên bên

ngoài rau trúc của nàng. Tinh Hồn hải lòng quay về thạch thất ngủ một giấc, lắc đầu cảm nhận, tiếng tiêu của Thanh y sư phụ khó nghe như vậy mà cũng dám lôi ra lấy lòng người đẹp, sức mạnh của tình yêu quả là vĩ đại!

Tinh Hồn còn định gia tăng cấp độ thì tâm trạng vui vẻ bỗng bị phá hoại.

Thanh y sư phụ nói, thần y Hồi Hồn trong sơn cốc rất hứng thú với gương mặt của nó, muốn thăm mỹ chút đỉnh.

Thanh y nhân đưa Tinh Hồn đi vào sơn cốc. Một lần nữa quay lại nơi mà nó từng cùng Cửu Cửu chém giết những đứa trẻ khác, Tinh Hồn có chút cảm khái.

Vẫn cùng một con đường, khi xuống núi, nó gần như không dám tin vào mắt mình.

Mười tòa lầu ngày trước đứng sừng sững ở đây, cả tòa tiểu lâu mà Lý Ngôn Niên sống bây giờ đều không còn nữa.

Trong sơn cốc tiếng chim hót hoa thơm, rừng cây thâm u, còn có một dòng suối nhỏ uốn lượn. Dường như nơi này chưa từng có những tòa nhà bằng gỗ bị máu nhuộm đỏ, chưa hề có Lý Ngôn Niên, chưa hề có hàng ngàn đứa trẻ tàn sát lẫn nhau.

- Sư phụ? - Tinh Hồn chắc lưỡi than. - Hai năm mà thay đổi quá.

Thanh y nhân cười cười: - Ta cũng không rõ. Sau khi ngươi theo ta học nghệ thì nơi đây biến thành thế này.

Tinh Hồn không lên tiếng. Xem ra mười sáu đứa trẻ đi ra được đều có tác dụng, sơn cốc không cần phải lựa chọn người như trước đây nữa.

Bên dòng suối có một căn nhà cỏ, bốn bề đều là thảo dược. Thanh y nhân dừng chân: - Lát nữa ta sẽ tới đón ngươi. Đừng đi lung tung, chỗ này không như trên núi đầu.

Trong giọng ông mơ hồ mang theo lo lắng, Tinh Hồn càng cảm thấy người trong cốc này hành sự thật quỷ dị.

Đây là lần đầu tiên Thanh y sư phụ nhắc nhở nó không được đi lung tung. Với sự thật thà và phương thức làm việc của Thanh y sư phụ thì ông tuyệt đối không làm việc gì vi phạm quy củ. Tinh Hồn lặng lẽ men theo con đường đi về phía trước, âm thầm đoán những việc mà mình có thể gặp phải. Trên con đường đá xanh, Tinh Hồn tự giác không bước chân vào những chỗ cỏ cỏ. Nơi ở của Hồi Hồn, ai mà biết xung quanh có trồng cỏ độc hay không?

Đi tới bên ngoài căn nhà cỏ, nó gọi to: - Hồi Hồn sư phụ.

Tiếng đáp có lẽ là của một đứa trẻ, mày kiếm mắt sao, mặc áo bào màu trắng, trông vô cùng quen thuộc.

Ngón tay Tinh Hồn run rẩy chỉ vào nó hơi lâu, rồi nhấc chân lao tới: - Cửu Cửu!

Cửu Cửu nhẹ nhàng tránh sang một bên, cau mày nói: - Sao tính khí thay đổi thế?

Lúc này Tinh Hồn chỉ thấy rất vui, làm gì có chuyện cho Cửu Cửu thoát được? Khinh công của nó đương nhiên là giỏi hơn Cửu Cửu, thế nên chỉ sau vài cú nhảy, Cửu Cửu đã bị ôm cứng: - Nhớ người quá đi mất!

Lời vừa dứt thì toàn thân Tinh Hồn đã mềm oặt, ngã xuống đất.

Cửu Cửu đắc ý xoa gương mặt nó, cười nói: - Khinh công giỏi là hay à? Tới chỗ này mà còn dám làm càn? - Nguyệt Phách! - Hồi Hồn xuất hiện rất đúng lúc.

Cửu Cửu không biết cầm cái gì lướt nhanh qua mũi Tinh Hồn, thuận thế kéo nó lên, cung kính gọi: - Sư phụ.

Sức mạnh trong cơ thể Tinh Hồn đã quay lại, còn chưa kịp tiêu hóa sự thực mình đã dễ dàng bị thuốc đánh gục thì lại chấn động bởi một tin khác. Nó chỉ Cửu Cửu hỏi: - Ngươi gọi ông ấy là sư phụ? Ngươi theo ông ấy học ý?

- Tinh Hồn, theo ta. Nguyệt Phách, trông coi chỗ thuốc.

Tinh Hồn thấy Cửu Cửu huênh hoang năm xưa giờ cúi đầu ngoan ngoãn bỏ đi. Mới có hai năm mà mọi thứ đã thay đổi - nó thì hoạt bát hơn, Nguyệt Phách lại trở nên trầm ổn.

- Hồi Hồn sư phụ, nghe nói người có hứng thú với mặt của con?

Hồi Hồn ngưng thần nhìn nó rất lâu, thờ dãi nói: - Hoi béo một chút, nhưng vấn đề không lớn. - Nói rồi lấy ra đủ các loại chai lọ, dao kéo.

Tinh Hồn giật nảy, sờ lên mặt mình. Nó không tin tưởng kỹ thuật chỉnh hình thời cổ đại. Huống hồ chỉ mới nhìn đứa trẻ kia một cái, trong lòng đã biết sự khác biệt giữa hai người ở đâu rồi.

- Hồi Hồn sư phụ, một người ở ngoài nửa năm không về nhà lại được ăn no ngủ kỹ, béo thêm một chút cũng là bình thường. Người nhất định phải gọt bớt thịt trên mặt con sao?

Hồi Hồn ngẩn người.

Tinh Hồn cười, héch cằm lên, khoe miệng hơi bĩu ra, thần thái, âm thanh của đứa trẻ ấy nó đều học rất giống.

- Con nghĩ là điều này không cần thiết.

Hồi Hồn cau mày rồi lại giãn ra, thờ phào một hơi: - Nếu người gây thêm chút nữa thì chắc chắn không vấn đề gì!

Trẻ con đều béo có hiểu không hả? Tinh Hồn bĩu môi.

- Uống cái này... chắc là gây được! - Tay trái Hồi Hồn móc ra một chai thuốc.

Tám tuổi đã phải giảm cân, Tinh Hồn dờ khóc dờ cười.

Nó tươi tắn đón lấy, người trong cốc suy nghĩ thật chu đáo, nhưng uống hay không là do bản thân quyết định. Liếc một hàng chai lọ xếp trước mặt, Tinh Hồn thần nhiên lại gần ngắm nghía. Thấy Hồi Hồn vẫn đứng sau lưng, bèn vẫy tay với ông: - Lại đây, Hồi Hồn sư phụ, cho con biết cái nào là Thập toàn đại bổ hoàn của người, con sợ con ăn nhầm.

Hồi Hồn sa sầm mặt đứng yên: - Không sợ người ăn nhầm, chỉ sợ người ăn xong bị ngu đi thôi.

Bàn tay Tinh Hồn rút về, cười nói: - Là thuốc thì đều có ba phần độc, không có bệnh gì thì tốt nhất không nên uống. Hồi Hồn sư phụ, con có thể đi tìm.. Nguyệt Phách chơi không?

Hồi Hồn nhìn thấu suy nghĩ của nó, lạnh nhạt nói: - Đi đi, một tháng này mỗi ngày người tới đây một canh giờ. Thêm chút kiên nhẫn cũng tốt, tránh xuất cốc lại chết vì độc.

Tinh Hồn cười nói: - Có loại thuốc nào ăn vào bách độc bất xâm không ạ?

- Có người bách độc bất xâm. - Hồi Hồn thông thả đáp.

Tinh Hồn rung động.

- Người chết.

Nó quay người đi ra cửa, quyết định liệt Hồi Hồn vào danh sách đối tượng cần phải báo thù.

Gặp lại Nguyệt Phách thật là vui. Đi vào nhà thuốc, thấy Nguyệt Phách đang cẩn thận dùng khăn khô lau một cái cây màu xanh, hình như là hạt giống gì đó, Tinh Hồn tò mò giờ tay định sờ.

Nguyệt Phách vùng tay: - Đừng đụng vào!

- Nguyệt Phách, ai, cái tên này! - Tinh Hồn lắc đầu.

- Tên này làm sao? Tinh Hồn thì hay hả? Tên một lũ quái vật.

Tinh tình thực sự của Nguyệt Phách rất cuộc vẫn bộc lộ, Tinh Hồn cảm thấy thân thiết hơn. Nó thở dài: - Ít nhiều gì người cũng được sống ở nơi hoa thơm bướm lượn, còn ta cả ngày phải sống trong phân mộ, chẳng thấy mặt trời!

Nguyệt Phách lờm nó một cái, thận trọng đỡ mầm thuốc cho thẳng, bực bội nói: - Nhìn da người là biết, trắng đến trong suốt. Nghe sư phụ nói, kẻ theo Thanh y quái chẳng ai còn giống người.

- Hôm nay trùng phùng, tặng quà cho ta! - Tinh Hồn cười ha hả, nghĩ bụng trên thế gian này người quen chẳng có mấy ai, gặp mặt mà không đòi quà thì thật có lỗi với bản thân. Nó cũng muốn có được cái gì đó hay ho ở chỗ Nguyệt Phách.

Nguyệt Phách thấy xung quanh không có người thì đột nhiên ghé tai Tinh Hồn thì thầm: - Người có gặp những người khác không?

Tinh Hồn lắc đầu, hôm nay không tới chỗ Hồi Hồn thì đến Nguyệt Phách cũng không gặp được.

- Người muốn có cái gì? Nói đi? - Nguyệt Phách vốn cũng không có hứng thú với người khác, được gặp Tinh Hồn là vui lắm rồi. Nó ở chỗ Hồi Hồn gọt giữa tính cách suốt hai năm qua, đã không còn vẻ huênh hoang như ngày trước nữa. Vốn rất muốn nói chuyện với Tinh Hồn, nhưng phải nhịn mãi, giờ chủ đề được mở ra, tình cảm năm xưa lại quay lại.

- Đương nhiên là dạy ta nhận biết và giải các loại độc. - Tinh Hồn so vai giải thích. - Chẳng bao lâu nữa ta sẽ xuất cốc, ta không muốn chết ở bên ngoài.

- Xuất cốc? - Ánh mắt Nguyệt Phách lóe lên một tia bất bình, còn bé thể đã bắt Tinh Hồn xuất cốc, đồng nghĩa với việc cố tình đưa nó vào chỗ chết!

- Được.

Tinh Hồn thấy lòng mình ấm áp, đưa tay vuốt đầu Nguyệt Phách.

Nguyệt Phách thân thờ nhìn nó, Tinh Hồn lúc này đã quá khác với Tinh Hồn của hai năm trước rồi. Nguyệt Phách nghĩ ngợi rồi nói: - Cho dù thế nào thì ta cũng sẽ bí mật cho người vài thứ tốt.

Tinh Hồn cười, bỗng dưng cảm thấy mình thật có lỗi, nó luôn có ý lợi dụng Nguyệt Phách. Ban đầu mới vào tiểu lâu chém giết nhau, nó dùng Cửu Cửu để bình an qua cửa; bây giờ nghe nói thằng bé đang theo Hồi Hồn học y, lại định lợi dụng để lấy ít linh dược giải độc. Nó nhìn đồng thảo dược, hỏi: - Vì sao đã hai năm trôi qua mà người vẫn tốt với ta như thế?

- Người đúng là đồ ngốc! Ngốc y như đệ đệ của ta! - Nguyệt Phách chỉ có mỗi Tinh Hồn là người quen, cảnh tượng năm xưa Tinh Hồn đứng ra nói với Lý Chấp sự rằng chủ ý "đen ăn đen" là do bản thân nghĩ ra lại hiện về trước mắt, nó toét miệng cười: - Ta đưa người đi xem thảo dược.

Tinh Hồn quan sát tỉ mỉ từng loại thảo dược được trồng ở nơi này, nghiêm túc ghi nhớ hình dạng, công hiệu của chúng. Nguyệt Phách lo cho Tinh Hồn, chỉ hận không thể đem hết những thứ mình học được trong hai năm qua dạy lại cho nó. Một người bằng lòng nói, một người bằng lòng nghe, thời gian trôi qua rất nhanh.

Thanh y nhân đứng ở ngoài lặng lẽ nhìn hai đứa trẻ, rất lâu sau mới nói: - Tinh Hồn, mai lại tới.

Tinh Hồn nghe thấy thì đứng lên, nhìn Nguyệt Phách đang say sưa giảng giải, cười vui vẻ: - Nghe thấy chưa? Mai ta lại tới.

Nụ cười của Tinh Hồn rạng rỡ như ánh nắng khiến lòng Nguyệt Phách thấy thật ấm áp. Thằng nhóc véo Tinh Hồn, nghiêm túc nói: - Ta sẽ phối thuốc dịch dung cho người, đừng có cả ngày mang cái gương mặt tai họa ấy đi khắp nơi.

Tinh Hồn thăm đắc ý. Lúc đi ra ngoài, quay đầu nhìn thấy Hồi Hồn đang đứng ở cửa phòng nhìn mình, nó nhe hàm răng trắng tinh ra cười với ông.

Thời gian Thanh y sư phụ ra ngoài buổi tối càng lúc càng nhiều, thời gian một mình Tinh Hồn luyện võ cũng vậy. Nó quyết định không uống thuốc giảm béo của Hồi Hồn, chỉ sợ gây hại gì cho cơ thể. Nhớ lại ngày trước các bạn gái ngày nào cũng massage mặt, Tinh Hồn thờ dài làm theo, nhưng mặt trẻ con có mập cũng khó mà tiêu đi được, nó đành phải buồn bã ăn kiêng.

Nhân lúc Thanh y sư phụ đang tán tỉnh mỹ nhân tiên sinh, một mình Tinh Hồn chăm chỉ luyện công, trước mặt ông thì vẫn thận trọng giấu giếm phần lớn thực lực của mình.

Ba tháng, Tinh Hồn đếm ngón tay tính ngày. Với kinh nghiệm của nó thì ba tháng này họ đang trong giai đoạn yêu nhau say đắm. Nó rất tò mò tiến độ tình yêu của hai người, bèn nói với Thanh y nhân: - Sư phụ, mỹ nhân tiên sinh thích trà, thường nói mùa đông đi thu tuyết đọng trên hoa mai để nấu trà rất ngon. Không biết trong cốc nơi nào có mai, con đi kiếm một ít để hiếu kính với tiên sinh.

Thanh y sư phụ ngăn người ra: - Vườn mai, nhưng giờ người không đi được.

Tinh Hồn thờ dài ra chiều thất vọng. Trong sơn cốc còn có một nơi tên là vườn mai mà mình không được đến sao? Có lẽ những đứa trẻ khác đang ở đó học công phu, nó thầm suy đoán. Ngoài vườn mai ra, trong dãy núi này còn bao nhiêu nơi có những đứa trẻ như nó? Nó sắp thoát khỏi sơn cốc, sẽ phải đối diện với bao nhiêu cao thủ? Tinh Hồn đang sầu muộn về chuyện này.

Chỉ mấy ngày sau, Tinh Hồn được uống trà đun từ tuyết hoa mai ở chỗ mỹ nhân tiên sinh. Nó ngửi hương trà, ngây ngất: - Mùi thơm thoang thoang, vị ngọt để lại trên đầu lưỡi, trà hôm nay tiên sinh pha khác với mọi khi. Dạy Tinh Hồn đi, làm thế nào để pha ra được mùi vị này?

Nó len lén nhìn sang, gương mặt nàng ửng hồng một cách thiếu tự nhiên, sống mắt dịu dàng như làn nước mùa xuân. Tinh Hồn nuốt nước bọt thì đã nuốt cả cái tách vào bụng.

Về tới thạch thất, nó lên tiếng khen ngợi trà của mỹ nhân tiên sinh và cả nét ửng hồng hạnh phúc trên gương mặt nàng.

Thanh y nhân "ồ" một tiếng, tối hôm đó lại bỏ đi.

Bầu không khí trong thạch thất thoáng lay động, khi Thanh y sư phụ quay về, Tinh Hồn ngửi thấy mùi hoa mai.

Hai người họ có tình ý với nhau rồi, mình phải đòi cái gì chứ nhỉ? Thế là quà tặng của Tinh Hồn nhiều thêm. Mùa đông tới, nó có một chiếc áo lông chồn trắng muốt, Thanh y sư phụ có thêm chiếc áo khoác bằng da chồn. Coi như là quà đáp lễ, mỹ nhân tiên sinh nhận được một chiếc đàn bằng gỗ ngô đồng. Tinh Hồn lại theo Thanh y sư phụ tới chỗ chường quây, đặt được một số tiểu phi đao chất lượng tốt với cái giá đáng hài lòng.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều lấy cớ là chuẩn bị cho Tinh Hồn trong chuyến đi sắp tới.

Hồi Hồn sư phụ không thăm mịm nó, cũng không dạy nó cái gì, mà kể cho Tinh Hồn học thêm về thảo dược với Nguyệt Phách.

Tinh Hồn buột miệng hỏi Hồi Hồn sư phụ có quen mỹ nhân tiên sinh không. Thần sắc quái dị trong mắt Hồi Hồn khiến nó phát hiện Thanh y sư phụ có thể có tình địch. Tuy rằng tình cảm của ông với mỹ nhân tiên sinh ngày càng tốt đẹp, nhưng với kinh nghiệm tán gái của Tinh Hồn ở kiếp trước thì nó cho rằng nam nhân không bị thách thức sẽ không chung tình, cần phải tạo ra một chút phiền phức nho nhỏ để tình cảm của Thanh y sư phụ và mỹ nhân tiên sinh càng vững vàng hơn.

Thế là nó tặng mỹ nhân tiên sinh đơn dược mà Hồi Hồn sư phụ đã dày công luyện thành, lại còn bốc phét rằng bột màu ông điều chế trên đời hiếm có.

Đồng thời nói với Thanh y sư phụ, mỹ nhân tiên sinh rất thích món đồ mà Hồi Hồn sư phụ tặng. Làm xong những việc này, Tinh Hồn trốn vào một góc coi não nhiệt.

Tinh Hồn vẫn ngoan ngoãn chỉ đi những con đường mà Thanh y sư phụ dẫn hắn đi. Hôm nay Thanh y sư phụ không tới chỗ Hồi Hồn sư phụ đón nó nữa. Thế là nó lên kéo Nguyệt Phách rời khỏi căn nhà cỏ của Hồi Hồn.

- Tinh Hồn, chúng ta đi theo sư phụ làm gì?

Tinh Hồn tỏ ra nghiêm túc: - Nghe nói tối nay có phim kiểm hiệp ngôn tình trình chiếu. Trăng sáng giữa trời, đúng là cơ hội tốt nhất để thả lỏng tâm trạng.

- Phim kiểm hiệp ngôn tình là sao? - Nguyệt Phách nghi hoặc.

- Chính là xem kịch, kể về câu chuyện của hai nam nhân và một nữ nhân. Ba người đều là cao thủ, người nghĩ xem nếu họ đấu với nhau thì sẽ có cảm giác gì? - Tinh Hồn rất đặc ý.

Nguyệt Phách vỗ lể: - Tối nay ở đây có cao thủ so chiêu, người đưa ta đi học hỏi kinh nghiệm sao?

Tinh Hồn cười: - Người thông minh lắm!

Ánh mắt Nguyệt Phách lóe lên vẻ hưng phấn. Nó vốn muốn học đao pháp, không ngờ lại phải học y thuật. Nghe nói được thấy cao thủ so chiêu, nó chăm chú chờ vở kịch mở màn, chẳng dám chớp mắt.

Sau đó hai đứa thấy Hồi Hồn sư phụ tình cờ gặp Thanh y sư phụ ở trước trúc lâu của mỹ nhân tiên sinh, trong tay ông đang cầm màu vẽ mà nàng cần. Thanh y sư phụ giả bộ bất cần, dùng ám khí gạt đồ chỗ màu vẽ ấy, làm bắn cả trúc lâu của mỹ nhân tiên sinh.

Mỹ nhân tiên sinh nổi giận, Hồi Hồn thì tung thuốc mê để báo thù, Thanh y sư phụ ném ám khí vào Hồi Hồn như ném vào con nhím, vô tình làm rách tay áo của mỹ nhân tiên sinh...

- Hay quá! - Tinh Hồn và Nguyệt Phách nằm trên thảm cỏ ngẩng đầu nhìn trăng, hài lòng thờ dài.

Khi ba đôi chân đứng trước mặt chúng, một lần nữa Nguyệt Phách lại kéo Tinh Hồn ra sau lưng mình, dùng cảm nhận lỗi.

Hậu quả là Tinh Hồn phải mặc áo lông chồn ngồi bên lò lửa gây đàn, Nguyệt Phách vừa hà hơi vào bàn tay đông cứng vừa cuốc đất; Hồi Hồn sư phụ khổ sở ở trong phòng nghiên cứu mê được mới; tiếng tiêu khó nghe của Thanh y sư phụ vang lên mấy tối liền bên ngoài trúc lâu của mỹ nhân tiên sinh.

Tất cả chuyện này đều được báo cáo một cách chân thực đến tai lão nhân trong cốc. Ông càng hứng thú hơn với mối quan hệ giữa Tinh Hồn và Nguyệt Phách. Ông mỉm cười nhìn Hồi Hồn và Thanh y nhân, nói: - Tình cảm của hai đứa trẻ rất tốt! Điều này thật hiếm có, đừng ngăn cản tình bạn của chúng thời gian rảnh cứ cho chúng ở với nhau.

Hồi Hồn đáp khê: - Cốc chủ nói phải.

Ánh mắt của lão nhân liếc về phía Thanh y nhân: - Thanh y không đồng ý lắm sao?

- Tinh Hồn phải học rất nhiều, tôi sợ làm lỡ chính sự.

Lão nhân vuốt nhẹ tập sách ghi chép về Tinh Hồn, bình thản nói: - Giao hoạt, nhanh nhạy, thông minh, khả năng lĩnh ngộ tốt, điểm yếu duy nhất là tình cảm quá phong phú. Nó rất thích hợp với nhiệm vụ này.

Ông ngẩng đầu nhìn Thanh y nhân rất lâu, gương mặt trắng bệch rất bình thản, ánh mắt không chút thay đổi. Lão nhân thờ dài: - Những gì chúng ta có thể kiểm soát được là tình cảm của nó với người trong cốc này, bao gồm Nguyệt Phách và cả người!

Thanh y nhân trấn tĩnh tâm thần, cung kính đáp: - Tôi hiểu ạ.

- Kinh đô năm nay có trận tuyết rất lớn, cho nó về thôi, để người nhà nó đỡ phải lo lắng. - Lão nhân đưa ra quyết định cuối cùng.

Tinh Hồn không biết khi vở kịch do mình đạo diễn hạ màn thì lại có kết cục như thế này. Nó rất mâu thuẫn trong việc làm thế thân cho thằng bé kia.

Biết rõ rằng đó là một nhiệm vụ nguy hiểm, cứu tử nhất sinh, Tinh Hồn vẫn bằng lòng tiếp nhận. Nó quá muốn rời khỏi sơn cốc này, tìm ra thế giới của riêng mình.

Ra ngoài chắc chắn sẽ nguy hiểm, vì sao sơn cốc lại yên tâm cho mình rời đi? Là dùng được vật khổng chế mình hay dùng phương pháp khác? Tinh Hồn tin rằng nếu dựa vào vũ lực, theo thời gian, nó sẽ càng ngày càng mạnh. Dùng thuốc sao? Ngoài ma túy ra, còn có cái gì đáng sợ hơn? Trùng? Tinh Hồn cười, trong cơ thể người có bao nhiêu là ký sinh trùng. Nó không tin với kinh nghiệm kiếp trước của mình lại không đối phó nổi với y học của thế giới này.

Khi đang suy nghĩ, Tinh Hồn thoáng liếc về phía thằng bé trong rừng trúc. Nó rất an tĩnh, dường như không giống như bị bắt ép đến đây, ánh mắt rất bình thản.

- Tiên sinh, vì sao người kia lại bình thản như thế? Nếu đã bắt con học theo, vì sao không cho con nói chuyện với nó? - Tinh Hồn rất khó hiểu điểm này.
  - Nó là một người sống trong thế giới của riêng mình. Ngoài việc thi thoảng ngâm vịnh vài câu thơ thì hầu như không nói gì.
- Tinh Hồn cau mày, tính cách như thế chẳng thú vị chút nào, nhưng lại dễ đồng giả.
- Nếu cho con đi, tính tình thay đổi liệu có bị lộ không?
  - Không đâu, càng khiến người nhà nó vui mừng phát điên.
  - Đó là ai? - Cuối cùng Tinh Hồn cũng hỏi câu này.

Mỹ nhân tiên sinh nở nụ cười kiêu diễm, dí trán nó: - Muốn biết sao? Ta không nói cho người đâu! Tiểu Tinh Tinh, tiên sinh dạy người một chiêu nữa, không nên đắc tội với nữ nhân. Ra ngoài rồi người sẽ biết. Trong thời gian nửa tháng này, người hãy nghĩ cho kỹ đi.

Tinh Hồn há hốc miệng.

Mỹ nhân tiên sinh là lướt bỏ đi, quay đầu lại ném thêm một câu: - Sự phụ người mà còn muốn tới chỗ ta uống trà thì chắc cũng không dám nói cho người biết đâu.

Điều duy nhất Tinh Hồn có thể làm là giơ một ngón tay lên sau lưng nàng.

Ghi chú: 1. Bài thơ "Oán tình" của Lý Bạch, Tân Đà dịch.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đứa trẻ ngủ say

Đó chính là số phận, cho dù kiếp trước mình đã căm ghét cuộc sống của sát thủ, thì sau khi chuyển thế lại tới Du Li cốc làm thích khách. Đôi tay này sẽ chẳng bao giờ được sạch sẽ, nhưng bản thân lại rất bằng lòng với cuộc sống.

Khi trên người Thanh y sư phụ lại mang theo mùi trà hoa mai thoang thoang ở chỗ mỹ nhân tiên sinh quay về thạch thất, ông nói Tinh Hồn ngày mai tới chỗ thác nước luyện công.

Ánh nắng ngoài kia hắt xuống mặt đất phủ kín tuyết khiến Tinh Hồn cảm thấy hơi mệt mỏi. Có lẽ vì ở trong bóng tối quá lâu nên nó không thích những hoạt động ban ngày cho lắm. Uể oải dùng ngón tiểu phi đao chặt đứt mấy thân cây, nó cảm giác hình như có kẻ đang nhìn trộm.

Kẻ đó cách Tinh Hồn khoảng ba mươi trượng. Chỉ là có cảm giác bị người ta nhìn trộm, chứ nó không hề cảm nhận được hơi thở của người đó. Công phu của người này cao hơn Hồi Hồn, Thanh y nhân, Tinh Hồn phán đoán như thế.

Ai nhìn trộm mình nhỉ? Tinh Hồn không thể hiện ra bất cứ điều gì khác thường. Uể oải luyện công, trông có vẻ rất chăm chỉ, thực chất không hề bộc lộ thực lực bản thân.

Thanh y sư phụ biết khinh công và công phu sử dụng ám khí của nó rất tốt, nhưng họ không biết kiếp trước Tinh Hồn là một sát thủ, có giác quan thứ sáu rất chuẩn.

Đối với sự nhanh, chuẩn và độc, bản thân Tinh Hồn cũng có điều tâm đắc. Nếu không dùng khinh công, không dùng ám khí, không có nội lực, tin rằng sự linh hoạt của nó cũng sẽ khiến Thanh y nhân phải tặc lưỡi khen ngợi.

Lẽ ra có thể giả vờ thêm lát nữa, nhưng Tinh Hồn không thích có người ở sau lưng, cảm giác này khiến nó bất an.

Kiếp trước đi xe bus, Tinh Hồn sẽ tự động ngồi hàng ghế sau cùng, xem phim cũng mua vé ở hàng ghế cuối, nó không quen lộ lưng mình ra. Để người ta nhìn chăm chăm lưng mình suốt một buổi sáng khiến Tinh Hồn thấy hơi khó chịu.

Nó dừng lại, ngáp dài, chậm chạp đi tới bên miệng thác.

Ngẩng đầu nhìn sợi xích sắt cách đó không xa, không lâu sau thì cảm giác ánh mắt kia đâm vào lưng mình như một mũi kim, Tinh Hồn thờ dãi, nhảy vọt lên tảng đá xanh ở gần cái ao bên thác nước.

Trong ao có nuôi một loại cá màu trắng, không có vây, thịt rất béo, mùa đông trông vô cùng đẹp, nó định nướng một con để thưởng cho mình.

Tinh Hồn nhìn chăm chăm mấy con cá đang bơi đi bơi lại dưới chân, cầm một cái que có đầu nhọn chọn xem con nào to nhất.

"Ào", Tinh Hồn hoan hô, cầm cái que nhảy lên bờ. Một con cá màu trắng béo đẹp bị xuyên ngang mình thật đáng thương.

Nhặt củi nhóm lửa, nó dùng một thanh tỳ đao được rèn rất tốt rạch lên thân cá mười bảy, mười tám vết, rồi cẩn thận rắc gia vị, hương liệu lấy ở chỗ Hồn sư phụ lên trên. Bàn tay Tinh Hồn chăm chú làm việc, nhưng vẫn cảnh giác ánh mắt đó.

Kiên nhẫn thật đấy! Nó thăm chửi. Dựng con cá lên trên bếp lửa, lật đi lật lại để nướng.

Tinh Hồn nhớ ra có lần từng ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ, mục tiêu đang ở trong một khách sạn ăn hải sản, nó bò trên sân thượng một tòa nhà cách đó không xa, vừa lạnh vừa đói. Đối phương ăn suốt ba tiếng đồng hồ, nó cũng đợi suốt ba tiếng, không dám lơ là một phút nào, chỉ sợ làm lỡ mất mục tiêu.

Tinh Hồn nheo mắt ngửi mùi khen khét tỏa ra từ con cá, nó rất hiếu kỳ, người sau lưng mình có thể đứng tới lúc nào, có thể nhin tới lúc nào.

Ánh nắng ấm áp hắt ra, Tinh Hồn muốn ngủ. Nó hi vọng có đôi kính râm, như vậy sẽ dễ thích nghi với ánh sáng ban ngày hơn.

Nhưng Tinh Hồn không thể cử động, không thể tỏ ra mình đã phát hiện điều bất thường. Mặt Tinh Hồn thoáng tối đi, Thanh y sư phụ bảo nó một mình tới đây luyện công mà còn cho người nhìn trộm. Ông cũng không hề ám thị gì, đó là điều khiến Tinh Hồn thấy đau lòng nhất.

Ở cùng Thanh y sư phụ hai năm, ít nhiều cũng nảy sinh tình cảm. Tinh Hồn hi vọng cảm giác ấm áp này có thể tiếp tục duy trì, cho dù chỉ là một giấc mơ thì cũng đừng tỉnh dậy. Thậm chí nó còn cảm thấy nếu không nhớ tới sự tàn khốc khi mới vào trong cốc, không nghĩ tới sự thần bí của sơn cốc này thì như thế này cũng rất tốt. Vậy mà Thanh y sư phụ vốn thật thà, nguyên tắc lại vẫn không nói thật với nó. Tinh Hồn mỉm cười nghĩ, sát thủ quả thực không nên có tình cảm.

Tinh Hồn ngồi ăn cá, cảm thấy mùi vị không như trước nữa, hơi khó nuốt, nhưng vẫn ăn hết một cách ngon lành. Nếu ánh mắt sau lưng vẫn dán vào thì nó còn định nướng thêm con nữa. Dù sao thì gia vị mà Hồn Hồn điều chế từ thảo dược cũng rất thơm rất quyến rũ.

Khi mùi hương ngào ngạt của thức ăn lan tới mũi, cảm giác đói sẽ tự động phản xạ tới đại não và đưa ra một loạt các phản ứng. Ví dụ như dạ dày sẽ kêu òng ọc, nước miếng ứa ra, ý chí của con người cũng bị buông lỏng.

Tinh Hồn nheo mắt ngẩng đầu lên nhìn mặt trời đã lên ba con sào, đang là giờ cơm trưa. Mình thì ngồi nướng cá, người kia thì ôm bụng đói đứng nhìn, mình cũng chẳng thiệt. Nghĩ thế, tâm trạng nó khá lên một chút.

Nó chậm rãi ngồi ăn hết con cá, rồi lại gấp dài, ngắt mấy cái lá to che lên mặt, chặn bớt ánh nắng chói mắt rồi nằm xuống ngủ.

Ý thức và hơi thở của Tinh Hồn dần dần hòa lẫn vào cảnh vật xung quanh. Cùng kinh nghiệm của kiếp trước và khoảng thời gian hơn hai năm ở trong thạch thất của kiếp này, sự nhẫn nại của Tinh Hồn đã tới mức người thường khó mà sánh được.

Ngủ một lát, nó cảm giác kẻ đang đứng cách đó không xa dịch chuyển mấy bước chân, mệt rồi sao? Tinh Hồn vui vẻ với phát hiện này. Cho dù khả năng trấn định của người kia phi thường, công phu cao cường, thì cũng có lúc không thể nhẫn nại được nữa.

Thế thì cứ tiếp tục đi, xem ai không chịu được.

Người kia đi về phía nó. Tinh Hồn chờ người đó tới gần mới gạt lá cây trên mặt ra, thấy Lý Ngôn Niên.

Tinh Hồn lật người bò dậy, kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Niên, nhất thời quên mất mình nên chào hỏi như thế nào.

- Người rất giỏi, chỉ có điều nó không biết bắt cá trong ao và nướng trên bãi đất trống. - Lý Ngôn Niên lạnh nhạt nói.

Hình như Lý Chấp sự vẫn không khác gì hai năm trước, khoác chiếc áo bào bằng lông chồn màu bạc, toát lên cả vẻ quý tộc lẫn khí thế.

Tinh Hồn cười rặng rờ: - Muốn ăn không? Tinh Hồn có thể nướng một con cho Lý Chấp sự. - Nó nhanh nhạy nghĩ, việc xuất cốc lần này liên quan gì tới Lý Ngôn Niên?

- Cảm ơn. - Lý Ngôn Niên dịu dàng từ chối, nhìn Tinh Hồn rất lâu rồi cười nói - Đi giết đứa trẻ đó đi, mai chúng ta xuất cốc.

Tinh Hồn hơi ngạc nhiên, giết đứa trẻ yếu đuối mặc áo tím trong rừng trúc?

Nhanh thế sao?

Lý Ngôn Niên nói xong thì quay người bỏ đi, dứt khoát tới mức không để cho Tinh Hồn có thời gian và cơ hội hỏi thêm.

Độc thật! Đến một đứa trẻ mà cũng không tha! Nhưng không giết nó thì hiển nhiên mình sẽ chết. Tâm trạng Tinh Hồn trở nên hơi nặng nề, lặng lẽ nướng thêm hai con cá, trầm tư suy nghĩ.

Trăng đã lên, nó đi tới ngôi nhà cỏ của Hồn Hồn.

Nguyệt Phách vui vẻ khi thấy Tinh Hồn tới, bèn nhét cho nó một cái lọ nhỏ, cười nói: - Người bôi cái này lên da là che giấu được màu da.

- Hồi Hồn sư phụ không ở đây hả? - Tinh Hồn đón lấy lọ thuốc, trong lòng dấy lên một cảm giác ảm áp.

Nguyệt Phách lắc đầu, Tinh Hồn thấy hơi hoang mang. Nhận nhiệm vụ của Lý Ngôn Niên, thế mà ba vị sư phụ đồng thời mất tích, họ đang đi viết báo cáo đánh giá tốt nghiệp cho nó sao?

- Tinh Hồn, hôm nay ngươi sao thế? Có vẻ lơ đãng. - Nguyệt Phách oán trách.

Tinh Hồn cười rạng rỡ, tỏ vẻ thần nhiên: - Ta đang nghĩ, ngươi có loại thuốc gì khiến người ta ngủ mãi không tỉnh không?

Nguyệt Phách giạt mình, căn phòng lập tức chìm vào sự im lặng chết chóc.

- Có. - Cuối cùng Nguyệt Phách cũng đáp. Nó không cần hỏi thuốc đó dùng để làm gì. Ở đây, số phận của hai đứa đã sớm được quyết định. Nó không quan tâm tới việc rơi vào địa ngục, nhưng lại buồn nếu người mà mình quan tâm nhất, cũng như chính bản thân mình, không thể tháo chạy. Tinh Hồn nhận lấy thuốc, dường như không chịu đựng nổi sự im lặng này, móc con cá nướng cất trong ngực ra, cười cười: - Cho ngươi này.

- Thơm quá.

- Đồ ngốc, nguội rồi còn thơm cái gì?

- Đồ ngươi nướng đều thơm.

Tinh Hồn lặng lẽ nhìn Nguyệt Phách, đột nhiên hỏi: - Nếu sau này chúng ta chia tay, liệu còn nhận ra nhau nữa không?

Nguyệt Phách ngẩn ra, nghĩ ngợi giây lát rồi cúi đầu. Lát sau nó ngẩng đầu lên, xoa mặt Tinh Hồn: - Có chứ, chắc chắn ta sẽ nhận ra ngươi. - Nó kiên định nhìn Tinh Hồn.

- Sau này chúng ta có là kẻ thù của nhau không?

Nguyệt Phách trợn mắt không vui: - Không đâu, đương nhiên là không. Dẫu mang hận sát thù thì cũng là đi giết người khác.

- Nếu người trong sơn cốc bảo ngươi đi giết ta thì sao? - Tinh Hồn rất nghiêm túc khi nhìn vào mắt Nguyệt Phách. Nó đã lập lời thề, cả đời này không cần bạn bè, nhưng đối với Nguyệt Phách, nó vẫn không thể nhẫn tâm coi như người xa lạ.

Câu hỏi này khiến Nguyệt Phách khựng lại, nó chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Thế nên nó cũng nghiêm túc nhìn Tinh Hồn: - Không có ngày đó đâu. Ngươi biết đấy, ta luôn coi ngươi như huynh đệ.

Từ ấy khiến thần kinh Tinh Hồn đau nhói. Tinh Hồn cười khổ, nghĩ, đừng coi ta là huynh đệ.

Sắc trời tối dần, nó không thể chần chừ được nữa. Đi được vài bước, Tinh Hồn quay đầu lại, thấy ánh mắt lưu luyến của Nguyệt Phách, bỗng dung thấy lòng mình chua xót.

Tiểu lâu, rừng trúc, ánh trăng như nước.

Thằng bé áo tím đang ngủ rất ngon, dường như đã rơi vào giấc mơ vĩnh hằng. Tới tận lúc này, Tinh Hồn vẫn chưa nói câu nào với nó.

- Ngủ đi, thế giới một mình mới là thế giới vui vẻ nhất. - Tinh Hồn lẩm bẩm.

Đó chính là số phận, cho dù kiếp trước mình đã căm ghét cuộc sống của sát thủ, thì sau khi chuyển thế lại tới Du Li Cốc làm thích khách. Đôi tay này sẽ chẳng bao giờ được sạch sẽ, nhưng bản thân lại rất bằng lòng với cuộc sống.

Nhìn gương mặt đứa trẻ sắp bị mình thay thế, vẻ tàn nhẫn lướt nhanh qua mắt Tinh Hồn: - Ta tuyệt đối sẽ không trở thành người thứ hai như ngươi! - Nó quay đầu đi ra khỏi rừng trúc. Đời người chuyển thế là do ông trời ban ơn, cơ thể này cho dù Tinh Hồn không thấy quen thuộc thì nó cũng sẽ nắm chắc cuộc đời mới trong tay.

Thanh y nhân lặng lẽ đứng ngoài rừng trúc, ánh mắt phức tạp.

Tinh Hồn nhảy tới cạnh ông, ôm ông thật chặt: - Sư phụ, chúng ta về nhà đi!

Thanh y nhân ôm Tinh Hồn, đưa mắt về phía rừng trúc, không khỏi lưỡng lự nói: - Chuyện... chuyện đó...

- Ô, anh bạn mặc áo tím à, con mời người đó ăn cá con nướng, đã ngủ rồi.

Hồi Hồn sư phụ nói, ăn cá được nướng bằng gia vị ấy thì thần tiên cũng phải ngủ một ngàn năm. - Tinh Hồn ngẩng đầu lên, cười tươi đáp.

Nhìn nụ cười ngây thơ của Tinh Hồn, Thanh y nhân bỗng dung cảm thấy toàn thân lạnh buốt. Chần chừ hồi lâu, rốt cuộc cũng đành im lặng. Có lẽ ông thực sự đã dạy được một đồ đệ xuất sắc nhất.

Chậm chậm đi trên con đường lên núi, đứa bé trên tay hình như đã buồn ngủ, vùi đầu vào ngực ông. Người nó thoáng run rẩy, đôi tay nhỏ trắng trẻo tím

chặt vạt áo ông, dường như chỉ sợ buông ra là sẽ đánh mất chỗ dựa cả đời. Tuy rằng đêm rất lạnh, nhưng Thanh y nhân biết ái đồ của mình không run vì lạnh. Bất giác ông lại càng ôm chặt Tinh Hồn hơn.

Sao sáng đầy trời, ánh trăng kéo bóng người thật dài trên con đường núi vắng lặng. Khung cảnh ấy khiến Thanh y nhân cảm thấy dường như quen thuộc... Ba năm trước, ông cũng đã bế Tinh Hồn đi trên con đường nhỏ lên núi này. Ông không bao giờ quên được lần đầu tiên gặp nó, đứa nhỏ vừa ăn vụng ấy không hề sợ hãi nhảy tới cạnh ông mà nói: - Sư phụ, chúng ta đi thôi!

Ông nhìn Tinh Hồn nằm trong lòng mình, gương mặt trắng như tuyết trong bóng tối. Đó chính là ái đồ của ông, là đứa trẻ một tay ông nuôi lớn.

- Tinh Hồn, Tinh Hồn...

Ông ngẩng nhìn trời sao, hồn phách của những vì sao! Chỉ cần những vì sao trên trời vĩnh hằng, không bao giờ rơi rụng, thì đứa trẻ nằm trong lòng cũng sẽ không bao giờ rời xa ông. Thanh y nhân nở nụ cười, bước chân càng thêm kiên định.

Sáng sớm, Tinh Hồn giật mình tỉnh giấc.

Mình đã về tới thạch thất rồi, bên cạnh là Thanh y nhân.

Nó nhìn ông, có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại không thốt nên lời nào.

Thanh y nhân dường như cũng có chuyện muốn nói, nhưng lại ngập ngừng mãi.

Hai người đều im lặng. Trong thạch thất bỗng dưng chỉ còn nghe thấy hơi thở rất khẽ.

Hồi lâu sau, Thanh y nhân thở dài, kéo tay Tinh Hồn: - Theo ta.

Ông đưa nó tới phòng mình, không chỉ một lần Tinh Hồn nhân lúc ông vắng mặt mà vào thám thính nơi này. Sát tường có một chiếc tủ đá, ông lặng lẽ mở ra, trong đó có các loại âm khí.

Thanh y nhân thấp sáng một ngọn đèn, trịnh trọng bê một cái hộp trong đó, mở ra: - Đây là giáp y làm bằng tơ vàng, nhẹ mà chắc chắn. Người học âm khí sợ nhất là trúng ám khí, ít nhiều gì cũng có thể che chắn được một ít. Con có thể mặc luôn trên người.

Tinh Hồn mở chiếc giáp y ra ngắm nghía, áo chống đạn thời cổ đại?

- Có thoáng không? Mùa hè mà mặc có nóng không? Sư phụ, người giữ lại đi!

- Cả đời ta có lẽ rồi sẽ chết già trong sơn cốc này thôi, để lại cũng không dùng, con còn nhỏ...

- Thế thì con giữ vậy. - Tinh Hồn tiện tay cuộn tròn chiếc giáp y nhét vào trong ngực. - Sư phụ còn gì cần dặn dò không?

Thanh y nhân im lặng giây lát rồi nói: - Bí mật của con chỉ có ta biết.

Tinh Hồn thót tim, cười hỏi: - Bí mật gì ạ?

Nhìn ánh lửa nhảy nhót trong mắt Tinh Hồn và nụ cười ngây thơ vô tội của nó, Thanh y nhân nói nước đôi: - Nếu bị ai phát hiện thì con hãy trốn đi! Đất trời rộng lớn, không phải chỉ có An quốc mới là nơi có thể dung thân. Chỉ khổ cho con, mới chín tuổi đầu.

Tinh Hồn ngẩng đầu lên đối diện với Thanh y nhân. Nó bỗng nhiên vươn tay ôm lấy ông: - Sư phụ, thực ra con không nỡ xa người, con cũng không muốn giết đứa trẻ đó, nó cứ như một con thỏ... tiếng tiêu của người rất là khó nghe!

Thanh y nhân khựng lại. Tinh Hồn đã mỉm cười đứng lên, vẫy tay với ông. - Khi nào lớn rồi con sẽ quay về thăm người! Cả mỹ nhân tiên sinh nữa.

Tinh Hồn quay về phòng mình, nằm lên giường định ngủ.

Cảm giác có cái gì đó ươn ướt lạnh lạnh lăn trên má, nó đưa tay lên sờ, ngỡ ngàng, hình như đã quá nhập vai vào vở kịch này rồi.

Chẳng hiểu sao mà lại rơi lệ.

Ngọn đèn dầu trong thạch thất đã tắt. Tinh Hồn cảm thấy Thanh y sư phụ đang đứng ngoài thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Huấn luyện trong biệt viện

Một lần nữa nói với nó rằng, cái chức Thế tử này bảo nó làm thì làm, còn không cho làm nữa, thì nó vẫn là con chó mà Du Li Cốc thả ra để cắn người.

Giờ Mão. Trên trời vẫn còn vài ngôi sao, vầng trăng khuyết như lưỡi liềm, mặt tuyết im lặng vô bờ.

Thanh y nhân đưa ánh mắt phức tạp nhìn đôi mắt trong sáng của Tinh Hồn, gợn tay ra cài lại cổ áo cho nó: - Chỉ những kẻ không đáng hoàng mới để hở cổ áo vào mùa đông, ngực áo vào mùa hè, mới bé tí đừng có học theo thói hư bên ngoài.

Giọng ông không to không nhỏ, đủ để mọi người có mặt ở đó đều nghe thấy.

Tinh Hồn rất ngoan ngoãn đáp to: - Sư phụ dạy rất phải!

Nó vẫn còn nhỏ, khoác chiếc áo lông chồn trắng của mỹ nhân tiên sinh, trên đầu đội một chiếc mũ da, quá nửa gương mặt bị lông chồn che khuất, thất lưng dắt một cái túi da đựng tiểu phi đao. Tinh Hồn cảm thấy mình giống như một thằng béo ăn quá nhiều McDonald, nghĩ tới đây, nó liếc Hối Hôn sư phụ một cái.

Ông đang cau mày.

- Hối Hôn sư phụ, nhất định con sẽ nỗ lực giảm cân!

- Tiểu Tinh Tinh...

- Mỹ nhân tiên sinh! - Tinh Hồn nhào vào lòng nàng, dụi dụi trước bờ ngực thơm ngát mềm mại ấy, hài lòng đứng thẳng lên. Nó chớp mắt, nói khẽ: - Thanh y sư phụ làm tướng công, Hối Hôn sư phụ làm tình nhân, không tha cho ai hết!

Mỹ nhân tiên sinh ngờ ngàng, che miệng cười rung cả cây trâm trên đầu.

Tinh Hồn lúc này mới nghiêm túc khấn đầu với ba vị sư phụ, coi như tạ sư lễ.

Nó thấy khỏe mắt ba người đều toát lên vẻ dịu dàng. Tinh Hồn hài lòng nghĩ, ngay cả hạnh phúc của ba người sau này con đều sắp xếp xong rồi, từ nay con không nợ gì ba người nữa.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong, là chiếc xe do tám con ngựa kéo, tổng cộng có tám xe. Phía trước có một nhóm kỵ binh hai mươi người, phía sau lại có hai mươi người nữa. Đây là lần đầu tiên Tinh Hồn tham gia một đội xe ngựa tiền hô hậu ủng thế này, cảm thấy vô cùng mới mẻ.

- Ở đây. - Lý Ngôn Niên ngồi trên chiếc xe đầu tiên, vẫy tay gọi nó.

Tinh Hồn lắc mông chạy tới, nhún chân nhảy lên xe. Khi vén rèm lên, xộc vào mũi nó là mùi vô quýt. Tinh Hồn thở dài, nhớ lại cảnh tượng trong tòa tiểu lâu của Lý Ngôn Niên ba năm trước. Chỉ có điều lần này nó không phải quỳ, mà ngồi đối diện Lý Ngôn Niên.

Chiếc xe lách lư chuyển động, đoàn xe rời khỏi sơn cốc.

Tinh Hồn đề ý thấy cửa xe ngựa được che bằng vải dày, không để một khe hở nào. Chẳng lẽ suốt dọc đường không cho nó xuống khỏi xe ngựa?

- Người tên là Lý Vinh Dạ, Thế tử của Đao Vương phủ. Đao Vương chỉ có mình người là con trai. - Lý Ngôn Niên bắt đầu nói vào việc chính. Thằng bé mà nó giết là Thế tử của Đao Vương? Tinh Hồn bật cười.

Nụ cười của nó khiến Lý Ngôn Niên ngạc nhiên: - Vì sao lại cười?

- Tôi được đi làm một Thế tử! - Trò chơi này càng lúc càng lớn, nụ cười của Tinh Hồn càng lúc càng rạng rỡ.

Lý Ngôn Niên cũng không nhịn được: - Ha ha, đúng, người là Thế tử của Vương phủ! Thế tử của Đao Vương có quyền thế nhất An quốc.

- Người đó bình thường không thích nói chuyện sao?

Tinh Hồn đã nhìn thấy quyển sách đặt trên cái bàn gỗ, bèn cầm lấy. Sách có cả hình cả chữ, lớn thì là địa hình của Vương phủ, nhỏ thì là vị trí của nhà xí, phòng ngủ, chi tiết tới từng việc như hỏi ba tuổi trốn vào cái hang trong ngọn giả sơn đặt trong sân khiến thị nữ phải dùng khúc xương để dụ ra.

Nó đọc rất say mê, coi như trò tiêu khiển.

Con trai của Vương gia có quyền thế nhất An quốc chết trong tay mình? Trước khi đi không hề cho mình uống bất kỳ loại thuốc nào... Đột nhiên Tinh Hồn cảm thấy nhiệt độ trong chiếc xe ngựa giảm xuống nhanh chóng.

Du Li Cốc quá nắm chắc về mình. Nếu không nghe lời, chỉ cần nói với Đao Vương mình đã giết con trai ông ta thì ông ta sẽ mang mình ra làm tương thật! Nếu bị nhận ra là hàng giả thì sơn cốc cũng sẽ giết người diệt khẩu. Tinh Hồn chỉ có một con đường, đó là ngoan ngoãn bắt chức Thế tử cho thật giống. Hoặc là... trốn? Nhìn nụ cười của Lý Ngôn Niên thì Tinh Hồn không dám chắc lắm.

- Nghĩ gì thế? - Lý Ngôn Niên ôn tồn hỏi.

- Tính cách của Thế tử.

- Hẳn vốn được đưa vào sơn cốc để chữa bệnh. Chữa khỏi rồi thì đương nhiên tính tình cũng sẽ chuyển biến.

Tinh Hồn thờ phào, Vương gia quyền thế nhất thiên hạ lo lắng con trai mình mắc bệnh, Du Li Cốc có thân y Hối Hồn, đương nhiên sẽ nghĩ cách mời tới. Mà người trong cốc lại phát hiện ra mình và Thế tử trông rất giống nhau, thế là nổi lên âm mưu thay thế.

- Cần Tinh Hồn làm gì vậy?

- Làm một Thế tử, sau này là Vương gia có quyền thế nhất An quốc!

Mắt Tinh Hồn sáng lên, tuy rằng rất khó khăn, nhưng quả thật là một tiền đồ rất tốt. Vấn đề là phải xem làm thế nào để nắm được quyền thế đó chứ không để lọt vào tay Du Li Cốc.

Trời dần sáng, trên đường chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa đập lên mặt tuyết. Tinh Hồn buồn sáo, nhắm mắt lại.

Hơi thở của Lý Ngôn Niên dài và bình ổn, sự kiên nhẫn của hắn ta thật đáng nể.

Hai canh giờ sau, chiếc xe ngựa chạy chậm dần, Lý Ngôn Niên xuống xe.

Lúc này Tinh Hồn mới mở mắt ra, hai tay gối sau đầu yên tâm suy nghĩ.

Trong sách sử có ghi: Đoan Vương Lý Cốc là em trai ruột của đương kim Thánh thượng, đồng thời cũng là Chinh Bắc Đại tướng quân. Đoan Vương phi là con gái độc nhất của Thừa tướng Trương Kỳ Linh. Hai người, một nắm quân quyền, một nắm bách quan trong triều, thêm vào đó lại được Hoàng thượng tin tưởng, nói Đoan Vương là Vương gia quyền thế nhất An quốc cũng không ngoa.

Điều Tinh Hồn thấy hứng thú là vì sao Du Li Cốc lại có gan dấn vào Đoan Vương? Đằng sau họ có thế lực nào chống đỡ?

Nghe khẩu khí của Lý Ngôn Niên thì sau này mình sẽ được kế thừa Vương vị, trở thành Vương gia quyền lực nhất, phải bỏ ra một khoảng thời gian rất dài để chờ nó trưởng thành là vì sao?

Tinh Hồn nghĩ rất lâu mà vẫn không hiểu được, rồi lại nghĩ khi tới Vương phủ, người của Du Li Cốc đương nhiên sẽ nói cho mình biết phải làm thế nào, thế là Tinh Hồn nhắm mắt vào ngủ thật.

Khoảng chiều tối thì xe dừng lại. Tinh Hồn mở mắt ra, những tưởng chỉ là dừng chân nghỉ đêm, ai ngờ vừa xuống khỏi xe ngựa đã thấy một viện tử(1).

- Đây là biệt viện, tạm thời cứ ở đây đã. Nhớ nhé, bắt đầu từ khi bước vào cửa, ngươi sẽ là Thế tử Lý Vinh Dạ? - Lý Ngôn Niên bình thản nói.

Trong bóng tối, trước cửa biệt viện có hai ngọn đèn lồng thấp sáng và một đám người đứng chờ. Lý Ngôn Niên dẫn đầu, lại gần, Tinh Hồn tỉnh mắt, nhìn thấy Lý Nhị.

- Chấp sự, chuẩn bị xong hết rồi. Dùng cơm trước hay nghỉ ngơi trước ạ? - Lý Nhị đón lấy áo khoác của Lý Ngôn Niên, vui vẻ hỏi.

Lý Ngôn Niên liếc nhìn Tinh Hồn, dặn dò: - Mời Thế tử về phòng nghỉ ngơi trước, đưa đồ ăn vào phòng.

- Vâng? - Lý Nhị quay đầu phẩy tay.

Hai thị nữ đi tới trước mặt nó nhún mình hành lễ, cung kính nói: - Thế tử dọc đường vất vả, xin theo nô tì ạ!

Tinh Hồn nhìn Lý Ngôn Niên một cái, người đó mỉm cười khom lưng đứng ở cửa, tỏ ý mời nó đi trước.

Lý Ngôn Niên chẳng qua chỉ là một Chấp sự trong Vương phủ, là kẻ hầu người hạ của mình. Tinh Hồn lòng vui như hoa, thông thả bước vào. Khi đi qua, Lý Ngôn Niên nói khẽ: - Thế tử dọc đường mệt nhọc, xin hãy nghỉ sớm, ngày mai sẽ đưa Thế tử đi làm quen với biệt viện.

Ngữ khí của hắn ta khiến Tinh Hồn thấy rất hài lòng, rất vui vẻ gật đầu, theo thị nữ rời đi.

Dưới ánh đèn mờ mờ, tòa biệt viện sừng sững chiếm một khoảng diện tích rất lớn. Đi qua một hành lang, Tinh Hồn đột nhiên mở miệng: - Tỷ tỷ, có phải đằng trước có một cửa nguyệt nha không?

Một thị nữ bụm miệng cười: - Thế tử thật thông minh, qua cửa nguyệt nha là tới viện tử nơi Thế tử sống.

Tinh Hồn đã hiểu ra, biệt viện ở trong núi này được xây dựng dựa theo Vương phủ. Mục đích là để nó làm quen với môi trường.

- Tỷ tỷ có phải là Ý Hồng không?

- Thế tử không nhớ nô tì sao? Mới có nửa năm đã nhầm Lâm Thúy thành Ý Hồng. Nô tì biết Thế tử thích Ý Hồng nhiều hơn mà. - Lâm Thúy có vẻ oán trách, chớp mắt nhìn Tinh Hồn, nhưng không hề tỏ ra sợ hãi.

Tinh Hồn giờ tay ra vuốt mặt nàng, quả nhiên làn da khác thường, thì ra là đã dịch dung rồi. Du Li Cốc sợ nó về Vương phủ nhận nhầm người khác nên đến chuyện này cũng sắp đặt. Tinh Hồn khâm phục, mỉm cười: - Tỷ tỷ đừng trách, sau này Vinh Dạ còn nhờ tỷ tỷ nhắc nhở nhiều.

Lâm Thúy cũng cười: - Được hầu hạ Thế tử là phúc của Lâm Thúy. Chỉ có điều sau này Thế tử đừng làm thế nữa, Vương gia nhìn thấy sẽ không vui.

Ý Hồng đi cạnh nhìn thấy cảnh ấy thì che miệng cười. Tinh Hồn đảo mắt, đi tới trước mặt nàng, đứng khựng lại: - Công!

Ý Hồng khựng lại, bất lực cúi xuống: - Nghe nói bệnh tình của Thế tử đã ổn rồi, sao vẫn không chịu tự đi như hồi bé?

Tinh Hồn cố nín cười không đáp. Làm Thế tử quả nhiên là khác người, muốn mưa được mưa, muốn gió được gió, muốn bò trên lưng mỹ nữ để nàng ta công mà nàng ta cũng chẳng dám nói không. Chỉ tiếc rằng... họ không phải là những người mà mình có thể quá thân cận.

Tới chỗ ở, quay một vòng trong phòng, thấy Ý Hồng, Lâm Thúy không có ý rồi đi, nó cau mày: - Khi ngủ ta không thích có người bên cạnh.

- Thế tử, hồi nhỏ người sợ tối, lúc nào cũng có người ở bên khi người ngủ. -

Ý Hồng nhắc nhở.

- Đó là lúc nhỏ. Khi đi chữa bệnh, thần y nói muốn chữa khỏi bệnh của ta thì phải bắt ta thích nghi với bóng tối. Ta đã khỏe rồi, những thói quen xấu đó đương nhiên cũng không còn nữa. Ra ngoài đi! - Tinh Hồn cười nói.

- Nhưng Lý Chấp sự nói...

- Hẳn là Thế tử hay ta là Thế tử? Ra ngoài!

Ý Hồng và Lâm Thúy lúc mới gặp thấy Tinh Hồn mỉm cười tươi tắn vẫn như một đứa trẻ bình thường, không ngờ chớp mắt đã thay đổi sắc mặt. Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhún mình hành lễ, lạnh lùng nói: - Nay Thế tử đã khỏi bệnh, khác trước rất nhiều. Nô tì sẽ mang tin vui này báo cho Lý Chấp sự, chắc chắn ngài ấy sẽ vui lắm!

Tinh Hồn xua tay, dù sao chẳng nữa, nó sẽ không đi ngủ mà để hai con rắn ở bên. Hôm nay thể hiện rõ cái uy Thế tử rồi, không biết Lý Ngôn Niên có hài lòng với màn biểu diễn này không?

Thong thả đi mấy vòng trong phòng, Tinh Hồn đã nhớ hết từng món đồ trong căn phòng này. Đối chiếu với những gì ghi trong sách, trong lòng nó cũng có sự chắc chắn.

Thối tất nển, nằm lên giường, Tinh Hồn lặng lẽ cảm nhận bầu không khí trong và ngoài phòng.

Trong viện tử này ít nhất phải có tới chục người canh đêm cho nó. Tinh Hồn mỉm cười, bắt đầu luyện công.

- Thế tử, dậy thôi. - Ý Hồng vén màn, kinh ngạc nhìn chiếc giường trống không, thoáng cau mày rồi chạy nhanh ra khỏi phòng.

Tinh Hồn lẳng lặng từ trên xà nhà bay xuống, liếc nhìn làn nước còn ấm trong cái chậu bạc, cầm khăn, lên lau mặt. Nó rất hài lòng với phán đoán của mình, Ý Hồng biết võ công.

Khi nó dựa người vào chiếc ghế êm ái uống trà, thích thú với những câu chuyện trong Vương phủ thì Lý Ngôn Niên, Lý Nhị, Ý Hồng, Lâm Thúy xuất hiện ngoài cửa.

- Chuyện gì thế? - Lý Ngôn Niên chăm chăm nhìn Tinh Hồn, hỏi.

- Lý Chấp sự, ta đói rồi. - Tinh Hồn buông sách xuống, chớp mắt.

- Ban này đi đâu?

Tinh Hồn chỉ lên xà nhà, có vẻ tủi thân: - Ta không quen ngủ ở những nơi ngoài thạch thất nên mới lên đó ngủ. Ta chưa kịp gọi Ý Hồng tỷ tỷ thì tỷ ấy đã chạy mất.

Lý Ngôn Niên nhìn nó một lát, ôn tồn nói: - Ra sảnh hoa ăn sáng đi.

Ý Hồng trừng mắt nhìn nó.

Tinh Hồn cười, chủ động nắm tay nàng ta: - Võ công của tỷ tỷ rất cao, lúc bước vào ta không nghe thấy.

Ý Hồng định hất tay nó ra, nhưng lại bị nắm chặt hơn: - Tỷ tỷ nổi giận hả?

- Vinh Dạ! - Lý Ngôn Niên gọi nó.

- Lý tổng quản gọi ta là gì thế? Cái tên này để ông tùy tiện gọi sao? - Tinh Hồn bình thản ngắt lời hắn.

Lý Ngôn Niên sững lại, cười ha hả, hành lễ với nó: - Thế tử muốn ăn trong phòng hay ngoài sảnh hoa?

- Ngoài sảnh hoa. - Nói đoạn, Tinh Hồn lộ vẻ ngượng ngùng - Tinh Hồn mạo muội, Chấp sự đừng trách.

Lý Ngôn Niên sa sầm mặt: - Ngươi tên là gì? Gọi ta là gì?

- Vĩnh Dạ... Ta là Lý Vĩnh Dạ, Thế tử của Đoan Vương phủ! Lý Chấp sự phiền đi trước dẫn đường.

Hai người cùng cười, đằng sau nụ cười của cả hai đều ẩn chứa tâm tư riêng.

Thần sắc của nó khi nói chuyện khiến Lý Ngôn Niên cảm thấy người đang đứng trước mắt mình thực sự là Thế tử Lý Vĩnh Dạ, bởi vậy tâm trạng rất vui vẻ.

Vĩnh Dạ thì cảm thấy được giảm Lý Ngôn Niên dưới chân quả là một việc sung sướng tốt độ. Không ngờ nhanh như vậy đã thoát khỏi cái tên Tinh Hồn, điều này khiến Vĩnh Dạ cũng hơi luyến tiếc.

Bữa sáng đơn giản nhưng phong phú: Bốn món ăn nhỏ, một đĩa mận thảo, cháo thịt nấu nấng.

Vĩnh Dạ thực sự đã hơi đói, ở Du Li Cốc, nó chưa bao giờ thấy bữa sáng nào được chuẩn bị ngon lành như thế này, bèn cầm đôi đũa bằng ngà voi lên chuẩn bị ăn.

Gắp quả trứng gà chưa kịp nhét vào miệng thì trước mặt đã nghe thấy tiếng gió. Nó vô thức tránh ra, Lý Ngôn Niên xuất thủ thất bại bất giác sùng sốt, bức bối giáng mạnh một chuông, lần này Vĩnh Dạ không dám tránh nữa, đau lòng nhìn cả đôi đũa và quả trứng kẹp trong đó bị đánh bay đi.

- Mời Thế tử đứng sang một bên học quy củ. - Lý Ngôn Niên lạnh nhạt nói.

Vĩnh Dạ sợ hãi bất lực đứng lên, nghĩ bụng hồng rồi. Tuy Lý Ngôn Niên luôn miệng nhấn mạnh kể từ khi vào biệt viện, nó chính là Thế tử, nhưng lại không cho nó thoải mái hành động. Dù sao thì nơi này vẫn chưa là Vương phủ, mình nhập vai quá giỏi khiến Lý Ngôn Niên thực sự giống một nô tài. Lời nói ban nãy rõ ràng khiến hắn ta thấy không vui. Giả thì vẫn là giả, Lý Ngôn Niên làm vậy chẳng qua là muốn nó biết rằng, trước mặt người của Vương phủ, Vĩnh Dạ là Thế tử, còn trước mặt hắn thì không phải.

Lý Ngôn Niên tao nhã gấp thức ăn lên ăn, cẩn thận gạt miếng thịt nạc trong bát ra, thông thả ăn một ngụm cháo. Ý Hồng vội vàng đưa cho hắn một chiếc khăn trắng như tuyết, hắn lau miệng rồi mới quay đầu nhìn Vĩnh Dạ: - Phải ăn như thế.

Vĩnh Dạ tưởng rằng như thế là có thể ăn rồi, ai ngờ Lý Ngôn Niên lại nói: - Ăn vào rồi nhỏ hết ra! Chỉ học quy tắc!

Ăn vào rồi còn nhỏ ra? Vĩnh Dạ lập tức lại cảm thấy áp lực năm xưa toát ra từ người Lý Ngôn Niên ập tới. Nó không nói gì, biết rằng mình đã coi thường Lý Ngôn Niên rồi. Những tưởng hắn ta cho phép mình diễn thật, ai ngờ lại còn chiều này, đưa mình lên địa vị Thế tử rồi lại gạt xuống. Hiển nhiên là một lần nữa nói với nó rằng, cái chức Thế tử này bảo nó làm thì làm, còn không cho làm nữa, thì nó vẫn là con chó mà Du Li Cốc thả ra để cắn người.

Vĩnh Dạ rất ngoan ngoãn. Nó lặng lẽ ngồi xuống, thông thả gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, nước miếng tứa ra, nó nhỏ vào đĩa, rồi lại học theo Lý Ngôn Niên, gạt miếng thịt ra, ăn một miếng cháo, nước miếng lại tứa ra, lại nhỏ đi.

Vĩnh Dạ thầm chửi Lý Ngôn Niên biến thái. Cứ thế "ăn" hết bữa sáng, nhận cái khăn từ tay Ý Hồng lau miệng, nho nhã đứng lên.

- Giỏi lắm, bữa trưa bữa tối cũng ăn thế này, học ba ngày.

Lý Ngôn Niên hài lòng nhìn Vĩnh Dạ nuốt nước miếng trước đĩa thức ăn vô cùng đắc ý với biện pháp một mũi tên trúng nhiều đích của mình.

Phạt ba ngày không ăn cơm? Vĩnh Dạ nhớ rồi. Nhắc nhở bản thân ghi nhớ mình đang chấp hành nhiệm vụ, nhắc nhở bản thân sau này làm việc cũng đừng quên nghĩ tới tâm tư của người khác, đừng coi thường bất cứ ai.

- Đúng rồi, tối qua là sao hả?

Vĩnh Dạ cúi đầu, đáp khề: - Vĩnh Dạ cho rằng bệnh đã khỏe rồi thì không cần người ở trong phòng nữa.

Dù sao con người ngủ cũng có lúc nói mơ.

Lý Ngôn Niên sững lại, gật đầu đồng ý.

Thấy hắn ta đồng ý, Vĩnh Dạ vội vàng bổ sung thêm một câu: - Vĩnh Dạ là người học võ, cơ bắp lộ ra ngoài rất rõ, về tới Vương phủ tốt nhất là để ít người phục vụ thôi.

Lý Ngôn Niên ngẫm nghĩ rồi cười: - Ngươi suy nghĩ rất chu đáo. Ăn xong rồi thì đi khắp nơi thăm thú đi. Chúng ta chỉ có thể ở đây mười ngày, phải về Kinh đô trước ngày Ba mươi.

Vĩnh Dạ vội vàng gật đầu.

Ba ngày không ăn thì sẽ thế nào?

Khi đi trong viện tử, Vĩnh Dạ nhìn thấy một ngọn giả sơn, bên dưới thực sự có một cái động. Nó không hề nghĩ ngợi chui luôn vào đó, cười tươi nói: - Lâm Thúc! Mau mang xương sườn ra đây, không thì ta không ra đâu.

Đó là tình tiết được viết rõ ràng trong sách.

Lâm Thúc thấy nó bị Lý Ngôn Niên giáo huấn thì tỏ ra coi thường, cười lạnh đáp: - Thế tử, trí nhớ của người rất tốt, biết có chuyện này là được rồi. Người tưởng có xương sườn ăn thật sao? Lý Chấp sự nói rồi... ả...

Vĩnh Dạ phẩy tay từ trong động chui ra, nhìn Lâm Thúc sợ hãi hét toáng lên, thản nhiên nói: - Một con rắn ngủ đông thôi mà, tỷ tỷ cần gì phải hét lên nghe thảm thiết thế.

Mình đã chui vào động mà còn không chịu mang xương sườn tới, Vĩnh Dạ cho rằng có ném con rắn đông cứng này ra cũng chẳng vấn đề gì.

Giờ ăn trưa, Vĩnh Dạ ngoan ngoãn tuân theo hết mọi quy củ, ăn rồi lại nhỏ, ăn rồi lại nhỏ trong ánh mắt sung sướng của Lâm Thúc và Ý Hồng. Chỉ được tiếp xúc bằng đầu lưỡi với những món ăn ngon khiến nó vô cùng khó chịu, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tươi rói. Khi Lâm Thúc múc một bát canh đưa cho nó với nụ cười xảo trá, Vĩnh Dạ vung tay làm đổ bát canh, bắn cả lên người ả, rồi bình thản nói: - Ta muốn Ý Hồng bón cho ta ăn.

Trong sách có viết, Thế tử Vĩnh Dạ rất ý lại vào thị nữ Ý Hồng đã hầu hạ mình từ khi còn nhỏ, đi đường bắt nàng công, uống canh thích nàng bón.

Mất Ý Hồng như sắp tóe lửa, lẳng lặng múc một bát canh khác, dùng thìa đút cho Vĩnh Dạ.

- Phi! - Vĩnh Dạ nhổ hết canh lên người ả, cười nói. - Lý Chấp sự bảo, chỉ học quy củ, không được ăn!

Ý Hồng bị nó phun canh đầy mặt, vung tay nắm lại. Lòng bàn tay nóng bừng, nắm thành nắm đấm, nhìn lại thấy một miếng thịt mờ, bèn chỉ mặt Vĩnh Dạ, tức giận lắp bắp: - Người... người...

Vĩnh Dạ chỉ chờ câu này của ả, nhìn Lý Nhị đang há hốc miệng đứng ở cửa, quát: - Dám chỉ mặt Thế tử... quy củ trong phủ thế nào?

- Đánh hai mươi gậy, phạt quỳ! - Lý Nhị đã nghe Lý Chấp sự nói những điều này quen rồi nên chẳng hề nghĩ ngợi, buột miệng nói ngay.

Vĩnh Dạ rời khỏi bàn: - Mỹ nhân tiên sinh nói không nên đắc tội với nữ nhân, ta một lần đắc tội cả hai, làm thế nào đây.

Nói xong quay đầu bỏ đi một mạch. Lý Nhị và Ý Hồng, Lâm Thúc giận điên người, đưa mắt nhìn nhau. Gậy thì đương nhiên không bị đánh, cũng không phải phạt quỳ, nhưng Vĩnh Dạ lại khiến bọn họ cảm thấy mình đang phải đối diện với Lý Chấp sự thứ hai.

Buổi chiều, Vĩnh Dạ định ngủ một giấc. Phải nhịn đói ba ngày, nó chỉ đành ngủ nhiều thêm một chút, bây giờ không thể chộc vào Lý Ngôn Niên được. Vĩnh Dạ bức bối trong lòng lắm, chỉ mong mau tới ngày về Kinh đô, mau lớn hơn nữa. Nó hẳn học tự nhủ, sau này nhất định phải giẫm Lý Ngôn Niên dưới chân mình.

Nhưng Ý Hồng và Lâm Thúc không cho nó như ý, đứng trước giường lạnh lùng nói: - Lý Chấp sự mời Thế tử tới đại đường nói chuyện.

Vĩnh Dạ ngáp dài, sao càng nhìn càng thấy hai người này đáng ghét, trong lòng bắt đầu mơ tưởng về Ý Hồng và Lâm Thúc thực sự trong Vương phủ. Đối với một người có thật lòng hay không, không phải dựa vào việc trang điểm gương mặt cho giống là được. Trong sách viết Ý Hồng và Lâm Thúc thực sự đối xử với Thế tử rất tốt. Hai người này, Vĩnh Dạ nguyên rủa nhiệm vụ tiếp theo của bọn họ là tới Mẫu Đơn viện tiếp khách.

Một khúc xương sườn mà cũng không nở cho, lại còn có đôi mắt xéch sác sảo, loại nữ nhân này thì nó chẳng cần phải thương hoa tiếc ngọc.

Ban đêm Vĩnh Dạ không ngủ được. Trước là vì buổi tối tinh thần của nó rất tốt, giờ lại thêm một lý do nữa, đói không ngủ được.

Vĩnh Dạ lặng lẽ nằm trên giường cười khổ. Kiếp trước khả năng chịu đói của bản thân rất tốt, kiếp này thân thể vẫn còn đang trưởng thành nên cảm giác đói thật là đáng sợ.

Nếu có thể ra ngoài ăn trộm cái gì đó... Nó cười. Ngưng thần cảm nhận động tĩnh bên ngoài, trực giác nói cho nó biết mười người ở ngoài sân kia nếu xét về khinh công thì không bằng mình, nhưng nếu ra ngoài mà bị phát hiện thì có hậu quả gì? Liệu mình có nên nhịn tiếp không? Người ta vẫn nói chuyện nhỏ không nhịn tất hỏng đại sự, Vĩnh Dạ bắt đầu phân tích.

Đúng lúc này, nó nghe thấy trên trần nhà có động tĩnh, có người đang đứng trên nóc nhà.

Vĩnh Dạ mở to mắt ra nhìn, một viên ngói bị dỡ ra, có bóng người ném một túi giấy vào, chớp mắt đã bỏ đi.

Nó vô cùng kích động, đó chính là Ảnh Tử đã đưa mình vào sơn cốc và cho quyền "Thiên Mạch Nội Kinh". Thì ra người đó cũng ở biệt viện.

Vĩnh Dạ nhặt túi giấy lên, hải lòng ngửi thấy mùi thơm của thịt. Nó mở ra, cầm một miếng thịt ném thử rồi nhai ngon lành.

Miệng thịt vừa vào tới miệng đã như tan ra, hương thơm nhảy múa nơi đầu lưỡi. Vĩnh Dạ bật cười ngơ ngẩn, mình còn có cả nội ứng cơ à! Nó lập tức quyết định phải lợi dụng triệt để Ảnh Tử thúc thúc.

Một người có thể vào Du Li Cốc, bảo vệ một đứa ngốc bình an suốt gần một năm, hiểu rõ thói quen thu nhận đồ đệ của Thanh y sư phụ, vào thạch thất tặng mình "Thiên Mạch Nội Kinh", lại không nhớ để mình nhận đối, mạo hiểm mang đồ ăn tới, nếu không lợi dụng thì là đồ ngu.

Có thể nào là Lý Ngôn Niên không? Vĩnh Dạ lập tức phủ nhận. Với nhãn lực của mình, Vĩnh Dạ có thể nhận ra người này tuyệt đối không phải là Lý Ngôn Niên. Thế thì là ai?

Ghi chú: 1. Một tổ hợp gồm nhà, sân, vườn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vợ chồng đoan vương kỳ lạ

Nó cúi đầu, hơi chột dạ. Giết con trai bà, rồi lại mạo xưng, Vĩnh Dạ bất giác cảm thấy không đành lòng. Chỉ hi vọng bà đừng nhận ra mình là đồ giả mạo, nếu không bà sẽ đau lòng lắm.

Mười ngày trôi qua khá nhẹ nhàng.

Tinh Hồn và Vĩnh Dạ đã nhập lại làm một. Cho dù đứa trẻ áo tím trong Du Li Cốc còn sống thì có lẽ nó cũng không tài nào chứng minh được mình mới là Thể tử thật sự.

Tuyết rơi dày như một trận mưa mùa hè. Đưa mắt nhìn ra, một màu trắng xóa vô biên vô tận.

- Rồi khỏi son cốt, ta sẽ là sư phụ mới của ngươi. - Lý Ngôn Niên nhắm mắt, thưởng thức loại rượu Thanh Châu Hồng được đun ấm vừa phải. Có người hình dung rượu Thanh Châu Hồng được ủ bằng cao lương như lớp son trên môi nữ nhân, khiến người ta si mê và tham luyến. Hắn cup mắt liếc nhìn thứ nước đỏ đỏ đang tỏa hơi trong bình sứ trắng, miệng nhếch lên thành một nụ cười.

Vĩnh Dạ thông thả pha trà, trông vô cùng thoải mái. Đột nhiên nó nhận ra ngón nghề mỹ nhân tiên sinh đã dạy rất hữu ích. Trà đạo thanh tâm, vừa vặn có thời gian để tiêu hóa câu nói của Lý Ngôn Niên.

Nó không thích hắn ta làm sư phụ, tuy rằng Lý Ngôn Niên có quá nhiều thứ để dạy mình.

- Ngươi không cần phải gọi ta là sư phụ, trước mặt hay sau lưng người khác đều không cần. Những gì ta dạy ngươi, chắc chắn là những gì ngươi cảm ghét, đó là chuyện thường tình. - Lý Ngôn Niên cười tự giễu.

Vĩnh Dạ khẽ nâng tay, nước sôi trong ấm đổ vào bát trà, hương trà làm nhạt đi mùi vỏ quýt và mùi rượu, khiến bầu không khí trong phòng trở nên thanh mát. Nó hài lòng đặt ấm trà xuống, hít một hơi, cười ngọt ngào: - Mời sư phụ.

Lý Ngôn Niên không đón chén trà trong tay Vĩnh Dạ, tiếng sư phụ của nó hiển nhiên đã khiến hắn hơi bất ngờ: - Ta nói rồi, không cần. Ta không uống trà.

- Sau này có cơ hội, đồ nhi sẽ ủ rượu cho sư phụ. - Vĩnh Dạ cười nói.

Hai người đều đưa mắt nhìn đối phương, trong đôi mắt Vĩnh Dạ tràn đầy sự ngây thơ, chân thành tuyệt đối.

Vĩnh Dạ nhận ra sự nghi hoặc của hắn, mỉm cười: - Không cần phải nghi ngờ, người thụ nghiệp đều là thầy, những gì sư phụ dạy con chắc chắn đều hữu dụng.

Nụ cười của Vĩnh Dạ khiến Lý Ngôn Niên có cảm giác đôi mắt mình bị kích thích đau nhói bởi ánh sáng hắt từ mặt tuyết. Hắn nâng ly rượu, cười nói: - Năm xưa nếu đưa ngươi tới Mẫu Đơn viện, ngươi sẽ khiến cả Kinh đô phát cuồng.

Xoảng! Vĩnh Dạ sa sầm mặt, ném tách trà xuống đất, trên mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào: - Không vui thường ném đồ làm nũng!

Lý Ngôn Niên khựng lại, trong mắt lóe lên nỗi giận.

- Sư phụ chắc sẽ không chấp nhặt con chứ? Nếu luận về công phu dưỡng khí thì làm sao Vĩnh Dạ có thể qua được sư phụ? - Vĩnh Dạ chửi thầm trong lòng, ngươi chẳng là cái thá gì cả.

Lý Ngôn Niên rút cuộc cũng thư thái hơn sau lời nịnh bợ của nó. Nghĩ bụng Vĩnh Dạ mới chín tuổi, Mẫu Đơn viện lại chẳng phải là nơi tốt đẹp gì, chẳng

trách nó nổi nóng. Lý Ngôn Niên nghiêm mặt nói: - Vào Vương phủ rồi thì nói năng không như bây giờ đâu. Tuy rằng ngươi mới chín tuổi, Thanh y quái luôn coi ngươi là trẻ con nhưng ta cảm thấy có những thứ ngươi hiểu được.

- Mời sư phụ nói. - Vĩnh Dạ biết hẳn đang định nhắc tới nhiệm vụ tiếp theo của mình.

- Hoàng thượng hạ lệnh, qua tết sẽ triệu Thế tử vào kinh học với ba vị Hoàng tử. Vương gia ngày trước luôn thoái thác vì bệnh tình của Thế tử, Hoàng thượng thì thương cháu, nghe Ngự y nói làm thế có lợi cho việc giúp Thế tử mở lòng nên rất kiên trì.

Vĩnh Dạ vỡ lẽ, chỉ có điều không biết Du Li Cốc để mắt tới vị Hoàng tử nào?

Muốn nó giết chết vị Hoàng tử, có cơ kè vị nhất hay sao? Để bắt Đoan Vương gánh cái tội dung túng cho con, ly gián tình cảm của ông ta với Hoàng đế?

- Đại Hoàng tử tính tình ôn hòa, lại do sủng phi Lý thị sinh ra, Hoàng thượng yêu mến nhất, chỉ có điều tính tình quá mềm mỏng nên ngươi phải giúp đỡ ngài ấy.

Mình đoán sai rồi sao? Bảo mình từ nhỏ đã tiếp cận với Thiên tử tương lai, sau này chấp chương đại quyền, đồng nghĩa với việc giữ vững thiên hạ này! Có phải là kế hoạch ép Thiên tử, lệnh chư hầu không? Vĩnh Dạ lại đưa ra một kết luận khác. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì mình cũng chẳng thiết thời gì.

- Nhị Hoàng tử, và Tam Hoàng tử thì sao?

- Nhị Hoàng tử do Hoàng hậu sinh ra, chỉ tiếc là tâm tư thâm trầm, thủ đoạn tàn ác, Hoàng thượng không thích, thế nên mới không được lập làm người kế vị. Tam Hoàng tử thì tâm tuổi người, mẫu thân là Lư thị, con gái của trấn Uy tướng quân, thế nên tính tình Tam Hoàng tử thẳng thắn lỗ mãng, cũng không được Hoàng thượng hài lòng. Hiểu chưa?

- Hiểu rồi ạ. Nếu Đại Hoàng tử được Đoan Vương phủ ủng hộ thì chắc chắn sẽ vượt qua Nhị Hoàng tử do chính thất sinh ra, chỉ là cần người giúp ngài, không để Nhị Hoàng tử bắt nạt.

Lý Ngôn Niên hài lòng cười: - Có người ở bên Đại Hoàng tử, giao tình tốt với ngài thì chúng ta sẽ yên tâm.

Thực sự đơn giản như thế sao? Vĩnh Dạ cảm thấy thế thì quá nhẹ nhàng. Làm một Thế tử, Vương gia có quyền thế nhất cùng với việc trở thành bằng hữu tốt của Đại Hoàng tử, sau này có thể trở thành Thiên tử, tiền đồ có vẻ đều rất sáng sủa.

Du Li Cốc toàn bồi dưỡng thích khách, sao lại làm một việc vì nước vì dân như thế? Vĩnh Dạ mãi mãi không quên được một ngàn đứa trẻ mới bảy, tám tuổi đã phải tàn sát lẫn nhau. Nó không tin chuyện này chỉ đơn giản như thế.

Nhớ tới thân phận của mình, Vĩnh Dạ có một dự cảm không lành. Vợ chồng Đoan Vương đã là một bài toán khó, Hoàng tử trong Hoàng cung lại càng là bài toán khó hơn.

Thanh y sư phụ nói, nếu có nguy hiểm thì trốn. Đất trời rộng lớn, không phải chỉ An quốc mới có chỗ dung thân.

Đó là chiều cuối cùng của Vĩnh Dạ.

Lý Ngôn Niên đứng trong sân cười nói với nó: - Hôm nay chúng ta sẽ về Kinh đô, Vương gia và Vương phi có lẽ đã chờ sốt ruột lắm rồi.

Vĩnh Dạ mỉm cười.

- Còn nhớ cảnh ba năm trước các người ra khỏi lâu không? - Lý Ngôn Niên đột nhiên hỏi.

Vĩnh Dạ ngỡ ngàng, nhìn đám hạ nhân đứng trong sân. Cảnh tượng ấy thực sự giống cảnh năm xưa mình và những đứa trẻ khác đứng trước mặt Lý Ngôn Niên, khi đó đại quyền sinh sát đều nằm trong tay hắn, hắn muốn giết thì mình cũng chẳng có một chút khả năng phản kháng. Hôm nay... nghĩ tới đây, nó bất giác rùng mình.

- Không giữ một ai. - Lý Ngôn Niên mỉm cười.

Vĩnh Dạ thấy ánh mắt hai nữ tử đóng vai Lâm Thúy và Ý Hồng lóe lên vẻ sợ hãi, chỗ đầu tường bỗng dưng túa ra vô số người cầm cung nỏ, làn tên như mưa bắn về phía những người này, không chút do dự, muốn ngăn cũng không kịp.

Mặt đất trắng tinh lập tức bị nhuộm hồng bởi máu, sau tiếng kêu thảm thiết, không gian được trả lại sự yên tĩnh chết chóc.

Những người cầm nỏ ấy... trí nhớ của nó rất tốt, nhân lực cũng giỏi, nhận ra đó là mấy chục kỵ binh đi trước và sau đoàn xe khi tới đây.

- Nhớ những gì mà ta dạy ngươi, tuyệt đối không để lại bất cứ nguy cơ nào có thể làm bại lộ bí mật. - Lý Ngôn Niên nhẹ nhàng nói bên tai nó.

- Thế tử, đi thôi. - Hắn đi ra ngoài cổng như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, Lý Nhị cung kính khom lưng theo sau. Vĩnh Dạ ngơ ngác, vội vàng chạy theo.

Trước cửa là chiếc xe ngựa đã đưa bọn hắn tới đây, bốn mươi kỵ binh đã đứng sẵn trước sau, coi như không biết gì về âm thanh trong viện. Lên xe ngựa, Lý Ngôn Niên cười nói: - Đang nghĩ tới bốn mươi người này sao? - Vâng. - Vĩnh Dạ cười khẽ.

- Người rất trấn tĩnh, ba năm trước đã thế, ba năm sau cũng thế. Cốc chủ không chọn nhằm người. - Lý Ngôn Niên không trả lời câu hỏi của Vĩnh Dạ, nhìn sâu vào mắt nó. - Đến ngày nào đó, chắc chắn thành tựu của Thế tử sẽ rất phi phàm.

- Thực ra người nên gọi con một tiếng thiếu gia! - Nụ cười của Vĩnh Dạ càng thêm rạng rỡ, phàm là gia thần trong nội viện của Vương phủ đều phải gọi nó là thiếu gia, chỉ những người ở ngoại viện mới gọi Vĩnh Dạ là Thế tử.

Lý Ngôn Niên là một trong những Chấp sự ở nội viện, gọi Vĩnh Dạ là Thế tử là tự đề cao thân phận của mình. Ở biệt viện nó gọi Lý Ngôn Niên một tiếng sư phụ, giờ đã ra ngoài, hẳn chỉ là nô tài của nó thôi.

Vĩnh Dạ nói xong, không buồn nhìn sắc mặt của Lý Ngôn Niên. Giờ tay vén rèm xe lên, quay đầu nhìn, tòa biệt viện đã chìm trong khói đen cuộn cuộn.

- Lý Chấp sự hành sự quyết đoán, Vĩnh Dạ đã hiểu.

Lý Ngôn Niên như cười như không, nụ cười ấy khiến Vĩnh Dạ cảm thấy có lẽ còn nhiều chuyện sắp xảy ra mà nó không tài nào đoán được.

Mười ngày sau, chiếc xe ngựa đi tới nơi đầu tiên có thể gọi là thành. Vĩnh Dạ nhìn cổng thành cao sừng sững mỉm cười, cuối cùng cũng tới nơi có người bình thường sống rồi.

Đội ngũ bao trọn cả một mé phía Tây của khách điểm Tường Hòa lớn nhất thành, lần đầu tiên Vĩnh Dạ thấy khách điểm bèn nhớ tới du lịch cổ trấn. Nhìn chiếc khăn vắt trên vai tiểu nhị thì nhớ tới chuyện hẳn ta sẽ lập tức lại gần lau bàn và hỏi khách quan ăn gì, nghĩ thế, Vĩnh Dạ không nén được tiếng cười.

Lý Ngôn Niên lại gần phát tay theo tư thế mời: - Thiếu gia, dùng cơm trong phòng nhé, ở ngoài người đông phức tạp, ảnh hưởng đến thân phận.

Vĩnh Dạ hơi thất vọng, đây là tòa nhà cổ đại đầu tiên mà nó được tận mắt chứng kiến kể từ khi tới đây, cố nén lòng hiếu kỳ, nó gật đầu bước vào sân.

Dùng bữa tối xong, không ai làm phiền nữa, Vĩnh Dạ nằm trên giường mà thấy bức bối. Nhắm mắt lại cảm nhận bầu không khí xung quanh. Nó có một linh cảm rất kỳ lạ, tối nay chắc chắn sẽ xảy ra việc gì đó.

Giờ Sửu, nó ngủ thấy mùi khói khen khét. Cửa phòng bị người ta đập ra, Lý Ngôn Niên tay cầm thanh kiếm xuất hiện trước mặt nó, cười nói: - Có người đến cướp, thiếu gia! Chúng ta trốn thôi!

Hắn hành động vội vã nhưng thần sắc lại bình thản. Diễn kịch cho người khác xem! Vĩnh Dạ nghĩ. Nó chỉ đành nhảy xuống giường, phối hợp nói: - Lý Chấp sự, nhất định phải bảo vệ ta chu toàn!

- Thiếu gia an tâm! - Nụ cười của Lý Ngôn Niên trở nên quý dị dưới ánh lửa đang hùng hực cháy bên ngoài.

Vĩnh Dạ cảm thán trong lòng, bốn mươi kỳ binh thế là toi.

Lý Ngôn Niên kéo tay nó chạy ra khỏi sân, Lý Nhị đã dắt hai con ngựa chờ sẵn, thế là ba người cưỡi hai con ngựa chạy trốn về phía kinh thành.

- Đóng kịch phải đóng cho hết. - Lý Ngôn Niên là một sư phụ rất tốt, lúc nào cũng dạy nó những thứ rất thực tế.

- Vì sao không giết hết họ ở biệt viện?

- Kiểu gì cũng có người thấy chúng bảo vệ thiếu gia xuống núi.

- Bọn họ ở biệt viện mười ngày thì không nghỉ ngơi hả?

Lý Ngôn Niên cười: - Tất cả bọn họ vốn là người của ta. Ta chẳng qua chỉ muốn người biết, người của mình cũng không phải là không giết được. Có hai tác dụng, trước tiên là Vương gia càng không thể nghi ngờ; thứ hai, ta luôn cho rằng, kẻ có khả năng bán đứng mình nhất chính là người của mình, huống hồ, người vào sơn cốc quá nhiều.

- Vì sao không giết luôn cả Lý Nhị, hẳn biết nhiều nhất mà? - Vĩnh Dạ chỉ Lý Nhị trên con ngựa bên cạnh.

- Thiếu gia, đừng chơi trò ly gián. Lý Nhị là gia thần của tôi, giết người của mình thì được, giết người trung thành thì sẽ chẳng còn ai trung thành với cậu nữa.

Vĩnh Dạ bĩu môi, thấy Lý Nhị nhìn Lý Ngôn Niên đầy vẻ căm kích và trung thành, nhưng lại nhìn mình bằng ánh mắt oán độc, nó thực sự muốn cười thật to.

Dọc đường Thế tử hồi kinh gặp cướp. Tin này lập tức được truyền tới Đaoan Vương phủ.

- Lý Ngôn Niên và Thế tử giờ đang ở đâu? - Đaoan Vương Lý Cốc sa sầm mặt, nổi trận lôi đình, giọng nói lạnh lẽo như băng.

Nghe đồn người em trai này của Hoàng đế năm xưa khi cầm quân đi đánh giặc chỉ mới mười bảy tuổi. Lần đầu tiên từ chiến trường trở về, cái ghế mà ngài ngồi suốt thì bị đầu những kẻ mà ngài chặt xuống che khuất. Từ đó cho dù ngài đang cười tươi như gió xuân hay lặng lẽ không nói một lời thì cũng không ai tin Đaoan Vương là một người lương thiện.

Người duy nhất có thể khiến Đoan Vương mềm lòng là Vương phi của ngài, ái nữ duy nhất của Thừa tướng Trương Kỳ Lĩnh.

Nghे nói năm xưa trong lễ hội hoa đăng tết Nguyên Tiêu ở Kinh đô, Đoan Vương gặp thiên kim của thừa tướng đi ngắm đèn. Đoan Vương bèn mặt dày mời Trương tiểu thư cùng thưởng đăng, bị Trương tiểu thư tát cho một cái.

Cái tát ấy khiến Vương gia mấy ngày liền không chịu rửa mặt, không những mời họa sư nổi tiếng nhất Kinh đô thời bấy giờ là Hứa Liên Thảo dùng bút vẽ lại dấu ngón tay của Trương tiểu thư in trên mặt mình ra một tờ giấy, lại còn hí hửng mang gương mặt ấy thượng triều. Trên kim điện, Hoàng thượng thấy ông như thế lại cho ông một cái tát nữa, bách quan khuyên giã, duy chỉ có Trương Thừa tướng là lạnh lùng bàng quan.

Hai bên má đều bị tát mà Đoan Vương vẫn cười nói: - Bệ hạ thường thần đệ cái tát này là yêu thương thần đệ, yêu cho roi cho vọt, thần đệ không dám nửa lời ca thán. - Khi nói câu ấy, mắt ông nhìn chằm chằm vào Trương Thừa tướng.

Hoàng thượng chỉ đành lên tiếng: - Lệnh ái đã có tiếp xúc với Đoan Vương, Thừa tướng lại là rường cột của triều đình, hôn sự này hãy do Trẫm làm chủ, chắc chắn sẽ không để lệnh thiên kim phải chịu một chút thiệt thòi.

Trương Thừa tướng nghe xong câu này thì chân tay run rẩy. Ông một đời thi nhân, đứng đầu bá quan, môn sinh vô số. Cho dù cúi đầu trước kim điện thì cũng phải đứng thẳng lưng, lên tiếng: - Nếu Đoan Vương có thể khiến tiểu nữ hài lòng, thần tuyện không dám hai lời. Nếu Hoàng thượng muốn hạ chi, thần sẽ về nhà chuẩn bị linh đường để tạ Long ân.

Đoan Vương lập tức thề trước kim điện rằng mình sẽ không dùng vũ lực, sau đó các thần dân trong Kinh đô cứ nhìn thấy Đoan Vương giết người không chớp mắt là lại mềm nhũn ra.

Ví dụ tên đầu bếp trong phủ Trương Thừa tướng khóc lóc cầu xin tiểu thư giúp đỡ, giá thuê đất nhà hắn lại tăng, không nộp đủ tô thuế thì phải trả lại, không có đất thì một nhà nười mấy người chỉ dựa vào tiền làm công của mình hắn, sống sao nổi.

Đương nhiên, mảnh đất đó được Đoan Vương mua lại, Trương Thừa tướng có quyền cũng chẳng quản được.

Trương tiểu thư bèn cho nhà đầu bếp thuê mảnh đất thuộc điền sản của phủ mình, tên đầu bếp lại khóc nói cả nhà hắn bị Đoan Vương mua làm gia nô rồi, hắn phải đảm bảo cả nhà bình an rồi mới tới phủ Trương Thừa tướng làm đầu bếp tiếp được. Thế là Trương tiểu thư nổi giận dưng dưng tới tìm Đoan Vương nói lý, Đoan Vương lập tức gạt đầu đồng ý giảm tiền, nhân tiện mời nàng dùng cơm.

Hay ví dụ... Tóm lại cuối cùng Trương tiểu thư cứ nhìn thấy Đoan Vương là mỉm cười. Nụ cười ấy còn rạng ngời hơn cả những bông mẩu đơn trong Kinh đô cùng nở rộ. Kết cục của câu chuyện thì rất dễ đoán, Đoan Vương được đưa người đẹp về theo đúng ý nguyện, hơn nữa chưa từng lập trắc phi hay cưới thêm tiểu thiếp.

Đoan Vương đã đến tuổi nhi lập mà chỉ có một người con trai - Vĩnh Dạ.

Thế tử hồi kinh mà lại bị người cướp bóc, bốn mươi tên thị vệ cùng đi đều chết hết, chỉ có Lý Chấp sự Lý Ngôn Niên và gia bộc Lý Nhị thoát được, thế nên người đang đứng báo cáo với Đoan Vương bị ông ta hỏi xong câu này thì mồm miệng cứng đờ, lắp bắp mãi mới nói rõ được tình hình.

- Bảo Lâm Tướng quân mang năm trăm Bảo kỵ đi đón Thế tử về! - Đoan Vương ra lệnh.

Chúng nhân trong phủ tròn tròn mắt, có vẻ không tin vào tai mình.

- Vương gia... không phải tình huống đặc biệt thì không được dùng thủ vệ của kinh kỳ... còn phải chỉnh đốn... - Trợ tá của Vương phủ, Lưu Phu Tử khuyên nhủ.

- Bỏn vương có phải là rường cột quốc gia không?

- Vương gia chiến công hiển hách, uy chấn thiên hạ, ngày nào còn có Vương gia thì các nước khác không dám tấn công...

Vuốt đuôi chưa xong, Đoan Vương đã ngắt lời hắn: - Kể nào đối đầu với bỏn vương là đối đầu với An quốc, đối đầu với An quốc... có phải là tình huống đặc biệt không!

Lưu Phu Tử toát mồ hôi.

- Ra lệnh điều tra việc này, xem có phải là nước Tống ở biên cương có âm mưu hay không. - Đoan Vương lại bổ sung thêm một câu.

Lưu Phu Tử khom người hành lễ: - Vương gia anh minh.

Trong lòng hắn thầm khâm phục Đoan Vương hùng tài thao lược. Nước Tống bị kẹp giữa nước An và nước Trần, địa thế hiểm yếu, lúc nào cũng rất nguy cù nên không tìm được lý do để đánh. Nơi Thế tử bị tấn công là ở An quốc, nhưng chỉ cách nước Tống có vài ngày đường. Đoan Vương muốn đổ cái oan này cho nước Tống, nước Tống chỉ đành khóc mà nhận lấy. Ai bảo Vương phủ bị chết tận bốn mươi thị vệ, bọn tiểu tặc thông thường làm gì có bản lĩnh này.

Nếu không phải Vương gia luôn nâng niu Vương phi trong lòng bàn tay, coi Thế tử như báu vật thì Lưu Phu Tử còn nghi ngờ đây là cái bẫy mà ông ta giăng ra.

Bôn ba trên ngựa nửa tháng trời, Vĩnh Dạ thấy khó chịu. Nó không quen việc cưỡi cùng một con ngựa với Lý Ngôn Niên, không quen việc nằm trong lòng Lý Ngôn Niên, nó cố uốn thẳng lưng để cách xa hắn một chút, suốt nửa tháng trời, mệt mỏi đứt hơi.

Đến lần tiếp theo nhìn thấy tường thành màu xám xuất hiện trước mắt, Vĩnh Dạ ngáp dài: - Vẫn không vào thành hả?

- Không, chúng ta vào thành nghỉ ngơi, nơi này cách Kinh đô chỉ một ngày đường, rất an toàn.

Đây là câu nói hay nhất của Lý Ngôn Niên trong suốt nửa tháng qua. Vĩnh Dạ bĩu môi, ở cùng người là không an toàn nhất.

Khách điểm rất to, bàn ghế bằng gỗ hoa(1) được đánh cho ra màu trắng của chất gỗ. Chường quầy là một lão béo y như trong tưởng tượng, tiểu nhị vắt chiếc khăn ngang vai, tươi cười chạy ra đón: - Khách quan muốn nghỉ lại hay dùng cơm?

- Cho một phòng ngủ! - Vĩnh Dạ lại ngáp dài. Nó khom lưng nghĩ, nếu cứ thế này e rằng mới tí tuổi đầu đã bị thoát vị đĩa đệm mất.

Chưa chờ Lý Ngôn Niên nói những câu đại loại như ăn cơm, Vĩnh Dạ đã mệt mỏi nói: - Những gì cần xem tôi đã xem cả rồi, tối nay được ngủ yên chưa?

- Tiểu nhân sẽ đích thân canh đêm cho Thế tử. - Lý Ngôn Niên hiển nhiên là rất hài lòng với việc Vĩnh Dạ đã lĩnh hội được ý đồ của mình, bèn đưa nó lên phòng còn bản thân ngồi ngoài cửa.

Vĩnh Dạ thở dài một tiếng, hắn ta chỉ muốn nó biết rằng, vì nhiệm vụ này, hi sinh nhiều đến đâu cũng không đáng tiếc. Nếu làm hỏng kế hoạch của họ thì kết cục sẽ giống đám hạ nhân trong biệt viện và cả bốn mươi kỵ binh kia.

Họ có thể làm gì mình? Vĩnh Dạ không nghĩ ra điều gì có thể uy hiếp bản thân. Giết mình? Cũng chỉ có mỗi cách này, thế nên mới hết lần này tới lần khác thể hiện thực lực.

Tối đó nó cũng không ngủ ngon, người ra vào khách điểm rất nhiều. Vĩnh Dạ dễ bị thức giấc, lẩm bẩm nói: - Ngủ một giấc cũng không yên.

Ngoài kia vang lên âm thanh khô giòn va vào nhau.

Lý Ngôn Niên hình như chặn ai đó lại: - Lâm tướng quân, thiếu gia đã ngủ rồi.

- Vương gia có lệnh, Lý Chấp sự dọc đường hộ tống vất vả, đề đề phòng kẻ địch, dẫn tôi nửa đêm đón Thế tử hồi phủ.

Lý Ngôn Niên gõ lên cửa phòng: - Thiếu gia tỉnh chưa? Lâm tướng quân phụng lệnh Vương gia tới đón thiếu gia hồi phủ.

Vĩnh Dạ ngáp dài ra mở cửa, ngạc nhiên nhìn thấy một người cao lớn. Từ đầu đến chân được bọc trong bộ khôi giáp màu đen, trông thật oai phong.

- Tướng quân Lâm Hồng, phụ trách đội Phiêu kỵ cánh tả của đội Bảo kỵ Kinh kỳ tham kiến Thế tử! Thần thừa lệnh Vương gia hộ tống Thế tử hồi kinh!
- Lâm tướng quân có giọng nói sang sảng.

Vĩnh Dạ rất muốn sờ lên bộ khôi giáp của hắn, ngẫm nghĩ lại cảm thấy sau này mình kiếm một bộ để mặc là được, đưa tay ra sờ thì có vẻ trẻ con quá. Nó mỉm cười, mệt mỏi nói: - Phiền tướng quân... oáp! - Vĩnh Dạ lại ngáp dài, đi xuống dưới lầu.

Các binh sĩ khôi giáp sáng ngời từ đại sảnh khách điểm đứng dàn hàng ngang tới tận ngoài cửa, người nào cũng nghiêm nghị, gặp Vĩnh Dạ đều quỳ một chân xuống, đồng thanh nói: - Đón Thế tử hồi phủ!

Thật hoành tráng! Thật uy phong! Ông chủ khách điểm quỳ xuống không dám ngẩng đầu lên.

Trước cửa chỉ có một chiếc xe ngựa, Vĩnh Dạ không dám dùng khinh công, giơ tay ra, dựa vào Lý Ngôn Niên để bước lên. Thấy Lý Ngôn Niên có ý theo lên xe ngựa, Vĩnh Dạ quay đầu lại nói với hắn: - Ta mệt lắm, không muốn bị người khác làm phiền. - Câu này cũng là nói với Lâm tướng quân.

- Thế tử an tâm. - Lâm tướng quân thấy sắc mặt Vĩnh Dạ có vẻ mệt mỏi thì trong lòng dấy lên vẻ thương xót. Hắn rất thấu hiểu tâm trạng thương con của Vương gia. Một cậu con trai mặt hoa da phấn ban đầu không chịu nói chuyện, khó khăn lắm mới trị khỏi bệnh lại bị người ta thích sát, cho dù người ngoài nhìn vào cũng chẳng nở, huống hồ là Đaoan Vương.

Lý Ngôn Niên cũng sờ, Lý Nhị biết điều dắt ngựa tới. Hắn nhìn vào chiếc xe ngựa một cái rồi nhảy lên ngựa. Lý Ngôn Niên lạnh lùng cười, tưởng rằng làm Thế tử thật rồi thì muốn làm gì thì làm sao? Trẻ con đúng là trẻ con.

- Về Kinh đô! - Lâm tướng quân hô to, cưỡi ngựa cùng Lý Ngôn Niên đi hai bên xe ngựa.

Vĩnh Dạ trốn trong xe cười thầm, nếu là ở biệt viện hoặc Du Li Cốc, Lý Ngôn Niên sẽ trả thù hành vi mình không cho mình lên ngựa thế nào nhỉ? Nó muốn Lý Ngôn Niên biết rằng, cho dù có hoàn thành nhiệm vụ của cốc thì nó cũng không còn là Tinh Hồn mặc cho hắn muốn nắm bóp thế nào tùy thích nữa. Từ giờ trở đi, Lý Ngôn Niên chỉ là một hạ nhân trong Vương phủ mà thôi.

Cần lời giải thích sao? Rất đơn giản, một Thế tử tiểu Vương gia chữa bệnh trong sơn cốc nửa năm, khi quay về lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt hắn ta để hành sự thì Vương gia và Vương phi sẽ sinh nghi.

Nhắm mắt lại, nó ngủ thật. Chiếc xe ngựa đi trên đường lớn, trên xe lại được trải một tấm thảm dày, lắc lư như đang trôi miên.

Khoảng giờ Ngọ, nó nghe thấy Lý Ngôn Niên vén rèm xe lên gọi: - Thiếu gia, tới rồi.

Vĩnh Dạ vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, chẳng muốn đếm xỉa gì tới hần ta, nhắm mắt định ngủ tiếp.

Lý Ngôn Niên hơi sốt ruột, trước mặt Lâm tướng quân lại không tiện gọi to, bèn hạ rèm xuống, trong lòng cảm thấy bức bối. Hần biết rất rõ với tư vị của Vĩnh Dạ thì chắc chắn là tỉnh rồi, nhưng lại lờ tịt mình đi.

Lý Ngôn Niên cảm thấy đầu đau nhói, ngấm lại nhiệm vụ của Vĩnh Dạ, cười lạnh bỏ mặc.

Vĩnh Dạ an tâm nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này nó đang nghĩ, nên dùng bộ mặt nào để đối diện với Đao Vương và Vương phi. Nên nhiệt tình ôm họ tuyên bố rằng mình đã là một đứa trẻ bình thường, hay là tỏ ra tao nhã, yếu đuối, thi thoảng nói vài câu để họ biết rằng bệnh mình đã khỏi, đã chịu nói chuyện? Cả hai lựa chọn này đều rất có ích. Lựa chọn thứ nhất có thể khiến Vĩnh Dạ trở thành một tiểu bá vương ở đất Kinh đô, muốn làm gì thì làm, lựa chọn thứ hai lại giúp nó che giấu thực lực, lấy tình chế động.

Chưa kịp suy nghĩ kỹ càng, rèm xe đã một lần nữa được vén lên, tiếng ngọc bội vang lên kèm theo một mùi hương thoang thoang, có người lên xe bế Vĩnh Dạ vào lòng.

Vĩnh Dạ bị kéo vào một lồng ngực ấm áp và nàng đã quyết định phuong hướng tương lai của nó khi nó còn chưa kịp lựa chọn.

Bởi vì không cần nó lựa chọn, nữ tử này nhẹ nhàng bế Vĩnh Dạ xuống xe, rào nhanh bước chân vào trong phủ. Xem tình thế thì có lẽ là định bế nó lên giường ngủ tiếp.

Một đứa trẻ chín tuổi nặng bao nhiêu? Vĩnh Dạ bỗng dưng cảm thấy thật thú vị. Nàng vẫn bế nó vào phủ, thế mà không thờ ơ lạnh nhạt lấy một hơi. Khỏe thật!

Vĩnh Dạ tham lam hít mùi thơm tỏa ra từ người đối phương, đoán là Chanel, rồi lại CK, cuối cùng vẫn cảm thấy dễ chịu như mùi thơm của hoa cỏ tự nhiên. Nhớ ra nữ nhân đều thích túi thơm đựng hoa khô trên người, Vĩnh Dạ quyết định sau này nếu rảnh rỗi thì sẽ làm một ít để mang tặng.

Vào phòng, hơi ấm tỏa ra, không có mùi vô quýt khó chịu của Lý Ngôn Niên, nó rất hài lòng.

Trong phòng vang lên một thanh âm khe khẽ, rồi lập tức yên tĩnh trở lại. Vĩnh Dạ lặng lẽ nghĩ, Vương công đại gia quả là khác người, trong phòng ít nhất có ba người, vậy mà vẫn yên tĩnh tới mức này, quy củ trong Đao Vương phủ thật đáng sợ.

Hương thơm ấy vẫn chưa tan đi, Vĩnh Dạ cố nén ham muốn mở mắt ra, tiếp tục giả vờ say ngủ.

Vĩnh Dạ rất cảm kích người đã bế mình xuống, giúp mình giảm bớt căng thẳng khi chuẩn bị gặp phu thê Đao Vương. Tuy rằng ngoại hình giống nhau, cử chỉ thần thái cũng học rất giống, nhưng dù sao con người cũng có cảm giác, làm cha mẹ có lẽ sẽ càng nhạy bén hơn. Vĩnh Dạ vô cùng lo lắng một số tình tiết không được ghi chép trong sách sẽ phát sinh. Nó thấy tiếc vì thằng bé áo tím không biết nói, nếu không nó đã moi được nhiều tin tức hữu dụng hơn.

Nghĩ đến đây, Vĩnh Dạ tự nói với mình, may đúng là xấu xa, không có chút lương tâm nào. Nhưng nó phải sống, phải sống cho thật tốt, nghĩ thế, Vĩnh Dạ thấy như được giải phóng. Không thể trách nó ác, muốn trách thì trách cái người đã nghĩ ra chủ ý này!

Từ khi biết Lý Ngôn Niên là một trong những Chấp sự ở nội viện của Đao Vương phủ, Vĩnh Dạ hiểu rằng số phận của mình đã được quyết định kể từ khi bước ra khỏi tiểu lâu và nhìn thấy hần ta.

Chính vì gương mặt này mà họ đã lên kế hoạch suốt ba năm, hơn nữa còn rất kiên nhẫn chờ mình học nghệ. Như Lý Ngôn Niên đã nói, Đại Hoàng tử năm nay mười bốn tuổi, Nhị Hoàng tử kém Đại Hoàng tử vài tháng, cũng đã mười bốn, Tam Hoàng tử thì bằng tuổi mình, đại kế của họ có lẽ sẽ được tiến hành sau vài năm nữa, khi các Hoàng tử đã lớn. Mấy năm nay, có lẽ Vĩnh Dạ có thể sống tiêu điều tự tại trong thân phận Thế tử.

Khoảng thời gian này nó có thể nắm được cuộc sống của mình trong tay.

Vĩnh Dạ mỉm cười, sau đó mở mắt.

- Thiếu gia? - Nữ tử trước mặt vui mừng gọi. Nàng cao lớn hơn người đã đóng giả trong biệt viện khá nhiều, phải cao tới một mét bảy mươi hai, chẳng trách bế nó không mất chút công sức nào. Gương mặt rất quen thuộc, ngũ quan thanh tú. Hóa ra nàng chính là Ý Hồng! Vĩnh Dạ nhìn nàng từ trên xuống, ánh mắt rơi trên túi thơm ở thắt lưng Ý Hồng.

- Nước!

Ý Hồng giật mình, ngay lập tức vui mừng hơn hơ: - Nhân Nhi, mau đi bảm báo với Vương phi, Thiếu gia biết nói rồi!

Vĩnh Dạ uể oải ngồi dậy, Lâm Thúy vội vàng mang một chiếc gối tới cho nó kê thêm. Lâm Thúy nhỏ bé xinh xắn, vừa nhìn đã biết là người nhanh nhẹn.

Ý Hồng mang nước tới, ca thán: - Sao Thiếu gia không ngủ thêm một chút? Bị hành hạ cả đêm ở trên xe thì làm sao chịu được?

Chẳng nhẽ ta lại không muốn ngủ, ai bảo Lý Ngôn Niên biến thái! Vĩnh Dạ uống một ngụm nước, dễ chịu hơn nhiều. Nó lắc đầu nói: - Trong phòng nhiều người quá, ta không ngủ được.

Ỗ Hồng thất kinh: - Ngày trước Thiếu gia sợ nhất là ngủ một mình. Tuy rằng không nói nhưng buổi tối không chịu cho tôi với Lâm Thúy đi.

- Ở trên núi ta thường ngủ một mình, lâu dần nên quen với sự thanh tịnh. - Vĩnh Dạ giải thích, trong lòng rất phiền muộn, có hai người họ ở đây thì nó chẳng làm được việc gì cả.

Mãi nói chuyện, ngoài cửa vang lên một thanh âm rất dịu dàng, như đang thờ dài: - Biết nói thật rồi.

Các thị nữ trong phòng nhất tề hành lễ: - Vương phi!

Vĩnh Dạ nửa nằm nửa ngồi trên giường, miệng hơi há, nước miếng tứa ra, nhìn quên cả đảo mắt. Chẳng trách Đao Vương lại dùng trăm phương ngàn cách để có bà, nam nhân mà cưới được một mỹ nữ như vậy cũng có nghĩa là đã đạt được vinh quang sau khi thành công trong sự nghiệp! Nhìn xem, vợ tôi đây này! Vợ ông thì sao? Vĩnh Dạ hoàn toàn có thể hiểu được Đao Vương, bắt giặc đưa tay lên xoa mặt mình.

Đao Vương phi rất giống bức tranh trong cuốn sách viết về Vương phi, có điều bức tranh thì làm sao so được với người thật? Ngũ quan của bà vô cùng tinh tế, Vĩnh Dạ rất giống bà, nói một cách chính xác, vị Thế tử đó rất giống bà.

Bà đứng ngoài cửa phòng nhìn Vĩnh Dạ, ánh mắt chan chứa yêu thương, dường như mâu thuẫn, lại dường như chất chứa một nỗi đau không nói thành lời.

Vĩnh Dạ bỗng dưng rung mình, nó đã giết ái tử của bà!

Nó cúi đầu, hơi chột dạ. Giết con trai bà, rồi lại mạo xưng, Vĩnh Dạ bất giác cảm thấy không đành lòng. Chỉ hi vọng bà đừng nhận ra mình là đồ giả mạo, nếu không bà sẽ đau lòng lắm. Nó cũng không biết vì sao mới nhìn bà từ xa mà đã mềm lòng với bà.

- Các người nhớ phục vụ cho tốt, Thiếu gia đường dài một nhọc, phải nghỉ ngơi vài hôm mới khỏe. - Vương phi nói xong câu đó bèn quay người bỏ đi.

Vĩnh Dạ dụi mắt, không sai, mỹ nhân Vương phi mà nó chuẩn bị nhào vào lòng ấy đã bỏ đi. Còn Ỗ Hồng, Lâm Thúy lại không hề tỏ ra ngạc nhiên, như thể việc này rất đổi bình thường.

Vĩnh Dạ cảm thấy Du Li Cốc thật là tặc trách, đây là hành vi của một người mẹ yêu con trai mình sao? Làm gì có chuyện đó! Với gương mặt của mình mà không thể thu hút được Vương phi tới trước giường ôm một cái sao? Khóe miệng nó bĩu ra, có cảm giác như bị người ta vứt bỏ.

Như thể hiểu được tâm sự của Vĩnh Dạ, Ỗ Hồng vội vàng chạy tới nắm tay nó, nói: - Trong lòng Vương phi rất thương thiếu gia, nhưng tính tình của người là thế...

Vĩnh Dạ bực bội rút tay về, lăn ra giường: - Các người ra hết đi, ta muốn ngủ một lát.

Ỗ Hồng thờ dài lui ra.

Căn phòng thực sự yên tĩnh trở lại, lúc này Vĩnh Dạ mới trở mình suy nghĩ.

Không lẽ căn bệnh trầm cảm của thằng bé áo tím là do vậy sao? Vương phi đã thế thì Vương gia cũng chẳng cần phải nói nhiều, hẳn đã không thân thiết với đứa trẻ ấy khiến nó khó chịu trong lòng, không chịu nói chuyện. Lý Ngôn Niên ở Vương phủ nhiều năm, ngay cả Ỗ Hồng, Lâm Thúy cũng có thể dịch dung để nó làm quen, vì sao lại không nhắc nhở mình rằng Vương gia và Vương phi không thân mật với Thế tử?

Đao Vương phái cả đội quân đi đón Vĩnh Dạ về chứng tỏ ông ta rất coi trọng nó, nhưng về tới nơi nghe khẩu khí của Vương phi cứ như thể bảo nó cứ một mình ở Hoàn Ngọc viện, đừng nhắc tới chuyện gặp cha ruột nữa.

Quá nhiều chuyện mà Vĩnh Dạ không nghĩ ra được, những việc này người của Du Li Cốc đều không nói, khiến nó cảm thấy khó khăn trong bước đi tiếp theo. Nhưng nó nghĩ thế cũng tốt, cứ ở một mình trước đã, đỡ bị bại lộ thân phận.

Nghĩ tới đây nó bèn xuống giường, lòng thầm kinh hãi. Suýt nữa thì nó quên mất đóa hoa vẫn còn dưới gan bàn chân, cũng may là mùa đông nên tất vẫn chưa tháo ra. Thế là Vĩnh Dạ quyết định sau này ít bắt Ỗ Hồng, Lâm Thúy hầu hạ mình.

Giữa phòng ngủ có một chiếc tủ bằng bích sa, bên ngoài đặt một chiếc sập, là nơi Ỗ Hồng và Lâm Thúy ngủ cùng Vĩnh Dạ mỗi tối. Phải tháo đi, tối không được để người ngủ cạnh mình, quá nguy hiểm.

Ra khỏi phòng ngủ là một khu vườn rất rộng. Thư phòng của Vĩnh Dạ ở phía Đông, Ỗ Hồng và Lâm Thúy ở phía Tây. Trong sân có một lớp tuyết dày, góc tường một cây mai già đang nở hoa rất đẹp, Vĩnh Dạ thấy hơi nhớ mỹ nhân tiền sinh.

- Thiếu gia, ở ngoài lạnh lắm, sao lại ra đây? - Ỗ Hồng và Lâm Thúy đang làm cơm cùng Nhân Nhi, mọi người đang tính toán xem nên làm món gì mà Vĩnh Dạ thích ăn để Thế tử vui vẻ lên một chút.

Ánh hoàng hôn rọi lên khu vườn một vẻ huy hoàng, Vĩnh Dạ mỉm cười: - Cho ta một cái bình thật sạch.

Nụ cười của nó khiến cả Ý Hồng lẫn Lâm Thúy đều ngây ra hồi lâu, rồi vội vàng chạy vào bếp tìm kiếm

Vĩnh Dạ đón lấy cái bình, mang đi hứng những bông tuyết trên hoa mai. Ý Hồng bẽn lẽn nói: - Ngày trước Thiếu gia rất ít cười.

- Vì trước đây không biết thế giới ngoài kia vui thế nào, bây giờ biết rồi. -

Vĩnh Dạ tích được một bình tuyết, lại hái bông hoa mai bỏ vào đó, đưa cái bình cho Ý Hồng: - Phơi hai ngày, khi nào tuyết tan hết, ta đun trà cho các người uống. Ý Hồng kinh hãi "á" một tiếng, nâng cái bình như nâng bảo bối.

Trước giờ ăn, Nhân Nhi xách một hộp com vào nói là Vương phi bảo nhà bếp đặc biệt chuẩn bị.

- Vương phi thương thiếu gia quá! - Ý Hồng cười nói.

Vĩnh Dạ lại càng thêm có thiện cảm với nàng, vỗ chiếc ghế bên cạnh: - Ngồi xuống đây ăn với ta.

Các thị nữ che miệng cười không dám.

Vĩnh Dạ cũng không miễn cưỡng, gấp một đũa ra hiệu bảo Ý Hồng lại gần, đút cho nàng ta ăn, rồi đến lượt Lâm Thúy, Nhân Nhi, ai cũng được một miếng.

Thấy vẻ e thẹn bối rối của họ, trong lòng nó thâm đắc ý.

Bữa com trôi qua vô cùng vui vẻ.

Ăn tối xong, Ý Hồng cười nói: - Nước nóng đã chuẩn bị xong, nô tì hầu thiếu gia nhé.

Vĩnh Dạ giật mình, lắc đầu nói: - Ta là người lớn rồi, sau này sẽ tự tắm. Các người không được nhìn trộm.

- Qua tết thiếu gia mới tròn mười tuổi, vẫn còn là trẻ con mà. - Lâm Thúy nói vui.

Vĩnh Dạ nghiêm mặt: - Ai bảo ta là trẻ con? Còn nữa, từ ngày hôm nay, buổi tối ta sẽ ngủ một mình, các người đừng tới làm phiền!

Ý Hồng và Lâm Thúy thấy Vĩnh Dạ không vui, nghĩ bụng có lẽ hôm nay thiếu gia bị Vương phi lạnh nhạt nên mới thế, bởi vậy có vẻ rất thấu hiểu.

Lúc này Vĩnh Dạ mới an tâm, giữ hai người họ ở lại trò chuyện một lát rồi mới đi về phòng.

Nó đã ở trong thạch thất quen rồi, cứ đến tối là thấy tinh thần tốt hơn. Vĩnh Dạ một mình luyện tập nội công, hài lòng khi phát hiện ra công phu lại tăng thêm một bậc, sau đó thả lỏng toàn thân, lặng lẽ cảm nhận bầu không khí trong và ngoài phòng.

Đã quá giờ Tí, Vĩnh Dạ ngồi dậy khoác áo vào, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Ánh trăng bàng bạc chiếu lên mặt tuyết, nó chậm rãi đi tới chỗ ngọn giả sơn, Lý Ngôn Niên đã chờ ở đó.

Vĩnh Dạ mỉm cười: - Thực ra sự phụ không cần phải sốt ruột như thế, đêm đầu tiên đã ra ngoài thế này nguy hiểm lắm.

Lý Ngôn Niên mặc bộ đồ đen che mặt đứng trong bóng tối, hỏi khẽ: - Người thấy chưa?

- Thấy gì?

- Vương gia và Vương phi không thân thiết với Thế tử.

- Vì sao không nói sớm?

Lý Ngôn Niên mỉm cười: - Người tưởng rằng làm Thế tử là bọn ta bó tay với người rồi phải không?

Tất cả mọi thứ của người đều phải dựa vào bản thân đoạt lấy, muốn thực sự chiếm được sự sủng ái của Vương gia và quyền thế trong tương lai, người phải làm theo những gì ta nói. Ta luôn cho rằng người là người thông minh, hẳn sẽ không từ chối nhiệm vụ này, nó chẳng có hại gì cho người cả.

- Thì ra sự phụ còn có chuyện giấu người trong cốc, lợi hại lắm? - Vĩnh Dạ phải thừa nhận rằng Lý Ngôn Niên nói đúng. Nếu không chấp hành nhiệm vụ này, bất cứ lúc nào họ cũng có thể lấy mạng nó, mà chấp nhận, thì mọi thứ trong tương lai phải xem vận may của mình thế nào.

- Làm sự phụ thì phải tận tâm tận lực. Học được rồi chứ? Với bất cứ ai cũng không được hết lòng. Nếu con người không còn tác dụng thì khó trường thọ lắm.

- Đa tạ sự phụ đã chỉ điểm. Nếu tôi nói cho người trong cốc biết sự phụ còn giấu họ một số chuyện thì Du Li Cốc sẽ làm gì sự phụ nhỉ?

Lý Ngôn Niên nhìn Vĩnh Dạ đầy thâm ý: - Ngay cả sự phụ người cũng bán đứng sao?

- Đồ nhi không hư, sư phụ không yêu! - Vĩnh Dạ cười rất ngây thơ.

Nụ cười ấy khiến miệng Lý Ngôn Niên đắng ngắt, hắn cảm thấy mình không nên dạy Vĩnh Dạ quá giỏi.

- Vấn đề cuối cùng, nếu sư phụ chết rồi, người trong sơn cốc sẽ tìm ai để liên hệ với tôi?

Khôe miệng Lý Ngôn Niên giật giật, lạnh giọng: - Muốn ta chết ư?

- Sư phụ sao có thể chết được? Vĩnh Dạ chỉ lo có việc gấp không tìm được sư phụ thì phải làm thế nào.

- Mẫu Đơn viện ở Kinh đô. - Lý Ngôn Niên nói xong bèn lặng lẽ bỏ đi.

Vĩnh Dạ nhìn theo bóng hắn, mình phải luyện tập thêm một thời gian nữa mới có được công lực của Lý Ngôn Niên.

Nó ngồi trên ngọn giả sơn ngắm trăng. Vì sao Vương gia với Vương phi lại không thân thiết với con trai mình? Có ai làm cha làm mẹ như họ không? Chắc chắn trong đó phải có ẩn tình gì đó? Lý Ngôn Niên hiển nhiên là tưởng rằng bởi vì Thế tử không thích nói chuyện, thế nên mới dần dần xa cách cha mẹ. Nhưng rõ ràng bây giờ mình đã chịu nói chuyện mà Vương phi vẫn tránh rất xa, ngay cả cửa phòng cũng không bước vào nửa bước. Vĩnh Dạ không hiểu.

Ngồi mãi ở ngoài thấy hơi lạnh, nó nhìn hàng dấu chân trong tuyết, cảm giác xung quanh không một bóng người, bèn thận trọng dùng nội lực xóa đi mọi dấu vết rồi mới an tâm về phòng đi ngủ.

Ghi chú: 1. Loại cây song tử điệp ở miền Đông Bắc, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thăm dò lẫn nhau

Đoan Vương nhìn Vĩnh Dạ bỏ đi, nụ cười trên gương mặt biến mất, nắm mạnh tay lên bàn, nghiến răng nghiến lợi nói: - Lý Ngôn Niên, người thật độc ác... sẽ có một ngày ta tiêu diệt Du Li Cốc!

Thực ra tiếng Trung của Vĩnh Dạ rất tốt, đó là nhờ ơn người cha kiếp trước đã dạy bảo vì ông say mê nghề in ấn. Ông thường nói: - Bức tranh đẹp đến đâu cũng phải xem ấn chương của nó như thế nào.

Ý ông là giám định tranh chữ, có nhiều lúc là dựa vào dấu mực in trên bức tranh mà phân biệt. Chỉ cần nói tới nghề in là ông sẽ thao thao bất tuyệt cả ngày. Nghe nhiều thành quen, suốt một thời gian dài ông dạy Vĩnh Dạ chép lại các bức danh họa. Kiếp trước nếu không đi làm sát thủ thì có lẽ nó đã được một tập đoàn hàng giả mời về rồi.

Vĩnh Dạ(1) rất thích làm văn, làm thơ, tập viết chữ. Tin nó quay về được gửi tới ngoại công là Trương thừa tướng, ông bèn sai người tặng nó một tập thơ mới.

Theo lý mà nói Vĩnh Dạ nên học thuộc hết số thơ này, sau đó ngâm thơ lấy lòng ngoại công, nhưng nó rất không thích cái nền giáo dục học thuộc như một con vẹt, bèn ném sang một bên. Ý Hồng tưởng rằng tâm trạng nó không tốt vì thái độ của Vương gia và Vương phi nên không nói gì, mấy ngày sau thấy tập thơ vẫn bị vứt trong đồng sách không ngó ngang tới thì mới ngạc nhiên hỏi: - Tướng gia là người thiếu gia kính trọng nhất, ngày trước ngoại trừ lúc ngâm thơ của Tướng gia ra thì chẳng thấy thiếu gia nói năng gì.

- Ngày trước ta nói năng lằng bằng, chỉ lúc nào ngâm thơ mới nói được lưu loát. Bây giờ ta khỏe rồi, đương nhiên không cần nữa. - Vĩnh Dạ hùng hờn.

- Hóa ra thiếu gia không chịu nói chuyện là vì nguyên nhân này à? - Ý Hồng thờ phào nhẹ nhõm.

Vĩnh Dạ nhìn nàng cười: - Sao hả? Sợ ta giận cha mẹ sao? Phụ vương uy chấn tứ phương, lại sinh ra đứa con trai trói gà không chặt, đương nhiên người không thích rồi.

- Vì gần đến tết nên hầu như ngày nào Vương gia cũng phải tiếp khách, khi nào rảnh rồi hơn sẽ tới thăm thiếu gia. Dù sao mười năm qua hai cha con cũng không nói năng gì với nhau, nhất thời cũng khó mà quen ngay được, thiếu gia đừng nóng ruột.

Vĩnh Dạ thấy nàng lúc nào cũng nghĩ cho mình thì âm áp trong lòng, mỉm cười: - Đúng thế! Sắp tết rồi, Ý Hồng sợ ta gặp ngoại công mà đến một bài thơ cũng không thuộc sẽ khiến người không vui sao? Ta học mấy câu để lấy lòng người là được chứ gì.

Ý Hồng mỉm môi cười, vội vàng mang tập thơ ra, rồi lại đi pha trà.

Vĩnh Dạ kéo nàng lại nói: - Để ta, ta mới học cách pha trà, lại có một lọ tuyết hoa mai, để ta đun trà cho các người uống thử.

Mấy hôm nay dần dần Ý Hồng đã quen với Vĩnh Dạ hơn, chỉ biết rằng sau khi khỏi bệnh, thiếu gia thân mật với mọi người hơn, không muốn làm người mất hứng nên ngoan ngoãn chờ Vĩnh Dạ pha trà.

- Ngồi đi! - Vĩnh Dạ bảo Ý Hồng, Lâm Thúy và Nhân Nhi ngồi xuống, thông thả pha trà.

Tuyết lẫn hoa mai được đun sôi lên, một mùi hương dễ chịu lan tỏa trong không gian.

Vĩnh Dạ ngược mắt lên nhìn ba thị nữ của mình. Ý Hồng xinh xắn thanh tú, Lâm Thúy kiều diễm đáng yêu, Nhân Nhi nhanh nhẹn hoạt bát, ba đôi mắt đen lay láy không vương chút bụi trần, vô oán vô hối coi việc hầu hạ mình là niềm hạnh phúc lớn nhất cuộc đời. Nếu là ở thời hiện đại chắc chắn sẽ là những nữ sát thủ số một, không cần chiến đấu đã khiến đám nam nhân tự động coi bỏ không giáp.

Vĩnh Dạ nghiêng ẩm, hương trà lan tỏa, nó ngậm cười gật đầu: - Được rồi.

Ba thị nữ bị hấp hồn bởi từng động tác nho nhã của Vĩnh Dạ và mùi hương thơm ngát của trà, nhìn thiếu gia si mê. Nghe Vĩnh Dạ nói mới hoàn hồn đỏ mặt đa tạ, rồi nâng tách trà lên thưởng thức.

Đôi môi đỏ hé ra, vẻ thẹn thùng ngậy thơ lan ra khắp mặt. Vĩnh Dạ thờ dãi: - Ý Hồng và Lâm Thúy đều mười sáu rồi phải không? Có người trong mộng chưa? Thiếu gia sẽ thành toàn cho các người.

Ý Hồng và Lâm Thúy đỏ bừng cả mặt. Nhân Nhi cười nói: - Lâm Thúy đã hứa gả cho người khác rồi, là người trong Vương phủ, Vương phi nói lập xuân thì sẽ gả tỷ ấy đi.

Vĩnh Dạ nổi hứng: - Ai ở trong phủ vậy?

- Lý Ngôn Niên Lý Chấp sự ạ! Ngoại hình đẹp, con người cũng tốt...

Lâm Thúy vội vàng bịt miệng Nhân Nhi, sắc mặt Vĩnh Dạ sa sầm xuống: - Lý Chấp sự chỉ ít cũng phải hơn Lâm Thúy mười tuổi, chẳng lẽ giờ còn chưa lấy vợ?

Nhân Nhi mỉm cười tránh khỏi bàn tay Lâm Thúy, cổ thốt lên câu nữa: - Lý Chấp sự lấy vợ kìa, Lý phu nhân năm năm trước đã qua đời vì bệnh.

Lâm Thúy giận dữ, đứng lên nhún mình rồi đỏ mặt lao ra cửa.

Vĩnh Dạ nhất thời cũng hết cả tâm trạng, nó đang nghĩ một ngày nào đó nhất định sẽ giết Lý Ngôn Niên, không ngờ hán lại cưới Lâm Thúy. Với tài cán của Lý Ngôn Niên thì chắc chắn Lâm Thúy sẽ thích, nhưng nó lại không thích. Vĩnh Dạ sực tỉnh, sao giờ nó lại dễ mềm lòng thế nhỉ, đến một thị nữ mà cũng muốn bảo vệ? Sự thay đổi mà bản thân không ngờ tới này nhất thời khiến nó thấy buồn bã.

Ý Hồng dường như nhìn ra tâm tình Vĩnh Dạ, thờ dãi: - Nếu thiếu gia không nỡ xa Lâm Thúy thì xin phu nhân giữ nàng lại.

Vĩnh Dạ sững sờ, nhất thời nghĩ tới từ "tiểu trượng phu", chán nản muốn đập đầu vào tường. Nó cười khổ nghĩ, qua tết là mười tuổi, rồi thêm vài năm nữa...

- Ôi, thêm vài năm nữa thiếu gia thành người lớn rồi, không biết nữ nhân như thế nào mới xứng với người nhỉ! - Nhân Nhi nhanh nhạy để ý thấy sắc mặt Vĩnh Dạ trở nên khó coi, bèn vội vàng lảng sang chuyện khác.

Vĩnh Dạ đứng bật dậy, rào bước ra ngoài.

Ý Hồng luôn miệng trách Nhân Nhi không nên nói những điều này. Nàng ta hơi lo lắng, chẳng lẽ thiếu gia thực sự có lòng với Lâm Thúy?

Bước ra khỏi cửa, hơi lạnh ập tới khiến đầu óc Vĩnh Dạ tỉnh táo hơn. Nó hơi hối hận vì đã dễ dàng để lộ tâm trạng, không giữ được bình tĩnh, sau này làm sao đối phó được với Du Li Cốc? Một nhân vật nhỏ như Lý Ngôn Niên mà đã khiến mình vất vả đối phó rồi, làm sao để giết được hắn? Vĩnh Dạ hít sâu một hơi mùi hương hoa mai trong giá lạnh, lẩm bẩm: - Xương cốt đã tan lâu, tâm còn chi muốn nói.(2)" - Cảnh mai ấy trĩu nặng, cánh hoa tích một quả cầu tuyết nhỏ nhỏ, nhưng vẫn kiên cường nở giữa ánh mặt trời. Vĩnh Dạ ngấm mải, tâm trạng dần dần thoải mái trở lại, cuối cùng bật cười. Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, nay Vương phủ này chứa đựng vô số bí mật, coi như là mình tìm kiếm báu vật sẽ thấy vui hơn. Huống hồ làm Thế tử quyền thế nhất của An quốc, làm công tử phong lưu nhất đất Kinh đô chắc chắn cũng có rất nhiều lạc thú.

Nó đang ung dung thưởng thức cảnh đẹp thì bỗng dưng cảm giác có người vào Hoàn Ngọc viện. Vĩnh Dạ bèn giấu đi tâm trạng trầm tư, mỉm cười về phòng: - Ý Hồng, Nhân Nhi, năm mới có gì vui không?

Đang thu dọn bàn trà, hai người cũng vui lây với tâm trạng của Vĩnh Dạ, cảm thấy thiếu gia đúng là trẻ con, nháy mắt đã lại vui vẻ trở lại.

- Thiếu gia năm nay sức khỏe đã tốt, chắc chắn Vương gia với Vương phi sẽ đưa thiếu gia ra ngoài chơi. Mừng Một trên phố có rất nhiều nhóm múa lân đến từng nhà múa lấy thảo, buổi tối Vương phủ bắn pháo hoa...

Nhân Nhi còn chưa nói xong, Lâm Thúy đã vén rèm vào nói: - Vương gia sai người mời thiếu gia qua đó.

Vĩnh Dạ ngỡ ngàng, vì sao Vương gia lại muốn gặp mình? Nó trầm ngâm rồi nghĩ ra, dù sao mình cũng là Thế tử, không thể không gặp được.

- Thiếu gia đừng sợ, Vương gia ghét nhất là ai nói chuyện với ngài mà toàn thân cứ run rẩy. Thiếu gia, người đã khỏe rồi, không cần phải sợ Vương gia như trước nữa. - Ý Hồng dường như đã sớm biết kết quả nên luôn miệng an ủi Vĩnh Dạ, nhẹ nhàng nhắc nhở.

Là thế sao? Vĩnh Dạ thấy an tâm phần nào.

Lâm Thúy buộc chiếc áo choàng cho Vĩnh Dạ, cười nói: - Thiếu gia theo Lý Tứ đi đi. Tối chúng tôi sẽ làm cơm chờ người.

Vĩnh Dạ nghe nàng nói vậy, trong lòng buồn bã, buột miệng: - Ta thấy Lý Ngôn Niên không phải người tốt, Lâm Thúy đừng cười, sau này ta sẽ tìm cho người một đám tốt hơn.

Lâm Thúy đỏ mặt, thúc giục: - Thiếu gia đi mau đi, đừng để Vương gia đợi lâu.

Vĩnh Dạ thấy thần sắc của nàng, nhớ lại gương mặt anh tuấn khôi ngô của Lý Ngôn Niên, biết rằng Lâm Thúy đã động lòng. Nó thăm thò dài, con người có số mệnh riêng, chẳng thể nào chống lại ông trời. Mím cười véo má Lâm Thúy, nó nói: - Khi nào người xuất giá, thiếu gia sẽ tặng người một món quà đặc biệt. - Thiếu gia! - Lâm Thúy kêu lên.

- Ha ha, ta đi gặp phụ vương ngay đây, giục nhiều là ta sẽ gả người đi sớm đấy! - Vĩnh Dạ cười lớn bước ra ngoài, tới cửa phòng lại quay đầu lại - Gả cho heo thì cũng thành heo đó.

Lâm Thúy dờ khóc dờ cười, Ý Hồng đỡ nàng, cười nói: - Thiếu gia đừng trêu Lâm Thúy nữa mà!

Vĩnh Dạ nháy mắt, xoa mặt, bắt lực thò dài: - Thực ra ta làm tiểu trượng phu không phải là không được... - Thiếu gia! - Ba nàng thị nữ đồng thanh thốt lên. Vĩnh Dạ lắc đầu, bỏ đi với vẻ luyến tiếc.

Ánh nắng ngày đông rọi qua lớp giấy trên cửa sổ, khiến căn phòng sáng bừng. Vĩnh Dạ nhắm mắt cũng có thể biết chiếc lông khổng tước cắm trong bình sứ Thanh Hoa cao cổ đặt trên giá là do Vương phi mang về trong một chuyến phu thê dạo chơi, văn phòng tứ bảo đặc biệt trên bàn sách là quà mừng sinh nhật của Vương phi cho Đoan Vương, bức "Nguyên Tiêu hoa đăng đỏ" treo trên tường là do đích thân Đoan Vương vẽ để kỷ niệm cuộc gặp gỡ tình cờ với Vương phi... Gian thư phòng này do đích thân Lý Nhị, thị tòng thân tín của Lý Chấp sự quét dọn, người ngoài không được tùy tiện bước vào.

Vĩnh Dạ có lúc cũng thực phục Lý Ngôn Niên. Để tìm hiểu mọi thứ từ Thế tử, hẳn ta không tiếc việc quyến rũ Lâm Thúy, để đề phòng hoài nghi còn muốn cưới nàng. Ngay cả nơi quan trọng như thư phòng cũng sai Lý Nhị đi thăm dò rất kỹ càng.

Đoan Vương ngồi trên ghế, tay cầm quyển sách đưa mắt nhìn Vĩnh Dạ, từ khi nó bước vào, ông chỉ nghiêng mắt nhìn như thế.

Nửa năm không gặp, thân thể có vẻ cao hơn trước, nước da vẫn còn nhợt nhạt. Ông rất muốn nhìn thấy thứ mà mình muốn thấy, Vĩnh Dạ thì lại một mực cúi đầu. Đoan Vương không vội, ông rất tin tưởng vào con mắt của mình.

Ông từng nhìn chăm chăm vào một người, nhìn cho tới khi đối phương dần dần trở nên hoảng loạn, run rẩy, đầu gối mềm nhũn và phủ phục quỳ dưới chân ông mà xin tha mạng.

Vương phi ngạc nhiên hỏi người này bị sao thế? Đoan Vương cười đáp: - Đang đóng kịch.

Thế nên Đoan Vương đang chờ, chờ Vĩnh Dạ cũng thể hiện cái biểu cảm mà ông muốn nhìn thấy.

Vĩnh Dạ đứng bất động trong phòng. Thái độ của Vương gia cho dù thế nào cũng không giống thái độ của một người cha.

Nó cảm thấy ánh mắt ông ta cứ như một lưỡi dao, đang bóc tách từng lớp y phục của mình ra.

Không phải Đoan Vương đang chờ Vĩnh Dạ mở miệng nói, mà phải nói là ông đang đánh giá. Trong lòng nó bất giác thấy bất an, bỗng dung nhớ tới lời Ý Hồng căn dặn trước khi đi, Vĩnh Dạ cúi đầu, khiến bản thân run rẩy.

- Nghe nói buổi tối con đã dám ngủ một mình? - Đoan Vương lên tiếng, trong ngữ khí dường như có chút gì châm biếm. Con trai gặp cha lại như chuột gặp mèo, nhất gan tới mức không dám ngủ một mình, nghĩ đến đã thấy mất mặt.

- Vâng... - Lời đáp của Vĩnh Dạ nghe như tiếng khụt khịt trong mũi.

- Nói to lên! Trông lại con xem nào! - Đoan Vương gầm lên.

Vĩnh Dạ run rẩy, Đoan Vương giận dữ định ném quyển sách về phía nó.

Bỗng dung thấy Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên, ông ta kinh ngạc dừng lại.

- Phụ vương. - Vĩnh Dạ cười tươi nhìn ông, không hề có vẻ sợ hãi. Đôi mắt ấy không còn vẻ ngần ngại của trước kia, thay vào đó là sự trong trẻo, gương mặt toát lên một thần thái mới mà ông chưa từng nhìn thấy.

Bàn tay gợn lên của Đoan Vương chậm chậm buông xuống, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lùng, sự kinh ngạc nhanh chóng được che giấu khéo léo, gương mặt lập tức nở một nụ cười: - Giỏi thật, còn dám đùa với phụ vương cơ đấy. - Nói rồi đi tới trước mặt Vĩnh Dạ, đứng từ trên cao nhìn xuống.

Ánh mắt Vĩnh Dạ không một chút e dè, sợ sệt, trong khoảnh khắc thay đổi chủ ý, không thể hiện sự nhát gan như Thế tử trước kia nữa. Trực giác mách bảo nó, đây mới là những gì mà Vương gia muốn nhìn thấy, mà để Vương gia nhìn thấy thứ mà ông ta muốn thì Vĩnh Dạ mới có thể biết được thứ mà mình muốn. Vì sao mình lại giống thiếu niên áo tím ấy đến như vậy? Vì sao dưới gan bàn chân mình lại có một đóa hoa?

Vĩnh Dạ cũng nhìn Đoàn Vương. Nó đã nhìn thấy vị Vương gia này trong bức họa, thực sự rất xứng đôi với Vương phi.

Khi Đoàn Vương còn là một nam nhân tràn đầy sức hút, trông ông rất điềm đạm và tự tin. Lý Ngôn Niên chẳng qua chỉ là một Chấp sự trong nội viện mà đã toát lên vẻ quý tộc rồi, nhưng so với Đoàn Vương, Vĩnh Dạ cảm thấy một người chỉ là tôm tép bơi lội nơi nước nông, còn người kia là giao long. Kiểu như mỹ nhân tiên sinh và Đoàn Vương phi đều là mỹ nhân, nhưng trên người Đoàn Vương phi toát lên một khí chất khiến cho người khác vừa gặp là lập tức hiểu được cái gì gọi là phong hoa tuyệt đại. Cặp cha mẹ này quá ưu tú, khiến nó chẳng còn điều gì để nói.

Một lớn một nhỏ đưa mắt thăm dò, đánh giá lẫn nhau, nụ cười của Đoàn Vương gia càng lúc càng sâu: - Ta coi nhẹ Hồi Hồn rồi. Thần y quả nhiên danh bất hư truyền, Lý Ngôn Niên thuyết phục ta suốt ba năm, coi như cũng không uổng công.

Vĩnh Dạ giật mình, ông ta nói thế là có ý gì? Nhưng nó vẫn che giấu tâm tư, nở nụ cười ngây thơ: - Sơn cốc của Hồi Hồn sư phụ rất đẹp, có một thảm cỏ rất rộng, những đóa hoa nở rực rỡ, con chỉ cần chạy vào giữa những khóm hoa là có thể ngủ được. Hồi Hồn sư phụ bảo rằng lúc con ngủ rồi là sẽ nói rất nhiều, còn hỏi con vì sao khi tỉnh giấc lại không chịu nói gì.

- Ồ? Thế con trả lời ông ta thế nào? - Trong mắt Đoàn Vương lóe lên vẻ hứng thú. Đôi mắt đen láy đảo tròn của Vĩnh Dạ toát lên một vẻ linh động chưa từng thấy, trong sự ngây thơ lại có cái gì như giảo quyệt, thực sự rất giống Vương phi năm xưa ông gặp.

Vĩnh Dạ cho rằng Đoàn Vương quan tâm tới tình hình của sơn cốc. Dọc đường Lý Ngôn Niên đã nói, tất cả mọi người trong Vương phủ đều không được vào cốc, phải ở lại bên ngoài. Cho dù là Đoàn Vương quyền thế là vậy cũng phải nhường nhịn Du Li Cốc vài phần. Vĩnh Dạ cảm thấy mình càng ngày càng giảo hoạt rồi thì phải. Nó cúi đầu im lặng một lát, đột nhiên vươn tay ôm lấy Đoàn Vương, nghẹn ngào nói: - Phụ vương, mọi... mọi người đừng bỏ mặc con.

Âm thanh ấy phối hợp với đôi mắt đỏ hoe, đến hòn đá có lẽ cũng phải nở hoa. Cả người Đoàn Vương cứng đờ, giây sau mới ôm lấy Vĩnh Dạ, dịu giọng nói: - Không đâu... sẽ không bao giờ như thế nữa.

Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn còn ươn ướt, gương mặt đã nở nụ cười rạng rỡ: - Con... đến tết có thể cùng con đi bắn pháo hoa không ạ? Còn nữa, đưa con ra ngoài... bé con xem múa sư tử? Con còn muốn cưỡi ngựa, giống như tiểu đồ đệ của Hồi Hồn sư phụ, cưỡi ngựa đi bắt thỏ, còn nữa...

Gương mặt Đoàn Vương dịu đi theo từng câu Vĩnh Dạ nói, chưa chờ nó dứt lời, ông đã bế con lên ngang với mình: - Con là con trai ta, con muốn làm gì cũng được.

- Con đói rồi, ăn cơm với con. - Vĩnh Dạ mỉm cười.

Đoàn Vương như rồng mây, bật cười vui vẻ: - Được đi ăn cơm!

Vĩnh Dạ cười thầm trong bụng, ngoan ngoãn diễn lại một lượt quy củ ăn cơm mà Lý Ngôn Niên đã dạy khi ở trong biệt viện. Thấy Vĩnh Dạ gạt thịt nạc trong bát cháo ra, ánh mắt Đoàn Vương cuối cùng cũng mất đi sự lạnh lùng, mà thêm vài phần nghi hoặc. Ông đã thấy những gì mình muốn thấy, nhưng ông còn điều chưa hiểu. Thói quen của Vĩnh Dạ, gương mặt của Vĩnh Dạ, thần thái trước đó của Vĩnh Dạ, cả biểu cảm lúc này nữa... Ông thấy hơi đau đầu, lần đầu tiên nảy sinh hoài nghi với ánh mắt mình. Nhưng bất kể thật giả, chỉ cần gương mặt giống hệt Vương phi kia là đã đủ để ông không kìm nén được sự thương yêu rồi.

Thì ra đúng như mình dự đoán, Đoàn Vương không dễ đối phó một chút nào.

Một Chấp sự nội viện có thể liên lạc được với thần y của Du Li Cốc, ba năm bên ba giữa Kinh đô và Du Li Cốc chỉ vì việc chữa bệnh cho Thế tử, cực lực thuyết phục Vương gia đưa mình đi chữa bệnh, liệu có thể không gây ra nghi ngờ được không? Vĩnh Dạ cảm thấy đầu óc Lý Ngôn Niên có lẽ bị ngấm nước rồi. Nếu Vương gia thực sự thương con mình thì vì sao không đồng ý từ trước đó?

Thậm chí Vĩnh Dạ còn cảm thấy việc mình khỏi bệnh cũng nằm trong dự đoán của Vương gia, và bản thân ông khi cho Vĩnh Dạ tới Du Li Cốc chữa bệnh hoàn toàn cũng không quan tâm tới việc sống chết của con.

Mà điều Vĩnh Dạ muốn biết nhất là mối quan hệ giữa mình với gia đình này.

Bởi vì gương mặt nó thực sự quá giống Thế tử.

- Phụ vương, người nói có lạ không cơ chứ? Hình như ở trong sơn cốc của Hồi Hồn sư phụ con còn nhìn thấy một đứa bé trông rất giống mình, con muốn nhìn kỹ nhưng Hồi Hồn sư phụ đưa nó đi mất rồi. - Vĩnh Dạ vừa ăn cháo vừa thần nhiên nói chuyện.

Ánh mắt nó cụp xuống, dừng lại trên bàn tay của Đoàn Vương bàn tay đang để trên đầu gối ấy thoáng run nhẹ rồi lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh: - Thật sao? Giống con lắm hả?

- Vâng, giống lắm ạ.

Đoàn Vương không nói gì nữa, xoa đầu nó, cười: - Trên đời này có người giống con cũng chẳng có gì lạ, mẫu thân con hồi nhỏ cũng giống mấy muội

muội lăm.

- Ô - Vĩnh Dạ ăn xong bát cháo, lau miệng, nắm tay Đoan Vương cười cười - Chúng ta đi xem mẫu thân làm gì nhé.

Đoan Vương ngỡ ngàng, cúi xuống đối diện với Vĩnh Dạ: - Mẫu thân con giờ này quen ngủ trưa, đừng đi làm phiền nàng. Đúng rồi, ngày kia trong cung ban yến ăn cơm tất niên, thái hậu thấy con đã khỏe hẳn là vui lắm. Giờ thì về Hoàn Ngọc viện đi.

Lúc Vĩnh Dạ đi ra ngoài, nó thông thả cất bước, giống như đứa trẻ áo tím trong sơn cốc. Người giống nhau trên đời này nhiều như thế sao? Nó không tin. Bàn tay Đoan Vương lúc ấy đã thoảng run rẩy, nhưng vẫn không thoát khỏi mắt Vĩnh Dạ, ngọn lửa nghi hoặc đã dấy lên trong mắt Đoan Vương, nó chỉ cần chờ xem kịch nữa thôi. Tâm trạng của Vĩnh Dạ lúc này như ánh nắng giữa ngày đông, cố sự tương trợ của Đoan Vương nghe đồn giết người không chớp mắt, sự uy hiếp của Du Li Cốc chỉ càng ngày càng nhỏ hơn.

Đoan Vương nhìn Vĩnh Dạ bỏ đi, nụ cười trên gương mặt biến mất, nắm mạnh tay lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: - Lý Ngôn Niên, các người thật độc ác... sẽ có một ngày ta tiêu diệt Du Li Cốc!

Bước vào nội đường, Vương phi đang nằm trên sập nghỉ ngơi. Đoan Vương xua tay bảo các thị nữ ra ngoài, ông thả nhẹ bước chân, nhưng vẫn làm Vương phi tỉnh giấc, bà mở mắt ra cười khẽ: - Thiếp có phải là heo đầu mà ngủ suốt ngày.

Đoan Vương đi tới trước sập, nắm lấy tay bà, trầm ngâm giây lát rồi nói: - Vĩnh Dạ nói ở Du Li Cốc, nó gặp một người rất giống nó.

Vương phi giật mình ngồi bật dậy, khoe mắt lập tức đỏ hoe: - Ở Du Li Cốc thật sao?

Đoan Vương lắc đầu: - Ba năm trước khi Lý Ngôn Niên nhắc tới thần y Hồi Hồn, ta đã biết kế hoạch của chúng, vẫn nghĩ không biết có phải đứa bé đó ở Du Li Cốc hay không. Nhưng Vĩnh Dạ đã quay về, không hề bị thay thế. Ta nghĩ đứa bé đó không thể giả mạo Vĩnh Dạ được, không thể...

Nước mắt lăn trên gò má Vương phi, giọng bà run rẩy, phần uất: - Sao bọn chúng lại độc ác như thế? Cần gì chúng ta cũng cho mà? Độc ác đã đành...

Đoan Vương che miệng bà, dịu giọng dỗ dành: - Vĩnh Dạ sẽ buồn đấy, không phải lỗi của nó mà. Thằng bé hôm nay lên tiếng xin ta chơi với nó, nàng dù sao cũng là...

Vương phi quay lưng đi, ghen ngào: - Làm sao thiếp có thể đối xử tốt với nó? Nhìn nó là thiếp đã thấy khó chịu!

Đoan Vương giọng gào ho khan hai tiếng, nhắc nhở: - Có lẽ ở Du Li Cốc thật?

Vương phi quay người lại, nhìn Đoan Vương chăm chú, nói từng tiếng: - Đã bao nhiêu năm trôi qua không một chút tin tức gì. Bây giờ ít nhiều cũng đã có, chẳng lẽ còn sợ Du Li Cốc hay sao?

Đoan Vương mỉm cười: - Thế thì ta phải sắp xếp đã.

Ánh mắt Vương phi lóe lên một tia hy vọng, ánh sáng ấy như có sức mạnh hút hồn người khác. Đoan Vương nhẹ nhàng hít sâu mùi hương tỏa ra từ mái tóc đen nhánh của bà, cười khẽ: - Tin ta đi, không sai đâu!

Ghi chú: 1. Ông ngoại.

2. Trích đoạn trong bài "Liên vũ độc âm" của Đào Uyên Minh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Dạ yến hoàng cung

Vĩnh Dạ không để ý thấy thần sắc của Đoan Vương. Nó rất hưng phấn, kiếp trước nó không làm việc cho cơ quan nào, nghe người khác nói tới việc ăn cơm tất niên ở cơ quan mà thêm nhỏ dãi.

Không ngờ hôm nay cũng được trải qua một bữa tiệc như thế.

Hoàng cung của Kinh đô An quốc cũng khí thế như mọi hoàng cung khác.

Vĩnh Dạ ngẩng đầu nhìn bức tường hoàng cung cao to, thấy thật ngưỡng mộ Hoàng đế, nếu tính theo giá tiền binh quân mỗi mét vuông năm ngàn tệ thì quần thể biệt thự này ít nhất cũng phải tốn mấy tỉ. Nếu mình mà có nhiều bạc như thế thì chắc chắn sẽ không cần phải làm sát thủ kiếm tiền nữa. Nên biết rằng Du Li Cốc mỗi tháng chỉ cho nó hai lượng bạc tiền lương.

Hai lượng bạc thì mua được bao nhiêu mét vuông? Vĩnh Dạ buồn bã nhớ tới tên chương quỳ béo mập ở Du Li Cốc, mua cho Thanh y sư phụ một cái

áo mùng đã mất mười lượng bạc.

Thế mà Hoàng đế lại xa xỉ tới mức cho mỗi bà vợ một căn biệt thự, mỗi căn lại có thêm hai người quét nhà, hai người nấu cơm, hai người gác cửa, hai người hầu hạ y phục giày dép, hai người trang điểm, hai người đồ bếp... Vĩnh Dạ nghĩ đó là một cách rất có tình người, vì hai người mới có thể luân phiên nhau nghỉ ngơi.

Hoàng đế lại thuê hàng ngàn thái giám để quản lý những người này, rồi để đảm bảo các bà vợ chuyên tâm hầu hạ mình, ông còn thuê thêm hàng ngàn bảo tiêu để bảo vệ an toàn.

Đây là chuyện riêng của nhà người ta, chỉ coi như đang kinh doanh một doanh nghiệp, chưa được tính là xử lý quốc sự. Nghĩ thế, Vĩnh Dạ cảm thấy Hoàng đế là một phú ông thật đáng thương. Có tiền có của mà chỉ sợ ngày nào đó bị lật đổ, cướp vị trí chủ tịch hội đồng quản trị thì vừa mất tiền lại vừa mất quyền. Ngày nào cũng phải nghĩ đến những việc này thì chẳng có lúc nào được thả lỏng tâm trạng cả. Vĩnh Dạ thâm tính toán, mình tốt nhất là cứ sống cuộc sống an lành của một tiểu phú. Tiền nhiều quá cũng không phải là việc tốt.

- Hoàng cung đẹp lắm phải không? - Đoan Vương hỏi hân.

Vĩnh Dạ dùng con mắt tương đối chuyên nghiệp để giám định mọi thứ.

Nó chưa từng tới hoàng cung, trong sách chỉ nam của Đoan Vương phủ nói vị Thế tử này chưa từng bước chân tới nơi đây, Đoan Vương đi khắp nơi mời danh y, Thái hậu, Hoàng đế cũng phải ngự y tới, nhưng tất cả đều được tiến hành trong Vương phủ.

Nghe nói Thái hậu còn đích thân tới Vương phủ để thăm đứa cháu nội mắc bệnh trầm cảm này, Đoan Vương khẩn mời Trương Tướng gia nhanh chóng sáng tác thơ để Vĩnh Dạ lên tiếng, vậy mà Thái hậu vẫn đau lòng rời đi. Để Thái hậu không phải đau lòng thêm, Vĩnh Dạ không một lần nào xuất hiện trước mặt bà nữa.

Dọc đường nó nhìn đông ngó tây, không che giấu sự hiếu kỳ của mình với Hoàng cung. Nhìn thấy những bức tượng, những hình ảnh chạm khắc trên cửa, trên mái nhà kết hợp một cách hoàn hảo khiến nó hơi ngửa tay, Vĩnh Dạ nhớ ra mình vẫn còn một sở trường. Ngày nào không làm Thế tử nữa, nói không chừng có thể kiếm sống bằng nghề thủ công, bất giác nó thấy thật đặc ý.

Hoàng cung của An quốc là một nơi rất "Trung Quốc", đó là kết luận của Vĩnh Dạ. Bởi vì bố cục nơi đây rất giống bảo tàng trong Cố cung ở Bắc Kinh. Xung quanh một loạt điện đường là các điện thất, thể hiện sự uy nghiêm của thiên tử. Từ xa nó đã thấy cung điện sừng sững giữa trời, nơi đó có lẽ là phòng nghị sự lớn nhất, cao cấp nhất của cả nước.

Từng căn tứ hợp viện vương vấn rải rác khắp nơi, các đại điện nối tiếp với nhau thành một tổ hợp viện tử. Cùng là tường đỏ ngói vàng, cùng là gạch vàng lan can bạch ngọc. Từ khi đông lai(1), người sung sướng nhất là Hoàng đế... chỉ cần là ở thời cổ đại thì tư tưởng gần như là tương tự nhau. Vĩnh Dạ cong khóe miệng nở một nụ cười, nhớ tới một lời thoại nổi tiếng: Người tưởng rằng đôi bộ khôi giáp là sẽ không nhận ra người sao?

Chửi ai ngốc thế nhỉ? Nó phản ứng lại, cười chính mình sao lại nhiều chuyện. Vừa đi vừa nghĩ, lúc này nghe Đoan Vương hỏi, Vĩnh Dạ liền cười ha ha thành tiếng: - Không dễ chịu như trong Vương phủ!

Câu trả lời của Vĩnh Dạ khiến Đoan Vương hơi ngạc nhiên, hỏi khê: - Vì sao?

- Hoàng thượng có ba vị Hoàng tử, phụ vương chỉ có mình con, con không cần phải dọn ra ngoài ở. - Vĩnh Dạ cười đáp.

Đoan Vương ngỡ ngàng. Ông nghiền ngẫm lại câu trả lời của Vĩnh Dạ, ánh mắt nhìn con thêm vài phần trầm tư. Vĩnh Dạ sau khi khỏi bệnh tư duy có vẻ nhạy bén hơn trước. Một đứa trẻ mười tuổi mà có thể nói được những câu đầy thâm ý, khái quát được cả những đấu tranh, bon chen trong chốn hoàng cung hoa lệ này. Đoan Vương không thể không có cái nhìn khác về nó.

Vĩnh Dạ không để ý thấy thần sắc của Đoan Vương. Nó rất hưng phấn, kiếp trước nó không làm việc cho cơ quan nào, nghe người khác nói tới việc ăn cơm tất niên ở cơ quan mà thêm nhỏ dãi. Không ngờ hôm nay cũng được trải qua một bữa tiệc như thế.

Đoan Vương phi đột nhiên thở dài một tiếng, nắm tay Vĩnh Dạ: - Chỗ này to quá, đi theo mẹ.

Vĩnh Dạ ngỡ ngàng, bàn tay chạm vào mềm mại, nó hưng phấn hơn hẳn. Định mở miệng nói gì đó, nhưng lại cảm thấy chưa chắc Đoan Vương phi đã thích, thế là nó từ bỏ ý định này.

Đoan Vương đi cạnh liếc nhìn hai mẹ con, hình ảnh một lớn một nhỏ nắm tay nhau bước đi trông thật hòa thuận. Bất giác tim ông cũng mềm ra, nhẹ nhàng nói với Vĩnh Dạ: - Vĩnh Dạ chưa gặp Hoàng thượng bao giờ, có sợ không?

Vĩnh Dạ lắc đầu. Hoàng cung ba ngàn giai nhân, nó chỉ sợ tới nay mình ngắm nhiều quá mà mù mắt thôi.

- Con ngoan, nhớ lát nữa gọi Hoàng thượng trước, rồi mới gọi Hoàng bá bá nhé? Nhất định phải nói đấy. - Đoan Vương càng lúc càng yên tâm về Vĩnh Dạ. Đứa con này mỗi lần tiếp xúc là thêm một lần khiến ông ngạc nhiên. Ông thấy hơi tự hào, dù sao cũng là con mình. Đoan Vương cảm thấy tình phụ tử đang chảy trong người.

Vĩnh Dạ gật đầu. Thấy Đoan Vương và Vương phi thở phào nhẹ nhõm, hân cười nói: - Phụ vương an tâm, Vĩnh Dạ sẽ chào hỏi ngoan ngoãn, không làm mất mặt Vương phủ đâu.

Cơ tấ niên đượ bày trong tấ cung của Thái hậu, Dục Khánh điện. Đây là kiến trúc hùng vĩ chỉ sau mỗi tấ cung của Hoàng đế là Long Tường điện. Đi hết mấy bậc tam cấp bằng bạch ngọc là một cánh cửa sơn son đỏ rực mở rộng, các cung nữ và thái giám đứng xếp hàng hai bên.

Khi ba người nhà Đoàn Vương gia tới nơi, tiếng thông báo kéo dài vang lên trong điện đường rộng lớn, ngân vang mãi không dứt.

Các cung tần phi tử và các hoàng tử, công chúa đều đã vào chỗ ngồi. Bước vào Dục Khánh Điện, nhất thời Vinh Dạ cảm thấy hoa cả mắt.

Cơn gió thổi tới mang theo mùi hương ngậy ngất, tiếng trò chuyện, cười nói, tiếng ngọc bội, trầm cài va vào nhau vang lên ở khắp nơi. Nó ngẩng đầu nhìn Đoàn Vương phi vẫn giữ vẻ trấn tĩnh như thường, cảm thấy bà là người xinh đẹp nhất ở đây.

Vinh Dạ bất giác thấy hơi đắc ý, bàn tay càng nắm chặt hơn, cảm ngẩng lên cao y như Đoàn Vương.

- Đoàn Vương Thế tử đó sao?

- Giống Vương phi quá, đẹp thật!

- Nghe nói ngày trước là... thẳng đàn!

-... Là thẳng cam đứng hơn!

Tiếng thì thầm sau lưng đã được hạ xuống rất thấp, nhưng chỉ một cây kim rơi trong bóng tối Vinh Dạ cũng có thể nghe thấy được, nên cho dù những âm thanh này vang lên ở chỗ tối thì nó vẫn nghe rõ ràng không sót một chữ. Nó cảm thấy sự lo lắng của Đoàn Vương đang hướng về phía mình. Vinh Dạ vẫn giữ nụ cười trên mặt, thấy hình như Đoàn Vương vừa thở phào nhẹ nhõm.

Vinh Dạ đi sau lưng nên không nhìn rõ biểu cảm của ông, nhưng lại thấy những lời bàn tán càng lúc càng nhỏ. Nó cười thầm, ánh mắt của vị phụ vương này không chỉ lạnh lùng một cách đơn thuần. Những ai bị ánh mắt ấy chiếu vào thì tốt nhất là nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại trước khi Đoàn Vương nổi điên.

Bàn tay bị Đoàn Vương phi siết chặt hơn, sự bảo vệ được bộc lộ một cách tự nhiên này khiến Vinh Dạ cảm động. Cho dù Vương phi có lạnh nhạt với nó hay không thì cũng không bao giờ cho phép người ngoài tổn thương tới một cọng tóc của con mình.

Thái hậu, Hoàng đế, Hoàng hậu đều chưa đến, Đoàn Vương mỉm cười thỉnh an, hàn huyên với các lão vương thúc rồi ngồi vào chỗ của mình. Chỗ của Vinh Dạ là ở gần chỗ của các vị Hoàng tử, Công chúa.

Đoàn Vương phi nắm tay Vinh Dạ, dịu dàng nói với thái giám: - Lần đầu tiên Thế tử tới hoàng cung, nhờ công công chăm sóc hơn.

Viên nội thị luôn miệng đồng ý, dẫn Vinh Dạ về chỗ ngồi.

Nó theo nội thị đi tới một góc của đại điện, quay đầu lại nhìn. Đoàn Vương phi vẫn đứng yên nhìn mình, hành động ấy chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Vinh Dạ, không rõ là mừng hay lo. Bà thực sự giống mẹ của mình, Vinh Dạ thờ dài.

Chiếc bàn đặt trong góc có ba vị Hoàng tử, bốn vị Công chúa, hai vị Thế tử và một vị Quận chúa. Chúng đều đã từng gặp mặt nhau nên khá thân thiết, nói cười vui vẻ. Thấy nội thị dẫn Vinh Dạ tới, chúng đều tò mò tròn tròn mắt.

Vinh Dạ thấy bọn trẻ con đó, tuy có cả Hoàng tử nhưng không biết hành lễ thế nào, bèn mỉm cười ngồi vào chỗ của mình.

- Vinh Dạ ca ca! - Một cô bé sáu tuổi đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi, chạy tới bên hần ngọt ngào gọi một tiếng.

Vinh Dạ còn chưa kịp nhìn ba vị Hoàng tử, nghe thấy âm thanh liền nghiêng đầu. Thấy một đôi mắt đen láy, mái tóc đen như gỗ mun, mặc một bộ cẩm bào cổ bằng lông chồn trắng càng tôn lên nước da như tuyết, đôi môi hồng như hoa đào của cô bé. Công chúa Bạch Tuyết! Vinh Dạ bất giác đưa tay ra xoa đầu đứa nhỏ, dịu giọng hỏi: - Muội tên là gì?

- Muội là Tường Vi! Muội là Tường Vi Quận chúa của Tĩnh An Hầu! Vinh Dạ ca ca, huynh đẹp quá! - Giọng cô bé lanh lảnh như chuông, khiến mọi người xung quanh đều nghe thấy.

Vinh Dạ rất muốn thòm nó một cái, đáng yêu quá đi mất: - Tường Vi mới đẹp, sau này chắc chắn sẽ là đại nỷ nữ!

- Muội thích Vinh Dạ ca ca! Sau này lớn sẽ cưới Vinh Dạ ca ca được không? Vinh Dạ khựng lại, rồi bật cười lớn.

- Xác xược! Còn chưa hành lễ với bốn Hoàng tử mà đã thế! Không hiểu quy củ.

Vinh Dạ ngỡ ngàng, người vừa nói rất anh tuấn, gương mặt sáng ngời, trên người mặc bộ y phục bằng gấm thêu hình rồng bốn móng màu đen. Mái tóc được búi gọn và cài một cây trâm hắc ngọc, mặc lễ phục của Hoàng tử, đang lạnh lùng nhìn nó.

Bên trái vị Hoàng tử này là một thiếu niên khác có tướng mạo thanh tú cùng độ tuổi, cũng là y phục thêu hình rồng, chỉ có điều màu tím, mái tóc cũng được búi và cài bằng một cây trâm ngọc, toàn thân toát lên khí chất văn nhã.

Còn bên phải là một thiếu niên lục bào có độ tuổi tương đương với Vinh Dạ. Nó biết đó chính là ba vị Hoàng tử của An quốc bèn mỉm cười đứng lên,

cúi người hành lễ: - Vĩnh Dạ lần đầu vào cung, không hiểu quy tắc. Bái kiến ba vị Hoàng tử điện hạ, bái kiến Công chúa điện hạ. Chào hai vị Thế tử ca ca.

- Nhị đệ, lần đầu tiên Vĩnh Dạ vào cung, đệ ấy còn nhỏ, người không biết không có tội. - Đại Hoàng tử Lý Thiên Hựu ôn hòa lên tiếng giải vây.

Nhị Hoàng tử Lý Thiên Thụy hừ một tiếng.

Tam Hoàng tử Lý Thiên Tường không nói gì, chỉ tò mò quan sát Vĩnh Dạ.

Vị Đại Hoàng tử này quả nhiên như những gì Lý Ngôn Niên nói, ôn hòa nho nhã, cả người toát lên vẻ thư sinh, tính tình dễ chịu. Vĩnh Dạ nhớ tới nhiệm vụ mà Du Li Cốc đã giao, vội vàng nở một nụ cười cảm kích với Đại Hoàng tử.

- Tường Vi, quay lại! - Lý Thiên Thụy quát.

Vĩnh Dạ nhìn Tường Vi, thấy cô bé bẽn lẽn, có vẻ vừa miễn cưỡng vừa sợ hãi, nó lập tức hiểu ra nguyên nhân Nhị Hoàng tử làm khó dễ mình. Khóe miệng Vĩnh Dạ giật giật, ghen vì một đứa bé gái mới sáu tuổi? Nó thực sự muốn cười.

Vĩnh Dạ mỉm cười, sự việc này bớt tham gia vào là tốt nhất. Mình mới mười tuổi, chưa muốn thành kẻ địch với Nhị Hoàng tử.

- Muội thích ngồi cạnh Vĩnh Dạ ca ca! - Tường Vi cắn môi, đột nhiên nói to, bàn tay còn kéo vạt áo Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ dờ khóc dờ cười, dỗ dành cô bé: - Ngoan nào, chỗ ngồi của muội ở bên kia. Mau về đó ngồi đi.

- Muội không thích huynh ấy, muội thích Vĩnh Dạ ca ca! Muội muốn ngồi đây! - Tường Vi gọi nội thị tới, ra lệnh. - Chuyển chỗ của ta ra đây!

Nội thị bối rối.

Vĩnh Dạ lập tức cảm thấy nguy cơ, len lén quay đầu lại, thấy mắt Nhị Hoàng tử như đang tóe lửa, gương mặt anh tuấn tối sầm như trời đêm.

Hắn nên làm thế nào đây? Vĩnh Dạ thờ dãi, đứng lên bế Tường Vi đặt vào ghế của mình, rồi đi tới bên Nhị Hoàng tử hành lễ: - Vĩnh Dạ mạo phạm rồi.

Không ai ngờ Vĩnh Dạ lại làm như thế. Tường Vi cắn môi, ầm ứ đỏ hoe cả mắt. Từ nhỏ tới lớn, cô bé được cưng như bảo bối, ngay cả Nhị điện hạ, con ruột của Hoàng hậu cũng phải chiều chuộng, thế mà Vĩnh Dạ lại không nể mặt.

Lý Thiên Thụy nhìn Vĩnh Dạ, rồi lại nhìn thần sắc của Tường Vi, lòng đổ kị nổi lên, cười lạnh nói: - Người cũng xứng sao?

Vĩnh Dạ khựng lại, khổ não không biết có nên nịnh nọt rồi biến không, ít nhiều cũng không thể làm mất mặt Đaoan Vương phủ.

Chợt nghe thấy tiếng cười của Lý Thiên Hựu vang lên giải nguy: - Tam đệ sang ngồi cạnh nhị đệ đi. Vĩnh Dạ ra ngồi với ta.

Tam Hoàng tử ngoan ngoãn đứng lên đi tới trước mặt Nhị Hoàng tử vẫn đang sa sầm mặt, cười hi hi: - Nhị ca, đệ ngồi cạnh huynh!

Xem ra tính tình của Tam Hoàng tử có vẻ là người rất biết đại cục. Cùng tuổi với mình, cũng không nên xem thường. Thế là Vĩnh Dạ nở nụ cười với Tam Hoàng tử bản thân đã tự dung kết oán với Nhị Hoàng tử vì một lý do không đâu, nó không muốn thêm một kẻ địch nữa. Vĩnh Dạ tiếp tục phân tích ba vị Hoàng tử này, rồi đi tới bên Đại Hoàng tử và ngồi xuống.

Lý Thiên Thụy cười lạnh thốt ra một câu: - Đồ mặt trắng(2)

Vĩnh Dạ xoa mặt mình, cười nói: - Đồ mặt trắng là chỉ mặt rất trắng sao? Mặt của các nương nương hôm nay đều rất trắng! - Nói rồi tiện tay chỉ Đại Hoàng tử - Đại điện hạ cũng vậy!

Lý Thiên Hựu ngũ quan thanh tú, trẻ con lớn lên trong cung thường ít được phơi nắng nên da đều rất trắng. Không chỉ riêng y, mà cả Nhị Hoàng tử, Tam Hoàng tử và công chúa, Thế tử đều có nước da búng ra sữa. Nghe câu nói ngây thơ của Vĩnh Dạ vô tình làm méo đi ý tứ của Nhị Hoàng tử, mọi người đều bật cười.

Đại Hoàng tử xoa mặt mình, bất giác đưa mắt nhìn Vĩnh Dạ. Trong ánh mắt chứa đựng ý cười và cả một chút hứng thú. Trên gương mặt thanh tú của y là một đôi mắt sâu thẳm, khiến Vĩnh Dạ ngờ ngác, luôn cảm thấy hình như nó không phù hợp lắm với hình tượng thư sinh của y.

Cả bàn toàn là trẻ con nên tâm tư vẫn còn nông cạn, tiếng cười thoải mái vang lên, bất chấp sự khó chịu của Nhị Hoàng tử. Tiếng cười như chuông bạc của Tường Vi và mấy nàng công chúa như những lưỡi dao cứa vào mặt Lý Thiên Thụy, hắn tức giận đập bàn, không biết vì sao mà bát canh trên bàn bắn vọt lên, nước canh văng tung tóe vào người hắn.

Tam Hoàng tử đứng cạnh phì cười thành tiếng, nhất thời tiếng cười làm các nội thị cũng cúi đầu cười theo.

Vĩnh Dạ kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, trong lòng thấy vô cùng đắc ý. Lý Thiên Hựu liếc hắn một cái, cau mày ra lệnh cho nội thị: - Còn không mau hầu Nhị điện hạ thay y phục? Thái hậu, Hoàng thượng sắp tới rồi.

Bọn chúng ngồi ở chỗ xa nhất nên không thu hút sự chú ý. Nghe Đại Hoàng tử nói thế, Lý Thiên Thụy nhớ ra hôm nay cho dù thế nào cũng không được

thất lễ trước mặt Hoàng thượng, Thái hậu, bèn che giấu hận ý, trừng Vĩnh Dạ một cái rồi nhanh chóng bỏ đi thay y phục.

Vĩnh Dạ nhớ tới lời bình luận của Lý Ngôn Niên về Nhị Hoàng tử, một thiếu niên mười bốn tuổi mà có thể nhận được nỗi nhục này chứng tỏ tâm cơ không tầm thường. Đối với ánh mắt oán độc của Nhị Hoàng tử gửi tới trước khi đi, Vĩnh Dạ chỉ có một suy nghĩ, tiên hạ thủ vi cường, có cơ hội thì giết hẳn trước.

Chờ Lý Thiên Thụy quay về chỗ ngồi thì Thái hậu và Hoàng thượng, Hoàng hậu cũng đã tới.

Tất cả mọi người đều rời khỏi chỗ quỳ xuống, tung hô vạn tuế.

Vĩnh Dạ len lén ngẩng đầu lên, dùng nhãn lực kinh hồn đã được rèn luyện trong bóng đêm của mình để quan sát Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thái hậu cách từ xa hơn hai mươi trượng.

Mũi miện của Hoàng đế có những tua rủ xuống, trên người mặc một bộ long bào thêu hình rồng năm móng. Đang ở độ tuổi tráng kiện, gương mặt ngài toát lên vẻ trầm ổn, độ lượng, khoe miệng nở một nụ cười ôn hòa. Nụ cười ấy không có sự lạnh lẽo ẩn chứa sát khí như nụ cười của Đoan Vương mà khiến người ta cảm thấy ấm áp như ngọn gió xuân.

Hoàng hậu là một người vô cùng xinh đẹp, không biết vì sao chiếc mũ phượng trên đầu bà lại mang đến cho người khác cảm giác ngoài sự cao quý ra, bà còn có nhuê khí. Cuối cùng Vĩnh Dạ cũng hiểu ngũ quan tuần tú của Nhị Hoàng tử nếu ở trên mặt nam nhân thì gọi là anh tuấn, nhưng ở trên mặt Hoàng hậu thì không thể gọi là dịu dàng nữa rồi.

Còn Lý thị gặp trước đó, mẫu thân của Đại Hoàng tử lại có dung mạo xinh xắn của một cô gái Giang Nam. Vĩnh Dạ thở dài, nếu là nam nhân thì chắc chắn sẽ sủng ái Lý thị, phụ nữ quá mạnh mẽ không thể khiến nam nhân có cảm giác cần phải che chở, chẳng trách Lý Ngôn Niên nói Lý thị được sủng ái hơn.

Cái vẻ hào sảng của Trương thị rất được nam nhân yêu thích, nói chuyện với bà không cần phải quá thận trọng. Làm Hoàng đế chắc là cũng mệt mỏi, đối với Lý thị dịu dàng thì sợ làm bà sợ hãi, đối với Hoàng hậu mạnh mẽ lại chẳng biết phải nói gì, thế nên Trương thị cũng khá được lòng.

Vĩnh Dạ thấy Hoàng hậu nhìn về phía này, kinh ngạc khi thấy bộ y phục trên người Lý Thiên Thụy là một bộ đồ khác. Vĩnh Dạ vội vàng cúi đầu xuống.

Lý Thiên Thụy sa sầm mặt không lên tiếng, hẳn hiểu rằng chương đó của mình không thể nào có lực đạo được như thế. Hắn liếc nhìn gương mặt thanh tú của Lý Thiên Hựu, trong lòng nổi lên nỗi hận. Hắn đoán định rằng Lý Thiên Hựu đã âm thầm giờ thủ đoạn, trong bàn tiệc này có lẽ là có công lực đó.

Sau khi đã ngồi yên vị, Hoàng thượng lên tiếng hỏi: - Vĩnh Dạ tới rồi sao?

Đoan Vương đưa mắt nhìn sang, Vĩnh Dạ vội vàng đứng ra hành lễ: - Bái kiến Hoàng thượng, Hoàng bá bá, Hoàng tổ mẫu, Hoàng hậu cùng các vị nương nương. - Nó nói một tràng dài, nghĩ bụng có lẽ không sót ai nữa.

Dụ Gia Đế hài lòng nở nụ cười: - Ngoan lắm, đứng lên đi! - Ông không hề trách cứ sự thất lễ của Vĩnh Dạ, ngược lại còn thích vẻ thành khẩn này.

- Vĩnh Dạ biết nói thật rồi, lại đây, để tổ mẫu xem nào. - Gương mặt Thái hậu lộ vẻ vui mừng, vẫy tay với nó.

Thái hậu chỉ chừng năm mươi tuổi, đầu cài đầy châu ngọc, nghi thái đoàn trang, nụ cười hiền từ.

Vĩnh Dạ rất thích những nữ nhân có tố chất này. Nó lại gần, hành lễ thêm lần nữa, Thái hậu đỡ Vĩnh Dạ dậy, ôm nó vào lòng. Bà ngắm nhìn gương mặt Vĩnh Dạ, tặc lưỡi khen ngợi, cười với Đoan Vương: - Năm nay là năm vui nhất rồi. Con có mỗi đứa con trai, giờ đã khỏi bệnh, ai gia cũng an tâm rồi.

- Nhờ hồng phúc của mẫu hậu. - Đoan Vương nâng cao ly rượu lên mời, gửi tới Vĩnh Dạ một ánh mắt khích lệ.

Vĩnh Dạ biết lời nói và hành vi của nó hôm nay rất hợp tâm ý của Đoan Vương, nên cũng rất vui, vội vàng nhìn sang phía Đoan Vương phi. Thấy trên mặt bà là nụ cười như có như không, trong đôi mắt vẫn ánh lên vẻ đau đớn, Vĩnh Dạ thấy chua xót trong lòng, cúi đầu xuống.

Trong điện ánh sáng lập lờ, bữa cơm tất niên trôi qua trong vui vẻ.

Vĩnh Dạ được Thái hậu ôm ấp suốt, nâng niu như bảo bối.

Hoàng hậu nhìn thấy thì cảm giác hơi khó chịu, con trai mình chưa bao giờ được Thái hậu sủng ái đến thế. Bà mỉm cười nói với Dụ Gia Đế.

- Hoàng thượng, thần thiếp thấy Thế tử cứ như được đúc ra từ một khuôn với Đoan Vương phi vậy, trông rất nhanh nhẹn, ngày trước không biết nói đúng là kỳ lạ.

- Đúng thế, Vĩnh Dạ, vì sao con không chịu nói chuyện? - Thái hậu tò mò hỏi.

Muốn hãm hại mình sao? Vĩnh Dạ chớp mắt, nói: - Nghe nói vì ở cổ họng có một cái mụn, khi nói cảm thấy rất đau, đành phải dùng được vật làm nó tan đi, Vĩnh Dạ phải uống thuốc đắng suốt nửa năm trời đấy ạ.

- Vĩnh Dạ đáng thương của ta! Còn phải uống thuốc nữa không?

Vĩnh Dạ lắc đầu như trống bỏi: - Vĩnh Dạ không bao giờ uống thuốc nữa.

- Bây giờ khỏe rồi chứ?

- Chỉ là... tinh thần không tốt lắm, ban ngày thường thấy buồn ngủ, có lẽ phải điều dưỡng dần dần. - Vĩnh Dạ ngoan ngoãn trả lời, tìm sẵn lý do để sau này vào cung học nếu lỡ có ngủ gật.

Đoan Vương ngồi ngay hàng đầu nên nghe thấy hết những lời nó nói, Vĩnh Dạ khỏi bệnh không những đã chịu nói chuyện mà còn biết nói dối. Ông bất giác bật cười, nâng ly mời lão vương thúc cùng bàn, rượu uống cạn, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Lúc này Lý Thiên Thụy đột nhiên đứng lên nói: - Phụ hoàng, Hoàng tổ mẫu, Vĩnh Dạ lần đầu vào cung, Thiên Thụy muốn tặng Vĩnh Dạ một món quà, nhân tiện đưa đệ ấy đi chơi trong cung được không?

- Ừ, Thiên Thụy ngoan lắm. Đi đi. - Lời khen của Hoàng đế khiến Hoàng hậu cười tươi như hoa.

Lý thị và Trương thị vội vàng đánh mắt ra hiệu cho Đại Hoàng tử và Tam Hoàng tử.

- Phụ hoàng, nhi thần cũng có quà tặng cho Vĩnh Dạ. - Lý Thiên Hựu, Lý Thiên Tường đồng thời lên tiếng.

Dụ Gia Đế thấy các con trai đều hiểu tình hữu ái thì vui lắm, đồng ý hết lượt.

Ông mỉm cười nói với Đoan Vương: - Ba vị Hoàng tử đều thích Vĩnh Dạ, trẫm là bá phụ thấy thế cũng mừng. Qua tết, cho Vĩnh Dạ vào cung cùng học với các vị Hoàng tử nhé.

- Tạ Hoàng thượng ân điển. - Đoan Vương và Vương phi đều tạ ân đứng lên nhìn Vĩnh Dạ, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ âu lo. Hoàng thượng nói thế thì chắc chắn là muốn Vĩnh Dạ sau này phò tá một vị Hoàng tử rồi. Hoàng đế tuổi còn khỏe mạnh, các thần tử lại muốn ông sớm lập Thái tử để an lòng dân. Dụ Gia Đế chán chừ không muốn, nay bảo Vĩnh Dạ vào cung theo học, rõ ràng là muốn biết thái độ của Đoan Vương.

Thấy ánh mắt lo lắng của Đoan Vương và Vương phi, tâm trạng Vĩnh Dạ đột nhiên trở nên hứng khởi hơn. Vĩnh Dạ biết Nhị Hoàng tử không có ý tốt, nhưng nếu luận ở hậu đài ai hơn ai thì nó cảm thấy mình chẳng thua Hoàng tử, thế là rào chân theo bọn họ rồi khỏi phòng yến.

Ra khỏi Dục Khánh điện, Vĩnh Dạ hít sâu bầu không khí lạnh lẽo hơi lạnh trong lành theo yết hầu vào lồng ngực, rồi lan tỏa ra mọi lỗ chân lông trên khắp cơ thể, quét tan sự ấm áp mang theo từ trong điện.

Ánh trăng chiếu lên nền tuyết tỏa ra sắc lam dịu dịu. Dưới bậc tam cấp bằng bạch ngọc là trùng trùng các hành lang với ánh sáng bằng bạc lấp lánh, đỉnh đài lâu các ẩn hiện dưới ánh đèn cũng chìm trong màu tuyết, mấy nội thị đi qua đi lại chấp tay vào túi áo lặng lẽ bước đi, bàn chân đạp lên tuyết phát ra những tiếng lạo xạo.

Vĩnh Dạ lặng lẽ nghĩ, hoàng cung hoa lệ này trong tương lai vài năm nữa sẽ là nơi chiến đấu của mình.

Đại Hoàng tử nho nhã lễ nghi là đối tượng mà mình cần bảo vệ và phò tá, Nhị Hoàng tử thâm hiểm độc ác là mục tiêu cần đối phó, còn Tam Hoàng tử Thiên Tường thì sao? Vĩnh Dạ nhìn vị Hoàng tử có độ tuổi tương đương mình, nổi lòng hoài nghi.

Du Li Cốc thực sự tin tưởng mình thế sao? Giao phó toàn bộ công việc?

Vĩnh Dạ nhớ tới lời của Lý Ngôn Niên, không thể nào toàn tâm toàn ý. Liệu hẳn có phải là con chim sẻ thực sự trốn sau lưng tất cả?

- Đại ca, tam đệ, trong điện của đệ có pháo hoa thượng đẳng, đưa Vĩnh Dạ đi bắn pháo hoa được không? - Thiên Thụy mỉm cười lên tiếng.

Sự thay đổi của Nhị Hoàng tử quả là đáng nể, tiết mục mà hắn chuẩn bị khiến Vĩnh Dạ thấy khá thú vị.

- Ai đó? - Thiên Thụy đột nhiên quát lên.

Một bóng người nhỏ bé từ sau cây cột ló ra, đôi mắt đảo tròn, chính là Tường Vi quận chúa.

Thiên Thụy giật mình, lại gần dặt nó ra, quát: - Ngoài này lạnh, ra làm gì?

Khỏe miệng Tường Vi nhếch lên, giăng tay hắn ra rồi chạy tới trước mặt Vĩnh Dạ, ngẩng đầu nài nỉ: - Vĩnh Dạ ca ca, muội... muốn theo huynh xem bắn pháo hoa.

Vĩnh Dạ bất đắc dĩ, đúng là sao chổi. Dục vọng chiếm hữu của Nhị Hoàng tử rất lớn, như thế này chẳng phải càng khiến hắn hận mình hơn sao? Tam Hoàng tử Thiên Tường tinh cò đứng ngay cạnh, Vĩnh Dạ mỉm cười với Tường Vi, ôm lấy cô bé, khi nụ cười của đứa trẻ vừa toét ra thì đã đưa nó vào tay Tam Hoàng tử: - Vĩnh Dạ sức khỏe yếu, không bế nổi bé mập này, phiền Tam Hoàng tử.

Thiên Tường như thể đang phải ôm một củ khoai nóng trong tay, bối rối không biết làm gì, nhìn đôi mắt ngấn nước của nó mà thờ dài, ném cho Đại Hoàng tử Thiên Hựu: -... Đại ca khỏe hơn.

Tường Vi ngúng nguẩy, cắn môi buống bình không cho nước mắt trào ra, ánh mắt thì vô cùng phẫn nộ.

Vĩnh Dạ rút cuộc thấy khóe miệng Nhị Hoàng tử khẽ cong lên cười mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tường Vi, huynh bé muội đi xem pháo hoa được không? - Thiên Hựu dịu dàng lên tiếng, thấy Vĩnh Dạ quay đầu đi ngắm cảnh đêm, ánh mắt của nhị đệ thì không rời khỏi Tường Vi, đành phải bất lực lắc đầu.

Tường Vi ôm đầu Thiên Hựu, vùi gương mặt nhỏ vào đó. Không lâu sau Thiên Hựu cảm thấy có một dòng nước chảy vào cổ mình, vô cùng khó chịu, nhưng vì thương nó nên chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng nó.

Lý Thiên Thụy đi tới trước mặt Đại Hoàng tử, nói với Tường Vi: - Để ta bé muội! Nếu không không được đi!

- Nhị đệ! - Đại Hoàng tử có ý trách móc.

Tường Vi càng đỏ hoe mắt, nhìn Vĩnh Dạ với vẻ đáng thương. Vốn dĩ nó không muốn đi, nhưng vì muốn theo Vĩnh Dạ nên nhất thời không biết lựa chọn thế nào.

- Ghét nhất là con gái khóc lóc, nếu muội mà đi thì ta không đi nữa! - Vĩnh Dạ lạnh lùng nói.

Tường Vi tụt xuống đất, dang tay ra với Nhị Hoàng tử: - Muội đi!

Vĩnh Dạ ngớ ngẩn, thờ dài một tiếng, đó chính là phụ nữ! Không cho họ làm gì thì họ sẽ làm ngược lại, mới bé tí mà đã thế, lớn lên chẳng biết còn thế nào nữa.

Lý Thiên Thụy vô cùng đắc ý, giọng nói trở nên dịu dàng hơn: - Tường Vi ngoan, ta đưa muội đi ngắm pháo hoa đẹp nhất.

Tường Vi héch càm lên, lên nhìn Vĩnh Dạ một cái, nói to: - Muội cũng muốn bán!

- Được!

Nhị Hoàng tử nhanh chóng để lộ sơ hở như vậy sao? Vĩnh Dạ càng thấy thú vị hơn.

Cả bọn nhanh chóng tới Khánh Nguyên Điện của Nhị Hoàng tử. Thiên Thụy gọi nội thị mang pháo hoa ra sân, đích thân châm một bông. Một tiếng "xèo" vang lên, bông lửa bay vút lên trời, rồi nổ thành vô số những đốm lửa nhỏ giữa không trung, vô cùng rực rỡ.

- Oa! Nhị điện hạ giỏi quá! - Tường Vi cao hứng vỗ tay, mắt lại cứ nhìn chăm chăm vào Vĩnh Dạ, thấy Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên ngắm pháo hoa không để ý tới mình thì lại càng nói to hơn.

Đều là những đứa trẻ chưa lớn, Tam Hoàng tử, Đại Hoàng tử cũng cảm hương đốt pháo hoa.

Những bông hoa lửa rạch ngang bầu trời, mặt trăng sáng vàng vạc treo trên bầu trời xanh thẫm, được chiếu sáng bởi những ánh lửa lập lòe, càng tôn lên vẻ đẹp thần bí của nó. Vĩnh Dạ bỗng dưng nhớ tới cảnh tượng mình cùng Nguyệt Phách nằm trên thảm cỏ. Nếu Nguyệt Phách được ngắm những bông pháo hoa đẹp thế này, chắc chắn sẽ rất vui. Nguyệt Phách sẽ không bỏ lỡ bất cứ đêm nào có trăng sao, nó thường nói: - Người nhìn xem, sao và trăng luôn ở cùng nhau, chúng là huynh đệ.

Thiên Hựu quay đầu lại, thấy Vĩnh Dạ chỉ lặng lẽ đứng ngắm, trên gương mặt xinh xắn, tinh tế nở một nụ cười nhưng mang vẻ như cô độc, bèn đi tới cạnh: - Vĩnh Dạ sao không đi bán pháo hoa? Vui lắm.

Vĩnh Dạ nhìn ba người đang chơi rất vui vẻ, lắc đầu, hần đang chờ, chờ Nhị Hoàng tử mời hần bán.

Thiên Hựu đang định tiếp tục khuyên nhủ thì Thiên Thụy tươi cười đi tới: - Vĩnh Dạ, cùng chơi đi! - Nói rồi đưa cho nó một cây pháo hoa và một cây hương.

Đây chính là món quà mà Nhị Hoàng tử chuẩn bị?

- Đa tạ Nhị điện hạ! - Vĩnh Dạ mỉm cười đón lấy, nhìn cây pháo trong tay, đặt nó xuống chỗ đất trống.

Khi Vĩnh Dạ cúi người xuống châm lửa rồi lại đứng lên quay đầu lại nhìn, Nhị Hoàng tử đã đứng lùi xa ba trượng. Tam Hoàng tử cũng ở cách xa ba trượng, Đại Hoàng tử thì đứng sau lưng Vĩnh Dạ, cách khoảng một trượng. Còn Tường Vi, Nhị Hoàng tử không kéo nó lại gần.

Vĩnh Dạ mỉm cười: - Bông pháo này chắc chắn là rất đẹp!

Tường Vi bất giác muốn lại gần Vĩnh Dạ một chút, Vĩnh Dạ cảm thấy ngọn lửa đang chạy nhanh trên dây dẫn.

"Bùm" một tiếng, cây pháo hoa đó là loại pháo nổ, hơn nữa dây dẫn rất ngắn. Vĩnh Dạ hét lên một tiếng vào lúc cây pháo phát nổ rồi bỏ nhào về phía Tường Vi đứng sau lưng. Lưng nó đau nhói, thậm chí mình quá coi thường sự ác độc của Nhị Hoàng tử, trong cây pháo đó còn chứa một ít vụn sắt. Cũng may mình đã mặc giáp y mà Thanh y sư phụ tặng.

Các nội thị đứng hầu hai bên sợ hãi quỳ xuống đất.

Đại Hoàng tử ở gần Vĩnh Dạ nhất, y đứng cạnh cái cột hành lang, núp ra sau né tránh, cau mày nhìn Nhị Hoàng tử. Thấy Thiên Thụy, Thiên Tường đều đứng rất xa, há hốc miệng dường như vẫn còn kinh hãi vì uy lực của cây pháo này.

Quay đầu lại thấy Tường Vi đang bò từ người Vĩnh Dạ ra, khóc oa oa. Hai tay Vĩnh Dạ ôm đầu, nằm bò trên nền tuyết run rẩy.

- Vĩnh Dạ! Tường Vi!

Đại Hoàng tử lao tới.

- Khốn kiếp, sao lại đưa cho ta cây pháo nổ? - Thiên Thụy ngoác miệng ra chửi.

- Điện hạ tha mạng! Nô tài không cẩn thận. - Tên nội thị đưa pháo nổ cho Thiên Thụy đập đầu xuống đất xin tha mạng.

Thiên Thụy lại gần đá hấn lẫn lông lốc: - Nếu làm Thế tử bị thương thật thì để xem Đoan Vương có lột da nguoi ra không! Kéo ra ngoài kia, đánh bốn mươi trượng! Lôi đi xa một chút, đừng làm ta mất hứng.

Mấy tên nội thị lại gần kéo người đó đi. Thiên Thụy tức giận quay đầu lại, thấy Đại Hoàng tử đang đỡ Vĩnh Dạ từ dưới đất lên. Hấn rào bước tới, đầy vẻ quan tâm: - Vĩnh Dạ không sao chứ?

Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên, mặt mũi tái xanh vì sợ, khẽ lắc đầu, giọng nói còn thoáng run rẩy: - Không... không sao!

Đại Hoàng tử nheo mắt, nổi nghi hoặc dấy lên trong tim.

- Đa tạ điện hạ quan tâm. Vĩnh Dạ không sao, chỉ là sợ quá nên vô thức nằm bò xuống đất. - Vĩnh Dạ lúc này dường như đã hoàn hồn lại.

Nhị Hoàng tử nghi hoặc nhìn hấn một cái, thấy hơi khó hiểu. Vĩnh Dạ ở rất gần cây pháo, vì sao không bị vụn sắt làm bị thương? Hấn cười khan hai tiếng: - Không sao thì tốt, pháo nổ chưa dọa được ai mà phản ứng của Vĩnh Dạ đã làm bọn ta sợ chết khiếp.

- Vĩnh Dạ nhát gan, đã kinh động tới điện hạ, điện hạ thứ tội! - Vĩnh Dạ chấp tay hành lễ, trong lòng cười lạnh, Nhị Hoàng tử có vẻ coi trọng Tường Vi, vậy mà vào lúc quan trọng lại bỏ mặc nó. Nếu xảy ra chuyện thật, Tường Vi sẽ là tấm bùa hộ mệnh của Lý Thiên Thụy. Hấn chỉ cần một câu "Cho dù con có muốn hại Vĩnh Dạ thì cũng tuyệt đối không hại Tường Vi" là có thể rửa sạch mọi hiềm nghi.

- Ai, tâm trạng tốt tan mất rồi. - Tam Hoàng tử thờ dài, đưa đôi mắt luyến tiếc nhìn đồng pháo hoa còn sót lại.

- Vĩnh Dạ sợ quá rồi, đồng pháo này... đáng tiếc thật. Tường Vi, lần này không xem được nữa rồi, lần sau được không? - Nhị Hoàng tử hỏi.

Tường Vi co rúm người bên cạnh Đại Hoàng tử, muốn xem cũng sợ.

- Chơi chứ! Sao tôi lại không dám chơi! - Vĩnh Dạ nói như giận dỗi, cầm một cây pháo lên đốt. Trong không trung một lần nữa bùng lên những đốm lửa rực rỡ.

Nó đắc ý cười với Tường Vi: - Thế nào? Pháo hoa ta bắn đẹp không?

Tường Vi mừng rỡ gật đầu, lại gần Vĩnh Dạ, thu hết dũng khí nói: - Muội cũng muốn đốt.

- Được, ta dạy muội! - Vĩnh Dạ nắm tay Tường Vi đang định châm lửa thì bàn tay bất giác run lên. Nó thờ dài đứng lên, đối diện với đôi mắt đầy thù hận của Lý Thiên Thụy.

- Nhị điện hạ, tôi bệ Tường Vi... ngộ nhờ... tôi sợ làm muội ấy bị thương. -

Vĩnh Dạ khó xử cúi đầu. Tường Vi ngơ ngác.

Thiên Thụy lại gần, mỉm cười cầm cây hương trong tay Vĩnh Dạ: - Để ta dạy Tường Vi đốt.

Thiên Thụy cầm đầu que hương, nắm tay Tường Vi dí vào đầu dây dẫn, Tường Vi vừa hưng phấn vừa sợ hãi. Nghe thấy tiếng nổ bùm, nó giật mình ngã nhào vào lòng Thiên Thụy.

Thiên Thụy cười ha ha, tâm trạng lại vui vẻ trở lại. Tránh được mừng Một chắc gì đã tránh được ngày Rằm? Qua tết Vĩnh Dạ sẽ vào cung đi học, hấn có thừa cơ hội và thời gian.

Pháo hoa nở rực rỡ trong đêm tối, ánh sáng ma mị và chói mắt. Vĩnh Dạ nở nụ cười tươi như hoa.

Như chưa từng xảy ra việc gì. Thiên Hựu thở phào, y chẳng còn hứng thú nên chỉ đứng một bên nhìn. Tam Hoàng tử thì vẫn chưa hết hứng, gọi nội thị cầm pháo hoa vào trong tuyết rồi đốt từng bông.

Thiên Thụy thấy Vĩnh Dạ có vẻ thâm trầm thì càng nổi hứng hơn, chỉ bông pháo hoa to nhất, cười nói: - Tường Vi, chúng ta đốt cây kia. - Cây pháo đó to bằng thùng nước, xem ra là cực phẩm. Thiên Thụy định để lại thưởng thức sau cùng.

- Tường Vi. - Vĩnh Dạ gọi khẽ, Tường Vi lập tức chạy tới bên cạnh nó nở nụ cười tươi rói - Vĩnh Dạ ca ca sẽ bế muội xem nhị điện hạ đốt pháo hoa.

- Vâng!

Thiên Thụy trừng mắt nhìn Vĩnh Dạ một cái, cười với Tường Vi: - Xem ta đốt bông pháo hoa đẹp nhất cho muội xem - Nói rồi hất đi châm ngòi.

Dây dẫn vừa được châm lửa, một tiếng bùng cực lớn vang lên, mặt đất lóe lên tia lửa, cây pháo chưa bay lên trời đã nổ ngay.

- Á! - Lý Thiên Thụy bị tia lửa làm ngã, chiếc áo lập tức bắt lửa.

Đại Hoàng tử chạy nhanh tới, đạp chân lên đồng tuyết dày lao tới chỗ Thiên Thụy.

Biến cố này khiến tất cả mọi người đều đứng sững như trời trồng.

Tường Vi kinh hãi chui vào lòng Vĩnh Dạ: - Đừng sợ, có Vĩnh Dạ ca ca ở đây.

Nhị Hoàng tử nhếch nhác từ dưới đất bò lên, chiếc áo bào mới trên người rách lỗ chỗ vì tia lửa. Cây trâm cài bằng ngọc đen đã rơi mất, mái tóc xõa ra, mặt nhem nhuốc vì bụi than.

Một buổi tối hồng mắt hai chiếc áo mới, bị thiệt oan hai lần. Tâm trạng Thiên Thụy tồi tệ đến cực điểm, ngoác miệng ra chửi: - Ai đưa pháo hoa vào cung? Báo cho phủ Nội vụ điều tra. Nội thị sợ hãi luống cuống luôn miệng dạ vâng.

- Nhị đệ, có bị bỏng không? - Thiên Hựu lo lắng hỏi. Thiên Thụy đẩy y ra, phất tay áo đi vào điện.

- Đốt pháo hoa mà cũng xảy ra bao nhiêu là chuyện, bọn nô tài ở Khánh Nguyên điện càng ngày càng ăn hại! - Thiên Tường lẩm bẩm.

Thiên Hựu thở dài nói: - Không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi. Đứng rồi, Vĩnh Dạ, ta có quà tặng đệ.

Tam đệ, đệ đưa Tường Vi về trước đi.

Tường Vi hai lần liền phải chứng kiến sự cố nên gần như mất hồn mất vía, lưu luyến nhìn Vĩnh Dạ một cái rồi ngoan ngoãn theo Thiên Tường rời đi.

Tâm trạng Vĩnh Dạ lại vô cùng tốt, hai lần chơi khăm Nhị Hoàng tử mà không để lại dấu vết gì, muốn không đắc ý cũng khó. Nó cố gắng kìm chế ham muốn được cười thật to của mình, lặng lẽ theo Đại Hoàng tử rời đi.

Đi qua một hành lang, Thiên Hựu thấy xung quanh không có người bèn dừng chân lại, thần nhiên nói: - Vĩnh Dạ, y phục trên lưng đệ rách rồi.

Vĩnh Dạ khựng lại, cười: - Phụ vương biết Vĩnh Dạ thân thể yếu đuối nên cho đệ một chiếc hộ giáp, nếu không thì chắc chắn đã bị thương rồi.

Thiên Hựu nhìn nó một cái rồi đột nhiên vươn tay, Vĩnh Dạ vẫn giữ gương mặt ngây thơ, đứng yên không né tránh, thậm chí đoán chẳng lẽ Đại Hoàng tử đã phát hiện ra trò quỷ của mình, nên quyết định có bị thương cũng không để bại lộ.

Bàn tay Thiên Hựu chạm vào người Vĩnh Dạ không có một chút sức lực nào, tự nhiên phui mảy bông tuyết trên cổ áo, rồi tiện tay cởi áo khoác ra mặc vào cho Vĩnh Dạ. Y thở dài nói: - Nhị đệ đúng là hơi tàn nhẫn, đệ đừng trách đệ ấy. Cái gì đệ ấy đã thích thì không muốn người khác động vào. Tường Vi... gây phiền phức cho đệ quá.

Vĩnh Dạ thở phào nhẹ nhõm, mình đã nghĩ quá thì phải. Nó chớp mắt, mỉm cười: - Vĩnh Dạ đâu dám trách Nhị Hoàng tử? Rõ ràng là tại đám thị tòng đó không có mắt, nhắm pháo hoa với pháo nổ.

Thiên Hựu lặng lẽ nhìn hán, trầm mặc giây lát rồi cười: - Vĩnh Dạ chịu nghĩ thế là đúng rồi. Ta đưa đệ về. Nói thật là quà ta chưa kịp chuẩn bị, lần sau ta sẽ tặng đệ.

Hai người còn chưa đi tới Dục Khánh điện đã thấy nội thị đến tìm. Biết là Đoan Vương và Vương phi đã chờ đợi sốt ruột nên Vĩnh Dạ vội vàng cáo từ.

Thiên Hựu nhìn theo bóng lưng hán, đôi mắt ánh lên vẻ trầm tư. Y không dám chắc chắn là Vĩnh Dạ ra tay, nhưng bát canh nảy lên, cây pháo hoa nổ ngay trên mặt đất, tình cờ tới mức khiến tất cả mọi người đều tưởng chỉ là tai nạn. Nếu là do Vĩnh Dạ làm thì vị Thế tử gần như không bước chân ra khỏi cửa, không nói năng câu nào bao lâu nay hơi lợi hại quá thì phải.

Về tới Đoan Vương phủ, Vĩnh Dạ đang định trở lại Hoàn Ngọc viện thì Đoan Vương gọi nó lại: - Vĩnh Dạ, tới thư phòng ta.

Vĩnh Dạ thở dài, sao đêm nay nhiều việc quá vậy? Nhưng vẫn ngoan ngoãn theo ông vào trong.

Đoan Vương đứng trước mặt Vĩnh Dạ, chấp tay sau lưng nhìn nó chằm chằm, đột ngột hỏi: - Vì sao áo khoác ngoài của Đại Hoàng tử lại ở trên người con?

Vĩnh Dạ ngần ngại, không thể để Đoan Vương nhìn thấy lưng mình. Y phục bị vụn nát rách, Đại Hoàng tử mới cởi áo ra để che cho nó. Nhưng nếu nói ra sự thực này thì giáp y cũng bị phát hiện, mọi việc sẽ bị vạch trần. Vĩnh Dạ nghĩ ngợi rồi đáp: - Y phục của con ít quá, Đại điện hạ sợ con bị lạnh

nên khoác vào cho con.

- Thế chuyện trong bàn tiệc hôm nay là thế nào? - Đoan Vương bình thần hỏi, nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo như băng.

Ông ở cách rất xa nhưng vẫn chú ý tới nhất cử nhất động của Vĩnh Dạ. Nhìn thấy tất cả, ông rất kinh ngạc vì sao Nhị Hoàng tử có thể đập bàn làm đổ cả thức ăn được.

Vĩnh Dạ chỉ đành ngoan ngoãn kể lại một lượt chuyện Nhị Hoàng tử vì Tường Vi Quận chúa mà thấy hấn ngứa mắt.

Đoan Vương nghe thấy câu giải thích của Vĩnh Dạ về "đồ mặt trắng" thì ngờ ngàng một lát rồi bật cười to, trong tiếng cười có cả chút giễu cợt: - Con trai ta là đồ mặt trắng?

Nói rồi ông ôm gương mặt Vĩnh Dạ, ngón tay vừa chạm lên làn da ấy thì toàn thân cũng thoáng run rẩy.

Vĩnh Dạ nhân cơ hội đó quay mặt đi, cố ý giận dỗi: - Phụ vương cũng giễu cợt gương mặt của Vĩnh Dạ sao? Giống mẫu thân là lỗi của Vĩnh Dạ sao? - Nói xong nó chẳng đếm xỉa gì tới Đoan Vương nữa, quay người bỏ đi.

Đoan Vương ngờ ngác, há hốc miệng ra định gọi lại, nhưng lại chẳng phát ra âm thanh gì, bất lực trượt ngồi xuống chiếc ghế.

- Vương gia! - Bàn tay Đoan Vương phi nhẹ nhàng đặt lên vai ông, âm thanh dịu dàng đánh thức ông.

Đoan Vương áp mặt lên tay Đoan Vương phi, lẩm bẩm: - Không biết vì sao gương mặt của nó rất giống Vĩnh Dạ. Nhưng, thần thái đó... thần thái đó lại giống y như ta thời thiếu niên. Mỗi lần gặp nó là ta lại thấy thương yêu nó hơn, trước đây chưa từng thế.

Đoan Vương phi đỏ hoe mắt, nói khẽ: - Thiếp có lỗi với chàng, không chăm sóc tốt cho con. Chàng lại không chịu nạp thiếp, con cháu trong Vương phủ chỉ có mình nó, thiếp...

- Đừng nói thế, năm xưa cưới nàng ta đã lập lời thề, tuyệt đối sẽ không phụ nàng. Vĩnh Dạ... đành phải xem số mệnh của nó rồi.

Ghi chú: 1. Từ khí đông lai nghĩa là "Mây tía từ phía đông đến", mây tía chỉ sự may mắn phúc trạch.

2. Câu này ám chỉ những người con trai chuyên sống dựa dẫm vào con gái, là một câu mang nghĩa xấu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bước vào con đường sát thủ

Vĩnh Dạ cười khò, không những bắt làm sát thủ, mà còn bắt nó trở thành một sát thủ người người căm phẫn và để lại dấu vết. Du Li Cốc thật là thâm độc! Khi đôi tay đã nhuộm đầy máu tanh của những người vô tội, liệu nó còn phủ nhận mối quan hệ với nơi đó được không? Thì ra đây chính là cách không chể.

Ba mươi tết, tuyết ở Kinh đô rơi mỗi lúc một dày, dưới chân tường thành đổ sập không biết bao nhiêu căn nhà. Trong những ngõ nhỏ sâu hun hút vắng lên tiếng khóc nỉ non.

Ở cuối con ngõ dài, một cánh cửa gỗ kèn kẹt vang lên, một nam tử áo đen bước ra. Hắn đưa tay kéo chiếc mũ xuống thấp một chút, chỉ để lộ ra một nửa gương mặt râu ria rậm rạp. Hắn lặng lẽ đứng yên, bàn tay siết chặt thanh kiếm, chậm rãi đi ra.

Đầu ngõ có một bộ quang gánh, bên trái là cái bếp lò đang có nồi canh sôi ục ục, bên phải là bát đĩa gia vị. Cạnh đó còn có một cái bàn gỗ, đặt vài cái ghế dài. Một lão nhân râu tóc bạc phơ ngồi xồm trước lò để sưởi ấm.

Hoa tuyết rơi dày đặc, nếu không nhờ hơi ẩm tỏa ra từ nồi canh thì có lẽ không ai để ý thấy nơi này có một gánh hàng rong bán mì.

- Vương lão, hôm nay vẫn bày hàng à? - Hắc y nhân dừng lại.

Vương lão lập tức lấy lại tinh thần, đứng lên, vội vàng phùi lóp tuyết bám trên bàn đi: - Không bày không được, bán thêm vài bát mì thì tối nhà còn có bữa cơm tết.

Hắc y nhân không nói gì nữa, ngồi xuống.

Không lâu sau, Vương lão đã bê một bát mì Dương Xuân tới: - Đây là bát đầu tiên bán được trong hôm nay, tết năm nay... khó khăn quá!

Hắc y nhân lặng lẽ ăn mì, đến cả nước cũng húp sạch sẽ.

Con gió lạnh thổi tới, mang theo cả tiếng cười. Vương lão nheo mắt nhìn ra, thờ dài.

Chỉ cách nhau có một cái ngõ mà khác nhau một trời một vực.

Ai lại để tâm tới cảnh tượng thê lương ở sau lưng Tập Hoa phường giàu có nhất, xa xỉ nhất kinh thành? Người giàu vẫn phong lưu tung tiền mà mặt không đổi sắc, người nghèo thì đang rầu rĩ lo cho bữa tối ngày Ba mươi tết.

Hắc y nhân đứng lên, xoa túi tiền, lấy một vụn bạc to bằng hạt đậu ra để lên bàn.

- Thiếu hiệp... - Vương lão khó xử, vừa mới mở hàng, làm sao ông trả lại bao nhiêu tiền thế được?

Hắc y nhân cười cười: - Lần sau tôi ăn không trả tiền là được.

Wương lão cảm kích nhìn hắc: - Ai, đa tạ... - Ông thận trọng nhét vụn bạc vào ngực. Khi ngẩng đầu lên, nam tử áo đen ấy đã đi xa.

Thấy trời có vẻ vẫn còn sớm, bán thêm vài bát mì nữa là có thể dọn hàng về nhà ăn tết rồi, gương mặt già nua nheo của Vương lão nở nụ cười vui vẻ.

- Chính là ông ta. - Lý Ngôn Niên lạnh lùng nói.

- Vì sao? Đó chỉ là một bách tính bình thường! - Vinh Dạ nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi.

Lý Ngôn Niên nghiêng đầu nhìn nó, cười lạnh lẽo: - Cốc chủ cảm thấy nguoi quá mềm lòng, bảo nguoi luyện tập tay nghề thôi.

Nguoi phải hiểu rằng, giống Thế tử không chỉ có mình nguoi.

- Ờ? Còn có Vinh Dạ số hai, Vinh Dạ số ba sao? Thế thì tìm họ đi. - Vinh Dạ thần nhiên nói. Nó không tin là còn ai phù hợp với vai diễn này hơn mình.

- Không ai phù hợp hơn nguoi. Có điều, không nghe lời thì dù có phù hợp cũng thành không phù hợp. - Lý Ngôn Niên nhìn thấu suy nghĩ của nó.

Vinh Dạ ngẩng đầu lên đối diện với hắc, rất lâu: - Lý Chấp sự biết đấy, tôi không phải là người mềm yếu.

Lý Ngôn Niên gật đầu đồng ý, trong ánh mắt tràn đầy sự thương hại và giễu cợt:

- Điều mà son cốc cần là sự phục tùng tuyệt đối. Nhớ đấy, cơ hội mà mỗi lần son cốc mang tới cho nguoi đều như nhau. Nguoi sống thì hắc chết, mà hắc sống... thì nguoi chết.

Vinh Dạ nhìn gương mặt tươi cười của ông già, nộ khí và cảm giác bất lực dồn lên ngực. Giấy lát sau, nó lẩm bẩm: - Đây là món quà năm mới mà các sư phụ dành cho tôi sao?

- Đối với sát thủ mà nói, đó là món quà tốt nhất.

Vinh Dạ cười ngọt ngào: - Đa tạ sư phụ. Tôi nghĩ, ông ấy phải chịu lạnh thể kia chắc cũng khó chịu, ngủ một giấc cũng tốt.

- Không. - Giọng Lý Ngôn Niên như con gió lạnh lẽo thấu tận xương - Nơi này quá yên tĩnh, ngày tết thì phải náo nhiệt một chút. - Nói rồi hắc đưa cho Vinh Dạ một cái túi da - Đây là quà năm mới của Thanh y sư phụ của nguoi.

Vinh Dạ nhận lấy, bên trong là mấy ngón tiểu phi đao lá liễu sáng loáng. Dài một thốn, rộng một phân, được làm bằng bạc nguyên chất, cầm rất vừa tay. Vinh Dạ cười khò, không những bất lực sát thủ, mà còn bất trở thành một sát thủ người người cảm phục và để lại dấu vết. Du Li Cốc thật là thâm độc! Khi đôi tay đã nhuộm đầy máu tanh của những người vô tội, liệu nó còn phủ nhận mối quan hệ với nơi đó được không? Thì ra đây chính là cách không chế.

Nhưng điều mà các nguoi không biết là, ta không phải là một đứa trẻ ngây thơ như các nguoi tưởng mà giết một con thỏ cũng cần phải luyện gan. Vinh Dạ búng mấy bông hoa tuyết trên vai đi, thong thả lấy ra một thanh tiểu phi đao, hỏi: - Lão chương quầy béo có chém Thanh y sư phụ không?

- Ông ta rất vui vì được tặng nguoi quà nên chỉ lấy giá gốc thôi: - Lý Ngôn Niên cười.

Tiếng cười rất khẽ, chớp mắt đã bị gió thổi tan.

Wương lão cảm thấy có cái gì lạnh lạnh lướt qua cổ họng mình, ông thấy khó thở, bất giác đưa tay lên xoa cổ, liền sờ thấy một dòng nước nóng, ấm áp như thể ông đang hơ tay trên bếp lò, đầu óc ông xoay vòng vòng.

- Thì ra nguoi ra tay rất nhanh! - Lý Ngôn Niên lẩm bẩm.

Vinh Dạ nhìn những bông hoa máu trên nền tuyết, mỉm cười:

- Ngày tết vui vẻ một chút cũng được, sư phụ nói đúng lắm.

Nụ cười của nó khiến Lý Ngôn Niên nổi da gà, quay đầu đi nói nhanh:

- Đi thôi, người trong phủ còn đang đợi.

Vĩnh Dạ ngáp dài. Hôm nay mệt quá, phải về nhà sớm, Ý Hồng, Lâm Thúy còn đang chờ quà của nó. Buổi tối trong Vương phủ tổ chức gia yến, đốt pháo hoa. Vĩnh Dạ bỗng nhớ lại chuyện chơi khăm Nhị Hoàng tử ở Hoàng cung tối hôm đó, bất giác bật cười, cười rồi cảm thấy một đợt lạnh lẽo tràn qua trên mặt. Nó đội chiếc mũ áo lên, che con gió lạnh đang liên tục tấn công vào mặt.

- Biết vì sao nhất định phải giết ông ta không?

- Lý Ngôn Niên ôm đồng quà đi sau lưng Vĩnh Dạ, nói, đôi mắt lóe lên một vẻ độc ác.

Vĩnh Dạ sầm mặt, không phải hấn không để ý thấy hắc y nhân mặc áo gió, cách ăn mặc theo lối giang hồ bất bình thường, nghèo tới mức chỉ có một vụn bạc bằng hạt đậu để trả cho ông già. Chẳng lẽ người này có lai lịch gì bất thường?

- Tên hấn là Phong Dương Hề, năm nay mười tám tuổi, là một... hiệp khách! Hiệp khách? Đơn giản thế thôi sao? Vĩnh Dạ bĩu môi.

- Năm mười hai tuổi, hấn từng tìm tới Du Li Cốc. - Lý Ngôn Niên thông thả nói.

Vĩnh Dạ cau mày, thế thì sao?

- Trước nay chưa từng có ai tìm được vị trí của Du Li Cốc. Du Li già, phiêu bạt bất định.

Lúc này Vĩnh Dạ mới giật mình. Nếu Du Li Cốc thực sự nằm ở những rặng núi phía tây An quốc thì cũng không khó để tìm thấy. Giờ nghe Lý Ngôn Niên nói thế, nó mới thực sự cảm thấy sự thần bí của Du Li Cốc, mà thế lực nào càng thần bí thì càng không thể coi thường.

- Năm mười bốn tuổi hấn đánh bại kiếm khách số một của Tề quốc, năm mười lăm tuổi chiến hòa với đệ nhất cao thủ của Trần quốc ở Tán Ngọc Quan, chưa bao giờ thất bại.

- Ý ông là bảo tôi giết lão nhân ấy là có tình để tôi chọc vào hấn? - Vĩnh Dạ cười nói.

Lý Ngôn Niên cũng cười: - Người giết người mà hấn muốn bảo vệ, trừ phi cùng tiến thoái với Du Li Cốc, nếu không sẽ chết trong tay hấn.

- Các người uy hiếp người khác luôn thẳng thắn như thế hả?

- Tinh Hồn, đừng quên mọi thứ của người là do Du Li Cốc cho. Làm người thì phải biết trước biết sau.

Vĩnh Dạ phì cười thành tiếng, quay đầu chỉ mặt Lý Ngôn Niên, vừa thở gấp vừa cười to: - Sau này... ha ha, ông chết rồi, chắc chắn tôi sẽ mời nhà sư đọc kinh siêu độ cho ông, để ông chuyển thế có cơ hội được xem phim.

Tuyết vẫn bay, người đi đường vội vã, một thiếu niên cảm y vừa đi vừa cười, theo sau là một nam tử anh tuấn cau chặt đôi mày, dường như trầm tư suy nghĩ vấn đề gì đó.

Tuyết rơi lặng lẽ, nồi nước canh trên bếp lò vẫn bốc hơi nghi ngút.

Các gia đình đóng chặt cửa, cho dù có nghèo thì đây cũng là nhà. Cánh cửa không che nổi con gió lạnh len lỏi vào trong, nhưng cảm giác lạnh lẽo vẫn bị xua tan bởi thân tình trong bữa cơm đoàn viên.

Phong Dương Hề lặng lẽ ngửi mùi máu tanh bị đông cứng trong gió, càng phẫn nộ, kích động thì hấn lại càng điềm tĩnh.

Vương lão đã bị tuyết phủ đầy, như một ụ tuyết nổi lên trên nền đất.

Gạt lớp tuyết đi, hấn nhìn thấy ở cổ họng ông có một ngọn phi đao màu bạc, không cắm giữa yết hầu. Phong Dương Hề mừng rỡ nhìn kỹ rồi đỡ Vương Lão dậy, thận trọng cho ông uống một bát canh ấm, Vương lão ho một tiếng. Hấn bèn bế ông vào y quán.

Cửa y quán đóng chặt ngày ba mươi tết, Phong Dương Hề gõ cửa dồn dập, gọi to mấy lần, cánh cửa mới mở hé ra: - Hôm nay nghỉ làm.

Còn chưa nói dứt, Phong Dương Hề đã đẩy cửa xông vào: - Đại phu đâu? Cứu người! - Tay hấn giữ chặt vào lưng ông lão truyền chân khí vào đó, chỉ sợ ông không gắng gượng được.

Nhìn thấy ngọn phi đao ở cổ ông lão, đại phu thất kinh, không kịp ca thán gì, vội vàng sai học trò đi đun nước nóng, rồi thận trọng rút đao ra. Khi thanh đao được rút ra và bôi thuốc vào rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

- Cũng may ngọn phi đao này cắm vào yết hầu không sâu, lại bị phóng lệch, trông có vẻ nguy hiểm nhưng thực ra không nặng lắm. Công tử cứ an tâm, điều dưỡng vài ngày là khỏe lại. - Đại phu thở dài, nói tiếp. - Có điều đã lớn tuổi rồi, nhất định phải bồi bổ sức khỏe.

Phong Dương Hề mỉm cười gật đầu, hấn biết Vương lão đã không mệnh hệ gì. Thấy ông lão cảm kích định mở miệng, hấn vội nói: - Ông cứ nghỉ ngơi đi,

không sao đâu.

Trước khi đi, xách túi thuốc nhưng sờ khắp người chẳng có đồng tiền nào, Phong Dương Hề ngại ngần: - Hôm nay cứu người cấp bách nên quên mang ngân lượng, hôm khác nhất định sẽ trả.

Vương lão run rẩy móc tay lấy vụn bạc trong ngực. Phong Dương Hề chưa xót, ngăn ông lại: - Lão yên tâm về nhà ăn tết đi, mọi việc đã có tôi lo.

Viên đại phu lắc đầu, xua tay với hắn: - Người làm y có tấm lòng cha mẹ, hiệp sĩ trọng nghĩa, cứ đi đi.

- Ngân lượng hôm khác nhất định sẽ trả. - Phong Dương Hề lại nói lần nữa rồi mới ôm Vương lão rồi đi.

Đưa Vương lão về nhà xong, Phong Dương Hề về tới căn nhà rách của mình trong ngõ nhỏ, cầm thanh tiểu phi đao ngắm nghía rất lâu.

Hắn tháo chiếc mũ xuống, gương mặt gầy gò, râu ria che khuất nửa khuôn mặt, có vẻ như không được cắt tỉa thường xuyên. Hàng lông mày rậm và đen nhánh, đôi mắt toát lên thần thái sắc lạnh lạ thường.

Ai đã hãm hại một ông già bán mì đáng thương? Nhắm vào hắn sao? Vì sao không giết cả Trương đại thẩm, Triệu đại thúc ở gần đó?

Người sử dụng phi đao có lực tay chưa đủ, độ chuẩn chưa đủ, không phải là giết người mà cứ như thể một đứa trẻ nghịch dại làm ông lão bị thương. Phong Dương Hề đưa ra kết luận đó, tiện tay nhét ngọn phi đao vào ngực.

Con gió lùa qua mọi góc ngách, chui vào căn phòng, trời đã tối dần, Phong Dương Hề ngẫm nghĩ, rồi lại đi ra ngoài.

Ngày tết năm nay của Kinh đô trời qua không mấy thuận lợi. Mùng Một, Kinh đô Phủ doãn Tào đại nhân nhận được hơn mười bản cáo trạng, đang sầu muộn không biết xử lý thế nào, chỉ biết chỉ vào cái bếp lò mà đám thê thiếp đã dày công chuẩn bị cho mình, quát:

- Gỏi mấy cái bánh chèo là được rồi, bày về lẩm lẩm cái gì?

Đám thê thiếp cúi đầu. Đại phu nhân ngẩng mặt lên nói: - Lão gia buồn vì có nhiều vụ án, sao lại trút giận lên mọi người trong nhà?

Đến tiền riêng của tôi cũng bị kẻ trộm lấy mất rồi, nhà chúng ta cũng là khổ chủ mà!

Tào đại nhân tức giận đến nghẹn lời, toàn thân run rẩy, phát áo bỏ tới viện tử của Lư sư gia.

- Tôi nghĩ chắc có người muốn cướp của nhà giàu chia cho người nghèo, số tiền bị cướp cũng không nhiều. Chỉ là đại nhân...

- Lư sư gia đã theo Phủ doãn đại nhân hai mươi năm, là tâm phúc của ông, suy nghĩ giây lát rồi đưa ra kết luận.

Ông ta ngưng lại nửa câu cuối không nói nốt, ánh mắt lóe lên vẻ lo lắng. Nhà Tào đại nhân bị trộm quá nhiều, nhiều tới mức ông nghe mà thấy kinh ngạc. Với mức lương bổng hàng tháng là ba mươi lăm thạch của Kinh đô phủ doãn thì cho dù thế nào trong nhà cũng không thể có vạn lượng hoàng kim. Chuyện này mà bị đồn ra ngoài thì vụ án còn chưa phá được, Tào đại nhân đã phải chờ thẩm tra rõ i.

Tào đại nhân không có gì cần kiêng kỵ với Lư sư gia. Ông không hề khách sáo, ngồi xuống, rót một chén rượu uống cạn, hẳn học nói:

- Lấy đi không nhiều nhưng phiền phức lại lớn. La Thái sư, Trương Tướng gia, Hộ bộ Mã Thị lang, Công bộ Trần Lang trung... tên cướp này thật là giáo hoạt, sao hắn không tới Đoan Vương phủ!

Thì ra đêm Ba mươi, Kinh đô xảy ra một loạt các vụ trộm. Phủ La Thái sư mất ba trăm lượng bạc, phủ Trương Thừa tướng mất hai trăm lượng bạc, phủ Mã Thị lang mất một trăm lượng bạc, phủ Trần Lang trung mất năm mươi lượng bạc. Các thương nhân giàu có ở Kinh đô đều mất một, hai ngàn lượng bạc. Phủ doãn phu nhân sáng sớm đã khóc lóc, ba ngàn lượng bạc bà cất riêng đã không cánh mà bay, Tào đại nhân tái xanh mặt mày, quát bà xoi xoi.

Bao nhiêu bảo bối mà ông cất riêng ở chỗ bí mật cũng đã bị vét sạch tiền xương máu ông làm quan suốt mấy năm nay, bảo ông không hận sao được? Đã thế lại còn không dám nói cho ai, giá trị hàng vạn lượng vàng chứ đâu có ít, có làm quan mấy đời, không ăn không uống chỉ tích riêng bổng lộc cũng chẳng được tới con số ấy. Ông chỉ mong giữ được chức quan, ngân lượng kiếm sau cũng được.

Nhưng kẻ bị hại lần này toàn là các gia đình giàu có, bị người ta lặng lẽ cướp mất vàng bạc, ai mà không hận? Sáng sớm mùng Một, liên tục có các thị vệ, gia thân tới báo án, chỉ thiếu chút nữa là đánh vỡ cái mặt trống bằng da trâu đặt ngoài cổng nha phủ Kinh đô.

Không phủ thì quý, bảo Tào đại nhân không râu lông sao được?

- Đại nhân! Đoan Vương nắm giữ phòng vụ của quân kỳ, quen biết rộng rãi, sao không cầu cứu Vương gia? - Lư sư gia hiến kế.

Phủ doãn lắc đầu: - Tuy rằng ta là phủ doãn của Kinh đô, chức quan tam phẩm. Nhưng muốn cầu kiến Đoan Vương đâu phải dễ dàng!

- Sao đại nhân không tới phủ Trương Thừa tướng trước... Mượn có phá án rồi cầu cứu Tướng gia? Đoan Vương phi là ái nữ của Trương Tướng gia mà.

Phủ doãn mặt sáng lên, không uống rượu nữa, bảo sư gia thông báo cho Phủ thừa triệu tập nha dịch, chuẩn bị quà hậu tới phủ Thừa tướng.

Tướng phủ nằm ở ngõ Táo Tử của Kinh đô, trên nền tuyết trước cổng thấy vương vãi vụn giấy từ pháo nổ, màu đỏ của năm mới tràn ngập nơi đây. Trong phủ bị mất tiền nhưng tết thì vẫn phải ăn. Huống hồ, Đoan Vương Thế tử - cháu ngoại của Trương gia hôm nay tới phủ chúc tết, Trương gia vui mừng hơn hờ, sai người hầu đi báo án rồi cũng chẳng để tâm tới chuyện này nữa.

Đoan Vương cùng Vương phi vào cung, Vĩnh Dạ một mình theo Lý Ngôn Niên và một đám thị vệ tới Trương phủ, đang ngúc ngắc đầu ngâm vài câu thơ Trương Thừa tướng làm để lấy lòng ông ngoại.

Trương gia nghe Vĩnh Dạ ngâm thơ, nhìn gương mặt như tạc từ mẹ, lòng thương không để đâu cho hết. Nhớ lại ngày trước ông luôn buồn rầu vì bệnh tình của Vĩnh Dạ, nay bệnh đã khỏi ông lại thấy vài phần thương cảm.

- Vĩnh Dạ, con có tác phẩm mới nào không? - Trương gia biết cháu ngoại rất thích thơ phú, nên mới đánh trúng vào sở thích của đứa bé.

Ai ngờ Vĩnh Dạ lại rất phiền vấn đề này, không phải là không thể đạo thơ, nhưng mà nó ghét, càng không muốn vì một phút không chú ý mà khoác lên người danh hiệu thần đồng, sau này thế nào cũng bị người ta dòm ngó, bèn lắc đầu:

- Từ lúc đọc thơ của ngoại công, Vĩnh Dạ không dám làm thơ nữa!

Câu này khiến Trương gia bật cười ha hả, mừng Vĩnh Dạ là giỏi nịnh nọt.

- Ngoại công, nghe nói mẫu thân khi còn nhỏ có một người chị em có gương mặt rất giống, có phải cũng giống Vĩnh Dạ không ạ? - Vĩnh Dạ rất muốn tìm hiểu chuyện này.

- Đó là hồi còn nhỏ, ai cũng nói là rất giống, nhưng lớn rồi thì không giống nữa. - Trương gia bình thản nói, nhưng trong mắt ánh lên một vẻ bi thương, dường như đang đau lòng vì việc gì đó.

- Thế con do các di sinh thì sao? Có giống con hồi nhỏ không?

Trương gia run rẩy, vươn tay ôm Vĩnh Dạ vào lòng, nói khẽ:

- Những đứa trẻ đó phận mỏng, ngoại công chỉ có mỗi con là cháu ngoại thôi.

Vì sao Trương gia lại nói thế? Chẳng lẽ mình thực sự là con ruột của Đoan Vương? Vĩnh Dạ thầm suy đoán, đang định hỏi tiếp thì tổng quản trong phủ vội vàng vào báo Kinh đô Phủ doãn Tào đại nhân tới.

Vĩnh Dạ theo Trương gia đi ra tiền đường, thấy các nha dịch tay cầm gậy đứng thành hàng dưới hiên nhà. Một quan viên có gương mặt như ngựa đang rầu rĩ ngồi đó. Người đó mặc lễ phục in họa tiết không tước, đầu đội mũ ô sa đen, trông cách ăn mặc là biết đó chính là Phủ doãn Tào đại nhân.

- Trạng đại nhân tân niên vạn phúc! Trương gia vì nước vì dân mà vất vả khổ nhọc, đây là chút tâm ý của hạ quan, nhân tiện... tìm hiểu tình hình vụ trộm tối qua. - Tào đại nhân đứng lên hành lễ.

Trương gia sai người đưa các nha dịch đi sưởi ấm, mời Tào đại nhân ngồi. Đang định lên tiếng, thấy Vĩnh Dạ vẫn còn đứng ở bên thì xoa đầu nó, mỉm cười nói: - Vĩnh Dạ đi chơi đi, ăn tối xong hãy về Vương phủ.

Tào đại nhân ngẩng đầu lên, cười tươi tắn: - Thì ra là Đoan Vương Thế tử, trông thật là đáng yêu, sau này chắc chắn sẽ là nhân tài!

Trương gia bật cười ha hả, gương mặt bừng sáng.

Vĩnh Dạ vốn định tìm hiểu xem những người trong chốn quan trường nói chuyện với nhau như thế nào, nhưng ngoại công không muốn nó ở đó thì đành hành lễ rồi bỏ đi. Lúc ra khỏi tiền đường, Vĩnh Dạ nghe thấy hình như Tào đại nhân quý xuống cầu xin:

- Hạ quan thực sự là rất khó khăn, xin đại nhân...

Hắn đang định nghe tiếp thì thấy Lý Ngôn Niên lại gần. Vĩnh Dạ cười, chạy tới: - Lý Chấp sự có đồng ý đưa tôi đi tham quan Trương phủ không?

- Tiểu nhân tuân lệnh! - Lý Ngôn Niên cung kính ứng thuận.

Diện tích của Trương phủ rất rộng, bên ngoài là một thế giới ngập trong sắc bạc. Vĩnh Dạ thấy xung quanh không có người thì cười nói:

- Tôi thấy Lý Chấp sự có vẻ để ý tới vị Tào đại nhân đó.

- Mục tiêu tiếp theo của người chính là hắn! - Lý Ngôn Niên lạnh nhạt nói.

- Lần này thì vì sao?

- Vị trí của Kinh đô Phủ doãn vô cùng quan trọng, hắn là người của Hoàng hậu, không trừ không được.

Vĩnh Dạ thờ dãi:

- Chẳng lẽ cứ chặn đường Đại Hoàng tử thì đều phải trừ khử sao? Thế thì bao nhiêu người trong thiên hạ làm sao mà giết hết được?

- Đại Hoàng tử là người có tấm lòng nhân hậu, Lý phi lại thân cô thế cô, không làm như thế thì sao đầu lại được với Hoàng hậu? Có điều, ta có thể nói cho người biết, tên Phù doãn đại nhân này không phải hạng vừa đâu. Mới làm phù doãn có năm năm mà đã nạp chín tiểu thiếp, điền sản, nhà cửa mệnh môn. Hắn còn là khách quen của Mẫu Đơn viện. Hôm qua Kinh đô xảy ra một loạt vụ trộm, Hộ bộ, Công bộ đều bị trộm, xem ra tên trộm đó không trộm tiền tùy tiện. Nhưng Tào đại nhân lại không báo án, không biết liệu có phải là vì mất quá nhiều, sợ báo ra rồi sẽ mất mũi ô sa hay không.

- Là ai nhỉ? - Vĩnh Dạ hỏi.

Lý Ngôn Niên cười: - Người trông Du Li Cốc biết hết mọi việc sao? Chúng ta có thể lực, nhưng không phải việc gì cũng có thể kiểm soát được. Thiên hạ này rộng lớn lắm, đạo tặc rất nhiều.

Kẻ cướp tiền là tặc, kẻ cướp nước cũng là tặc. Vĩnh Dạ cười: - Tôi vừa phải làm sát thủ vừa phải làm Thế tử cho các ông, liệu tôi có được lấy lương gấp đôi không?

Lý Ngôn Niên ngẩn người, móc một tấm ngân phiếu trong tay áo ra: - Trong cốc quy định, nhiệm vụ lần này là một ngàn lượng.

Vĩnh Dạ không hề khách sáo, nhận ngay, nhìn Lý Ngôn Niên một cái, lạnh lùng: - Từ giờ trở đi, trừ phi người trong cốc gửi tin đến, không thì bớt tiếp cận tôi đi. Tôi không muốn bất cứ ai biết mối quan hệ giữa tôi và Du Li Cốc, nếu sơn cốc còn muốn tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Lý Ngôn Niên cau mày: - Nhưng võ công của người...

- Cái ông cần là kết quả, chuyện khác không cần phải lo. - Vĩnh Dạ hừ một tiếng.

Lý Ngôn Niên chấn động bởi khí thế của nó, nghĩ nó chỉ mới mười tuổi nên lại cố nhịn. Nhìn Vĩnh Dạ bỏ đi, hần hần học nói: - Chẳng phải chỉ nhờ vào gương mặt đó hay sao? Đoan Vương còn không dám nói với ta như thế, tiểu tử thôi!

Lúc Vĩnh Dạ đi ra khỏi phủ, Tào đại nhân cũng chuẩn bị ra về. Trước khi lên kiệu, Vĩnh Dạ còn cười với ông ta khiến Tào đại nhân hoa mắt, cảm thấy các mỹ thiếp trong phủ đều chẳng sánh nổi. Ông ta rung động nghĩ, Mặc Ngọc nổi tiếng Mẫu Đơn viện mà cũng không có được mỹ mạo nhường này, bắt giặc đôi mắt lóe lên vẻ đều đặn. Nhớ lại thân phận của Vĩnh Dạ, lại nuối tiếc lắc đầu.

Biểu cảm ấy lọt cả vào mắt Vĩnh Dạ, nó lạnh lùng nghĩ, Lý Ngôn Niên bắt mình giết tên tham quan này, không thể trách mình được.

Đó là lần đầu tiên Vĩnh Dạ đơn độc hành động, nó xuất thần nhìn ra ngoài sân. Trước mỗi lần chấp hành nhiệm vụ, Vĩnh Dạ thường lặng lẽ ngắm nghĩ lại toàn bộ kế hoạch của mình.

Lặng lẽ ăn cơm, lại còn vào thư phòng Đoan Vương hàn huyên vài câu. Đoan Vương mỉm cười nhìn nó, ánh mắt ấy rất kỳ lạ. Không giống như nhìn con trai mình, mà như đang ngắm nghía xem mũi nó, mắt nó có hình gì. Vĩnh Dạ không muốn tiếp xúc nhiều với ông, nó thực sự sợ ánh mắt như đang lựa chọn thức ăn của Đoan Vương nhận ra mình chỉ là giả mạo.

Vĩnh Dạ thờ dài, nó thích ban đêm hơn ban ngày. Dưới ánh nắng ban ngày, Vĩnh Dạ rất dễ cảm thấy mệt mỏi, mà đêm nay, mắt nó còn sáng hơn cả mắt mèo.

Chỉ tiếc là mình không thể sống mãi trong bóng tối.

Ý Hồng và Lâm Thúy đã quen buổi tối không ngủ cùng phòng với hắn, nên cũng không tới làm phiền. Điều này khiến Vĩnh Dạ hành sự rất thuận tiện. Dù vậy thì đêm nay nó vẫn rải Túy Mộng Tán vào phòng ba nàng nha hoàn, đảm bảo là họ có một giấc ngủ thoải mái cho tới sáng, đến mơ cũng không mơ.

"Cộc!" Tiếng gõ báo giờ của canh phu trong Vương phủ từ xa vang lên.

Vĩnh Dạ chỉnh lại y phục, chiếc áo đen bó sát người, áo khoác ngoài hai màu đen trắng.

Mùa tuyết rơi, nó không thể để lộ một chút sơ sót nào.

Đêm, trong nội nha ở Kinh đô Phù doãn vẫn cười đùa vui vẻ. Được Trương thừa tướng ủng hộ Tào đại nhân an tâm uống rượu với các thiếp.

Tiếng ti bà cùng tiếng ca ngọt ngào và uyển chuyển cất lên: - Tám mươi dặm gió tuyết không ngăn được chàng quay về...

Âm thanh ấy nhất thời khơi dậy hồi ức của Vĩnh Dạ. Cha của Lý Lâm là một diễn viên nghiệp dư, lúc rảnh rỗi thường thích tụ tập với một đám các ông bà hát kịch, khi về nhà mà gặp con thì ông sẽ quát to: - Đồ một sách! Đến chỗ ông Trương mua ít thức ăn về đây!

Lý Lâm thường cười cười mua thức ăn về cho ông, rồi lại thay quần áo và đi ra ngoài.

Vĩnh Dạ lặng lẽ đứng nghe, rất hối hận vì năm xưa không ở bên cha nhiều hơn.

Tiếng ti bà đã dứt, tơ trúc vang lên, trong phòng lại ngập tràn tiếng cười nói.

Vĩnh Dạ ngưng dòng hoài niệm, sát khí trong lòng đã nhạt đi Tào đại nhân đáng chết, liên quan gì tới nó? Người của Hoàng hậu? Người của Hoàng đế?

cũng chẳng liên quan gì tới Vĩnh Dạ.

Nếu không phải là không có lực lượng nào đối kháng được với Du Li Cốc thì hà có gì nó phải kết thúc một sinh mạng?

Vĩnh Dạ quyết định để Tào đại nhân vui vẻ thêm một chút. Nó nhón nhả bò trên nóc nhà, quan sát tiểu thiếp của ông ta khiêu vũ qua miếng ngói vừa được gỡ ra. Nàng ta mặc chiếc váy lụa màu đỏ, đi đôi giày mềm mại có đế bằng lụa, vũ điệu nhẹ nhàng uyển chuyển, trông chỉ chừng mười sáu, Tào đại nhân thì đã ngoài bốn mươi. Vĩnh Dạ thấy thật ngưỡng mộ. Thời cổ đại được làm nam nhân thật là sung sướng, chỉ cần có tiền, nuôi được thì cưới hai mươi bà vợ cũng chẳng vấn đề gì. Nghĩ tới đây, nó lại càng hận, Lâm Thúy của lão tử sắp phải gả cho gã Lý Ngôn Niên khôn kiếp, lão tử không thể cưới nàng, bảo vệ nàng.

Ngươi là cái thá gì mà dám vấy bẩn một thiếu nữ thuần khiết như thế?

Nàng tiểu thiếp cất tiếng hát, tay áo phất lên, thân thể run run dường như đứng không vững, càng thể hiện sự yếu đuối. Vĩnh Dạ nhìn kỹ, phát hiện ra trên tấm thảm gấm trong phòng rải rất nhiều hạt đậu, chẳng trách đứng không vững.

Đúng là đồ biến thái!

Tào đại nhân thì luôn miệng khen hay, bắt mấy tí thiếp còn trẻ khác cũng cởi áo ngoài lên múa.

Đại phu nhân ngồi trên ghế xem rất vui vẻ, bên cạnh còn có một nữ tử xinh xắn ăn mặc như tí thiếp cẩn thận bóc quýt cho bà ta. Có lẽ đám ả thiếp này cũng chỉ là vật mua vui của bà.

Vĩnh Dạ nhìn bước múa loạn choạng của mấy nữ tử đó, bất giác sờ xuống gót chân mình, đi một đôi giày có đế bằng lụa cũng chẳng khác nào giẫm chân trần, chắc chắn là rất đau. Nó quyết định nhanh chóng cứu những tiểu thiếp xinh đẹp kia thoát khỏi bể khổ, bèn búng nhẹ ngón tay để thả thuốc mê.

Trong khoảnh khắc, căn phòng trở nên yên tĩnh, Vĩnh Dạ nhẹ nhàng đáp xuống, rút ngọn phi đao ra luyên tiếc nhìn, phi đao được làm bằng bạc nguyên chất, một ngọn bao nhiêu tiền nhỉ?

Tào đại nhân hôn mê nằm trên đất, gương mặt ngựa hiện lên dưới ánh nến càng thêm xấu xí. Vĩnh Dạ chộp miệng, vốn định làm hấn thức dậy, nhưng dù sao cũng là một mạng người, tìm lại mềm ra, lẩm bầm: - Thế này cũng tốt, đỡ đau! - Lúc nhấc tay lên, thanh phi đao dài một thốn đã cắm chuẩn vào yết hầu Tào đại nhân, một vết máu tươi từ vết thương chảy ra.

Vĩnh Dạ đang định bỏ đi lại nổi máu tính nghịch, dùng rượu viết lên tường mấy chữ: "Tiểu Lý phi đao, không một lần trượt". Hấn lùi lại hai bước ngắm nghía thư pháp của mình, Du Li Cốc bất hấn phải để lại dấu vết, như thế này chắc là được rồi nhỉ?

Lẽ ra hấn phải về phủ ngay, nhưng lại nhớ tới ông già bán mì. Vĩnh Dạ sờ tờ ngân phiếu một nghìn lượng trong người, rồi chạy tới khu ổ chuột nghèo nàn kia.

Rón rén đi trên nóc nhà, Vĩnh Dạ vui vẻ hưởng thụ cảm giác nhẹ nhàng khi chạy trong gió. Trong ngõ chỉ có mười mấy hộ gia đình, nó tra khoảng mười hộ chưa tìm được nhà Vương lão, đang mở ngói nóc nhà một hộ để kiểm tra thì một đạo kiếm quang lạng lẽ lao tới.

Vĩnh Dạ thâm than chết rồi, quên mất Phong Dương Hề từ đây đi ra. Lặng không về sau một cái, mũi chân mượn đà hất tung mớ cỏ khô, che mất tầm mắt của Phong Dương Hề.

Thân pháp của hấn ta khiến Vĩnh Dạ kinh ngạc, hai tay tung ra một nắm bột thuốc mê, lùi về sau nhanh như một chú chim, không định đánh nhau vào lúc này.

Phong Dương Hề "hừ" một tiếng, kiếm quang liên tiếp múa ra, Vĩnh Dạ vốn rất tự phụ về khinh công nhưng lại cảm giác lưng mình đau nhói. Nó không quay đầu lại, mượn thế lao về phía trước.

Phong Dương Hề quát lớn: - Chạy đi đâu! - Lập tức một chưởng vỗ ra.

Lại một bóng đen nữa nhanh như chớp lao ra, bắt chập chưởng lực của Phong Dương Hề, bàn chân nhún mạnh xuống, căn nhà tranh bên dưới gần như sập xuống, bên trong vang lên tiếng hét kinh hãi của chủ nhân.

- Giảo hoạt! - Phong Dương Hề quát to, không thể đuổi theo được vì phải nhảy xuống cứu người. Lúc ngẩng đầu lên, hai bóng đen đó đã biến mất trong tuyết.

Cũng may chỉ là một gian nhà tranh nên không làm ai bị thương, nhưng trong đêm mưa tuyết mà không có cái gì che mưa chắn gió thì thật là đáng thương. Phong Dương Hề đành phải đưa chủ nhà về căn nhà nhỏ của mình ở tạm.

Hấn ngồi bất động trên nóc nhà, tuyết từ trên trời rơi xuống nhưng không cảm thấy lạnh, nhìn về phía khu ổ chuột trong màn đêm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hài lòng. Nhớ tới bao nhiêu kim ngân tài bảo cướp được ở nhà Kinh đô Phú đảo, Phong Dương Hề lại cảm thấy mình thật may mắn. Năm nay các bách tính nghèo khó ở Kinh đô sẽ có một cái tết vui hơn.

Ánh Tử cấp Vĩnh Dạ lẳng lặng về Vương phủ. Vĩnh Dạ chỉ cảm thấy ngực mình tung tức, ho một tiếng, thổ ra ngụm máu tươi, vội vàng tìm thuốc trị thương của Hồi Hồn điều chế uống vào.

- Không sao đâu, Ô kim giáp đã giảm bớt quá nửa nội lực, chỉ bị chấn động, dưỡng thương vài ngày là khỏi.
- Đa tạ Ảnh Từ thúc thúc. - Vĩnh Dạ lại ho ra máu, nhưng ngực đã dễ chịu hơn nhiều. Phong Dương Hề thật lợi hại.
- Nếu ngươi luyện được "Thiên Mạch Nội Kinh" thì đã không bị thương nặng như thế.

Vĩnh Dạ cười khổ, không phải hẳn không luyện "Thiên Mạch Nội Kinh", mà là luyện rồi vẫn đánh không lại người ta. Miệng nó cũng nói dối theo những gì Ảnh Từ vừa nói: - "Thiên Mạch Nội Kinh" hình như chẳng có cái gì, lại không thể để Du Li Cốc phát hiện nên đã hủy nó đi rồi.

- Hủy rồi? - Ảnh Từ có vẻ tiếc nuối.

Vĩnh Dạ có thể cảm nhận được hơi thở của y trở nên gấp gáp hơn. Nó thấy thật tiếc, Ảnh Từ cứu mình, giúp mình không chỉ đơn thuần là đối tốt với mình.

Lát sau Ảnh Từ mới thở dài: - Cũng tốt, đỡ phải nghĩ nhiều. Có lẽ quyền nội kinh đó không thích hợp cho ngươi luyện tập. Còn nữa, hôm nay ngươi nên về thẳng phủ. Lão già đó đã chết rồi. Lão không chết ngươi sẽ càng phiền phức.

Vĩnh Dạ run rẩy trong lòng, nó biết mình không giết chết ông già đó sẽ rất phiền phức, nhưng thực sự là không ra tay nổi.

Hắn không biết mình nên cảm ơn Ảnh Từ hay nên hận.

- Họa do tôi gây ra, nhưng lại làm phiền Ảnh Từ thúc thúc phải giúp tôi thu dọn, thật là xin lỗi.

Sau này đừng để xảy ra những việc tương tự nữa.

- Sau này nếu còn xảy ra những việc như thế, Ảnh Từ thúc thúc hãy ở bên chỉ điểm. Nếu bị Lý Ngôn Niên phát hiện, Ảnh Từ thúc thúc cứ giết đi là được. - Vĩnh Dạ thông thả nói. Tuy rằng lão nhân đó không chết trong tay mình, nhưng cũng vì mình mà chết.

Ảnh Từ im lặng rất lâu, đáp: - Thế thì hơi phiền phức một chút, Lý Ngôn Niên vẫn chưa thể chết được.

- Vì sao? Sao thúc lại tốt với tôi?
- Ta từng nói rồi, ta nợ ân tình của người khác...
- Chẳng phải đã giúp tôi học được bản lĩnh thì ân tình này coi như cũng trả xong?

Ảnh Từ ngượng ngùng, lạnh lùng ném lại một câu: - Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn sống ở đây là được rồi.

- Thúc biết tôi... không phải Thế tử. Sao có thể sống ngoan ngoãn được?

Thúc không sợ tôi bị phát hiện rồi chết càng thê thảm hơn sao?

- Không đâu. Nhớ đấy, Phong Dương Hề tuy còn trẻ nhưng công phu cao hơn ngươi rất nhiều, đừng đụng vào hắn. - Ảnh Từ nói xong bèn bỏ đi.

Vĩnh Dạ nghiền ngẫm lại những lời y nói, gương mặt như cười như không, như khóc như không, nhất thời thấy tâm trạng vô cùng khó chịu. Đứng lên ra trước tấm gương đồng, mặt đẹp tới mức gần như hoàn hảo, nước da tái xanh, đôi môi mỏng đã có chút huyết sắc, mang một vẻ đẹp khó nói thành lời. "Họa thủy!", nó nhớ tới lời mà Nguyệt Phách từng nói, bàn tay nắm chặt cán cây tiêu phi đao, trượt xuống má, nhưng vẫn không thể hủy nó đi.

Vĩnh Dạ đứng đối diện chiếc gương, lưỡng lự - Thanh y sự phụ, người từng nói nếu không được thì thiên hạ này rộng lớn sẽ có chỗ cho con dung thân. Công phu của con khi nào mới giỏi hơn một chút nữa đây?

Kinh đô Phủ doãn Tào đại nhân bị một kẻ tên là Tinh Hồn giết, việc này đã đồn đại khắp Kinh đô. Tâm trạng vui vẻ của Dụ Gia Đế bị phá hoại hoàn toàn, lệnh cho Phủ thừa tạm thời nhận chức đó, Hình bộ phá vụ án này trong thời hạn. Đoàn Vương phụ trách phòng vụ kinh kỳ cũng bị mắng tới tấp mặt mày.

Cũng may cho tới tận hết tết Nguyên Tiêu, Kinh đô vẫn không xảy ra việc gì, Hình bộ bận tới mức đầu tắt mặt tối, luôn miệng kêu khổ, không bắt được hung thủ giết người, nhưng lại vén lên bí mật Tào đại nhân tham lam vô độ. Dụ Gia Đế vô cùng kinh ngạc bởi số tài sản của lão ta, thế là đại nộ. Loại tham quan này không giết thì không thể giải tỏa nỗi oán hận của nhân dân, tuy rằng là mệnh quan triều đình, nhưng không truy cứu tiến triển phá án vụ án giết người này nữa, thế là sự việc dần lắng xuống.

Ngọn tiêu phi đao mà Vĩnh Dạ đã cắm vào yết hầu Tào đại nhân được để trong Hình bộ làm chứng cứ,, một đêm nào đó đã bị đánh cắp.

Phong Dương Hề nhìn hai ngọn phi đao trước mặt, xuất thần, hẳn chắc chắn đây là một tên sát thủ chuyên nghiệp, chỉ những sát thủ chuyên nghiệp mới không quan tâm trung gian tốt xấu chỉ giết người vì tiền.

- Giết tên tham quan đó không sai, nhưng ngươi không nên giết Vương lão. Tiêu Lý phi đao, không một lần trượt! Vậy sao? - Phong Dương Hề cười lạnh, khóe mắt ánh lên vẻ lạnh lẽo. Chắc chắn hắn sẽ tìm được kẻ đó, giết hắn ta trả thù cho Vương lão.

Chương 13: Mưu kế và tình thân

Du Li Cốc, các người muốn ta phò trợ Đại Hoàng tử. Nay ta lại giúp Nhị điện hạ, các người sẽ thế nào?

Lễ hội hoa đăng đêm Nguyên Tiêu ở Kinh đô năm nào cũng vô cùng náo nhiệt. Nhà nào trước cửa cũng treo đủ các loại đèn hoa đăng. Nhà có tiền thì loại cung đăng có khung làm từ gỗ đàn hương, khắc hình rồng phượng, dán bằng vải lụa in hoa và có những tua rủ xuống; nhà nghèo thì làm khung đèn bằng trúc, dán giấy in hình chim hình người; cũng có những gia đình khá giả dùng đèn làm bằng tơ mỏng.

Hình dạng không giống nhau, hoặc cổ điển thanh nhã, hoặc hoa lệ sang trọng, khiến đêm Kinh đô trở thành một đêm vô cùng khác biệt.

Hoa đăng ở Tập Hoa phường là rực rỡ nhất. Dưới mái hiên mỗi một hoa lâu lại treo những chiếc đèn màu đủ hình thù hoa lệ. Thanh lâu là nơi đông đúc nhất. Các cô nương ăn mặc chỉnh tề, những mỹ nhân sống ở lầu hai trở lên đứng dựa lan can, mặc cho gió lạnh, mỉm cười so sánh hoa đăng của mình với nhau.

Mấy công tử phóng khoáng một chút thường thích tặng các cô nương hoa đăng để tỏ lòng mến mộ. Tú bà dẫn dò người đứng hầu ở sảnh, có hoa đăng mang tới là dùng một cây gậy dài xuyên vào, rồi gọi to: - Trương công tử tặng Đàn Hương cô nương một chiếc đèn hoa đăng!

Trên lầu lập tức có tiếng cô nương vang lên lanh lảnh: - Đàn Hương đa tạ công tử?

Đó chính là thủ đoạn tranh giành ngôi vị sắc đẹp ở thanh lâu.

Tết Nguyên Tiêu là ngày tết của Đoan Vương và Vương phi, năm nào Đoan Vương cũng đưa vợ đi chơi, ôn lại nhưng lãng mạn ngày tình cờ gặp nhau năm nào. Khi đó thị vệ chỉ dám đi theo từ xa, không dám lại gần quá nhiều.

Ý Hồng, Lâm Thúy, Nhân Nhi đều đòi đi xem hoa đăng. Vĩnh Dạ nghe nói tới Tập Hoa phường thì trong lòng rung động, nhớ tới Mẫu Đơn viện, bèn hân hoan đồng ý cùng ba thị nữ đi ngắm đèn.

Khi nó đi tới Tập Hoa Phường, thấy ba người có vẻ ngượng ngùng, bèn cười nói: - Chỉ là đi xem náo nhiệt, có vào trong đâu, sợ gì? Có thiếu gia ta đây mà.

Lúc này ba người mới đổi mặt đồng ý. Vào tới Tập Hoa phường, Vĩnh Dạ vừa nhìn đã thấy ba chữ "Mẫu Đơn viện" rất to. Thì ra Mẫu Đơn viện này năm nay để làm mới mình nên đã bỏ ra một khoản tiền lớn để chế tạo một chiếc Tọa đăng. Ở giữa là chiếc đèn hình bông hoa mẫu đơn nở rực rỡ, chỉ riêng cái này đã khiến các thanh lâu khác thua xa, người qua đó ngắm đèn nhiều hơn hẳn những chỗ khác.

Vĩnh Dạ đưa ba thị nữ chen vào Mẫu Đơn viện, nghe thấy trong viện có tiếng thị giả hô to: - Lý viên ngoại tặng Mặc Ngọc công tử một mai hoa đăng.

Cùng với âm thanh ấy, một chiếc đèn màu cao tới mấy thước được treo dưới hiên phòng.

Vĩnh Dạ đã từng nhìn thấy lễ hội hoa đăng, nhưng chưa bao giờ nghe nói tới mai hoa đăng. Lúc này nó ngửi thấy mùi hoa mai thoang thoảng trong không gian, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra xung quanh ngọn đèn này được kết bằng những chùm hoa mai tươi tắn cùng với hơi nóng, hương hoa bay lên, càng lúc càng nồng, bất giác tắc lưỡi khen ngợi. Nhìn lên trên lầu, một thiếu niên chừng mười bốn, mười lăm tuổi, giọng nói uyển chuyển lạnh lút vang lên: - Mặc Ngọc đa tạ Lý viên ngoại.

Lúc này một nam nhân lớn tuổi có cái bụng phát tướng bước vào. Ông ta là Lý viên ngoại ư?

Nếu mình vào Mẫu Đơn viện thì cũng sẽ như người kia sao? Vĩnh Dạ nhìn Mặc Ngọc chăm chú, từ người y toát lên vẻ thư sinh gương mặt sạch sẽ, đôi mắt trong như ngọc, không vương chút bụi trần.

Nam nhân và nam nhân! Một nam nhân già có cái bụng phát tướng tên Lý viên ngoại với một thiếu niên trong sạch sẽ, trong sáng? Vĩnh Dạ cảm giác như mình vừa phải nhai một con ruồi, chỉ muốn nôn ra.

- Thiếu gia, Vương gia và Vương phi đang kia kia! - Nhân Nhi tinh mắt, kéo áo Vĩnh Dạ nói.

Vĩnh Dạ nhìn sang, thấy Đoan Vương phi đang cúi lưng nói chuyện với một bé gái, miệng nở nụ cười rất dịu dàng. Đoan Vương đứng cạnh nhìn bà, ánh mắt hơi tối đi. Tim Vĩnh Dạ đập mạnh, thấy thị vệ xung quanh họ đều đứng ngoài một trượng, biết rằng với võ công của Đoan Vương thì bảo vệ Vương phi không thành vấn đề, thị vệ chỉ là để phòng ngộ ngờ.

Nó nhìn họ chăm chú, mình là con ruột, nhưng họ lại thân mật với một đứa trẻ ở trên đường. Ngày trước mình không nói chuyện nên mới khiến mối quan hệ thân tình nhạt dần đi. Nay mình đã xuất hiện trước mặt họ bằng bộ dạng hoạt bát, lanh lợi, vậy mà vẫn cảm giác như xa cách trăm sông ngàn núi. Vì sao? Một ý niệm mơ hồ nhảy vào đầu Vĩnh Dạ.

Nó nhìn Đoàn Vương phụ tiếp tục đi ngắm đèn thì vội vàng nói với bọn Ý Hồng một câu: - Các người ở đây chờ ta, ta về ngay.

- Thiếu gia đi đâu?

- Ta đi... mua đồ ăn vặt cho các người. - Dứt lời nó liền len vào đám người, khiến ba thị nữ chỉ biết giậm chân một chỗ đứng nhìn, chớp mắt đã không nhìn thấy đâu nữa.

Vĩnh Dạ chen chúc, len lỏi, tới bên bé gái vừa nói chuyện với Vương phi. Phụ thân của nó đang rang hạt dẻ, cô bé khoảng chừng mười tuổi, đang giúp cha gói hạt dẻ. Vĩnh Dạ móc hâu bao, lấy ra một hạt bạc, mua một gói hạt dẻ rang đường, cười nói: - Con của thúc ngoan quá.

Hắn tử rang hạt dẻ cười đôn hậu: - Vừa nãy có một quý nhân cũng nói thế. Con gái nhà nghèo làm sao mà giống các tiểu thư quyền quý được!

Vĩnh Dạ cười cười, hỏi cô bé: - Phụ nhân xinh đẹp đó nói gì với muội?

Bé con cười ngọt ngào: - Bà ấy nói con của bà ấy không biết có làm ở đây không?

Khỏe mắt Vĩnh Dạ cay cay, Thế tử quả nhiên không phải con ruột của vợ chồng Đoàn Vương. Nhớ lại ánh mắt vừa dịu dàng vừa đau đớn của Đoàn Vương phi, trong lòng nó khó chịu không nói nên lời. Vĩnh Dạ cầm hâu bao, đặt vào tay bé gái, dịu giọng nói: - Tặng muội, hạt dẻ của muội thơm lắm!

- Công tử không được đâu!

Vĩnh Dạ đã quay người bỏ đi.

Thấy thiếu gia quay về, ba thị nữ thở phào nhẹ nhõm, đang định ca thán thì Vĩnh Dạ đã đưa gói hạt dẻ còn nóng cho họ: - Nhân lúc còn nóng ăn đi, ngọt lắm.

Bốn người đứng dưới Mẫu Đơn viện vừa ăn hạt dẻ vừa ngắm đèn. Vĩnh Dạ ngưng thần chú ý từng người xuất hiện trên lầu Mẫu Đơn viện, âm thầm ghi nhớ.

Lúc này nó cảm giác có người đi về phía mình. Vĩnh Dạ tự nhiên lùi một bước, bảo vệ Nhân Nhi ở sau lưng, ngược mắt nhìn lên, nụ cười tươi rói: - Tham kiến Nhị điện hạ.

Lý Thiên Thụy mặc chiếc trường bào màu tím và chiếc áo khoác cùng màu, đôi môi góc cạnh mím lại đầy châm biếm: - Sao thế, Thế tử một mình thưởng đèn, không đi cùng Hoàng thúc sao? - Nói đoạn gõ đầu mình, ra về vừa nhớ ra, - Suyt thì quên mất, ngày hôm nay Hoàng thúc chỉ ở bên Hoàng thẩm thẩm.

- Nắm tay nhau thưởng đèn vốn là một ngày đáng để phụ thân và mẫu thân kỷ niệm, Vĩnh Dạ không muốn phá hỏng cảnh đẹp ấy - Vĩnh Dạ vẫn cười.

Lý Thiên Thụy thấy mình không trêu tức được nó thì ầm ức trong lòng. Ngẩng đầu nhìn mỹ nhân đang tựa cửa trên lầu Mẫu Đơn viện, hást cằm, cười nói: - Mặc Ngọc công tử đã là gì? Nếu Vĩnh Dạ đứng ở trên đó thì công tử nào cũng phải thất sắc?

Vĩnh Dạ buồn nôn, nghe Lý Thiên Thụy nói thế, sa sầm mặt: - Ý Hồng, Lâm Thúy, Nhân Nhi, về phủ!

Ba thị nữ thấy thiếu gia có vẻ phần nộ thì biết là không nên dây vào Lý Thiên Thụy, bèn sầm mặt đi ra ngoài.

Lý Thiên Thụy rào bước chặn trước mặt Vĩnh Dạ, cười nói: - Nhìn kia, cái bộ dạng nổi giận ấy trông đẹp quá, chẳng trách Tường Vi thấy người là đánh lầy. Nha đầu mới sáu tuổi đã say mê người đến vậy, Thế tử lớn hơn một chút thì e rằng sẽ trở thành công tử nổi tiếng nhất Kinh đô này mất.

Vĩnh Dạ thấy hắn liên tục gây chuyện thì cố nén nộ khí, cúi đầu bỏ đi, sang trái sang phải đều bị Lý Thiên Thụy chặn trước.

- Nhị điện hạ, phở xá đông người làm to chuyện thì ai cũng mất mặt, tìm chỗ vắng vẻ thanh tĩnh nói chuyện được không? - Vĩnh Dạ bình thản nói.

Lý Thiên Thụy tò mò nhìn Vĩnh Dạ, thẳng nhóc mới cao tới ngực mình mà sao dám có cái dũng khí ấy? Hắn cười ha hả đáp: - Được thôi! Đi đâu?

Vĩnh Dạ tiện tay chỉ vào con ngõ nhỏ sau lưng Tập Hoa Phưởng.

Ý Hồng bắt đầu căng thẳng, huých tay Nhân Nhi. Nhân Nhi thông minh, quay người chạy lẫn vào đám người, về phủ báo tin.

Đi tới cửa ngõ, Vĩnh Dạ dừng lại: - Một đầu một, dám không?

Lý Thiên Thụy cười khan hai tiếng, căn dặn: - Các người ở lại đây.

- Thiếu gia!

- Nhị điện hạ chỉ nói chuyện với ta thôi, không muốn bị người khác nghe thấy. Các người ở đây chờ ta, lát nữa ta ra. - Vĩnh Dạ nói xong bèn đi sâu vào trong ngõ.

Không thấy thị vệ của Lý Thiên Thụy và Ý Hồng, Lâm Thúy đâu nữa, Vinh Dạ nhìn lại vị trí, cười nói: - Nhị điện hạ muốn tấn tôi lắm hả?

Lý Thiên Thụy hừ một tiếng: - Lý Vinh Dạ, ta cảnh cáo ngươi một lần nữa, Tường Vi chỉ có thể chơi với mình ta, ngươi tránh xa nàng ra.

- Huynh quan tâm Tường Vi như thế thì vì sao còn thả nàng ra? Không sợ những vụn sắt trong pháo nổ khiến nàng bị thương sao? Lý Thiên Thụy, huynh thật là tàn độc? Có điều... - Vinh Dạ đảo tròn đôi mắt - Còn hơn những kẻ giả dối, có những người vẻ ngoài ôn hòa vô hại, nhưng thực chất còn độc ác, xấu xa hơn huynh, đúng không?

- Ngươi muốn nói gì? - Lý Thiên Thụy nhìn Vinh Dạ đầy cảnh giác.

- Tôi định nói, cho dù tôi không động thủ cũng có thể cho huynh một bài học, huynh tin không? - Vinh Dạ cảm nhận được sự khác thường, cười nhẹ. Lý Thiên Thụy nghi hoặc nhìn hắn.

- Nếu tôi làm được, huynh tin khả năng của tôi có thể giúp huynh không?

- Ha ha! - Lý Thiên Thụy bật cười lớn, trong tiếng cười tràn đầy hận ý. -

Giúp ta? Giúp ta cái gì? Ông già nhà ngươi còn không chịu giúp thì ngươi là cái thá gì!

Vinh Dạ đá nhẹ một cái, lực đạo không mạnh không nhẹ, nhưng đủ để Lý Thiên Thụy thấy đau. Hắn giận dữ: - Được lắm. Nói chuyện để phân tán sự chú ý của ta, nhân cơ hội đó hạ thủ, ngươi với hắn cũng như nhau cả thôi!

Lý Thiên Thụy vùng chường tới, vừa mới áp sát vào người Vinh Dạ, Vinh Dạ đã kêu la thảm thiết bay ra ngoài.

Hắn ngơ ngác, chợt thấy một bóng đen từ trong căn nhà nhỏ gần đó bay ra đỡ lấy Vinh Dạ.

- Ngươi là ai, dám quấy chuyện của bọn... công tử sao? Thả người trên tay ngươi xuống, hôm nay bọn công tử phải cho nó một bài học!

Phong Dương Hề cúi đầu nhìn Vinh Dạ, thấy mặt nó tái nhợt, sợ hãi run rẩy thì trong lòng bỗng thấy thương xót, bèn ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn Lý Thiên Thụy: - Ta khinh nhất là loại người ý lớn hiếp nhỏ, cút!

Lý Thiên Thụy đã bao giờ phải nghe tiếng "cút"! Đối phương chẳng qua chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi, thế là hắn gầm lên, lao đến tung một quyền.

Phong Dương Hề nhẹ nhàng tránh được, kinh ngạc trước công phu của Lý Thiên Thụy.

Lý Thiên Thụy đám hụt thì càng phần nộ, biến quyền thành chưởng, chiêu số rất độc.

Chỉ qua mấy chiêu, Phong Dương Hề cau mày: - Chiêu độc như thế mà cũng mang ra dùng với một người xa lạ không cho ngươi một bài học thì sau này còn độc ác thế nào!

Nói đoạn thân hình hắn thoáng cử động, Lý Thiên Thụy còn chưa kịp phản ứng lại đã bị đập mông ngã xuống đất hoa mày chóng mặt, bộ quần áo mới bẩn hết vì dính tuyết.

- Mông cấm xuống đất như lạc nạn. - Vinh Dạ vỗ tay, nhớ tới chiêu của Lệnh Hồ Xung trong "Tiểu ngao giang hồ".

Phong Dương Hề vỗ đầu nói mắng: - Còn không mau về nhà? Lần sau đừng động tới tên tiểu bá vương này.

- Đa tạ ca ca, huynh tên là gì? - Vinh Dạ tỏ vẻ ngây thơ.

Phong Dương Hề cười, dịu giọng: - Ta tên là Phong Dương Hề, nghĩa là gió bay lên!

- Phong tử ca ca! - Vinh Dạ cười ngọt ngào. Không đánh được thì phải dùng cái miệng, cũng chẳng sao. Với cá tính của Lý Thiên Thụy, sau này chắc chắn hắn sẽ tìm Phong Dương Hề trả thù Vinh Dạ vui vẻ bỏ đi, quay đầu lại cười với Lý Thiên Thụy vẫn thê thảm ngồi trên đất.

Lý Thiên Thụy đã tiêu tán nộ khí, không cam tâm nhìn theo Vinh Dạ, đứng lên không nói năng gì, đi ra ngoài.

- Đừng để ta thấy ngươi ý lớn hiếp nhỏ nữa, đây là bài học dành cho ngươi!

Lý Thiên Thụy hần học nhìn hắn một cái, quát to: - Phong tử? Là kẻ điên phải không?

Phong Dương Hề ngơ ngác, lắc đầu, quay người đi vào căn nhà nhỏ.

Vinh Dạ đứng chờ ở đầu ngõ, Lý Thiên Thụy sa sầm mặt nhìn nó, hồi lâu sau lại mỉm cười, đưa tay khoác lên vai Vinh Dạ. Vinh Dạ nghiêng người tránh đi, nói khẽ: - Điện hạ phải nhớ, đừng quá thân thiết với tôi. Thứ nhất, tôi không quen thân thiết với huynh, thứ hai, điện hạ chỉ cần nhớ, lời tôi đã nói ra tuyệt đối không thay đổi! Trong vòng một năm chắc chắn sẽ giúp điện hạ hoàn thành tâm nguyện. Huynh chẳng cần nghi ngờ, chẳng cần làm gì, chỉ cần phối hợp với Vinh Dạ là được, sau khi thành công huynh sẽ hiểu lòng trung thành của Vinh Dạ. Sao lại không làm?

Lý Thiên Thụy nhìn bộ y phục đã bẩn, cười lạnh: - Ta không cần làm gì, cũng sẽ không làm gì. Phạm là việc gì ngươi cũng phải nghĩ kỹ. Muốn gài bẫy ta,

ta sẽ bắt chấp việc ngươi là con trai của Hoàng thúc.

Vĩnh Dạ coi như không nghe thấy, bỏ đi một mạch.

Du Li Cốc, các người muốn ta phò trợ Đại Hoàng tử. Nay ta lại giúp Nhị điện hạ, các người sẽ thế nào?

Mùa xuân khiến lớp tuyết tích tụ lâu ngày tan chảy, chồi non đã nảy trên cây. Vĩnh Dạ nằm bò trên bàn ngủ gật.

Mùa hè đốt cháy ánh nắng mùa xuân, sắc xanh bùng lên đầy sức sống. Vĩnh Dạ vẫn bò trên bàn ngủ gật.

Suốt một năm qua, chỉ cần là vào cung học cùng ba vị Hoàng tử là Vĩnh Dạ lại thấy mệt mỏi, chán nản.

"Cạch!" Quyền sách trong tay Hoàng thái phó ném ra khiến nó tỉnh giấc, không những tỉnh giấc mà còn rất tự nhiên làm rơi quyền sách trên bàn. Vĩnh Dạ cúi xuống nhặt quyền sách đã rơi ngay trước mặt Tam Hoàng tử Thiên Tường ngồi sau lưng.

- Ui da! - Thiên Tường ôm mặt kêu đau.

Vĩnh Dạ kinh ngạc quay đầu lại nhìn Thiên Tường, chớp mắt tỏ vẻ nghi hoặc.

- Thái phó sao lại đánh con? - Thiên Tường đứng lên nói to.

Hoàng thái phó ngơ ngác, chỉ tay vào Vĩnh Dạ, chưa kịp nói gì thì nó đã cười nói: - Thái phó chắc hẳn là muốn mời Tam điện hạ học thuộc cuốn sách đó!

Hoàng thái phó lại không tiện nói là mình đánh nhầm người, bèn nói: - Ban này giảng tới đâu? Đọc tiếp đi!

Tam Hoàng tử ngẩn ngơ, đúng là cậu không nghiêm túc nghe giảng, ấp úng mấy câu mà vẫn không đáp được.

Hoàng thái phó nhân cơ hội đó chỉ Vĩnh Dạ: - Con đọc!

Vĩnh Dạ ngẩn người, há miệng nói: - Con không tin Đại điện hạ, Nhị điện hạ cũng thuộc!

Mỗi lửa châm sang Thiên Hựu và Thiên Thụy.

Thiên Hựu thích thú nhìn Vĩnh Dạ không nói gì, Thiên Thụy thì cười lạnh: - Thái phó bảo đệ học thuộc cơ mà!

- Chẳng lẽ Nhị điện hạ lại không thuộc?

- Ai nói là ta không thuộc? - Thiên Thụy không phục đọc to ra.

Đọc xong đưa mắt nhìn Vĩnh Dạ đầy thách thức.

Vĩnh Dạ mỉm cười, cũng đọc lại một lượt y hệt, nhìn Nhi Hoàng tử đầy thách thức.

Thiên Hựu quay đầu đi cố nín cười, Vĩnh Dạ thông minh quá. Y ho khẽ một tiếng, rồi cũng đọc bài "Kinh đô phú" mà Hoàng thái phó luôn rất tự hào.

Tam Hoàng tử vẫn chưa kịp phản ứng lại nên không thuộc được.

Hoàng thái phó chỉ đành lườm Vĩnh Dạ một cái, lấy một cái thước đánh mạnh vào tay Tam Hoàng tử ba thước: - Nhớ cho kỹ đấy! - Tam Hoàng tử đau quá xuyết xoa.

Hoàng thái phó đánh nhầm người, chẳng còn tâm trạng giảng bài bèn ném thước, phất tay áo bỏ đi.

- Tam đệ đau không? - Thiên Hựu quan tâm hỏi.

Thiên Thụy cười lạnh: - Đại ca quan tâm tới huynh đệ thế sao? - Nói rồi xoa hai tay vào nhau - Giảo hoạt? Rõ ràng là thái phó đánh ngươi, vậy mà lại bắt lão tam gánh họa! Hại lão tam bị phạt, ta phải thay đệ ấy trả thù ngươi. - Nói rồi vung một chưởng tấn công Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ đang định tránh thì nghe thấy tiếng bước chân đi tới. Hai mắt đảo tròn, hứng trọn một chưởng, ngã nhào xuống đất.

- Vĩnh Dạ, đệ không sao chứ? Nhị đệ dừng tay! - Đại Hoàng tử thất kinh, lao lên đỡ Vĩnh Dạ.

Thiên Thụy cười lạnh chặn trước mặt Thiên Hựu: - Đại ca, huynh bảo vệ người ngoài, không giúp đỡ anh em trong nhà sao?

- Nhị đệ!

Thiên Thụy lại vỗ một chưởng về phía Thiên Hựu. Thiên Hựu đang định tránh đi, lông mày nhướng lên, thế tay chậm lại, bị Thiên Thụy đánh trúng vào ngực, loạng choạng mấy bước rồi ngã ngay ở cửa. Thiên Thụy đi tới bên Vĩnh Dạ cười độc ác, co chân lên chuẩn bị đá.

- Dừng tay!

Một tiếng quát đột ngột vang lên khiến Thiên Thụy rùng mình, khóe mắt liếc thấy một bóng áo vàng, cả người mềm nhũn ra: - Phụ hoàng!

Dụ Gia Đế phần nộ xuất hiện ở cửa. Thấy Thiên Hựu và Vĩnh Dạ đều nằm dưới đất, ông khó xử quay đầu: - Còn không mau truyền ngự y?

- Hoàng thượng đừng sốt ruột, để thần xem thế nào đã. - Đoan Vương lướt nhanh vào phòng, thấy toàn thân Vĩnh Dạ lấm lem bụi bẩn, trông vô cùng thảm bèn kéo nó dậy, hỏi. - Sao thế?

Vĩnh Dạ lẳng lặng đứng lên.

- Thiên Hựu, con là đại ca, chuyện gì thế hả? - Dụ Gia Đế và Đoan Vương đang định tới thăm bọn trẻ học hành ra sao, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Thiên Hựu đang định nói thì Thiên Thụy đã tranh nói trước: - Vĩnh Dạ ngồi học ngủ gật, lại bắt lão tam chịu tội thay, bị thái phó đánh vào tay, nhi thần tức quá nên mới định cho nó một bài học, đại ca thấy thế mà cũng không nói rõ với thái phó. - Hẳn tổ cáo cả Thiên Hựu và Vĩnh Dạ.

Đoan Vương càng nghe càng sa sầm mặt, nghiêng đầu nói với Dụ Gia Đế: - Hoàng thượng đừng vì thần mà lo là quân giáo.

- Hoàng thượng, con không ngủ gật, con chủ là tinh thần không khỏe, bò trên bàn một lúc thôi, những gì thái phó dạy con không hề bỏ sót. - Vĩnh Dạ ảm ức nói.

- Sao ban nãy không nói? - Đoan Vương quát.

Vĩnh Dạ cúi đầu nói khê: - Con sợ Nhị điện hạ đánh con. Con... đánh không lại huynh ấy. Đại Hoàng tử lại không dám giúp con.

Thiên Thụy tức giận hét lên: - Ta đánh ngươi lúc nào hả?

-... Không, không đánh đệ. - Vĩnh Dạ run rẩy, cúi đầu xuống đầy vẻ đáng thương.

Đoan Vương và Dụ Gia Đế đưa mắt nhìn nhau. Dụ Gia Đế hừ một tiếng: - Xem con dọa Vĩnh Dạ sợ thế nào kìa! Thiên Hựu, con nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?

Thiên Hựu quỳ xuống đất, ôn tồn nói: - Con là đại ca mà không dạy được các đệ đệ, cam tâm chịu phạt.

- Mười trượng, lập tức thi hành. - Dụ Gia Đế bình thản ra lệnh.

Không lâu sau, nội thị mang ghế dài vào, Thiên Hựu nằm trên ghế, nội thị đánh lên trên quần. Mười trượng vang lên rõ ràng, Đại Hoàng tử không kêu một tiếng, bị đánh xong còn tạ ơn.

Vĩnh Dạ đứng nhìn không chớp mắt, trong lòng thầm thấy sợ hãi, bất giác đưa tay xoa mông mình.

- Thiên Tường!

- Có nhi thần.

- Thái phó nói hôm nay con không thuộc bài?

- Sau này nhi thần nhất định sẽ chăm chỉ.

- Mười trượng.

Thiên Tường khổ sở chịu đựng mười trượng, đầu đón kêu la.

- Phụ hoàng, đại ca, tam đệ chịu phạt rồi, sao lại không phạt Vĩnh Dạ? -

Thiên Thụy không phục.

- Sau này mà còn để ta thấy cảnh này nữa thì ta không cần biết nguyên do, mỗi đứa chịu phạt mười trượng. Còn Vĩnh Dạ... Hoàng thúc con sẽ dạy bảo sau! - Dụ Gia Đế nói xong bèn nhìn Đoan Vương một cái rồi bỏ đi.

Đoan Vương nắm tay Vĩnh Dạ: - Về phủ!

- Hoàng thúc! Hoàng diệt luôn rất ngưỡng mộ Hoàng thúc, chắc Hoàng thúc sẽ không làm diệt nhi thất vọng đâu nhi.

Đoan Vương đứng lại, nhìn Thiên Thụy một cái, thông thả đáp: - Sao, Nhị điện hạ muốn cùng về Vương phủ xem bốn vương chấp hành gia pháp thế nào sao?

Thiên Thụy khựng lại, Đao Vương cười khê: - Không cần đâu, ở đây luôn vậy! - Nói rồi kéo Vinh Dạ tới trước chiếc ghế dài, quát. - Cởi quần nằm lên!

Vinh Dạ hốt hên kêu lên: - Không!

Tiếng "không" ấy khiến tất cả mọi người đều giật thót mình. Đao Vương nhìn hấn, cau mày: - Nói lại lần nữa xem!

Vinh Dạ lúc này mới phản ứng lại, đứng thẳng người lên, nói rõ từng tiếng với Đao Vương: - Muốn đánh thì đánh, bắt con cởi quần cho bọn họ xem thì không!

- Giỏi, giỏi lắm! - Đao Vương tiện tay cầm cây gậy gỗ sơn đỏ trong tay nội thị vung lên.

Vinh Dạ đầu dám vận công trước mặt ông? Cây gậy chắc chắn đánh trúng hông, nó bắn tung ra ngoài. Thiên Hựu thất kinh, loạng choạng ôm Vinh Dạ vào lòng, vội vàng nói: - Vinh Dạ sức khỏe không tốt, Hoàng thúc hạ thủ lưu tình!

- Lại đây!

Vinh Dạ đẩy Thiên Hựu ra, cảm thấy hông mình đau rát như phải bỏng.

Xem ra Đao Vương đã hạ quyết tâm đánh một trận ra trò. Tâm tư Vinh Dạ xoay chuyển, suy nghĩ xem có nên đánh cược hay không. Nghĩ tới kế hoạch lúc trước, nó miễn cưỡng đứng thẳng người lên: - Cha đánh đi!

Đao Vương hừ lạnh một tiếng, không hề hạ thủ lưu tình, cây gậy giáng xuống rất mạnh. Lần này thì Vinh Dạ đứng thẳng, chịu đựng mười trượng của ông, máu thấm vào quần, thấm cả ra ngoài.

Dụ Gia Đế chấp hành gia pháp, sai nội thị đánh hai vị Hoàng tử mỗi người mười trượng, nội thị chỉ dám đánh nhẹ, đầu như Đao Vương dùng hết sức lực, cho dù là người lớn cũng không chịu nổi cách đánh của ông. Vinh Dạ học võ, cơ thể dù có khỏe đến đâu thì sau mười trượng ấy cũng tái mét mặt mày, cố gắng lắm mới không ngã xuống. Nó nhìn gương mặt tái xanh của Đao Vương, một cảm giác chua xót trào lên trong tim, mỉm cười gượng gạo.

- Hoàng thúc! Vinh Dạ không xong rồi! Mau truyền ngự y. - Thiên Hựu thấy sắc mặt hấn không bình thường thì trong lòng thầm lo sợ.

Thiên Thụy, Thiên Tường đã bao giờ thấy Đao Vương nghiêm khắc như thế đâu? Cả hai đều ngậm chặt miệng, không lên tiếng.

Dụ Gia Đế hình như đã sớm biết kết quả này, Thiên Hựu vừa nói dứt, ngự y đã ôm hộp thuốc bước vào.

Đao Vương lạnh lùng nhìn Vinh Dạ, hai cha con cứ thế nhìn nhau, như lần đầu tiên gặp nhau đánh giá về nhau. Vinh Dạ vứt bỏ lớp nguy trang, nếu Đao Vương thực sự còn có một người con ruột thì nó đã thắng cược. Còn nếu không, nó sẽ chọn Đao Vương để liên kết, mượn sức mạnh của ông để tiêu diệt Du Li Cốc. Dù sao chẳng nữa thì hấn cũng không chịu thiệt. Nhớ tới ánh mắt dụ dỗ của Đao Vương phi, Vinh Dạ bỗng dưng cảm thấy rất muốn được bà ôm vào lòng, trong lòng bất giác trào dâng một niềm ấm áp. Nếu bà thực sự là mẹ của mình thì tốt biết mấy!

- Phụ vương, về nhà thôi! - Vinh Dạ nói khẽ, ánh mắt tràn đầy vẻ dè dặt, nhưng lại không cất nổi một bước chân.

Chẳng hiểu vì sao, bỗng dưng Đao Vương trở nên hoang mang, bước lại gần bế nó lên, bàn tay dính đầy máu tươi, trái tim đập thình thịch như muốn rớt ra ngoài. Cúi đầu thấy Vinh Dạ đã ngất đi, trên trán lấm tấm mồ hôi. Ông thậm chí còn chẳng nhớ đây là Hoàng cung, bế Vinh Dạ lên thì triển khinh công chạy điên cuồng.

- Vương gia, mau đặt Thế tử xuống! - Ngự y thấy Vinh Dạ không cởi quần mà bị ăn đánh, sợ về tới Vương phủ e rằng quần đã dính vào vết thương, như vậy thương thế sẽ càng nặng hơn, bèn vội vàng đuổi theo Đao Vương.

- Đắc ý chưa hả? - Thiên Hựu gầm lên.

Thiên Thụy cười lạnh: - Ai cũng nói đại ca ôn hòa lịch sự, hóa ra chỉ là giả bộ. Chẳng lẽ Thiên Tường đáng bị đánh oan sao?

Thiên Tường quát lên: - Đại ca, nhị ca đừng cãi nhau vì đệ, ai mà chẳng biết hai người đầu qua đầu lại chỉ vì bảo tọa, lại còn lấy đệ ra làm cái cớ? Hừ!

Thiên Tường bỏ đi một mạch. Thiên Hựu và Thiên Thụy lặng lẽ nhìn nhau rất lâu, Thiên Thụy mỉm cười: - Đại ca ngạc nhiên vì sao đệ lại tố tội với Đao Vương sao? Đệ ghét cái bộ dạng của Lý Vinh Dạ! Ai đắc tội với đệ thì chỉ có một kết cục thôi.

Thiên Thụy làm bầm nói xong, đưa mắt nhìn ba tên vừa thực hiện trọng hình, hài lòng khi thấy chúng thoáng run rẩy. Lại nói khẽ: - Đệ biết đại ca thích Vinh Dạ. Có điều tốt nhất là đừng để Phụ hoàng biết. - Cười lớn rồi bỏ đi.

Thiên Hựu lặng lẽ đứng một lát, nhìn ba nội thị đứng trong phòng cúi đầu giả bộ như không nghe thấy gì, chẳng nói năng gì rồi lẳng lặng bỏ đi.

Tối hôm đó, Dụ Gia Đế dùng bữa tối tại chỗ Lý phi, nội thị thân cận thì thầm thông báo cho ông một tin, ba tên nội thị chấp hành trọng hình hôm nay đã chết cả.

*** Gia Đế tức giận trán nổi gân xanh, nhìn Lý phi lạnh nhạt nói: - Con trai trẫm được lắm!

Lý phi bối rối không biết làm gì, Dụ Gia Đế lại thở dài: - Lập đích tử 3 hay lập trưởng tử, trong triều vẫn đang tranh luận không ngừng, hậu cung cũng chẳng hề rảnh rang. Hoàng hậu vẫn còn, Thiên Hựu đã tròn mười lăm rồi, ngày mai lãnh chỉ xuất cung xây phủ riêng đi.

Lý phi rót nước mắt, quỳ xuống tạ ơn dù trong lòng tràn đầy thất vọng. Dụ Gia Đế nói thế đương nhiên là có ý lập Nhị Hoàng tử Thiên Thụy làm Thái tử rồi ỉ.

Dụ Gia Đế nhìn bà, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Máu chảy qua ngón tay, Vinh Dạ đau đớn toát mồ hôi lạnh, người run bần bật, thấy đã ra khỏi Hoàng cung, thâm thở phào nhẹ nhõm rồi ngất đi.

- Vinh Dạ, con cố gắng lên! - Đoan Vương vừa ra khỏi cung đã nhảy vọt lên ngựa của thị vệ, quất roi thúc ngựa chạy nhanh.

Nỗi lo lắng và hoảng sợ trào lên trong tim giây phút ấy khiến ông hốt hoảng.

Cho dù năm xưa khi nghe tin Vinh Dạ tròn tháng đã bị bắt cóc, ông cũng chỉ thấy phần nộ. Nhưng giờ đây, ông lại sợ hãi, sợ hãi thực sự, chỉ sợ thân thể nhỏ bé đang nằm trong tay bị ông đánh cho tàn tật, đánh cho đến chết.

Chú ngựa tung vó lao đi, Đoan Vương bắt chặp các bách tính trên đường.

Không phải ông chưa từng đi tìm, cũng không phải là chưa từng tìm thấy.

Những đứa trẻ có gương mặt tương tự hay tuổi tác tương đồng như Vinh Dạ ông đều đã tìm, vậy mà vào khoảnh khắc Vương phi nhẹ nhàng lác đầu, niềm vui mừng lại biến thành phần hận.

Cuối cùng Du Li Cốc cũng tìm được một đứa trẻ giống Vinh Dạ như đúc, vọng tưởng muốn dùng đứa trẻ ấy thay thế Thế tử để cướp lấy quyền lực trong tay ông, đạt được mục đích của họ.

Lúc này Đoan Vương chỉ mong họ tìm được Vinh Dạ thực sự. Đó là hi vọng duy nhất của ông.

- Bất cứ ai cũng không được vào tầm điện! Đề ý Lý Ngôn Niên, nếu có bất cứ hành động gì khác thường, giết! - Đoan Vương ném lại một câu rồi bế Vinh Dạ vào nội thất.

Ông run rẩy cời tắt cửa nó, bông hoa đỏ rực điểm lệ ấy xuất hiện ngay trước mắt.

Trái tim như bị ai đó đánh mạnh, Đoan Vương đưa tay sờ lên đóa hoa đỏ, rồi đột nhiên phản ứng lại, quay ra ngoài quát: - Mời Vương phi tới đây, chuẩn bị nước ấm, thuốc trị thương mau lên!

Bên ngoài lập tức trở nên hỗn loạn.

Đoan Vương phi vội vàng bước vào: - Vương gia, xảy ra chuyện gì thế?

Đoan Vương không đáp, gương mặt tái nhợt, nhẹ nhàng dùng nước ấm lau vết máu khô trên người Vinh Dạ đi, thận trọng cời chỗ quần đã dính vào vết thương.

- Á? Trời ơi! - Đoan Vương phi mềm nhũn hai chân, ngồi phịch xuống đất, đưa tay chỉ Vinh Dạ, lắp bắp. - Là... là... của chúng ta. - Mất bà hoa lên rồi ngất đi.

Vương gia mãi mê chăm sóc cho vết thương của Vinh Dạ. Ông không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì. Quả nhiên Vinh Dạ đã bị thay thế ở Du Li Cốc, nhưng đây mới chính là giọt máu thực sự của ông!

Mười một năm, suốt mười một năm ròng, đứa con đã về bên ông theo cách ấy.

Đoan Vương nhẹ nhàng ôm Vương phi, đặt bà nằm cạnh Vinh Dạ, hai gương mặt giống nhau y đúc, một lớn một nhỏ, đến thần thái cau mày cũng y hệt nhau. Ông không biết mình nên cười hay nên khóc.

Bàn tay lướt lên đóa hoa dưới gan bàn chân Vinh Dạ, nhớ lại Vương phi từng nói, khi đó nhất thời nghịch ngợm nên đã vẽ lên chân con. Ông còn trách bà làm vậy.

Ai mà ngờ cái ký hiệu bí mật này lại trở thành biện pháp để ông tìm ra kẻ giả mạo.

Trước mắt Đoan Vương hiện lên cảnh tượng ông và Vinh Dạ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ấy rõ ràng tràn đầy sự quyến luyến sâu sắc. Ông nhớ lại lần đầu tiên gặp Vinh Dạ, một năm trước, khi nó về phủ không lâu, nó đã vô tình nhắc tới một đứa trẻ khác rất giống mình trong sơn cốc. Chẳng phải ông đã hoài nghi từ khi đó rồi sao? Khi đó Vinh Dạ đã thăm dò ông rồi sao?

Vinh Dạ thực thông minh! Nó nhạy cảm cảm nhận thấy Thế tử không bình thường, thái độ của ông với Vương phi cũng không bình thường. Đoan Vương nhớ lại, Trương thừa tướng đã từng nói với ông, Vinh Dạ hỏi tới chuyện con của các di. Đoan Vương nhẹ nhàng xoa lên bông hoa ấy, nói: - Con đã đoán ra đúng không? Ánh mắt của con hôm nay rõ ràng là đã biết rồi, nếu không thì con đã không bắt ta đưa con về phủ, đúng không?

Nụ cười tự hào nở trên gương mặt. Con ông sao có thể là một đứa ngốc không nói câu nào? Sao có thể cứ gặp ông là run lấy bầy? Sao có thể không thân thiết với cha mẹ nó?

Nhưng có nên nhận con không? Đoàn Vương lại nghĩ tới vấn đề này.

Du Li Cốc có biết nó là thật không? Đoàn Vương lập tức phủ định suy đoán này. Nếu Du Li Cốc biết thì sẽ không đưa nó quay về, mà đã đổi cách khác. Dù sao Vĩnh Dạ giờ cũng còn nhỏ, sau này lớn lên có thể sẽ nhận ra. Du Li Cốc sẽ không phạm phải sai lầm ngu ngốc như thế đâu.

- Cho dù thế nào thì ta cũng biết rồi, ta sẽ không bao giờ đánh mất con nữa. - Đoàn Vương hạ quyết tâm.

Chú thích: 1 Người điên.

2 Cách gọi anh em thân thiết trong nhà.

3 Con do chính thất sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiếp tục giấu giếm

Nếu Vĩnh Dạ nhận cha và cắt đứt liên lạc với Du Li Cốc, Du Li Cốc công bố việc này thì Đoàn Vương phải làm thế nào? Việc nào cũng có thể lấy đầu của nó.

Mơ hồ trong bóng tối, Vĩnh Dạ nghe thấy tiếng tranh cãi và tiếng khóc của Đoàn Vương phi, nó bình thần ngủ tiếp. Trời nóng không thể đắp chăn, thân dưới của Vĩnh Dạ chỉ đắp một tấm vải mỏng màu trắng, loáng thoáng vẫn nhìn thấy vết máu. Đoàn Vương phi ngồi trước giường Vĩnh Dạ, nhìn nó nằm trên đó, run tay vạch tấm vải ra nhìn, nước mắt lại không nén được trào ra.

Đoàn Vương đứng sau lưng, thấy bà rơi lệ thì thở dài: - Không sao cả, dưỡng...

- Dưỡng cái gì mà dưỡng! Sao chàng có thể ra tay tàn nhẫn thế? Sao chàng không đánh chết nó luôn cho rồi? Nó mới mấy tuổi? Thiếp biết là trong lòng chàng thấy khó chịu. Chàng cứ cười đi! Chàng đi đi! Thiếp... mẹ con thiếp sẽ đi, không làm phiền đến chàng nữa. - Đoàn Vương phi đột ngột quay đầu lại nói một tràng như pháo nổ.

Đoàn Vương bối rối, thấy Vương phi mắt đỏ vằn tia máu thì vờn định ôm bà, Đoàn Vương phi vung tay đẩy ông ra: - Năm xưa thiếp cho chàng một cái tát là nợ chàng, kiếp này thiếp đã trả chàng rồi; bây giờ tát chàng là vì chàng nợ Vĩnh Dạ. Chàng... hận thiếp cũng được, hà cớ gì phải hành hạ nó như thế?

- Ta... ta hận nàng lúc nào? - Đoàn Vương coi cái tát của Vương phi như đuổi ruồi, hoàn toàn không để bụng.

Đoàn Vương phi dấm tay lên giường, phẫn hận nói: - Mặt chàng in dấu tay mà vẫn còn lên kim điện khoe khoang, chàng hại thiếp không cưới được người khác!

- Nàng còn định cưới ai? - Gương mặt Đoàn Vương lập tức lạnh lẽo như băng.

- Thiếp cưới ai thì cũng sẽ không khiến Vĩnh Dạ bị thương đến mức này! - Vương phi không hề sợ ông, cao giọng nói.

Nộ khí của Đoàn Vương nhất thời tan biến sạch sẽ, dịu giọng nói: - Là ta không tốt, được không?

- Không phải chàng không tốt, mà chàng là một gã khốn! Sao chàng có thể ra tay độc ác như thế... - Nói rồi Vương phi lại bật khóc nức nở.

- Đừng khóc mà, được không? Ta không phải... không biết mà!

- Sao chàng lại không biết được? Chàng tâm tư thâm trầm như thế, sao chàng lại không biết? - Vương phi trừng mắt nhìn Đoàn Vương, lửa giận trong mắt lại lóe lên, ngón tay thanh mảnh chỉ mặt Đoàn Vương quát. - Nếu chàng thực sự không biết thì thôi chàng... e rằng chuyện gì chàng cũng biết... Thiếp hận nhất chàng điểm này!

- Được rồi, có phải đánh nặng lắm đâu!

- Không nặng? Chàng tưởng thiếp bị mù không nhìn thấy sao? Vĩnh Dạ đã hôn mê hai ngày hai đêm rồi, còn bảo là không nặng. Nếu nó... nếu nó có mệnh hệ gì thì chàng chuẩn bị cưới Vương phi khác đi!

- Nói vớ vẩn gì thế! - Đoàn Vương nổi giận, giơ tay đánh lên mông Vương phi. - Còn nói linh tinh nữa ta sẽ cho nàng nằm cùng với nó, theo đúng ý

nguyện của nàng.

Vương phi cũng nổi cáu, quát to: - Chàng đánh đi! Chàng... bắt nạt thiếp còn chưa đủ sao? Chàng mới đánh có thể đã khiến thiếp thấy đau. Vĩnh Dạ thì sao? Nó còn đau đến mức nào?

Đoan Vương đột ngột ôm chặt lấy bà, tựa cằm lên đầu bà, dịu giọng: - Ta cũng đau lắm..

Vương phi ngẩn ngơ, nỉ non khóc: - Không ra tay mạnh thế không được sao? Nó mới mười một tuổi mà.

- Ôn ào quá! - Vĩnh Dạ nghiêng đầu nhìn hai người sau một hồi cãi vã lại tình cảm với nhau, cuối cùng không nhịn được, lên tiếng ngắt ngang lời họ.

Vợ chồng Đoan Vương nghe thấy tiếng con thì vội vàng buông nhau ra, lao tới trước giường.

Vĩnh Dạ nằm úp trên giường, nghiêng đầu nhìn hai người họ, lo cho mình thế sao? Nó liếc nhìn tấm vải mỏng đắp trên người, bất giác mặt đỏ bừng, cảm thấy không tự nhiên.

- Vĩnh Dạ... - Vương phi thận trọng gọi hần.

Đoan Vương thấy Vĩnh Dạ ngượng ngịu thì bật cười, hỏi thăm dò: - Chẳng lẽ con mười tuổi rồi mà chưa từng bị ai đánh vào mông sao?

Vĩnh Dạ đỏ mặt, không chịu nói gì, cũng chẳng gật chẳng lắc.

- Từ trước tới nay chưa ai nhìn thấy sao? Sao có thể thế được?

- Đoan Vương có vẻ rất kinh ngạc.

Vĩnh Dạ nhớ lại gian thạch thất tối tăm, nhớ lời Thanh y sư phụ nói khi chia tay, nhớ tới mấy năm trước khi Ảnh Tử đưa mình vào cốc, buồn bã nói: - Người biết thì không nói, người... người đưa con tới thì không biết, cũng không nghĩ thế bao giờ.

Đoan Vương bật cười sảng khoái, cười cho tới khi Vĩnh Dạ thẹn quá hóa giận, lườm ông: - Có gì mà cười? Khi đó con còn nhỏ, không phát hiện ra thì có gì lạ? Con vốn ở trong thạch thất ba năm trời, tối tăm quanh năm không thấy mặt trời, ai mà biết cơ thể con trông như thế nào, ai mà biết ở chân con còn có đóa hoa!

Ở trong gian thạch thất tối tăm không thấy mặt trời suốt ba năm liền? Đoan Vương phi đau lòng rơi lệ: - Chẳng trách ban ngày con thường ngủ gật. Hoàng thái phó trách oan con rồi. Chàng cũng thế, chưa hỏi rõ ràng đã ra tay, Vĩnh Dạ giống bọn họ sao?

Đoan Vương tròn mắt nhìn bà, nghĩ bụng, ta hỏi rõ thế nào? Đứa nhóc này nếu không phải cố tình lao tới chịu đánh thì cũng lắm chỉ bị một trượng là thôi. Nghĩ tới đó, ông bèn đưa mắt nhìn Vĩnh Dạ, thấy tóc tai nó rối tung, gương mặt đỏ bừng, bộ dạng y như Vương phi khi nổi giận. Đứa trẻ này đã đoán được tâm tư khi mình ra tay sao?

- Năm xưa, không phải người của Du Li Cốc đã bế con đi sao, thế thì Vĩnh Dạ kia là ai? - Vĩnh Dạ thấy Đoan Vương và Vương phi đã nhìn thấy hết thì biết mình đã không đánh cuộc sai, lên tiếng hỏi.

Đoan Vương phi ngồi xuống đầu giường, nhìn Đoan Vương rồi đưa tay vuốt lên má Vĩnh Dạ, nói khẽ: - Bà ngoại con có một người tỷ muội song sinh, ta gọi là tiểu di. Tiểu di có ba người con, một người chị họ của ta cũng sinh con cùng lúc với ta...

- Khi đó binh lính nhà Trần tấn công, phụ vương ở Tân Ngọc Quan chống địch. Không ngờ nước Trần phái người lên vào, đến Kinh đô bắt cóc con. - Đoan Vương ăn năn nhìn Vương phi.

Vĩnh Dạ mỉm cười, nói tiếp: - Định dùng con để uy hiếp phụ vương sao? Kết quả là sau đó mẫu thân bèn bế đứa con của di nương tới nói là con, không cho nước Trần đạt được mục đích?

- Vĩnh Dạ thật thông minh, khi đó chị họ của ta sinh con, ta đi thăm tỷ ấy, vừa nhìn thấy con trai tỷ ấy đã tưởng nó là con. Tỷ ấy cũng là người phúc mỏng. Bọn ta vốn định cố gắng thời gian đó rồi sẽ dần dần tìm con, nhưng tỷ ấy lại ra đi. Thế là ta coi Vĩnh Dạ thành con. Ngoại công lại rất thương yêu con, đều là cháu ngoại của ông cả.

Chẳng lẽ Lý Ngôn Niên nói còn có người khác giống mình chính là con nhà đó? Chỉ vì mình là người giống nhất nên mới chọn mình. Vĩnh Dạ không nhịn được bật cười, cảm thấy vận may của mình thật tốt. Nó lập tức nhớ tới Ảnh Tử. Năm sáu tuổi, chính Ảnh Tử đã đích thân đưa nó tới Du Li Cốc, có mục đích gì? Năm xưa người bắt cóc mình là Ảnh Tử sao? Nếu là y thì vì sao y lại lợi dụng Du Li Cốc để đưa nó về?

- Họ đã đưa con tới đây thì chắc đứa bé kia cũng không còn nữa, đúng không? - Đoan Vương phi thờ dãi, nhiều năm qua không giao tiếp với nhau, nên cũng không quá đau lòng.

Vĩnh Dạ thấy lòng hồ thẹn, nói khẽ: - Con... thấy người đó ngủ rồi.

Bàn tay Đoan Vương phi siết mạnh, kéo Vĩnh Dạ vào lòng: - Sau này mẹ sẽ bảo vệ con, tuyệt đối không để ai làm tổn thương con dù chỉ là một chút. Những năm qua con sống thế nào?

Một câu nói đủ để khơi dậy mọi hồi ức của Vĩnh Dạ về Du Li Cốc. Hàng ngàn đứa trẻ tàn sát lẫn nhau, ở trong bóng tối suốt ba năm trời, người huynh đệ Nguyệt Phách, Thanh y sư phụ thật thà cứng nhắc, mỹ nhân tiên sinh biến vạn hóa, cả người thần bí cùng hán học nghệ... Những việc này nên nói với Vương phi thế nào? Nó cười đáp: - Con bị mất trí, cũng giống Vĩnh Dạ, là một đứa ngốc, thậm chí con còn chẳng biết ngâm thơ. Sau đó thì dần dần tỉnh lại.

Wang phi rơi lệ: - Thật, khi còn nhỏ, mỗi năm tuổi mẹ mới biết nói, cũng như tự nhiên tỉnh dậy sau giấc ngủ. Vĩnh Dạ kia cũng chẳng chịu nói năng gì, năm bốn tuổi Ý Hồng nghe thấy nó mở miệng, mẹ vội vàng đi thăm, nó... nó chỉ ngâm nga một bài thơ của ngoại công con, rồi lại chẳng mở miệng ra nói gì nữa. Mẹ thấy nó thế cũng khó chịu, một thời gian sau mới tới thăm, nó coi như mẹ không tồn tại. Gặp phụ vương con thì cứ như chuột gặp mèo, sợ hãi run rẩy, đành phải cho nó ở Hoàn Ngọc viện. Nó càng lớn, mẹ cứ nhìn nó là nghĩ, nếu Vĩnh Dạ của mẹ còn sống thì sẽ như thế nào? Nhìn mãi rồi chẳng muốn gần gũi với nó nữa. Vĩnh Dạ, con trách mẹ không? - Nhà này còn có bệnh di truyền ư? Vĩnh Dạ ngần ngại, nhớ lại trước năm sáu tuổi, mình không có chút ấn tượng nào, nó không biết mình nên khóc hay nên cười. Ánh Tử, Ánh Tử thần bí? Nếu trước năm sáu tuổi mình nằm trong tay Ánh Tử thì chắc hẳn y biết hết mọi chuyện, nhưng vì sao lại không nói? Ánh Tử là bạn hay là địch? Bí mật này khi nào mình mới có thể giải được?

- Nhưng cha mẹ có bao giờ từng nghĩ, nói với người ta rằng Thế tử vẫn còn đây thì con... làm thế nào? - Vĩnh Dạ nghĩ tới là lại thấy túi thân Đoàn Vương nghiêm mặt nói: - Hai quân đối đầu nhau, nếu ta vì con mà rút binh chiến bại thì sao còn mặt mũi mà nhìn liệt tử liệt tông? Chưa nói tới con, cho dù là mẫu thân con cũng tuyệt nhiên không được.

- Ý con là, con... con... - Vĩnh Dạ đáp ứng hồi lâu không nói nên lời, bực bội quay mặt đi không muốn nhìn ai. Đoàn Vương phi nhận ra điều bất thường, dịu giọng nói: - Có gì đâu? Chẳng lẽ đến việc này ta với phụ vương con còn không làm chủ được? Chúng ta vào cung gặp Thái hậu và Hoàng thượng.

- Không được. - Vĩnh Dạ quay đầu lại, từ chối. Nó nhìn Đoàn Vương, ông cũng đang nhìn nó, ánh mắt hai người đều lộ rõ vẻ trầm tư.

Đoàn Vương bật cười: - Đã về rồi thì cứ là bản thân con, phụ vương không muốn con mạo hiểm.

- Mẹ, con muốn uống canh, uống canh do đích thân mẹ nấu.

Wang phi gật đầu, đứng lên, chép miệng: - Đúng thật là! Có chuyện gì không muốn mẹ nghe thấy thì cứ nói thẳng ra.

Vĩnh Dạ ngượng ngùng, giận dỗi nói: - Con thích như thế.

Đoàn Vương phi giật mình, vội nhanh bước chân, trước khi đi ra Vĩnh Dạ còn nghe thấy bà lẩm bẩm: - ... nợ nó...

Đoàn Vương chăm chú nhìn Vĩnh Dạ. Ngũ quan không một khiếm khuyết, giống y như Vương phi. Vương phi dịu dàng như nước, nhưng tận trong xương cốt lại vô cùng bướng bỉnh. Trên người Vĩnh Dạ toát lên một sức sống tràn trề, nét toan tính ấy thực sự quá giống ông. Ông càng nhìn càng thấy vui.

Dáng vẻ của ông lọt vào mắt Vĩnh Dạ trông thật nực cười, nó cố nén lại: - Dương dương tự đắc!

Đoàn Vương ngần ngại, khóe miệng nhếch lên vẻ tự hào, dịch ghế ngồi sát giường, thông thả nói: - Nói trước, không ai được giở tâm cơ.

- Cha nói trước! - Vĩnh Dạ không muốn làm người mở đầu.

- Con khôn quá đấy! - Đoàn Vương cười, ngẫm nghĩ rồi nói - Đương nhiên là ta không muốn bị cuốn vào vòng bần lập Thái tử của Hoàng thượng, sẽ tìm cơ hội để kéo con ra.

- Con thấy cha đánh mạnh lắm, nếu không phải vậy thì làm gì có chuyện con cho cha nhìn thấy... nhìn thấy bông hoa đó? - Mặt Vĩnh Dạ lại đỏ bừng.

Ánh mắt Đoàn Vương lướt lên trên người nó, cố nhịn cười: - Cho dù có phải hay không thì con vẫn muốn tìm ta làm chỗ dựa.

- Con sợ chết trong tay cha thì chẳng đáng chút nào. - Vĩnh Dạ khẽ cười.

Bầu không khí trở nên ngưng đọng, Đoàn Vương nhìn sâu vào mắt Vĩnh Dạ, thông thả nói: - Nếu con không phải do ta sinh ra thì ta thực sự không thể nào tin được con.

Con còn giỏi hơn ta năm xưa!

Vĩnh Dạ cười ha hả: - Rong sinh rong, phượng sinh phượng, con của chuột thì lại đào hang, câu này quả không sai.

Đoàn Vương ngượng ngùng ho khan hai tiếng: - Chuột gì! Tóm lại, con phải là đúng bản thân con! Nói thế thì còn ra gì!

- Chẳng lẽ phụ vương không thấy con như bây giờ rất tốt sao? - Vĩnh Dạ chớp mắt. Trong một năm, Vĩnh Dạ đã giết Vương lão bán mì, Kinh đô Phủ doãn Tào đại nhân, Đốc sát viện Ngự sử Vương đại nhân, ông trùm buôn gạo đất Kinh đô Mã viên ngoại... khiến Phong Dương Hề đi khắp nơi tìm. Nếu Vĩnh Dạ nhận cha và cắt đứt liên lạc với Du Li Cốc, Du Li Cốc công bố toàn bộ việc này thì Đoàn Vương phải làm thế nào? Việc nào cũng có thể lấy đầu của nó. Bảo Đoàn Vương vừa mới nhận con ruột về đã phải vì đại nghĩa diệt thân? Bảo người mẹ dịu dàng lại một lần nữa đau lòng muốn chết? Vĩnh Dạ không có lựa chọn, chỉ đành triệt để tiêu diệt Du Li Cốc, chặt đứt mọi hậu họa.

Đoàn Vương biến sắc, trầm giọng nói: - Ta không biết thì thôi, giờ đã biết rồi sao có thể...

- Tâm nguyện của phụ vương cũng là tâm nguyện của Vĩnh Dạ.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Đoan Vương nói khẽ: - Lần đầu tiên con lừa được ta, khiến ta tưởng rằng con không bị thay thế.

Lần thứ hai con khiến ta kinh tâm động phách, thần thái đó rõ ràng là nói với ta, ta đã sai. Đây là lần thứ ba, con thông minh đoán được mọi thứ, ta cảm thấy rất an ủi.

Vĩnh Dạ bỗng dung ngưng ngừng, ho khan một tiếng, cười nói: - Giờ thì tốt rồi, con có thể không vào cung học nữa, đỡ làm Hoàng thái phó nổi giận.

- Không cần nữa, con bị thương rất nặng. Thái hậu và Hoàng thượng đã hỏi thăm mấy lần... Phụ Vương trả lời rồi, nói con bệnh cũ tái phát, ở trong phủ dưỡng tốt hơn. - Đoan Vương cân nhắc rồi nói.

- Đại diện hạ thường bảo vệ con, có lẽ con phải vào cung cảm ơn huynh ấy.

Đoan Vương dịu giọng nói: - Hoàng thượng đã hạ chỉ lập Nhị Hoàng tử làm Thái tử. Đại Hoàng tử được phong làm Hựu thân vương, cho xuất cung ở riêng rồi. Sau này không cần vào cung cảm ơn nữa.

Nhanh thế sao? Vĩnh Dạ bất giác thấy đắc ý.

- Thế con với Nhị Hoàng tử lại giờ trò gì với nhau?

- Phụ vương quả không hổ danh là xảo quyết! - Vĩnh Dạ cười nói - Sao lại đoán ra là con với Nhị Hoàng tử đang đóng kịch?

Đoan Vương hừ một tiếng: - Con thừa biết ba tên nội thị kia sẽ không thoát được cái chết, ngay cả việc Đại Hoàng tử bị đá ra cũng đoán được. Chuyện này người có lợi đương nhiên là Nhị Hoàng tử, không thì là ai?

- Sao con biết ba tên nội thị kia chết được! - Vĩnh Dạ không thừa nhận, nhưng khẩu khí thì chẳng khác nào mặc nhận.

Gương mặt Vĩnh Dạ trông rất ngây thơ, thân thể nhỏ bé vẫn còn bị thương, vô cùng yếu ớt, nhưng lại giăng kể dùng ba mạng người để đá Đại Hoàng tử ra khỏi ván cờ này, dùng một trận đòn để thoát thân. Đoan Vương thấy lạnh người, nghiêm túc đánh giá lại nó.

- Tại sao con có thể tính chuẩn rằng Hoàng thượng sẽ cho rằng Đại Hoàng tử ra tay giết bọn nội thị?

Vĩnh Dạ mỉm cười ngọt ngào: - Bởi vì Nhị Hoàng tử đã nói, Đại Hoàng tử thích con, cuộc tranh đua ngôi vị Thái tử kịch liệt như thế mà Đại Hoàng tử thích con thì về nhân cách là có vấn đề, vậy sao còn có thể tiếp tục tranh giành? Cho dù người không phải do Lý Thiên Hựu giết, thì cũng vẫn bị tình nghi là giết người diệt khẩu.

- Con! - Đoan Vương thở dài lắc đầu - Chẳng lẽ con không chịu làm bản thân mình, cứ phải làm như thế này sao?

- Du Li Cốc muốn con ủng hộ Đại Hoàng tử, họ có thể không sót ruột được không? Cho dù người họ ủng hộ không phải Đại Hoàng tử thì cũng sẽ sót ruột. Khi nôn nóng chắc chắn sẽ để lộ sơ hở, trên đời này chẳng có bí mật nào là giữ mãi được cả.

Thanh y sư phụ nói, thích khách trong thiên hạ đều từ Du Li Cốc mà ra.

Một nơi bồi dưỡng thích khách, đồng thời cũng là tổ chức thích khách. Có cầu tất có cung, mỗi một nhiệm vụ đều ra giá rất cao. Bất cứ ai nếu gặp phải phiền phức đều tìm đến Du Li Cốc, họ chưa bao giờ thất thủ, và cũng không bao giờ để lại hậu họa. Du Li Cốc có được tiếng tăm như thế, đương nhiên sẽ phát triển càng thêm nhanh chóng. Mẫu Đơn viện còn mở đến tận kinh đô các nước, là nơi tiếp nhận nhiệm vụ, trao đổi tin tức. Lâu dần, trở thành một tổ chức bí mật độc lập nằm ngoài các nước. Không chỉ Đoan Vương, mà đất nước nào cũng muốn tiêu diệt Du Li Cốc, nhưng lại không thể không dây dưa với nó, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một nụ cười nhàn nhạt nở trên khóe môi Đoan Vương, ánh mắt ông thu về, lóe lên tia lạnh: - Mượn giả làm thật, lợi dụng việc lập Thái tử để làm loạn triều cương, Du Li Cốc này không chỉ là một tổ chức bán mạng vì tiền đơn giản.

- Phụ vương từng nói Lý Ngôn Niên thuyết phục người ba năm, người mới đồng ý đưa Thế tử đi điều trị. Chắc chắn là phụ vương có dự định tiêu diệt Du Li Cốc, chỉ có điều chưa tìm được lý do, Vĩnh Dạ sẽ giúp phụ vương tìm ra lý do này.

- Phụ vương lo cho con, sau này...

Vĩnh Dạ ngăn lời ông lại, không hề do dự: - Sau này để tiêu diệt xong Du Li Cốc rồi hãy nói.

- Thực ra con đã đoán ra được rồi, nhưng không muốn nhận chúng ta, đúng không? - Đoan Vương bình tĩnh hỏi.

Vĩnh Dạ cười cười nhìn ông: - Dù sao ở Vương phủ một năm, con chỉ nghĩ làm gì có ai mà giống nhau như thế? Thêm vào đó là bông hoa kỳ lạ ở chân, con cứ cảm thấy nó như là ám ký ai đó để lại. Chẳng qua là con may mắn thôi.

Đoan Vương mỉm cười: - Cũng tại mẫu thân con nghịch ngợm, lẽ ra không nên vẽ ở đó.

Vĩnh Dạ nghi hoặc hỏi: - Thế thì nên ở đâu ạ?

Đoan Vương cố nhin cười: - Sau này con sẽ biết.

Vĩnh Dạ quay đầu đi, định nhắc chân lên nhìn bông hoa, nhưng làm động đến vết thương, ngoác miệng ra kêu.

- Con nên học chút công phu thì sẽ không bị thương nặng như thế nữa.

Có nên nói với ông là mình biết võ không? Nói rồi Đoan Vương sẽ đoán được mình là sát thủ của Du Li Cốc, bao nhiêu công lao khó nhọc sẽ uổng phí.

Vĩnh Dạ chớp mắt, thờ dãi: - Nếu họ dạy Vĩnh Dạ kia công phu thì con tin rằng họ cũng sẽ dạy con công phu.

- Học công phu cái gì? Con có thể bình an là phụ vương hài lòng rồi.

Lời của Đoan Vương như một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên trái tim Vĩnh Dạ, khiến nó dấy lên một cảm giác chua xót. Cuối cùng kiếp này nó cũng đã tìm được cảm giác về một gia đình, cảm giác về một người cha.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Vĩnh Dạ, nó thở phào nhẹ nhõm.

Lý Ngôn Niên muốn mình giúp Đại Hoàng tử, nói là Du Li Cốc muốn phò tá Lý Thiên Hựu lên ngôi Hoàng đế. Nói rằng Lý Thiên Hựu không có chỗ dựa, ôn tồn và yếu đuối. Nhưng mình nghĩ đi nghĩ lại, thấy Đại Hoàng tử còn xảo quyết hơn Nhị Hoàng tử, không cần giúp, y cũng có thể thắng. Hoàng đế chẳng qua là e dè địa vị của Hoàng hậu và thân phận đích tử của Nhị Hoàng tử, nhưng trong lòng có lẽ thích Đại Hoàng tử hơn.

Nếu đã như thế thì ý đồ thực sự của Du Li Cốc là gì? Là muốn mình với Đại Hoàng tử giao tình sâu đậm, sau đó bảo mình hại y, khiến Đại Hoàng tử thất bại thực sự sao? Thử Du Li Cốc muốn có nhất là gì? Là ủng hộ Nhị Hoàng tử hay Tam Hoàng tử?

Vĩnh Dạ suy nghĩ rất lâu, suốt một năm qua tình cảm của nó với Đại Hoàng tử đã dần dần sâu sắc hơn, gần như đã về cùng một phía, nhưng lại âm thầm thể hiện lòng trung thành với Nhị Hoàng tử. Nhị Hoàng tử đâu ngu đến độ từ chối ý tốt của Thế tử Đoan Vương? Đương nhiên là rất phối hợp.

Nếu Du Li Cốc đứng về phía Đại Hoàng tử thì chắc chắn nó sẽ không cho họ được như ý.

Cho dù Du Li Cốc ủng hộ ai, Lý Thiên Thụy cũng được đăng lên bảo tọa Thái tử như ý nguyện, Du Li Cốc chắc chắn sẽ hành động bước tiếp theo, Lý Thiên Hựu liệu có cam tâm từ bỏ không? Lý Thiên Tường có phục không? Vĩnh Dạ rất háo hức chờ đón.

Nó ngáp dài, lật tấm chăn mỏng lên, nhìn bông hoa dưới chân mỉm cười. Nằm trên giường năm ngày trời, Vĩnh Dạ cảm thấy thật hạnh phúc.

Vương phi xinh đẹp đồ dành nó như một con cún cưng. Muốn ăn có ăn, muốn uống có uống, không cần Vĩnh Dạ phải lao tới mà Vương phi chủ động ôm nó vào lòng. Hít hà mùi thơm ấm áp từ người bà, Vĩnh Dạ cảm thấy vòng ôm của Vương phi đúng là thiên đường.

Vương phi, Lý Chấp sự cầu kiến.

Đoan Vương phi thơm lên má Vĩnh Dạ, miệng nở nụ cười tươi rói: - Chắc là mang thuốc trị thương tới cho con. Thuốc hần mang tới dùng được lắm, không để lại sẹo, chứ có sẹo thì xấu lắm. Mẹ đi xem xem... ngày mai... con chuyển về Hoàn Ngọc viện nhé! - Nói rồi bà tỏ ra vô cùng luyến tiếc.

Vĩnh Dạ thờ dãi, còn ở trong phủ thì phải thế, nếu sau này... nó không dám nghĩ, ngoan ngoãn gật đầu: - Con biết rồi. Ở chỗ mẹ cũng không thể lâu dài được, phụ vương sẽ không vui.

Vương phi quay đầu lại, quát lớn: - Nghĩ gì thế hả? Bé tí mà ranh ma, sau này chẳng biết ai mới trị được con!

Vĩnh Dạ thấy Vương phi cười thì hừ giọng: - Nếu chịu cho con tát một cái rồi đem đi khắp nơi khoe khoang thì con sẽ phục. - Nói xong nó đỏ mặt nằm xuống giường, ra hiệu bảo Vương phi mau đi đối phó với Lý Ngôn Niên, rồi chăm chú lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài. Lý Ngôn Niên có vẻ rất sốt ruột, mấy ngày nay Vĩnh Dạ ở trong nội thất của Vương phi không cho ai gặp mặt. Dụ Gia Đế lập Nhị Hoàng tử Lý Thiên Thụy làm Thái tử, Đại Hoàng tử ra ngoài ở riêng, liên tiếp những chuyện xảy ra phá hoại kế hoạch của họ. Lúc này hần đang vừa chửi Đoan Vương ra tay độc ác, Vĩnh Dạ ngu ngốc, vừa mong Vĩnh Dạ sớm khỏe lại.

Buổi tối Đoan Vương ngủ ở thư phòng, trong nội viện, tam điện của Vương phi lại được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, hần đâu dám mạo hiểm? Chi đành nhân lúc mang thuốc tới để tìm hiểu tin tức từ Vĩnh Dạ.

- Thuốc của Lý Chấp sự rất tốt, thương thế của Vĩnh Dạ khỏi rất nhanh, lại không để lại sẹo. Lý Chấp sự nhọc lòng quá, Vương gia nói nhất định phải tạ ơn ngài. - Đoan Vương phi lúc nào cũng dịu dàng, hiền hòa như thế.

Lý Ngôn Niên cười đáp: - Thế tử khỏi bệnh, tiểu nhân thấy vui lắm rồi, không cần phần thưởng.

Vương phi đảo mắt, thần sắc tối đi, thờ dãi: - Tuy là vậy nhưng phụ vương nó ra tay nặng quá. Ngoại thương khỏi rồi mà hôm nay vẫn còn ho ra máu, e là bị thương tới nội phủ, đành phải tĩnh dưỡng thêm, tháng bé này... lúc nào cũng bệnh tật...

- Vương phi đừng lo. Thế tử còn nhỏ, cứ thông thả tĩnh dưỡng là không có vấn đề gì đâu, tiểu nhân đi mời thần y Hồi Hồn tới phủ, cho dù thế nào cũng sẽ trị khỏi cho Thế tử. - Lý Ngôn Niên dịu giọng khuyên nhủ.

Đoan Vương phi gương gao mỉm cười: - Mời được thần y tới đây là tốt nhất... Đúng rồi, vẫn nói là gả Lâm Thúy cho ngài, mùa thu năm nay tổ chức hỷ sự luôn nhé.

- Đa tạ Vương phi. Sức khỏe của Thế tử không tốt, cứ để Lâm Thúy ở lại phục vụ Thế tử một thời gian, khi nào Thế tử khỏe hơn rồi tổ chức cũng không muộn. - Lý Ngôn Niên trầm nghĩ, hỷ sự không thể tiến hành nhanh như thế, hẳn còn muốn Lâm Thúy ở lại Hoàn Ngọc viện vì nhiều lý do khác.

- Cũng được, Lâm Thúy từ nhỏ đã chăm sóc Vĩnh Dạ, khi nào nó khỏi bệnh thì cưới vậy. Có điều làm lỡ chuyện vui của hai người, ta và Vương gia thấy khó xử lắm. Đúng rồi, ngày mai bảo Vĩnh Dạ chuyển về Hoàn Ngọc viện dưỡng bệnh, ở viện tử của ta, Vương gia bận việc, người đi qua đi lại khó tính đường.

Lý Ngôn Niên khó che giấu được nỗi hân hoan trong lòng, nhanh chóng đồng ý.

Hai người đang nói chuyện thì Vĩnh Dạ ở trong phòng dùng nội công ép mạnh, ho khan mấy tiếng. Lý Ngôn Niên nghe thấy thì hiểu là Vĩnh Dạ muốn nói với mình rằng nó không sao, cuối cùng cũng an tâm hơn.

Từ đó Vĩnh Dạ ở lại Hoàn Ngọc viện dưỡng bệnh, Đoan Vương ra lệnh không cho bất cứ ai làm phiền. Chung quy ngày trước Vĩnh Dạ cũng thường dưỡng bệnh một mình, giờ quay lại trạng thái trước kia, cũng chẳng ai cảm thấy bất thường.

Lý Chấp sự đương nhiên là ngoại lệ, không phải hẳn đi làm phiền thiếu gia, mà là đi thăm vị hôn thê Lâm Thúy. Hẳn biết thiếu gia thích pha trà, nên thường nghĩ cách tìm đủ mọi loại trà nổi tiếng tới lấy lòng.

Có lúc, Vĩnh Dạ buồn chán cũng giữ Lý Chấp sự ở lại pha trà, trò chuyện.

Hương trà bay lên, Vĩnh Dạ thấy thật thanh thần.

Công phu nhẩn nại của Lý Ngôn Niên ngày càng tốt. Vĩnh Dạ trầm nghĩ, đổi lại là trước kia, chỉ cần không có người, hẳn ta sẽ lên tiếng. Bây giờ, chưa uống hết tuần trà đầu tiên, hẳn sẽ không nói gì.

- Đa tạ thiếu gia! Tay nghề pha trà của người ngày càng tốt. Biết thiếu gia thích trà, nghe nói Mẫu Đơn viện mới có một quán sự, cũng nghiên cứu về trà rất kỹ, thiếu gia có thời gian có thể tới đó xem. - Lý Ngôn Niên nheo mắt đưa tách trà lên mũi ngửi, hương trà len lỏi vào tận trong tim, gương mặt toát lên vẻ hài lòng.

Vĩnh Dạ cũng nâng tách trà, bỗng dưng cười khê, nói: - Trước đây sư phụ không uống trà, giờ thay đổi rồi hả?

Mặt Lý Ngôn Niên cứng đờ, đặt tách trà xuống, thông thả nói: - Con người thường có những lúc thay đổi thói quen.

Vĩnh Dạ tỏ vẻ nuối tiếc: - Vĩnh Dạ vốn muốn thử ủ rượu, ngày nào đó sẽ ủ cho sư phụ một vò rượu ngon. Ai ngờ giờ sư phụ cũng muốn uống trà rồi.

Khóe mắt Lý Ngôn Niên giật giật: - Nhưng người thay đổi quá nhiều, chẳng qua mới về phủ được một hai năm mà sư phụ không hiểu nỗi tâm tư của người nữa rồi.

Vĩnh Dạ đưa mắt nhìn cây cỏ ngoài sân, thông thả nói: - Tuy rằng tôi bị bệnh nhưng chưa từng cắt liên lạc với Hựu thân vương Thái tử điện hạ, cũng may không ai hoài nghi Thế tử bệnh tật của Đoan Vương lại là thích khách Tinh Hồn giết người không chớp mắt, tôi luôn trung thành với Du Li Cốc.

- Ban đầu bảo người theo Hựu thân vương, giúp hẳn leo lên ngôi vị Thái tử, nhưng lại mang tới kết quả ngược lại. Vì sao lại theo Nhị điện hạ? - Đằng sau ngữ khí bình thản của Lý Ngôn Niên là một cơn sóng dữ dội.

Vĩnh Dạ cười ha ha, không hề cảm thấy chột dạ hay sợ hãi. Sát khí nồng đậm tỏa ra xung quanh, Lý Ngôn Niên nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp đối diện, nụ cười ấy, phong thái tự đắc ấy, nó còn là Tinh Hồn sao? Hẳn gần từng tiếng: - Có biết là đi ngược lại lệnh của son cóc, người chỉ có một con đường chết thôi không?

- Lý Thiên Thụy lên ngôi Thái tử, đương nhiên là dựa vào thân phận đích tử của Hoàng hậu và thế lực của ngoại công hẳn, La Thái sư. Hoàng thượng muốn lập Hựu thân vương không có thế lực... dựa vào đâu? Tính cách ôn hòa? Tri thư đạt lễ? Hay là sự ủng hộ của Du Li Cốc?

Lý Ngôn Niên nghe tới câu cuối cùng thì hừ một tiếng, thần sắc cao ngạo, dường như vô cùng tự tin vào Du Li Cốc.

- Tôi không làm theo sắp xếp của son cóc là tiếp cận Hựu thân vương, ngược lại ủng hộ Lý Thiên Thụy, dùng ba mạng người và một trận đòn để đổi lại việc Hoàng thượng hạ quyết tâm lập hẳn làm Thái tử. Trong hoàng cung, Hựu thân vương khó lòng phát triển thế lực, còn Lý Thiên Thụy đã có ngôi vị Thái tử sẽ đắc ý, đột trước nghe nói hẳn đánh chết mấy nô tài ngay trong Khánh Nguyên điện. Lý Thiên Thụy tàn bạo như thế sớm muộn gì cũng bị phế, chẳng phải cũng đạt được mục đích phò tá Đại Hoàng tử đăng cơ sao? Sư phụ, tôi làm sai hay sao? - Vĩnh Dạ chậm rãi nói.

Lý Ngôn Niên không hề nghi ngờ, cười nói: - Cốc chủ anh minh, đoán được suy nghĩ của người, không hề trách cứ, chỉ bảo ta xác nhận lại thôi.

Vĩnh Dạ thở phào một hơi, cười nói: - Ta biết cốc chủ sẽ không hoài nghi người tốt mà. Sư phụ luôn sống trong Vương phủ, nếu ta có hành động khác thường gì, với trí tuệ của sư phụ thì chẳng lẽ lại không phát hiện ra?

Vĩnh Dạ đã thành công khi nhìn thấy niềm vui trên mặt Lý Ngôn Niên. Bao nhiêu năm qua, coi như nó đã nắm được đặc điểm này của Lý Ngôn Niên rồi. Kiêu ngạo và tự đắc, không coi ai ra gì, tuy là Chấp sự trong Vương phủ nhưng nhìn hẳn ta có điểm nào trông giống nô tài không?

- Tinh Hồn.

Vừa nghe thấy cái tên này, Vĩnh Dạ đã cười, Du Li Cốc lại có nhiệm vụ mới rồi: - Sự phụ không cần phải nghiêm túc thế, người và ta đều biết, trong vòng hai mươi trọng tuyệt đối không có ai nghe trộm.

Cuối cùng Du Li Cốc cũng chấp nhận phương thức của nó, đi theo tư duy của nó.

Cáo bệnh với bên ngoài, sau lưng thì làm việc cho họ.

Phải bao lâu nữa mình mới có thể tìm được bí mật của Du Li Cốc từ những dấu vết nhỏ bé này? Vĩnh Dạ không nôn nóng, mình vẫn còn trẻ, còn Lý Ngôn Niên và lão cốc chủ rồi sẽ già đi.

Có lẽ bây giờ là lúc nên bỏ từng tảng đá ngáng đường họ đi, khi các Hoàng tử đã thành niên, khi mình chuyển đá đi cũng sẽ đồng thời có sức mạnh khiến họ tự lấy đá đập chân mình.

Mấy năm tới cứ sống vậy thôi.

Chú thích: 1 Tiểu di: Dì út.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Nhà bên có cô gái mới lớn

Vĩnh Dạ thường cảm thán với Lý Ngôn Niên: - Hồng nhan họa thủy, Thái tử cũng như thế, cái gì không có được mới là tốt nhất. Nếu son cốt muốn phò tá Hựu thân vương thì đây là cơ hội tốt.

Mùa xuân năm Dự Gia thứ hai mươi ba, Kinh đô bị bao phủ bởi một bầu không khí vô cùng khác thường.

Men theo Kiến An Môn đi tới bên ngoài Ngọ Môn, các trà lầu tửu quán hai bên đường không một chỗ trống.

- Đoan Vương văn võ song toàn, mưu lược hơn người, lại đích thân thống lĩnh ba đạo quân Kiều Kị, Hùng Cừ, Báo Kỵ xuất chinh, nghe nói Tam điện hạ là người rất dũng mãnh, quân Trần tất sẽ bại. - Một thư sinh tự tin tuyên bố.

Ba người còn lại tỏ vẻ coi thường: - Địa thế của Tấn Ngọc Quan vô cùng hiểm yếu, mười tám năm trước đại quân nước Trần xâm lược biên giới đã phải chịu thiệt, bị Đoan Vương đánh bại quay về, nay quay lại vết xe đổ, lại gặp phải đội quân tinh nhuệ của chúng ta, làm gì có chuyện không bại trận. - Mọi người ngồi cùng đều luôn miệng khen phải.

Trận chiến giữa hai nước An, Trần đã bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, nay đã kéo dài hơn ba tháng. Đoan Vương là thống soái, Tam Hoàng tử Thiên Tường được phong chức Vũ Hiến tướng quân, dẫn quân đồng hành. Lục quân của An quốc nay đã xuất đi ba, có được vùng Tấn Ngọc Quan hiểm yếu, quân Trần thoái lui là chuyện mà mọi người đều dự đoán được.

Ba quân năm nay chiến thắng trở về, thần dân Kinh đô đổ xô ra đường để chứng kiến uy phong của Đoan Vương và Tam điện hạ.

Trong tiếng huyền ảo, chợt nghe một giọng lạnh lạnh vang lên: - Tiểu nhị! Còn bàn nào gần cửa sổ không?

Tiếng nói lạnh lốt như chim, nhất thời thu hút sự chú ý của mọi người. Quay đầu lại, thấy đó là một thiếu nữ chừng mười bốn, mười lăm tuổi, gương mặt trái xoan trắng ngần cùng đôi mắt đen lay lay toát lên vẻ lạnh lợi. Nàng mặc xiêm y màu lục nhạt, càng tôn lên nước da trắng như tuyết, đẹp như tranh vẽ.

Tiểu nhị thấy nàng ăn mặc toát lên vẻ quý phái thì tỏ ra hơi khó xử, ân cần lại gần nở nụ cười xin lỗi: - Cô nương, hôm nay kín...

Một thiếu nữ hơi nhếch lên, ngón tay thon dài chỉ vào góc nhà: - Chẳng phải chỗ đó còn một bàn sao?

Tiểu nhị biết nàng muốn nói tới chỗ ngồi còn trống ở nhà tọa lạc sau tám rèm, bèn lên tiếng: - Ba ngày trước có người đặt rồi, chắc cũng định tới ngắm ba quân. Ba quân chưa vào thành, khách nhân chưa tới thôi.

Thiếu nữ hừ giọng, mở lòng bàn tay để lộ ra một đỉnh kim nguyên bảo lớn, phải tới năm lạng: - Chỗ này đủ để các người đền tiền cho hán chưa?

Tiểu nhị toát mồ hôi lạnh, nhìn đỉnh vàng thềm rõ dài, nhưng không dám đưa tay ra. Chừng quây nghe tiếng ồn ào thì mỉm cười đi tới bên nàng thiếu nữ: - Mời cô nương, tiểu điểm kinh doanh mấy chục năm nay đều nhờ khách nhân giúp đỡ, nhưng không dám làm tổn hại tới thanh danh. Cô nương bỏ vàng nhiều đến đâu thì tiểu điểm cũng không dám nhận. Hôm nay đông khách, tiểu nhân tìm cho cô nương một chỗ tốt khác được không?

Nói rồi lại quay người chào các khách nhân ngồi gần cửa sổ. Bình thường chương quây là người ôn tồn, nhã nhặn, thiếu nữ trước mặt lại là một giai nhân xinh đẹp, ai nỡ gây khó dễ cho người đẹp? Ai chẳng mong nàng ngồi lâu thêm một lát để được ngắm nàng. Không lâu sau, thực sự có một chiếc bàn gần cửa sổ trống ra.

- Mời cô nương! - Chương quây, tiểu nhị đều mỉm cười, tưởng rằng đã giải quyết được một bài toán khó.

Thiếu nữ đó mỉm môi cười, đi thẳng tới nhả tọa sau chiếc rèm trúc. Lúc này trên cầu thang lại vang lên tiếng bước chân, một nha đầu chạy lên, đưa mắt nhìn ngó xung quanh, rồi thở hổn hển đi vào nhả tọa: - Tiểu thư, người đi nhanh quá.

Một chủ một tớ chẳng để ai vào mắt khiến chương quây vừa giận vừa cuồng, luôn miệng nói với vị tiểu thư kia: - Ui dà! Cô nương, khách nhân tới thì tôi biết làm thế nào?

Thiếu nữ mỉm môi cười: - Chương quây an tâm, hấn sẽ không gây khó dễ cho ta đâu, cứ bảo hấn... - Mặt thiếu nữ bỗng đỏ bừng, cắn nhẹ môi, nói: - Cứ bảo hấn ngồi bên ngoài được rồi.

A Ngọc che miệng cười: - Chương quây đừng buồn, có Quận chúa nhà tôi ở đây thì không có phiền phức gì đâu! Tiểu nhị ca! Phiên huynh mang một ấm trà Bích La Xuân lên đây, thêm vài đĩa điểm tâm nữa.

Chương quây và tiểu nhị đều giật nảy mình vì lời của A Ngọc, hóa ra đây là Quận chúa à! Nhưng vị khách kia... ông ta bất giác đưa tay lên lau mồ hôi, chúng nhân trong trà lâu cũng đã nghe thấy, lại càng tò mò hơn.

- Tường Vi quận chúa! Là Tường Vi quận chúa, bảo bối của Tĩnh An Hầu gia đây!

- Chẳng trách không chịu ngồi ở đại đường!

- Quận chúa thân phận vô cùng cao quý, có lẽ khách nhân đã đặt chỗ cũng sẽ cam tâm tình nguyện nhường chỗ thôi.

Có người phì cười, liếc nhìn bên trong rồi thì thào: - Lát nữa sẽ có kịch hay xem rồi.

Giọng người đó nghe vô cùng thần bí, tam quân còn chưa vào thành mà chúng nhân đã đông tai lên nghe hấn nói tiếp.

- Chẳng lẽ các người không biết, vị Quận chúa này hô mưa gọi gió, là người trong mộng của đương kim Thái tử điện hạ?

Chúng nhân vỡ lẽ.

Người đó lại thần bí cười tiếp: - Quận chúa lại có một vị khắc tinh!

- Ai?

- Ai dám tranh với Thái tử điện hạ?

Người nọ vẻ mặt hưng phấn, đang háo hức muốn kể ra bí mật này. Bỗng dưng nghe thấy có tiếng động ở chỗ cầu thang, bốn thị vệ mang đao xuất hiện. Ánh mắt của chúng nhân đều chuyển về hướng đó, không biết người sắp tới là ai mà lại phô trương như thế.

Chương quây thấy người đặt chỗ đã tới, lại lau mồ hôi, nở nụ cười cầu tài: - Gia! Vị đó... tiểu nhân...

Tên thị vệ đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của chương quây, liếc thấy có hai người ngồi sau tấm rèm trúc, khoe miệng giần giật, không biết là cố nín cười hay là đang muốn nổi giận, cuối cùng thở dài, cung kính quay đầu lại gọi một tiếng: - Thiếu gia!

Chúng nhân lại ngẩn cổ lên nhìn, thấy một thiếu niên thông thả từ dưới bước lên, khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, mặc y phục lụa tím, thân hình mảnh khảnh, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng ngũ quan lại đẹp tới mức khó có thể hình dung, từng hành động nhỏ cũng toát lên một vẻ phong lưu khiến người ta khó mà rời mắt. Bất giác mọi người thờ hắt ra, một vị Quận chúa xinh đẹp như hoa, một thiếu gia phong lưu sang trọng, chúng nhân cảm thấy hôm nay mình thật là có phúc. Có người cúi đầu chỉ trỏ: - Đó là Đoan Vương Thế tử.

- Nghe nói Đoan Vương Thế tử giống Vương phi như đúc, nếu là Vương phi thì không biết còn xinh đẹp đến nhường nào! - Lúc lâu sau lại có người cảm thán.

- Nghe nói bệnh tật suốt, nhìn sắc mặt thì biết.

- Có lẽ Thế tử cũng tới xem phong thái của Đoan Vương.

Chúng nhân trong lúc trò chuyện đã hiểu ra khắc tinh của Quận chúa chính là Đoan Vương Thế tử, lại càng tròn mắt lên xem kịch vui.

Vĩnh Dạ lên lầu, quét mắt nhìn một vòng, đang định nhấc chân đi về phía nhả tọa thì nhìn thấy bóng người đằng sau rèm trúc, bước chân không dừng lại mà lập tức đổi hướng, đi tới ngồi xuống bên chiếc bàn trống gần cửa sổ.

Bốn tên thị vệ đứng sau lưng Vĩnh Dạ, che tầm mắt của mọi người.

Chường quây thấy Thế tử không nổi giận thì đích thân mang trà, lại chọn món điểm tâm ngon nhất của tiệm, thận trọng đứng bên hầu hạ.

- Ông lui xuống đi. - Vĩnh Dạ biết trong lòng chường quây đang vô cùng bất an, chỉ sợ mình nổi nóng.

Chường quây gật đầu khom lưng lui ra, lau mồ hôi, nghĩ, thần tiên đánh nhau, phạm nhân chịu thiệt. Quận chúa cướp chỗ ngồi của Thế tử, cũng may vì Thế tử này tính tình ôn hòa y như lời đồn, nếu không e rằng trà lâu này không kinh doanh tiếp được rồi.

Tường Vi ngồi bên trong song vẫn nhìn thấy rất rõ mọi động tĩnh ở bên ngoài, thấy Vĩnh Dạ coi nàng như không tồn tại, không hề chấp việc nàng cướp chỗ ngồi thì tức giận giậm chân, kéo A Ngọc nói: - Làm thế nào? Chẳng không đếm xỉa tới ta!

A Ngọc đảo mắt: - Quận chúa sốt ruột gì chứ? Chẳng phải thường ngày người cũng đối xử với Thái tử điện hạ thế sao?

Tường Vi hừ một tiếng, chỉnh lại y phục, vén rèm trúc đi ra, giả bộ ngạc nhiên: - Vĩnh Dạ ca ca, thì ra huynh cũng tới đây à! Tình cờ thật đấy!

Vĩnh Dạ không quay đầu lại, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, coi như không nghe thấy.

Tường Vi lại gần, thị vệ khó xử đưa tay ra cản: - Quận chúa? Thiếu gia... không thích bị người khác làm phiền?

Tường Vi lập tức tìm được lý do, lập tức mắng to: - Người là ai, dám cản đường bốn Quận chúa? Tránh ra! Thị vệ bị phần quay đầu đi, nhưng vẫn bất động.

- Không lẽ muốn ta đánh bọn chúng thì huynh mới chịu quay đầu lại nói chuyện sao? - Tường Vi cũng chẳng sốt ruột, nụ cười tươi rói như hoa. Vĩnh Dạ thu ánh mắt về, liếc nhìn góc trà lâu, trong mắt thoáng vẻ kinh ngạc, lâm lâm: - Thực ra cũng chẳng có gì để xem. - Nói đoạn đứng lên, đi xuống dưới lầu.

Bốn tên thị vệ như được phóng thích, vội vàng theo sau.

"Phi", ở góc nhà có một người không nhận được, phì cười thành tiếng.

Tường Vi đại nộ: - Cười cái gì mà cười! Cười thêm tiếng nữa xem nào!

Người trong góc vội bịt chặt miệng, run rẩy vì nín cười. Tường Vi đang không tìm được cái gì để trút giận, rất muốn đánh cho người đó một trận. A Ngọc kéo nàng lại: - Quận chúa! Người... đi mất rồi.

Tường Vi giật mình, trừng mắt nhìn người mặc bạch y rồi vội vàng chạy ra cửa sổ nhìn. Vĩnh Dạ đang định lên kiệu, nàng nhón chân, nhẹ nhàng bay xuống.

Chúng nhân trong trà lâu đều sững sốt, chỉ sợ nàng bị làm sao, lại ló đầu ra xem.

Tường Vi nhẹ nhàng xoay tròn giữa không trung, vạt áo xanh lục xòe ra, như một nàng bướm bướm dừng lại bên kiệu, chặn Vĩnh Dạ: - Vĩnh Dạ ca ca!

Vĩnh Dạ thấy vô số người trên lầu ló đầu ra xem kịch thì vô cùng bức mình, nghiêng người sa sầm mặt, nói: - Tránh ra, ta phải hồi phủ.

Tường Vi chui luôn vào trong kiệu, cười tươi: - Được thôi! Muội cũng đang định tới Vương phủ thỉnh an Vương phi, chúng ta cùng về.

Vĩnh Dạ thấy người xem càng đông hơn thì thờ dãi: - Tường Vi, tháng này đã mấy lần muội ngồi kiệu của ta rồi? Nam nữ khác biệt...

Còn chưa nói xong đã bị Tường Vi ngắt lời: - Huynh có thể cười ngửa đi về mà! Ồ, không có ngửa à? Thế thì có thể thì triển khinh công! - Nói rồi nàng nhìn Vĩnh Dạ không chớp mắt, lông mày nhướng lên đầy đắc ý.

Vĩnh Dạ á khẩu, bản thân vốn không định để lộ công phu, đến cười ngửa cũng không, ra ngoài chỉ ngồi kiệu, luôn tỏ ra yếu ớt để che mắt mọi người. Không ngờ lại gặp Tường Vi khó chịu thế này. Vĩnh Dạ căm tức nhìn nàng, đi tới đâu cũng theo tới đó, cái chiêu bám dính lấy người này đúng là thiên hạ đệ nhất.

Thấy Vĩnh Dạ im lặng, Tường Vi ra khỏi kiệu, chỉ vào hàng lụa ven đường, cười nũng nịu: - Huynh mua quà tặng muội, muội sẽ không cần huynh nữa. Vĩnh Dạ ca ca, muội biết huynh sức khỏe yếu, không biết võ công. Để bảo vệ huynh, muội đã mời sư phụ tới dạy? Luyện võ công vất vả lắm.

Ý là huynh không biết võ công, đám thị vệ của huynh lại chẳng dám làm gì muội, huynh không thoát được khỏi lòng bàn tay muội đâu, ngoan ngoãn nghe lời đi.

Vĩnh Dạ ngẫm nghĩ, rồi bắt lực đi vào tiệm vải, mặc Tường Vi cầm cúi xem hàng.

Tường Vi thấy Vĩnh Dạ cầm lên một mảnh lụa màu phi thúy, khóe miệng nhếch lên, lập tức lại gần cười nói: - Muội biết là Vĩnh Dạ ca ca thương muội lắm mà, chọn ngay màu mà muội thích nhất.

Vĩnh Dạ dờ khóc dờ cười, sầm mặt nói: - Vừa xanh vừa tối, không thích tấm này!

Tường Vi sững sờ. Thấy tay hấn sờ vào một xấp vải khác màu đỏ rực, đảo tròn mắt: - Bốn Quận chúa da trắng như tuyết, màu vải này có thể tôn lên

nước da của muội, Vĩnh Dạ ca ca có mắt nhìn lắm.

Bàn tay Vĩnh Dạ rút về như bị bỏng, lấm bầm - Máy hôm trước thấy bà mới Vương mặc màu này, đúng là rất hợp với gương mặt bà ta!

- Lý Vĩnh Dạ, huynh có ý phải không? - Tường Vi nổi giận.

Trong mắt Vĩnh Dạ lóe lên ý cười, chỉ bừa vào một bộ y phục, nói: - Tường Vi mặc màu đỏ nhạt này mới giống một đóa hoa Tường Vi chớm chín nở.

Nộ khí của Tường Vi tan biến, cười tươi cầm bộ y phục lên, cười nói: - Để muội thay cho huynh ngắm!

Lúc này A Ngọc cũng đã vào tiệm vải, thấy Tường Vi chuẩn bị đi thay y phục, đang định lên tiếng thì đã bị nàng kéo vào nội thất.

Vĩnh Dạ thấy họ bước vào thì bĩu môi, vội vàng ra khỏi tiệm, nói nhanh: - Đi mau! Hối phui!

Các thị vệ đã quen với trò mèo vờn chuột của hai người này nên vác kiệu đi nhanh như bay.

Tường Vi thay y phục đi ra, không thấy Vĩnh Dạ, đôi mắt như bị phủ một màn sương, thất thần nói: - Chàng lại nhanh hơn rồi, chàng... chàng vẫn tránh ta...

- Quận chúa, lần nào người cũng bị Thế tử bỏ mặc như thế - A Ngọc bất bình thay cho chủ nhân.

Tường Vi nở nụ cười: - Cũng không uống chuyến đi này, cuối cùng cũng nhìn thấy chàng. A Ngọc, tháng này ta gặp chàng mấy lần rồi?

- Tiểu thư... ba lần ạ.

Tường Vi vui vẻ trở lại: - Tháng trước chỉ được gặp có một lần. Đi thôi! Nhớ nhé, lần sau gặp chàng bảo chàng trả ta tiền, bộ y phục này là lễ vật chàng tặng ta mà!

A Ngọc đã quen với kiểu tự lừa mình dối người của Tường Vi rồi, lắc đầu thờ dãi.

Tất cả những điều này đều lọt vào mắt một người mặc áo trắng đứng trên trà lầu. Lúc này người đó ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt anh tuấn, đuôi mày kiếm hơi xéch lên, trong mắt ngoài nụ cười còn toát lên một vẻ tinh nghịch: - Bị Quận chúa bám riết hần đầu đầu lắm nhỉ?

Hắn không để ý sau lưng mình cách đó không xa còn có một người đang chăm chú nhìn, Phong Dương Hề mặc y phục màu đen, chiếc mũ gió che khuất nửa gương mặt, để lộ một bộ râu rậm rạp. Hắn thong thả thưởng thức trà, trầm tư suy nghĩ.

Không khí mùa xuân bao trùm lên cả hoa viên, Hoàn Ngọc viện đỏ rực một màu.

Đầm nước dưới ngọn giả sơn ngoe nguẩy mấy con cá đuôi đỏ bơi qua bơi lại giữa đám rong rêu. Vĩnh Dạ biết xung quanh không có người, muốn trêu mấy con cá nhưng trong tay lại không có đồ ăn, bèn há miệng nhỏ nước miếng vào đó, đắc ý nhìn mấy con cá tranh nhau lao lên đớp.

Đằng sau ngọn giả sơn là một khu rừng, Vĩnh Dạ thích pha trà dưới gốc hoa, bên trồng mấy cây hoa anh đào và hoa đào cao thấp khác nhau. Lúc này anh đào đang nở rộ, còn nụ đào đã hé, cánh hoa màu hồng phấn rơi đầy mặt đất. Vĩnh Dạ không cho ai quét dọn, nói rằng đó mới là cảnh tự nhiên.

Ngắm cá một lúc, Vĩnh Dạ thong thả rảo bước vào rừng hoa, dưới chân là rong rêu, hoa nở như mưa. Vĩnh Dạ lặng lẽ đứng đó rất lâu, mấy năm qua, mình đã làm gì?

Ban ngày thì ngủ, buổi tối ngồi ngắm sao trên nóc nhà Hựu thân vương, hoặc men theo con gió, hòa lẫn với bóng đêm, để lại đại danh Tiểu Lý phi đao. Nghe nói Phong Dương Hề rải thiệp giang hồ, Vĩnh Dạ cũng kiếm lấy một tấm rồi trốn trong Vương phủ vừa đọc vừa cười.

Thi thoảng Vĩnh Dạ vào cung thỉnh an Thái hậu, cùng Dụ Gia Đế chơi cờ, nhân tiện gặp Thái tử điện hạ, nghe hắn giễu cợt mình: - Nếu Vĩnh Dạ mặc nữ trang thì chắc Trần Vương sẽ cắt nhượng Tấn Ngọc Quan và mười dặm đất đai để làm sính lễ xin cưới về! Thế là miễn được chiến sự!

Vĩnh Dạ mỉm cười: - Có cần Vĩnh Dạ thay một bộ để múa cho Thái tử điện hạ xem không? Bây giờ được không?

Thái tử biến sắc, có cho hắn cả ngàn lá gan thì hắn cũng không dám để Đoan Vương Thế tử mặc nữ trang múa cho mình xem, trừ phi hắn không muốn làm Thái tử nữa. Dù sao năm xưa chỉ một câu nói cũng đã khiến ba nội thị mất mạng và nhân tiện khiến đại ca của hắn - Hựu thân vương phải xuất cung.

Vĩnh Dạ cười lớn phát tay áo bỏ đi.

Cách một ngày, Thái tử bèn xuất cung đích thân tới Đoan Vương phủ tặng quà xin lỗi, Vĩnh Dạ sầm mặt mời hắn ra gốc hoa uống trà.

Không lâu sau, Đông cung tả vệ Tăng Thiên Tướng tới Tập Hoa phường lời Trần đại nhân trần nhòng nhòng ra khỏi đám thiếu nữ lúc nửa đêm, nguyên nhân là tranh giành tình nhân. Hậu quả là người ta điều tra Trần đại nhân, tình nghi ông mua quan bán tước, lập tức bị trói đưa tới Đại Lý Tự. Tăng Thiên Tướng bị một trăm gậy, Trần đại nhân bị chém đầu, cả nhà bị đầy xuống làm nô tài, Thái tử được đề bạt làm Kiêu Kị tướng quân.

Còn Hựu thân vương vào mùa xuân ấm áp tràn đầy sức sống lại lựa chọn đóng cửa đọc sách.

Thế là Vĩnh Dạ tốt bụng mang một bó thí ý tới phủ Hựu thân vương thưởng hoa, vô tình nói tới chuyện Thái tử tìm mười mấy thiếu nữ giống Tường Vi, lắc đầu cảm thán vì sự si tình của Thái tử.

Không lâu sau đó thì có người thượng kinh cáo trạng, nói rằng Vương Tri phủ của Thương Châu phủ cường hiếp dân nữ, ép chết một nhà năm người. Kinh đô Phủ doãn Mã đại nhân rất chính nghĩa, nhận vụ án này, đưa vào tay Dụ Gia Đế.

Vương Tri phủ bị bãi chức quan.

Thái tử điện hạ nói ngày hè nóng bức, phải tĩnh tâm nghỉ ngơi một tháng.

Trong bảy năm, việc Thái tử tránh nóng, Hựu thân vương đóng cửa đọc sách điển ra không biết bao nhiêu lần. Trong triều cũng chia thành hai phái, còn Tam Hoàng tử thì cô đơn đứng ở giữa, vô cùng khó chịu. Chỉ hận không mau có chiến sự để chủ động xin ra trận, ở ngoài ít nhiều gì cũng có ba quân tướng sĩ, náo nhiệt hơn một chút.

Vĩnh Dạ thường cảm thán với Lý Ngôn Niên: - Hồng nhan họa thủy, Thái tử cũng như thế, cái gì không có được mới là tốt nhất. Nếu son cóc muốn phò tá Hựu thân vương thì đây là cơ hội tốt.

Lý Ngôn Niên thân nhiên, Vĩnh Dạ thì cười. Son cóc bất động, mình sẽ động.

Tường Vi rất thích tới phủ Hựu thân vương, bởi vì từ nhỏ vị Đại điện hạ này đã thương yêu nàng nhất rồi. Mà nguyên nhân chủ yếu là nếu Vĩnh Dạ có xuất phủ thì sẽ là khách quen của phủ Hựu thân vương.

Hựu thân vương cười cười nhìn Vĩnh Dạ: - Chuyện Vĩnh Dạ đau đầu, bốn vương cũng thấy đau đầu.

Khi gặp Thái tử, Thái tử lại cười: - Năm sau ta phải lập phi, nếu chưa sinh được Thế tử², thì Tường Vi cũng phải tiến cung đấy.

Vĩnh Dạ lắc đầu bỏ đi.

Vừa mới hồi phủ, Tĩnh An Hầu đã mang một đồng quà lớn quà nhỏ tới. Vĩnh Dạ bị bệnh không dậy, Đoan Vương với Vương phi cũng bó tay. Thêm ngày nữa, bà mối Vương mang một ông thầy bói tới nhà. Đoan Vương phi vừa nghe hai tiếng "xung hỷ" đã ra lệnh cho thị vệ đuổi bà ta đi!

Vĩnh Dạ ra ngoài gặp Tường Vi thì chỉ biết chạy trốn chết.

Mấy năm trôi qua cũng khá vui vẻ. Vĩnh Dạ cảm thấy sự yên ổn của mình khá tốt, Đoan Vương lại rất sốt ruột, sốt ruột tới mức Vĩnh Dạ trêu ông: - Phụ vương chỉ cần dựng một tòa lầu, Vĩnh Dạ đứng trên lầu, đảm bảo cả hòa thượng, ni cô đều hoàn tục để tới cầu thân.

Đoan Vương thở dài, nói, khổ cho con quá.

Vĩnh Dạ nhìn ông bằng ánh mắt đồng cảm, Đoan Vương sao có thể hiểu được? Vĩnh Dạ muốn nói với ông, quốc gia đề xướng kết hôn muộn, sinh con muộn, hướng hồ mình vẫn còn trẻ, không cần phải sốt ruột. Nhưng câu này khi ra tới miệng lại thành: - Nước An chưa yên, sao nghĩ chuyện tư?

Lưng Đoan Vương lại đứng thẳng hơn một chút.

Vĩnh Dạ nhào vào lòng ông, vô tình đụng phải chỗ buồn ở thắt lưng Đoan Vương, cái lưng ưỡn thẳng còng xuống. Vĩnh Dạ cười to chạy đi.

Vĩnh Dạ thán nhiên ngắm nhìn phong cảnh trước mắt, hồi lâu sau mới cười khẽ, chậm rãi đi vào rừng hoa, cúi đầu nhặt mấy cánh hoa rơi dưới đất, ngắm nghĩa kỹ càng, hàng lông mày nhíu lên.

Có người từng tới Hoàn Ngọc viện, bước chân nhẹ đến đâu thì cũng để lại vết giẫm rất mờ trên cánh hoa. Người ngoài chưa chắc đã phát hiện ra, nhưng nhãn lực của Vĩnh Dạ đã được rèn luyện trong bóng tối, chỉ cần đứng ở đây là có thể phát hiện ra dấu hiệu khác thường.

Ai nhân lúc mình vắng mặt tới Vương phủ thăm dò? Trong đầu Vĩnh Dạ xuất hiện cái bóng đã nhìn thấy trên trà lầu. Chiếc áo dài màu trắng như ánh trăng, mái tóc buông xõa, cả thân thái quen thuộc nơi chân mày khi mình quay lại nhìn. Không biết trong lòng mình đang có cảm giác gì, là sự ám áp trong hồi ức, hay là một sự nghi ngờ không dám tin tưởng?

Người đó tới rồi, vậy thì người khác có lẽ cũng đã tới. Du Li Cốc cuối cùng cũng hành động rồi sao? Ngay khi Trần quốc bại trận, họ đã có hành động?

Vĩnh Dạ bình thản như đang ngắm cảnh, nhưng trong lòng thì đang suy tư cẩn thận.

- Thiếu gia! - Thanh âm lạnh lạnh của Ý Hồng vang lên.

Vĩnh Dạ quay đầu lại, thấy bên cạnh nàng là Lâm Thúy và Lý Ngôn Niên, bèn mỉm cười, chậm rãi theo con đường nhỏ quay ngược lại.

- Thịnh an thiếu gia! - Trên mặt Lâm Thúy toát lên một vẻ hạnh phúc. Vĩnh Dạ không nỡ cướp đi hạnh phúc của nàng.

Cuối cùng nàng vẫn gả cho Lý Ngôn Niên. Lý Chấp sự anh tuấn năm xưa nay đã trở nên trưởng thành hơn, nam tính hơn. Người khề cúi xuống, lúc ngẩng đầu lên, trong đôi mắt không nhận ra có vẻ gì bất kính.

Vĩnh Dạ như cười như không, nhìn Lý Ngôn Niên, chỉ vào rừng hoa, nói: - Hôm qua ở đây có mưa, hoa rơi vô số, Lý Chấp sự có thể đi dạo cùng ta không?

Ỗ Hồng mỉm cười, kéo Lâm Thúy nhún người hành lễ: - Đa tạ thiếu gia!

- Đa tạ ta làm gì? Ta đang muốn nghe Lý Chấp sự kể những chuyện thú vị ở ngoài kia, đừng tới làm phiền bọn ta quá sớm. - Vĩnh Dạ cười nói.

Lâm Thúy không biết nguyên do, cảm kích nhìn Vĩnh Dạ, kéo Ỗ Hồng đi vào phòng.

Lý Ngôn Niên lẳng lẳng đi theo hần.

Trong không khí vẫn còn sự mát mẻ sau cơn mưa, Vĩnh Dạ ngậy ngậy hít sâu một hơi: - Nếu có thể cùng say với sự phụ ở đây cũng không tệ đâu.

- Ta đổi sang uống trà rồi. - Giọng Lý Ngôn Niên vang lên đầy nghiêm khắc. Vĩnh Dạ cười khanh khách, gương mặt hồng nhuận như ngọc, không còn vẻ xanh xao bệnh tật.

Lý Ngôn Niên nhìn gương mặt có thể điên đảo chúng sinh của Vĩnh Dạ, nghi hoặc hỏi: - Ngươi cũng mười tám rồi, nên thành thân thôi...

- Sao hả? Sơn cốc không an tâm về tôi, muốn sắp xếp một nữ nhân bên cạnh ư? Đừng quên rằng giờ tôi là Đao Vương Thế tử cháu của Hoàng thượng, ông tưởng tôi chưa có vợ đã được nạp thiếp? - Vĩnh Dạ lạnh lùng ngắt lời Lý Ngôn Niên.

- Sơn cốc cũng không muốn nhanh như thế. Chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, Thái tử si mê Tường Vi Quận chúa, Hựu thân vương hình như cũng có ý định, ngươi ở giữa, e rằng bất lợi khi chấp hành nhiệm vụ.

Hần ta nhắc tới tận ba người, Vĩnh Dạ muốn cười: - Quả là nan giải. Mấy năm qua, tôi mượn cơ duyên bệnh ít gặp người ngoài, Quận chúa vẫn bất chấp tất cả, mấy hôm trước còn gặp nhau trên phố. Ý Vĩnh Dạ thế nào chắc sự phụ hiểu. Thái tử có lẽ chỉ có Tường Vi là điểm yếu, không hẳn là si tình thực sự nhưng từ nhỏ đã không thể buông tay, giờ dính lấy tôi lại chẳng hay ho gì, sơn cốc không có chủ ý gì hay sao?

Vĩnh Dạ đã nói cho Lý Ngôn Niên biết từ lâu, Hựu thân vương có thể lợi dụng Tường Vi để nắm được cái cơ kéo Thái tử xuống ngựa. Nếu Du Li Cốc thực sự muốn giúp Hựu thân vương thì đương nhiên sẽ biết phải làm thế nào. Vậy mà Du Li Cốc vẫn án binh bất động.

Vĩnh Dạ nhìn biểu cảm của Lý Ngôn Niên, trái tim vui mừng đang nhảy múa. Du Li Cốc không muốn mình bị cuốn vào đó, không hỏi han gì tới Thái tử điện hạ và Hựu thân vương. Chẳng lẽ hai vị Hoàng tử tranh đoạt ngôi vị, An quốc đại loạn mới là mục đích của họ? Du Li Cốc, Du Li Cốc nằm ở dãy núi phía tây biên thủy An quốc, hay là Du Li Cốc của hai nước Trần, Tề?

Lý Ngôn Niên cười: - Ngươi an tâm, chuyện nhỏ này tự khắc có người xử lý.

Thời gian trôi nhanh như bay, Vĩnh Dạ cảm nhận được Ỗ Hồng và Lâm Thúy đã ra khỏi phòng, bèn cười nói: - Lâm Thúy đối với sự phụ tình thâm ý trọng, sự phụ đừng phụ lòng nàng.

- Hựu thân vương và Thái tử đấu với nhau nhiều năm đã giúp chúng ta điều tra ra một bản danh sách. Không giữ một ai.

Vĩnh Dạ vừa liếc liếc kinh ngạc: - Những người này chẳng phải là thân cận của Hựu thân vương sao?

- Có gì thích hợp hơn việc giết bọn họ rồi giả họa cho Thái tử? - Lý Ngôn Niên cười lạnh, đứng lên chấp tay hành lễ với Vĩnh Dạ, nói khẽ. - Cần thận một chút, nghe nói Phong Dương Hề đã tới Kinh đô, hẳn rất hứng thú với chủ nhân của phi đao.

Vĩnh Dạ điện tiết, rõ ràng Du Li Cốc có ý bảo mình để lại manh mối, giờ còn giả bộ tốt bụng? Nhưng trên mặt lại vẫn cười: - Có thể giúp sơn cốc kiểm chế một đại nhân vật như thế là vinh hạnh của Tinh Hồn.

Vĩnh Dạ đã thành công khi thấy lưng Lý Ngôn Niên cứng đờ lại. Quả không sai, thứ Du Li Cốc cần là Vĩnh Dạ và Phong Dương Hề đối đầu, đầu không lại hần ta thì Vĩnh Dạ phải dựa vào Du Li Cốc, ai bảo mình đã giết rất nhiều người cơ chứ. Vĩnh Dạ lại nhớ lại ngày Ba mươi tết tuyết rơi dày đặc năm đó, bàn tay này đã giết ông già bán mì, bắt giặc thờ dài, muốn hòa giải với Phong Dương Hề hình như là không thể.

Nếu mình giết Phong Dương Hề, giúp Du Li Cốc bớt một kẻ đối đầu hẳn bọn họ cũng rất vui lòng. Biết rõ là một cái hố mà vẫn phải nhảy vào, muốn thoát ra nhưng đã lún sâu quá rồi. Vĩnh Dạ thực sự khâm phục Du Li Cốc. Mỗi quan hệ giữa bản thân với Đao Vương là quân bài cuối cùng của Vĩnh Dạ, lại không thể dễ dàng mang ra sử dụng, cũng không dám sử dụng.

Tới giờ Đao Vương vẫn không biết con mình chính là thích khách Tinh Hồn. Về xót xa lóe lên trong mắt, muốn lật bộ mặt thật của Du Li Cốc, Vĩnh Dạ buộc phải tiếp tục làm Tinh Hồn, mà làm Tinh Hồn, thì không thể kéo cả Đao Vương phụ vào. Vĩnh Dạ không thể khiến Đao Vương gánh tội danh trên người, cũng không muốn Du Li Cốc lại dụng điểm này để uy hiếp ông.

Bây giờ, cuối cùng cũng hành động rồi sao? Vĩnh Dạ nghiền ngẫm những lời Lý Ngôn Niên nói, cầm quyển danh sách ra đọc một lượt, rồi nhét vào ngực áo.

Chú thích: 1 Chỗ ngồi đặc biệt sang trọng.

2 Con trai của thân vương hay con trai của Thái tử cũng đều gọi là "Thế tử".

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nguy hiểm tới gần

Vĩnh Dạ vô cùng hối hận, bản thân đã quá coi thường Hựu thân vương, hẳn không chỉ bố trí cường nỏ bên ngoài, mà trong phòng còn đầy thuốc độc.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, Vĩnh Dạ lẩn vào bóng đêm, bay lên nóc nhà tối đen như một con gió, tìm được phủ đệ của Quách Kỳ Nhiên, Binh bộ Thượng thư một cách chính xác.

Binh bộ Thượng thư Quách Kỳ Nhiên, mười tám tuổi đã được làm Án sát Tư kiểm hiệu, mười chín tuổi thăng lên Án sát tư tri sự, hai mươi ba tuổi làm Án sát tư phó sứ, chỉ trong năm năm ngắn ngủi đã thăng từ hàm cửu phẩm thấp nhất lên chức quan tam phẩm, năm năm sau nữa được điều tới Binh bộ làm Thị lang, giờ ba mươi ba tuổi, đã đường đường là vị Thượng thư nhị phẩm.

Vị Quách Thượng thư này thăng tiến vô cùng thuận lợi là do ý của Hoàng thượng, sau khi vào Binh bộ lại trở thành tri giao của Đaoan Vương, lần này Tán Ngọc Quan bại trận, công lao vận chuyển lương thực của ông là không thể phủ nhận.

Song Du Li Cốc lại muốn giết ông.

Trước khi đi, Vĩnh Dạ hỏi Đaoan Vương: - Du Li Cốc muốn giết Quách Thượng thư, phụ vương thấy thế nào?

Đaoan Vương thất kinh, đập mạnh quyền sách xuống bàn: - Quách Thượng thư là rường cột quốc gia, chẳng lẽ Du Li Cốc muốn triều đình ta sụp đổ, không có lương tướng còn được, không có lương thần phải làm sao?

- Du Li Cốc nói muốn ủng hộ Hựu thân vương, nói rằng Quách Thượng thư ngoài mặt là người của Hựu thân vương nhưng thực chất không phải, phụ vương nghĩ sao?

Đaoan Vương ngần người, lông mày nhíu chặt: - Quách Thượng thư là người của Hựu thân vương? Chẳng lẽ thế lực của Hựu thân vương trong mấy năm qua đã phát triển tới bước ấy rồi sao?

Vĩnh Dạ đáp khề: - Mấy năm qua phụ vương bận việc chiến sự nên đã bỏ sót rất nhiều sự vụ trong triều.

Đaoan Vương thờ dài: - Ta nắm trọng binh trong tay, ngoại công con là Thừa tướng đương triều, năm xưa không muốn con bị cuốn vào sự kiện tranh ngôi Thái tử, cũng nghĩ là nên ít lo chuyện triều chính, cho dù là huynh đệ ruột thì cũng có tiểu nhân đứng giữa ly gián. Mấy năm qua, con có thấy triều thần nào từng tới phủ mình chưa? Có điều...

Trên mặt Đaoan Vương xuất hiện sát khí bùng bùng: - Dám tới uy hiếp, tráo Thế tử ngay trước mặt ta, chỉ riêng lý do đó đã đủ để ta bắt Du Li Cốc phải tan thành mây khói! Và lại không quan tâm tới chuyện triều chính không có nghĩa là ta giương mắt lên nhìn Du Li Cốc làm loạn đất nước! Cho dù Quách Kỳ Nhiên là người của ai, dù sao ông ta cũng là rường cột của triều đình! Ta tuyệt đối không thể để thích khách của Du Li Cốc giết ông ta!

Một người có thù tất báo, lại còn rất yêu nước! Vĩnh Dạ cười, nghĩ đơn giản hơn, không chịu sự uy hiếp của Du Li Cốc, bảo vệ người nhà của mình, chỉ thế mà thôi.

- Du Li Cốc quan trọng hay Quách Thượng thư quan trọng?

Đaoan Vương ngần người, Vĩnh Dạ nói với ông tin tức này, có nghĩa là nếu ông điều động nhân thủ tới bảo vệ Quách Kỳ Nhiên thì Vĩnh Dạ sẽ bị Du Li Cốc hoài nghi. Đúng là lưỡng nan!

- Khi nào ra tay? - Đaoan Vương trầm mặt hỏi.

- Đêm nay.

Đaoan Vương trầm ngâm giây lát: - Phải ai đi?

- Một thích khách tên là Tinh Hồn.

- Có phải là thích khách sở trường sử dụng phi đao mà Phong Dương Hề luôn tìm kiếm không?

- Phụ vương quen Phong Dương Hề ư? - Vĩnh Dạ rất sợ nghe thấy cái đáp án mà mình không muốn nghe.

- Hắn là một đại hiệp độc hành căm ghét cái ác như kẻ thù, phụ vương rất muốn kết giao nhưng không tìm được hắn.

Vĩnh Dạ thở phào. Phụ vương không quen Phong Dương Hề, có nghĩa là mình sẽ không đối đầu với ông. Vĩnh Dạ gần như đã buột miệng nói với phụ vương rằng bản thân chính là Tinh Hồn, bộc bạch hết những việc mình lo lắng ra.

Phụ vương có vì điều tra ra mình đã hại chết bao người mà quyết định vì đại nghĩa diệt thân không? Ông yêu nước nhường ấy, chắc chắn là sẽ đau lòng lắm. Vĩnh Dạ gần như có thể khẳng định rằng, chuyện của Du Li Cốc kết thúc, nếu Đao Vương biết con mình đã giết rất nhiều người tốt, nhất định sẽ giết không tha. Còn mẫu thân, mẫu thân dịu dàng xinh đẹp của Vĩnh Dạ sẽ đau lòng tới mức nào. Có lẽ một ngày nào đó, mình sẽ biến mất, không để bất cứ ai vì Đao Vương Thế tử là thích khách tay nhuộm đầy máu tanh mà uy hiếp được phụ vương và mẫu thân, cũng không để phụ vương phải đưa ra một lựa chọn đau khổ.

Chỉ cần đạt mục đích là được, chỉ cần cuối cùng tiêu diệt Du Li Cốc là được. Vĩnh Dạ một lần nữa nói với bản thân, dừng ngay ý định nói cho Đao Vương biết.

- Ta không thể lộ diện không thể để Du Li Cốc biết là con làm lộ. Nhưng Quách Thượng thư... - Đao Vương chìm vào trầm tư.

Vĩnh Dạ nhìn thấy hết, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Trước khi đi, Vĩnh Dạ buông một câu rất kỳ lạ: - Tối này phụ vương có mời Hựu thân vương tới phủ trò chuyện không?

Con gió xuân ấm áp như bàn tay thiếu nữ, mềm mại, dịu dàng. Vĩnh Dạ nằm trên cây lặng lẽ chờ đợi.

Vĩnh Dạ cảm giác như mình được quay về sơn cốc, đêm mùa hạ năm đó đi ra khỏi thạch thất, biến thành một phiến lá trên cành cây, hòa làm một với mọi thứ xung quanh. Đêm nay trong nhà Quách Thượng thư rất náo nhiệt, ông thì ngồi một mình trong thư phòng đọc sách. Trên nóc nhà, trong sân, đằng sau bức bình phong đặt tại thư phòng mai phục mười bảy, mười tám người.

Họ đang chờ mình sa lưới? Vĩnh Dạ nhìn mấy tên cao thủ bản thân đã quen trong phủ Hựu thân vương, mỉm cười.

Ba trăm bước là khoảng cách như thế nào? Vĩnh Dạ nhẹ nhàng rút thanh trường cung trên lưng xuống, ba dây cùng lấp, ánh bạc lấp lánh. Lấp tên vào cung, đầu mũi tên bọc sắt tẩm thuốc độc, màu xanh ánh lên ma mị. Không có lông tên, phần cắm lông tên cũng được làm rỗng hai bên, lợi dụng nguyên lý của động lực không khí, khiến tên khí bay ổn định hơn.

Miết nhẹ ngón trở lên thân tên, sự trơn bóng mang lại cho Vĩnh Dạ một xúc cảm dễ chịu. Vĩnh Dạ kéo mạnh dây cung, bắn đi hoàn toàn dựa vào cảm giác. Mũi tên như chớp, thể như truy phong. Luồng không khí dịu dàng đột nhiên bị xé rách, tên thứ nhất chưa tới nơi, tên thứ hai đã vọt ra.

Mũi tên mạnh mẽ lao vút đi mang theo tiếng gió.

Thanh thứ nhất đã tới trước mặt Quách Thượng thư, bỗng dừng một thanh kiếm lười qua, khéo léo đẩy văng ra. Phong Dương Hề trong bộ hắc y xuất hiện trước cửa sổ, tiếp tục cản lại thanh thứ hai, thanh thứ ba, thân hình nhẹ nhàng như đang phẩy một con ruồi. Vĩnh Dạ đổ kị đổ cả mắt.

Lúc này Vĩnh Dạ đã rời khỏi cây đại thụ, nhẹ nhàng xâm nhập vào viện từ của Quách phủ. Trong lòng nghĩ, làm một người già, tưởng là ở xa thì ta không nhận ra sao?

Khi Phong Dương Hề tìm theo hướng tên phát ra, nhảy lên cây chỉ nhìn thấy thanh trường cung được đặt trên chạc ba cây, kèm theo một tờ giấy, trên đó có dòng chữ.

Hắn cúi đầu đọc, đầu óc vẩn vát, lập tức nín thở, trường kiếm tuốt ra, tờ giấy ấy bay lên, mang theo mùi thuốc mê.

- Tên cẩu tặc giáo hoạt!

Cũng đúng lúc này, trong Quách phủ vang lên tiếng khóc. Phong Dương Hề cười lạnh, không vào phủ điều tra mà đứng trên cây, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn từng động tĩnh trong sân không bỏ qua bất cứ điều gì bất thường. Hắn đang chờ.

Vĩnh Dạ không giết Quách Kỳ Nhiên, chỉ khiến ông ta bị thương hài lòng nghĩ, kết quả này mang về báo cáo chắc chắn không thể nói gì. Có đại hiệp Phong Dương Hề ở đây, còn có bao nhiêu cao thủ mà vẫn có thể làm Quách Kỳ Nhiên bị thương. Du Li Cốc còn nói mình cố ý thả người được không? Vĩnh Dạ một đòn trúng đích, nhưng không dám sơ suất. Nhẹ nhàng nằm dưới mái nhà, Vĩnh Dạ cũng đang đợi, đợi phong Dương Hề động trước. Thấy hắn ta không trúng kế vào phủ, Vĩnh Dạ thầm chửi hắn giáo hoạt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Phong Dương Hề vẫn đứng trên cây đại thụ bên ngoài đại viện của Quách phủ, còn các cao thủ thị vệ trong Quách phủ thì đang đi khắp nơi lục soát.

Vĩnh Dạ thầm sốt ruột, bọn thị vệ đã sắp lục soát tới chỗ mình trốn. Tay hắn búng nhẹ, một tiếng động vang lên cách đó mười trượng, một bồn hoa rơi xuống đất. Người đi tìm lập tức lao về phía đó.

Phong Dương Hề vẫn bất động.

Vĩnh Dạ chửi thầm một tiếng, tính toán thời gian đã không còn nhiều, bèn bay vọt lên, không dám quay đầu, ám khí trong tay bắn ra như mưa.

- Người không thoát được đâu! - Phong Dương Hề lạnh lùng lên tiếng.

Vĩnh Dạ hoảng hốt, ám khí trên người được ném ra không hề hà tiện.

Phong Dương Hề hừ lạnh, thanh trường kiếm trong tay vũ lộng. Vĩnh Dạ nghe thấy tiếng ám khí bị đánh rơi liên tục xuống đất, sợ hãi không dám quay đầu, trên người có cái gì là ném cái đó bất chấp việc nó có chuẩn hay không.

Vĩnh Dạ bị phần nghĩ, sao Phong Dương Hề cũng bám riết mình y như Tường Vi thế? Không làm sao thoát được.

Hai bóng áo đen chạy xuyên qua màn đêm. Kinh công của Phong Dương Hề không bằng Vĩnh Dạ, nhưng nội lực thì hùng hậu hơn nhiều, thấy Vĩnh Dạ ở ngay trước mắt mà không bắt được, bỗng dung hân gầm lên một tiếng, thanh trường kiếm bay ra.

Vĩnh Dạ cảm thấy một lực đạo như nước thủy triều ập tới, đột nhiên toàn thân bị hất tung lên rồi ném vào đáy biển, sau đó cảm thấy khó thở, hơi thở ngừng trệ, rồi ngã rầm xuống.

Cũng chỉ trong một khoảnh khắc đó, Phong Dương Hề tới bên Vĩnh Dạ. Hắn đứng trên cao cúi xuống nhìn, thở dài: - Ta tìm ngươi bảy năm rồi.

Vĩnh Dạ ho một tiếng, cố chống tay gượng dậy, nhưng không tài nào đứng lên được, nhìn Phong Dương Hề, ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng và sợ hãi. Đó là ai? Đến môn kinh công mà mình luôn tự hào cũng không thoát được hắn ta, đến món ám khí mà mình thấy kiêu ngạo cũng không thể làm hắn ta bị thương. Vĩnh Dạ cảm thấy mình thực sự bất lực khi đối phó với Phong Dương Hề.

- Bảy năm, ta tìm ngươi suốt bảy năm trời! Lần nào cũng chỉ chậm sau một bước, lần nào nhìn thấy phi đao và lưu thư cũng chỉ hận không thể chém ngươi bằng thanh kiếm này! - Phong Dương Hề đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn kẻ kia, trong lòng dấy lên một cảm giác sung sướng khôn tả.

Tên thích khách này thách thức hắn tới mức mấy lần hắn suýt đánh mất tu vi nhiều năm trời tu luyện, khiến hắn trong suốt bảy năm qua gần như đã đi khắp các mảnh đất trên An quốc. Đường như kẻ đó chỉ ở ngay gần đó, nhưng khi hắn đưa tay ra lại như một con lươn trơn tuột đi mất.

Nay, kẻ đó đã bị nội lực của mình tổn thương không còn sức phản kháng, sao có thể không sung sướng cho được! Cuối cùng con mèo cũng bắt được con chuột tinh ranh, nếu ăn một miếng hết luôn thì thật là không bỏ. Phong Dương Hề không ra tay, kiên nhẫn nhìn Vĩnh Dạ nằm trên mặt đất. Thì ra là một nam nhân nhỏ bé, thân hình gầy gò, nhanh nhẹn, linh hoạt, chẳng trách mình thường dễ vượt mặt y. Kinh công của y trên giang hồ này thực sự là không ai sánh kịp. Ám khí tung ra cũng vô cùng hiểm độc. Còn lúc này, đằng sau tấm vải che mặt, đôi mắt tên thích khách chỉ tràn đầy sự tuyệt vọng và cô độc.

Phong Dương Hề đã từng nhìn thấy rất nhiều ánh mắt, tuyệt vọng, bội phục, sùng bái, phòng bị, sợ hãi, đau khổ... nhưng cái cảm giác cô độc trong mắt hắc y thích khách kia lại khiến hắn giật mình. Nó giống như phiên lá cuối cùng bị cơn gió mùa thu cuốn đi, cô đơn, lạnh lẽo, cơ thể vì vết thương mà khẽ khàng run rẩy, cuộn thành con ốc.

Y khiến Phong Dương Hề nhớ lại bản thân, lúc nào cũng một thân một mình, phiêu bạt giang hồ. Nếu không phải y đã phạm vào cấm kỵ của hắn thì có lẽ cũng chưa tới mức phải giết y.

- Ta luôn rất tò mò trông ngươi như thế nào? Ta muốn nhìn mặt ngươi. - Nói rồi hắn dùng thanh trường kiếm gạt mảnh vải che mặt của Vĩnh Dạ lên.

Trước mặt hắn bỗng xuất hiện một luồng ngân vũ, lực đạo rất mạnh, khiến Phong Dương Hề thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng kim xé gió, như cơn bão đang thổi ào ào, xen giữa âm thanh này là một tia sáng chói lòa nhất, cảm giác xé gió ập tới. Phong Dương Hề quát mạnh một tiếng, lùi về sau, thanh trường kiếm lóe lên thành một đường ánh sáng, quét sạch sẽ đám ngân vũ. Bàn tay múa lên, trong chớp lát đã kẹp dính một thanh tiêu phi đao lá liễu. Hắn hừ giọng: - Đây là ngọn phi đao thứ hai ba ta thu thập được trong bảy năm trời, ngươi dùng phi đao độc môn để giết hai mươi ba người, giáo hoạt! Ngươi tưởng ta không biết phòng bị sao? Giờ ngươi còn gì để nói?

Vĩnh Dạ thờ dốt, dường như rất kinh ngạc vì Phong Dương Hề đã phá được chiêu cuối cùng của mình, sự tuyệt vọng trong mắt càng sâu hơn. Vĩnh Dạ hạ thấp giọng, bật cười khàn khàn: - Ta chỉ là một thích khách, một thích khách nhận tiền giết người, đó là bát cơm của ta. Bại dưới tay ngươi, ta còn gì đâu để nói?

- Phải, ta biết ngươi là thích khách, hơn nữa còn là thích khách của Du Li Cốc. Tâm nguyện bình sinh của ta là tiêu diệt Du Li Cốc. Ta không thể không giết ngươi, nhân tiện báo thù cho những người tốt chết dưới tay ngươi! - Phong Dương Hề hùng hồn tuyên bố.

- Ngươi đã biết rồi thì càng phải hiểu rằng, giết những người đó hay không không phải do ta quyết định, vì sao ngươi không tìm Chủ sự của Du Li Cốc?
- Vĩnh Dạ bị phần nói.

- Ta sẽ đi tìm, nhưng ngươi cũng phải chết! - Thanh trường kiếm của Phong Dương Hề chỉ thẳng mặt Vĩnh Dạ.

Nằm dưới đất ngẩng lên nhìn người kia, Vĩnh Dạ cảm thấy phong thái ấy của Phong Dương Hề hết như một bậc vương giả. Thế giới mà cá lớn nuốt cá bé, quả nhiên kẻ thắng làm vua. So với Phong Dương Hề, Vĩnh Dạ tuy là con của Vương hầu nhưng hèn mọn hơn nhiều. Vĩnh Dạ rất không thích cảm giác này, cũng hừ một tiếng, đột ngột đứng lên, phất đất trên người đi, cười cười: - Ta không muốn chết, cũng không muốn để ngươi chết, ta đi đây.

Phong Dương Hề ngỡ ngàng, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác bất an mãnh liệt, sao đột nhiên tên thích khách đó lại khỏe lại?

Vĩnh Dạ ngạc nhiên nhìn hắn, chớp mắt, vẻ thất vọng trong đôi mắt bỗng trở nên bùng sáng, đôi mắt lóe lên ánh sáng thần bí trong đêm tối. Vĩnh Dạ nghiêng đầu nghĩ ngợi: - Có phải ngươi rất muốn nhìn thấy ta không? Lại đây!

Sau cảm giác bất lực tột cùng, y lại đứng lên, mang phong thái cười nhạo cả thiên hạ. Phong Dương Hề đại nộ, đâu biết rằng không hay, vẫn bước một

bước về phía Vinh Dạ, chỉ một bước thôi đã cảm thấy đan điền đau nhói, ngã nhào xuống. Hắn trợn mắt nhìn Vinh Dạ, bàn tay nắm ngọn phi đao đã xanh ngắt: - Bi ỏi!

Vinh Dạ cúi đầu cười, khinh bỉ nói: - Kẻ tham tài chịu chút đau khổ cũng là xứng đáng. Một ngọn phi đao giá mười lượng bạc đấy. Nhớ nhé, sự phụ ta từng nói, thích khách luôn có chiều cuối cùng, gọi là bi ỏi. Có điều, cũng chưa phải là bi ỏi lắm, loại độc này không lấy được mạng ngươi đâu! - Nói rồi mũi chân điểm nhẹ, người bay vọt lên, trong phút chốc biến mất không để lại dấu vết.

Phong Dương Hề tức tối, mặt mũi tối sầm, gầm lên với cái bóng đã bỏ đi xa: - Ta nhất định sẽ bắt được ngươi!

Vinh Dạ tính toán thời gian, lòng nóng như lửa đốt. Thời gian giao đấu giữa hắn với Phong Dương Hề quá dài, một cảm giác đau nhói ập vào ngực, nếu không nhanh thêm chút nữa thì Hựu thân vương sẽ về Vương phủ mất.

Vinh Dạ hoàn toàn không tin bản danh sách mà Lý Ngôn Niên đưa. Đưa cho Đoan Vương đọc chưa chắc đã tìm ra manh mối, ngược lại còn làm bại lộ hành động tiếp theo. Vinh Dạ không thể để phụ vương bị cuốn vào chuyện này, cũng không thể để Du Li Cốc hoài nghi, chỉ đành đích thân xâm nhập vào Vương phủ của Hựu thân vương để ăn trộm bản danh sách thật.

Theo như tính toán của Vinh Dạ, cho dù Đoan Vương không hiểu dụng ý của mình thì vẫn sẽ mời Hựu thân vương tới phủ chuyện trò. Quách Kỳ Nhiên có vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Đoan Vương. Ông không thể khiến Vinh Dạ bại lộ thân phận, như thế vô tình sẽ đánh thức Hựu thân vương, khiến y phái người bảo vệ Quách Kỳ Nhiên cũng là chuyện đương nhiên. Quách Kỳ Nhiên ít nhiều cũng là một Binh bộ Thượng thư, một cơ hội tốt để lôi kéo người khác như vậy, chắc chắn Hựu thân vương sẽ không bỏ qua.

Khi nhìn thấy cao thủ của Hựu thân vương phủ trong nội phủ của họ Quách, lại nhìn thấy Phong Dương Hề xuất hiện ở cửa sổ thư phòng, Vinh Dạ hoàn toàn có thể khẳng định kế hoạch của mình đã thành công.

Vinh Dạ cười lạnh, Phong Dương Hề nhận được tin quá nhanh. Chỉ có thể có một khả năng, hắn có mối liên hệ mật thiết với Hựu thân vương tưởng chừng ôn hòa vô hại.

Du Li Cốc tỏ ra ủng hộ Hựu thân vương, người cần giết lại không hoàn toàn là những tảng đá ngáng đường Hựu thân vương. Vinh Dạ nóng lòng muốn chứng thực suy đoán của mình.

Những năm qua Vinh Dạ luôn âm thầm quan sát, biết rằng Hựu thân vương là một người vô cùng thâm trầm. Tối nay trước khi đi hắn đã bảo Đoan Vương mời Hựu thân vương tới Vương phủ, rồi lại nhờ Quách Kỳ Nhiên để tránh được Phong Dương Hề và các cao thủ trong Vương phủ. Vương phủ trống không, đó chính là thời cơ tốt để hắn ra tay.

Vinh Dạ nhanh nhẹn thâm nhập vào Vương phủ, cảm nhận được sự vắng vẻ nơi đây. Hắn mỉm cười, nhẹ nhàng và quen thuộc đi vào thư phòng.

Đang định mở mật thất thì nghe thấy một giọng nói ồm ồm vang lên: - Ngươi định tìm cái gì? Nói cho ta một tiếng là được. - Máu huyết toàn thân Vinh Dạ bỗng dưng đông cứng lại, chậm chậm quay đầu, Hựu thân vương dựa người vào khung cửa, mỉm cười nhìn mình.

Y mặc một bộ măng bào màu xanh lam, thắt lưng còn đeo túi thơm, ngọc bội và mấy món đồ trang sức khác, có vẻ như vừa mới đi dự tiệc quay về. Trên gương mặt thanh tú ấy không hề có một chút kinh ngạc.

Hựu thân vương hơn hai mươi tuổi, cả người toát lên vẻ thư sinh, khỏe môi luôn nở một nụ cười dịu dàng. Nụ cười ấy ngày trước Vinh Dạ càng nhìn càng thấy giả tạo, chỉ hận không thể đâm cho nó bay đi, nhưng hôm nay nhìn lại, chỉ cảm giác lạnh sống lưng.

Vì sao y lại ở lại Vương phủ? Chẳng lẽ phụ vương không mời y tới nhà sao? Vì sao trông y như thể đang chờ mình, như thể sớm biết rằng mình sẽ tới?

Trong lòng Vinh Dạ xoay chuyển hàng trăm suy nghĩ, khẽ giọng cười nói: - Vương gia chậm đèn đi, tối tăm thế này muốn tìm thứ gì cũng khó.

- Khoảnh khắc đèn sáng lên, con người sẽ thường phải thích nghi một lát theo thói quen, khoảng thời gian đó đủ để ngươi chạy trốn - Hựu thân vương không mắc bẫy.

- Đã không đủ thời gian tìm đồ thì tại hạ xin cáo từ. - Vinh Dạ thở dài, thực sự đi ra phía cửa, định bỏ đi.

Hựu thân vương thong thả nói: - Tốt nhất là ngươi đừng ra ngoài, nếu ra, ta sợ sẽ làm ngươi bị thương.

Vinh Dạ ngưng thần, phát hiện bên ngoài đã bị bao vây trùng trùng lớp lớp, ngoài kia ít nhất có tới tám mươi chiếc cung nỏ chờ mình. Khi bước vào không thấy có điều gì bất thường, vậy mà chỉ trong giây lát trò chuyện với Lý Thiên Hựu, cung nỏ đã vào vị trí, đúng là huấn luyện chu đáo. Hựu thân vương tri phủ như trị quân, Vinh Dạ dừng chân, tiện tay kéo một chiếc ghế ngồi xuống: - Vương gia tiếp khách mà không có trà sao?

Hựu thân vương vẫn đứng bất động ở cửa: - Buổi tối uống trà thì ngủ không ngon, tốt nhất là ít uống thôi. Có phải ngươi đang nghĩ vì sao ta biết ngươi sẽ tới không?

Vinh Dạ gật đầu: - Đúng thế, tôi luôn cảm thấy Vương gia không phải người thông minh lắm.

- Ta biết có người tối nay muốn giết Quách Thượng thư, ngay cả Đoan Vương cũng bó tay với đám thích khách này. Nhưng tới phủ Đoan Vương rồi ta lại nghĩ, trong phủ của ta tối nay là vắng vẻ nhất, có thích khách muốn giết Quách Thượng thư thì liệu có kẻ vào Vương phủ trộm đồ hay không? Ta chỉ nghĩ thế thôi nên mới về nhà xem thế nào, không ngờ là có thật.

Giọng Hựu thân vương nghe bình thản như con gió xuân, nhưng Vĩnh Dạ lại thấy ớn lạnh toàn thân. Đến suy nghĩ của mình mà Hựu thân vương cũng đoán trúng, một người thận trọng như thế thì sao lại không đáng sợ cho được?

- Nhưng tôi chưa lấy một cọng cỏ nào của Vương phủ, vẫn chưa tính là trộm đúng không? - Vĩnh Dạ kéo dài thời gian, cảm giác đau nhói vẫn dâng lên, cơ thể đã bị thương bởi kiếm khí của Phong Dương Hề.

Vĩnh Dạ tìm kiếm thời cơ tốt nhất để đột phá. Ám khí trên người ban nãy đã dùng gần hết để đối phó với Phong Dương Hề, mà ở bên ngoài lại có tới tám mươi bộ cường nô.

Hựu thân vương thở dài: - Nghe nói có một Tiểu Lý phi đao bách phát bách trúng, ngay cả đại hiệp Phong Dương Hề cũng rất muốn chứng kiến dung nhan thật. Bốn vương cũng là người có tính hiếu kỳ, khách tới nhà mà che mặt thế này có vẻ không lễ độ lắm, chúng ta mặt đối mặt nói chuyện được không?

- Việc gì không có ích thì tại hạ tuyệt đối không làm.

- Thay vì bị tám mươi bộ cường nô bắn trúng như một con nhím thì bốn vương cảm thấy mặt đối mặt nói chuyện sẽ có lợi cho người hơn.

Vĩnh Dạ ngáp dài: Đêm đã khuya rồi, tại hạ không có hứng thú nói chuyện ở nơi tối tăm thế này, cáo từ! - Từ cuối cùng còn chưa dứt, Vĩnh Dạ đã tung mọi ám khí mà mình có ra ngoài cửa, nhún chân lao qua cửa sổ. Trong khoảnh khắc, cung tên bay tới như mưa.

Vĩnh Dạ mỉm cười, thân hình như ma quỷ, những bài huấn luyện của Thanh y sư phụ đều không phải trò đùa, bộ ô kim giáp trên người cũng không phải làm bằng bông.

Vĩnh Dạ bình thản tránh được màn mưa tên, đang lúc đắc ý thì cảm giác có một luồng gió xé rất mạnh sau lưng. Vĩnh Dạ cúi đầu xuống, cây trâm ngọc cài tóc bị bung ra, mái tóc xõa tung.

Chân không dừng lại, mặc cho mái đầu xõa tóc, biến mất trong bóng đêm.

Khi mái tóc dài đen lầy xõa ra, tờ danh sách trong ngực Vĩnh Dạ cũng bay mất, Hựu thân vương giơ tay đón lấy, nhìn theo hướng Vĩnh Dạ biến mất, gương mặt tỏ ra khó hiểu, hình như đang ngạc nhiên vì thích khách này tuy khinh công rất giỏi nhưng công lực lại không cao lắm.

Đèn được thấp sáng, y nhìn chiếc ghế Vĩnh Dạ từng ngồi, đưa tay ra sờ, đầu ngón tay chạm phải một vệt máu đỏ. Hựu thân vương cau mày cân nhắc: - Đi mời Nguyệt tiên sinh.

Đèn sáng. Thư phòng phủ Hựu thân vương phủ sáng trưng như ban ngày.

Hựu thân vương đứng bên giá sách, không nói một lời. Bên cạnh là một thiếu niên mặc áo bào rộng màu ánh trắng đang khom lưng kiểm tra, rất lâu sau mới thở dài, thốt ra một câu: - Được rồi. Hẳn chắc chắn là một danh gia ám khí, ra tay rất nhẹ gần như không thể nhận ra. Vương gia nhìn đây.

Trong mắt Hựu thân vương thoáng ý cười, cúi đầu xuống nhìn, trong một ngăn giá sách có rải một lớp bột phấn màu trắng bạc.

Bạch y thiếu niên lấy một cái túi to bằng nắm đấm mờ ra, dí sát vào chỗ bột đó, một luồng khí thổi qua, thổi bay bột phấn, để lộ ra hai dấu vân tay cực kỳ khó phát hiện. Dấu vết chỉ to bằng hạt đậu xanh, nếu không nhờ lớp phấn trắng này thì chẳng ai biết ngón tay của hắc y nhân đã chạm vào đây.

Còn trong thư phòng, từ cửa sổ tới mặt đất đều hiện hiện dấu vết của hắc y nhân.

Nhìn những dấu vết này, Hựu thân vương dường như có thể tưởng tượng ra hình ảnh hắc y nhân khéo léo chui vào qua cửa sổ, đi thẳng tới chỗ giá sách, rồi quay lại nhìn thấy mình, bước lên hai bước, kéo ghế ra ngồi xuống. Ý cười trong mắt càng đậm hơn.

Dấu vết ở cửa sổ và dưới đất không quan trọng lắm, quan trọng là trên giá sách này đã được rải một lớp độc.

- Khi nào độc phát tác? Ta không muốn hấn chết quá nhanh.

Bạch y thiếu niên cung kính đáp: - Vương gia chỉ cần cho người canh chừng Hồi Xuân Đường và Khánh Đức Đường của Kinh đô là được, thuốc Cửu chuyển hoàn hồn thảo để giải độc chỉ hai nơi đó là có. Nội trong ba ngày nếu muốn sống sót thì thích khách buộc phải tới được đường.

- Nếu người này không biết giải độc thể nào thì sao?

Bạch y thiếu niên cười: - Vương gia đương nhiên sẽ có cách cho hấn biết. Huống hồ hấn đã bị thương, độc sẽ phát tác càng nhanh.

Hựu thân vương nhìn bạch y thiếu niên rất lâu, thở dài: - Du Li Cốc giúp đỡ nhiều quá khiến bốn vương không thể không tin vào thành ý của các người.

- Vương gia cả nghĩ quá, nhiệm vụ của Nguyệt Phách là giúp đỡ và bảo vệ Vương gia.

Hựu thân vương nhìn vết chân trên đất, cười nói: - Xem ra hắc y nhân này thực sự không phải thích khách của Du Li Cốc.

- Vương gia mình giám. - Đồi này kiếm của Nguyệt Phách nhúng lên.

- Nguyệt tiên sinh nghỉ đi.

- Tại hạ xin cáo từ.

Nguyệt Phách tao nhã ung dung rời đi, Hựu thân vương nhìn theo, bất giác chìm vào nỗi hoài nghi. Không phải Du Li Cốc thì là cao thủ của môn phái nào? Lại quen thuộc với thư phòng của y đến thế, còn biết mật thất ở đâu. Ánh mắt dịch chuyển xuống đất, người đó đi đôi giày đế mỏng. Y ngồi xuống dùng tay ước lượng dấu chân.

Tìm Vĩnh Dạ đập thình thịch, chiêu đó của Hựu thân vương đã khiến bản thân sợ hãi. Vốn tưởng rằng Phong Dương Hề mới là đối thủ của mình, không ngờ võ công của Hựu thân vương cũng giỏi đến thế.

Vĩnh Dạ vội vã về Hoàn Ngọc viện, vừa mới vào phòng đã khựng lại, mình quá lơ là, không phát hiện ra trong phòng có người. Sau đó là tiếng thở phào nhẹ nhõm: - Ảnh Từ thúc thúc tới khi nào thế?

Ảnh Từ kinh ngạc nhìn Vĩnh Dạ, gương mặt tái nhợt, mái tóc xõa ra: - Hắn... hắn nhìn thấy mặt ngươi rồi?

Vĩnh Dạ xoa tóc, cúi đầu: - Không, hắn rất lợi hại. - Người hắn nói là Hựu thân vương, nhưng lại khiến Ảnh Từ nghĩ tới Phong Dương Hề.

Ảnh Từ thở dài: - Ta đã nói rồi, đừng chọc vào Phong Dương Hề, sao lại không chịu nghe lời cơ chứ?

- Tiêu diệt Du Li Cốc, không bắt tôi nhận nhiệm vụ nữa thì đương nhiên tôi sẽ không chọc tới hắn! - Vĩnh Dạ bức bối đáp.

Ảnh Từ im lặng một lát, thông thả nói: - Ngươi không dây vào Phong Dương Hề được đâu. Du Li Cốc... để ta giúp ngươi.

Vĩnh Dạ bỗng dưng thấy thật ấm áp: - Ảnh Từ thúc thúc! Chuyện tôi gây ra, tôi tự xử lý được.

Bao nhiêu năm qua, cho dù Ảnh Từ có mục đích gì thì ông cũng đối xử tốt với mình. Thân phận của Vĩnh Dạ, thân phận của Ảnh Từ đã đạt được một sự thống nhất chung. Không ai nói, cũng không ai hỏi. Ảnh Từ không nói cho Vĩnh Dạ biết chuyện Vĩnh Dạ muốn biết, Vĩnh Dạ cũng không hoàn toàn tin tưởng Ảnh Từ.

Nhưng giữa hai người lại có một tình cảm rất đặc biệt, lưu luyến lẫn nhau.

Ảnh Từ đã nhìn Vĩnh Dạ lớn lên. Cũng chính Ảnh Từ đã đưa Vĩnh Dạ tới Du Li Cốc, bảo vệ Vĩnh Dạ ra khỏi tiểu lâu, trở thành đồ đệ của Thanh y, tặng "Thiên Mạch Nội Kinh", rồi lại lợi dụng kế hoạch của Du Li Cốc đưa Vĩnh Dạ về nhà.

Ảnh Từ ra vào Du Li Cốc như vào chỗ không người, nhưng lại chưa từng ra tay giúp Vĩnh Dạ đối phó với nó. Hôm nay ông chủ động nói như thế khiến Vĩnh Dạ rất cảm động.

Không chỉ một lần Vĩnh Dạ nghĩ tới mối quan hệ giữa Ảnh Từ và Du Li Cốc, giờ Vĩnh Dạ có thể khẳng định ông không phải người của nơi ấy.

- Khi nào có thể tiêu diệt Lý Ngôn Niên? - Vĩnh Dạ hỏi.

- Không lâu nữa đâu. Mọi nhiệm vụ của ngươi đều do Lý Ngôn Niên thông báo, khi nào không cần hắn thông báo gì cho ngươi nữa thì đương nhiên hắn cũng hết tác dụng. - Ảnh Từ nói xong bèn nhìn thật sâu vào mắt Vĩnh Dạ - Hựu thân vương cũng không dễ đối phó đâu, hắn cũng giống ngươi, có một trực giác nhạy bén, chỉ ngồi ở Vương phủ một lát rồi đột nhiên bỏ đi. Vương gia rất kinh ngạc với phản ứng của hắn.

- Ảnh Từ thúc thúc, người có thể... giúp tôi lấy trộm danh sách của Hựu thân vương không?

- Ngươi chưa bao giờ yêu cầu ta làm việc gì, lần này thực sự rất khó sao? - Ảnh Từ kinh ngạc với yêu cầu của Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ cúi đầu: - Vâng, rất khó. Ảnh Từ thúc thúc, tôi không muốn giết người nữa. Có những lúc tôi cảm thấy thật mệt mỏi. Việc tôi không muốn làm nhất ở kiếp này chính là thích khách. Du Li Cốc phiêu diêu bất định. Phụ vương từng đi tìm nhưng trong sơn cốc đó đã không còn người nữa rồi. Sơn cốc mà tôi sống suốt ba năm giờ không một bóng người, ngay cả biệt viện giống y Vương phủ cũng biến mất không để lại dấu vết, muốn tiêu diệt Du Li Cốc, tôi chỉ có thể hạ thủ từ những việc mà họ có hứng thú. Họ đã bắt đầu bố trí cuộc tranh đua hoàng quyền của An quốc từ mười năm trước, đó là điều duy nhất tôi có thể điều tra.

Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Ảnh Từ. Sống lưng Ảnh Từ càng trĩu xuống hơn.

Lý Ngôn Niên đã từ một công tử anh tuấn ngồi ngồi phong độ trở thành một nam tử trung niên trưởng thành, đỉnh đạc. Ảnh Từ cũng đã già rồi. Trong lòng Vĩnh Dạ cảm thấy một sự khó chịu khó nói thành lời. Vĩnh Dạ không muốn phá vỡ thế cân bằng đã hình thành một cách tự nhiên giữa mình và Ảnh Từ, nhưng lại vẫn phải lên tiếng.

- Ta... sẽ giúp ngươi dụ người của Vương phủ ra, còn có lấy trộm được danh sách hay không phải xem vận may của ngươi thế nào. - Ảnh Từ nói xong bèn quay đầu bỏ đi. Được mấy bước lại dừng lại, nói khẽ: - Ngươi phải mau chóng thoát ra. Ngươi đã mười tám rồi.

Vĩnh Dạ thở dài, mười tám thì sao? Mười tám đang sức trẻ.

Vĩnh Dạ ép mình không được nghĩ tới chuyện đó, một lần nữa chìm vào trầm tư.

Ảnh Tử làm được tới mức này là đã tới giới hạn của ông. Ông không bao giờ nhúng tay vào cuộc tranh đấu hoàng quyền của Du Li Cốc và An quốc, lúc nào cũng vui vẻ nhìn hai thế lực này công kích lẫn nhau.

Ông đề Lý Ngôn Niên lại hình như cũng vì không muốn phá hoại kế hoạch của Du Li Cốc. Ông cũng muốn bảo vệ Vĩnh Dạ, để Vĩnh Dạ bình an làm Thế tử, nếu có động tĩnh gì sẽ lập tức chạy tới xem Vĩnh Dạ có bị thương hay không. Vĩnh Dạ bất giác muốn vén bức màn bí mật xung quanh Ảnh Tử, tò mò đến mức ngay cả bản thân cũng phải kinh ngạc.

Ngực Vĩnh Dạ đột nhiên có cảm giác tung tức, bèn đưa tay lên xem, thử vận nội công, một cảm giác đau nhói như lưỡi kiếm đâm thẳng vào ngực. Vĩnh Dạ há miệng, một dòng máu tươi vọt ra, đầu điên đảo trời đất. Nhưng thần trí vẫn còn, Vĩnh Dạ cảm nhận rõ ràng rằng khí lực của mình đang biết mất, đành thở hắt hên chờ đợi con chổng mặt trời qua, rồi cố gắng bỏ đầy móc viên thuốc trị thương lấy ở chỗ Hồi Hồn nhét vào miệng.

Đưa tay quẹt miệng, thấy máu màu xanh. Lam Huyết Nhân? Vĩnh Dạ cười khổ.

Không phải bị thương mà bị trúng độc! Vĩnh Dạ nghĩ kỹ lại, Phong Dương Hề luôn ý rằng mình là đại hiệp nên không dùng độc, hơn nữa một lòng muốn bắt được mình, nếu biết mình đã trúng độc thì chắc chắn hẳn sẽ không tha. Khả năng duy nhất là ở Hựu thân vương phủ.

Vĩnh Dạ vô cùng hối hận vì đã quá coi thường Hựu thân vương, không những hấn ta bố trí cường nỏ ở bên ngoài mà còn rải độc ở trong phòng. Người hạ độc là một cao thủ, Vĩnh Dạ ở bên Hồi Hồn và Nguyệt Phách rất lâu, những loại độc bình thường tuyệt đối không thể qua mắt được.

Người hạ độc là ai?

Thuốc giải độc mà Hồi Hồn cho hầu như chỉ có thể giảm bớt cơn đau, mình phải nhanh chóng kiếm được thuốc giải.

Vĩnh Dạ thận trọng thu dọn lại phòng, thay y phục, nhìn bộ huyết y mà dở khóc dở cười. Chó cắn áo rách, lẽ nào mình còn chưa đủ xui xẻo hay sao?

Chú thích: 1 Y phục theo hình con rắn dùng cho các vị thân vương, hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chuyển đi kinh hồn

Cũng chính khi Ngọc Tụ công chúa tấn công Vĩnh Dạ, mình đã rời mắt khỏi căn nhà tranh. Chẳng lẽ lúc đó đã bị người ta trộm thuốc? Hắc y nhân bị trúng độc chắc chắn sẽ không dám xông vào nhà tranh. Hẳn còn có đồng bọn, liệu là do ai sai khiến nhỉ?

Vĩnh Dạ ca ca! - Tường Vi trèo tường Vương phủ vào tìm Vĩnh Dạ. Võ công không dùng để bảo vệ chàng mà dùng để tìm thấy chàng cũng được, gương mặt được trang điểm điểm lệ của Tường Vi nở nụ cười đắc ý. Sao ngày trước mình không nghĩ ra cách này nhỉ? Nàng cảm thấy bây giờ nghĩ ra cũng chưa muộn.

Sau này nàng không cần lên phố "tình cò" gặp Vĩnh Dạ nữa, cứ tìm thẳng tới nhà là tốt nhất.

Vĩnh Dạ đang nằm trên ghế trúc, lòng tràn đầy oán hận. Lý Ngôn Niên không có trong phủ, toàn thân hấn vô lực, bảo Ý Hồng đi tìm Lý Nhị tới thì nàng lại nói Lý Nhị theo Lý Chấp sự ra ngoài làm việc. Vĩnh Dạ nhìn cánh hoa anh đào bị gió thổi bay, bị thương nghĩ, mình thực sự xui xẻo đến thế sao? Nguyệt Phách đang ở kinh đô, nhưng ở chỗ nào của kinh đô? Chưa bao giờ Vĩnh Dạ thấy nhớ ý đến thế, mong ngóng giá như đột nhiên trong rừng hoa xuất hiện hình bóng của Nguyệt Phách.

- Vĩnh Dạ ca ca, sắc mặt huynh trông xấu hơn mấy hôm trước đấy. Không uống thuốc sao? - Tường Vi nhìn gương mặt tái nhợt của Vĩnh Dạ, giật nảy mình, dịu giọng hỏi.

Vĩnh Dạ cố giọng cười, mệt mỏi nói: - Nói ít thôi, ta không có sức nghe muội lái nhái đâu.

Tường Vi gạt mạnh, chẳng mấy khi Vĩnh Dạ không đuổi nàng đi, nàng đã mừng lắm rồi. Nàng nhìn Vĩnh Dạ không chớp mắt, ngày trước nàng thường tưởng rằng Vĩnh Dạ bệnh không nặng lắm, chỉ là giả vờ để tránh mặt nàng thôi. Bây giờ xem ra quả thật chàng bệnh không hề nhẹ.

Nàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nắm tay Vĩnh Dạ, ngón tay thon dài trắng muốt như được tạc bằng ngọc. Nàng rất đau lòng. Mùa xuân ấm áp và rạng rỡ mà Vĩnh Dạ vẫn phải đắp một tấm chăn dày như mùa đông. Các thiếu niên khác cười ngửa cười đùa, chàng thì chỉ có thể ngồi trên ghế lạnh lẽo ngắm hoa rơi. Có phải chàng không còn nhiều thời gian nữa không? Nước mắt Tường Vi bắt đầu rơi xuống.

- Khóc cái gì? Ta như thế lâu rồi. Tường Vi, đừng bám lấy ta nữa. - Vĩnh Dạ thờ dài, loại độc nào mà mạnh thế nhỉ? Dần dần hút kiệt sinh mạng mình. Mình có nên thẳng thắn với Đoan Vương đề tới Hựu thân vương xin thuốc giải không? Hay là chờ Lý Ngôn Niên và Lý Nhị trở về, tìm Nguyệt Phách tới giải độc. - Ta đang nghe đây, muội kể xem ngoài kia có chuyện gì hay?

Tường Vi nghĩ đủ cách để chọc cười Vĩnh Dạ, nghĩ mãi mà chẳng có chuyện gì lý kỳ cổ quái, đành phải kể cho chàng nghe những chuyện xui xẻo mình gặp gần đây.

Vĩnh Dạ lắng nghe, tinh thần khá hơn một chút, đó chính là biện pháp mà Lý Ngôn Niên nói sơn cốc đang áp dụng để "giải quyết" sự đeo bám của Tường Vi sao? Không ngờ lại do Nguyệt Phách ra tay. Vĩnh Dạ cười cười hỏi Tường Vi: - Muội đã tìm tên tiểu tử bán cóc cho muội chưa?

Tường Vi đắc ý, khoe miệng cong lên rồi lại hạ xuống: - Tìm thì tìm thấy rồi, nhưng muội lại chẳng làm gì được hắn.

- Ô? Còn có người khiến Tường Vi Quận chúa của chúng ta sợ cơ à?

Tường Vi buồn rầu nói: - Hắn là môn khách của Đại điện hạ, có một vườn hoa trong phủ Đại điện hạ, muội vừa bước vào đã hôn mê ngay, Đại điện hạ còn nói muội không đúng. Tên tiểu tử đó, nhất định muội sẽ nghĩ ra cách xử lý hắn!

Vĩnh Dạ thở dài, Nguyệt Phách, lão tử cũng muốn xử lý người, hóa ra người hạ độc là người à?

- Vĩnh Dạ ca ca, hôm nay trong thành kỳ lạ lắm nhé. Ở những nơi nổi bật nhất đều có dán một dòng chữ kỳ lạ, viết là: Ai muốn mua Cửu chuyển hoàn hồn thảo, mau tới Hồi Xuân Đường, Khánh Đức Đường. Ai muốn mua thứ đó chứ?

Mắt Vĩnh Dạ sáng lên, ngậm cười nhìn Tường Vi: - Có chuyện thú vị thế cơ à? Sao Tường Vi không đi xem nào nhiệt?

- Muội có đi mà, nhưng Hồi Xuân Đường, Khánh Đức Đường đều nói không có loại cỏ này. Muội tức quá cầm tờ giấy ra hỏi chương quầy, ông ta dờ dờ cười nói, có thì có, nhưng đều bị quân gia nhà Đại điện hạ mua hết rồi.

- Cửu chuyển hoàn hồn thảo. - Vĩnh Dạ lầm bầm. - Lá cỏ như đám mây, rẽ có hạt màu tím. Nghe nói phơi khô rồi ngâm vào nước, lá cỏ khô cong tự nhiên chuyển sang màu xanh lục, khôi phục sinh khí, thế nên mới có tên là "hoàn hồn". - Chẳng lẽ loại cỏ này chính là giải được?

Tường Vi nghe vậy thì vui mừng nói: - Có loại cỏ thú vị thế à! Muội rất muốn xem.

Vĩnh Dạ bình thản nói: - Muội muốn thấy thì đi tìm Đại điện hạ mà xin, dù sao huynh ấy cũng đã gom hết về phủ rồi còn gì.

Tường Vi không phải người ngốc, thở dài nói: - Đại điện hạ gom hết loại cỏ này đương nhiên là có dụng ý của mình, e rằng huynh ấy không chịu cho muội đâu. - Nói rồi hai mắt sáng lên, - Vĩnh Dạ ca ca, chúng ta ăn trộm nhé! Đại điện hạ ngày mai mở Thi hội, chúng ta cơ hội đó đi trộm.

Trong mắt Vĩnh Dạ lóe lên một vẻ vui mừng, vào lúc này mở Thi hội thì chứng tỏ Lý Thiên Hựu đang chờ bắt kẻ trộm được thảo. Có điều đã biết được thảo ở đâu thì sao lại không đi?

Vĩnh Dạ ngập dài nói: - Tường Vi ngoan đi, sau này đừng trèo tường vào nữa, ta sẽ nuôi thêm hai con chó. - Không đợi Tường Vi nổi giận, lại cười nói tiếp - Mai ta sẽ đi, nhất định sẽ giúp muội làm thơ, không để cho đám tiểu thư chốn kinh đô coi thường muội đâu.

Tường Vi bị thái độ lúc nóng lúc lạnh của Vĩnh Dạ làm cho không biết nên giận dữ hay nên vỗ tay hoan hô. Thấy Vĩnh Dạ khép mắt lại, mí mắt nổi gân xanh, trông có vẻ rất mệt mỏi. Cho dù là dung nhan bệnh tật tiêu tụy ấy cũng khiến nàng không thể rời mắt, nghĩ ngợi giây lát, cuối cùng nàng thom Vĩnh Dạ một cái rồi mới bẽn lẽn trèo tường đi ra.

Vĩnh Dạ đưa tay lên xoa mặt, lầm bầm: - Họa thủy! Nguyệt Phách, người nói chuẩn thật đấy.

Hựu thân vương thân phận cao quý, lại là nhân tài hiếm có, Hựu thân vương thơ văn toàn tài, Hựu thân vương... vẫn chưa lấy vợ! Đây mới là điều quan trọng nhất.

Một vị thân vương còn trẻ tuổi lại chưa lấy vợ, tính tình ôn hòa nho nhã, cư xử lễ độ, tri thư đạt lý. Nếu chàng mà tổ chức một buổi Thi hội mùa xuân thì sẽ thế nào?

Ngựa xe như nước.

Tinh thần Vĩnh Dạ không tốt, xua tay không cho Ý Hồng thay lễ phục cho mình, mặc một chiếc áo lụa tím nhạt, ngồi lên kiệu, vừa tới trước cửa phủ Hựu thân vương thì kiệu đã bị chặn đường.

Thị vệ bẩm báo: - Thế tử, cửa chính của phủ Hựu thân vương bị kiệu chặn lối rồi, phải chờ một lát.

Sức khỏe Vĩnh Dạ không tốt, cũng chẳng có tâm tư hay sức lực mà đi bộ vào, bèn nhẹ nhàng vén rèm lên nhìn, giai nhân như hoa, tài tử phong độ tập trung hết nơi này, đang đua nhau ủa vào cửa lớn.

Hựu thân vương để bố trí cái bày này mà cần bao nhiêu người đóng vai phụ ư? Người ta đến nhà kiêu gì cũng phải có trà nước, điểm tâm, cũng khá tốn tiền.

Vĩnh Dạ đưa mắt giễu cợt, đang định bảo thị vệ khiêng kiệu đi vào từ cửa ngách, thì nghĩ chẳng phải hôm nay tới vì muốn thu hút sự chú ý của mọi người sao ư, bèn hạ rèm kiệu xuống, nói: - Lấy danh thiếp của ta, vào từ cửa chính.

Có câu nói này, mắt thị vệ lập tức sáng lên, rào nhanh bước chân tới trước cửa phủ, hô to với tên thị tùng tiếp khách: - Đoan Vương Thế tử tới!

Tiếng hô ấy rất vang, khiến đám người đang bước lên bậc cấp đều lần lượt quay đầu lại.

Các thị tùng của phủ Hựu thân vương đều biết Đoan Vương Thế tử có mối giao hảo với Vương gia mình, đâu dám chậm trễ? Họ vội vàng bước xuống nghênh tiếp, lập tức đứng bên xa kiệu, cung kính thỉnh an: - Mời Thế tử hạ kiệu.

Đặng sau chiếc kiệu đã có hai tên thị tùng mang ghế mềm tới, Nhân Nhi nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi xe ngựa, thấy bao nhiêu người đổ dồn mắt về phía này thì đỏ mặt, khê khằng vén rèm lên.

Thấy thị vệ thì uy vũ, thị nữ thì nhanh nhẹn đáng yêu, chúng nhân đều mở to mắt xem vị Thế tử bệnh tật ít gặp người ngoài, lại nghe đồn là được di truyền dung nhan tuyệt thế của Đoan Vương phi này có phong thái như thế nào. Một thiếu niên áo tím đầu đội mũ che bước ra, chiếc khăn che mặt dài tới tận thắt lưng, thân hình mỏng manh yếu đuối. Thấy hân đặt chân lên tấm thảm, chúng nhân đều tránh ra nhường đường.

Vĩnh Dạ không dám dùng nội tức, lại sợ bước chân quá yếu đuối sẽ khiến Hựu thân vương hoài nghi, mục đích hôm nay là để chúng nhân nhìn mình chăm chăm. Vĩnh Dạ thông thả đi tới ngồi vào chiếc ghế mềm.

Những nơi Vĩnh Dạ đi qua đều vang lên tiếng thờ dài, thờ dài vì người con trai bệnh tật yếu ớt của Đoan Vương, thờ dài vì luyến tiếc khi không được nhìn thấy dung mạo hãn, thờ dài vì Tường Vi Quận chúa thích một người đoán mệnh. Vĩnh Dạ mỉm cười, nếu có người lộ diện vì Tường Vi thì vở kịch này lại càng hay hơn.

Đang suy ngẫm thì đã đi tới vườn hoa của Vương phủ.

Lý Thiên Hựu thấy Vĩnh Dạ ngồi ghế mềm đi tới thì vội vàng chạy tới trách móc: - Đông người ồn ào lắm, Vĩnh Dạ tới làm gì?

- Đại diện hạ, Vĩnh Dạ ở nhà một mình buồn lắm, Thi hội của huynh ở chốn kinh đô này không ai sánh kịp, đến coi nào nhiệt cũng được. Và lại Vĩnh Dạ không tới, Tường Vi lại trèo tường nhà đệ mất. - Vĩnh Dạ cười nói, rồi lại kéo chiếc mũ, bắt lực nói - Cái này là không muốn nghe mọi người chi trò, phụ vương nghe được lại đau lòng.

Lý Thiên Hựu nhìn Vĩnh Dạ đồng cảm, Đoan Vương chỉ có mỗi một đứa con trai, không thể thuận thực cưỡi ngựa bắn cung thì thôi lại còn bệnh tật liên miên, sắc mặt lúc nào cũng xanh xao yếu ớt người ta nhìn thấy lại thờ dài. Vĩnh Dạ là người cao ngạo, đương nhiên không muốn bị người khác nói. Y mỉm cười tỏ ý thấu hiểu, sai thuộc hạ hầu hạ Thế tử chu đáo.

Hoa viên được bắc thêm một gian thái lâu để phục vụ cho thi hội. Lầu được dựng bằng hoa tươi, ở giữa đặt một đài hoa, treo một cây thùy bội, màu xanh mát mắt, vô cùng đáng yêu, đó chính là giải thưởng cao nhất của thi hội lần này.

Hai bên kê mấy cái bàn, chuẩn bị sẵn văn phòng tứ bảo, có hai lão nhân ngồi đó, chuẩn bị để chép lại thơ.

Trong hoa viên cũng tập trung rất nhiều bồn hoa để mọi người thưởng thức.

Một lão nhân chừng năm mươi tuổi ăn mặc như thư sinh bước lên đài, chấp tay cười với mọi người xung quanh, nói: - Liên Thảo bắt tài, được Vương gia tiến cử nên bớt chút sức lực cho thi hội của Vương gia. Thi hội hôm nay bắt đầu, chư vị công tử, tiểu thư có thi văn gì có thể mang lên.

Người đang nói chính là họa sư nổi tiếng đất kinh đô Trương Liên Thảo.

Vĩnh Dạ nhìn ông phì cười, Nhân Nhi ngạc nhiên hỏi: - Thiếu gia vui gì thế?

Vĩnh Dạ lắc đầu, nhớ lại năm xưa Đoan Vương bảo vị họa sư này vẽ lại dấu tay của mẫu thân trên mặt ông. Sao có thể nói chuyện này cho Nhân Nhi? Vĩnh Dạ cố nín cười tiếp tục xem kịch, ánh mắt len lỏi qua từng người, không thấy Tường Vi, còn đang kinh ngạc thì đã thấy một vị công tử.

Vị công tử đó mặc áo bào rộng mà lực nhát, nước da như ngọc, tuổi chưa quá mười lăm, mười sáu, tay cầm một cái quạt ngời rất tự đắc. Y phục không hẳn hoa lệ, nhưng thắt lưng lại đeo một miếng ngọc bội phi thủy khắc hình phượng. Vĩnh Dạ nhướng mày, miếng ngọc bội giá trị liên thành, ở trên người này đúng là hơi lạ, bắt giác nhìn lâu hơn một chút.

Vị công tử đó hình như cũng cảm thấy có người nhìn mình, cảm hơi hếch lên, ánh mắt đưa về phía này, toát lên ngạo khí khó nói thành lời. Thấy một người đeo khăn che mặt không nhìn rõ dung nhan thì bắt giác cau mày. Một người ăn vận kiêu thư sinh đứng cạnh chàng thì thào vài câu, vị công tử đó nhướng mày lên, ánh mắt nhìn về phía Vĩnh Dạ có thêm chút kinh ngạc và thờ dài. Vĩnh Dạ biết chàng coi thường mình, trốn trong tấm voan cười thầm. Cảm giác rất nhạy cảm, cũng là người biết võ công. Người tới đây hôm nay không phải tất cả đều nhắm vào hội thi thơ này.

Đang nghĩ ngợi thì có người ngồi xuống bên cạnh. Mặt mũi Tường Vi đỏ bừng, thở hồn hên: - Suýt nữa thì không kịp, đều tại A Ngọc, không chịu gọi muội dậy!

Nhân Nhi ngoan ngoãn mang trà tới, Tường Vi nhấp một ngụm. Thấy Vĩnh Dạ không lên tiếng, bực mình kéo áo chàng: - Muội đang nói chuyện với huynh đấy.

Vĩnh Dạ lúc này mới ưỡn oai nói: - Tường Vi sắp có đối thủ rồi.

- Ai?

- Vị công tử mặc lục bào. À, tiểu thư mới đúng, dung mạo không thua muội đâu.

Chỉ sau câu nói ấy, hai mắt Tường Vi đã liếc nhanh như phi đao, đụng ngay phải ánh mắt cao ngạo của vị tiểu thư lục bào mặc nam trang, bắt giắc tò mò:
- Sao Vĩnh Dạ ca ca biết đó là nữ?

- Biết là biết thôi, chẳng vì sao cả. - Ánh mắt của Vĩnh Dạ lại liếc về phía thắt lưng của vị tiểu thư mặc nam trang kia, hài lòng nghĩ, hôm nay mình không cần nhọc công nữa rồi, đã có người tranh nổi bật rồi đây.

Tường Vi thấy nữ công tử đó tuy tuổi còn nhỏ nhưng dáng vẻ không thua kém gì mình. Thanh tú xinh đẹp, cả người toát lên khí chất đoan trang mà mình cả ngày bị phụ thân mắng là không có, thấy Vĩnh Dạ khen nài ta thì trong lòng vô cùng khó chịu. Lúc này thấy vị nữ công tử đó cũng đang thăm dò Vĩnh Dạ, bèn hù một tiếng: - Nữ cái nam trang con ra thể thống gì! Dám đối đầu với bốn Quận chúa, lát nữa sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta. - Dứt lời nài dịu dàng nói với Vĩnh Dạ - Huỳnh hứa với muội, nhất định phải giúp muội áp đảo ả ta.

Vĩnh Dạ phì cười gật đầu, nữ nhân xinh đẹp mà ở cùng với nhau thì vở kịch này ngày càng thú vị.

Cuộc thi đang trở nên hào hứng, Trương Liên Thảo cười nói: - Cuộc thi hôm nay thật lắm nhân tài, lão hủ vừa được Vương gia cho một đề mới, không vịnh xuân tả cảnh, mà đề tài là thi khách.

Một thư sinh đứng lên lắc đầu ngâm nga: Trong tuyết lạnh mai tàn. Cảnh liễu đón gió xuân. Kinh đô mùa xuân mới.

Khách nhân chừng nào về?

Tiếng vỗ tay vang lên, lại có người đứng lên đối đáp.

Vĩnh Dạ nghiêng đầu thì thầm vào tai Tường Vi, Tường Vi mỉm cười đứng lên: - Bốn Quận chúa cũng có một bài thơ: Cỏ cây biết xuân mãi chẳng về. Trăm ngàn hồng tía đấu sắc xuân. Ngựa sắt chiến trường Tấn Ngọc Quan, đón khách xa từ Trần quốc tới!

Bài thơ vừa thốt ra, chúng nhân nhất tề khựng lại. Trương Liên Thảo há hốc miệng, không biết nên bình phẩm thế nào. Bài thơ này không đúng về vần điệu, cũng không hoàn chỉnh, hai câu trước còn được, câu sau khen bên mình thắng trận, Trần quốc cúi đầu sai sử thần tới kinh đô nghị hòa. Nói nài không đúng cũng tức là nói triều đình không đúng, mà nói nài làm thơ giỏi thì lại không thực sự là giỏi.

Tường Vi thấy xung quanh đều á khẩu, Hựu thân vương thì cười khổ, thế là mỉm cười tươi tỉnh leo lên hoa đài, giờ tay định lấy thủy bội.

Bỗng một bóng áo xanh lướt qua, một cây quạt đề lên tay nài, đó chính là vị nữ công tử cái nam trang. Giọng nài ta như gió xuân, mang theo một chút hơi lạnh: - Quận chúa chờ chút, tại hạ cũng có bài thơ.

Tường Vi bực mình, hất cằm lên: - Ta không tin ngươi có thể thắng được bốn Quận chúa!

Vị nữ công tử đó đứng trên đài, liếc mắt nhìn Vĩnh Dạ, thông thả nói: - Kinh đô phong quang, chim loạn ngữ. Trần quốc khói sóng, xuân vỗ bờ.

Thúc ngựa còn hận gió Bắc nhanh, tiễn chàng qua ải Tấn Ngọc Quan.

Bài thơ đọc xong, dưới đài vang lên tiếng ồn ào huyền ảo. Bài thơ này đuổi hình bắt bóng, lại có vẻ đối hoàn chỉnh, rõ ràng là muốn nói Trần quốc phong quang không kém gì An quốc, câu sau lại còn có ý châm biếm quân ta giữ quan ải thì dễ, vượt khỏi quan ải thì khó, muốn bước vào đất đai Trần quốc chẳng phải chuyện dễ dàng.

- Gian tế của Trần quốc? - Có người hô to.

Mặt Lý Thiên Hựu nghiêm lại. Đã có thị vệ nhảy ra, rút đao chỉ người đó: - Bắt lấy hần!

Trong đám người nhanh chóng có mấy kẻ bảo vệ vị nữ công tử kia, đánh nhau với thị vệ, hoa viên của Vương phủ phút chốc trở thành chiến trường.

Đoan Vương thị vệ vẫn đứng bất động, ôm đao lo bảo vệ Vĩnh Dạ, Vĩnh Dạ ngồi yên tiếp tục xem kịch. Tường Vi thì bất chấp tất cả lao lên trước đánh đám xa vệ.

Lý Thiên Hựu lẳng lặng quan sát, nổi nghi hoặc trong lòng dấy lên.

Vĩnh Dạ liếc nhìn Lý Thiên Hựu, thầm khâm phục sự trấn tĩnh của y. Thấy võ công của đám người đó tuy cao nhưng không đồng bằng người của Vương phủ, nếu cứ tiếp tục như thế thì sao có thể đánh lạc hướng chú ý của Lý Thiên Hựu? Ánh mắt Lý Thiên Hựu ngoài việc thi thoảng liếc về chỗ giấu thuốc thì không hề rời khỏi hoa viên. Vĩnh Dạ liền nhìn gian nhà tranh ở góc hoa viên, ho khẽ một tiếng cáo từ: - Vĩnh Dạ ở lại cũng không giúp được Đại điện hạ, xin về phủ trước.

- Các vị cẩn thận hộ tống Thế tử về phủ nhé! - Lý Thiên Hựu vội vàng nói, ánh mắt lướt qua góc Vương phủ, thấy không có động tĩnh gì lại nhìn chăm chăm đám người Trần quốc đang chiến đấu.

Tại sao trong thi hội lại có người nước Trần? Chẳng lẽ là muốn thu hút ánh mắt y, tiện bề cướp giải được? Khóe miệng Lý Thiên Hựu nhếch lên một nụ cười. Nơi giấu thuốc đã có thuốc độc Nguyệt Phách rải, lại có cao thủ trong Vương phủ canh gác, xông vào thì sẽ không ra được nữa. Ý bình thần nhìn

mấy người Trần quốc bị thị vệ giáp công, không hề ra tay.

Vĩnh Dạ đã có lớp mạng che chắn nên không lo Lý Thiên Hựu để ý tới ánh mắt mình, nhìn Lý Thiên Hựu cười thầm, người trộm thuốc sẽ không xuất hiện ở nơi giấu thuốc đâu. Chỉ có điều... Vĩnh Dạ nhìn về căn nhà tranh ở góc hoa viên, ngồi lên ghế mềm định ra về.

Vị nữ công tử đó quát to một tiếng, lao về phía Vĩnh Dạ.

Lý Thiên Hựu thất kinh, ra tay nhanh như gió.

Với công lực của y thì muốn chặn trước nữ công tử đó không hề khó khăn, Vĩnh Dạ thì sợ hãi ngã từ trên ghế xuống, lăn lông lốc tới bên nữ công tử bị nàng ta dùng quạt chặn lại, ho không ngớt.

- Trần quốc bại binh, đang đàm phán nghị hòa với nước ta, các vị không biết hậu quả sao? - Lý Thiên Hựu nóng ruột, đã gần bắt được người rồi còn để xảy ra cố sự. Bỏ ý của y là muốn khiến hắc y nhân thừa lúc hỗn loạn đi cướp giải được, nhân cơ hội đó bắt luôn. Không ngờ lại khiến người nước Trần trà trộn vào hội thi thơ của Vương phủ, lại còn bắt Vĩnh Dạ làm con tin. Lúc này nếu Vĩnh Dạ có mệnh hệ gì thì y biết ăn nói với Đoan Vương thế nào? Y lạnh lùng lên tiếng hỏi, trên gương mặt anh tuấn đã bao phủ bởi một lớp băng lạnh.

Tường Vi sợ hãi bỏ mặc đám thị vệ người Trần xông tới, nhưng vì Vĩnh Dạ đang nằm trong tay nữ công tử kia nên không dám vọng động, chỉ to giọng quát: - Người mà làm chàng bị thương, ta sẽ bắt người đền mạng!

Vị nữ công tử đó thả Vĩnh Dạ ra, phui tay áo, nói: - Dừng tay!

Cuộc chiến dừng lại, chúng nhân nghi hoặc giây lát, vị nữ công tử đó mỉm cười: - Ngọc Tụ bái kiến Hựu thân vương. Chỉ tại bắt binh với Quận chúa ra lời sỉ nhục nước ta nên mới làm thơ phản kháng. Nếu nói tới việc lưỡng quốc đang đàm phán nghị hòa, An quốc lại coi thường Trần quốc như thế thì Ngọc Tụ không biết nghị hòa còn ý nghĩa gì?

Lý Thiên Hựu bất giác giật mình, nhìn nàng chăm chú, trong lòng vô cùng kinh hãi, người đó là công chúa Ngọc Tụ của Trần quốc.

Đương kim thiên hạ có tú mỹ nổi danh: An quốc có Tường Vi quận chúa, Tề quốc có Lạc Vũ công chúa, Trần quốc có Đại Giả An gia Tứ tiểu thư, và một vị nữa là Ngọc Tụ công chúa mới mười sáu tuổi của Trần quốc.

Nghe đồn vị công chúa này xinh đẹp vô cùng, văn võ song toàn tâm tư cẩn mật, lại cực kỳ cao ngạo. Tường Vi lên tiếng sỉ nhục nước Trần trước, với bản tính của Ngọc Tụ thì làm gì có chuyện nhin nổi nhục này? Nghĩ tới đây, Lý Thiên Hựu ngượng ngùng cười: - Thi văn hội hữu, khó tránh có lúc không phục nhau, ban nãy chỉ là hiểu lầm. An, Trần hai nước ngừng chiến nghị hòa, để bách tính tránh khỏi cuộc chiến hỏa, đó mới là đại sự hàng đầu.

Hựu thân vương đã lên tiếng, Trương Liên Thảo cũng ho khan một tiếng rồi cười: - Chỉ là hiểu lầm thôi, thi hội tiếp tục!

Chúng nhân đều biết đoàn sứ thần nước Trần đã tới kinh đô, thấy công chúa Ngọc Tụ xinh đẹp trong lời đồn cũng tới hội thi coi nào nhiệt thì vừa tò mò, vừa chăm chỉ làm thơ để lấy lòng người đẹp.

Thơ hay không dứt.

Thế tử thứ lỗi ban nãy khẩn cấp quá, chỉ muốn dừng cuộc đấu. Thế tử không sao chứ? - Ngọc Tụ dịu dàng xin lỗi, vươn tay định đỡ Vĩnh Dạ dậy.

Tường Vi lập tức đẩy nàng ra, thấy Vĩnh Dạ nằm trên mặt đất ho khù khụ thì đau lòng hỏi: - Vĩnh Dạ ca ca không sao chứ?

Vĩnh Dạ lắc đầu, leo lên ghế định đi.

Lý Thiên Hựu biết rõ Vĩnh Dạ bị mất mặt giữa đám đông, lại bị lạnh nhạt, cảm thấy có lỗi nên giữ cái ghế lại, dịu giọng nói: - Vĩnh Dạ, đây là công chúa Ngọc Tụ của nước Trần. - Giọng y rất khẽ, chỉ nói cho mình Vĩnh Dạ nghe, nghĩ bụng Vĩnh Dạ có lẽ là người biết nặng nhẹ, có thể thông cảm cho mình. Nếu vì Vĩnh Dạ mà khiến hai nước nghị hòa thất bại thì đúng là họa lớn.

Ai ngờ Vĩnh Dạ ho khan một tiếng, cười khê: - Chỉ là một nàng công chúa của nước bại trận dưới tay phụ vương thôi mà.

Cáo từ.

Giọng Vĩnh Dạ cũng rất khê, nhưng tiếng nào cũng lọt vào tai Ngọc Tụ.

Nàng vốn tưởng rằng mình nhẹ nhàng xin lỗi là được, Vĩnh Dạ có lẽ cũng thông cảm, không ngờ lại bị sỉ nhục, gương mặt lập tức trắng bệch, hếch cằm lên giễu cợt: - Đoan Vương anh vũ, thật đáng tiếc!

Lý Thiên Hựu cau mày, vị công chúa Trần quốc này đúng là vô cùng ngạo mạn, chẳng trách Vĩnh Dạ lại nổi nóng.

- Vĩnh Dạ ca ca, muội đưa huynh hồi phủ nhé! - Tường Vi thận trọng nói.

Vĩnh Dạ nhìn về chỗ giấu thuốc trong Vương phủ, cười nói: - Hôm nay tường vi đang nở rất đẹp, hái cho ta một bông đi.

Chiều này của Vĩnh Dạ khiến Tường Vi ngờ ngác, lời vừa mới dứt, Tường Vi đã chạy ra hoa viên ngắt một đóa hoa. Khi quay lại, Vĩnh Dạ đã đi rồi.

Tường Vi bực bội, trút hết giận dữ lên người Ngọc Tụ, giơ tay chặn nàng ta lại: - Cô dám sỉ nhục chàng, rút kiếm! Không thì lại nói An quốc chúng ta bắt nạt cô.

- Tường Vi, đừng quậy nữa! Đưa công chúa về dịch quán! - Thiên Hựu chặn Tường Vi lại. Ngọc Tụ đã hiển lộ thân phận, không dám gánh tội danh phá hoại quá trình nghị hòa của hai nước, trong lòng cho dù có giận đến đâu cũng chỉ đành nhường nhịn Tường Vi.

Ngọc Tụ cười nhẹ, chấp tay chào, giọng nói đầy thâm ý: - Kê sỉ nhục nước ta đâu phải giẫm xuống chân! - Nói rồi phất tay áo bỏ đi.

Tường Vi tức giận tột cùng, chỉ mặt Hựu thân vương: - Ưổng công Vinh Dạ coi huynh là huynh đệ! Muội không thêm tới Vương phủ của huynh nữa! - Nói rồi giận dữ bỏ đi.

Lý Thiên Hựu bắt lặc vỗ ngực, sao mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay lại khác xa với kế hoạch thế? Nơi giấu thuốc chẳng có động tĩnh gì, lại xuất hiện một nàng công chúa Trần quốc tới quấy phá, vị công chúa này đơn thuần là ham vui hay còn có mục đích gì khác? Chẳng lẽ hắc y nhân hôm đó là do Trần quốc phái tới?

Còn đang suy ngẫm chưa ra đầu cua tai nheo gì thì Nguyệt Phách đã vội vàng tới bẩm báo: - Vương gia, thuốc bị lấy trộm rồi!

Ảnh mất Lý Thiên Hựu tới đi, nhìn nơi giấu Cừu chuyển hoàn hồn thảo.

Nguyệt Phách ngượng ngùng nói: - Trộm... từ nhà tranh của tôi. Lý Thiên Hựu ngạc nhiên nói: - Kê nào có thể vào nhà tranh của người như vào chốn không người? Nên biết rằng người bình thường mà vào đó chắc chắn sẽ bị thảo dược làm cho hôn mê.

Nguyệt Phách lắc đầu nói: - Phạm những người nội công thâm hậu, chỉ cần nín thở thì sẽ không chịu ảnh hưởng của thảo dược. Kê đó chắc chắn còn có đồng bọn!

- Tèn trộm thật thông minh, giỏi hoạt! - Lý Thiên Hựu cười lớn, vỗ vai Nguyệt Phách nói - Không trách được người, tại ta coi thường hẳn quá, gom hết thuốc ở dược đường mà quên mất rằng người cũng có giải dược.

Cũng chính khi Ngọc Tụ công chúa tấn công Vinh Dạ, mình đã rời mắt khỏi căn nhà tranh. Chẳng lẽ lúc đó đã bị người ta trộm thuốc? Hắc y nhân bị trúng độc chắc chắn sẽ không dám xông vào nhà tranh. Hẳn còn có đồng bọn, liệu là do ai sai khiến nhỉ?

Ảnh Từ nhìn Vinh Dạ uống Cừu chuyển hoàn hồn thảo, rồi lại thổ ra máu, thấy máu đã chuyển sang màu đỏ tươi mới an tâm hơn. Ông nghi hoặc hỏi: - Sao người biết thi hội sẽ có đại loạn?

Vinh Dạ lau vệt máu trên miệng đi, cười nói: - Có tôi ở đó, không loạn thì cũng loạn. - Vinh Dạ móc viên ngọc bội phi thủy trong ngực ra đưa cho Ảnh Từ nhìn - Người có viên ngọc này, tôi nhớ chỉ có thể là công chúa nước Trần. Tôi không thể tùy tiện sử dụng công lực, nhưng nhân lực thì vẫn tốt.

Vinh Dạ đã biết không biết bao nhiêu bí mật của nước khác tại thư phòng của Đoan Vương, miếng ngọc này vô cùng đặc biệt, chỉ liếc qua là đã nhận ra, cố ý dùng bài thơ xuyên tạc ấy để Tường Vi kích nộ công chúa Ngọc Tụ, nhân tiện lần tới chỗ Ngọc Tụ để nâng uy hiếp mình như ý nguyện, Lý Thiên Hựu không muốn lo cũng không được. Đương nhiên, nhân tiện lấy luôn miếng ngọc này.

Ảnh Từ lăm lăm: - Cũng may mà ta không phải kẻ địch của người. Tính toán vô cùng chuẩn xác, không tiếc làm tổn thương hòa khí của hai nước, người độc lắm.

Vinh Dạ bình thần nói: - Mạng tôi đã sắp mất rồi, còn quan tâm tới những việc đó sao? Vả lại, hai nước đang đàm phán, thi hội của Hựu thân vương xảy ra chuyện này, chắc hẳn sẽ cố gắng để vãn hồi. Cho dù bảo hẳn phải dập đầu tạ tội, tôi nghĩ chắc hẳn cũng không dám cau mày. Có điều, Ảnh Từ thúc thúc, nếu không có sự giúp đỡ của người thì không dễ lấy được giải dược vào tay đâu.

Lung Ảnh Từ càng trĩu xuống hơn. Ông chậm chậm đi ra ngoài, lắc đầu thờ dài: - Nếu người chịu tin Nguyệt Phách thì đâu đến nỗi gây ra động tĩnh lớn đến thế?

Vinh Dạ sững sốt, lòng thấy cay đắng. Nguyệt Phách ở trong phủ để giúp Hựu thân vương, nhất định là do son cốt phái tới, sao mình có thể dễ dàng tin? Để ý biết mình nửa đêm thăm dò phủ Hựu thân vương? Từ miệng Tường Vi biết được nơi ở của Nguyệt Phách, Vinh Dạ đã ngay lập tức từ bỏ ý định tìm Nguyệt Phách để xin giải dược.

Giải dược độc rồi, nhưng nguyên khí bị tổn thương. Vinh Dạ mệt mỏi nằm trên giường, nhắm mắt nhớ lại gương mặt của Nguyệt Phách năm xưa.

Vinh Dạ lúi miếng ngọc bội ra ngắm nghía, đây là vật thiết thân của công chúa Ngọc Tụ, Vinh Dạ không muốn bỏ qua bất cứ thứ gì có thể lợi dụng được. Lấy nó rồi thì sẽ phải trả. Vinh Dạ ngồi dậy mở cái rương ra, tìm kiếm rất lâu mới thấy một miếng phi thủy có chất liệu gần giống, rồi cầm dao ngồi dưới ánh đèn tỉ mỉ khắc gọt.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phụng chỉ nghị hòa

Biểu cảm của Vĩnh Dạ khiến Lý Ngôn Niên hơi hoài nghi rằng phải chăng nước cờ lần này Cốc chủ đã đi sai rồi. Nếu Nguyệt Phách không thể kiểm chế nổi Tinh Hồn thì chỉ có Phong Dương Hề là có thể khiến Vĩnh Dạ trung thành để bảo toàn tính mạng. Nhưng nếu Vĩnh Dạ tìm được người có thể cân bằng thực lực với Phong Dương Hề thì sao?

Tin tức công chúa Ngọc Tụ đích thân tới phủ Hựu thân vương tham dự hội thi thơ đã lan truyền khắp nơi, Đông cung Thái tử Lý Thiên Thụy nghe tin cũng vô cùng kinh ngạc. Tuy rằng hắn được lập làm Thái tử nhưng trong lòng vẫn âm ỉ một ngọn lửa, Dụ Gia Đế không thân thiết với hắn, ban cho hắn ngôi vị Thái tử chẳng qua là vì thân phận đích tử và thế lực của bên ngoại nhà hắn mà thôi.

Công chúa Ngọc Tụ của Trần quốc tới phủ Hựu thân vương, nếu Lý Thiên Hựu cầu hôn nàng, có sự hỗ trợ của Trần quốc thì vị trí Thái tử của mình còn ngồi được bao lâu? Lý Thiên Thụy chỉ hận không thể bóp nát cái ly ngọc trong tay mình.

- Hoàng nhi. - La Hoàng hậu trong bộ phục sức hoa lệ xuất hiện ở cửa điện, lên tiếng trách cứ.

Lý Thiên Thụy hừ một tiếng, ngũ quan anh tuấn toát lên vẻ thâm hiểm, xua tay bảo nội thị và cung nữ lui ra.

La Hoàng hậu chậm chậm đi tới bên cạnh hắn, nhìn sự xa hoa ở Đông cung mà thở dài, cúi lưng nhặt chiếc ly hồng lên, nói: - Ly ngọc này là đặc sản của tiểu quốc Tây Lương, chỉ tiến cống có một bộ, Hoàng thượng đã ban cho con, vậy mà con không biết trân trọng sao? Nếu để Phụ hoàng con biết được thì lại ba tháng trời chẳng thêm ngó ngang gì tới con.

Tia lửa giận trong lòng Lý Thiên Thụy bùng lên, vung tay đập cái ly trong tay Hoàng hậu xuống, quát to: - Người không thích con, năm xưa hà cớ gì phải lập con làm Thái tử? Ba tháng không đếm xỉa tới con? Đã ba năm rồi người còn không bước vào Phụng cung ấy chứ!

La Hoàng hậu bị hắn nói đúng tâm sự, tức giận xanh mét mặt mày. Hoàng hậu thất sủng, Dụ Gia Đế ngoài việc mỗi tháng tới Phụng cung ăn một bữa cơm đối phó thì không bao giờ ở lại qua đêm. Bà là Hoàng hậu nhưng đã mất hết thể diện, chỉ hi vọng con trai mình tài giỏi. Lý Thiên Thụy từ sau khi được lập làm Thái tử, ngày càng tàn bạo hơn, bảo bà không giận sao được?

Thấy hắn có vẻ không bình tĩnh được, Hoàng hậu cười lạnh: - Bao năm vẫn không tiến bộ, ta thấy cái ghế Thái tử của con cũng không ngồi được lâu nữa đâu!

Lý Thiên Thụy vừa nói xong đã lập tức thấy hối hận, nghe Hoàng hậu giáo huấn bèn đứng lên, đỡ bà ngồi xuống, nhẹ nhàng bóp vai cho bà, nói: - Nhi thần lỗi rồi, Mẫu hậu đừng giận. Con là lo Lý Thiên Hựu mà có được công chúa Trần quốc thì như hổ thêm cánh. Bao năm qua hắn tưởng chừng chỉ ở trong Vương phủ ngoan ngoãn đọc sách, cả ngày toàn kết giao với những phường hủ bại, nhưng ai không biết hắn đang lôi kéo bè phái! Số quan viên trong triều bị hắn lôi kéo bè phái còn ít sao? Chưa nói tới những người khác, thái độ của Binh bộ Thượng thư Quách Kỳ Nhiên đột nhiên thay đổi là rõ ràng nhất. Con người Lý Thiên Hựu rất giả tạo, nhưng lúc nào cũng tỏ ra ôn hòa và vô hại.

La Hoàng hậu thở dài, đưa tay thường thức tấm thảm trên chiếc sập, đột nhiên lên tiếng: - Công chúa Ngọc Tụ đúng là chuẩn bị được gả tới An quốc. Chỉ có điều ba huynh đệ các con chẳng ai cưới được nàng ta cả.

Bàn tay Lý Thiên Thụy khựng lại, đứng ra trước mặt La Hoàng hậu, nhìn bà nghi hoặc.

La Hoàng hậu đưa tay sờ lên lớp vải thêu tinh tế trên chiếc sập, mỉm cười. Tấm vải thêu này phải làm thủ công mất một năm mới xong, chỉ những bậc tôn quý tối cao mới được dùng. Nếu không tranh giành thì đã không thể trở thành chủ nhân của cung điện hoa lệ này.

Hoàng nhi biết có một nơi gọi là Du Li Cốc không?

- Con biết à, trong thiên hạ, ở đô thành của mười nước đều có Mẫu Đơn viện. Nghe nói chỉ cần chi đủ tiền ở Mẫu Đơn viện là có thể khiến Du Li Cốc nhận sinh ý. Đó là một tổ chức thích khách ngang dọc thiên hạ, chỉ cầu tiền tài, không hỏi chính sự, thế nên các nước đều mặc nhận sự tồn tại của nó. - Lý Thiên Thụy nói đoạn, ánh mắt thoáng lộ vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ Mẫu hậu ở trong thâm cung mà cũng có nhiệm vụ ủy thác cho Du Li Cốc?

La Hoàng hậu đặt chân lên tấm thảm mềm mại, lẳng lặng đi ra ngoài cửa điện, tà váy dài tôn lên vẻ cao ngạo của bà.

- Mười năm trước, Cốc chủ Du Li Cốc đích thân nhận sự ủy thác của Mẫu hậu, cho con ngồi lên ngôi vị Thái tử. Vụ ủy thác này đã hoàn thành. - Bà quay đầu lại, ánh tích dương dát một lớp ánh sáng vàng lên người bà, gương mặt thanh tú của Hoàng hậu nở nụ cười - Thủ lao mà Du Li Cốc đòi là cái đầu của Đoan Vương.

Lý Thiên Thụy há hốc mồm như không dám tin... giết Đoan Vương? Sao có thể? Ngộ nhớ thất bại, đừng nói là cái ghế Thái tử khó giữ, đến tính mạng có giữ được hay không còn khó nói. Đoan Vương rất được Hoàng thượng tin tưởng, quyền thế nhất nhì An quốc, trong Vương phủ, cao thủ nhiều như mây, bản thân Đoan Vương cũng võ nghệ siêu quần, làm sao có thể lấy được cái đầu của ông ta?

Hoàng hậu nhìn ra ngoài cung điện, ánh hoàng hôn dát vàng lên Hoàng cung, nơi này đẹp biết bao! Ánh nắng cuối cùng cũng nhạt dần đi, bóng tối sắp bao phủ tất cả, hậu quả của việc không trả nổi thủ lao là gì, bà biết rõ lắm.

- Mẫu hậu không phải là ngốc, đã nói rõ là không thể nào hạ thủ giết Đoan Vương được. Du Li Cốc làm sinh ý vốn rất công bằng, họ chỉ đưa ra một điều kiện, vào lúc thích hợp, để họ phái một người thích hợp tới. Nay người đó đã tới rồi ỉ.

Hôm sau, thị tùng trong phủ bước vào Hoàn Ngọc viện thông báo: - Thiếu gia, Thánh chỉ tới.

Vĩnh Dạ còn đang dưỡng thương, kinh ngạc hỏi: - Thánh chỉ?

- Vâng! Vương gia bảo thiếu gia mau qua đó.

Vĩnh Dạ "ừ" một tiếng, thay y phục rồi tới đại điện trung đường Phụ vương không lấy lý do bệnh tật để thoái thác, chẳng hiểu là có chuyện gì?

Tuyên đọc Thánh chỉ xong, Vĩnh Dạ ngẩng người, được phong cho chức quan Hồng Lư Thiếu Khanh, làm sứ thần đàm phán với nước Trần, còn biết nói gì?

Đoan Vương giữ hần lại thư phòng, cau mày nói: - Đây là yêu cầu của Trần quốc, nói rằng bại trận dưới tay ta, bởi vậy muốn cùng con đàm phán.

Vĩnh Dạ vỗ lễ, nhớ tới vị Ngọc Tụ công chúa. Nàng đã đoán được mình ra tay lấy trộm ngọc bội sao? Lại còn bắt mình đàm phán là có dụng ý gì? Vĩnh Dạ lắc đầu, nói: - Chẳng lẽ phụ vương không biết, công chúa Ngọc Tụ của nước Trần đã tới kinh đô? Hôm qua phủ Hựu thân vương, nàng với Tường Vi còn gây gỗ với nhau. - Nói rồi bèn kể cho ông nghe chuyện hôm qua hai người đánh nhau chỉ vì một bài thơ ở phủ Hựu thân vương.

Đoan Vương hừ một tiếng, chỉ con quát: - Con... đồ một sách! Nếu không phải tại con thì làm sao Tường Vi có thể làm ra được bài thơ như thế? Rồi rằng là con tự mua dây buộc mình.

Vĩnh Dạ cười nói: - Chẳng qua là con nhìn thấy miếng ngọc bội phi thúy ở thắt lưng nàng, tò mò không biết vì sao nàng lại xuất hiện ở phủ Hựu thân vương thôi. Thăm dò nàng chút cũng được. Dù sao nước Trần muốn con làm chủ sứ đàm phán, phụ vương muốn điều kiện gì, Vĩnh Dạ sẽ đòi giúp người.

Đoan Vương vừa bực vừa buồn cười, gờ tay chỉ Vĩnh Dạ hồi lâu, tiếng chửi thốt ra lại thành một câu nghe thật ám áp: - Đừng làm ta mất mặt là được.

- Phụ vương, người nghĩ lần này Trần quốc phái Ngọc Tụ công chúa tới đàm phán nghị hòa là có mục đích gì? Con không tin nàng ta tới kinh đô chỉ để ngắm cảnh, nàng ta biết võ công. - Vĩnh Dạ cất nụ cười ban nãy đi, nghiêm túc hỏi.

Đoan Vương ngẫm nghĩ rồi nói: - Bất kể là mục đích gì thì chắc chắn Trần quốc cũng sẽ cắt nhượng trăm dặm đất ở phía nam Tân Ngọc Quan, những việc khác tùy con.

Trăm dặm phía nam Tân Ngọc Quan vẫn là rừng núi cao hiểm trở, An quốc dựa vào Tân Ngọc Quan để ngăn nước Trần, Trần quốc cũng nhờ vào rừng núi trăm dặm này để phòng thủ. Hai nước triển khai thế trận giằng co ở trong khoảng đất này đã nhiều năm nay.

Quân Trần không lúc nào không muốn chiếm được vùng đất hiểm trở trời ban Tân Ngọc Quan, mở cánh cửa phía nam của An quốc, còn An quốc cũng luôn luôn muốn thoát ra khỏi Tân Ngọc Quan, tấn công nước Trần. Lần này quân Trần xâm nhập vào Tân Ngọc Quan, Đoan Vương thừa thắng truy kích chiếm được năm mươi dặm núi, nhưng dù sao đóng quân ở nước Trần quá lâu cũng không phải là cách hay.

Vĩnh Dạ thở dài: - Nếu họ không chịu thì sao?

Đoan Vương cười cười: - Bồi thường hoàng kim mười vạn lạng, bạch ngân năm mươi vạn lạng, sắt sống mười vạn cân, tơ lụa ngàn xấp...

Mỗi câu ông nói, Vĩnh Dạ lại hít vào một hơi, khi Đoan Vương nói xong, Vĩnh Dạ lầm bầm: - Phụ vương, việc này e rằng Vĩnh Dạ không làm được. Con không đi nữa. - Nói rồi ném Thánh chỉ lên thư án, quay đầu bỏ đi.

Đoan Vương cũng không ngăn lại, chỉ thở dài nói: - Kháng chỉ tru di cửu tộc, phụ vương với Hoàng thượng là huynh đệ, tru di chẳng nổi, con vào cung tạ tội đi. Cho dù chịu phạt cũng phải khiến Hoàng thượng thu hồi ý chỉ.

Vĩnh Dạ thăm mắng sao không nói sớm, cần gì phải chờ Thánh chỉ tới? Phụ vương và Hoàng đế chẳng biết là có chủ ý gì mà đồng ý cho mình làm chủ sứ, bèn cười hi hã quay lại, cầm Thánh chỉ nhét vào ngực: - Hồng Lư Thiếu Khanh phẩm cấp thế nào? Có tiền lương không? Bao nhiêu ạ?

Đoan Vương ngẩn ngơ, cười mắng: - Quan tứ phẩm, mỗi tháng mười bốn thạch!

Vĩnh Dạ cũng cười: - Con không ăn một năm, cũng tiết kiệm được cho phủ mình không ít. - Nói rồi đắc ý bỏ đi.

Ánh mắt Đoan Vương lóe lên tia nhìn dịu dàng, con ông miệng thì cứng nhưng tâm thì mềm khiến ông thấy thật an ủi. Ông nhìn theo lưng con, nói khẽ: - Tân Ngọc Quan đi thẳng về hướng Tây Bắc chính là... Du Li Cốc.

Vĩnh Dạ giật mình, quay đầu nhìn Đoan Vương, gật đầu. Chẳng lẽ phụ vương nghi ngờ Du Li Cốc và Trần quốc có liên hệ, thế nên mới đồng ý cho mình đi điều tra? Nếu Du Li Cốc thực sự có liên quan tới Trần quốc thì mình là chủ sứ đàm phán, Du Li Cốc sẽ có hành động gì. Ai xáo trá hơn ai? Vĩnh Dạ cảm thấy bản thân vẫn không thể bị được với Đoan Vương và Dụ Gia Đế.

Vĩnh Dạ chưa vội vàng nhậm chức, vẫn nằm trên ghế trúc tịnh dưỡng. Vĩnh Dạ đang đợi, đợi cái đáp án đã nghĩ trong lòng Thánh chỉ vừa xuống. Lý Ngôn Niên đã cùng Lâm Thúy mang đồ ăn tới.

Sắc mặt Vĩnh Dạ trông còn tiêu tụy hơn những cánh hoa đang nằm tả tơi dưới đất, nằm trên ghế trúc, đắp một tấm chăn, Lý Ngôn Niên vừa nhìn đã biết Vĩnh Dạ bệnh thật chứ không phải dùng loại thuốc thay đổi làn da mà Nguyệt Phách đưa. Lý Ngôn Niên cau mày, lời nói ra không nhắc một tiếng nào

tới việc Vĩnh Dạ phải gánh vác trách nhiệm làm chủ sứ đàm phán với Trần quốc lần này. Thấy xung quanh không có người, hắn ta hạ thấp giọng: - Đây là lần đầu tiên ngươi không hoàn thành nhiệm vụ! Quách Thượng thư bị thương cũng không nặng lắm?

- Đồ đệ tưởng rằng ít nhiều sư phụ cũng phải hỏi tôi có bị thương hay không, như thế sẽ khiến tôi cảm động hơn nhiều. - Vĩnh Dạ châm biếm, giọng đầy mệt mỏi.

- Bị thương ư? - Lý Ngôn Niên bấy giờ mới cau mày.

- Hai mươi cao thủ, cộng thêm Phong Dương Hề. Sư phụ, Tinh Hồn không phải là thần tiên.

Lý Ngôn Niên trầm tư giây lát rồi nói: - Chẳng lẽ có người để lộ tin tức ra ngoài? Làm sao mà Hựu thân vương và Phong Dương Hề biết ngươi sẽ tới đó thám sát? Tối hôm đó Hựu thân vương tới Vương phủ gặp Vương gia, không lẽ hắn tới nói với Vương gia việc này...

Lý Ngôn Niên không nói tiếp, Vĩnh Dạ cười khổ trong lòng, nghĩ, đó chính là cái giá của việc làm nội gián. Chính mình đã nói với phụ vương tin này, để Hựu thân vương sắp xếp trước, không những có cao thủ trong Vương phủ tới mà còn mời cả Phong Dương Hề. Chỉ tiếc là thoát được cái bẫy đó, Hựu thân vương lại vội vàng về Vương phủ mai phục, khiến mình bị trúng độc.

Vĩnh Dạ uể oải nói: - Chẳng lẽ Hựu thân vương có tai mắt ở trong cốc? Sư phụ, tôi chỉ liên lạc với mỗi mình ngươi, chiều hôm trước ở trà lâu hình như tôi nhìn thấy Nguyệt Phách. Y đã tới rồi, vậy còn Hồng Y, Ung Vũ, Nhật Quang đâu? Cũng xuất cốc rồi sao?

Lý Ngôn Niên thận trọng kéo tấm chăn tuột xuống đất lên đắp cho Vĩnh Dạ, đáp khẽ: - Đây không phải là vấn đề mà ngươi nên hỏi. Có điều đúng là Nguyệt Phách tới rồi. Sơn cốc nghĩ ngươi với Nguyệt Phách từ nhỏ đã có tình cảm rất tốt với nhau, muốn điều y tới để phối hợp với ngươi cùng hành động. Từ bây giờ, hai ngươi coi như đã bị cột vào làm một. Bất kể nhiệm vụ của ai xảy ra sai sót thì kẻ còn lại chỉ có thể chết.

Nói tới tiếng "chết", giọng nói bình thản của hắn ta trở nên tàn nhẫn như lang sói.

- Ồ? Với thân phận hiện nay của tôi, các người có nỡ không? - Khóe miệng Vĩnh Dạ nở một nụ cười nhạt.

- À, ta nói hơi nhầm. Nguyệt Phách sẽ không trực tiếp tham dự vào bất kỳ vụ ám sát nào, y chỉ phụ trách cung cấp tình báo, thảo dược, hỗ trợ cho ngươi. Nhiệm vụ còn lại là đề phòng Hựu thân vương bị hạ độc. Nếu ngươi có bất cứ hành động gì bất thường thì y sẽ chết. Nếu y phản bội sơn cốc, ngươi sẽ đích thân giết y. - Ánh mắt Lý Ngôn Niên lóe lên sự lạnh lẽo tận cùng.

Vĩnh Dạ đã từng nhìn thấy thần sắc ấy từ rất nhiều năm trước. Khi loạn choạng từ lâu đi ra, đứng trong tuyết chờ hắn, Vĩnh Dạ đã từng nhìn thấy. Khi đó Lý Ngôn Niên đứng trên cao lạnh lùng nhìn xuống, cho dù khi nói câu "Ra được khỏi lâu đều là giả rồi" thì cũng không có một chút tình cảm, chỉ như một lời cảm thán, cảm thán rằng từ nay về sau, lũ trẻ sẽ được Du Li Cốc sử dụng.

- Rất nhiều năm trước, khi y đứng ra, rồi khi ngươi đứng ra, ta đã biết, có một thứ tình cảm sẽ vượt qua mọi món vũ khí vững bền nhất. Còn bây giờ, chúng ta đang nắm tình cảm đó trong tay, cũng không thể nào phá hủy được.

Lời Lý Ngôn Niên như một chiếc liềm có lưỡi gai móc vào da thịt Vĩnh Dạ, khiến Vĩnh Dạ cảm thấy như máu rỉ ra đau đớn. Khi chuyển thế làm người, Lý Lâm đã lập lời thệ tuyệt đối không để huynh đệ đâm sau lưng một đao nữa, vì sao kiếp này lại bị Nguyệt Phách bám lấy? Vì sao trong lòng vẫn thấy âm ảm khi nhớ về quãng thời gian học nghệ?

Vĩnh Dạ bình thản cười: - Chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, khi đó vẫn còn là trẻ con. Ông tưởng rằng tôi thực lòng coi trọng sinh tử của y sao?

Lý Ngôn Niên nhìn Vĩnh Dạ, thông thả nói: - Ta cũng hoài nghi, nhưng ta tin vào nhân lực của Cốc chủ. Lão nhân gia từng nói, nhược điểm duy nhất của người chính là tình cảm quá phong phú.

- Sao Hựu thân vương lại biết nhất định tôi sẽ đi? Nguyệt Phách nói với hắn sao? - Vĩnh Dạ rất muốn đổ chuyện này cho Hựu thân vương.

- Còn nữa, chẳng phải ông nói vị Quách Thượng thư đó thực ra là người của Đông cung sao? Hựu thân vương bảo vệ ông ta làm gì?

Lý Ngôn Niên ngắc ngứ, hồi lâu sau mới đáp: - Quách Kỳ Nhiên là người của Hoàng thượng, nay Hoàng thượng lập Nhị Hoàng tử làm Thái tử, Quách Kỳ Nhiên đương nhiên sẽ tận trung với Đông cung, muốn phò tá Hựu thân vương thì bắt buộc phải tiêu diệt ông ta.

Thì ra là thế! Mình không hề đoán nhầm, Du Li Cốc muốn An quốc đại loạn, tiêu diệt nhân tài của An quốc! Vĩnh Dạ bỗng dung nở nụ cười vui vẻ, hân hoan nói: - Thì ra tôi không làm hồng vệ ả! Như thế Quách Thượng thư mang ơn cứu mạng của Hựu thân vương, chẳng phải sẽ đứng về phía Hựu thân vương sao?

Vĩnh Dạ thấy khóe mắt Lý Ngôn Niên giàn giụa, trong lòng thầm đắc ý, tôi cũng muốn cho ông nếm thử cảm giác thăng cảm ăn hoàng liên, đáng mà không kêu nổi!

- Ừm, nhận được hiệu quả ngoài dự đoán. Chuyện này chỉ có ta và Mẫu Đơn viện... tóm lại Nguyệt Phách không biết chuyện ngươi làm, đừng nghi ngờ y. - Lý Ngôn Niên càng nói càng rối, lộ ra cả cái tên Mẫu Đơn viện.

Vĩnh Dạ thở dài: - Tôi thực sự hi vọng là y nói ra, tôi không muốn chịu trách nhiệm với những người không liên quan. Sống chết của y không liên quan gì tới tôi.

Biểu cảm của Vĩnh Dạ khiến Lý Ngôn Niên hơi hoài nghi, phải chăng nước cờ lần này Cốc chủ đã đi sai rồi? Nếu Nguyệt Phách không thể kiềm chế nổi Tinh Hồn thì chỉ có Phong Dương Hề là có thể. Nhưng nếu Tinh Hồn tìm được người có thể cân bằng thực lực với Phong Dương Hề thì sao? Lý Ngôn Niên vẫn luôn không tán thành những gì Cốc chủ nói, tình cảm của con người là con trùng độc nhất, hẳn ta chỉ tin vào thủ đoạn của mình.

Tinh Hồn này từ nhỏ đã khiến hắn không nắm bắt được, bao nhiêu năm trôi qua, tuy rằng nó vẫn ngoan ngoãn nghe lời hoàn thành nhiệm vụ, nhưng Lý Ngôn Niên vẫn không hiểu được. Hắn không muốn mạo hiểm bất cứ điều gì, quyết định thỉnh chỉ thị sơn cốc về việc cho Tinh Hồn uống cổ trùng.

- Bị thương nặng không? - Sau khi đã có chủ ý, giọng Lý Ngôn Niên trở nên dịu dàng hơn.

- Ừm, nội tức hơi bị chấn động. Còn nữa, ám khí của tôi gần như đã dùng hết với Phong Dương Hề, bảo chương quay kiểm một ít tới đây. - Vĩnh Dạ một hồi đáp.

Lý Ngôn Niên đưa tay ra bắt mạch, Vĩnh Dạ rút tay về: - Không cần, vẫn có thể bán mạng cho sơn cốc được, chỉ cần qua vài ngày nữa, tình đường là sẽ khỏe.

Lý Ngôn Niên trầm tư giây lát rồi nói: - Cũng tốt. Nghỉ ngơi vài ngày. Đám người đó ta sẽ phân cho những người khác.

Trong danh sách có tám người, không lẽ các thích khách trong cốc thực sự đã tới kinh đô? Vĩnh Dạ lẳng lặng "ừm" một tiếng, có vẻ như vô tình, lên tiếng hỏi: - Hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ, phong tôi làm Hồng Lư Thiểu Khanh, làm chủ sứ đàm phán với Trần quốc, sự phụ có đề nghị gì không?

- Đang định nói với ngươi chuyện này đây, ý kiến của Cốc chủ là muốn có một người. - Lý Ngôn Niên thì thảo bên tai Vĩnh Dạ xong bèn đứng thẳng lên. - Ngươi cũng biết, muốn Trần quốc cắt nhượng trăm dặm đất là điều không thể, muốn bồi thường ngân lượng cũng khó, nếu ngươi có được người này thì sẽ có ích với địa vị của ngươi tại An quốc.

Vĩnh Dạ như cười như không, Lý Ngôn Niên, khinh khỉnh nói: - Chỉ cần không phải nhét cho tôi thì tùy. - Đương nhiên rồi.

Vĩnh Dạ nhìn bông hoa anh đào vừa rụng, lại nhớ tới Nguyệt Phách, có nên gặp y một lần không?

Màn đêm chậm chậm buông xuống, hai mắt dần dần trở nên sáng hơn, Vĩnh Dạ ngẩng đầu nhìn, tối nay không chỉ có trăng mà còn có những vì sao rải rác trên bầu trời như những mảnh bạc vụn.

Khi đó, Nguyệt Phách tám tuổi che chở mình ra khỏi tòa tiểu lâu, rồi bất chấp nguy cơ bị đưa tới Mẫu Đơn viện, đứng ra bảo vệ mình.

Khi đó, Nguyệt Phách mười tuổi bị mình kéo nằm lăn trên thảm cỏ xem ba vị sư phụ đánh nhau, rồi cũng là y đứng ra nhận tội.

Nguyệt Phách cho mình thuốc để đưa trẻ áo tím ngủ, cho mình thuốc dịch dung, trốn được hoàn giải độc của Hồi Hồn sư phụ cho mình.

Nguyệt Phách nói y nhất định sẽ nhận ra mình. Nguyệt Phách nói chúng ta là huynh đệ.

- Ta tin được ngươi không? - Vĩnh Dạ lăm bằm, đôi mắt nhìn lên bầu trời đêm thoáng vẻ do dự. Sau khi giải độc, nguyên khí bị tổn thương, nội tức không lúc nào ổn định, không gặp Nguyệt Phách cũng không được. Nguyệt Phách ở phủ Hựu thân vương có thể nắm được những tin tình báo mà mình không có, còn có thể cung cấp cho mình một số được vật cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tính toán của đại hoàng tử

Thay bộ dạ hành, nhìn vào phòng Ý Hồng và Nhân Nhi một lượt, lần nào ra ngoài, Vĩnh Dạ cũng không quên cho hai thị nữ của mình Túy Mộng Tán, để họ ngủ càng ngon hơn.

Lặng lẽ lẩn vào bóng đêm, Vĩnh Dạ đi xuyên qua kinh thành tĩnh lặng.

Căn nhà tranh của Nguyệt Phách nằm ở một góc hoa viên trong Vương phủ, được dựng lên giống y căn nhà trong Du Li Cốc, bên ngoài cũng trồng các loại thảo dược. Vĩnh Dạ đứng nhìn, bất giác nhớ lại tình cảnh Nguyệt Phách dạy mình nhận biết thảo dược khi còn trong sơn cốc. Trong thi hội, Vĩnh Dạ chỉ nhìn một cái đã biết đây là nơi ở của Nguyệt Phách. Y lưu luyến Du Li Cốc sao? Tình cảm của Nguyệt Phách và Du Li Cốc hiện nay có sâu sắc không? Vĩnh Dạ ngẫm nghĩ, không dám ngang nhiên bước vào, âm thầm điều chỉnh lại nội tức, cảm nhận động tĩnh xung quanh.

Đã chịu khổ một lần, Vĩnh Dạ không dám coi thường Lý Thiên Hựu nữa.

Trong nhà tranh vang lên hơi thở của một người, có lẽ chỉ có mình Nguyệt Phách ở đó. Vĩnh Dạ vẫn uống thuốc giải độc của Hồi Hồn, nhẹ nhàng đứng ở bên ngoài, quan sát xung quanh, lòng bàn tay nắm chặt một thanh phi đao rồi mới đẩy cửa bước vào. Ánh trăng lọt qua khe cửa sổ, Nguyệt Phách trong bộ áo bào màu trắng đang ngồi trên ghế nhìn Vĩnh Dạ đăm đăm.

Tám năm không gặp, Nguyệt Phách ngoài sự anh tuấn có thêm cả vẻ thanh tao thoát tục, đôi mắt dưới hàng mày kiếm lấp lánh ánh sáng thông tuệ. Vĩnh Dạ cất phi đao đi, chậm rãi bước thêm hai bước, cời khăn che mặt xuống, thấy hàng lông mày của Nguyệt Phách thoáng động đậy, cười nói: - Ngươi nhìn thấy ta lâu rồi phải không?

Nguyệt Phách đứng lên, đi tới trước mặt Vĩnh Dạ, đưa tay nâng cằm lên, cau mày nói: - Bị thương hay là trúng độc? Sắc mặt khó coi thế.

Vĩnh Dạ mắt tự nhiên quay mặt đi, có cảm giác rất kỳ lạ, nam nhân nâng cằm mình? Hành động này...

Kiếp trước Lý Lâm thường làm vậy, còn giờ thì sao? Vĩnh Dạ nhìn Nguyệt Phách chăm chú, cảm thấy hơi ngửa tay.

- Nghĩ gì thế?

Vĩnh Dạ cười khan một tiếng, không định nói với Nguyệt Phách chuyện mình trúng độc ở phủ Hựu thân vương, ngồi phịch xuống chiếc ghế mà ban nãy Nguyệt Phách ngồi, ngẩng đầu lên nhìn y, chậm rãi nói: - Nếu vào đây là để giết ngươi thì ngươi sẽ làm thế nào.

- Ta đang nghĩ nếu trên người ngươi có một con rết, ngươi sẽ làm thế nào?

Vĩnh Dạ cúi đầu nhìn xuống, đưa tay lên bịt miệng để ngăn tiếng hét, chỉ mặt Nguyệt Phách toát mồ hôi lạnh, gai ốc nổi khắp toàn thân. Một con rết dài tới một thước đang chậm chậm bò ra dưới người Vĩnh Dạ, trong bóng đêm, các chân của nó chuyển động, chớp mắt đã dừng lại ở ngực.

Nguyệt Phách không nhìn được cười, đưa tay ra, con rết đó bám vào tay y, toát lên vẻ thân mật và quý dị. Nguyệt Phách ngẩng đầu mỉm cười: - Tên nó là Tiểu Tinh. - Ngón tay thoáng động đậy, con rết lặng lẽ bò lên người y, chớp mắt đã biến mất.

Vĩnh Dạ buông tay thở hổn hển, tức tới buồn nôn, muốn đánh người, chỉ mặt Nguyệt Phách, run giọng đáp: - Để ta nhìn thấy cái thứ buồn nôn ấy trên người ngươi thì đừng hòng tiếp cận ta trong vòng ba trượng.

Nguyệt Phách thở dài, tiến thêm một bước, cúi đầu nhìn Vĩnh Dạ, đột nhiên cười nói: - Ta lại gần ngươi đây!

Vĩnh Dạ giật mình, lông tóc dựng ngược, vội vàng bay dím lên xà nhà, cách xa y ba trượng.

Nguyệt Phách đắc ý cười, vỗ ngực nói: - Còn định khoe khoang khinh công sao?

- Ta còn biết ám khí, đừng trách ta ghim chết con sâu của ngươi! - Vĩnh Dạ nghiêng răng nghiêng lợi.

- Bây tám năm không gặp, lại còn học cách uy hiếp người khác. - Nguyệt Phách lăm bắm, người khẽ nghiêng, con rết lập tức bò đi - Xuống đây!

Vĩnh Dạ vẫn treo trên xà nhà bất động.

Nguyệt Phách bất lực xòe tay ra: - Không còn nữa, thật đấy.

Lúc này Vĩnh Dạ mới nhảy xuống, bất mãn nói: - Hồi Hồn sư phụ dạy ngươi những thứ vớ vẩn gì thế.

- Phải phòng thân chứ! Ta chỉ biết mấy chiêu quyền cước vớ vẩn thôi. - Nguyệt Phách bình thản đáp.

Thần thái của y khiến Vĩnh Dạ nhớ tới hình ảnh Nguyệt Phách năm xưa cầm đao bảo vệ mình lao ra khỏi tiểu lâu. Nguyệt Phách khi đó rất thích học võ, y và Vĩnh Dạ đã bước lên hai con đường khác nhau. Ngay cả việc mình lập mưu để ba vị sư phụ ghen tuông đánh nhau cũng khiến Nguyệt Phách vô cùng hưng phấn. Nguyệt Phách hôm nay có còn là Nguyệt Phách năm xưa không?

- Người bán rết cho Tường Vi Quận chúa là ngươi phải không? Ngươi cũng dọa con gái à! - Vĩnh Dạ cố tỏ ra bình thản, lảng sang chủ đề khác.

Hôm đó ta nhìn thấy ngươi bị một Quận chúa xinh đẹp nhưng ngang ngạnh đuổi theo. - Nguyệt Phách nhìn Vĩnh Dạ bằng ánh mắt dịu dàng, thấy Vĩnh Dạ vẫn gầy gò, nhỏ bé, tuy rằng mình không biết võ công nhưng vì sao vẫn muốn bảo vệ người ấy? - Ta nghĩ ngươi không thích nàng ta bám lấy nên mấy lần cản nàng ta lại.

Khi xuất cốc, Vĩnh Dạ vẫn là một đứa trẻ, nay đã trưởng thành, gương mặt anh tuấn càng trở nên yêu mị. Nguyệt Phách tự nhiên đưa tay ra xoa mặt Vĩnh Dạ, còn chưa chạm vào, Vĩnh Dạ đã tránh đi theo bản năng.

Hành động này khiến Nguyệt Phách thấy hơi ngượng, y lặng lẽ rút tay về, thương cảm nói: - Chúng ta đều trưởng thành rồi.

Câu nói của y khiến Vĩnh Dạ thấy trong lòng thật buồn, nhưng vẫn cố tỏ ra đang muốn bàn việc chính: - Ta tìm ngươi là vì Lý Chấp sự nói ngươi có thể giúp ta.

Thần sắc của Nguyệt Phách trở nên lạnh nhạt, cụp mắt nói: - Nói đi. Ta giúp ngươi, không nói với họ đâu.

Trái tim Vĩnh Dạ bất giác cũng trở nên mềm yếu. Miệng vẫn lạnh lùng: - Ta cần một loại thuốc có thể khiến thần trí con người mơ hồ trong giây lát, sau đó không nhớ được những việc vừa xảy ra nữa. Còn nữa, ngươi mà hạ độc giúp Hựu thân vương thì nói trước với ta một tiếng.

Nguyệt Phách mở tủ lấy một cái chai đưa cho hắn, Vĩnh Dạ nhận lấy rồi ra v về.

- Tỉnh Hồn! - Nguyệt Phách buột miệng gọi hắn.

Vĩnh Dạ khựng lại, rồi bỏ đi một mạch không quay đầu.

Nguyệt Phách không có võ công, Vĩnh Dạ không thể để y phải mạo hiểm. Thay vì để y biết quá nhiều thì chi bằng một mình hành sự.

Du Li Cốc chủ nói không sai, tình cảm của Vĩnh Dạ quá phong phú. Hình như kiếp này chỉ cần gặp được người đối xử tốt là đều có cảm giác không thể ra tay độc ác được. Vĩnh Dạ không hiểu lắm cái cảm giác kỳ lạ mà thân thể mới mang lại sau khi chuyển thế, chỉ có thể như một đứa trẻ, thích nghi lại từ đầu, học lại từ đầu.

Ra khỏi căn nhà tranh, đang định rời đi thì Vĩnh Dạ chợt cảm thấy bầu không khí có sự thay đổi, cơ thể bèn thả lỏng, dán chặt vào bức tường.

Vĩnh Dạ nhìn thấy một bóng đen nhanh nhẹn di chuyển, bay thẳng về hướng thư phòng của Lý Thiên Hựu. Vĩnh Dạ nhất thời thay đổi chủ ý. Đêm khuya thanh tĩnh, Lý Thiên Hựu gặp ai nhỉ?

Khẽ cười, Vĩnh Dạ lặng lẽ lại gần như một cơn gió.

Nằm trên hiên thư phòng, lặng lẽ như một con dơi.

Chao đèn bao phủ tia sáng vàng vọt hắt ra từ ngọn đèn trong phòng.

Hựu thân vương mặc bộ áo bào rộng màu lam nhạt có vẽ ung dung, nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế từ đàn.

Một hắc y nhân đứng cách Lý Thiên Hựu ba trượng, thân hình cao to mang lại cho Vĩnh Dạ cảm giác thật quen thuộc, Vĩnh Dạ gần như nín thở.

- Giải độc rồi? - Lý Thiên Hựu mỉm cười lên Hềng.

Hắc y nhân chỉ gật đầu.

Ánh mắt Vĩnh Dạ xuyên qua khe hở ở cửa sổ, nhìn thấy thanh kiếm được nắm chặt trong tay hắc y nhân. Phong Dương Hề, quả nhiên Hựu thân vương có liên hệ với hắn, hơn nữa quan hệ có vẻ không hề bình thường! Vĩnh Dạ ngưng thần lắng nghe hai người đối thoại.

- Mục tiêu tiếp theo. - Lý Thiên Hựu lấy ra một tờ giấy đưa cho hắn ta.

Vĩnh Dạ chỉ liếc qua đã nhận ra đó chính là bản danh sách cần ám sát mà mình cố ý để rơi vào tay Lý Thiên Hựu. Đầu Vĩnh Dạ bắt đầu thấy đau. Nếu Du Li Cốc không xuất động toàn bộ trong cùng một ngày, người nào cũng có Phong Dương Hề tới bảo vệ thì mình sẽ phải gặp hắn ta hai lần. Vĩnh Dạ chỉ mong Phong Dương Hề đánh bại các thích khách khác, nhưng đương nhiên không bao gồm mình. Làm thế nào để Phong Dương Hề đi chỗ khác nhỉ? Vĩnh Dạ lại gặp một vấn đề khó.

- Du Li Cốc phái Nguyệt Phách tới giúp đỡ ta, ta muốn từ chối nhưng không chống nổi cảm dỗ. Rất nhiều lúc cần dùng tới y. Không dùng cũng phí.

- Trong Đông cung thì sao? - Hắc y nhân thông thả hỏi.

- Có lẽ cũng có người như Nguyệt Phách. Bên cạnh Đoan Vương cũng có, Du Li Cốc suy nghĩ rất chu đáo, lo hết cả rồi.

Vĩnh Dạ cau mày, chẳng lẽ Du Li Cốc đều cài cảm người bên cạnh ba vị Hoàng tử? Nguyệt Phách và mình phò tá Đại Hoàng tử, Du Li Cốc toan tính rằng cho dù ai được kế vị thì mình cũng có lợi sao?

Lúc này Lý Thiên Hựu bắt đầu sắp lại giá sách, Vĩnh Dạ đoán y đang định mở mật thất, mở to mắt ra nhìn, thấy mấy ngăn sách dịch đi dịch lại mà không có gì khác thường, bất giác hơi thất vọng. Hôm nay biết được những thứ này là nhiều lắm rồi, Vĩnh Dạ định rời đi.

Chỉ mới cựa mình một cái mà thân hình Phong Dương Hề đã xoay lại, Vĩnh Dạ thầm kêu chết rồi, tay phóng một ngọn phi đao đập tắt nến trong thư phòng, búng người bay ra.

Lý Thiên Hựu hô to: - Ai thế? - Rồi cùng Phong Dương Hề đồng thời bay ra khỏi thư phòng.

Bốn bề vô cùng yên tĩnh, Phong Dương Hề nhìn Lý Thiên Hựu một cái, điểm chân bay về phía hoa viên.

Lý Thiên Hựu đứng trong đình viện nhìn một lát, quay ngược lại thư phòng.

Y đang định vào cửa thì bước chân dừng lại cười khê: - Ra đi.

Vĩnh Dạ vốn định trốn về hướng hoa viên, khi thấy hướng đi của Phong Dương Hề lại quay về thư phòng. Phong Dương Hề đi về phía hoa viên có Nguyệt Phách ở, định ôm cây đợi thỏ ư? Vĩnh Dạ tuyệt đối không muốn bị bắt quả tang, càng không muốn kéo cả Nguyệt Phách vào vụ này, thân hình lập tức dùng một tư thế mà bản thân không thể tưởng tượng nổi, lẩn vào thư phòng.

Vĩnh Dạ không biết là Lý Thiên Hựu phát hiện ra thật hay là lừa mình? Bên núp sau tấm bình phong bất động.

Lát sau, Lý Thiên Hựu thở dài, đi vào thư phòng.

Vĩnh Dạ cũng thở phào nhẹ nhõm, Vĩnh Dạ vốn rất tin tưởng vào khinh công của bản thân, Lý Thiên Hựu không cảm nhận được sự tồn tại của mình đâu.

Nhìn ngọn nến được thắp lên, Vĩnh Dạ hi vọng Lý Thiên Hựu đừng quá chăm chỉ, trong lòng hết lần này tới lần khác nói, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe, tối thế này mà ngồi đọc sách không có lợi cho thị lực.

Lý Thiên Hựu ngồi đọc sách một lát rồi cuối cùng cũng thôi tắt nến.

Vĩnh Dạ nghe thấy tiếng bước chân hần xa dần, đang định rời đi thì nghe thấy Lý Thiên Hựu gọi người tới: - Người đâu! Phong tỏa thư phòng cho ta!

Vĩnh Dạ thất kinh, nhanh nhẹn lao ra từ tấm bình phong, một chân đạp cửa sổ, lập tức khựng lại, cửa sổ bật ra, bên ngoài có một tấm lưới. Vĩnh Dạ chưa kịp quay đầu, Lý Thiên Hựu đã xuất hiện ở cửa, thông thả nói: - Chỉ có một cửa ra, ở đây.

Vĩnh Dạ không nghĩ ngợi gì lao ra luôn, vung tay ném ba ngọn phi đao, biết rõ chỉ có tấn công Lý Thiên Hựu thì mới thoát được ra ngoài. Lần trước Nguyệt Phách hạ độc, Vĩnh Dạ đã vô cùng thận trọng không chạm vào bất kỳ thứ gì, thế mà công lực của Lý Thiên Hựu lại khiến Vĩnh Dạ phải kinh ngạc, y dễ dàng né tránh được ba ngọn phi đao.

- Biết rằng ngươi là cao thủ sử dụng ám khí, cũng chỉ thế mà thôi. - Lý Thiên Hựu giễu cợt.

Ngươi tưởng rằng ngươi thực sự tránh được sao? Vĩnh Dạ cũng muốn cười, khàn giọng nói: - Sao ngươi biết ta ở trong thư phòng?

- Đoán thôi. - Gương mặt anh tuấn của Lý Thiên Hựu lóe lên vẻ xảo trá.

Ngoài kia quá yên tĩnh, với công lực của mình và Phong Dương Hề, chỉ trong một chớp mắt, y thực sự không nghĩ ra người đó nếu không núp trong thư phòng thì còn có thể trốn ở đâu. Trao đổi ánh mắt với Phong Dương Hề là vì muốn báo hấn đến canh chừng Nguyệt Phách.

Vĩnh Dạ vỗ tay khen ngợi: - Đại diện hạ quả nhiên quý kẻ đa đoan!

- Quý kẻ đa đoan là ngươi mới phải. - Lý Thiên Hựu dựa người vào khung cửa, không nhường nửa bước, nhấc hai tay lên thông thả nói. - Ta từng nói rồi, muốn mặt đối mặt nói chuyện với ngươi. Ngươi năm lần bảy lượt thâm nhập vào thư phòng của ta, hiển nhiên là cũng có ý này, chỉ bằng ngồi xuống nói chuyện thì hơn.

Vĩnh Dạ gật đầu, không biết từ lúc nào trong tay đã nắm thêm mấy viên bi màu đen. Ngón tay miết nhẹ lên bề mặt trơn nhẵn của viên bi, Thanh y sư phụ từng nói, ám khí này là đặc sản của nước Tống ở biên giới nước An, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ thì tốt nhất đừng dùng. Vĩnh Dạ nhìn thư phòng của Hựu thân vương, toàn là gia cụ bằng tử đàn một màu, đúng là rất biết hưởng thụ.

- Thích chỗ này hả? Những sản phẩm làm bằng tử đàn này đều xuất phát từ những khu rừng cổ cách đây hàng vạn dặm, ta rất thích độ bóng và chất gỗ của chúng. Tuy rằng hơi xa, tốn nhân công nhưng mà cũng đáng. Ngồi ở đây uống trà, trò chuyện là một cách hưởng thụ cuộc sống. Thử không? - Lý Thiên Hựu dịu dàng nói, ánh mắt vẫn găm chặt lên người Vĩnh Dạ. Y không tin là tối nay còn để người đó thoát khỏi tay mình.

- Tiếc quá. - Vĩnh Dạ cười khê, bàn tay vung lên, Lý Thiên Hựu nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh được, nhưng lại nghe "bùm" một tiếng, toàn thân đã bị một cơn sóng khí bốc lên. Đồng thời lúc ấy, tấm lưới ở ngoài cửa sổ thư phòng cũng nổ tung, các thị vệ canh giữ bên ngoài ngã nhào xuống đất.

Vĩnh Dạ chép miệng, cùng một tốc độ ấy nhưng ám khí đã thay đổi, vậy mà vẫn tránh theo cách cũ thì quá ngốc. Liếc nhìn thư phòng với vẻ áy náy, một lần dùng năm viên, thật tiếc cho căn phòng này quá. Vĩnh Dạ vừa nghĩ vừa mượn lực đẩy của sóng khí lao ra ngoài, búng người một cái đã bay xa mười trượng, trong góc nhìn thấy tiếng cười đắc ý: - Lý Thiên Hựu, ta đối xử với ngươi không tệ đâu, không ném lòi đạn lên người ngươi là tốt lắm rồi, ngươi phải nhớ ân tình này đây!

- Lý Thiên Hựu chậm chậm đứng thẳng lên, đưa tay xoa gáy, trên ngón tay dính vết máu, cho dù tránh rất nhanh nhưng vẫn bị vụn gỗ nổ bắn ra cửa rách da. Y nhìn vết máu trong tay, rồi nhìn thư phòng vừa bị nổ, sắc mặt trở nên thâm trầm. Đúng là đã coi thường tên thích khách này, khi dịch chuyển giá sách y đã khởi động cơ quan, dùng lưới phong tỏa cửa sổ, vậy mà thích khách này lại dám nổ nó. Không những thế mà còn dùng phi đao đánh lạc hướng y, khiến y bị thương.

- Thả chó! - Nén mà y thấp có cho thêm dạ anh thảo, kết hợp với hương tử đàn sẽ tỏa ra một mùi rất nồng. Nếu bị dính trên người, loài chó mà y huấn luyện có thể ngửi được.

Thị vệ dắt hai con chó nhỏ màu đen lao ra, ngửi trên người Lý Thiên Hựu, rồi lao về phía màn đêm nơi Vĩnh Dạ vừa biến mất. Một canh giờ sau, thị vệ về báo cáo: - Đoan Vương phủ.

Đoan Vương phủ? Ánh mắt Lý Thiên Hựu tối đi.

Người đó tới từ Đoan Vương phủ? Khóe miệng nhếch lên thành nụ cười, rất nhạt, rất khê, chớp mắt đã biến mất không để lại dấu vết.

Tên thị từng nhẹ nhàng dùng miếng vải trắng lau vết máu trên gáy y, nói khê: - Không sao đâu ạ.

Lý Thiên Hựu ừm một tiếng, chấp tay sau lưng, chẳng nhìn lại căn thư phòng, men theo con đường nhỏ đi về phía nhà tranh.

Ra khỏi cổng Đông Hoa của kinh đô, xuôi về phía Nam, qua mấy con đường lớn là tới ngõ Diềm Thủy, đó là một nơi vô cùng phồn hoa. Khánh Đức Đường đại được phùng, Cổ Nguyệt lâu, các cửa hàng bán trang sức vàng bạc, Phạn Gia tửu lâu, tiệm bánh bao Lư Gia... những tiệm nổi tiếng nhất kinh đô đều được mở ở đây. Đưa mắt nhìn ra, khách viếng thăm những nơi này nườm nượp không ngớt.

Dịch quán tiếp đón các sứ thần của An quốc cũng được đặt ở đây.

Sáng sớm tinh dậy, Vĩnh Dạ thấy tinh thần thoải mái, tâm trạng rất tốt, bèn quyết định đi đàm phán với Trần quốc.

Lần đầu tiên được làm quan, lại còn là một chức quan to, Vĩnh Dạ chưa từng có kinh nghiệm, cũng không hiểu những lễ nghi rườm rà, chỉ phân biệt chức quan nhỏ qua cách ăn mặc và miễn cưỡng học cách hành lễ với Hoàng đế.

Đối với hai vị phó sứ, Vĩnh Dạ chỉ chấp tay gọi một tiếng lão đại nhân, những việc khác thì kệ.

Hai vị phó sứ biết hẳn là Đao Vương Thế tử được Hoàng thượng đích thân hạ chỉ phong làm Hồng Lư Thiếu Khanh, chính sứ đàm phán, ngoài ra thì không biết nguyên do. Đang nghĩ không biết có phải Hoàng thượng cố ý cho vị Đao Vương Thế tử có vẻ ốm yếu, hư nhược này cơ hội rèn luyện nhuệ khí hay không, bởi vậy không dám nói một lời nào thất lễ với Vĩnh Dạ đang được ngồi ghế mềm kiêng vào dịch quán.

Dịch quán chiếm diện tích rất rộng, có bốn, năm viện lạc để thuận lợi cho sứ thần các nước dừng chân.

Vĩnh Dạ tò mò liếc ngang liếc dọc, chắc lưỡi khen ngợi khoảnh đất này của dịch quán tốt, trong cái ồn ào vẫn giữ được sự yên tĩnh. Nếu không phải đầu óc Hoàng đế có vấn đề thì tức là người ra chủ ý là gian tế nước khác, ai lại cho sứ thần các nước tới kinh đô được ở trong một môi trường được che chắn tốt thế này.

Vĩnh Dạ lại nghĩ, e rằng các nước cũng đều như thế, chỉ muốn thể hiện sự phồn hoa cường thịnh của mình, thế nên mới chọn mảnh đất này. Vĩnh Dạ giấu cột bản thân thần hôn nát thần tính, việc gì cũng chỉ nghĩ tới phòng vệ, đoạn thờ dài, thả lỏng tâm lý phòng vệ đã được bồi dưỡng từ khi làm thích khách, an nhiên nằm trên ghế thường thức tòa nhà theo phong cách vườn tược này.

Đi suốt một khắc, đội ngũ mới vào Đông đại viện của dịch quán.

Trước mặt là chính đường, xung quanh là đại thụ bao vây, một kiến trúc theo lối cửa trùng huyền son rộng rãi, dưới mái hiên là một hành lang dài và rộng, trên trải một lớp gỗ màu nâu, được đánh sáng bóng tới mức có thể soi gương.

- Hồng Lư Thiếu Khanh An quốc và Nghị đại sứ Lý đại nhân tới!

Vĩnh Dạ liếc thấy các sứ thần Trần quốc đã ngồi vào vị trí, bèn để cho thị tùng đi vào trong.

Trần sứ xin Dụ Gia Đế để Đao Vương Thế tử chủ đàm, vốn tưởng rằng vị Thế tử này anh khí ngời ngời, uy vũ như Đao Vương, không ngờ vừa bước vào đã thấy là một thiếu niên có gương mặt trắng bệch, ngũ quan tuyệt mỹ, mặc bộ quan bào màu đỏ tươi, lưng đeo thất lung ngọc, mũ kết lưu ly, chính là Hồng Lư Thiếu Khanh cấp tứ phẩm, bởi vậy không dám coi nhẹ, hành lễ ra mắt.

Vĩnh Dạ phát tay lên, dường như đang cố lấy sức: - Hạ quan phụng chỉ đàm phán, các vị mời an... - Vĩnh Dạ dùng sức quá độ, tiếng "an tọa" còn chưa nói dứt mà mặt đã đỏ bừng, sau đó ho khù khụ, tới mức những người có mặt ở đó đều cảm thấy cổ họng mình ngứa ngáy rồi mới dừng lại.

Ho xong, Vĩnh Dạ nhấp một ngụm trà, thở dài: - Hạ quan từ nhỏ đã ốm bệnh, Hoàng thượng vì muốn bày tỏ thành ý nên chấp nhận yêu cầu rửa Trần quốc, để hạ quan đảm nhiệm chức chính sứ đàm phán. Hạ quan tinh thần không tốt không ngồi được lâu, đành phiền hai vị phó sứ đại nhân. - Nói rồi Vĩnh Dạ liền nhắm mắt dưỡng thần.

Hai vị phó sứ ngẩn người, thầm kêu khổ trong lòng, nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm trang, nói: - Lần này là Trần quốc xâm chiếm Tán Ngọc Quan của chúng tôi, điều kiện của An quốc là Trần quốc cắt nhượng trăm dặm phía nam Tán Ngọc Quan...

- Không được! Nước tôi tuyệt đối sẽ không nhượng một tấc đất. Mong quân đội An quốc sớm rút khỏi năm mươi dặm quốc thổ nước tôi, giải phóng cho những quân nhân nước tôi bị cầm tù.

- Tiền đại nhân nói thế là sai rồi, quân của ngài chiến bại, thái độ này khác gì đang ra điều kiện! - Mã phó sứ tức giận đỏ bừng mặt. - Quân tôi đã chiếm được năm mươi dặm, bên ngài chỉ cần nhường năm mươi dặm nữa mà thôi.

- Năm mươi dặm đó cũng là đất của Trần quốc, quân đội An quốc có thể ở đó lâu dài được không? - Chính sứ Trần quốc Tiền đại nhân cười lạnh.

- Hừ, quân tôi nếu như khai chiến, chiếm thêm năm mươi dặm nữa thì Trần quốc sẽ mất một trăm dặm, không lẽ Tiền đại nhân lại muốn nhìn thấy quân tôi đi vào sâu hơn sao?

Thế là đôi bên mở cuộc "khẩu chiến".

Tranh cãi một lúc, Tiền đại nhân đảo tròn mắt, nhìn Vĩnh Dạ: - Chính sứ đại nhân nghĩ thế nào?

Vĩnh Dạ mở mắt, đang định nói thì lại bật ho khù khụ, ho xong lau miệng, uống một ngụm trà, nói: - Vừa nãy cãi nhau gì thế? Tôi nghe mà chóng cả mặt,

chẳng hiểu câu nào cả. Tiền đại nhân, ý bên ngài thế nào?

Tiền đại nhân mỉm cười: - Ý bên tôi là...

Còn chưa kịp nói đã bị Vĩnh Dạ ngắt lời, hần quay sang phó sứ Mã đại nhân hỏi: - Ý bên ta thế nào?

Mã đại nhân hùng hồn nói lại một lần ý của An quốc.

Vĩnh Dạ gật đầu, cười với Tiền đại nhân: - Tiền đại nhân, chính là ý này, bên ngài còn có yêu cầu gì không?

Tiền đại nhân ngơ ngác, lo lắng toát cả mồ hôi: - Lý đại nhân, bên tôi không có yêu cầu gì. Bên tôi chỉ là...

- Đã không có yêu cầu gì thì Mã đại nhân, soạn hiệp ước đi, tôi sẽ về phụng chỉ. - Vĩnh Dạ bình thản ngắt lời Tiền đại nhân, lên tiếng dặn dò.

Mã đại nhân cười tươi như hoa, ông biết cho dù không ký được hiệp ước này thì vị Đaoan Vương Thế tử bệnh tật ốm yếu này cũng khiến đối phương tức nổ cả bụng.

Quả nhiên, ông vừa mới gật đầu thì Tiền đại nhân đã đập bàn đứng lên: - Vớ vẩn, một thằng con nít ranh mà dám tới đây gây chuyện!

Vĩnh Dạ tiện tay đặt mạnh tách trà xuống bàn, lạnh lùng đứng lên: - Hạ quan là Hồng Lư Thiếu Khanh, Nghị chủ sứ do quý quốc thượng thư khẩn cầu và do chính Hoàng thượng sắc phong. Quý quốc thỉnh cầu hạ quan chủ đàm, lại lên tiếng sỉ nhục, trở mặt như thế là ý muốn tiếp tục trận đánh này hay sao?

Tiền đại nhân há hốc miệng, biết rằng mình nhất thời nóng nảy đã nói không suy nghĩ, tức đến mức hai mắt đỏ bừng. Ông ta cũng là người biết nặng biết nhẹ, lập tức cúi lưng hành lễ: - Là hạ quan không phải, nghe nói Đaoan Vương vẫn võ song toàn, Thế tử đương nhiên cũng là người tri thư đạt lễ, là hạ quan lỡ lời.

Vĩnh Dạ cười cười, thông thả.

- Hạ quan đâu dám trách tội Tiền đại nhân? Hạ quan thân thể yếu đuối, ngày mai lại bàn. - Nói đoạn chống tay vào thị tùng, đi ra ngoài.

Để lại quan viên hai nước đưa mắt nhìn nhau, chỉ đành giải tán.

Tiền đại nhân thở dài, lẩm bẩm: - Công chúa, người hại chết hạ quan rồi.

Hôm sau đàm phán lại tiếp tục, đôi bên vẫn tranh chấp mảnh đất này.

Vĩnh Dạ vô cùng chán nản, nhìn quan viên hai nước bất chấp hình tượng đập bàn quát tháo, đột nhiên bực bội, đứng lên, không thèm ho nữa mà lạnh nhạt buông một câu: - Không cắt nhượng đất cũng được.

Lập tức xung quanh im ắng như tờ.

Quan viên Trần quốc kinh ngạc, niềm vui nở ngay trên mặt. Trăm dặm phía nam Tân Ngọc Quan là tấm màn che của Trần quốc, không thể nhượng dù chỉ một tấc. Sứ đoàn hai nước vì việc này mà tranh cãi suốt nửa tháng trời, vậy mà vị chính sứ đại nhân này mới chủ đàm đến ngày thứ hai đã kết thúc tất cả chỉ trong một câu.

Tiền đại nhân thận trọng hỏi: - Chính sứ đại nhân nói thật không?

- Sao? Tiền đại nhân thấy tôi không đòi đất lại cảm thấy bất an ư? Thế thì...

Tiền đại nhân vội vàng ngắt lời hần, cười nói: - Chính sứ đại nhân nói chí phải, không nói chuyện đất đai nữa.

Các quan viên An quốc đều lo lắng toát cả mồ hôi, tròn to mắt nhìn Vĩnh Dạ, không biết Thế tử đang định làm gì. Phó sứ Mã đại nhân giật giạt áo Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ cười cười, nói một mạch những gì mà Đaoan Vương ra giá. Quan viên An quốc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sứ thần nước Trần càng nghe càng giận. Hoàng kim, bạch ngân đã đánh, lại đòi cả mười vạn cân sắt sống mang vào An quốc. Thời thế loạn lạc, sắt là vật tư chiến bị, nước nào cũng cần dùng, nước Trần sản xuất được sắt, nước An vừa mới mở miệng đã đòi sản lượng cả năm, sao Trần quốc sứ thần có thể đồng ý.

Tiền đại nhân đang định lắc đầu, Vĩnh Dạ tiếp tục: - Những thứ này coi như là của hồi môn của các ngài cho công chúa Ngọc Tụ, nói ít đi thì thiệt thòi cho công chúa quá.

Quan viên Trần quốc thất kinh, đứng lên quát: - Ngọc Tụ công chúa vô cùng tôn quý, An quốc dám cầu thân với người để bắt làm con tin, làm gì có lý ấy!

Vĩnh Dạ nhắm mắt không nói nữa.

Sứ thần An quốc cũng giật nảy mình vì câu này của hắn, chuyện này lúc trước chưa hề thống nhất. Mã đại nhân nhảy dựng lên, thấy Vĩnh Dạ nhắm mắt dưỡng thần, lại không biết nên nói gì nữa.

Lúc này chợt nghe có tiếng ngọc bội vang lên tinh tang, một giọng thanh tú cất lên: - Thêm cả ngàn con chiến mã. Chính sứ đại nhân, điều kiện này Ngọc Tụ đồng ý.

- Công chúa! - Tiền đại nhân và quan viên Trần quốc phủ phục hành lễ.

Vĩnh Dạ mở bừng mắt. Công chúa Ngọc Tụ trong y phục nữ xuất hiện ở cửa.

Ngọc Tụ mặc một bộ cung trang1, vô cùng diễm lệ, chiếc cằm của nàng vẫn héch lên theo thói quen, chỉ liếc nhìn Vĩnh Dạ bằng khỏe mắt, ngao khí bẩm sinh của hoàng tộc ập tới. Vĩnh Dạ nhớ tới Tường Vi, nếu so sánh thì nha đầu đó vẫn đáng yêu hơn.

Vĩnh Dạ cười cười đứng lên, cúi người hành lễ: - Hồng Lư Thiếu Khanh Lý Vĩnh Dạ tham kiến công chúa.

Đó chính là thiếu niên áo tím che mặt hôm đó sao? Thân hình hơi gầy một chút, nhưng lưng rất thẳng, chiếc quan bào màu đỏ chót ánh lên sức sống và vẻ anh tuấn, ngũ quan tinh xảo tới mức không tìm được bất cứ khuyết điểm gì. Trong mắt Ngọc Tụ lóe lên một sự ngỡ ngàng, lập tức nhớ tới Đoan Vương phi xinh đẹp như thần tiên trong lời đồn. Nàng lại nhớ tới bộ dạng của Vĩnh Dạ hôm trước sợ hãi lẫn lộn tới chân mình, khỏe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt và khinh bỉ, gặt đầu hoàn lễ.

Vĩnh Dạ cười nói: - Nếu công chúa có thể làm chủ thì chúng tôi sẽ hiệp ước phụng chỉ. Hạ quan cáo từ.

- Thế tử xin dừng bước, Ngọc Tụ có một việc không hiểu, muốn mời Thế tử đi bộ đôi bước. - Ngọc Tụ mặc kệ Vĩnh Dạ luôn miệng xưng là hạ quan, giọng nói vẫn dịu dàng, nhưng ngữ khí thì không cho phép có sự từ chối.

Vị công chúa này rõ ràng là biết kế hoạch của Du Li Cốc, thế nên mới đồng ý nhanh chóng như thế. Vĩnh Dạ tò mò không biết nàng ta định giữ mình lại nói chuyện gì, nhưng vẫn vui vẻ đồng ý.

Vĩnh Dạ lặng lẽ theo sau nàng ra khỏi đại đường, tà váy của Ngọc Tụ xòe trên đất trông như đuôi công. Thị nữ cách họ ba trượng để tạo điều kiện cho công chúa và Vĩnh Dạ nói chuyện.

Đi qua hành lang là tới một tiểu viện dây leo bám đầy, lúc xuống bậc cấp, công chúa đứng yên không nhúc nhích, đưa mắt nhìn Vĩnh Dạ cười: - Người làm tốt lắm. Chỉ có điều... đòi nhiều thứ quá.

Câu nói ấy thốt ra từ miệng một cô gái mới mười sáu tuổi, lại mang hàm ý trách móc khiến Vĩnh Dạ bất giác nghĩ, người thời này hình như đều già trước tuổi. Nhưng ý của câu ấy là... trong mắt Vĩnh Dạ lóe lên một tia sáng, chẳng lẽ Du Li Cốc thực sự có quan hệ với Trần quốc? Hoặc là tổ chức đó do Trần quốc dựng nên? Đã tâm của Trần quốc hình như hơi lớn quá. Có điều, ngay cả viên ngọc minh châu của Trần Vương cũng mang ra cho An quốc cầu thân thì còn có chuyện gì mà họ không làm được?

Vĩnh Dạ giả bộ không hiểu, hùng hồn nói: - Trần quốc bại binh, bồi thường nước tôi là lẽ đương nhiên!

Công chúa nhìn Vĩnh Dạ giễu cợt, Vĩnh Dạ nhìn thẳng vào ánh mắt ấy, không hề sợ hãi, hi vọng nàng sẽ làm như thế, càng hi vọng nàng nhắc tới Du Li Cốc. Vĩnh Dạ chỉ mong nàng chứng thực mối quan hệ giữa Du Li Cốc và Trần quốc, bất giác nở một nụ cười.

Ngọc Tụ bị nụ cười ấy mê hoặc, Vĩnh Dạ cũng không cao hơn nàng là mấy, nhưng vẫn khiến nàng phải héch cằm lên: - Trung thu tháng Tám, ta sẽ chờ người tới đón ở mười dặm ngoài Tấn Ngọc Quan.

Vĩnh Dạ thấy hơi tiếc khi nghe thấy câu này, thân nhiên nói: - Hạ quan sức khỏe không tốt, có phải do hạ quan đi đón công chúa hay không thì còn chưa biết.

Mùa xuân ấm áp, nếu từ xa nhìn vào thì đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Tiếc rằng một người kiêu ngạo, một người thân nhiên. Ngọc Tụ liếc xéo Vĩnh Dạ một cái, khoác lại chiếc áo trên vai, tức khí: - Lui ra. - Nói rồi đặt chân xuống bậc cấp.

Vĩnh Dạ bĩu môi, lẳng lặng thò một chân ra giẫm vào gấu váy, đắc ý nhìn công chúa bị ngã. Thầm nói, giẫm lên cái đuôi của cô, xem cô còn kênh kiệu được không!

Ngọc Tụ không kịp đề phòng, thân thể đổ mạnh về phía trước, nàng phản ứng rất nhanh, xoay người lại, vốn định đứng vững, nhưng Vĩnh Dạ giẫm mạnh quá. Vĩnh Dạ chỉ khẽ đưa tay ra, Ngọc Tụ đã tình cờ rơi vào vòng tay.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều tỏ ra ngượng ngùng.

Vĩnh Dạ nhất thời loay tay, Ngọc Tụ thấy mình sắp ngã ra đất, kêu khẽ một tiếng rồi cả người bật lên, tà váy bị kéo mạnh rách một lỗ to.

Vĩnh Dạ chớp mắt, như thể giật mình.

Gương mặt xinh xắn của Ngọc Tụ đỏ bừng, ngượng ngùng kéo váy, quát to: - Thật là vô lý.

- Hạ quan sợ làm phiền công chúa, xin cáo lui. - Mục đích của Vĩnh Dạ đã đạt được, cúi đầu tỏ ý mình không hề dám vô lễ.

- Cút!

Vĩnh Dạ quay người cất bước, rồi lại quay người lại nâng niu viên ngọc bội phi thúy của công chúa trong tay: - Đúng rồi, nếu công chúa đang tìm vật này thì hạ quan tình cờ nhặt được - Vĩnh Dạ nhìn thân thể phát run lên vì tức giận của nàng đến cái điệu bộ không thể không đưa tay ra nhận lại miếng ngọc bội mà đắc ý vô cùng, cố nhịn cười: - Công chúa sắp gả tới nước tôi, mong người sớm về Trần quốc chuẩn bị. Hạ quan không ở lại lâu nữa, còn phải hồi cung phụng chỉ.

- Chính sứ đại nhân đích thân cầu thân, không biết là cầu cho ai? - Ngọc Tự lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Vĩnh Dạ nghĩ bụng, nàng mời ta làm chính sứ là để gả tới triều đình của ta. Còn về ba vị Hoàng tử, nàng muốn chọn ai thì chọn, có lẽ nàng cũng chẳng buồn quan tâm. Trên mặt nở một nụ cười lấy lòng: - Hạ quan không dám đoán bừa Thánh ý, xin phép cáo từ. Đúng rồi, công chúa nổi giận trông càng xinh đẹp, còn nữa, nếu cảm hích lên nhiều quá thì sau gáy sẽ có nếp nhăn đấy.

Một câu châm biếm được nói ra hết sức nhẹ nhàng, Vĩnh Dạ nghe mà còn cảm thấy hình như mình đang muốn tốt cho nàng. Nhìn Ngọc Tự một lần nữa biến sắc, Vĩnh Dạ lập tức quay người, rào bước bỏ đi, không còn dánh về yếu đuối cần người dìu đỡ nữa. Khiến Ngọc Tự tức giận nghiến răng ken két.

Hồi lâu sau nàng mới cười lạnh, ra lệnh: - Bảo Tiền đại nhân chuẩn bị hành trang hồi quốc.

Chú thích: 1 Trang phục hoàng cung.

Đừng để bất cứ ai phát hiện ra người là nữ... không được tắm... phải cực lực khống chế việc uống nước, mỗi lần đại tiểu tiện phải kết hợp đồng thời... nếu người không muốn tới Mẫu Đơn viện, nếu người còn muốn về nhà...

Giờ Mão ba khắc, Vĩnh Dạ cùng Đoan Vương vào cung dự buổi triều sớm.

Đoan Vương ngồi trên đệm xe nhìn Vĩnh Dạ mà vui trong lòng. Vĩnh Dạ đắc ý đưa tay ra, cười nói: - Phạt đòi kim trang, người đòi y trang, bộ quan phục này khiến con trông ngọc thụ lâm phong¹, phong lưu phóng khoáng, người gắp người khen, hoa gắp hoa tàn, xe gắp xe... - Vĩnh Dạ ho hai tiếng, hai tiếng "hồ lôp" không thể nói ra, nếu bị hỏi xe hồ lôp là gì thì thực sự không thể chỉ vào cái bánh gỗ trên xe ngựa và nói rằng nó bị long ra.

- Còn tự khen mình à? Không biết sau này con sẽ làm thế nào! - Đoan Vương thờ dài, ông mặc bộ áo kỳ lân thêu chỉ vàng, đội ngọc quan điểm ngọc, toát lên vẻ uy nghi.

Vĩnh Dạ chẳng mấy khi thấy phụ vương thờ dài, thì cố ý trêu ông, cười nói: - Năm xưa phụ vương cũng mặc bộ quan bào uy phong này, mang theo dấu bàn tay trên mặt để thượng triều ư?

Quả nhiên Đoan Vương phì cười thành tiếng, kéo Vĩnh Dạ định đánh nhưng rồi lại ôm lấy.

Vĩnh Dạ cảm thấy hình ảnh này thật giống như ngày trước còn nhỏ được tựa vào vai phụ thân. Dựa vào lồng ngực vững chãi của Đoan Vương, cảm thấy thật an toàn, Vĩnh Dạ nhắm mắt lẩm bẩm: - Nơi an toàn nhất...

Tim Đoan Vương ấm nóng, bàn tay càng siết chặt hơn, miệng chỉ nói: - Con chủ đàm đã đành, lại còn đòi được một công chúa về, hôm nay để xem con sẽ ứng phó thế nào trên kim điện!

- Đó là chủ ý của Du Li Cốc, cũng là dụng ý thực sự của việc cố ý mời con làm chính sứ đàm phán. Họ kiên quyết nhét một công chúa tới hòa thân, cha nói con có thể không đồng ý không? Cuối cùng Du Li Cốc cũng hành động rồi, phụ vương, cơ hội này Vĩnh Dạ không muốn bỏ qua! Con chắc chắn bày phần rằng Du Li Cốc có quan hệ với Trần quốc.

- Là cơ hội hay là âm mưu? Công chúa gả cho vị Hoàng tử nào cũng đều không tốt. - Đoan Vương nhắc nhở Vĩnh Dạ.

Đâu phải Vĩnh Dạ không biết? Du Li Cốc muốn Ngọc Tự công chúa hòa thân không nằm ngoài mấy khả năng sau: Một là bọn họ muốn ủng hộ một trong ba vị Hoàng tử, cưới Ngọc Tự đồng nghĩa với việc có được sự ủng hộ của Trần quốc, vị Hoàng tử được ủng hộ có khả năng được kế vị; hai là Du Li Cốc do Trần quốc dựng nên, cho dù Ngọc Tự gả cho vị Hoàng tử nào thì cũng sẽ khiến các vị Hoàng tử nghi ngờ nhau, gây nội loạn.

- Định hôn rồi cũng chưa chắc đã cưới! Trước tiên cứ mang của hồi môn về rồi tính. Sau một loạt các điều kiện mà phụ vương đưa ra, Ngọc Tự công chúa còn thêm nghìn con chiến mã, có gì mà không được? Vả lại, Hoàng thượng phong đại một tước hầu bá cho ai đó, bảo họ cưới công chúa là được.

- Đồ ngốc này! Ngọc Tự công chúa là người vô cùng tôn quý ở Trần quốc, đâu phải tùy tiện phong một chức hầu bá là có thể cưới được nàng ta? An quốc nếu làm như thế thì hai nước sẽ lại xảy ra chiến hỏa. - Đoan Vương lắc đầu.

Vĩnh Dạ lại phiền muộn. Nếu vậy thì cho dù là vị Hoàng tử nào cưới được công chúa hình như đều khiến Hoàng đế không vui. Đoan Vương lại cười, trêu chọc: - Đơn giản lắm, muốn xứng với công chúa, lại không làm loạn triều đình nước ta, ta nghe nói Ngọc Tự công chúa được ca ngợi là thiên hạ tứ mỹ, con cưới nàng ta là vẹn cả đôi đường!

Vĩnh Dạ há hốc miệng như thể vừa bị nhét một quả trứng vào lấp bắp: -... Con... cưới?

Đoan Vương thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: - Ý của Hoàng thượng, cũng chỉ có thân phận của con là xứng với công chúa Trần quốc. Và lại, khi Trần quốc trao đôi hiệp ước, sứ thần bên đó đã ám thị rằng công chúa với con... - Ông ho khẽ một tiếng, cố nín cười - Nhất kiến chung tình.

Ý của Hoàng thượng? Thân phận của mình? Nhất kiến chung tình? Vĩnh Dạ nhìn Đoan Vương đang mỉm cười rất vô tội thấy thật khâm phục tâm cơ của ông. Ông cho Hoàng đế biết rằng Du Li Cốc lấy thật thay giả, tráo nhảm Thế tử để tránh tội khi quân. Hoàng đế biết thân phận của mình, còn bảo mình cưới nàng?

- Bảo con cưới, con bệnh tật thế này, liệu Trần quốc có để cành vàng lá ngọc của họ gả tới đây rồi làm quả phụ không?

- Có lẽ... điều công chúa quan tâm là làm thế nào để vào được Đoan Vương phủ của ta thì sao?

Vĩnh Dạ thấy hơi khó hiểu. Công chúa dù gả cho vị Hoàng tử nào cũng có thể khiến An quốc xảy ra nội loạn, gả cho mình thì có tác dụng gì? Vào Đoan Vương phủ thì có tác dụng gì? Một suy nghĩ lóe lên trong đầu, rất nhiều chuyện đột nhiên trở nên sáng tỏ.

Đánh tráo Thế tử không phải là để tiếp cận Đại Hoàng tử, phò tá Lý Thiên Hựu, mà là để tiếp quản thế lực của Đoan Vương. Còn gì có sức thuyết phục hơn thân phận của một Thế tử? Ngọc Tụ vào phủ chỉ có một mục đích, đó là giết chết Đoan Vương đã nhiều lần đánh bại quân Trần. Đoan Vương mà chết, mình đương nhiên sẽ kế thừa vương vị, chấp quản quyền lực.

Du Li Cốc muốn vị Hoàng tử nào kế vị cũng được, muốn bán An quốc đi cũng được.

Đảm nhiệm chức Chủ sự nghị hòa, mang lại cho An quốc một khoản bồi thường lớn, thêm vào đó là một nàng công chúa được mệnh danh thiên hạ tứ mỹ. Coi như mình đã rửa sạch cái hình tượng ốm yếu bệnh tật, nhẹ nhàng đảm phán thành công và thu được thành tích. Sau này Đoan Vương chết, mình cũng có một số vốn ít ỏi trong triều.

Nhưng nghe ngữ khí của Đoan Vương thì hình như ông đã đoán được chuyện này, điều ông cần là mình phải phối hợp với ông, đẩy thuyền theo nước.

Mọi biểu cảm của Vĩnh Dạ đều lọt vào mắt Đoan Vương. Ông thực sự rất thông minh, cũng rất hiểu biết, một nụ cười lóe lên trong mắt, nhìn gương mặt cô ý tỏ ra bệnh tật yếu ớt của Vĩnh Dạ lắt léo.

- Năm xưa mẫu thân con một lòng muốn sinh con trai, điều đó đâu có quan trọng gì. Ta thấy việc nào cần làm, con đều chẳng bao giờ để lỡ.

Con đã từng giết rất nhiều người, rồi sẽ phải đền mạng. Vĩnh Dạ gần như đã muốn thẳng thắn nói cho phụ vương biết mình chính là thích khách Tinh Hồn, nhưng lời đã ra tới đầu lưỡi lại nuốt vào, con đường thích khách bao nhiêu năm và bài học từ kiếp trước khiến Vĩnh Dạ không thể không đề phòng. Khi phối hợp với Hoàng thượng và Đoan Vương tiêu diệt Du Li Cốc, nói ra điều này có lẽ cũng là một lý do để lập công chuộc tội.

Vĩnh Dạ cười ha hả nói đùa: - Muốn Vĩnh Dạ cưới công chúa, thế còn Tường Vi Quận chúa thì sao? Nàng ấy cũng là nhất kiến chung tình với Vĩnh Dạ, từ năm sáu, bảy tuổi đã bám lấy con tới tận giờ, hay là cưới cả hai?

Đoan Vương vươn tay búng vào trán hắn: - Biết thân phận của con thì Tĩnh An Hầu sẽ xách đao vào tận Vương phủ.

- Năm xưa Tĩnh An Hầu năm lần bảy lượt mời bà mồi tới nhà cầu thân, nếu làm theo ý ông ta thật, ông ta lại còn đòi xách đao lấy đầu con ư? - Vĩnh Dạ mỉm cười tránh ra, miệng vẫn không buông tha.

- Thái tử đã thỉnh ý lập Tường Vi làm Thái tử phi, chỉ chờ Tường Vi đủ lớn. Hoàng thượng cũng ân chuẩn rồi.

Vĩnh Dạ thất kinh, nhớ tới Tường Vi, trong lòng thấy hơi đồng cảm: - Chuyện khi nào vậy? - Hôm qua.

- Tường Vi đáng thương.

Đoan Vương liếc Vĩnh Dạ một cái: - Chuyện này kết thúc thì hãy ngoan ngoãn ở trong Vương phủ học quy củ cho ta!

- Không thể. - Vĩnh Dạ đáp trả, thờ dãi. - Con chỉ muốn ăn một bữa thật no, mấy năm nay lớn nhanh quá thì phải...

Sống mãi Đoan Vương cay cay, không nói được câu nào nữa.

Trong lúc trò chuyện, xe ngựa đã đi tới Tuyên Đức lâu của kinh thành. Hai người xuống xe, thị tùng xách đèn lồng đi trước dẫn đường. Vĩnh Dạ ngẩng đầu nhìn trời, bóng tối trước bình minh, mấy ngôi sao lẻ loi trên bầu trời, xung quanh yên ắng như tờ. Trên tòa Tuyên Đức lâu cao lớn có treo mấy chiếc đèn lồng, không nhìn rõ toàn bộ. Ở cửa ngách bên phải đã tập trung không ít quan viên đang đứng chờ tiếng báo triều sớm.

Chúng nhân thấy Đoan Vương và Vĩnh Dạ tới thì đồng loạt hành lễ.

Vĩnh Dạ nho nhã bước theo Đoan Vương, chỉ hành lễ chứ không nói nhiều, lặng lẽ đánh giá nhóm người được cho là rường cột của An quốc. Trong lòng bỗng nảy sinh cảnh giác, giả bộ thân nhiên lui lại sau lưng Đoan Vương, kéo áo ông. Đoan Vương quay đầu lại, Vĩnh Dạ nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói rõ ràng: - Thiên Hựu bái kiến Hoàng thúc.

Bấy giờ Vĩnh Dạ mới quay người lại, thấy Lý Thiên Hựu trong phục sức thân vương, mặc bộ măng bào tứ trảo màu lam ngọc, đầu đội vương quan kim chu, trông anh tuấn và tỏa sáng như ánh nắng đầu tiên của ngày mới, chấp tay hành lễ với Đoan Vương. Vĩnh Dạ cũng vội vàng hành lễ: - Hựu thân vương.

- Vĩnh Dạ dậy sớm thế liệu có chịu được không? - Lý Thiên Hựu quan tâm hỏi, tiện tay vỗ lên vai Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ không cảm thấy hành động thân mật này có gì khác thường, nhưng Đaoan Vương lại làm như tự nhiên nghiêng người chỉnh lại bào phục cho Vĩnh Dạ, nhân tiện chặn tay Lý Thiên Hựu lại, thờ dài đầy thương yêu: - Giao cho nó xử lý việc của Trần quốc, lẽ ra giờ phải về phủ dưỡng bệnh mới đúng. Hôm nay dậy sớm, trông sắc mặt xấu đến sợ.

Vĩnh Dạ chỉ đành thờ dài, giả bộ như đang cố gắng hết sức: - Hải nhi không sao, phụ vương quá lo rồi.

- Phải đấy, sắc mặt Vĩnh Dạ trông kém quá, trắng bệch như... ánh trăng. Vất vả cả ngày nói không chừng còn có hại cho sức khỏe hơn. Hôm nay hồi chi, Thiên Hựu sẽ tấu thỉnh xin cho Vĩnh Dạ từ chức Thiếu Khanh để ở nhà dưỡng bệnh.

Vĩnh Dạ cười khan hai tiếng, trong lòng như có lửa bỏng, đau âm ỉ, chẳng lẽ Hựu thân vương nhận ra mình rồi sao? Rõ ràng trong câu nói của hắn ta còn có ý tứ khác, hắn đã làm gì Nguyệt Phách rồi? Một Đại Hoàng tử xảo trá như thế thì sẽ hành hạ Nguyệt Phách thế nào nhỉ? Vĩnh Dạ hận giờ đây không thể lập tức bay ngay tới phủ Hựu thân vương để điều tra rõ ràng, chỉ đáp: - Sức khỏe Vĩnh Dạ không tốt, nhưng lại luôn muốn góp sức cho triều đình cũng không đến nỗi vất vả lắm, chỉ vất vả cho Mã đại nhân thôi.

Mã đại nhân đứng cạnh nghe thấy Vĩnh Dạ kể công thay mình trước mặt Đaoan Vương thì vội vàng lại gần hàn huyên, ngăn ánh mắt của Lý Thiên Hựu lại.

Tiếng chuông triều sớm đã điểm, cánh cửa mở ra, các quan viên như cá đi vào.

Ánh nắng mỏng rọi một lớp màu vàng nhạt lên quảng trường trước Đại Khánh điện, phản chiếu lên một sắc xanh nhàn nhạt. Vĩnh Dạ nhìn Đại Khánh điện sừng sững, hai bên là cấm quân và cung thị canh gác. Đi qua lối giữa, từ đằng xa đã nhìn thấy ngai vàng ở sâu trên điện đường sau vô số các bậc cấp, có thể tưởng tượng được sự uy nghiêm của thiên tử khi nhìn từ dưới lên.

Chính vì khí thế và quyền lực trên cả vạn người này mà trong miếu ngoài triều, cả trên giang hồ, cả bách tính muôn dân, không ai là không chịu ảnh hưởng.

Vĩnh Dạ đứng ở vị trí hơi chếch về sau, nhìn thân hình cao lớn, thẳng tắp của Lý Thiên Hựu, mỗi nghi hoặc và bất an trong lòng ngày càng nặng nề. Hôm nay khi Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên nhìn trời, không thấy chút ánh trăng. Lời của Lý Thiên Hựu chắc chắn còn có thâm ý gì đó.

Nhưng Nguyệt Phách... nhớ ra câu nói của Lý Thiên Hựu rằng bị hành hạ cả ngày càng hại cho sức khỏe là tìm Vĩnh Dạ lại đập thình thịch.

Mang theo cảm giác bất an đứng trên điện suốt một canh giờ, Vĩnh Dạ chợt nghe tiếng nội thị gọi tên mình, vội vàng đứng ra quỳ xuống hành lễ.

- Lần này hòa đàm rất được lòng Trẫm, Lý Thiếu Khanh còn nhân tiện đề cập đến chuyện hôn sự với Trần công chúa, Lý Thiếu Khanh cho rằng ai cưới được công chúa là hợp lý nhất? - Dụ Gia Đế hiền hòa hỏi.

Vĩnh Dạ nhớ lại đoạn đối thoại với phụ vương, nhưng trước mặt bao nhiêu người làm sao dám nói là người nào thích hợp nhất, bèn cung kính đáp: - Thần cho rằng Hựu thân vương vẫn chưa thành thân, có thể đón công chúa về.

- Hoàng thượng, thần cho rằng không thỏa đáng. - Có một vị đại thần phản đối - Quân Trần nhiều lần bại trận ở Tân Ngọc Quan đều là nhờ vào sự uy vũ của Đaoan Vương. Trần quốc lần này nghị hòa lại yêu cầu mời Lý đại nhân làm chủ đàm, việc kết thân nếu gả công chúa cho Lý đại nhân thì ân uy của triều đình chúng ta càng tăng lên, thể hiện được hiệu quả của việc hòa đàm. Thần đề nghị để Lý đại nhân được cưới công chúa.

- Hoàng thượng, Vĩnh Dạ cũng đã mười tám rồi, vẫn chưa đính hôn, thần không có ý kiến. - Đaoan Vương nheo mắt cười nói.

Dụ Gia Đế chẳng buồn hỏi thêm ý kiến, gật đầu nói: - Phong Lý Vĩnh Dạ làm Vĩnh An Hầu, ban cho năm trăm mẫu ruộng, tháng Tám đón Trần công chúa về.

- Thần Lý Vĩnh Dạ tạ ơn Hoàng thượng. - Vĩnh Dạ chỉ đành tạ ơn Hầu gia? Minh được thăng cấp nhanh quá, một phát từ quan tứ phẩm lên thành Vương hầu. Cũng vì thân phận là Thế tử của Đaoan Vương nên triều thần không ai dị nghị. Dùng một cái hư danh Hầu gia không có thực quyền để cưới Trần công chúa, mọi người đều cảm thấy xứng đáng. Vĩnh Dạ nhớ lại lời phụ vương từng nói, thành thật hết rồi, miệng bĩu ra, rồi lại muốn cười.

Vĩnh Dạ cùng bách quan hành lễ tan triều và ra khỏi điện, vội vàng về để thông báo cho Lý Ngôn Niên đi thăm dò tình hình của Nguyệt Phách. Đang lúc nước sôi lửa bỏng thì Lý Thiên Hựu đã mỉm cười đi tới cạnh Vĩnh Dạ, thân mật nói: - Vĩnh Dạ, ta mời được danh y về phủ, vốn định mời tới Đaoan Vương phủ thăm bệnh cho đệ, nhưng hôm nay tính tình đại phu có vẻ cổ quái, không chịu đi đâu. Ta định mời Vĩnh Dạ tới phủ, thuận tiện cho việc điều trị bệnh cũ.

Vĩnh Dạ nghe vậy thì càng thấy bất an, danh y mà Lý Thiên Hựu nói không phải Nguyệt Phách thì là ai? Hắn thực sự đang thăm dò mình để chứng thực hay sao? Trong lòng có muốn vờ suy đoán, nhưng miệng vẫn mỉm cười tạ ơn.

- Khám sớm hơn khám muộn, đừng nghi kỵ gì đại phu, để lâu không tốt đâu.

- Đa tạ điện hạ quan tâm. Vĩnh Dạ về phủ thay y bào rồi sẽ tới Vương phủ ngay. - Vĩnh Dạ bình thân nói. Lý Thiên Hựu chỉ còn thiếu mỗi câu "Lý Vĩnh Dạ, ta bắt được đồng bọn của ngươi rồi, ngươi phải theo ta về, thành thật sẽ được khoan hồng". Muốn Vĩnh Dạ đứng trước mặt Lý Thiên Hựu, giả vờ bình thân nhìn hắn hành hạ Nguyệt Phách, để vị Đại điện hạ tâm tư thâm trầm này chứng thực sao? Vĩnh Dạ mỉm cười ôm quyền hành lễ rồi ra về.

Không lẽ mình đoán sai rồi sao? Lý Thiên Hựu xuất thần nhìn theo bóng Vĩnh Dạ đi xuống khỏi kim điện. Rõ ràng đều có thân hình nhỏ bé, rõ ràng Vĩnh Dạ từng tới Du Li Cốc cầu y, rõ ràng thích khách đêm đó biến mất ở Đoan Vương phủ... Sai thì đã sao? Thà giết nhầm chứ không bỏ sót! Lý Thiên Hựu lạnh lùng nghĩ.

Nguyệt Phách. Vĩnh Dạ nhắm mắt lại và nhớ tới hình ảnh Nguyệt Phách đứng chắn trước mặt mình hồi còn nhỏ, khi mở mắt ra bên tai nghe thấy tiếng gọi của y.

Tiếng "Tĩnh Hồn" ấy đến ngày hôm nay vẫn khiến Vĩnh Dạ có cảm giác đau như đứt từng khúc ruột.

Biết rõ rằng đó là một cái bẫy, biết rõ rằng Lý Thiên Hựu đã nghi ngờ, nhưng chuyện này liên quan tới an nguy của Nguyệt Phách, sao có thể không đi?

Vĩnh Dạ thay một bộ y phục sạch sẽ, mặc ô kim giáp vào trong. Mở rương ra, trong đó là mọi trang thiết bị. Ngón tay nhẹ nhàng lướt lên một hàng phi đao lá liễu, cảm giác lạnh lạnh khiến Vĩnh Dạ trấn tĩnh hơn. Trong chiếc bình màu ngọc vốn đựng thuốc dịch dung mà Nguyệt Phách cho khi rời khỏi Du Li Cốc, nhưng giờ Vĩnh Dạ đã tự điều chế theo phương pháp được cho. Cái bình màu mực là thuốc giải độc mà Nguyệt Phách lén đem tới, lần trước trúng độc ở thư phòng của Hựu thân vương đã uống một ít. Rồi cả một hàng mê hồn tán, mê hương, độc vật... món đồ nào cũng khiến Vĩnh Dạ nhớ tới Nguyệt Phách.

Khỏe mất uơu ướt, trong lòng thấy vô cùng mâu thuẫn, mình có thể không đi cứu y, cũng có thể mặc kệ y, nhưng vì sao ý niệm này vừa lóe lên là lập tức thấy bất an?

- Thiếu gia, ăn cơm thôi! - Tiếng của Nhân Nhi vang lên lạnh lớt bên ngoài.

- Thôi, ta qua chỗ Lâm Thúy xin cơm, lâu lắm rồi không ăn đồ nàng ta làm. -

Vĩnh Dạ đáp một tiếng rồi mang hết những món đồ cần mang theo, nhân tiện cầm miếng ngọc bội của Ngọc Tụ công chúa đã được làm nhái. Nếu Nguyệt Phách muốn trốn thì thứ này có thể giúp được y.

Nơi ở của Lý Ngôn Niên ở sát ngay Vương phủ, một căn tứ hợp viện nho nhỏ nằm ở góc ngõ tây, trước cửa trồng một cây hòe rất to. Vĩnh Dạ chậm chậm đẩy cửa bước vào.

Trong ánh hoàng hôn còn sót lại, Lý Ngôn Niên, Lý Nhị và Lâm Thúy đang ngồi trong sân ăn cơm. Thấy Vĩnh Dạ bước vào, Lâm Thúy vui vẻ: - Thiếu gia, sao người lại tới đây?

- Ừm, thơm quá! Ta tới xin ăn!

Lâm Thúy nghe hần nói thế thì vội vàng vào bếp lấy thêm bát đĩa, chuyển chỗ ngồi. Nàng mang cơm vào trong bếp ngồi ăn.

Trên chiếc bàn vuông nhỏ đặt bốn đĩa thức ăn, rau cải xanh, đậu phụ, thịt kho và cả một con gà quay.

Vĩnh Dạ đột nhiên muốn cười, nhớ lại kiếp trước ngồi ăn trên những hàng quán bán rong vỉa hè, ở đây chỉ thiếu mỗi chai bia. Vĩnh Dạ liếc nhìn con gà quay, nhưng lại gấp miếng rau, đưa vào miệng.

Tám năm, vì sợ thân thể này lớn quá nhanh nên Vĩnh Dạ luôn ăn chay, người mười tám tuổi mà trong chỉ như mười lăm, mười sáu. Sống thế đâu dễ dàng gì?

Nghĩ tới đây, Vĩnh Dạ buông đĩa: - Lý Chấp sự, Hựu thân vương nói mời được một danh y, muốn mời tôi qua Vương phủ khám bệnh.

Lý Ngôn Niên ăn một miếng đậu phụ, nói với Lý Nhị: - Thiếu gia đã mười tám tuổi, uống rượu được rồi, đi tìm xem trong phòng còn rượu không? Không còn thì đi kiếm một ít về.

Lý Nhị buông đĩa khom người đi vào trong, không lâu sau thì xách một vò rượu ra ngoài.

Lúc này Lý Ngôn Niên mới thông thả nói: - Du Li Cốc được người ta ủy thác, phái Nguyệt Phách tới bảo vệ Hựu thân vương, từ khi vào phủ Hựu thân vương, mạng của y đã là của Hựu thân vương rồi - Đó là kim tử chiêu bài của Du Li Cốc, cho dù Hựu thân vương làm gì y thì y cũng đành phải chịu.

Vĩnh Dạ lặng lặng nhìn Lý Ngôn Niên, bữa ăn rất đơn giản, y phục chỉ là những chiếc áo vải bình thường, vì sao từ người Lý Ngôn Niên luôn toát lên một vẻ quý tộc và âm hiểm? gương mặt đã hằn dấu vết thời gian ấy vẫn toát lên một thần sắc cao ngạo, điều gì đã khiến hần ta trung thành với Du Li Cốc? Là cái gì đã khiến phụ vương biết rõ rằng hần là người của Du Li Cốc mà vẫn không làm gì? Có thực sự là vì chưa tới lúc?

Vĩnh Dạ nói rõ ràng từng tiếng: - Cứu y!

Lý Ngôn Niên không hề dừng đĩa, gấp một miếng gà quay, nhai một cách vô cùng tao nhã, rồi chậm chậm nhả một miếng xương ra.

- Nếu sơn cốc không cứu y thì tôi cũng không làm Thế tử nữa, tới nay tôi sẽ cướp Nguyệt Phách bỏ đi. - Vĩnh Dạ biết mình đang uy hiếp, cũng biết rằng câu nói này chẳng có tác dụng gì với Lý Ngôn Niên.

Quả nhiên, Lý Ngôn Niên rút một chiếc khăn ra lau miệng, nói: - Cốc chủ quả nhiên anh minh, nhưng không ngờ được rằng người lại vì Nguyệt Phách mà

bất chấp hiểm nguy bị phát hiện. Có biết hậu quả không? Đao Vương sẽ giết ngươi, Du Li Cốc cũng sẽ không tha cho hai ngươi, việc gì phải táng mạng chính mình?

- Tôi không tin, một ván cờ mất mười năm sắp đặt mà các ngươi lại nỡ từ bỏ, và lại... Hoàng thượng đã hạ chỉ Trung thu sẽ do tôi đích thân đi đón công chúa Ngọc Tụ của Trần quốc.

Cuối cùng Lý Ngôn Niên cũng nhìn thẳng vào Vĩnh Dạ, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lùng: - Mục đích của việc hòa thân đã đạt được, ngươi không nghĩ rằng Du Li Cốc chỉ có một mình ngươi giống Thế tử chứ? Cho dù là một kẻ ngốc thì công chúa cũng sẽ vẫn gả tới.

Vĩnh Dạ bình thản nhìn Lý Ngôn Niên: - Không ai có thể thay thế được tôi, bao nhiêu năm qua, ông tưởng rằng muốn đánh tráo lần nữa Đao Vương sẽ không nhận ra sao?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, bầu không khí tràn ngập một vẻ nguy hiểm.

- Rượu về rồi! - Tiếng Lý Nhị phá vỡ sự im lặng.

Lý Ngôn Niên nói nhỏ: - Chỉ cần ngươi không làm bại lộ thân phận thì Du Li Cốc sẽ không nhúng tay vào.

Đó chính là nhượng bộ lớn nhất rồi sao? Vĩnh Dạ cười cười: - Tôi cũng không muốn phá hủy tiền đồ của mình.

Vĩnh Dạ đứng lên, Lý Nhị cười nói: - Chưa thấy thiếu gia uống rượu bao giờ, không uống một chén sao?

Vĩnh Dạ lắc đầu: - Tối nay ta phải tới phủ Hựu thân vương khám bệnh, uống rượu rồi sợ không tiện cho đại phu chẩn trị. Các ông cứ tự nhiên, lần sau ta lại tới nếm tay nghề của Lâm Thúy.

Lâm Thúy thấy Vĩnh Dạ đứng lên thì vội vàng chạy ra, nói: - Thiếu gia lúc nào cũng thế, ăn ít thì làm sao khỏe lên được?

Vĩnh Dạ nghe thế thì vật một cái chân gà, cười nói: - Ta vừa đi vừa ăn! - Chân gà rất thơm, hôm nay Vĩnh Dạ cần có thể lực. Ra khỏi phủ, trời đã hoàng hôn. Nếu lo tới đại cục thì Vĩnh Dạ nên mặc kệ Nguyệt Phách, tiếp tục vai diễn Thế tử của mình, chờ tới lúc thu lưới, vậy mà không làm được.

Vĩnh Dạ thản nhiên thả bước ra bờ sông.

Con gió đêm thổi tới, mặt nước nổi lên một màn sương mờ, rồi dần dần trắng đục như sữa, không tài nào nhìn thấu.

Vĩnh Dạ ngẩn ngơ đứng nhìn, chỉ cảm thấy mọi thứ thật giống với cảnh tượng ở Vong Xuyên, những linh hồn ẩn ẩn trong sương. Có phải một lần nữa bước tới, Vĩnh Dạ sẽ một lần nữa đầu thai làm người? Vĩnh Dạ bất giác đi về trước vài bước, nước đã ngập đến gối. Nước sông mùa xuân vẫn còn mang hơi lạnh thấu xương của mùa đông, lạnh tới mức rùng mình, dường như từ khi vừa chuyển thế, tất cả đều trở nên mới mẻ.

Nàng⁴ thả làm một gã ngốc, cũng không muốn tỉnh dậy trong cơ thể này. Thả làm một thằng ngu, ngu tới mức không thể nhìn thẳng vào tất cả. Cho tới khi ba tiếng "Mẫu Đơn viện" đập vào tai, nàng mới nghe như sét đánh.

Chuyển thế rồi bị ném vào kỹ viện? Đòi tai nàng lập tức khôi phục lại thính lực bình thường, có thể nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Ảnh Tử thì thoáng vang lên: - Đừng để bất cứ ai phát hiện ra ngươi là nữ... không được tắm... phải cực lực khống chế việc uống nước, mỗi lần đại tiểu tiện phải kết hợp đồng thời... nếu ngươi không muốn tới Mẫu Đơn viện, nếu ngươi còn muốn về nhà... Ta biết, không phải ngươi không nghe thấy, không phải... ta đưa ngươi tới, thì sẽ bảo vệ ngươi...

Giọng Ảnh Tử từ một nơi vô cùng xa xăm vọng tới, từng câu từng từ, thì thoảng lại vang lên bên tai nàng.

- Là con người thì sẽ cô độc. - Một giọng nói cách đó không xa vang lên.

Vĩnh Dạ kinh ngạc quay đầu, lòng bàn tay cầm chặt một ngọn phi đao. Nàng run giọng hỏi: - Ai... là ma quỷ sao?

- Ha ha! - Trong lớp sương mù dày đặc vang lên tiếng cười ha hả, người đó vui vẻ vì sự sợ hãi của Vĩnh Dạ - Chúng ta lại gặp nhau rồi. Ngươi còn nhớ ta không? - Lớp sương mù tan đi, Phong Dương Hề xuất hiện cách Vĩnh Dạ ba trượng, bộ hắc y quấn quanh người, gương mặt gầy gò rậm râu, hàng lông mày đen rậm, đôi mắt sắc bén khi so chiêu với nàng nay ánh lên vẻ hiền hòa.

Vĩnh Dạ nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười tươi rói: - Thì ra là huynh! Phong Tử ca ca! Sao huynh lại ở đây? - Ngọn phi đao dính chặt vào lòng bàn tay bất động, lưng áo đã ướt mồ hôi.

- Ta vừa tới đã thấy một người định đi xuống sông, nhìn lại, hóa ra là ngươi! - Phong Dương Hề cười ha hả lại gần, nhìn nàng từ trên xuống dưới, thờ dài. - Giờ mới biết nhiều năm trước người ta cứu là Đao Vương Thế tử! Thế tử sao nửa đêm lại một mình chạy ra nơi vắng vẻ này vậy?

Hắn không phát hiện ra sự dị thường của mình? Vĩnh Dạ thờ phào, ngồi phịch xuống cỏ, ngọn phi đao được giấu rất kín. Nàng bó gối nhìn màn sương mù trên mặt sông, buồn bã nói: - Huynh từng nói, là người thì sẽ cô độc. Chỉ có điều Phong đại hiệp võ công cái thế, Vĩnh Dạ thì lại khiến phụ vương vô cùng thất vọng.

Phong Dương Hề ngồi xuống, nhìn gương mặt Vĩnh Dạ ánh lên vẻ cô độc. Không biết võ công thì đã sao? Với thể lực của Đao Vương, với uy vọng của ngoại công thì An quốc còn ai dám bắt nạt người này?

Hắn quay đầu nhìn mặt nước ngập trong sương mù, người nào cũng có tâm sự, phải không?

Trên đời này thực sự có một cuộc đời thập toàn thập mỹ muốn gì được nấy sao? Hắn mỉm cười, trong nụ cười có chút gì lạc lõng.

Sự im lặng của Phong Dương Hề khiến Vĩnh Dạ rất cảm kích. Lúc này nàng rất không muốn mở miệng, không muốn vừa phải trò chuyện, vừa phải đấu đá tâm cơ.

Hai người đều ngồi im lặng, không ai nói với ai câu nào.

Phong Dương Hề đột nhiên cởi chiếc áo ngoài ra, khoác lên vai Vĩnh Dạ: - Hôm đó ở trên phố khi nhìn thấy ngươi, thấy sắc mặt ngươi không tốt, nghe nói là bệnh tật suốt, vẫn chưa chữa khỏi sao?

Vĩnh Dạ vui mắt vào tay, nàng luôn dùng thuốc dịch dung, chán chẳng buồn rửa. Thi thoảng rửa đi, Ý Hồng sẽ vui mừng khác thường, cảm thấy hôm đó khí sắc của thiếu gia đã tốt hơn, ngay cả Vương phi cũng mượn cớ đó gọi con tới dùng bữa tối. Một tháng chỉ có vài ngày, nàng có thể thân mật với cha mẹ, cả nhà đều cảm thấy thật vất vả.

Tất cả mọi người đều đang đợi, đều đang chịu đựng.

Vì một mình Nguyệt Phách mà làm thế, có đáng không?

Vĩnh Dạ nghiêng đầu cười với Phong Dương Hề: - Phong Tử huyênh là đại hiệp nhất đẳng giang hồ, phụ vương cũng vô cùng kính trọng, luôn muốn kết giao với huyênh.

Môi Phong Dương Hề mấp máy, ánh mắt lóe sáng trong đêm tối: - Ta một mình quen rồi, không thích kết giao với quyền quý.

Nói dối! Trái tim Vĩnh Dạ dần dần lắng xuống, nhất đẳng đại hiệp? Vớ vẩn!

Rồi lời nói dối cũng buột ra: - Sức khỏe của Vĩnh Dạ không tốt, không thể chia sẻ với phụ vương, thấy buồn lắm.

Phong Dương Hề biết Vĩnh Dạ là Đoan Vương Thế tử, đương nhiên đoán được nguyên do trong câu nói này, bất giác thấy thêm đồng cảm.

Đoan Vương anh vũ cái thế chỉ có một đứa con trai bệnh tật quanh năm, khó tránh khỏi buồn phiền, có lẽ Thế tử đang u sầu chuyện này. Hắn dịu giọng an ủi: - Đại trượng phu lập thế, nhưng quan trọng là không hổ với trời đất, hãy nghĩ tới Tề tướng tiền triều của An Quốc Vu Đan mười bảy tuổi đã làm tể tướng, không biết một chút võ công, đứng ở miếu đường, các võ tướng anh dũng thiện chiến, lập bao chiến công vẫn phải cung kính với ông. Tề Vương chinh hợp ba mươi sáu tộc để kiến quốc, cùng An, Trần xưng tam đại bá chủ, có phải dựa vào võ lực đâu mà dựa vào mưu lược và uy vọng. Trần quốc dựa vào ba đại phu để an quốc, không ai biết võ. Vĩnh Dạ cơ thể yếu đuối, không biết cầm roi cưỡi ngựa, có gì đâu mà phải buồn?

Đúng, Hựu thân vương ôn hòa lịch sự, lễ kính nho nhã, thực ra lại vô cùng nham hiểm! Vĩnh Dạ thầm khinh bỉ. Đôi mắt dần dần sáng lên, dường như đã hiểu ra điều gì đó, nở nụ cười tươi rói, đứng lên cúi lưng với Phong Dương Hề: - Đa tạ Phong đại hiệp giáo huấn, Vĩnh Dạ hiểu rồi.

Phong Dương Hề mỉm cười nhìn nàng, thấy cả người Vĩnh Dạ toát ra thứ ánh sáng như mặt trăng, sắc mặt tuy không tốt lắm nhưng ngũ quan đẹp tới mê người. Lúc buồn bã khiến người ta thương cảm, lúc này mỉm cười, toàn thân toát lên một thần thái hoàn toàn khác, che mờ cả vẻ đẹp của ngoại hình, mang theo mị lực khiến người khác muốn tiến lại gần. Tường Vi Quận chúa của Tĩnh An Hầu hết lòng vì Đoan Vương Thế tử có lẽ không hoàn toàn vì tướng mạo này. Nghĩ tới đây, bất giác hắn buột miệng: - Ngoại hình chỉ là lớp vỏ mà thôi, Vĩnh Dạ không cần phải suy đoán tâm ý của người khác, hôm đó ta thấy tiểu Quận chúa...

Vĩnh Dạ chớp mắt ngắt lời hắn, cười cười: - Phong đại hiệp mặc hắc y bảy tám năm nay không thay đổi hóa ra là không thích các y phục khác sao?

Phong Dương Hề thấy chàng không muốn nhắc tới Tường Vi Quận chúa thì cũng chớp mắt, chậm rãi nói: - Ta không có tiền.

Vĩnh Dạ phì cười, thò tay móc hầu bao ra, lấy một đỉnh vàng đặt vào lòng bàn tay hắn: - Ta coi huyênh là bạn, đây là quà gặp mặt. Đừng chê nó tầm thường, đây là món quà thực lòng của ta, tại vì giờ này đã quá muộn, nếu không ta đã cùng huyênh đi may bộ y phục mới!

Nàng nói luôn miệng, như chỉ sợ Phong Dương Hề hiểu lầm ý mình.

Phong Dương Hề dở khóc dở cười nhìn đỉnh vàng trong tay, ngẫm nghĩ giây lát rồi móc một tấm mộc bài nhỏ trong ngực ra, trên đó có viết ba chữ "Phong Dương Hề" như rồng bay phượng múa, cũng đặt vào tay Vĩnh Dạ, cười nói: - Sau này có nạn, nhờ tấm mộc bài này, ta có thể giúp ngươi một chuyện.

Trời ơi, còn có chuyện tốt như vậy sao! Lãi quá! Phong Dương Hề đứng là đồ ngốc dễ lừa! Vĩnh Dạ vui vẻ nhận lấy tấm mộc bài, xem đi xem lại mấy lần, ngây thơ hỏi: - Đây là Giang hồ lệnh của Phong đại hiệp ư? Chỉ cần giơ tấm mộc bài này ra là hai phái hắc bạch đều phải tránh xa hả?

- Ha ha, bằng hữu trên giang hồ nể mặt mà thôi. Ngươi cẩn thận nhé -

Phong Dương Hề cảm thấy vị Đoan Vương Thế tử này thật là ngây thơ, ở trong Vương phủ lâu quá nên trong sáng như một viên ngọc. Nếu không tại thân phận thì có lẽ đã kết giao thành một hảo bằng hữu được rồi.

Vĩnh Dạ nhìn sắc trời, cười với Phong Dương Hề: - Sầu quân độc hướng giang, Vĩnh Dạ nguyệt đồng cô5. Sau này còn cơ hội.

Ánh mắt Phong Dương Hề ánh lên rất nhiều ý tứ, lăm bằm mấy lần câu nói của Vĩnh Dạ, thốt nhiên nghĩ vị Đoan Vương Thế tử này giống như tri kỷ của mình.

Hắn không biết rằng, khi Vĩnh Dạ thông thả bỏ đi, trên miệng đang nở một nụ cười đắc ý.

Tào Tháo nói thà phụ người trong thiên hạ, chứ không để người thiên hạ phụ ta. Trong mắt Vĩnh Dạ lóe lên một tia tàn nhẫn thà làm anh hùng còn hơn bại khuất. Kiếp này nàng tuyệt đối sẽ không mềm lòng để rơi vào hiểm cảnh nữa. Nàng không một mình mà còn có người mẹ dịu dàng và người cha một lòng báo quốc.

Khoảnh khắc ấy, Vĩnh Dạ tìm lại được tự tin.

Rất nhiều năm trước nàng đã nghĩ kỹ rồi. Nàng không thể làm một thiếu hiệp ban ngày chiếm trái tim của nữ nhân, cũng không thể làm một đạo tặc ban đêm hái hoa. Thân thể này, cái thân thể nữ nhi này mang lại cho nàng bao nhiêu phiền phức, nhưng cuộc đời mới rồi sẽ có những niềm vui mới. Nàng đã đang cố gắng thích nghi, và cũng kinh ngạc phát hiện ta sự khác biệt giữa nam và nữ.

Nàng dễ dàng mềm lòng hơn trước, dễ dàng rơi lệ hơn trước đối với nữ nhân chỉ có sự quý mến chứ không hề có ham muốn và dục vọng như trước.

Điểm giống nhau là trong ngực cùng có một trái tim, kiên cường, quyết đoán, độc ác.

Sau này nàng có thích một nam nhân không? Ánh mắt Vĩnh Dạ lóe lên vẻ tò mò và ao ước, rồi lại khinh bỉ bĩu môi. Trò chơi của nam nhân nàng đã quá rõ, muốn nàng rung động không phải chỉ khó bình thường thôi đâu.

Nghĩ thế, tìm nàng bỗng dưng trở nên hoạt bát hơn, tiện tay tung miếng mộc bài trong tay, Vĩnh Dạ cười gian xảo. Phong Dương Hề, ta không đánh nổi ngươi, nhưng mưu mẹo chẳng lẽ không hơn ngươi?

Cả ngươi nữa, Lý Thiên Hựu.

Vĩnh Dạ nhìn về phía phủ Hựu thân vương, mỉm cười.

Chú thích: 1 Cây ngọc đón gió.

2 Trúng tiếng sét ái tình.

3 Mãng bào tứ trảo: Áo bào thêu hình mãnh xà bốn vuốt, biểu thị cho địa vị thân vương.

4 Trước đây Vĩnh Dạ xưng hô không rõ giới tính là dụng ý của tác giả.

5 Minh chàng đi xuống sông. Vĩnh Dạ có trăng song hành.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Say tình với trăng

Nguyệt Phách tốt với nàng, nàng rất cảm động, nàng cũng có thể đối xử tốt với y. Nhưng cái cảm giác tim đập thình thịch ấy khiến nàng hơi hoang mang. Vĩnh Dạ không muốn nghĩ tiếp, giờ cả ngày nàng đang nghĩ tới việc làm thế nào để tiêu diệt Du Li Cốc. Cả đời nàng không muốn làm thích khách, không muốn làm một Tinh Hồn chỉ thuộc về bóng đêm.

Phủ Hựu thân vương được xây dựng trên phố Bảo Khang ngoài cửa Chu Tước, quay lưng về phía sông Tần. Nước sông Tần được dẫn vào phủ, bao quanh một vòng rồi lại chảy ra, cảnh tượng đẹp như tranh vẽ. Cánh cửa Vương phủ trong bóng đêm được treo mấy ngọn đèn lồng rất to, không thấy chút tối tăm.

Vĩnh Dạ đã tới đây vô số lần, nhưng chưa lần nào bất an như hôm nay.

Thị tòng dẫn nàng vào thủy tạ.

Từ xa đã nhìn thấy một hàng đèn lồng treo trên hành lang dẫn tới thủy tạ 1, bốn góc hồ tâm đình được treo cung đăng tám cạnh, soi sáng những vệt sóng lăn tăn trên mặt hồ.

Vĩnh Dạ thả bước đi trên hành lang quanh co, đưa mắt nhìn hai bên hành lang cứ năm bước một trạm lại có thị vệ mang đao.

Cách bố trí này đủ để thấy dụng tâm của Lý Thiên Hựu. Với cảm nhận của nàng, xung quanh thủy tạ, thậm chí là trên nóc hành lang, ít nhất cũng phải có tám người mai phục, còn chưa kể ở hậu hoa viên và tiền đường đều bố trí các cung tiễn thủ.

Dưới ánh đèn ảm áp, Lý Thiên Hựu mặc chiếc áo lụa màu lam, ngồi quay mặt về hướng hồ tâm đình. Bộ lam y ấy gần như hòa lẫn với màn đêm, như thể một khúc cảm mềm mại. Nếu không quen biết thì chỉ cảm thấy vị diện hạ này là một công tử nho nhã có phẩm vị rất cầu kỳ, lúc này đang ngồi thưởng trà và tận hưởng cảnh đêm xuân, chờ hồ tâm đình mở mấy cánh cửa gỗ chạm hoa, tiếng chiến trống vang lên, đoàn kịch xuất hiện, tiếng ca vũ hòa vào màn đêm.

Vĩnh Dạ đưa mắt nhìn, cánh cửa gỗ chạm hoa đóng kín, từ khe cửa có nhìn thấy ánh đèn. Nguyệt Phách ở trong đó sao?

Thấy Vĩnh Dạ đến một mình, khỏe miệng Lý Thiên Hựu nở một nụ cười: - Chờ đệ lâu lắm rồi. Vương phủ của ta mấy hôm trước có trộm, không mất gì nhưng hấn tức quá nên đã hủy mất thư phòng của ta rồi, đành phải chuyển ra thủy tạ ngồi vậy. Khổ cho Vĩnh Dạ quá.

- Ồ? Kẻ nào mà to gan thế, dám tới Vương phủ quấy phá? - Vĩnh Dạ hành lễ rồi vén áo ngồi xuống, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lý Thiên Hựu đưa tay chỉ hồ tâm đình ở đối diện: - Môn khách câu kết với ngoại tặc, làm chuyện phản bội chủ nhân!

Vĩnh Dạ giật mình, Nguyệt Phách thực sự ở trong hồ tâm đình, Lý Thiên Hựu bảo mình ngồi ở đây chẳng phải là vì muốn cho mình xem kịch sao? Trong mắt nàng lộ vẻ hoài nghi, hồ tâm đình vốn là nơi mời đoàn kịch tới hát thật là hợp với tình hình. Vĩnh Dạ lặng lẽ nâng tách trà, nhấp một ngụm.

- Bốn vương đối đãi y như người của mình, đặc biệt dựng lên nhà tranh, vườn thuốc cho y trồng trong hoa viên của Vương phủ, vậy mà y không biết báo ơn. Đệ nói xem, người như thế thì nên trừng phạt y thế nào? - Lý Thiên Hựu nhìn Vĩnh Dạ, nhàn nhả nói.

Theo luật của An quốc, kẻ phản bội chủ nhân sẽ bị roi gai đánh tới chết; kẻ câu kết với người ngoài phản bội chủ nhân sẽ bị xử hình xăm mặt. Vĩnh Dạ cười khê: - Đây là chuyện riêng trong Vương phủ của điện hạ, Vĩnh Dạ không dám nhiều lời.

Lúc này, cánh cửa gỗ ở hồ tâm đình bỗng nhiên mở ra, trên đài kịch chỉ có mình Nguyệt Phách. Chiếc áo bào màu trắng ngọc, cô đơn đứng đó, ánh mắt liếc về phía này, rồi lại nhìn xuống mặt hồ.

Trái tim Vĩnh Dạ như bị treo lơ lửng rồi lại hạ xuống. Nguyệt Phách trông hơi tiêu tụy, nhưng hành động tự nhiên, hình như chưa bị đánh đập. Vĩnh Dạ biết Nguyệt Phách không có võ công, chắc chắn đã bị lấy hết độc vật, thị vệ trong Vương phủ thừa sức đối phó với y, chẳng qua Lý Thiên Hựu chỉ muốn giam lỏng y mà thôi.

Nàng nhớ lại lời Lý Thiên Hựu từng nói, nếu bị hành hạ thêm một ngày, nói không chừng sức khỏe càng tệ hơn. Không lẽ Lý Thiên Hựu chỉ đang giở trò? Vĩnh Dạ nghe thấy tiếng nền xèo xèo, một con thiêu thân bị lửa thiêu gây cánh rơi xuống. Có phải bản thân cũng đang học theo nó lao mình vào lửa không?

- Trông có vẻ là người rất xuất sắc, thật là đáng tiếc. Nếu y không khai ra đồng đảng thì bốn vương đành phải dùng hình với y.

Vĩnh Dạ đứng lên: - Đại điện hạ, giờ đã muộn, không khám bệnh được thì thôi, Vĩnh Dạ xin cáo từ.

Lý Thiên Hựu vươn tay nắm lấy cổ tay nàng, cảm giác cổ tay thon nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt mang vẻ bệnh tật ấy điềm tĩnh như nước, xinh đẹp, đáng yêu, bỗng dưng có cảm thấy muốn ôm người đó vào lòng. Nhớ lại năm xưa Phụ hoàng vì cái chết của ba tên nội thị chấp hình mà vu tội cho y, khiến Thái tử từ lại nổi lên hận ý.

Khi đó y không hề ra tay, chỉ có thể là thủ đoạn của Lý Thiên Thụy. Lão nhị là kẻ độc ác, nhưng lại không có tâm cơ. Kể ra chú ý cho Lý Thiên Thụy là ai? Sau khi hoài nghi Vĩnh Dạ là thích khách của Du Li Cốc, y bỗng dưng nhớ lại kết cục tương đầu bên tám lạng người nửa cân với Lý Thiên Thụy bảy, tám năm trước, có phải chính vị Đoan Vương Thế tử này đã tác quái?

Nụ cười dịu dàng nở trên mặt Lý Thiên Hựu, khiến Vĩnh Dạ nhìn mà muốn lắc đầu. Bất giác nhớ lại kiếp trước khi mình muốn dỗ dành con gái cũng như thế, giọng nói vô cùng dịu dàng, ánh mắt chăm chú nhìn đối phương, không lay chuyển.

- Người Vĩnh Dạ mỏng manh quá! Ai, nhìn thấy đệ như thế ta càng buồn. Năm xưa là vì quan tâm đệ nên ta bị Thái tử vu cho tội hãm nam phong. Nhưng... từ lần đầu tiên nhìn thấy đệ trong cung, ta đã muốn quan tâm tới đệ. Những lời đồn đại đó bốn vương hoàn toàn không để bụng, ta chỉ mong Vĩnh Dạ bình an vui vẻ là được.

Sao nghe còn hay hơn cả hát.

- Sự bảo vệ của đại điện hạ với Vĩnh Dạ, Vĩnh Dạ luôn ghi nhớ trong lòng.

Đại điện hạ không biết, khi vào cung gặp mấy vị điện hạ, Vĩnh Dạ đã luôn ngưỡng mộ đại điện hạ. Như thế... một cảm giác tự nhiên, cảm thấy người rất gần gũi, có lẽ cũng là duyên phận! Bao nhiêu năm qua, ở trong phủ dưỡng bệnh, nơi thích tới cũng chỉ có chỗ phủ Hựu thân vương của người thôi. - Giọng Vĩnh Dạ nghe vô cùng chân thành, ánh mắt nhìn Lý Thiên Hựu chứa chan tình cảm.

Vĩnh Dạ nghĩ, nếu mình không phải nữ mà là nam thì liệu mình có nôn ra không?

- Ha ha! Vĩnh Dạ đúng là tri kỷ của bốn vương? Huynh đệ chúng ta đồng tâm thì còn có việc gì mà không làm được chứ? - Lý Thiên Hựu kéo tay Vĩnh Dạ đi về phía hồ tâm đình. - Để ta đưa đệ tới chỗ y khám bệnh. Y chính là danh y ta tìm cho đệ, giờ ta không động tới y nữa. Kiểu gì cũng phải khám

bệnh cho đệ trước đã.

Càng tới gần Nguyệt Phách, tìm Vĩnh Dạ đập càng nhanh hơn. Lý Thiên Hựu nói cho nàng biết chỗ giam Nguyệt Phách là để chờ nàng tới cứu người sao?

Tới hồ tâm đình, Lý Thiên Hựu cho các thị vệ canh giữ lui ra, cười nói: - Nguyệt tiên sinh, xuân sắc ở hồ tâm đình này thế nào?

Nguyệt Phách vẫn đứng ung dung, chẳng buồn nhìn Lý Thiên Hựu lấy một cái, cao ngạo đối diện với y, chỉ lạnh nhạt nói: - Phong cảnh nơi này đẹp như hoa, hơn căn nhà tranh rách nát của ta nhiều.

- Vậy sao? Tuy rằng Nguyệt tiên sinh không biết võ, nhưng thân hình rất rắn chắc, hai ngày không ngủ chắc cũng chẳng vấn đề gì nếu sau này không được ngủ nữa thì Nguyệt tiên sinh sẽ chống chọi được tới khi nào? - Lý Thiên Hựu đột ngột chuyển hướng, nghiêng đầu nhìn Vĩnh Dạ - Nguyệt tiên sinh là cao thủ dùng độc, cũng tinh thông y thuật, để y khám bệnh cho đệ, nếu khỏi bệnh thì bốn vương chắc chắn sẽ để y ngủ một giấc ngon lành tới sáng.

Vĩnh Dạ trầm thờ dài, cả đêm không cho ngủ, ý chí của con người sẽ dần dần suy sụp, đúng là cách hữu hiệu hơn cả dùng hình. Nàng phải làm thế nào để cứu được Nguyệt Phách mà không bại lộ thân phận đây?

Chỉ cần có người tới cứu y thì sẽ rơi vào cái lưới mà Lý Thiên Hựu giăng sẵn.

Ở nơi này cửa gỗ mở rộng, thị vệ ở đối diện nhìn chằm chằm sang đây, lại còn có các cao thủ mai phục.

Nàng nhìn Nguyệt Phách và Lý Thiên Hựu một cái, rồi quay đầu thương thức cảnh hồ ở Vương phủ, trong lòng vô cùng lo lắng. Ảnh Tử có tới không?

- Vương gia nhốt tôi ở đây, tưởng rằng tôi thực sự bó tay rồi sao? - Nguyệt Phách nhìn Lý Thiên Hựu, đột nhiên bật cười lớn. Tiếng cười ngạo mạn vang vọng trong màn đêm.

Lý Thiên Hựu ngỡ ngàng.

Mắt Vĩnh Dạ sáng lên, trong tiếng cười của Nguyệt Phách, nàng bỗng cảm thấy có một luồng hơi rất nhỏ đang chuyển động trong đình, khoe mắt liếc thấy con rết dài một thước đã bò lên chân Lý Thiên Hựu. Trong lòng trầm thờ phào, suýt nữa thì quên Nguyệt Phách còn nuôi con vật này.

- Coi như ngươi là một món điểm tâm đặt ở nơi này để bốn vương đi săn! -

Lý Thiên Hựu không hề nổi cáu, nụ cười vẫn dịu dàng, nhắc nhở Nguyệt Phách.

- Đại diện hạ, hay thôi không khám bệnh nữa. Có phải chuyện to tát gì đâu, không cần phải cầu xin người như thế này!

- Vĩnh Dạ, chẳng lẽ đệ không muốn được giống người thường cười ngạo đi săn sao, không muốn cùng bạn bè ra ngoài du ngoạn sao, hay cam tâm cả đời ở trong Vương phủ dưỡng bệnh? Chưa nói tới những việc khác, tháng Tám này Vĩnh Dạ đã thành hôn, vì công chúa Ngọc Tụ xinh đẹp, Vĩnh Dạ cũng phải biết trân trọng bản thân mình chứ!

Vĩnh Dạ khó xử nhìn Nguyệt Phách, thờ dài: - Như thế chẳng phải là ép buộc người ta sao?

- Đáng mà! - Giọng Lý Thiên Hựu đột nhiên thay đổi, sự dịu dàng đã không còn nữa - Nguyệt tiên sinh nếu không chịu bắt mạch cho Vĩnh Dạ, ta sẽ chặt đôi tay vô dụng của y đi!

Nguyệt Phách chỉ trấn tĩnh nhìn Lý Thiên Hựu, mặt không chút sợ hãi.

- Người đâu! Chặt tay phải của y cho ta! - Lời vừa dứt, hai tên thị vệ đã rút đao ra đi vào trong đình.

- Vương gia, sao ngài không cúi đầu nhìn xuống xem? - Nguyệt Phách cười nói.

Lý Thiên Hựu giật mình, cúi đầu nhìn xuống, trên chân là một con rết dài một thước, đang ve vẩy cái đuôi, miệng còn lóe lên hàm răng nanh màu đen, trông vô cùng hung ác.

- Đừng cử động, cử động rồi ta cũng không sai bảo được nó nữa. Bảo thị vệ của ngài tránh đi.

Lý Thiên Hựu căm ghét tột độ trông con rết, mồ hôi vã ra như tắm, nhìn Nguyệt Phách nói: - Các người lui hết ra!

Vĩnh Dạ cũng sợ hãi giật lùi về sau.

- Người đứng lại! - Nguyệt Phách quát với Vĩnh Dạ - Lại đây?

Lý Thiên Hựu thấy Vĩnh Dạ run rẩy, dường như sợ quá không cựa quậy nổi, tim chùng xuống, chẳng lẽ mình nhìn lầm hay sao.

Nguyệt Phách quát lớn: - Những kẻ mai phục tốt nhất là cũng đừng cử động, bị nó cắn rồi thì cho dù có Đại La Kim Tiên cũng không cứu được đâu. Trừ phi... Vương gia có đủ dũng khí chặt đứt một chân mình!

Chặt chân? Lý Thiên Hựu chưa từng nghĩ tới, chặt chân, làm sao có thể? Y chỉ đành nghiêng răng không lên tiếng, ánh mắt sắc như dao, như thể muốn bỏ đôi Nguyệt Phách ra.

Vĩnh Dạ nghiêng người, nhìn Lý Thiên Hựu rồi lại nhìn Nguyệt Phách, đột nhiên hét lên: - Ta thí mạng với ngươi! - Nói rồi lao về phía Nguyệt Phách.

Quyền còn chưa chạm tới thân thể Nguyệt Phách thì đã bị y xoay người tránh được, tiện tay đánh một cái lên sau gáy Vĩnh Dạ, khiến nàng ngã xuống.

Nguyệt Phách cười lạnh: - Vương gia, Nguyệt Phách không biết võ công, đành phải bảo Thế tử theo Nguyệt Phách xuất thành!

- Ngươi tưởng rằng đi được sao? - Lý Thiên Hựu thâm lo lắng, nếu Đoan Vương hỏi tội thì biết ăn nói thế nào?

Miệng Nguyệt Phách xùy một tiếng, Tiểu Tinh há miệng cắn một cái. Lý Thiên Hựu lập tức cảm thấy đầu óc quay cuồng, trước mặt tối sầm rồi bất tỉnh nhân sự.

Đám thị vệ ngoài kia tuy đã bao vây kín hồ tâm đình nhưng không dám lại gần.

Nguyệt Phách bế thốc Vĩnh Dạ lên, hỏi nhỏ: - Còn đau không?

- Sao ngươi không dùng Tiểu Tinh để trốn đi từ trước? Chờ ta tới làm gì?

Nguyệt Phách cười khò: - Ta chỉ cần ra khỏi hồ tâm đình là sẽ biến thành con nhím ngay. Tiểu Tinh cắn được một người, đầu thể cắn được cả đám thị vệ? Ta không chờ ngươi, mà chờ cơ hội gặp riêng ngươi... ngươi tới rồi ta rất vui.

- Hắn không thể chết.

- Cùng lắm là nửa canh giờ sau sẽ tỉnh. Tiểu Tinh không phải là kịch độc.

Nhắm mắt. Ta phải giữ ngươi làm con tin!

- Dùng hắn không được à?

Nguyệt Phách ấn mạnh đầu Vĩnh Dạ vào ngực mình, nói nhỏ: - Hắn nặng quá, ta không bế nổi?

Vĩnh Dạ dờ khóc dờ cười, thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại, lẩm bẩm: - Ta đã giảm cân bao nhiêu năm.

Nguyệt Phách ôm nàng, Vĩnh Dạ như một cọng rom trên tay, y cúi đầu, không nén được cười, nhìn nàng một cái, bước nhanh ra khỏi hồ tâm đình. Vĩnh Dạ nghe thấy có những tiếng kêu sợ hãi, nhưng không ai dám lại gần. Hai người dễ dàng ra khỏi phủ. Nguyệt Phách ra lệnh cho thị tùng dắt ngựa tới, vỗ lưng ngựa trốn thẳng về phía cửa Chu Tước.

Các thị vệ trong Vương phủ thấy Lý Thiên Hựu bị ngắt trong hồ tâm đình, nhất thời không biết làm sao, đành giương mắt nhìn Nguyệt Phách bắt cóc Đoan Vương Thế tử bỏ đi.

Đi được một đoạn, Vĩnh Dạ mới quát khê: - Cổng thành đóng rồi, cầm thủ lệnh của phụ vương ta để xuất thành!

Nguyệt Phách do dự: - Như thế ngươi sẽ bị bại lộ thân phận.

Vĩnh Dạ đảo mắt: - Về Hoàn Ngọc viện, không ai ngờ hai chúng ta sẽ quay về! - Thấy xung quanh không một bóng người, bèn thả ngựa đi, ôm lưng Nguyệt Phách thì triển khinh công bay về phía Đoan Vương phủ.

Nửa đêm, không trăng.

Bóng người mờ ảo lướt vun vút trên mái nhà.

Có người nhìn thấy, tưởng cái bóng áo trắng thấp thoáng ấy là ma, sợ hãi rụt đầu vào nhà, không dám ra ngoài.

Nguyệt Phách mặc áo choàng của Vĩnh Dạ mới miễn cưỡng che được bộ y phục màu trắng. Công phu của Vĩnh Dạ thật khiến y ngưỡng mộ.

- Ngươi có hai cái chân mà chạy còn nhanh hơn Tiểu Tinh!

- Im miệng! Con bà nó, ngươi nặng quá! - Vĩnh Dạ bị câu nói của Nguyệt Phách làm mất tập trung. Đã gần tới Vương phủ, nàng chậm dần lại, làm dấu tay ra hiệu im lặng, kéo Nguyệt Phách nhảy qua bờ tường, nhờ đã quen thuộc địa hình Vương phủ nên dễ dàng về tới Hoàn Ngọc viện.

Nàng chỉ ngọn giả sơn, bảo Nguyệt Phách ẩn mình vào đó, còn bản thân thì lặng lẽ lại gần cửa phòng. Có lẽ lúc này Đoan Vương vẫn chưa nhận được tin tức, nhưng mà sắp rồi. Vương phủ mà loạn lên thì mình với Nguyệt Phách chỉ đành thận trọng trốn trong phòng, còn hai thị nữ, nếu phát hiện ra họ, nàng chỉ đành dùng Mê Hồn Tán mà Nguyệt Phách cho thôi.

Vĩnh Dạ dừng chân ở cửa phòng, nàng cảm thấy có người. Đã muộn thế rồi, liệu có phải là Lý Ngôn Niên không? Sát cơ của Vĩnh Dạ bất chợt nổi lên. Nàng không phải chỉ muốn giết hắn ta trong ngày một ngày hai, chỉ không hiểu vì sao Đoan Vương vẫn nhẫn nhịn Lý Ngôn Niên tới hôm nay.

Nàng nắm chặt ngọn phi đao, lướt mình bay vào, đang chuẩn bị tấn công thì nhìn thấy người trước mắt, lập tức thả lỏng ra.

Ảnh Tử trong bộ y phục ướt sũng lặng lẽ đứng giữa phòng, đang bắt lực nhìn nàng.

- Đùng lo, Ý Hồng, Nhân Nhi đều ngủ say rồi. Ta nghĩ họ cũng lớn rồi, không thể ở đây tới già được.

Một câu nói kỳ lạ của Ảnh Tử khiến Vĩnh Dạ cảm thấy thật thương cảm. Từ khi Lâm Thúy lấy chồng, Ý Hồng và Nhân Nhi đều không chịu cưới ai, cứ ở lại bên nàng. Theo lý mà nói, hai người đều đã ngoài hai mươi, trung thành như thế thực sự khiến nàng không biết đền đáp bằng gì.

Và cả Ảnh Tử, toàn thân ông ướt sũng, rõ ràng là từ sông Tần lên vào phủ Hựu thân vương, thấy nàng không bị bại lộ thân phận, đưa Nguyệt Phách thoát được đi nên mới âm thầm bỏ đi. Mùa xuân lạnh lẽo, Ảnh Tử thúc thúc cũng đã lớn tuổi, nàng cũng biết phải đền đáp thế nào đây?

Trong lòng Vĩnh Dạ thấy thật khó chịu, Ảnh Tử thúc thúc giúp nàng một lần, nàng lại đòi nhiều hơn. Nhưng rõ ràng là Ảnh Tử chỉ muốn giấu mình trong Vương phủ không hỏi thế sự, trước nay chưa từng nhúng tay vào việc của Du Li Cốc, sau đó lại không chịu giúp nàng đối phó với Phong Dương Hề, nhưng khi nàng gặp nguy hiểm nhất đã xông vào Vương phủ trộm thuốc, hôm nay lại sợ nàng bại lộ thân phận mà bơi vào phủ Hựu thân vương. Nàng cúi đầu, tâm trạng vô cùng phức tạp, ngẩng đầu lên quả quyết nói: - Giúp tôi, Ảnh Tử thúc thúc!

- Y đối với ngươi quan trọng thế sao? Nên biết rằng y chẳng qua chỉ là một thích khách, thích khách của Du Li Cốc! Ta nghĩ giết y là tốt nhất. - Ảnh Tử lạnh lùng buông ra một câu.

Đúng thế, Nguyệt Phách chết rồi sẽ không còn ai uy hiếp được nàng nữa, cho dù là Thanh y sư phụ cũng vậy. Nhưng nàng đã quyết định ra tay thì tuyệt đối không để Nguyệt Phách chết. Hồi nhỏ y giúp nàng gánh tội, lớn rồi, nàng phải trả lại y mối ân tình này. Vĩnh Dạ đột nhiên nhớ lại kiếp trước mình đã chết vì trả nợ ân tình, kiếp này, nàng có vì Nguyệt Phách mà chết lần nữa không?

- Tôi phải trả y nợ ân tình, Ảnh Tử thúc thúc thành toàn cho tôi.

Ảnh Tử im lặng, dưới gầm trời này có ân tình nào có thể trả hết không? Trả một ân tình rồi sẽ lại nợ nhiều hơn. Vĩnh Dạ thông minh, thông minh tới mức khiến ông cảm thấy đau lòng. Nàng trưởng thành thật rồi, không còn yếu ớt đến mức cần ông bảo vệ nữa.

Vĩnh Dạ bỗng dưng cảm thấy mình thật xấu xa, lợi dụng Ảnh Tử một cách triệt để. Bao nhiêu năm qua ít nhiều gì nàng cũng đã hiểu nhược điểm của Ảnh Tử, ông vì trả một món nợ ân tình mà bảo vệ nàng, đương nhiên cũng sẽ vì nàng phải trả món nợ ân tình cho Nguyệt Phách mà giúp đỡ nàng.

- Cùng lắm là nửa canh giờ nữa Vương gia sẽ nhận được tin. Hôm nay gió to, y trốn trong Hoàn Ngọc viện là an toàn nhất. Tối mai ta đưa y ra khỏi thành. Ngươi cứ nói là không biết vì sao tỉnh dậy đã thấy mình nằm ở trong nhà, nếu bị phát hiện thì cứ nói là y xảo trá, ép ngươi để trốn ở đây. Nhớ chưa? Lần sau không có chuyện này nữa đâu đấy. - Ngữ khí Ảnh Tử có một chút gì như cảm khái, dằn dò xong thì âm thầm bỏ đi.

Vĩnh Dạ đứng lên mỉm cười, Ảnh Tử thúc thúc của nàng là người suy nghĩ chu toàn, những gì nàng nghĩ tới, ông cũng đã nghĩ tới.

Chỉ có điều, nàng thực sự chỉ cần trả ân tình cho Nguyệt Phách thôi sao?

Nguyệt Phách đưa mắt nhìn căn phòng của Vĩnh Dạ, ngáp dài: - Buồn ngủ chết mất, ta ngủ trên giường.

- Chờ chút. - Vĩnh Dạ nhét hết các thứ, viên ngọc bội làm giả của công chúa Ngọc Tự, lệnh bài của Phong Dương Hề và mọi đồ đạc cho y - Mang hết những thứ này bên người. Có lệnh bài của Phong Dương Hề, người trên giang hồ sẽ không đụng vào ngươi đâu. Đến nước Trần, nếu có phiền phức gì thì dùng lệnh bài công chúa.

- Làm sao ngươi có...

Vĩnh Dạ lờm một cái: - Ta làm giả. Đoan Vương thủ lệnh không thể đưa cho ngươi, ta không muốn bị tra ra là thích khách Tinh Hồn. Nhớ đấy, cứu ngươi chỉ là vì không muốn ngươi bán đứng ta.

Nguyệt Phách ngơ ngác, nhận đồ rồi chui vào gầm giường, cuộn tròn mấy bộ y phục làm gối, mệt mỏi chỉ muốn ngủ.

Vĩnh Dạ nằm trên giường nghĩ ngợi, rồi lại cời ô kim giáp ném cho y: - Mặc cái này vào.

Nguyệt Phách sờ bộ ô kim giáp vẫn còn lưu lại hơi ấm của Vĩnh Dạ, trong lòng thấy thật ấm áp: - Ngươi chưa từng nghĩ rằng ta và Hựu thân vương liên thủ lừa ngươi sao?

- Ngươi chỉ cần nói với hần ta là thích khách Tinh Hồn là được rồi cần gì phải phiền phức như thế.

- Nếu hôm nay không dùng tới Tiểu Tinh thì ngươi làm thế nào?

Vĩnh Dạ lạnh nhạt đáp: - Thì đành xem ngươi bị Hựu thân vương hành hạ thôi.

Nguyệt Phách nhắm mắt lại.

- Ngươi dùng phi đao làm áo giáp à? Ôm ngươi thấy toàn thân cứng nhắc, nói một đằng, nghĩ một nẻo!

- Người đã biết ta có cách rồi thì sao còn dùng tới Tiểu Tinh? - Bị Nguyệt Phách vạch trần, Vĩnh Dạ tỏ ra tức giận.

- Người quá ngốc, ta không tin. Ngủ đây.

Dưới gầm giường vang lên tiếng ngáy khe khẽ, Vĩnh Dạ bất lực thờ dài, Nguyệt Phách cứ như thể tin tưởng nàng bẩm sinh, làm người quá ngây thơ có lẽ cũng là một cái phúc! Nàng mở to mắt, nghĩ xem ngày mai nên đối phó như thế nào.

Khi Lý Thiên Hựu tỉnh dậy, Phong Dương Hề đang đứng trước giường.

Y cựa quậy chân, thấy hơi yếu, vận động thì không thấy gì bất thường. Hừ, mình lại bị thăng nhóc đó chơi như vậy sao! Giọng điệu y tràn đầy vẻ bất mãn: - Chẳng phải người một lòng muốn bắt được gã thích khách đó sao?

- Bận việc. - Tôi qua sau khi Vĩnh Dạ đi, hần vốn định tới phủ Hựu thân vương để chờ gã thích khách đó. Nhưng không biết vì sao lại ngồi lại bên bờ sông rất lâu, thế nên mới trễ lỡ.

- Tình hình thế nào?

- Nghe nói Đao Vương điều động lực vệ kinh kỳ, bởi vì cổng thành đóng sớm, không có ai ra khỏi thành nên giờ đang đi từng nhà lục soát.

Lý Thiên Hựu xuống giường, đi vài bước rồi hần học nói: - Con trùng kia thì sao?

- Ngài hận nó như thế, tôi đã giúp ngài chặt nó thành mấy khúc rồi. Sợ một con trùng, sao không sợ Đao Vương Thế tử hơn?

- Nếu sau lưng còn có Du Li Cốc hỗ trợ thì chúng tuyệt đối không dám động tới Thế tử, chỉ có điều chỗ Đao Vương vẫn phải nói một tiếng. Phong huynh, chuyện truy đuổi đành phiền huynh vậy.

Mắt Phong Dương Hề lộ ý cười: - Vì vị tiểu Thế tử đáng yêu ấy, Phong mỗ tình nguyện đi một chuyến.

Lý Thiên Hựu tiễn Phong Dương Hề ra về, gọi thị vệ tới rồi vội vàng đi tới Đao Vương phủ.

Giờ Sửu, cổng Đao Vương phủ mở rộng, thị vệ trong Vương phủ ai cũng tỏ ra nghiêm túc, trung đường đại điện đèn đuốc sáng trưng. Đao Vương mặc bộ kỳ lân bào nền trắng chấp tay đứng trước bàn đồ kinh đô, Đao Vương phi một mình ngồi trên ghế. Tin tức từ khắp nơi trong kinh đô lục tục bay về.

- Hoàng thúc, diệt nhi xin thỉnh tội! - Lý Thiên Hựu vội vàng bước vào, cúi người thật sâu trước Đao Vương.

Đao Vương ngo ngắc, miệng lẩm bẩm: - Du Li Cốc...

Thấy thần sắc ông như vậy, Lý Thiên Hựu càng cảm thấy bất an, rụt rè nói: - Diệt nhi vốn định mời Vĩnh Dạ qua phủ khám bệnh. Người đó tuy là người của Du Li Cốc, nhưng y thuật rất cao minh, nghe nói là đồ đệ duy nhất của Hồi Hồn.

- Vĩnh Dạ... không biết võ công. - Đao Vương lạnh lùng nói, nghĩ tới việc Vĩnh Dạ một lần nữa bị người của Du Li Cốc đưa đi là trái tim ông như bị ai siết chặt, đau đớn khôn tả.

Đôi mày kiếm của Lý Thiên Hựu thoáng run, đôi mắt nheo lại. Chẳng lẽ mình nghi ngờ nhầm người?

- Hoàng thúc... Thiên Hựu có một câu không biết nên nói hay không?

Đao Vương nhìn y một cái, xua tay bảo mọi người xung quanh lui ra. Lý Thiên Hựu cân nhắc giây lát rồi thận trọng hỏi: - Người từ Du Li Cốc cầu y trở về đúng là Vĩnh Dạ không? Liệu có bị...

- Là Vĩnh Dạ, tuyệt đối không sai! - Đao Vương lập tức chặn đứng suy nghĩ của y.

- Nghe nói nhà Trương Thừa tướng phu nhân còn có một đứa trẻ giống y như Vương phi hồi nhỏ.

Vương phi mở bừng mắt ra: - Con của ta ta còn nhận nhầm sao?

Đao Vương thấy bà kích động, thì ôm khẽ lấy bà, nhìn Lý Thiên Hựu nói: - Dưới chân Vĩnh Dạ có một ám ký, tuyệt đối không thể nhầm. Chuyện này không nói cho người ngoài, nếu tiết lộ ra ngoài, Vĩnh Dạ mà có mệnh hệ gì... - Đao Vương ngắt đầu lên, cả người toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ, ông nhìn Lý Thiên Hựu, nhấn từng tiếng: - Ta chỉ có một đứa con ấy thôi.

Lý Thiên Hựu gật nhẹ đầu, vô cùng rầu rĩ. Chẳng lẽ mình đã nhầm thật rồi sao?

- Hoàng thúc an tâm, diệt nhi sẽ lập tức phong tỏa Mẩu Đơn viện để ép họ phải giao người.

Đao Vương lắc đầu: - Không được, thời cơ chưa tới. - Nói rồi liếc Lý Thiên Hựu một cái - Đây là ý của Hoàng thượng ư?

Lý Thiên Hựu há hốc miệng, vị Phụ hoàng ở tận miếu đường xa xôi của y đã có sự chuẩn bị rồi sao? Nghe Đoan Vương nói thế thì hình như là có ý đối phó với Du Li Cốc.

Đoan Vương nhìn Lý Thiên Hựu, bật cười: - Thanh niên làm việc thường hay nóng nảy. Thời gian này Thiên Thụy đã yên tĩnh hơn nhiều. Còn Thiên Tường, nó vốn không có hứng thú với việc triều chính, cả ngày chỉ thích ra trận đánh giặc, Hoàng thượng đã chuẩn tầu cho nó tới chỗ La tướng quân ở Tần Hà rồi.

Lý Thiên Hựu cúi thấp đầu, trong lòng dấy lên một con sóng lớn. Thiên Thụy yên tĩnh hơn nhiều? Như thế là có ý gì? Không lẽ là nói mình vì một hắc y thích khách mà sử dụng thị vệ quá ư phô trương sao? Vì sao bản thân mình vốn luôn trầm tĩnh khi gặp gỡ thích khách đó lại bị kích lên ngọn lửa giận, phải tức nã hấn cho kỳ được? Y nhớ lại cái bóng với mái tóc dài bay trong đêm dưới lưới kiếm của mình, cùng với âm thanh cuồng ngạo trong gió. Vì sao mình lại nghĩ ngờ Vĩnh Dạ? Vì chỉ muốn Vĩnh Dạ chính là thích khách và từ đó phải phục thù mình?

Còn Thiên Tường, phụ hoàng cho đệ ấy tới sông Tần Hà! Biên giới Tần Hà là trọng địa. Anh ruột của Hoàng hậu ở Tần Hà nghiêm nhiên trở thành đại sứ biên cương. Lúc này Thiên Tường tới đó, chẳng lẽ... lắt sau lưng y dường như đã bình tĩnh lại, cung kính hành lễ với vợ chồng Đoan Vương, nói: - Diệt nhi cáo lui, đối phó với người của Du Li Cốc thì cần có Du Li Cốc ra tay.

Vĩnh Dạ cả đêm không ngủ. Nàng nhắm mắt, ngưng thần cảm nhận mọi thứ xung quanh. "Thiên Mạch Nội Kinh" chậm chậm chuyển động trong cơ thể, vẫn như một con rắn, nhưng nhanh chóng đi vào tứ chi bách hội. Bao nhiêu năm qua, cuối cùng nàng cũng đã hiểu chỗ ảo diệu của cuốn nội kinh này.

Không cần biết nội công mạnh đến đâu, quan trọng là khiến giác quan của nàng nhạy cảm, cơ thể khôi phục cũng nhanh hơn người bình thường.

Giờ Dần bốn khắc, nàng nghe thấy tiếng Ý Hồng và Nhân Nhi đã dậy. Một khắc sau, tiếng hai thị nữ từ ngoài vọng vào.

- Thiếu gia đêm qua không về sao?

- Muội ngủ say quá, vốn định chờ ngài về mà.

Nói rồi tiếng bước chân đi vào phòng Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ khéo léo đu lên xà nhà. Ý Hồng không biết võ công, chỉ cần nàng không nhìn lên trần nhà, không cúi người xuống gầm giường thì sẽ không phát hiện ra họ.

Ý Hồng đẩy cửa bước tới trước giường, dừng lại, nghiêng đầu rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: - Đúng là không về! Nhân Nhi, thiếu gia không về. Chẳng lẽ ngài ở lại chỗ Hựu thân vương qua đêm? Thật là, cũng chẳng sai người về báo một tiếng..

Hai nàng thị nữ vừa nói vừa đi ra sân, Vĩnh Dạ nghe thấy tiếng bước chân biến mất, căn phòng lại yên tĩnh trở lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cúi đầu nhìn xuống, Nguyệt Phách từ gầm giường ló đầu ra đang nhăn mặt cười với nàng.

Nàng nhảy xuống khỏi xà nhà, cười mắng: Còn tưởng người thay đổi tâm tính rồi cơ, trở nên tao nhã, lịch sự hơn. Hựu thân vương nói thế nào nhỉ? Người như xuất phạm... Chết rồi!

Bỗng dưng Vĩnh Dạ biến sắc, trước nay đều là do Ý Hồng và Nhân Nhi thu dọn phòng ốc cho nàng, nàng sợ Nguyệt Phách ngủ dưới đất bị lạnh nên ném chăn xuống cho y đắp, trên giường không có chăn. Với tâm tư của Ý Hồng thì chắc chắn là đã nhận ra, nếu không thì hai người sẽ không đồng thời rời khỏi đây.

Nàng vội vàng kéo Nguyệt Phách dậy, gọi gấp: - Mau rời khỏi đây!

Vừa mới dứt lời, ngoài sân đã nghe thấy tiếng người. Vĩnh Dạ vội nhìn Nguyệt Phách, bàn tay nắm tay Nguyệt Phách bắt giác gia tăng lực đạo.

- Vô dụng! - Nguyệt Phách mắng nàng một tiếng, bắt giác đưa tay ra ôm nàng - Tinh Hồn, người gầy quá!

Vĩnh Dạ cảm thấy đầu óc mình choáng váng, Nguyệt Phách dùng Mê Hồn Tán!

Nguyệt Phách, người không muốn ta có được đoạn hồi ức này đúng không?

Người muốn ta không nhìn thấy gì, nghe thấy gì, đúng không?

Nàng nhắm mắt, khi mở mắt ra, cả người đã trở nên mờ ảo.

Rất đông thị vệ ủa vào Hoàn Ngọc viện, bao vây không một khe hở.

Đoan Vương và Vương phi lo lắng nhìn vào phòng Vĩnh Dạ. Cửa sổ, cửa phòng đều đóng kín, vô cùng tĩnh lặng. Hai người đưa mắt nhìn nhau, Đoan Vương gật đầu, siết chặt tay Vương phi. Tên trộm đó bắt cóc Vĩnh Dạ cả đêm, cho dù thế nào cũng không thể để y sống sót mà rời khỏi đây.

- Cho dù người là ai, có điều kiện gì đều có thể nói với bản vương. - Đoan Vương thông thả lên tiếng.

Cánh cửa sổ của phòng Vĩnh Dạ bị đẩy ra cọt kẹt.

- Thiếu gia! - Ý Hồng, Nhân Nhi cùng lo lắng kêu lên.

Vĩnh Dạ đỡ đỡ ngồi trước cửa sổ, đôi mắt vô thần.

Ngoài sân đứng lố nhố đầy người. Đoan Vương đỡ Vương phi, nhìn Vĩnh Dạ chăm chú.

- Vương gia, Thế tử không sao, tại hạ chỉ muốn giữ lại mạng sống mà thôi. - Giọng Nguyệt Phách vang lên sau lưng Vĩnh Dạ.

- Tên cậu tặc xảo trá, dám trốn trong Vương phủ của ta.

- Tại hạ cũng là vạn bất đắc dĩ, thả tại hạ đi, tại hạ sẽ tự động đưa ngài giải được.

Đoan Vương đột nhiên bật cười thành tiếng: - Một kẻ đến mặt cũng không dám lộ diện, bảo bốn vương sao có thể tin người?

Nguyệt Phách chậm chậm đi ra trước cửa sổ, đứng sau lưng Vĩnh Dạ. Ngũ quan anh tuấn, bạch y tuy đã lấm bụi nhưng vẫn không che giấu được vẻ thoát tục của y. Y liếc nhìn Vĩnh Dạ, cao giọng: - Vương gia nghĩ kỹ chưa? Tại hạ chỉ yêu cầu bảo toàn tính mạng!

Đoan Vương phi căng thẳng nín áo Đoan Vương, thân thể run rẩy không ngừng. Bà nhìn Vĩnh Dạ, rồi nhớ lại Vĩnh Dạ ngày trước, chìm đắm trong thế giới của mình, tự khép kín bản thân, không nói không rằng. Nước mắt không kiềm nén được rơi xuống, nghẹn ngào: - Người đừng tổn thương nó, ta cho người đi là được.

Nguyệt Phách kinh ngạc nhìn Đoan Vương phi, rồi bất giác liếc nhìn Vĩnh Dạ, trách Tịch Hồn còn chưa xuất sư đã bắt hấn rồi khỏi sơn cốc. Thì ra là thế. Quả là rất giống.

- Làm sao để ta biết người sẽ lấy giải được ra?

Nguyệt Phách cười ha ha: - Vương gia mà thương Thế tử thì chỉ đành tin tại hạ thôi.

Đoan Vương phi kéo y bảo Vương gia, giết y thì dễ như trở bàn tay, nhưng việc quan trọng lúc này là phải cứu được Vĩnh Dạ. Đoan Vương siết chặt tay, cau mày như đang suy nghĩ.

Nguyệt Phách hiển nhiên không sốt ruột, ngồi cạnh Vĩnh Dạ chờ đợi.

- Hoàng thúc! - Giọng Lý Thiên Hựu từ ngoại viện truyền vào, hiển nhiên là đến rất kịp lúc. Giọng nói ấy vừa lọt vào tai, Đoan Vương đã lập tức xua tay bảo thị vệ tránh ra.

- Người đi đi.

Trái tim Nguyệt Phách chùng xuống, y nghĩ, chỉ cần ra khỏi đây thì sẽ không còn đường sống nữa. Trong căn phòng này còn khiến Đoan Vương ném chuột sợ vỡ đồ, ra ngoài thì...

- Không biết những đêm sau này còn có thể ngắm sao nữa hay không... - Y buông nhẹ một câu, rồi thông thả đi ra.

Cũng đúng lúc y bước chân ra thì đám thị vệ đã bao vây lấy y, ngăn y cách xa Vĩnh Dạ.

Đoan Vương nhìn Nguyệt Phách chăm chú, cười cười: - Thanh niên đều thế. Thiên Hựu, đưa người tới chưa?

Lý Thiên Hựu thờ dãi nhìn Đoan Vương, không thể không cảm thán câu nói gì càng già càng cay, cung kính đáp: - Hoàng thúc đoán không sai, Thiên Hựu không thể bất chấp sự an nguy của Vĩnh Dạ. Thiên Hựu đã mời được Hồi Hồn tiên sinh của Du Li Cốc.

Nguyệt Phách điềm tĩnh đứng chờ, kim tử châu bài của Du Li Cốc không thể nào đập đi được. Minh là do Du Li Cốc đưa tới, nếu Lý Thiên Hựu không mời được Hồi Hồn mới là lạ. Người may mắn duy nhất là... Vĩnh Dạ.

Nàng đỡ đỡ ngồi trên ghế nhìn mọi người, không hề biết mọi việc đang xảy ra xung quanh.

Thấy Hồi Hồn lướt ra từ sau lưng Lý Thiên Hựu, gương mặt quen thuộc, biểu cảm lãnh đạm. Y quỳ xuống, gọi một tiếng: - Sư phụ!

Hồi Hồn không đếm xỉa gì tới y, đi tới bên Vĩnh Dạ ngắm nghía, làm gì có chuyện ông không hiểu những điều này?

Trong mắt Đoan Vương và Hựu thân vương, Nguyệt Phách đã bắt cóc Thế tử. Còn trong mắt Du Li Cốc, chính Tịch Hồn là người cứu Nguyệt Phách. Ông nhìn Nguyệt Phách một cái khiến y muốn cười, không ngờ lúc này lại nhận được sự tán thưởng của sư phụ. Ông đang khen y không tiết lộ bí mật của Tịch Hồn, không phá hoại kế hoạch của sơn cốc, còn bản thân thì chỉ là quân cờ vứt đi.

- Không sao đâu, Vương gia, bị trúng Mê Hồn Tán. Uống thuốc giải nghỉ ngơi một ngày là khỏe.

Nghe thấy câu này, Đoan Vương phi nâng váy xông vào phòng, ôm Vĩnh Dạ vào lòng: - Để giải được lại, ra ngoài hết cho ta! Không ai được đụng vào nó!

Hồi Hồn ngơ ngàng, bàn tay vừa định bắt mạch cho Vĩnh Dạ rớt về, rồi như hiểu ra, có lẽ Vương phi quá thương yêu con mình nên hơi kích động. Chỉ là Mê Hồn Tán thôi, không sao cả.

Hồi Hồn móc một viên hoàn được trong ngực ra đặt lên bàn, cung kính chào Vương phi rồi lắc đầu ra khỏi phòng.

Ông lạnh lùng nhìn Nguyệt Phách quỳ trên mặt đất, Nguyệt Phách là đệ tử đắc ý nhất của ông, nhưng ông chẳng thể làm gì, cũng không thể cứu được y. Hồi Hồn chìa tay về phía Nguyệt Phách.

Nguyệt Phách lặng lẽ móc tất cả mọi độc vật trong người ra.

Hồi Hồn thu hồi độc, chấp tay nói với Lý Thiên Hựu: - Y và Du Li Cốc từ nay không còn quan hệ gì hết. - Ý ông là sự sống chết của Nguyệt Phách từ nay sẽ giao vào tay Lý Thiên Hựu.

Ông nói xong câu này bèn đi ra ngoài.

- Đứng lại! - Đoan Vương liếc nhìn Lý Ngôn Niên này giờ vẫn khoanh tay nghiêm chỉnh đứng cạnh - Nếu còn để xảy ra chuyện này thì đừng mở Mẩu Đon viện ở kinh đô nữa!

Hồi Hồn quay đầu lại nói: - Kim tử chiêu bài của Du Li Cốc mà Vương gia còn không tin sao?

Miệng Đoan Vương mấp máy, nặn ra một nụ cười: - Hồi Hồn tiên sinh hiểu lầm ý của bản vương rồi, bản vương đang muốn tạ ơn tiên sinh, đa tạ vì đã cứu được tiểu nhi.

Hồi Hồn liếc Vĩnh Dạ đang dựa vào lòng Vương phi, bất giác nhớ lại cậu bé đứng trong căn nhà tranh vậy tay với ông: - Lại đây nào, Hồi Hồn sư phụ, nói cho con nghe cái nào là thập toàn đại bổ hoàn, con sợ con ăn nhầm.

Trước mắt dường như lại nhìn thấy hình ảnh Tinh Hồn và Nguyệt Phách cùng ngồi trước đồng được vật của ông, nhớ lại vụ đánh nhau kỳ lạ giữa ông với Trình Diệp Y và Thanh y quái, hai thằng nhóc con thì trốn trong bụi cỏ vừa xem vừa cười. Con người không phải là cây cỏ, sao có thể vô tình? Ông lạnh lùng nói một câu: - Nếu Vương gia muốn cảm ơn thì hãy cho nó chết được nhanh chóng!

Nguyệt Phách thấy lòng mình chưa chát, ngẩng đầu nói: - Sư phụ, Nguyệt Phách tự hỏi mình không sai, vì sao Hựu thân vương lại cứ đòi cái mạng của con? Chẳng lẽ Nguyệt Phách muốn bảo vệ tính mạng cũng là sai ư? Nguyệt Phách chỉ muốn biết nguyên nhân!

Lý Thiên Hựu trầm nghĩ trong lòng, nguyên nhân này làm sao ta dám nói?

Ngoài mặt thì cười lạnh: - Câu kết tặc tử vào trộm trong thư phòng ta, tên trộm đó đã nhận tội, nếu không phải nguoi tôi từ Du Li Cốc thì ta đã xử lý nguoi lâu rồi.

Vu oan giá họa ngay trước mặt mọi người, mình còn có thể làm gì? Nguyệt Phách vỡ lẽ, chắc chắn là Tinh Hồn nửa đêm đột nhập vào Vương phủ, nhưng đó không phải là nhiệm vụ của Du Li Cốc, hẳn định tìm gì nhỉ? Hôm đó người trộm thảo được chắc hẳn là Tinh Hồn, thế nên ra vào nhà tranh mà cứ như vào chốn không người. Nguyệt Phách không ngờ là còn có một Ảnh Tử luôn theo sát Tinh Hồn.

Có lẽ mình chết rồi đối với Tinh Hồn lại là chuyện tốt. Lý Thiên Hựu nghi ngờ mình bởi vì mình vô tình nói rằng, dạ anh thảo kết hợp với tử đàn hương sẽ tạo thành một mùi vị mà chó săn có thể ngửi được. Y tuyệt đối không thể để người khác biết được bí mật của Vĩnh Dạ.

Hồi Hồn lạnh nhạt nói: - Cho dù có nguyên nhân hay không thì mạng nguoi cũng là của Hựu thân vương.

- Vâng! Sư phụ! Đồ nhi tiến sư phụ! - Dập đầu ba cái với Hồi Hồn, coi như kết thúc tất cả mọi quan hệ.

- Hoàng thúc, điệt nhi mạng nguoi đi được chưa ạ?

Đoan Vương im lặng cúi đầu: - Vĩnh Dạ tỉnh dậy thì cháu tới đón người.

Lý Thiên Hựu trừng mắt nhìn Nguyệt Phách, roi vào tay Đoan Vương thì không chết cũng bị lột da. Nhìn vào phòng, hình ảnh Vĩnh Dạ mệt mỏi dựa vào lòng Vương phi khiến lòng y thâm rúng động. Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc ấy thôi, rồi y thu ánh mắt lại, cáo từ ra về.

Khi Nguyệt Phách bị thị vệ kéo đi, bất giác quay đầu nhìn Vĩnh Dạ một cái, rồi ngửa cổ cười lớn: - Vương gia quả nhiên mưu cao, đã biết sớm rằng sư phụ của tôi sẽ tới phải không? Có thể khiến sư phụ dùng Ngọc Thanh Hoàn để giải Mê Hồn Tán, Thế tử đúng là có phúc! Ai bảo Nguyệt Phách là đồ đệ của ông ấy cơ chứ. Nguyệt Phách không tự lượng sức, cam tâm chịu phạt!

Đoan Vương lại gần, khẽ khàng nói vào tai y: - Nguoi sai rồi, ta đánh cược là nguoi không làm hại Vĩnh Dạ.

Nguyệt Phách kinh ngạc, đang định nói gì đó thì Đoan Vương kích mạnh một chuông. Trước khi mất đi ý thức, y nghe thấy ông hạ lệnh: - Trông coi cẩn thận, bất cứ ai cũng không được gặp y.

Cho Vĩnh Dạ uống thuốc, dìu nàng lên giường, Vương phi vội vàng tháo tất của nàng ra, thấy bông hoa đỏ chói vẫn nở dưới gan bàn chân, bà mới thở phào nhẹ nhõm, toàn thân đau nhức.

Lát sau, Vĩnh Dạ mở mắt ra.

- Vĩnh Dạ! - Vương phi vuốt nhẹ lưng nàng, mang nước tới.

Vĩnh Dạ xua tay, nói nhỏ: - Con muốn ngủ một lát.

Wương phi thấy nàng không sao thì dịu giọng nói: - Không sao rồi, ta bảo thị vệ canh giữ bên ngoài phòng, tên trộm đó đã bị bắt. Vĩnh Dạ đừng sợ. - Thấy sắc mặt nàng mệt mỏi, bà không muốn làm phiền nên kéo cửa phòng đi ra.

Khi mọi người trong phòng đã đi hết, Vĩnh Dạ lật lại đầu gối, nhả viên thuốc ra. Nàng cảm viên thuốc ngấm ngứa, khinh bỉ nghĩ, cho dù nhét thêm vài viên vào miệng thì nàng vẫn nói năng như thường.

Ngọc Thanh Hoàn, được hoàn mà Hôi Hồn chuyên tâm điều chế nghe nói có người ăn vào thì đại bổ, có người ăn vào lại trúng độc. Cho dù nó có phải giải dược của Mê Hồn Tán hay không thì nàng cũng không dám uống.

Nguyệt Phách, tới cuối cùng người vẫn nhắc nhở ta sao?

Vĩnh Dạ thấy hơi căm ghét bản thân, lẽ nào nàng chưa từng nghĩ bị phát hiện ra sẽ ứng phó thế nào? Khi nghĩ thấy mùi Mê Hồn Tán, tim nàng thoáng run lại. Nguyệt Phách không muốn để nàng chứng kiến cảnh tượng trước mắt, nhưng nàng ngồi trước cửa sổ đã nhìn thấy hết.

Nàng không thể cử động. Nàng không thể để người khác phát hiện ra mối quan hệ giữa nàng và Nguyệt Phách, cứu không được y, lại hi sinh thêm bản thân, nàng không thể làm một chuyện ngu ngốc như thế, nhưng Nguyệt Phách đã làm rồi.

Rõ ràng y có thể giống như khi ở phủ Hựu thân vương, uy hiếp nàng rời đi. Nhưng y lại đi ra ngoài.

- Không biết những đêm sau này có được ngắm sao không...

Lúc bước chân ra, Nguyệt Phách đã biết mình không thể thoát thân.

Vĩnh Dạ kéo chăn che đầu, bó gối khiến nàng cảm thấy an toàn, cho dù chỉ là một bóng tối do nàng tự tạo.

Nguyệt Phách đã biết trước kết cục, cũng đã đoán được trước kết cục. Như vậy... nàng trở mình, nằm úp xuống giường nhìn xung quanh, nước mắt đột nhiên lăn ra.

Dưới gầm giường đặt bộ ô kim giáp, trên đó là miếng ngọc bội phi thủy của Ngọc Tự công chúa, còn có lệnh bài của Phong Dương Hê. Y thực sự biết rằng mình không đi được nên không mang thứ gì trên người.

Vĩnh Dạ chui xuống gầm giường, nằm xuống, nước mắt tuôn dài.

Vì sao nàng vẫn còn nghi kỵ y, không thể tin tưởng hoàn toàn? Vì sao nàng vẫn ngoan ngoãn giả vờ hôn mê? Vì sao nàng có thể mang gương mặt không chút biểu cảm nhìn y bị Hôi Hồn ném đi như ném một bao rác, rồi lại yên lặng nhìn Đoàn Vương cho y một chương ngắt đi? Vì sao nàng không thể tin rằng trên đời này có tình nghĩa huynh đệ thực sự?

Y là Nguyệt Phách đã bảo vệ nàng một cách rất bá đạo trong sơn cốc, không phải ai khác, y vẫn là y.

Giữa những giọt lệ đã nhòa đi, ngón tay Vĩnh Dạ lướt qua những đường nét mà Nguyệt Phách để lại dưới gầm giường, một vầng trăng cong như lưỡi liềm, một ngôi sao nhỏ nằm trên mặt trăng.

- Nguyệt Phách...

Nàng siết chặt lệnh bài của Phong Dương Hê, cho tới khi lòng bàn tay xuất hiện một vết đỏ rất sâu.

Những cánh hoa nhẹ nhàng bay trên bầu trời kinh đô. Mùa xuân tháng ba, mầm non hé nụ, chim chóc vui mừng hót ca. Thay ra bộ đồ mùa đông nặng trĩu, con người cũng trở nên nhanh nhẹn hơn.

Vĩnh Dạ đứng trong vườn hoa của mình, anh đào đã tàn, nơi những bông hoa hồng phấn trước kia nở rộ nay nhen lên một đám mây đỏ. Ánh nắng buổi chiều tràn đầy sức sống.

Nàng nhặt một cành cây, gậy con giun vừa bò từ dưới đất lên, thả vào trong nước.

Lũ cá vớ được mồi đua nhau bơi đến, nàng nhìn con giun cố chống cự trong nước, khoảnh khắc con cá há miệng ra, bàn tay thoáng động, con giun thoát được số phận bị ăn thịt. Vĩnh Dạ mỉm cười, rồi lại làm như thế thêm một lần. Sau vài lần như vậy, lũ cá hình như không còn để ý, con giun mệt không thêm cựa quậy. Vĩnh Dạ thở dài, nàng cũng đã mất hứng thú.

Giờ Nguyệt Phách chính là con giun này, Đoàn Vương, Hựu thân vương, Du Li Cốc là những con cá. Hành hạ y chán chê, không nhận được thông tin hữu ích, không còn giá trị lợi dụng nữa, thế là con cá cũng chẳng buồn ăn.

Mình thì là gì? Là người đã đào con giun ấy từ dưới đất lên. Vĩnh Dạ rất không thích đáp án này. Nàng lấy con giun ra, chôn vào trong đất, lăm lăm: -

Người khác Tiểu Tinh, bị chặt thành mấy khúc vẫn có thể sống. Đừng trách ta, ta lại cho người quay về, nói không chừng còn biến thành mấy con giun nữa, cũng bỏ.

Phủ đất dính trên tay, nàng cảm thấy đói bụng, nhìn sắc trời đã gần sang giờ Ngọ. Vĩnh Dạ căn dặn mấy thị vệ đứng cách mình mấy trượng: - Nói với Vương phi, ta ngủ đủ rồi, trưa nay ta sang chỗ người xin cơm.

Đoan Vương phi cảm thấy hôm nay Vĩnh Dạ có vẻ ăn uống rất tốt, ăn được nhiều nên nhất thời cũng cao hứng hơn. Bà đưa tay ra xoa đầu Vĩnh Dạ: - Không sao rồi chứ?

Vĩnh Dạ buông đầu: - Dạ, không sao rồi.

- Ừ, ta cũng ăn no rồi, ta có chuyện, ta muốn đánh người! - Đoan Vương đặt cách đầu xuống bàn, ngắt ngang lời Vương phi, liếc mắt nhìn Vĩnh Dạ: - Muốn đi xem không?

Tìm Vĩnh Dạ chùng xuống, đứng lên mỉm cười: - Đương nhiên!

Vương phi thấy Đoan Vương sát khí đằng đằng, bất giác nhớ tới bộ dạng yếu ớt của chàng bạch y thiếu niên, lo lắng cần nhả một câu: - Bảo Vĩnh Dạ đi xem làm gì?

- Xem còn hơn là nghĩ. - Đoan Vương hừ một tiếng rồi phất áo bỏ đi.

Vương phi ngăn người hồi lâu vẫn không hiểu ý của Đoan Vương, quay đầu nhìn Vĩnh Dạ. Nàng chỉ sa sầm mặt, theo Đoan Vương ra ngoài.

Vĩnh Dạ theo ông đi vào địa lao, dây thần kinh căng cứng lại. Lời nói chứa đựng nhiều thâm ý của Đoan Vương ám chỉ điều gì? Ông muốn nàng nhìn là vì muốn thấy phản ứng của nàng sao? Nàng nên đối phó thế nào đây?

Đi xuống một bậc cấp bằng đá rất dài, vách tường đá lập lòe ánh đèn dầu. Giây phút ấy, Vĩnh Dạ cảm giác như mình đang quay lại gian thạch thất của Thanh y sư phụ. Nàng khẽ nhắm mắt lại để ghi nhớ địa hình nơi đây.

Cuối bậc cấp là một gian thạch thất rộng rãi, chỉ khác là nó phân thành mấy gian nhỏ. Vĩnh Dạ vừa đi xuống đã thấy bóng áo bào màu trắng bị nhốt ở gian giữa.

Nàng nhìn xung quanh, trong thạch thất không nhốt ai khác. Một người một gian, đãi ngộ cũng không tệ.

- Muốn động thủ không? - Đoan Vương ra hiệu cho thị vệ đưa Nguyệt Phách ra.

- Vĩnh Dạ chưa làm bao giờ, phụ vương thị phạm trước đi.

Nguyệt Phách bị treo lên, mở to mắt nhưng không nhìn Vĩnh Dạ, cười nói với Đoan Vương: - Vương gia không định cho Nguyệt Phách được đi dễ dàng sao?

Đoan Vương cởi áo bào, bên trong là một chiếc áo lụa tay hẹp, đầu ngón tay miết trên thanh roi đã xoa dầu sáng bóng, phát ra những âm thanh kèn kẹt. Nhìn gương mặt anh tuấn của Nguyệt Phách, nổi giận trào lên: - Dễ dàng? Người nghe nói ta là người như thế sao? - Nói rồi ông giơ tay lên quát xuống.

Nguyệt Phách thậm chí còn không hừ một tiếng, bị một roi quát ngắt ngay lập tức. Chiếc áo trắng ban nãy còn không một dấu vết, dần dần hằn lên màu đỏ của máu, kéo dài từ vai trái tới thắt lưng, trông thật kinh tâm động phách.

- Phụ vương, y không chịu được đánh đâu. Một roi đã ngắt rồi, hay là hất ít nước vào cho y tỉnh dậy? - Vĩnh Dạ thông thả nói. Muốn biết có phải nàng câu kết với Nguyệt Phách không ư, nghỉ ngơi nàng là thích khách của Du Li Cốc ư?

Vĩnh Dạ nghĩ, số người mà nàng giết nói ra e rằng phụ vương cũng sợ chết khiếp, nhìn Nguyệt Phách chịu vài roi đã thấm vào đâu?

Đoan Vương nhìn nàng chăm chú: - Được!

Vĩnh Dạ lập tức xách thùng nước gần đó lên hất mạnh, thấy Nguyệt Phách đau đớn giật mình rồi tỉnh lại. Nàng nhìn Đoan Vương, rồi lại quay về chỗ ngồi, cười nói: - Phụ vương tiếp tục đi.

Đoan Vương nhìn nàng một cái, cổ tay vung lên, một roi nữa vung ra.

Roi này không giống ban nãy, Nguyệt Phách đau đớn lao đảo tới mức sợi xích sắt phải vang lên loảng xoảng, nghiêng chặt răng để không hét lên thành tiếng, nhưng không ngắt đi.

Phụ vương đánh nhẹ hơn ban nãy rồi, y không bị ngắt nữa. - Vĩnh Dạ nghiêng đầu nhìn máu tươi từ người Nguyệt Phách thấm ra nhuộm đỏ cả áo, an tâm hơn đôi chút. Nếu máu không chảy ra thì là bị nội thương, như thế càng nguy hiểm hơn. Bị đánh vài roi thể này không chết được.

Đoan Vương lắc cái roi, ngồi xuống nói: - Ta mà dụng lực thì y không chịu nổi một roi. Ta hết hứng rồi. Mai Hựu thân vương sẽ tới nhận người, giao cho cậu ta là được.

Vĩnh Dạ quay đầu nhìn lại, thị vệ đã lui ra ngoài từ lâu. Nàng thở dài, thăm dò: - Con sức yếu, nhưng chắc cũng làm y đau được, hay để y ở lại đây mỗi ngày con cho y một trận?

Đoan Vương đứng lên, móc một cái bình ngọc đặt vào tay nàng: - Nghe nói uống cái này vào con người sẽ không có cảm giác đau nữa, như thế có thể chịu hình lâu hơn một chút, sống cũng lâu hơn. Cái này hình như là một loại bùa chú gì đó, thích ký sinh trên cơ thể người, lớn lên rồi thì tư tưởng con người sẽ trở thành tư tưởng của nó.

Dị hình? Biến chủng? Lập tức trong đầu Vĩnh Dạ xuất hiện mấy danh từ này, để Nguyệt Phách bị một con trùng chiếm cứ thân thể? Nàng nhìn Nguyệt Phách, rồi lại nhìn cái lọ trong tay, ném trả Đoan Vương như thể đang cầm một củ khoai nóng rẫy: - Đáng sợ, con không cần!

- Để ta! - Đoan Vương cầm cái bình lại gần Nguyệt Phách.

Vĩnh Dạ nhìn thấy sự sợ hãi và tuyệt vọng lóe lên trong mắt Nguyệt Phách, trán lấm tấm mồ hôi, đôi môi gần như đã bị cắn bật máu, nhưng vẫn không lên tiếng. Nàng vô thức hét lên: - Đừng làm hại hắn! Phụ vương!

Đoan Vương quay đầu lại, gương mặt ngập trong vẻ giận dữ và đau đớn, rào nhanh bước chân cầm roi đánh Vĩnh Dạ một cái.

Ngực Vĩnh Dạ lập tức cảm thấy áp lực nặng nề, ngay sau đó là cảm giác nóng rát, không phải nàng không tránh được, mà là không ngờ Đoan Vương lại đánh mình, ngã nhào ra đất. Kinh ngạc, hoài nghi, phần nộ... tâm trạng như một con sóng thủy triều nhấn chìm nàng.

- Đừng... - Nguyệt Phách thất kinh, khó nhọc thở ra một tiếng.

- Cầm miệng! - Đoan Vương quay người lại quát roi, roi này rất mạnh, làm bị thương tới nội phủ. Nguyệt Phách há miệng nôn ra một ngụm máu rồi mềm nhũn ngất đi.

Đoan Vương ném roi đi, tới gần Vĩnh Dạ giờ tay kéo nàng, nhưng bị Vĩnh Dạ gạt ra.

- Vĩnh Dạ... - Đoan Vương nhìn thấy thần sắc trong mắt nàng, bất giác thấy hơi hồi hộp.

- Cha muốn biết cái gì? Cha muốn thăm dò cái gì? Con ở Du Li Cốc, ở chỗ Hồi Hồn, đương nhiên là con quen y! Cha muốn biết điều này sao? - Vĩnh Dạ điên cuồng hét lên, nàng không biết vì sao mình lại nổi giận như thế, nàng còn muốn gì? Nàng chỉ hận là ông không đánh Nguyệt Phách thêm vài roi nữa. Chỉ cảm giác tim gan như bị cào xé, đau lòng một cách kỳ lạ.

Đoan Vương liếc nhìn Nguyệt Phách, một câu nói hàm hồ vang lên: - Tiểu tử này trong rất đẹp...

- Liên quan quái gì tới con! - Vĩnh Dạ buột miệng.

- Con lo cho y thể ư!

- Ở Du Li Cốc y luôn bảo vệ con, cha tưởng rằng sinh tồn được ở nơi đó dễ dàng lắm sao! Lần này cũng vì Lý Thiên Hựu y mới uy hiếp con, y không làm con bị thương một cọng tóc nào, vì sao con lại phải để cho con trùng chết tiệt gì đó sống trên người y?

Sắc mặt Đoan Vương thay đổi, quát to: - Y biết con là nữ?

- Y coi con là huynh đệ! - Gai góc trên người Vĩnh Dạ đã nổi lên, tiếng quát của nàng không thua kém gì Đoan Vương.

Đoan Vương nhìn gương mặt đỏ bừng của Vĩnh Dạ, sự giận dữ trong mắt đã dần dịu đi, như thể vừa trút bỏ được một gánh nặng, cười nói: - Nói sớm với phụ vương có phải hơn không? Biết báo đáp công ơn... cũng không sai, chỉ là... Thiên Hựu ngày mai tới đón người, phụ vương vẫn phải giao ra. Ừm, giao đi để Thiên Hựu đỡ bất mãn, thích sát Hoàng tử là tội chết đấy.

Ừm... để phụ vương xem nào, có đau không?

Bàn tay vừa chạm vào vạt áo Vĩnh Dạ đã lại quay đầu nhìn Nguyệt Phách vừa ngất đi, bàn tay rút lại, khàn giọng: - Quay về để mẫu thân con xem cho, nhé?

Một lúc lâu sau Vĩnh Dạ vẫn chưa hoàn hồn, Đoan Vương đã chấp tay thông thả đi ra ngoài.

Nàng chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, vội vàng thả Nguyệt Phách xuống, thấy có ba vết máu đỏ đáng sợ. Nàng vén y phục của Nguyệt Phách lên, móc thuốc trị thương trong ngực ra rắc lên, lòng bàn tay đặt lên người y, chậm chậm truyền nội lực. Loại thuốc nào có ích đều nhét hết vào miệng y, Nguyệt Phách nghiêng răng rất chặt, Vĩnh Dạ xách một xô nước dội vào.

- Khụ... - Nguyệt Phách đau quá tỉnh lại, thấy Vĩnh Dạ sa sầm mặt đứng trước mặt mình. Y yếu ớt cười: - Ngươi độc thật đấy, lại còn ngốc! Tóm lại là trong người ta còn có cỗ độc2 của Du Li Cốc, thêm con nữa chẳng sao! Đau không?

Vĩnh Dạ lắc đầu: - Ông ấy không nhớ đánh mạnh.

- Hình như Đoan Vương biết là ngươi quen ta. - Nguyệt Phách nói khẽ.

- Ủ. Vĩnh Dạ giúp y xử lý vết thương ngoài da, trong đầu đang ngấm lại những lời Đoan Vương nói. Ý của ông là, Lý Thiên Hựu đòi người, ông phải giao nộp, mà giao ra thì sẽ không quản nữa.

Mắt Vĩnh Dạ lóe lên tia mừng rỡ, thần sắc nhẹ nhõm hơn, cười ha ha: - Ta sẽ nghĩ cách cứu người ra. - Nói rồi ném thuốc cho Nguyệt Phách, mỉm cười đi tìm Đoan Vương.

Cho mọi người lui hết ra, Đoan Vương phi đưa tay cời y phục của Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ lập tức giữ tay bà lại, nhắm mắt, gương mặt nóng bừng như bị cháy.

Nàng khẽ giọng: - Để con.

- Con bé này... - Đoan Vương phi che miệng cười.

- Mẹ cười gì! - Vĩnh Dạ nổi nóng, lập tức xé rách y phục, để lộ miếng vải lụa quấn quanh ngực. Nàng tức giận, gầy thế rồi mà vẫn có bộ ngực như quả đào!

Đoan Vương phi nhìn nàng, hít sâu một hơi, rồi cũng tức giận nói: - Sao lại thế! Sao ông ấy lại ra tay nặng như vậy! Còn dám nói với ta là vô tình quát lên người con.

Vĩnh Dạ cúi đầu nhìn xuống, quả thật, ở ngực có một vết hằn đỏ to bằng đầu ngón tay, hiện rõ trên làn da trắng muốt. Thấy Đoan Vương phi nổi giận, nàng dường như thấy hơi áy náy, bèn cời dây buộc ngực ra, nằm ngửa lên nói: - Phụ vương hình như sợ con có quan hệ với Du Li Cốc, người đang nghi ngờ con.

Đoan Vương phi không nhịn được bật cười, cảm chai rượu thuốc nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng, dịu giọng nói: - Năm xưa tên trộm kia bắt cóc con, không lâu sau thì nghe nói có một nơi gọi là Du Li Cốc, vô cùng thần bí, lại là một tổ chức chuyên lấy tiền để hại người khác, thế nên ông ấy nghi ngờ là do họ làm. Ai ngờ phụ vương con chỉ thăm dò một hai lần, bên đó đã lộ tin đồn như là thật. Cũng không biết bọn chúng lấy của phụ vương con bao nhiêu tiền tài, ngay cả Mẫu Đơn viện ở kinh đô cũng là tiền riêng của phụ vương con mở ra, chỉ vì ông ấy muốn đổi con về, bỏ ra chút tiền cũng chẳng sao. Ông hận Du Li Cốc không phải là con không biết, bởi vậy ông sợ con thích người ở đó...

Nghe tới đây, Vĩnh Dạ há hốc miệng, thích Nguyệt Phách? Nàng mà lại thích Nguyệt Phách sao? Hóa ra những gì phụ vương nói hôm nay là vì sợ nàng thích Nguyệt Phách? Nàng phì cười thành tiếng: - Tiểu tử đó... có điều y thực sự rất tốt với con.

- Thì thế, vốn dĩ cũng không nghĩ tới vấn đề này đâu. Nhưng tại Hội Hồn xuất hiện, phụ vương con bèn nghĩ, con đã quen biết Hội Hồn của Du Li Cốc thì không lý nào lại không quen người đó, nói rằng sao tiểu tử đó lại uy hiếp con? Lẽ ra y nên tránh con càng xa càng tốt mới đúng, và lại, người y nên hận là Hựu thân vương. Phụ vương con càng nghĩ càng thấy không bình thường. Con không thấy là vừa bắt được người, phụ vương con thậm chí còn không bước vào cửa phòng à? Ông ấy một mình ngồi giận trong thư phòng ấy. - Đoan Vương phi nhẹ nhàng xoa thuốc cho lan rộng ra, nhân tiện nhìn dài lâu, lại thờ dài - Không biết tới khi nào Vĩnh Dạ mới được quay lại với bộ dạng thật.

Vĩnh Dạ ngồi thẳng lên, cúi đầu nhìn hai quả đào trước ngực, đột nhiên nghịch ngợm ấn nó xuống, cảm giác rất thú vị, cười ha hả rồi dang tay ra cho Đoan Vương phi giúp nàng bó ngực.

Thích một người? Kiep trước cảm giác thích một người luôn khiến nàng vui vẻ, luôn muốn tìm cơ hội để ở cùng người đó. Kiep này thì sao? Nàng không hiểu lắm cảm giác này.

Nếu nàng vẫn còn là Lý Lâm, chắc chắn nàng sẽ thích sự hoạt bát của Tường Vi, thích sự ngông nghênh của Ngọc Tụ, nhìn thấy mỹ nhân tiên sinh và Đoan Vương phi sẽ có mong muốn quyến rũ họ. Nhưng mười tám năm, ngoại trừ sự tỉnh táo, độc ác, thận trọng đã được hình thành trong một thời gian dài thì Lý Lâm đã ngày càng trở nên mờ nhạt. Có những lúc nàng không thể nhớ nổi cảm giác của Lý Lâm.

Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên nhìn Đoan Vương phi: - Thích một nam nhân là cảm giác gì? Ý con là con gái thích nam nhân sẽ có cảm giác gì?

Đoan Vương phi cẩn thận buộc ngực cho nàng, chìm vào hồi ức: - Ở bên chàng, được gặp chàng, ngày nào cũng thấy vô cùng vui vẻ khi ở bên chàng, con sẽ thấy thời gian trôi qua rất nhanh; nếu chàng quan tâm tới con, con sẽ thấy hạnh phúc, rồi lại nghĩ đủ mọi cách để thu hút sự chú ý của chàng...

- Giống như Tường Vi thích con sao? Cả ngày cứ bám lấy con như một cái đuôi? - Vĩnh Dạ nhớ lại biểu cảm của Tường Vi.

- Đúng thế! Có điều lại thích làm cho chàng nổi giận, sau đó con thành người chiến thắng và thầm vui vẻ trong lòng; một hành động, một câu nói cũng có thể nhớ được rất lâu; con sẽ suy đoán tâm tư của chàng, sẽ nghĩ xem chàng đang nghĩ gì; nếu chàng bắt chuyện vài câu với cô gái khác, con sẽ thấy rất khó chịu. À, còn thích chàng khen con xinh đẹp, còn cả... - Đoan Vương phi nói một tràng, Vĩnh Dạ như hiểu như không.

Nàng thờ dài, xem ra thực sự chẳng có cách nào để giải thích được cả.

- Tóm lại, con thích rồi là sẽ biết. - Đoan Vương phi cũng thờ dài, ánh mắt xinh đẹp dấy lên nỗi lo lắng. - Vĩnh Dạ đã mười tám rồi, chuyện này không thể kéo dài được nữa. Chuyện của nam nhân cứ để cho nam nhân giải quyết, ta đã nói phụ vương con bao nhiêu lần rồi, ông ấy cứ bảo, phải coi quốc gia làm trọng, sau này sẽ tìm cho con một đám tốt. Nếu có người dám chê con lớn tuổi, ông ấy sẽ không khách khí.

Vĩnh Dạ bật cười, mười tám tuổi, tốt nghiệp cấp ba, vẫn còn nhỏ lắm.

- Con không thích Nguyệt Phách thật đấy chứ? Ai, nếu mà thích thật thì mẹ chẳng có ý kiến gì cả, chỉ sợ phụ vương con...

- Mẹ nói linh tinh gì thế? Y coi con là huynh đệ, hồi ở sơn cốc luôn chăm sóc cho con. Nhớ lại ngày trước nên con không muốn y chết. - Vĩnh Dạ ngắt ngang lời Đoan Vương phi.

Nguyệt Phách tốt với nàng, nàng rất cảm động, nàng cũng có thể đối xử tốt với y. Nhưng cái cảm giác tim đập thình thịch ấy khiến nàng hơi hoang mang. Vĩnh Dạ không muốn nghĩ tiếp, giờ cả ngày nàng đang nghĩ tới việc làm thế nào để tiêu diệt Du Li Cốc. Cả đời này nàng không muốn làm thích khách, không muốn làm một Tinh Hồn chỉ thuộc về bóng đêm.

Đoan Vương nhìn Vĩnh Dạ từ xuống dưới, chiếc áo cao cổ đã che khuất cổ nàng, thêm vào đó là thân hình mỏng manh, Vĩnh Dạ được nuôi từ nhỏ như một bé trai, xinh thì xinh thật, nhưng trên gương mặt và cử chỉ vẫn toát lên vẻ anh tuấn, phóng khoáng, rất ra dáng một công tử đào hoa.

- Không được động vào Lý Ngôn Niên, cũng không được động vào Mẫu Đơn viện. - Đoan Vương đưa ra đáp án.

- Con không nói là phải làm gì họ, con chỉ muốn đi xem thôi, xem cũng không được à? - Vĩnh Dạ ý việc mình đã phải chịu của ông một roi mà bắt đầu lên tiếng mặc cả.

Vì sao Vĩnh Dạ nhất định phải tới Mẫu Đơn viện? Đoan Vương chần chờ giây lát, trong lòng đã rõ như gương. Ông sầm mặt: - Lại là vì tiểu tử đó?

Vĩnh Dạ thấy ngữ khí của Đoan Vương không bình thường thì kéo tay ông lắc lắc: - Cứu người thì cứu tới cùng..

Đoan Vương không bị lay động, sầm mặt nói: - Ta không hứa là thả y.

Vĩnh Dạ buông tay ông, lùi ra sau mấy bước, lạnh nhạt nói: - Được, vậy chúng ta không ai nói dối ai. Cha vì nhìn thấy Hồi Hồn sư phụ nên mới biết là con quen Nguyệt Phách sao?

Tiểu tử thôi, chưa gì đã phòng bị rồi? Đoan Vương vừa tức vừa giận, nhưng ông chỉ có mỗi giọt máu này, dù trong lòng rất giận nhưng ngoài mặt vẫn thân nhiên: - Được, hôm nay ta sẽ nghe con nói thật, vì sao lại giấu ta? Năm xưa khi con quay về nói là ở trong thạch thất ba năm, ban đầu ta tưởng là bọn họ nhốt con ba năm. Nhưng nghĩ kỹ lại thì không đúng, nếu nhốt con thì chẳng lẽ không phân biệt được con là nam hay nữ sao? Chỉ có một đáp án, con theo một sư phụ trong thạch thất học nghệ, cũng như... Nguyệt Phách đó!

- Phụ vương không hỏi với lời đồn! - Vĩnh Dạ vỗ tay, thông thả nhìn ông. -

Còn gì nữa?

Đoan Vương nhìn nàng, đột nhiên thở dài: - Con giấu ta đương nhiên là có nguyên nhân của mình, con không muốn nói, ta cũng không hỏi. Con không biết võ công, đương nhiên ta sẽ bảo vệ con, con biết võ công, chẳng lẽ ta lại bỏ mặc con? Dùng để phòng thân là tốt. Chỉ có điều... thế lực của Du Li Cốc đang ngày càng ăn sâu vào triều đình, ta không thể không diệt trừ nó. Ta cũng không cho phép con có bất cứ quan hệ gì với người của Du Li Cốc. Đó là vì ta muốn tốt cho con, để sau này con không bị khó xử.

Một tia dịu dàng hiện lên trên mặt Đoan Vương, anh hùng tự cổ khó qua ải mỹ nhân, năm xưa ông cũng thế. Nếu Vĩnh Dạ động chân tình với người của Du Li Cốc, sau này sao nàng có thể đối diện được?

Vĩnh Dạ không cần phải giấu giếm võ công của mình nữa, Đoan Vương không hỏi, đương nhiên nàng sẽ không nói. Bởi vì quan tâm tới nhau nên cả hai đều không hỏi gì nhau.

- Hồi Hồn đã nói, từ nay Nguyệt Phách không còn là người của Du Li Cốc nữa, Lý Thiên Hựu giết y, Du Li Cốc cũng không quản. - Vĩnh Dạ cười khê thành tiếng. - Phụ vương cũng nói rồi, ngày mai Lý Thiên Hựu sẽ tới đón người, phụ vương chỉ cần giao người ra, những việc khác không cần lo. Vĩnh Dạ đối với y, y đối với Vĩnh Dạ chỉ có tình nghĩa huynh đệ mà thôi.

- Nếu như ta phản đối, nhất định quản chuyện này thì sao?

- Bao nhiêu năm qua, tin rằng không cần Vĩnh Dạ, phụ vương vẫn có thể đối phó được với Du Li Cốc. Vĩnh Dạ vốn không phải là Thế tử.

Đoan Vương thích thú nhìn nàng một cái, ngẩng mặt lên trời cười lớn.

- Quả nhiên là con gái của ta, trên đời này người dám thẳng thắn uy hiếp ta có lẽ chỉ có mình con thôi!

Trong mắt Vĩnh Dạ cũng lóe lên sự thích thú: - Không tính mẫu thân à?

Đoan Vương vui vẻ nói: - Nàng ư? Chỉ là một con hổ giấy thôi! Giờ nhanh múa vuốt xong là mềm nhũn ra.

Xem ra phụ vương có vẻ rất thích Vĩnh Dạ. Còn hứa là điều động cả vệ binh kinh kỳ nữa? - Trong mắt Vĩnh Dạ lóe lên một vẻ xảo trá. Nghĩ bụng, lát con sẽ hỏi mẫu thân xem vì sao cha lại gọi mẹ là con hổ giấy? Nàng càng cười càng ngọt ngào.

- Đang âm mưu gì thế? Nếu muốn ta đồng ý thì đơn giản lắm. Thứ nhất, con phải làm một cách kín kẽ tuyệt đối.

Muốn bàn điều kiện với ta sao? Đoan Vương trầm nghĩ, không đơn giản thế đâu.

- Dạ, đương nhiên là không thể để cho người khác biết là con làm.

- Thứ hai, bắt đầu từ đó rời khỏi An quốc, sau này không được có liên quan gì nữa. - Đoan Vương chưa chờ Vĩnh Dạ trả lời đã bổ sung thêm một câu - Một người giữ được mạng sống không chết chắc chắn sẽ được Du Li Cốc sử dụng lần nữa. Quân tốt thì chưa chắc đã là vô ích! Con phải nhớ cho ta, con là con gái của ta, không thể có bất kỳ quan hệ gì với một kẻ từng là thích khách của Du Li Cốc.

Vĩnh Dạ thờ dài, nói: - Nếu sau này con thích một tên tốt thì phản đồ, phụ vương liệu có chia rẽ uyên ương không?

- Vĩnh Dạ... con xa nhà gần mười năm mới quay về, thời gian sống ở vương phủ không dài bằng thời gian con sống ở ngoài. Trong lòng con có bao nhiêu thân tình với ta và mẫu thân con? Con làm chuyện gì có nghĩ tới bọn ta không? Nếu là không, thì con muốn gả cho ai cũng không quan trọng. - Đoan Vương lạnh nhạt nói.

Nếu con không nghĩ tới hai người thì con đã không giấu chuyện mình là thích khách Tinh Hồn rồi; nếu con mặc kệ hai người thì rời khỏi Du Li Cốc, ẩn cư nơi thành thị cũng được, chẳng cần võ công, làm kinh doanh buôn bán gì cũng có thể sống được. Nhưng con không thể làm thế. Vĩnh Dạ cười: - Chuyện nhân duyên là trách nhiệm của con, phụ vương cứ chọn người đi, đừng để con dễ dàng đưa hân xướng hoàng tuyền.

- Cũng đúng, sao ta không nghĩ tới chuyện này nhỉ? Vĩnh Dạ của ta đâu phải nam nhân bình thường là có thể có được.

Hai cha con mỗi người ôm một tâm tư khác nhau, nhìn người kia mỉm cười.

- Một sách, làm xong việc này thì sang nước Trần chúc thọ Trần Vương.

Trần Vương đã sai sứ gửi thư tới, muốn gặp chàng rể tương lai.

Vĩnh Dạ thấy cuối cùng Đoan Vương đã đồng ý cho mình cứu Nguyệt Phách thì vui mừng nhảy cẫng lên, lúc ra ngoài còn quay đầu lại cười: - Vĩnh Dạ là một sách, phụ vương là gì?

Đoan Vương khựng lại, Vĩnh Dạ để lại một tràng cười rồi bước ra ngoài.

Nhìn theo dáng nàng, Đoan Vương bất giác cũng bật cười. lát sau ông thu lại nụ cười, dặn thị vệ thiết thân: - Nói với Lâm Thúy, nếu Lý Ngôn Niên phát hiện ra Vĩnh Dạ thì động thủ giết hân ngay.

Chú thích: 1 Đình xây giữa hồ.

2 Loại côn trùng có độc.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trăm phương ngàn kế chỉ vì cứu người

Vĩnh Dạ thầm đắc ý trong lòng, nàng chặn cửa quấy rối, lại còn tặng miếng ngọc bội phi thúy làm giả của Ngọc Tụ công chúa, không sợ Du Li Cốc không cho Nguyệt Phách thuốc giải. Nàng đã thể hiện rất rõ ràng, không tới nước Trần chúc thọ, muốn nàng hàng sự theo đúng kế hoạch thì phải cho nàng thứ nàng muốn.

Lục vệ kinh kỳ gây náo loạn kinh đô, các trà quán, tửu lâu trong kinh đô lập tức thay đổi chủ đề chuyện phiếm, xoay quanh chuyện thích khách ở phủ Đoan Vương và phủ Hựu thân vương, vị Thế tử xinh đẹp và ba người con trai của Hoàng đế.

Cổng kinh thành đã mở, ở Tập Hoa phường lại thêm một số quân sĩ, quân dung chỉnh tề đứng xếp hàng dọc Tập Hoa phường, không nói là có việc gì, cũng không phong tỏa con phố, ai muốn ra hay vào đều không hỏi, khiến các mục tử bà ở thanh lâu dọc con phố này đều vô cùng căng thẳng, trông họ thế kia thì khách nhân nào dám tìm đến? Thế là họ đua nhau phải nhả đầu đi thám thính tình hình. Tin tức nhận được chỉ là kinh đô tuân thị trị an, bảo mọi người cứ an tâm làm ăn buôn bán.

Theo luật của An quốc, thanh lâu muốn tìm khách không được ra khỏi Tập Hoa phường. Ngày trước khách nhân bước vào đây là có mỹ nhân đứng tựa cửa vẫy gọi. Nay mỹ nhân nào dám bước ra khỏi Tập Hoa phường?

Mẫu Đơn viện ở đất kinh đô đã mười năm nay, nhưng đây là lần đầu tiên căng dây không đón được khách nào.

Các công tử, tiểu thư trong sân chẳng mấy khi được nhân nhả mà lại thấy vô cùng khó chịu. Một người đã quen ngày ngày mang nụ cười giả tạo, giờ bảo họ không cười, tuy rằng mặt nghiêm nghị nhưng ánh mắt vẫn phải mang theo chút ý cười thì mới cảm thấy tự nhiên.

Nếu nói tới các hồng quan nơi đây, không biết đã có bao nhiêu tuyệt đại giai nhân, hiện nay người đang nổi nhất chính là Mặc Ngọc công tử được người

ta tặng Mai hoa đăng hôm tết Nguyên Tiêu.

Mặc Ngọc công tử năm nay mười sáu tuổi, da trắng như ngọc, đôi mắt đen láy như được phết lên một lớp son, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, hiếm có nhất là phục vụ khách hàng không bao giờ kén chọn.

Chỉ cần trả đủ tiền, cho dù dung mạo như thần tiên hay trông như tù nhân vượt ngục, chàng đều mỉm cười đón tiếp.

Giá của chàng là ngàn lạng bạc, cho dù chỉ ngồi uống trà với khách cũng thế.

Nhưng Mặc Ngọc công tử có một thói quen, chàng không bao giờ đứng lên đón khách. Chàng chỉ ở trong viện tử của mình chờ vị khách trả tiền bước vào.

Từng có người đánh cược, bỏ ra cái giá cao gấp mười lần để cược Mặc Ngọc công tử ra cửa Mẫu Đơn viện đón khách.

Có người khuyên như: - Chỉ cần công tử ra cửa lộ diện, một vạn lượng bạc này dễ dàng vào tay, sao lại không làm?

Mặc Ngọc công tử thông thả nói: - Một vạn lượng mà Trương viên ngoại thua, Mặc Ngọc sẽ đền.

- Hồng quan nhân ít nhiều cũng hơi kỳ lạ. - Mọi người chỉ đành khuyên Trương viên ngoại như thế. Ông ta cũng là người hào sảng, không những không đòi Mặc Ngọc đền một vạn lượng, ngược lại còn tươi cười tới viện tử của Mặc Ngọc uống trà mười ngày.

Thế mà hôm nay Mặc Ngọc công tử phá lệ bước ra cửa Mẫu Đơn viện, khoanh tay đứng ngoài cửa. Hành động này thu hút sự chú ý của tất cả mọi người ở Tập Hoa phường, bao gồm cả các quân sĩ đang đứng gác.

Bước chân ra khỏi Mẫu Đơn viện, Mặc Ngọc đứng một chỗ, phong thái siêu quần, gương mặt thanh tú và nụ cười điềm đạm. Các thanh lâu khác không có khách tìm tới nên ai cũng lơ đãu ra nhìn. Trong những ánh mắt ấy có cả sự đố kỵ và ngưỡng mộ, có sự thích thú và cả kinh ngạc. Ngắm khoảng nửa canh giờ thì lòng hiếu kỳ dần lại vào một câu hỏi: Ai? Mặc Ngọc đang chờ ai?

Mặc Ngọc công tử đứng từ giờ Tị tới giờ Thân, không uống một ngụm nước, không ăn một miếng cơm, trên mặt đã lộ vẻ mệt mỏi. Biết là người của cả Tập Hoa phường đang nhìn mình, lại càng không muốn để lộ vẻ yếu ớt, vẫn giữ nguyên tư thế thư mỹ của mình. Tên tiểu tư hầu hạ chàng thương chủ nhân nên chạy tới đưa cho chàng một chiếc khăn tay ẩm giúp chàng đỡ mệt, miệng vẫn không dám ca thán một câu.

Mặt trời ngả về Tây, Tập Hoa phường tắm mình trong ánh nắng màu vàng ấm áp, khi mái nhà cong cong nhuộm tia nắng chiều, ở chỗ tắm biển Tập Hoa phường có một người thông thả bước vào.

Người đó mặc một bộ bào lụa màu tím hoa văn chìm thêu hình lông khổng tước, khoác một chiếc áo cùng màu. Đi trên con phố không người của Tập Hoa phường, thi thoảng lại nhìn xung quanh. Những người khổ sở chờ đợi cả ngày lập tức tò mò lộ ra, bắt gặp từng sở bởi gương mặt không chút tí vết của người vừa tới.

Thấy người này bước vào, các binh sĩ hai bên lập tức đứng lại chỉnh tề, rồi cúi người hành lễ. Ánh mắt Vĩnh Dạ lướt qua một vẻ tán thưởng, sống lưng càng uốn thẳng hơn.

Vĩnh Dạ ngậm cười nhìn người đứng ở cửa Mẫu Đơn viện, rào nhanh bước chân, khi Mặc Ngọc cúi người xuống chào bèn dùng cây quạt đỡ chàng ta lên, Mặc Ngọc thuận thế đứng lên, cổ họng phát ra âm thanh dịu dàng nho nhỏ: - Mặc Ngọc tham kiến Vĩnh An Hầu!

Âm thanh ấy vừa thốt ra, tất cả mọi người đều vỡ lẽ.

Nghe nói vị tiểu hầu gia này bị tặc tử uy hiếp, thế nên kinh đô thành mới bị lục soát toàn bộ. Nghe nói các ngôn quan ở Đốc sát viện Ngự sử vì việc này mà gửi tấu lên Kinh điện, tố cáo Đoàn Vương sử dụng kinh kỳ lục vệ, làm phiền nhân dân. Một câu "Không thể để mất Vĩnh An Hầu" của Hoàng thượng vừa buông ra là lập tức cho bãi triều, không buồn nghe các Ngôn quan nhiều lời, khiến các quan viên sau khi tan triều còn đua nhau liên kết với các đại thần gửi thiệp can gián. Không ngờ vị Vĩnh An Hầu này lại tươi cười chạy tới thanh lâu. Không những thế, còn sử dụng cả kinh kỳ lục vệ để dọn đường cho mình.

Vĩnh An Hầu được sủng ái thế nào khỏi nói cũng biết.

Mặc Ngọc công tử vì người này mà phá lệ, sai người là chuyện thường tình.

Ai ngờ Vĩnh An lại không bước vào lầu, sai người mang ghế, thêm một chiếc bàn, bày tiệc ngay trước cửa Mẫu Đơn viện. Nàng cười tươi, nói với Mặc Ngọc: - Bôn hầu phải tị hiềm, nếu bước chân vào Mẫu Đơn viện, phụ vương sẽ đánh gãy đôi chân của Vĩnh Dạ mất! Mặc Ngọc không phiền chứ?

- Được gặp Hầu gia là Mặc Ngọc thấy mãn nguyện lắm rồi. - Nói đoạn liền cầm bình rượu rót rượu cho Vĩnh Dạ.

- Ta không uống rượu. Nghe nói Mặc Ngọc công tử cầm kỳ thi họa món nào cũng tinh thông, chơi một khúc đàn đi. - Vĩnh Dạ thông thả gấp thức ăn, cảm thấy việc làm ăn của Mẫu Đơn viện tốt hơn những nơi khác không chỉ vì các công tử, tiểu thư ở đây đều đẹp mà tay nghề của đầu bếp cũng là số một. Nàng cầm cúi ăn rất ngon lành.

Trên gương mặt Mặc Ngọc khó che giấu được vẻ mệt mỏi, nhưng nụ cười vẫn không hề suy giảm, gọi tiểu tước lấy đàn, rồi ngồi trước cửa Mẫu Đơn viện chơi đàn trợ hứng.

Vĩnh An Hầu sáng sớm đã sai người đưa thư tới dặn chàng đứng ngoài cửa chờ, rồi lại bắt chàng chờ cả ngày mới tới. Mặc Ngọc thầm than vẫn, có lẽ là đang cố tình bắt lỗi. Nhưng người này chàng lại không dám đắc tội nên đành vậy thôi.

Vĩnh Dạ lưng lưng bụng thì luyến tiếc nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, rồi khỏi bàn đi tới bên Mặc Ngọc, cười nói: - Để ta chơi một khúc tặng Mặc Ngọc.

Mặc Ngọc luôn miệng nói không dám, nhưng người đã đứng dịch sang một bên.

Vĩnh Dạ nhìn cây đàn, bày sẵn tư thế, bàn tay phải lướt nhẹ, một dây đàn rung lên, gương mặt khí độ, siêu thoát như thần tiên. Chúng nhân đang chờ được thưởng thức cảm nghệ của Vĩnh An Hầu, ai ngờ một nốt nhạc đơn điệu thốt ra, rồi lại một nốt nhạc đơn điệu nữa. Cứ lặp đi lặp lại khiến mọi người trố mắt ra nhìn.

Lúc này trăng đã lên cao, các thanh lâu ở Tập Hoa phường đều treo đèn lồng lớn nhỏ, ánh đèn dường như kéo dài vô tận. Vĩnh Dạ ngẩn ngơ ngắm nhìn, ánh mắt lóe lên vẻ thương cảm, Mầu Đơn viện danh bất hủ truyền, là một doanh nghiệp lớn ở rất nhiều quốc gia, khai trừ một nhân viên chẳng khác nào bóp chết chỉ một con kiến. Muốn mặc cả với họ, người ta tiền tài hùng hậu, ai thêm dè ý. Bất giác nàng lạnh lùng nghĩ, phá rồi một ngày không được thì mai lại tới. Cuối cùng nàng dừng tay, đứng lên nói: - Không còn sớm nữa, bẩm hầu ngày mai lại tới thăm Mặc Ngọc nhé.

Tú bà vừa nghe câu đó, suýt nữa thì ngất. Nếu cứ tiếp tục thế này thì chỉ có nước đóng cửa ngừng kinh doanh thôi.

Mặc Ngọc mỉm cười: - Hầu gia, một nghìn lượng bạc.

- Không mang bạc, ghi sổ? - Vĩnh Dạ nói ngay không hề suy nghĩ.

Câu này vừa thốt ra, chúng nhân lại há hốc miệng. Vĩnh An Hầu gây ra động tĩnh lớn như thế mà hóa ra lại đến tay không! Mà Mặc Ngọc công tử cũng to gan thật, dám lên tiếng đòi bồi của một người bá đạo như thế. Giờ mới là đầu xuân, hơi lạnh còn chưa tan hết mà mồ hôi đã toát ra đầm đìa trên mặt mọi người. Không biết là vì Vĩnh An Hầu hay là vì Mặc Ngọc công tử.

- Đâu ai nợ tiền kỹ viện! - Mặc Ngọc dịu giọng nói.

Vĩnh Dạ nghĩ ngợi, móc miếng ngọc bội phi thủy trong ngực ra, ném cho Mặc Ngọc: - Bích ngọc trong suốt, có lẽ phải đáng giá hai, ba nghìn lượng bạc, cho người kiểm tra lại, để mai không tìm ta đòi tiền nữa. Hoàng thượng ban cho ta năm trăm mẫu ruộng, bổng lộc hàng tháng của Vĩnh An Hầu không quá bốn mươi thạch, ruộng còn chưa thấy, nghìn lượng bạc không có đâu, được cái trong phủ nhiều thứ đó này. - Ý nàng là hàng ngày tới Mầu Đơn viện vẫn có thể chi trả được.

Mặc Ngọc đón viên ngọc bội, thấy nó được làm rất tinh xảo, chất liệu thượng thừa, đúng là đáng giá hai, ba nghìn lượng bạc. Chàng thầm kêu khổ, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, thông thả nói: - Mặc Ngọc vụng về, phải mời sư phụ trong lâu ra xem.

Vĩnh Dạ bực bội nói: - Đi mau, đi mau.

Mặc Ngọc nín thở, đi nhanh vào trong, lát sau đã bước ra, cung kính nói: - Sư phụ nói miếng ngọc bội này đáng giá hai nghìn năm trăm lượng. Hầu gia, đây là ngân phiếu một nghìn năm trăm lượng, chúng tôi không giữ lại, mai Hầu gia trở lại tìm Mặc Ngọc thì trả cũng không muộn. - Nói rồi đưa một chiếc hộp gỗ nhỏ cho nàng.

Vĩnh Dạ mở nắp hộp, liếc vào trong mỉm cười, trong đó không những có miếng ngọc bội phi thủy mà còn có một viên dược hoàn đã được gói kín trong sáp. Nàng trầm giọng nói bên tai Mặc Ngọc: - Chả trách người là người nổi nhất, công phu nhẫn nại của người mạnh hơn bốn thiếu gia nhiều.

Ánh mắt Mặc Ngọc co rút, lóe lên hàn quang, nhưng kịp thời cúi đầu chấp tay: - Cung tiễn Hầu gia!

- Ha ha! Mầu Đơn viện quả nhiên danh bất hư truyền! Tập Hoa phường quả nhiên mỹ nhân như sao! Không uống công đi một chuyến này. - Vĩnh Dạ thầm đắc ý trong lòng, nàng chặn cửa quấy rối, lại còn tặng miếng ngọc bội phi thủy làm giá của Ngọc Tụ công chúa, không sợ Du Li Cốc không cho Nguyệt Phách thuốc giải. Nàng đã thể hiện rất rõ ràng, không tới nước Trần chúc thọ, muốn nàng hành sự theo đúng kế hoạch thì phải cho nàng thứ nàng muốn.

Dược hoàn mà Hồi Hồn cho Vương phi để giải Mê Hồn Tán cho nàng, nàng đã tách ra xem rồi, trong đó có một trứng ấu trùng. Đó có phải là cở độc không? Là giun dừa, sán heo, trùng hút máu hay loại quái vật nào khác mà nàng không biết? Vĩnh An nhớ lại Nguyệt Phách nói y từng trúng cở độc, muốn cứu y, trừ phi nàng phải lấy được giải dược.

Nguyệt Phách đã là quân tốt thứ, Du Li Cốc không có gì lại trở mặt với nàng. Huống hồ, Hồi Hồn chắc chắn tưởng rằng nàng đã trúng cở độc nên cũng an tâm.

Sau đó nên làm gì? Vĩnh Dạ thông thả đi vài vòng, nàng cảm thấy sau lưng có người theo dõi. Vĩnh Dạ đi rất chậm, cảm nhận cơn gió đêm xuân dễ chịu. Người đi theo là ai? Muốn làm gì? Nàng cười, khi đi qua một ngã rẽ bên thì triển khinh công bay nhanh lên nóc nhà, núp sau bóng râm của một bức tường tránh gió. Không lâu sau, nghe thấy tiếng gió lướt qua, nàng thả lỏng bản thân lặng lẽ ngo đầu ra, thấy người đó dừng chân về do dự, rồi đi về phía Đoan Vương phủ.

Tới Vương phủ tìm mình ư? Vĩnh Dạ nghĩ ngợi, có phải người của Mầu Đơn viện đi tìm Lý Ngôn Niên không? Nàng tới Mầu Đơn viện không quan trọng, quan trọng là dùng Ngọc Tụ uy hiếp Du Li Cốc để có được giải dược cho Nguyệt Phách. Một thích khách từ nhỏ đã được bồi dưỡng ở Du Li Cốc, hành

động này chỉ có thể khiến Du Li Cốc vốn kỷ luật nghiêm minh nổi lên sát ý. Vĩnh Dạ thở dài, nhớ lại tình cảnh năm xưa nhất thời không đành lòng để Nguyệt Phách đứng ra. Lý Ngôn Niên có lập tức tới Hoàn Ngọc viện trách tội nàng không? Hay nhắc nhở nàng rằng trong thuốc của Hồi Hồn có độc? Nói với nàng rằng... không có Nguyệt Phách thì còn có Phong Dương Hề?

Thời gian không còn nhiều nữa, nàng phải về tới Vương phủ trước khi Lý Ngôn Niên tìm nàng. Vĩnh Dạ nhanh nhẹn rẽ vào một ngõ nhỏ sau lưng Tập Hoa phường.

Lúc đi qua ngõ, nàng đưa mắt liếc nhìn tiệm mì, người bán là một thanh niên. Nàng buồn rầu, ánh mắt chăm chú nhìn vào một căn nhà gỗ nhỏ sâu trong ngõ, bước chân không dừng lại, tiếp tục bước qua.

Đứng trước cửa, nàng gõ nhẹ mấy cái: - Trong nhà có người không?

Phong Dương Hề ra mở cửa, nhũn mảy nhìn nàng vẻ khó hiểu, rồi nghiêng người cho nàng vào trong.

Vĩnh Dạ đứng yên, lấy miếng mộc bài ở cổ ra: - Huynh từng nói có thể dựa vào nó để nhờ huynh làm thay ta một chuyện.

Phong Dương Hề thấy nàng trân trọng đeo miếng mộc bài trên cổ thì hơi cảm động, cầm miếng mộc bài lên, cười nói: - Vĩnh Dạ muốn ta làm việc gì?

- Làm việc gì cũng được ư?

Gương mặt đầy ấp sự hy vọng và chờ đợi ấy ánh lên tia sáng thuần khiết như một đóa trẻ, khiến Phong Dương Hề nhất thời nhớ lại cảnh tượng hồi nhỏ khi mình xin người thân một món đồ mình thích. Chỉ có điều hẳn thường không có được, thường phải chôn vùi khát khao xuống tận đáy tim, rồi học cách không bao giờ nhắc tới nữa. Nhưng hẳn hiểu, hẳn hiểu cảm giác bị từ chối. Hắn làm ra tấm mộc bài này là hi vọng có thể đáp ứng một nguyện vọng của đối phương, muốn được nhìn thấy ánh mắt sáng bừng lên của người đối diện.

Ánh mắt ấy khiến hắn thấy mất ngủ.

Không đợi Phong Dương Hề trả lời, Vĩnh Dạ cúi thấp đầu mũi chân vô thức di di trên đất, lộ vẻ buồn bã và khó xử: - Thôi, không thể nào đâu... phiền phức quá... cảm ơn, tấm mộc bài ấy ta sẽ coi là kỷ niệm, không cần huynh giúp ta nữa.

Tấm mộc bài buộc bằng dây tơ đưa qua lại trước mắt. Vĩnh Dạ cúi đầu buồn bã đưa tay ra cầm lấy. Tấm mộc bài đột nhiên bị nhấc lên cao, nàng cảm hụt. Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên nhìn môi bắt mắt nói: - Lần sau ta tìm việc gì đơn giản hơn, huynh giúp ta làm xong rồi thu về, bây giờ nó là của ta!

Phong Dương Hề bật cười, tiếng cười sáng khoái phát từ nơi yết hầu, vị Thế tử gia được phong làm Vĩnh An Hầu này thật là giống trẻ con. Vĩnh Dạ liếc hắn, từ góc độ của nàng chỉ nhìn thấy lồng ngực phập phồng vì cười và chòm râu rậm rì của hắn. Vĩnh Dạ lùi sau một bước, nàng không quen việc không nhìn thấy mặt đối phương khi giờ trò đùa, như thế không có lợi cho phán đoán của nàng.

Phong Dương Hề mỉm cười đeo tấm mộc bài vào cổ nàng, đôi mắt từng lấp lánh tia nhìn sắc bén, mê hoặc trong bóng đêm khiến nàng cảm hận ấy trở nên dịu dàng khác thường: - Ta hứa với ngươi.

- Huynh không hỏi ta xem là việc gì sao? - Vĩnh Dạ nghĩ, đại hiệp trên đời này đều dễ lừa thêu? Trần trọng tấm mộc bài của hắn khiến hắn cảm động, tràn đầy cảm giác tin tưởng khiến hắn cảm thấy nếu không giúp mình thì thật có lỗi, chủ động lắc đầu từ chối lại khiến hắn tò mò. Nàng chỉ mới dùng một chiêu thuật rất nhỏ, Phong Dương Hề chưa hỏi han gì đã quyết định giúp nàng. Lý Thiên Hựu bảo Phong Dương Hề giúp hắn cũng là như thế sao?

- Ta nghĩ, chắc chắn là ngươi sẽ không bắt ta làm việc gì khó khăn quá, cũng chắc chắn không phải là chuyện thương thiên hại lý. - Giọng Phong Dương Hề khiến Vĩnh Dạ nhớ tới thầy giáo kiếp trước của mình, gương mặt nhân từ nói với một học sinh ưu tú như nàng rằng "Thầy tin chỉ cần con chịu học bài, thì con nhất định sẽ thi được điểm cao".

Vĩnh Dạ lưu luyến sờ tấm mộc bài trên cổ, rồi không hề do dự tháo nó xuống: - Trần Vương gửi quốc thư yêu cầu ta tới chúc thọ, phụ vương đã chuẩn bị tất chu toàn, nhưng ta vẫn muốn mời huynh làm bảo tiêu của ta. - Vĩnh Dạ nở nụ cười rạng rỡ - Nghe nói Phong đại hiệp mười lăm tuổi đã đầu ngang cơ với cao thủ đệ nhất Trần quốc ở Tấn Ngọc Quan, có huynh thì Vĩnh Dạ đi sứ sang Trần cũng an toàn hơn.

Mời hắn làm bảo tiêu ư? Vị Thế tử này từ nhỏ đã ốm yếu lắm bệnh, xem ra rất sợ hãi thế giới bên ngoài. Phong Dương Hề hiểu ra, cầm tấm mộc bài trên tay nàng, đeo lại vào cổ nàng: - Ta vốn cũng định sang nước Trần một chuyến, ta sẽ âm thầm bảo vệ ngươi.

Lần này không tính!

Vĩnh Dạ vui mừng muốn ngắt, toét miệng ra cười: - Thế có phải là ta lời rồi không? Huynh nói rồi là không được hối hận đấy nhé! - Nàng cười cười bồng, được mấy bước lại quay đầu cười với Phong Dương Hề - Y phục của huynh chọn khá lắm! Chỉ có điều râu hơi xấu một chút.

Vĩnh Dạ cười tít cả mắt. Một người muốn tìm mình để giết mà lại chịu làm bảo tiêu cho mình khiến nàng cảm thấy vô cùng tự hào.

Phong Dương Hề không nhịn được bật cười, cúi đầu nhìn bộ hắc y mới mua. Khá lắm? Có trời mới biết y phục trong tiệm may khác gì y phục bán ngoài chợ. Vĩnh Dạ nói là thân hình mình khá lắm sao? Phong Dương Hề nhướn mày, vuốt râu, bật cười. Hắn cảm thấy theo Vĩnh Dạ sang Trần quốc, dọc đường chắc chắn sẽ rất thú vị.

Về tới phủ, đêm đã khuya lắm. Ý Hồng và Nhân Nhi chờ mòn mỏi, thấy Vĩnh Dạ mang theo nụ cười quay về thì ra sức ca thán.

Vĩnh Dạ phải nói mãi mới dỗ dành được bọn họ vui vẻ lên, thấy hai người vào phòng ngủ mới lạng lẽ rời Mê Hồn Tán. Nàng nghĩ, tối nay thế nào Lý Ngôn Niên cũng tới.

Nàng thổi tắt nến trong phòng, lát sau, quả nhiên Lý Ngôn Niên xuất hiện. Thấy Vĩnh Dạ ngồi ngay ngắn trên ghế chờ mình, bèn kéo khăn che mặt xuống, cười lạnh: - Giờ cứng cáp rồi phải không? Còn dám mặc cả với son cóc nữa?

- Sư phụ từng nói, chỉ cần tôi không bại lộ thân phận thì son cóc sẽ không nhúng tay vào việc cứu Nguyệt Phách. Nếu y đã là con tốt thì hà cớ gì phải lấy mạng y?

Lý Ngôn Niên hít sâu một hơi. Vĩnh Dạ tin rằng nếu không phải vì mình vẫn còn hữu ích thì ngay bây giờ Lý Ngôn Niên đã giết mình. Nàng mỉm cười nhìn hắn, thong thả nói: - Kế hoạch này nói thật lòng ban đầu không nên cho y tham dự, tôi không hiểu vì sao phải cho Nguyệt Phách tới phủ Hựu thân vương, lại còn như là tặng không? Chẳng lẽ Hựu thân vương đã trả cho son cóc một khoản tiền lớn vì sợ Thái tử ban độc được cho hắn? Nếu vậy thì vì sao hắn còn tỏ vẻ như kiên quyết lấy mạng của Nguyệt Phách? Chẳng lẽ Nguyệt Phách ngoài mặt thì bảo vệ Hựu thân vương nhưng lại âm thầm giúp đỡ Thái tử?

Lý Ngôn Niên nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Vĩnh Dạ trong bóng tối, bỗng dưng thấy hơi hối hận, tiểu tử này từ nhỏ đã có tâm tư thâm trầm, ở son cóc luôn là người gây họa, đã thế Thanh y quái và Trình Diệp Y còn thích nó, lúc nào cũng bảo vệ nó. Son cóc vì sao lại phải Nguyệt Phách tới bảo vệ Hựu thân vương, hắn biết, nhưng không muốn vì vậy mà phá hoại đại kế của mình. Lời Vĩnh Dạ như những cái gai chọc vào mắt hắn, bao nhiêu năm qua, hắn nhẫn nhịn bao nhiêu năm qua để chờ đợi khoảng thời gian này sao?

Hắn ta hít sâu một hơi, cố bình ổn lại hận ý và sự bất lực đang trào dâng trong lòng, bình thản nói: - Ta tới để nói với ngươi, sở dĩ son cóc cho Nguyệt Phách giải độc là vì đã không cần dùng y để kiềm chế ngươi nữa rồi. Hồi Hồn nói, ngươi đã trúng cổ độc, ngươi có muốn biết thăm trạng khi độc phát tác không?

Vĩnh Dạ giật mình, lộ vẻ kinh hãi, đưa tay lên ôm ngực, chỉ mặt Lý Ngôn Niên nói: - Các ngươi thật độc ác!

Lý Ngôn Niên thấy Vĩnh Dạ lộ vẻ hoảng hốt thì cau mày, đây thực sự không giống như tác phong của nó, chẳng lẽ nó không uống giải độc của Hồi Hồn?

Quả nhiên, Vĩnh Dạ bật cười nhe nhò: - Tôi biết, thông thường chỉ cần tôi không phản bội son cóc thì độc tố cũng không phát tác, thậm chí còn có thể sống tới già, đúng không?

- Ha ha, ngươi thông minh lắm. - Lúc này Lý Ngôn Niên mới hết nghi ngờ - Còn nữa, nhiệm vụ lần này mà có một chút sai sót gì, Phong Dương Hề sẽ biết ai là người mà hắn cần tìm. Còn ta thì sẽ nói với Đoan Vương, ngươi chỉ là đồ g i ả.

- Tôi hiểu rồi, sư phụ. Đầu tiên tôi rất thích thân phận Thế tử Đoan Vương, hiện nay còn là Vĩnh An Hầu. Sau này tài sản của Đoan Vương sẽ là của tôi, có quyền có tiền đương nhiên sướng hơn là làm thích khách. Hơn nữa tôi không đánh lại Phong Dương Hề, thích khách sợ nhất là các đại hiệp chính nghĩa mà, phải không? - Vĩnh Dạ nói rất kiên quyết, Lý Ngôn Niên cảm thấy lòng lạnh đi, mình đã dạy ra dạng đồ đệ nào thế này?

Độc ác, bình tĩnh, trông có vẻ rất nhẹ nhàng song đã nói hết âm mưu của son cóc bao nhiêu năm qua.

- Còn nữa, - Vĩnh Dạ đảo mắt - Ông không cần phải giữ Nguyệt Phách trong tay để uy hiếp tôi, tôi chủ động cung cấp một tin tức tốt hiếm có, tôi đã mời Phong Dương Hề hộ tống mình đi Trần quốc. Tin tức này đáng tiền lắm, sau này nếu tôi có bất cứ di động gì, ông chỉ cần nói với Phong Dương Hề thân phận của tôi, chắc chắn hắn sẽ tức tới thổ huyết, không giết được tôi thì không xả được nỗi hận trong lòng. Tôi như thế đã đủ trung thành với Du Li Cốc chưa?

Lý Ngôn Niên khựng lại, đúng là Tinh Hồn rất trung thành, trung thành tới mức khiến hắn sợ hãi. Nghĩ lại đại kế của mình, hắn thở dài nói: - Dù sao cũng từng là sư đồ, nhiệm vụ kết thúc ta sẽ cho ngươi thuốc giải, để ngươi làm một Vương gia phú quý.

- Vĩnh Dạ đa tạ sư phụ, ân tình cao như núi. - Vĩnh Dạ cười rạng rỡ.

- Tới nước Trần, tuy rằng có Phong Dương Hề đó, nhưng rồng mạnh không thắng nổi rắn bản địa, ngươi phải đề phòng một người.

- Ai?

- Đệ nhất cao thủ Trần quốc, Tả tướng quân Dịch Trung Thiên! Hắn và công chúa là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, ái mộ công chúa đã nhiều năm rồi.

Nếu trận chiến ở Tấn Ngọc Quan mà thắng thì hắn sẽ xin Trần Vương cho cưới công chúa.

Dịch Trung Thiên? Vĩnh Dạ ngẩn ngơ mất hai giây, cái tên này mang tới một con sóng rất lớn. Nàng cúi đầu cố nhịn cười đến mức run rẩy cả người, tranh giành công chúa với Dịch Trung Thiên? Thú vị thật!

Lý Ngôn Niên ngạc nhiên nhìn nàng, đột nhiên buông câu hỏi: - Ngươi quen hắn sao?

Nếu không phải là đêm khuya thanh tĩnh sợ đánh thức giấc mơ đẹp của người khác thì có lẽ Vĩnh Dạ đã bật cười lớn. Nàng thở dốc, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất để nói: - Hiện nay thiên hạ chia thành ba phần, nghe nói Dịch Trung Thiên thích nhất là bình luận ba nước, chỉ cần nói tới chủ đề này là hắn đã vô cùng hào hứng. Nghe nói, chỉ là nghe Đoan Vương từng nói tới thôi. - Nàng ho khẽ, hắng giọng rồi tiếp - Sư phụ đừng trách tôi cười, một viên

tướng quân nhà Trần sẽ không dám làm chuyện đại loại như đưa công chúa bỏ trốn đâu, hơn nữa công chúa một lòng nồng ruột muốn 2 được gả vào Đaoan Vương phủ. Hắn muốn nằm trên đầu giường chờ Hồng Hạnh, coi chừng bị công chúa tưởng là kẻ trộm mà đuổi đánh. Ha ha, không giành nổi với tôi đâu.

- Ngựa non háu đá! Phong Dương Hề chẳng qua cũng chỉ chiến hòa với hắn thôi. Hắn ở Trần quốc có uy vọng rất cao, ta sợ người chẳng còn mạng mà trở về. Người mà chết thì đương nhiên công chúa không cưới được nữa rồi. - Lý Ngôn Niên thấy Vĩnh Dạ có vẻ chắc chắn trong lòng thì cũng chỉ cười nhạt. Chích cần Ngọc Tụ tới An quốc, giết được Đaoan Vương, Hựu thân vương không còn chỗ dựa, muốn kéo Thái tử xuống ngựa thì quá khó.

- Nếu tôi chết rồi thì chẳng phải hai nước lại sẽ khai chiến sao? Trần quốc vừa mới chiến bại, giờ nếu lại nổi chiến hòa thì bách tính có đồng ý không? Khiến lòng dân căm phẫn thì cho dù uy vọng của Dịch đại tướng quân có cao đến đâu, e rằng Trần Vương cũng không dám cho hắn làm bừa. Sự phụ không cần lo lắng quá, nhiệm vụ này Tinh Hồn nhất định sẽ thuận lợi hoàn thành.

- Vậy vì sao người còn mời Phong Dương Hề ra tay?

Vĩnh Dạ nhìn Lý Ngôn Niên mỉm cười: - Có một bảo tiêu như thế thì sự phụ cảm thấy Tinh Hồn có cần phải mạo hiểm nữa không? Dịch Trung Thiên muốn tìm tôi quyết đấu cũng không được. Có điều, tìm tôi thì thổ thư từ thì được.

Lý Ngôn Niên nhìn nàng, không biết nên đánh giá như thế nào. Biết rõ rằng Phong Dương Hề đang đi khắp nơi tìm mình để giết mà còn mời hắn làm bảo tiêu. Lý Ngôn Niên nhớ lại nhiều năm trước, khi đứa trẻ này chỉ điểm cho Nguyệt Phách trò "đen ăn đen" để thoát ra khỏi tiểu lâu. Tinh Hồn trước mắt cười ha hả nhìn hắn, nụ cười rạng rỡ, biểu cảm vô tội, một đứa trẻ xinh xắn như thế mà chết thì thật đáng tiếc.

Lý Ngôn Niên thở dài: - Muốn để Dịch Trung Thiên và Phong Dương Hề quyết đấu một trận sống còn ư? Nếu Phong Dương Hề phát hiện ra người lợi dụng hắn, người sẽ chết rất thê thảm.

Vĩnh Dạ chớp mắt: - Đó chẳng phải là điều mà sự phụ và son cóc luôn hi vọng sao? Lẽ ra phải càng an tâm về Tinh Hồn mới đúng chứ?

Lý Ngôn Niên ngỡ ngàng, hắn không biết mình đang có cảm xúc gì, trầm ngâm giây lát rồi nói: - Người tự biết thân biết phận đi!

Sau khi hắn ta đi, Vĩnh Dạ thở phào, nằm dài ra giường. Nàng rất thích nghỉ ngơi lúc đêm khuya thanh tĩnh. Trong bóng tối, đôi mắt nàng sáng rực, một nụ cười nở trên khóe môi, trông như con mèo vừa ăn vụng được cá.

Chú thích: 1 "Hồng" trong "hồng bài", "quan" trong "tiểu quan", "hồng quan" được hiểu là nam kỹ có địa vị nhất.

2 Hồng Hạnh là một nhân vật thời cổ đại của Trung Quốc đã trèo tường ra ngoài ngoại thành.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thân phận bại lộ

Lý Thiên Hựu thì thực sự ngỡ ngàng. Nữ... phò mã? Vĩnh Dạ? Trong lòng y dấy lên một cảm giác vui mừng điên cuồng. Vĩnh Dạ không phải là nam! Đáp án này còn đáng kinh ngạc hơn cả khi y biết mình phải xuất cung, được phong làm Thân vương và không còn cơ hội tranh giành ngôi Thái tử.

Hôm sau Lý Thiên Hựu tới Đaoan Vương phủ. Thấy Đaoan Vương mỉm cười nói Vĩnh Dạ không sao, y nhớ lại cảnh tượng ngày hôm trước, trong lòng khao khát được nhìn thấy Vĩnh Dạ, bèn mang một hộp quà ra, cười nói: - Hoàng thúc, củ sâm này đã thành hình người, để cho Vĩnh Dạ bồi bổ thân t hể.

- Phải rồi, bao nhiêu năm qua Vĩnh Dạ dưỡng bệnh, nói khỏe thì không khỏe, nói xấu cũng không phải xấu lắm, chỉ là hơi yếu chút thôi. Hoàng thượng phái nó sang nước Trần chúc thọ, ta đang phiên muộn chuyện này đây... Thôi bỏ đi, Hoàng mệnh không thể cãi lại, nó cũng nên xuất phủ để xem thế giới ngoài kia thế nào. Nói không chừng chuyến đi này lại khiến sức khỏe khá hơn. Cả ngày cứ ở trong Vương phủ, tinh thần lại càng kém. - Đaoan Vương đưa củ nhân sâm cho tên thị tùng, ra hiệu cho Thiên Hựu ngồi xuống chuyện trò.

Nếu Vĩnh Dạ sang nước Trần chúc thọ Trần Vương thì nàng sẽ đón công chúa về vào Trung thu này... Thiên Hựu bỗng dưng nhớ lại về thanh lệ của công chúa Ngọc Tụ, đi với Vĩnh Dạ có thể coi là một cặp kim đồng ngọc nữ, không hiểu sao trong lòng cứ thấy hơi khó chịu. Nghe Đaoan Vương cảm thán, bèn cười nói: - Thực ra không nhất định phải bắt Vĩnh Dạ đi. Nếu Hoàng thúc không tiện nói thì để Thiên Hựu bẩm báo với Phụ hoàng, ít nhiều cũng nể tình sức khỏe Vĩnh Dạ yếu đuối, tìm người khác mang quà lễ cũng được.

Đaoan Vương lắc đầu: - Thánh chỉ đã hạ, vua không nói chơi, Trần Vương cũng đã biết Vĩnh Dạ sẽ tới, thay người đột xuất sẽ không thể hiện được thành ý của nước ta. Bách tính ở Tân Ngọc Quan mới trải qua chiến tranh, cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

- Hoàng thúc một lòng vì nước, tấm lòng này sáng tỏ trăng sao. Nhưng đường sang nước Trần xa xôi diệu vợi, sao có thể an tâm cho Vĩnh Dạ đi một mình? - Chuyến đi này ít nhất phải mất hai tháng, nhiều cũng mất gần nửa năm, Lý Thiên Hựu thấy không nỡ, bản thân mình lại không thể rời khỏi kinh đô, nhất thời thấy hơi khó xử.

Đoan Vương liếc nhìn thần sắc của chàng, trong mắt lóe lên một tia nhìn u ám, Thiên Hựu đang lo lắng cho Vĩnh Dạ? Ý niệm trong đầu thay đổi, ông đứng lên: - Không cần phải lo, ta sẽ phái Bảo Kỳ Lâm tướng quân hộ tống nó. Có lẽ Trần Vương cũng chẳng dám gây khó dễ gì cho nó. Tiểu tử của Du Li Cốc con mang về đi.

- Không vội, con đi thăm Vĩnh Dạ đã. - Lý Thiên Hựu nói rồi chấp tay hành lễ với Đoan Vương, rồi đi về phía Hoàn Ngọc viện, gương mặt nở nụ cười tươi tắn.

Vị hoàng đế này khác hai người kia, không những tâm cơ thâm trầm mà lúc nào cũng thể hiện sự hiền hòa trên mặt. Đoan Vương đã quen nhìn thấy Lý Thiên Hựu tỏ ra cung thuận, chẳng mấy khi thấy y sốt ruột như vừa rồi, bất giác thâm kinh hãi trong lòng, chỉ sợ y nhận ra Vĩnh Dạ là nữ thì hồng mắt đại sự, bèn cười nói: - Đi thôi, ta cũng đang muốn đi thăm nó.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Đoan Vương nhìn sắc xuân trong vườn, lên tiếng: - Năm sau Thái tử sẽ cưới Tường Vi Quận chúa, Thiên Hựu cũng nên lập phi thối. Hoàng thượng không giận là vì thương con, hi vọng con tìm được một nữ tử đúng như trong mộng. Nhưng vô hậu bất hiếu, Thiên Hựu lại là trưởng tử, ta làm thúc thúc nhìn con mà cũng thấy sốt ruột thay. Nếu con không lập phi thì năm sau Hoàng thượng sẽ ban hôn cho con vào dịp đại hôn của Thái tử đấy.

Thiên Hựu chỉ thoáng ngớ ngàng, còn chưa nghĩ xong nên trả lời thế nào thì đã thấy một bóng áo tím ngồi trong rừng hoa, bất giác nói: - Nếu Hoàng thúc sinh được con gái thì nhất định Thiên Hựu sẽ hỏi cưới!

Y chỉ đang thương thức phong tư của Vĩnh Dạ, không nhìn thấy biểu cảm lo lắng của Đoan Vương ở cạnh.

- Suy! Nói nhỏ chút, Vĩnh Dạ nghe thấy là nó nổi giận đấy! Nó ghét nhất là bị người khác nói mình yếu đuối! - Về lo lắng trong mắt Đoan Vương càng đậm hơn, lên tiếng nhắc nhở.

Thiên Hựu thở dài, lẩm bẩm: - Vĩnh Dạ chỉ có tật là hơi nóng tính! - Nói rồi đi vào trong sân.

- Thiếu gia! Vương gia và Hựu thân vương tới rồi! - Ý Hồng chạy tới gọi Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ đứng lên quay đầu lại, thấy Đoan Vương và Lý Thiên Hựu bước vào, đôi lông mày đang nhíu giãn ra, mỉm cười: - Phụ vương! Sao lại tới cùng Đại diện hạ thế này? - Nàng thấy Đoan Vương đứng sau lưng Thiên Hựu đánh mắt ra hiệu với nàng, rồi nhìn gương mặt dịu dàng của Lý Thiên Hựu, trong lòng bất giác muốn bật cười.

Người cha này của nàng không những phản đối nàng với Nguyệt Phách, mà còn rất đề phòng cả Lý Thiên Hựu. Nàng thực sự nghi ngờ không biết có phải Đoan Vương thương con quá độ hay không.

Nụ cười của Vĩnh Dạ cũng như vạt áo lụa màu tím nhạt nàng đang mặc, đẹp như hoa như mộng. Lý Thiên Hựu thấy tim mình đập mạnh, vì sao tới giờ y mới phát hiện Vĩnh Dạ còn đẹp hơn cả nữ nhân? Liếc mắt nhìn Đoan Vương, bất giác dấy lên nỗi hoài nghi, tâm tư xoay chuyển, buột miệng nói: - Vĩnh Dạ hôm nay như người trong tranh.... Tính thần có vẻ tốt nhỉ?

Y kịp thời ngừng lời, cười tươi nhìn Vĩnh Dạ, càng nhìn càng thấy Thế tử này quá đẹp, đầu bảng của Mẫu Đơn viện - Mặc Ngọc công tử cũng phải thua kém ba phần. Tường Vi và Ngọc Tự cùng nổi tiếng có nhan sắc, từ nhỏ đã ái mộ Vĩnh Dạ, Vĩnh Dạ thì lại né tránh. Hôm qua nghe nói Vĩnh Dạ bày trò tới Mẫu Đơn viện tìm Mặc Ngọc công tử, chẳng lẽ lại thích kiểu thiếu niên anh tuấn đó sao? Vĩnh Dạ ở chỗ Hồi Hồn của Du Li Cốc chữa bệnh nửa năm... gương mặt Lý Thiên Hựu nhất thời trở nên khó coi. Đồ đệ của Hồi Hồn, chắc chắn Vĩnh Dạ có quen Nguyệt Phách! Nhưng Đoan Vương lại nói hẳn không biết võ công, hơn nữa hẳn và Nguyệt Phách có qua lại với nhau thì chắc chắn phải biết trong thư phòng có độc. Vĩnh Dạ không phải là thích khách áo đen đó, nhưng hẳn gặp Nguyệt Phách lại không chịu nhận người quen, rõ ràng là có tư tình!

Trong đầu Lý Thiên Hựu lướt nhanh qua bộ dạng anh tuấn, thoát tục của Nguyệt Phách, trong lòng bỗng dưng thấy thật khó chịu.

- Ta tới xem đệ đã khỏe chưa, rồi đưa Nguyệt Phách về phủ xử lý. Vĩnh Dạ, đệ có muốn cùng ta về Vương phủ xem ta trút giận thay đệ không? - Trong lúc trò chuyện, Lý Thiên Hựu đã khéo léo cất giấu suy nghĩ của mình, gương mặt nở nụ cười khiêm nhường. Đồng ý hay không đồng ý? Đoan Vương nhìn Vĩnh Dạ một cái, ra hiệu bảo nàng không cần đi.

Vĩnh Dạ chớp mắt: - Chặt tay chặt chân máu me quá, đệ sợ!

- Ta là người tàn nhẫn như thế sao? Nghĩ tới việc y dùng rết cắn ta, còn dám bắt cóc đệ là phải xả mối hận này, cho y một bài học.

- Đại diện hạ muốn trút giận cho đệ mà đệ không đi thì không nể mặt Đại diện hạ chút nào. Phụ vương, con đi rồi sẽ về. - Vĩnh Dạ thoáng ngăn người rồi lập tức quyết định, nàng vẫn không an tâm.

Đoan Vương bất lực, trong lòng thấy hơi hối hận, Vĩnh Dạ thực sự quá quan tâm tới tiểu tử đó, lời đã thốt ra khỏi miệng, ông cũng không tiện ngăn cản, chỉ dặn dò: - Ý Hồng, người lấy thêm áo choàng rồi hầu hạ thiếu gia cho tốt. Đi sớm về sớm, mấy hôm nữa phải khởi hành sang Trần quốc rồi, con đã hứa với ta, ở phủ nhiều hơn để bên mẫu thân con.

- Chuyện Vĩnh Dạ đã hứa nhất định không quên đâu. - Nàng cúi đầu không dám nhìn vào mắt Đoan Vương. Nàng từng hứa sẽ để Nguyệt Phách rời khỏi An quốc, sau này không dính líu gì tới y nữa. Nhưng từ nay nàng không được gặp y nữa hay sao? Trong lòng Vĩnh Dạ bỗng thấy hơi lưu luyến. Rồi nàng lại nghĩ, nếu Nguyệt Phách bình an thoát khỏi Du Li Cốc, với y thuật ấy mở một y quán, bình an sống qua ngày có lẽ cũng là một niềm hạnh phúc. Nhớ lại gương mặt anh tuấn đó, nhô lại tâm tư luôn luôn muốn bảo vệ nàng của y là Vĩnh Dạ lại thấy thật ấm áp.

Vẫn là tòa thủy tạ trong phủ Hựu thân vương.

Vẫn đưa Nguyệt Phách vào hồ tâm đình.

Vẫn là Vĩnh Dạ và Lý Thiên Hựu ngồi cách qua một hồ nước.

Bên kia hồ, dương liễu rủ bóng kín mặt nước, bay nhẹ nhàng như không chịu được cơn gió thổi, một màu xanh phi thúy soi xuống làn nước xanh lam của mặt hồ, thân cây dường như sống lại, như một nữ nhân biết múa, đang uyển chuyển lắc lư thân mình, mái tóc dài theo gió tung bay.

Hôm nay nàng sẽ được xem vở kịch nào? Vĩnh Dạ cảm thấy mình không cần xem cũng biết. Nhấp một ngụm trà, trong lòng oán hận nói, chỉ cần Nguyệt Phách không tàn không chết, thì người cứ hành hạ đi, để xem lòng ta rắn hay người độc ác.

- Kịch cũng như đời! - Lý Thiên Hựu nho nhã ngồi xuống, thích thú nhìn Vĩnh Dạ, dường như chuyển từ cái gầy xinh xắn hờ ra khi Vĩnh Dạ cúi đầu xuống, chuyển dần tới khỏe mẽ. Y nhấp một ngụm trà, đột nhiên hỏi: - Vĩnh Dạ, đệ từng hát kịch bao giờ chưa?

Vĩnh Dạ nhướn mày tỏ ý không hiểu.

- Kịch xem nhiều quá, đôi khi cũng thích ngâm nga vài câu. Nếu Vĩnh Dạ cũng thích thì chúng ta có thể thay y phục diễn một đoạn. Có điều đệ nên diễn vai đàn.

Vĩnh Dạ cười khê: - Đại diện hạ nói riêng thế này thì được, nhưng Hoàng thượng hận những kẻ mê kịch nhất, nghe nói tiền triều Khang Hòa Đế chìm đắm trong kịch mà bỏ bê triều chính, khiến nước khác dòm ngó...

Chưa chờ nàng nói xong, Lý Thiên Hựu đã biến sắc mặt, nâng tách trà lên, dùng nắp gạt bọt trà để che giấu tâm trạng: - Đúng thế, nếu không thì bản vương cũng không vì ba tên nội thị chấp hình chết mà bị đui ra khỏi cung.

Ai nói Đại diện hạ là người ôn tồn nhã nhặn, cư xử khoan hồng? Mặt biến sắc còn nhanh hơn lật vở, cái tâm tư thù dai ấy có thể dùng để học thuộc sách vở mà đồ trạng nguyên. Vĩnh Dạ khinh bỉ nghĩ, trên mặt thì lộ vẻ kinh ngạc: - Phụ vương nói, sớm xuất cung giúp Đại diện hạ bồi dưỡng thể lực, triều đình hiện nay được chia thành hai phái, các quan viên trung thành với Đại diện hạ không biết có bao nhiêu. Không lẽ ba nội thị chấp hình năm xưa đúng là do Đại diện hạ... - Ánh mắt lộ vẻ như không dám tin. Việc này là nàng xúi giục Thái tử Thiên Thụy làm, lẽ nào lại không biết? Nhưng nàng cứ muốn Lý Thiên Hựu phải nổi cáu.

Lý Thiên Hựu cảm thấy khó chịu bởi lời nói của Vĩnh Dạ, nhưng vẫn không phản ứng gì. Năm xưa há miệng mắc quai, ngay cả Hoàng thượng cũng cảm thấy y phải chịu thiệt, thế nên mới mất mặt mất vẻ cho huynh đệ họ xây dựng thể lực riêng, không làm ảnh hưởng tới căn cơ của An quốc là được. Trong lòng y hiểu rõ, tuy rằng để mặc họ, nhưng có Đoan Vương trong triều thì chẳng ai dám quấy tới kim điện.

Thiên Hựu mỉm cười: - Thiên lý còn đó, rồi có ngày sự thật sẽ được phơi bày. - Nói xong bèn vỗ tay.

Cánh cửa sổ hồ tâm đình mở ra, Nguyệt Phách đứng trong đình y như ngày hôm đó, tà áo trắng vẫn còn dính vết máu, hai bên là hai tên thị vệ.

- Vĩnh Dạ, đệ muốn cho y bài học như thế nào?

- Đại diện hạ giáo huấn môn khách có quy củ riêng, đương nhiên là giỏi hơn Vĩnh Dạ rồi, đệ ngồi xem là được.

Lý Thiên Hựu mỉm cười nhìn nàng: - Đệ thấy khắc trên trán y một chữ "Nô" để y lúc nào cũng nhớ tới được không?

Lý Thiên Hựu, người mà dám làm thế thì ta sẽ khắc trên trán người hai chữ "Khốn nạn", để người từ bỏ dã tâm làm Hoàng đế. Vĩnh Dạ thầm chửi trong lòng, nhưng trên mặt lại không thể không biểu hiện sự không nỡ. Đánh vài roi hay vài gậy không sao, muốn khắc chữ trên mặt Nguyệt Phách? Vĩnh Dạ nghĩ, hôm nay nàng không mang thêm chút âm khí, chỉ có chục thanh phi đao với trăm mũi tên sắt mà thôi.

Một chút bất nhẫn này khiến Lý Thiên Hựu nổi lòng đỏ kị, khóe miệng nhếch lên đầy độc ác. Từng từ từng chữ rít qua kẽ răng: - Vĩnh Dạ tiếc gương mặt đó ư? Thì ra đệ thực sự thích những nam tử xinh đẹp!

Vĩnh Dạ giật mình, Lý Thiên Hựu đang nói gì thế? Không lẽ Lý Thiên Hựu nhận ra mình là nữ? Nàng nhớ lại mình kiếp trước qua mười tám năm, cảm giác làm nam tử đã hoàn toàn biến mất. Lý Thiên Hựu lại cho nàng một vài chuyện cũ và kinh nghiệm sát thủ vẫn tồn tại cùng thời gian. Vĩnh Dạ chợt dạ che miệng ho khan một tiếng, tay áo dài nhất thời che khuất cả gương mặt.

Lý Thiên Hựu đột nhiên vươn tay nắm cổ tay nàng, mỉm cười nói: - Nếu Vĩnh Dạ đã thích thì sao ta nỗ lực làm việc khiến Vĩnh Dạ đau lòng?

- Đại diện hạ đối với Vĩnh Dạ tốt quá. - Vĩnh Dạ cũng cười, rồi lẳng lặng định dịch tay ra. Lý Thiên Hựu siết mạnh tay, nàng không cự quấy nữa, mặc cho các ngón tay của y vuốt nhẹ lên cổ tay mình. Không biết vì sao, trước biểu cảm vô cùng dịu dàng của Lý Thiên Hựu, nàng cứ cảm giác như có một con rắn đang trườn trên tay mình.

- Sức khỏe của thiếu gia không tốt, chẳng mấy khi ra ngoài, nhưng lại có làn da rất đẹp. Sao người lại nổi da gà thế này? Lạnh ư? - Ý Hồng lập tức khoác áo lên vai cho Vĩnh Dạ, nhân cơ hội đó định khiến Đại diện hạ phải buông tay ra.

Lý Thiên Hựu đưa tay buộc áo cho Vĩnh Dạ, nhân tiện nắm lấy tay nàng.

Khớp xương nhỏ nhắn, các ngón tay sờ vào có cảm giác trơn mịn, bỗng dưng y rất muốn nhìn xem Vĩnh Dạ cười hết y phục ra trông sẽ như thế nào, ánh mắt dịch chuyển từ những ngón tay thon dài lên gương mặt hơi cúi của Vĩnh Dạ.

Trán, mắt, lông mày, môi, cằm, cái gì cũng vô cùng hoàn mỹ, điểm duy nhất không đẹp trong vẻ đẹp đó là làn da của Vĩnh Dạ, nhợt nhạt, u ám, mang tới cảm giác yếu ớt, bệnh tật.

Thật đáng tiếc... con trai của Đoan Vương, Vĩnh An Hầu của Hoàng thượng, y không dám. Thiên Hựu lưu luyến buông tay ra, cổ nén ham muốn trong đáy tim, nhìn Nguyệt Phách ở hồ tâm đình.

Tuy trên người đầy vết thương, toàn thân là vết máu, tóc xơ rối tung nhưng vẫn toát lên vẻ siêu phàm, thoát tục. Y không thể có ý định gì với Vĩnh Dạ, không lẽ già đờ thi được?

Lý Thiên Hựu lạnh lùng nói: - Ném xuống hồ cho tỉnh táo, phải nhớ là người đang uống nước ở phủ của ai!

Hai tên thị vệ bèn ném Nguyệt Phách xuống hồ.

Lúc rơi xuống nước, Vĩnh Dạ thấy ở chân Nguyệt Phách bị còng bởi một sợi xích rất thô, sợ y nổi lên giãy giụa hay sao? Trái tim Vĩnh Dạ như bị ai đánh mạnh, chăm chú nhìn vào hồ tâm đình. Nàng bỗng bật cười, cảm thấy mình thật máu lạnh, thậm chí còn chẳng chau mày lấy một cái.

Lý Thiên Hựu liếc nhìn gương mặt của Vĩnh Dạ, lại còn cười ư, y thấy thật thán phục. Tường Vi đối xử như thế mà không một chút rung động, nay nhìn Nguyệt Phách bị hành hạ mà vẫn tỏ vẻ thản nhiên. Bao nhiêu năm qua, rất ít khi thấy Vĩnh Dạ nổi giận hay khó chịu. Năm xưa bị mấy gậy của Đoan Vương đánh ngất đi mà không thấy rơi một giọt lệ, Vĩnh Dạ là người vô tình với Nguyệt Phách, hay vốn là một kẻ máu lạnh?

- Vĩnh Dạ, nếu đệ thực sự thích y thì ta bảo y theo đệ được không? - Lý Thiên Hựu thăm dò.

- Không cần, y thuật của y cao minh, công phu hắc độc cũng giỏi, đệ không muốn ngày nào ăn cơm cũng phải thối thòm. - Vĩnh Dạ lập tức từ chối, trong lòng thầm đếm tới sáu mươi mốt. Một phút một giây, một người không biết nội công chỉ nhìn thôi được khoảng hai tới ba phút, mà Nguyệt Phách lại còn bị thương, liệu y có chịu nổi không?

Lý Thiên Hựu nhìn nàng cười: - Cũng đúng, tại ta suy nghĩ không chu đáo, người như thế nếu không thể trung thành thì giữ lại thật chẳng đáng yên tâm.

Chàng ta xua tay, Vĩnh Dạ thầm thở phào nhẹ nhõm. Thị vệ kéo mạnh, một bóng trắng từ trong nước bay ra, làm bọt nước bắn tung tóe. Nguyệt Phách ngã phịch xuống hồ tâm đình, thất lưng còn bị buộc dây thừng, chiếc áo trắng muốt dính chặt lên người, ho khù khụ.

Vĩnh Dạ chưa bao giờ cảm ghét nhân lực của mình đến thế. Nàng nhìn thấy rõ ràng theo mỗi tiếng ho, Nguyệt Phách lại thổ ra một ngụm máu, chẳng mấy chốc, chiếc áo bảo vốn đã nhuộm máu lại dính thêm máu mới, nhuộm tà áo ướt thành màu hồng nhừ mắt. Trước mặt dường như có một đám mây màu hồng, một cảm giác đau nhói ập tới, nàng chỉ có thể đứng nhìn y như vậy thôi sao?

- Vĩnh Dạ, sao thế? Sao sắc mặt khó coi thế. - Lý Thiên Hựu quan tâm hỏi.

Ánh mắt Vĩnh Dạ dừng lại nơi mặt hồ. Từng sóng nước loang ra, có lẽ Nguyệt Phách đã bị chìm xuống tận đáy, lúc giãy giụa mới khiến một ít thủy tảo nổi lên mặt nước, mặt hồ dần dần khôi phục lại sự tĩnh lặng. Nàng lạnh nhạt nói: - Đệ chưa từng thấy hình phạt nào như thế này, có lẽ còn khiến y khó chịu hơn cả roi của phụ vương.

- Vĩnh Dạ đã nói thế thì bảo y nhận lỗi là được rồi. Nghe đây, người nhận lỗi và thể trung thành với bản vương, bản vương sẽ tha cho người. - Lý Thiên Hựu nói.

Giọng y nghe rất ôn hòa, thậm chí có thể nói là dịu dàng. Nhưng Vĩnh Dạ biết, qua mấy trượng mặt nước, để cái âm thanh nho nhã lịch thiệp này truyền được tới tai Nguyệt Phách là phải dùng nội lực.

Nguyệt Phách tạm dừng ho, cười lớn: - Con mẹ nó, bớt nhiều lời?

Vĩnh Dạ không nhìn được bật cười, nàng nhớ lại hồi nhỏ Nguyệt Phách cứ lúc nào nổi nóng là lại chửi người ta như thế. Hóa ra tận sâu thẳm trong nội tâm y vẫn không hề thay đổi, mặc cho ngoại hình như thần tiên thoát tục. Có thể lớn tiếng mắng chửi thì có lẽ là không sao. Trong lòng nàng càng thấy sốt ruột, từ phủ tới đây đã gần một canh giờ, chẳng lẽ Ánh Từ vẫn chưa tới?

Lý Thiên Hựu thấy Vĩnh Dạ cười thì mặt sầm xuống, quát: - Xem ra vẫn chưa tỉnh táo hẳn!

Nguyệt Phách lại một lần nữa bị ném xuống nước, Vĩnh Dạ nhìn mặt nước chăm chú, thấy những con sóng do Nguyệt Phách giãy giụa lan dần ra, nàng lại nhớ tới con giun bị mình thả vào đầm câu cá, sau một hồi bị hành hạ, cá chưa ăn được mà giun đã tắt thở. Bàn tay được che kín bởi tay áo nắm thật, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng cho Lý Thiên Hựu một chưởng. Chờ chút nữa, nàng đếm thầm trong lòng, tính toán thời gian Nguyệt Phách có thể nín thở, dường như vẫn dần lên mặt nước, nơi ánh mắt chạm tới, một con thủy tảo dần dần bị sóng nước cuốn ra xa, bàn tay nắm chặt dần dần lỏng.

- Vĩnh Dạ đã không cần thì một con ngựa bất kham như y giữ lại cũng phiền phức, lại còn phải đề phòng y phản bội. Không thể không nói rằng người đi ra từ Du Li Cốc, cho dù là một kẻ đả bị bỏ rơi cũng đều là cao thủ. Không hồ là tổ chức thích khách đệ nhất thiên hạ! - Lý Thiên Hựu nhớ tới hắc y nhân từng xông vào thư phòng của mình, vô cùng cảm thán.

Lúc này Vĩnh Dạ mới ngạc nhiên hỏi: - Vì sao bên cạnh Đại điện hạ lại có người của Du Li Cốc? Cứ như là quà tặng cho huynh vậy. - Nàng vẫn luôn

muốn tìm hiểu vấn đề này. Rốt cuộc là Du Li Cốc phái người vào phủ Hựu thân vương, hay là có người ủy thác Du Li Cốc làm nhiệm vụ? Là Lý Thiên Hựu đang nói dối, hay bản thân Lý Ngôn Niên cũng không biết?

-2 Ta cũng không rõ, có một hôm y tới đây, nói là nhận sự ủy thác của Đông chủ, tới bảo vệ ta. Đường nhiên là ta chỉ đành nhận lấy thôi, huống hồ y thuật của y cao minh, lại giỏi dùng độc. Có một lần còn nhờ y mà suýt bắt được một tên thích khách... - Lý Thiên Hựu nói rồi dời ánh mắt, nhìn xuống chân Vĩnh Dạ- Vĩnh Dạ đã mười tám rồi, cơ thể mỏng manh, mà chân cũng nhỏ.

Vĩnh Dạ đột nhiên nghe thấy câu này thì vô thức rút chân về, thấy trong mắt Lý Thiên Hựu lóe lên vẻ hoài nghi, bèn đập bàn tức giận: - Đại diện hạ cũng muốn giết cọt Vĩnh Dạ sao? Cho dù có mỏng manh tới đâu thì cũng cao hơn Ngọc Tự công chúa nửa cái đầu! Hôm nào sang nước Trần chúc thọ, nếu đại thần Trần quốc mà nói thế là Vĩnh Dạ sẽ trở mặt ngay đấy!

Lý Thiên Hựu giật mình, giờ mới nhớ ra Vĩnh Dạ sắp sang nước Trần, tháng Tám này sẽ cưới công chúa về. Nếu hán mã là nữ thì Doan Vương đã phạm tội khi quân, gây ra thù hằn giữa hai nước, hai tội danh này đủ để chặt đầu rồi. Rồi lại nghĩ lại là nam thì đã sao? Mình đã muốn có, không lẽ hán còn chạy được? Sau này... ánh mắt Lý Thiên Hựu không còn nhìn mặt hồ nữa mà quay người nghiêm túc nhìn Vĩnh Dạ nói: - Vĩnh Dạ, nói thực lòng, ta không an tâm lắm về công phu của Báo Kỳ. Lâm tướng quân, đệ sang nước Trần ta thấy hơi lo lắng.

Nếu không phải Nguyệt Phách còn đang ở trong nước, nếu thực sự chỉ là uống trà ngắm cảnh, có lẽ cái ngữ khí ấy, cái thần thái ấy có thể coi là rất chân thành. Chỉ tiếc là Lý Thiên Hựu không phải người hiền lành. Nếu mà tin vào sự dịu dàng trên gương mặt người, tưởng rằng người là một quân tử thực sự thì ta chẳng cần phải đối phó với Du Li Cốc nữa, xương cốt ta không biết đã chìm tới tận đâu.

Ánh mắt Vĩnh Dạ cũng không hề liếc ra mặt hồ, thần nhiên cười: - Nước bại quân dùng công chúa để hòa thân, e rằng chẳng dám hạ thủ với đệ. Đừng nói là hạ thủ, cho dù là sỉ nhục đệ nửa câu có lẽ Trần Vương cũng chẳng dám.

- Ta chỉ lo lắng thôi, hay là ta phái mấy thị vệ có võ công giỏi trong phủ đi theo đệ nhé.

Vĩnh Dạ luyến tiếc nói: - Chỉ tiếc là Đại diện hạ không thể rời khỏi kinh đô, nếu có thể được Đại diện hạ đồng hành thì dọc đường vừa không lo buồn bã, cô đơn, lại còn an toàn. Có điều... Phong Dương Hề đại hiệp đã đồng ý hộ tống Vĩnh Dạ, lại thêm đội tinh nhuệ Báo Kỳ, Đại diện hạ không cần phải lo lắng.

Trong mắt Lý Thiên Hựu lóe lên vẻ kinh ngạc. Nếu không phải Vĩnh Dạ hán lực hơn người thì có lẽ đã không nhận ra. Vĩnh Dạ đặc ý nghĩ, không ngờ tới phải không? Cánh tay phải đặc lực của người giờ đã bị ta sử dụng. Liệu người có đánh nhau với Phong Dương Hề không?

- Như thế càng tốt, ta cũng yên tâm hơn. - Lý Thiên Hựu lạnh nhạt buông một câu rồi mới nhớ ra Nguyệt Phách, phẩy tay bảo thị vệ kéo y lên - Suýt nữa thì quên mất còn có người đang ở trong nước để tẩy não, đừng làm y chết đuối, Vĩnh Dạ sẽ sọ đấy.

Vĩnh Dạ nghe vậy vội vàng lấy tay che mắt, miệng lắp bắp: - Nghe nói người chết đuối đáng sợ lắm, bụng sẽ trương lên. Trời ơi, đệ đã nói đệ không dám chứng kiến mấy việc đáng sợ này rồi mà, Đại diện hạ xấu quá.

Lý Thiên Hựu cười ha ha, đưa tay gạt tay Vĩnh Dạ xuống: - Vĩnh Dạ thật đáng yêu! Sợ thì quay đầu sang đây nhìn ta...

Vĩnh Dạ ngoan ngoãn quay đầu, thấy Lý Thiên Hựu còn chưa dứt câu thì sắc mặt đã lập tức thay đổi.

Một tiếng động lớn vang lên, Lý Thiên Hựu đứng bật dậy, nhìn chăm chăm về phía hồ tâm đình. Vĩnh Dạ cười thầm, ngẩng đầu nhìn chàng ta, giọng run rẩy: - Chết... đuối... thật rồi hả?

- Truyền lệnh của ta, tìm kiếm kỹ càng hai bên bờ sông Tần, phong tỏa Mẩu Đồn viện cho ta! - Lý Thiên Hựu không đáp lời Vĩnh Dạ, trong giọng nói mang theo nộ ý không che giấu được.

Lúc này Vĩnh Dạ mới thông thả quay đầu, thấy ở giữa hồ tâm đình là một tảng đá to dưới đáy hồ, sợi xích sắt thì buộc vào dây thừng. Nguyệt Phách đã biến mất tăm mất tích.

- Á! Chắc chắn là người của Du Li Cốc cứu y đi rồi! - Vĩnh Dạ vẫn không quên vụ tội cho Du Li Cốc.

Lý Thiên Hựu lại quát: - Không cần phong tỏa Mẩu Đồn viện nữa. Lực soát cho kỹ!

- Vì sao không phong tỏa Mẩu Đồn viện nữa? - Vĩnh Dạ ngờ ngạc.

Bởi vì phụ vương đệ từng nói không được động vào Mẩu Đồn viện! Câu này Lý Thiên Hựu cho dù thế nào cũng không thể nói với Vĩnh Dạ, đành cười khò nói: - Kim tử chiều bài của Du Li Cốc, người đã giao cho ta, mình không canh giữ được lại tới đòi người thì chẳng phải là tự làm trò cười cho chúng sao? Việc mất mặt thế này tốt nhất là âm thầm điều tra vẫn hơn.

Vĩnh Dạ thờ dãi, nhìn Lý Thiên Hựu đầy thông cảm, rồi lại thêm một mồi lửa: - Đúng thế, Thái tử chỉ cần biết Đại diện hạ có bất cứ khiếm khuyết nào là cũng sẽ phóng đại lên, nói không chừng còn nói Đại diện hạ quản trị bất nghiêm, thành trò cười...

- Hán ư, Thái tử diện hạ là quốc quân tương lai, hán mã cười, ta là thần tử chỉ đành nghe thôi. - Một nụ cười giễu cợt thoáng qua trên môi Lý Thiên Hựu.

Nguyệt Phách được cứu, Vĩnh Dạ cũng chẳng còn hứng thú gì với phủ Hựu thân vương nữa, bèn chấp tay cáo từ Lý Thiên Hựu, đưa Ý Hồng thông thả rời đi.

Lý Thiên Hựu nhìn theo bóng Vĩnh Dạ, rồi nhìn bóng Ý Hồng, sự hoài nghi trong mắt càng rõ hơn. Nghĩ ngợi giây lát, y thay y phục rồi cũng rời khỏi Vương phủ.

Qua một hành lang, phía sau giếng trời là một cánh cửa hoa, bước vào cửa, trước mắt sáng bừng lên, một hồ nước màu xanh ngọc bích như dải lụa đang uốn lượn, dịu dàng tỏa sáng. Một cây cầu đá chín khúc vắt ngang mặt hồ, đầu bên kia là một tòa lương đình chớp nhợp.

Màn đêm buông xuống, men theo cây cầu đá chín khúc tới tận lương đình là một hàng dài những ngọn đèn lồng, ánh đèn chiếu xuống mặt nước, tỏa sáng cùng ánh trăng. Đưa mắt nhìn ra xa, có người sẽ hoài nghi liệu đây có phải là chốn bồng lai tiên cảnh.

Trong đình có ba người là vợ chồng Đoan Vương và Vĩnh Dạ.

Các thị tòng tự giác lui ra ngoài. Rất nhiều năm trước, khi Đoan Vương tìm được Thế tử đã lập ra một quy định, khi nào họ cùng Thế tử dùng cơm là không ai được phép tới gần.

Đoan Vương chỉ ngăn hành động đó của Vương phi được một lần, hai lần chứ không ngăn được mãi. Cho dù ông dùng đại nghĩa hay những việc nghiêm túc để bàn chính sự với Vĩnh Dạ thì Vương phi cũng thường chen vào vài câu khiến ông nổi nóng. Lý Ngôn Niên không chỉ một lần muốn biết ba người nói chuyện gì khi dùng cơm, Vĩnh Dạ chỉ cười: - Sao sư phụ không lặn xuống nước nghe trộm xem sao?

Lý Ngôn Niên quả nhiên cũng làm thế, kết quả là nghe thấy ngữ khí vô cùng nũng nịu của Vương phi và giọng điệu vô cùng dịu dàng của Vương gia mới vỡ lẽ. Vương gia uy nghiêm và Vương phi dịu dàng đoan trang đều đang ghen tuông vì Vĩnh Dạ, thế thì ai mà dám để thị tòng nghe thấy?

Thực tế cũng là vậy. Mỗi lần Vĩnh Dạ ăn cơm đều không dám ăn nhiều, Vương phi thường nghĩ đủ mọi cách dùng các món ngon để mê hoặc nàng, hơn nữa chủ yếu là các món thịt. Bà thường nghĩ nếu Vĩnh Dạ lớn lên rồi thì không thể giả nam nhân được nữa. Từ năm Vĩnh Dạ tròn mười sáu tuổi, Vương phi đã rất thích sưu tầm châu báu, có cơ hội là mang ra quyến rũ nàng.

Những món đồ tinh xảo ấy Vĩnh Dạ cũng thích lắm, nhưng chỉ đành lưu luyến bỏ xuống. Mỗi lần như thế, nàng thường nghĩ, đó chính là bản tính của nữ nhân.

Vĩnh Dạ ăn được mấy miếng mới phát hiện ra cả hai người đều ngồi yên không lên tiếng. Nàng thông thả buông một câu: - Ý Hồng kể hết rồi à?

- Vĩnh Dạ à, tay con sao có thể để cho Đại Hoàng từ sờ tới sờ lui như vậy?

Thế thì sau này phải làm thế nào? - Vương phi lập tức tỏ ra lo lắng.

Chẳng lẽ bắt con phải chặt tay đi để thể hiện sự trong sạch? Vĩnh Dạ buồn bực, buông đũa, xụ mặt: - Lập tức thu dọn hành trang, tốt nhất là sáng sớm mai xuất phát! Để Lý Thiên Hựu đỡ phải nghi ngờ này nọ, hẳn thích thú việc này lắm, con không chịu được!

Wương phi nhìn Đoan Vương một cái, cắn môi, biểu cảm vô cùng đáng yêu.

- Mẹ, đó là hành động chỉ bọn con gái mới làm, sau này chỉ được làm trước mặt phụ vương thôi! - Vĩnh Dạ thực sự không chịu nổi sự nũng nịu, điệu đà của Đoan Vương phi ở bất cứ nơi đâu.

Nụ cười hải lòng nở trên gương mặt Đoan Vương: - Hai mươi năm trước ta đã từng nói câu này rồi. Thấy chưa, Vĩnh Dạ cũng nói thế!

- Nhưng mà... phải xa nhà mấy tháng trời... - Đoan Vương phi không nỡ, nhìn Đoan Vương hi vọng ông vào cung nói rõ với Hoàng thượng, Vĩnh Dạ không phải là Thế tử, dựa vào đâu mà nàng phải hi sinh cho An quốc nhiều như thế. Nàng đã mười tám tuổi rồi, có Quận chúa nhà nào mười tám tuổi mà vẫn còn ở không không?

- Cũng tốt mà, ngoài Du Li Cốc ra thì con chỉ kinh đô, chưa tới những nơi khác, chuẩn bị thêm một chút bạc, ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ vàng bạc!

-

Vĩnh Dạ ngắt ngang lời Đoan Vương phi, mỉm cười đưa mắt nhìn Đoan Vương.

Lời nàng rất hợp tâm ý Đoan Vương, ông khoác vai Vương phi, dịu giọng: - Vĩnh Dạ không giống các Quận chúa khác mà, có cơ hội cho nó ra ngoài cũng tốt. Còn nhớ năm xưa chúng ta tới nước Tây phạt ở phía Bắc du ngoạn không? Nàng hưng phấn như thế nào? Ta nhớ, nàng từng nói nếu có cơ hội sau này nhất định sẽ đi chu du thiên hạ, còn nói nếu có con sẽ cho nó đi cùng, nàng nói...

Giọng Đoan Vương cứ như một khúc nhạc thôi miên, Vĩnh Dạ thấy đôi mắt Vương phi trở nên mờ mờ, một tia ửng hồng lan ra trên gò má trắng trẻo, người bà mềm mại tựa vào lòng Đoan Vương. Nàng lắc đầu, nữ nhân ưa nịnh đúng là không sai, sau này nếu có người nào đó nịnh nàng như vậy thì nàng sẽ thế nào? Mới nghĩ đến đây, cánh tay Vĩnh Dạ đã nổi gai ốc đáng sợ!

Đứng lên, nhanh nhẹn trao đổi ánh mắt với Đoan Vương, Vĩnh Dạ rón rén rời đi.

Vào phòng rồi mới thở phào. Ngày mai, muộn nhất là ngày kia, nhất định phải đi.

Nguyệt Phách cần phải được trà trộn vào đội xe của nàng, Đoan Vương không muốn Lý Thiên phát hiện ra nàng là nữ. Hôm nay Lý Thiên Hựu đã có vẻ hoài nghi, Vĩnh Dạ cũng không muốn mạo hiểm thêm.

Chuyến đi sang Trần lần này, ngay sau khi vừa có Thánh chỉ Đao Vương đã lập tức bắt tay vào chuẩn bị, nói đi là đi, vô cùng gọn gàng.

Vĩnh Dạ vừa tỉnh ngủ, thấy Ý Hồng đã đeo tay nài lên vai, bất giác thấy kỳ lạ: - Người cũng muốn đi ư?

Ý Hồng mỉm môi cười: - Thiếu gia đi đâu, Ý Hồng đương nhiên phải theo tới đó. Vương gia, Vương phi đã dặn Ý Hồng phải chăm sóc thiếu gia thật tốt.

Vĩnh Dạ bị nàng coi như trẻ con, nổi lòng bị phẫn, hóa ra Ý Hồng là do phụ vương cài cắm bên nàng, chẳng trách mãi không chịu lấy chồng. Thế còn Nhân Nhi và Lâm Thúy thì sao? Hơn nữa ba người không biết võ công, thế nên mới giấu được mình và Lý Ngôn Niên. Luận về tâm cơ thì đúng là nàng còn thua Đao Vương xa lắm! Nhận thức này khiến Vĩnh Dạ càng thiếu tự tin hơn về hiệu quả giả nam trang của mình.

Trên mặt nàng vẫn nở nụ cười, nhón chân lên ôm mặt Ý Hồng, dịu giọng nói: - Ý Hồng si tình Vĩnh Dạ quá, thù thân không cưới. Cho dù sau này công chúa có vào cửa thì cũng nhất định phải bắt nàng ta gọi nàng một tiếng tỷ tỷ.

Ý Hồng ngây người, Vĩnh Dạ đã xoay người nàng một cái rồi bật cười to: - Khá lắm, phụ vương không những da mặt dày mà còn giáo hoạt nữa, ta tính đi tính lại vẫn không tính được người còn chiều này, bảo ta không nhận người cũng không được.

- Thiếu gia thật chẳng nghiêm túc gì cả! - Ý Hồng chép miệng, vui vẻ đi chuyển hành lý.

Trong thư phòng của Đao Vương, Vĩnh Dạ cung kính dâng cho ông tách trà, Đao Vương đón lấy thưởng thức, gương mặt ánh lên vẻ hài lòng.

- Vĩnh Dạ, thích khách của Du Li Cốc con quen bao nhiêu?

- Một người, Nguyệt Phách. - Vĩnh Dạ thần nhiên. Khi ở trong nội viện của Đao Vương là lúc nàng thả lỏng nhất, rửa lớp dịch dung đi, để lộ dung nhan như hoa như ngọc.

Đao Vương uống một ngụm trà, nhìn nàng tán thưởng. Vĩnh Dạ trong bộ áo bào rộng màu tím nhạt trông phong độ hơn người, ông rất đặc ý, và cũng rất tự hào. Có một đứa con xuất sắc như thế, làm cha mẹ có lý nào lại không tự hào được không? Huống hồ nàng lại còn thông minh và hiểu chuyện.

- Con từng nghe nói tới cái tên Tinh Hồn chưa? Nghe đồn Tinh Hồn là một thích khách sở trường khinh công, ám khí, hơn nữa còn xảo trá, độc ác, ngay cả Phong Dương Hề cũng từng bị hấn hại. Bao nhiêu năm qua đất kinh đô cứ nghe thấy cái tên Tiểu Lý phi đao là biến sắc, không biết có phải hấn thực sự mang họ Lý không?

Vĩnh Dạ cau mày, thế là có ý gì? Nàng thưởng thức một ngụm trà, hàng lông mày không hề động đậy. Phụ vương đang thăm dò nàng hay là đã biết rõ sự tình? Vĩnh Dạ nhanh chóng phủ định phán đoán này. Du Li Cốc tuyệt đối không thể bại lộ thân phận của nàng.

- Phụ vương định nói gì?

Đao Vương thông thả nói: - Con đã không quen biết hấn, sao còn để hấn cứu Nguyệt Phách đi?

Vĩnh Dạ há hốc miệng, có người đứng trước mặt nàng mà vu oan giá họa sao?

- Đâu có ạ.

Lúc này Đao Vương mới lộ vẻ kinh ngạc, không phải là Tinh Hồn? Vĩnh Dạ cũng không quen thích khách này. Ông cau mày: - Không phải Nguyệt Phách là do con cứu sao? Con gấp rút đi nước Trần ngay hôm nay chẳng phải là vì muốn đưa y ra khỏi kinh đô sao?

- Là con tìm người cứu y chứ không phải Tinh Hồn.

Đao Vương đưa một tờ giấy cho Vĩnh Dạ, trên đó vẽ hình một nam tử che mặt, còn có hình vẽ của Nguyệt Phách, viết Hựu thân vương treo thưởng một vạn lượng bạc trắng cho ai bắt được hai người này.

Vĩnh Dạ cười khổ.

- Con không biết.

- Không phải con thì tốt, không thể để Hoàng thượng biết con có mối quan hệ mật thiết với Du Li Cốc. - Khi nhắc tới hai tiếng Hoàng thượng, giọng Đao Vương nhẹ như làn khói đang bốc lên từ miệng tách trà.

Hoàng thượng biết mình là nữ thì cũng biết mình bị Du Li Cốc lấy thật thay giả, trở thành Thế tử, Hoàng thượng lại còn hạ chỉ cho mình cưới công chúa, nhưng không thể để Hoàng thượng biết mình có quan hệ mật thiết với Du Li Cốc. Tâm trạng Vĩnh Dạ bất giác trở nên nặng nề.

Chắc chắn là Đao Vương nói nàng thiếu niên không hiểu chuyện, lợn què chữa thành lợn lành được đưa về nhà, nhưng lại may mắn vì không nói với Đao Vương mình chính là Tinh Hồn. Có lẽ một ngày nào đó, nàng có thể khiến cho cái tên ấy biến mất một cách sạch sẽ.

- Ý Hồng biết chuyện từ khi nào?

- Từ khi bọn ta nhận lại con.

Vĩnh Dạ đứng lên cười nói: - Phụ vương làm việc cao thâm khó lường, Vĩnh Dạ thán phục! Chỉ có điều con rất không thích! Không thích! - Nói xong giận dỗi quay người bỏ đi.

Cho dù đối với nàng tốt đến đâu nhưng che giấu nàng vẫn là không tốt.

- Con giận bản thân mình không nhận ra ư? Bất cứ việc gì... bất cứ ai cũng không thể tính toán được hết mọi việc. Chẳng lẽ con không có lúc nào nằm ngoài tính toán của ta sao? - Giọng nói ôn tồn của Đoan Vương vang lên sau lưng, Vĩnh Dạ khựng lại.

Quả thật nàng có một tâm lý cuồng ngạo. Có ký ức của kiếp trước, có kinh nghiệm giết người rất phong phú, có một tâm tư cẩn mật, nàng không coi người của thế giới này ra gì. Vậy mà Đoan Vương đã cho nàng một bài học, một bài học còn khiến nàng thê thảm hơn cả quyền cước. Tự tưởng rằng bọn Ý Hồng không hay biết gì, tự tưởng rằng mình đang thấy tiếc cho Lâm Thúy. Nàng nhớ tới Nguyệt Phách, nhớ tới ánh mắt của Lý Thiên Hựu, nhớ tới võ công của Phong Dương Hề, và cả sự gian xảo của Lý Ngôn Niên. Bản thân mình thực sự đã có thể tính toán được hết mọi việc hay chưa?

Thấy nàng cúi đầu im lặng, Đoan Vương hơi đau lòng, dịu giọng nói: - Con luôn làm rất tốt, ngay cả phụ vương cũng phải phục, đừng tự trách mình. Nếu không phải là nhận được con thì phụ vương cũng không nhận ra sai sót gì.

Đây có phải là vừa đánh vừa xoa không? - Vĩnh Dạ vẫn chưa hết giận.

Đoan Vương mỉm cười: - Nếu con thích thì ngày nào phụ vương cũng cho con ăn kẹo.

Vĩnh Dạ lẩm bẩm: - Đừng có ngày nào đó bán con đi mà con không biết.

- Chuyện bán con gái cầu vinh cũng chưa chắc là ta sẽ không làm, con phải chuẩn bị sẵn tâm lý!

Vĩnh Dạ bịt chặt hai tai, bô đi: - Coi chừng con bỏ nhà ra đi, không nhận hai người nữa!

Đoan Vương không nói gì nữa, nhìn Vĩnh Dạ nghĩ, nên tìm cho nàng một nơi trước thôi, bỏ nhà ra đi thì cũng phải có cái tổ trú chân chứ. Nhưng tìm cái tổ nào cho nàng hài lòng mà mình và Vương phi cũng hài lòng đây? Đoan Vương thấy hơi đau đầu.

Đội xe đã đứng thành hàng dài ở con phố phía Tây. Được biết Vĩnh An Hầu đi sứ sang nước Trần, vì sự kính trọng với Đoan Vương và sự tò mò với tướng mạo Vĩnh An Hầu nên các bách tính chen chúc tới coi nhiệt náo, chỉ trò đội xe bàn tán xôn xao khắp con đường. Vĩnh Dạ ngồi một mình trong xe ngựa, vờ như không nghe thấy tiếng người ồn ào ngoài kia.

Mười cỗ xe ngựa, nàng ngồi một cỗ, Ý Hồng ngồi một cỗ, ba cỗ chở hành lý, năm cỗ chở lễ vật. Một trăm Báo Kỳ tinh nhuệ, đội ngũ vô cùng hoành tráng. Các bách tính đứng xem rất đông, đội xe xuất phát vào giờ Thìn, đi tới giờ Tị mới tới được công Chu Tước.

- Dừng! - Một giọng nói ở công thành vang lên.

Không lâu sau, Phiêu Kỳ tướng quân năm xưa nay đã nhậm chức Thiệu Vũ Đô úy, Lâm Hồng Lâm Đô úy đích thân đi tới trước xe ngựa bẩm báo: - Hầu gia, Đại điện hạ tới tiền người?

Tới tận cổng thành tiền? E rằng tới xem ta có đưa Nguyệt Phách xuất thành hay không thì có? Vĩnh Dạ mỉm cười, vén rèm lên nhảy xuống xe. Quả nhiên thấy Lý Thiên Hựu trong y phục thân vương, ngọc thụ lâm phong, đứng ở cổng thành.

- Đại điện hạ thịnh tình như thế khiến Vĩnh Dạ bối rối quá. - Vĩnh Dạ mỉm cười cúi lưng hành lễ.

Lý Thiên Hựu rào nhanh chân tới đỡ lên, nhân tiện nắm tay Vĩnh Dạ: - Vĩnh Dạ phải đi lâu quá, ta thực sự không nỡ, bởi vậy để ta tiễn Vĩnh Dạ ra tới thập lý đình ở ngoại thành.

Vĩnh Dạ thầm kêu khổ trong lòng, luôn miệng từ chối: - Đại điện hạ muốn Vĩnh Dạ tổn thọ sao. Nghe nói Thái tử đã chờ nơi đó...

- Như thế chẳng phải càng tốt hơn sao? Ta với Thái tử, Vĩnh Dạ là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, còn có tình đồng môn, coi như cùng nhau tổng biệt! - Vừa dứt lời, Lý Thiên Hựu đã nhảy lên xe ngựa, giơ tay về phía Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ bất lực, mệt mỏi ra lệnh: - Khởi hành.

Kiểu xe khê động, Vĩnh Dạ mỉm cười: - Thực ra cũng không cần lo lắng, bao nhiêu là lễ vật, có Báo Kỳ, có Phong đại hiệp âm thầm bảo vệ, Đại điện hạ không cần quá lo lắng.

Lý Thiên Hựu mỉm cười, đột nhiên giơ tay ra ôm Vĩnh Dạ vào lòng, Vĩnh Dạ còn chưa kịp lên tiếng, đã thì thào nói bên tai nàng: - Đệ không có võ công, không chống lại được ta đâu. Vĩnh Dạ khựng lại.

Nếu nàng biết võ công thì sẽ giúp Lý Thiên Hựu chứng thực được nàng là thích khách áo đen; không biết võ công thì đương nhiên chỉ đành mặc hắn kéo mình vào lòng, ai bảo nàng luôn bệnh tật ốm yếu? Vĩnh Dạ có cảm giác như mình đang bị gậy ông đập lưng ông. Mắt nàng lóe lên một tia phẫn nộ: - Đại điện hạ muốn để tất cả mọi người đều biết rằng ngài gan to bằng trời, coi thường Đoan Vương Thế tử, Vĩnh An Hầu mà Hoàng thượng đích thân sắc phong, phò mã của Ngọc Tụ công chúa nước Trần sao?

Lý Thiên Hựu cười khê: - Đệ cứ hét lên thật to, để mọi người đều biết ta làm gì đệ. Còn nhớ năm xưa phụ hoàng thấy vết ngón tay trên má Hoàng thúc nói đó là gần gũi da thịt. Đi tới thập lý đình ít nhất cũng mất một canh giờ, hai chúng ta cùng trong một chiếc xe ngựa, đệ nghĩ xem Phụ hoàng sẽ nói gì?

Vĩnh Dạ cảm giác đầu óc như nổ tung, âm thanh phát ra không còn giống của chính mình nữa: - Đại diện hạ mà còn nói linh tinh là Vĩnh Dạ không khách sáo nữa đâu.

- Phụ hoàng nói với ta rồi, ta chỉ là thương cho nàng thôi... - Giọng Lý Thiên Hựu như lời nguyên rủa, khiến Vĩnh Dạ không dám cự quây.

Vì sao Dụ Gia Đế lại nói với hân? Bởi vì hân mới là người kế thừa Hoàng vị thực sự trong lòng Dụ Gia Đế? Nói với hân mọi kế hoạch để hân phối hợp? Vĩnh Dạ cảm thấy đó là một sai lầm rất lớn, Đoan Vương sợ sau này phạm tội khi quân nên mới nói với Hoàng đế. Nàng nên ngăn cản sớm thì hơn, sự việc kết thúc, nàng sẽ rời đi, vậy còn hơn là bị Lý Thiên Hựu khống chế.

- Tiểu Dạ. - Lý Thiên Hựu ôm nàng, vùi đầu vào gáy nàng lăm lăm. - Ta vui lắm, chưa bao giờ thấy vui như thế, giờ Mão ta đã ở cổng thành chờ nàng. Ta không dám tới Vương phủ, sợ Hoàng thúc không vui. Hình như ông không thích ta và nàng quá gần gũi nhau... - Lý Thiên Hựu hừ một tiếng.

Vĩnh Dạ thụi một cái lên bụng Lý Thiên Hựu, rồi nhanh nhẹn thoát ra. Nàng không dùng nội lực, kinh nghiệm sát thủ kiếp trước chứng minh rằng, không có nội lực vẫn có thể giết người.

Lý Thiên Hựu ngỡ ngàng, không dám lại gần nữa, chỉ mỉm cười nhìn nàng, thương thức vẻ phần nộ, xấu hổ, tức khí lướt nhanh trên gương mặt Vĩnh Dạ.

- Cảm giác ôm nàng vào lòng thích thật, ta vẫn luôn muốn ôm nhưng không dám. Tiểu Dạ, nàng từng nói nàng tin tưởng ta nhất. Những năm qua nàng từ chối Tường Vi, nơi tới nhiều nhất là Thân vương phủ của ta. Ta hiểu tâm ý của nàng, đường sang nước Trần xa xôi diệu vợi, nàng phải sớm quay về. Chuyện mà Phong Dương Hề đã hứa chắc chắn sẽ làm được, nàng sẽ bình an thôi.

- Lý Thiên Hựu, ngài mà không cút xuống xe ngựa, coi chừng tôi trở mặt không sang nước Trần nữa đấy. Con bà nó công chúa Trần quốc, lão từ bây giờ hết tâm trạng rồi! Còn nữa, đừng có nói mấy lời buồn nôn như thế. Đừng quên, ngài là anh họ của tôi! - Lúc trước chột dạ và những lời yếu đuối khiến Lý Thiên Hựu tưởng rằng nàng động lòng vì hân, Vĩnh Dạ thực sự muốn đâm đầu vào đậu phụ mà chết đi cho xong.

Tâm trạng nàng vô cùng tồi tệ, chẳng buồn ngủ trưa gì nữa, liên tiếp thốt ra những lời thô tục.

Lý Thiên Hựu hơi kinh ngạc, nụ cười càng sâu hơn: - Đó mới là bản tính của nàng sao, Tiểu Dạ? Ta thích lắm. Anh họ thích em họ... có gì là không được?

- Dừng xe! - Vĩnh Dạ hét lên. Nàng vốn tưởng rằng chẳng qua Lý Thiên Hựu chỉ phát hiện ra nàng là nữ mà thôi, không ngờ cái nơi cô quái này còn không biết rằng anh em họ không thể cưới nhau, trong lòng bỗng dưng thấy buồn nôn.

Đội xe dừng lại, Lâm Đô úy cười ngựa lại gần: - Hầu gia có chuyện gì thế?

Vĩnh Dạ đang định trả lời thì một luồng hơi thở từ sau lưng ập tới, chỉ trong chớp mắt, bàn tay Lý Thiên Hựu đã ôm lấy thắt lưng nàng. Vĩnh Dạ nhắm mắt hít sâu một hơi: - Lẽ mà thế thì bao giờ mới tới được thập lý đình? Thái tử chờ sốt ruột là không tốt đâu!

- Vâng! - Lâm Đô úy đáp một tiếng rồi hối thúc đội ngũ tăng tốc hành trình.

- Tiểu Dạ, nàng nổi giận còn đẹp hơn lúc bị bệnh. - Lý Thiên Hựu cố kéo mạnh Vĩnh Dạ vào lòng. Vĩnh Dạ chỉ hận không thể dùng dao chặt đứt hai cánh tay hân.

Cái mùi hương đàn ông xa lấy từ sau lưng ập tới khiến nàng sợ hãi. Nguyệt Phách từng ôm nàng, nhưng nàng chỉ cảm thấy ấm áp. Cái ôm của Lý Thiên Hựu khiến lông tóc Vĩnh Dạ dựng ngược.

- Huynh, buông tay! - Nàng gần như đã nghiêng răng trêu trọc. Lần đầu tiên nàng không kiềm chế được mà muốn dùng võ công của mình để tấn cho Lý Thiên Hựu một trận.

Lý Thiên Hựu cười nhẹ một tiếng, buông hai tay ra, ngồi dịch sang bên cạnh, dựa vào chiếc gối mềm, ngang đầu liếc nhìn Vĩnh Dạ. Hôm qua chàng nhập cung đã có một thu hoạch bất ngờ. Chẳng qua chàng chỉ nói có một câu "Sức khỏe của Vĩnh Dạ không thích hợp để cưới công chúa" mà Dụ Gia Đế lại đáp rằng: - Chỉ là để công chúa Trần quốc gả sang An quốc mà thôi.

- Ý Phụ hoàng là?

- Một công chúa muốn gả cho con trai của ta để đảo loạn triều cương nước ta, sao ta có thể cho ả như ý nguyện? Đoan Vương Thế tử, Vĩnh An Hầu đích thân ta sắc phong đútđề xứng đôi với ả rồi. Chỉ có điều, hừ, gả cho một nữ phò mã! Lại còn phải mang theo bao nhiêu của hồi môn! - Dụ Gia Đế có vẻ rất đắc ý, gương mặt đỏ hồng như thếp đã chờ đợi rất lâu, cuối cùng cũng chờ được một thời cơ tốt như ngày hôm nay.

Lý Thiên Hựu thì thực sự ngỡ ngàng. Nữ... phò mã? Vĩnh Dạ? Trong lòng y dấy lên một cảm giác vui mừng điên cuồng. Vĩnh Dạ không phải là nam! Đáp án này còn đáng kinh ngạc hơn cả khi y biết mình phải xuất cung, được phong làm Thân vương và không còn cơ hội tranh giành ngôi Thái tử. Y ngân ngơ rất lâu mới hỏi: - Phụ hoàng biết...

Lúc này Dụ Gia Đế mới nhận ra mình lỡ lời, sắc mặt lập tức thay đổi, chấp tay đi đi lại lại trong điện rất lâu rồi mới nói nhỏ: - Con đi theo ta.

Nhớ lại cuộc mật đàm với Phụ hoàng, Lý Thiên Hựu nhìn Vĩnh Dạ vẻ thương yêu, sự khiêu khích bất ngờ của mình rõ ràng là quá đường đột.

Y dịu giọng: - Xin lỗi vì đã làm nản sợ, Tiểu Dạ. Nếu nàng không quen thì ta cho nàng thêm thời gian được không? Sau này đằng nào rồi nàng cũng phải khôi phục lại thân phận nữ nhi.

- Cút!

Lý Thiên Hựu nghiêm sắc mặt, vén rèm xe lên, vẫy tay bảo thị vệ mang ngựa tới. Chàng nghĩ ngợi, rồi quay đầu nói: - Nàng phải hi sinh quá nhiều, sau này ta sẽ không phụ nàng đâu!

Nói xong bèn nhảy lên ngựa bằng một tư thế rất đẹp, rồi theo đội xe đi tiếp.

Ai hi sinh vì người? Vĩnh Dạ bị phần ngẩng đầu lên cười khan hai tiếng, toàn thân mệt mỏi nằm sõng soài trên xe, chẳng buồn mắng chửi, chỉ muốn ngủ một giấc. Vừa mới nhắm mắt lại đã nghe thấy tiếng vó ngựa. Lâm Đô úy ở bên ngoài kiệu xe bẩm báo: - Đã tới thập lý đình. Thái tử tới tiền Hầu gia.

- Đại diện hạ? - Lúc này tâm trạng Vĩnh Dạ không tốt.

- Chuyện gì? - Lý Thiên Hựu dịu giọng hỏi.

- Tôi muốn ngủ một giấc.

Lý Thiên Hựu cố nhịn nhưng vẫn không giấu được nét vui mừng trên mặt.

Vĩnh Dạ đồng ý cho y bảo vệ, đồng ý để y đối phó với Thái tử, điều này chứng tỏ nàng đang dần dần thích nghi, dần dần chấp nhận.

Không phải y chưa từng nghĩ, nếu thân phận Vĩnh Dạ bại lộ, nói không chừng người muốn cưới Vĩnh Dạ sẽ là Thái tử Thiên Thụy. Quyền thế của Hoàng thúc, nhân mạch của Trương thừa tướng, đó đúng là một cái mỏ vàng! Tường Vi không muốn gả cho Thái tử, sau khi Thánh chỉ được đưa tới phủ Tĩnh An Hầu, nghe nói Tường Vi khóc rất nhiều, Tĩnh An Hầu chỉ đành nhốt nàng trong phủ chờ tới ngày thành thân. Thay vì cưới một người không muốn gả cho mình, chỉ bằng cưới Vĩnh Dạ, hưởng hồ, nhan sắc Vĩnh Dạ lại vô cùng kinh tâm động phách. Cho dù Thái tử đã có Tường Vi thì còn Thiên Tường. Lão Tam đang ở tận Tần Hà xa xôi nghe nói uy vũ cũng không kém gì phong thái của Đoan Vương năm xưa.

Bất luận là vì kế hoạch của Phụ hoàng và Hoàng thúc hay là vì Vĩnh Dạ, Lý Thiên Hựu vẫn quyết tâm không để cho bất cứ ai biết chuyện này. Y thúc ngựa lên trước, thấy trước mặt cảnh vệ trang nghiêm, trong đình có một bóng áo vàng, đó chính là Thái tử.

Lý Thiên Hựu quan sát Thiên Thụy thật kỹ. gương mặt như đúc từ một khuôn của Hoàng hậu mang theo vẻ lạnh lùng, hà khắc không được dịu dàng như mình và Thiên Tường. Y mỉm cười lại gần hành lễ: - Thần tham kiến Thái tử điện hạ.

- Đại ca miễn lễ, Vĩnh Dạ đâu? - Thiên Thụy ghét nhất là cái bộ dạng giả tạo này của Thiên Hựu, cau mày đi thẳng vào việc chính.

Thiên Hựu quay lại nhìn chiếc xe ngựa chờ Vĩnh Dạ, cười nói: - Vĩnh Dạ thân thể yếu ớt, xuất thành đi gần hai canh giờ nên giờ đang ở trên xe nghỉ ngơi. Huynh đệ chúng ta chẳng mấy khi gặp nhau, chỉ bằng ngồi uống trà chờ đấy.

Thiên Thụy hừ giọng: - Cao giá ghê nhỉ! Ta nghỉ ngơi trong đội xe có thích khách trà trộn, liệu không phải hấn bị thích khách bắt cóc rồi chứ? - Trong lúc nói chuyện còn liếc mắt nhìn Thiên Hựu ra chiều chế giễu.

Vĩnh Dạ phũ phàng bị môn khách của ta bắt cóc cũng chẳng tới lượt người cười nhạo! Trong lòng Thiên Hựu dấy lên nỗi ý, nhớ lại cuộc mật đàm trong cung tối qua, nụ cười lại nở ra, che ý giận trong khóe mắt. Chàng nói với vẻ dịu dàng và áy náy: - Là ta quản giáo môn khách không nghiêm, cũng may Vĩnh Dạ không sao, nếu không Hoàng thúc trách tội thì ta không gánh được.

Ánh mắt Thiên Thụy dán chặt vào đội xe, hoàn toàn không để ý tới lời của Thiên Hựu, ra hiệu một cái, tả vệ Đông cung lập tức dẫn một đoàn người đi về phía đội xe. Tên tướng quan đi đầu hô to: - Phụng chỉ dụ của Đông cung thái tử, nghỉ có thích khách trà trộn vào đội xe, tất cả mọi người bỏ vũ khí xuống, kiểm tra xong sẽ lên đường!

Vĩnh Dạ nghe thấy câu này thì giật mình, không nằm được nữa, vén rèm đi ra ngoài quát: - Thánh chỉ đâu?

Tả vệ đưa mắt nhìn nhau, viên tướng quan kia hừ giọng: - Vĩnh An Hầu nghe không hiểu sao? Đó là chỉ dụ của Đông cung Thái tử.

- Người lại đây! - Vĩnh Dạ ngoác tay với người đó.

Viên tướng quan chạy lại gần, Vĩnh Dạ đứng trên cang xe, thấy hấn lại gần, lập tức vung một ngọn roi trong tay xa phu lên quát một cái. Tên tướng quan không kịp đề phòng, bị roi quát trúng mặt, lực đạo tuy yếu nhưng vẫn để lại một vết thương đỏ lựng.

Vĩnh Dạ thông thả nói: - Đây là đội ngũ sang sứ nước Trần, trừ phi là Hoàng thượng hạ chỉ, bất cứ ai dám lục soát cũng là bất kính với Hoàng thượng. Người là tả vệ của Đông cung, có biết hành động này là đưa Thái tử vào hiểm cảnh như thế nào không? Bỏn Hầu gia cho người một roi để người tỉnh táo lại! Lâm Đô úy, nếu còn có người dám động vào đội xe thì chém ngay! Có gì bỏn Hầu gia sẽ gánh vác!

- Vâng! - Toàn bộ đội Báo Kỳ đều là tinh binh, nhất tề rút bội đao ra, khí thế ngút trời.

Đồng cung tả vệ thường ngày ý có thân phận cảm quân mà vô cùng hống hách với kinh kỳ lục vệ, giở đây bị đánh một roi ngay trước mặt họ thì đều nhất loạt rút binh khí ra.

Thiên Thụy nghe Vĩnh Dạ nói thế, trong lòng thầm chửi một lũn hại, biết rằng mình đã hơi nóng nảy, bèn bước ra khỏi đình cười nói với Vĩnh Dạ: - Chuyện gì thế?

- Tham kiến Thái tử điện hạ! Không biết vì sao điện hạ lại muốn lục soát đội xe đi sứ? - Vĩnh Dạ hành lễ, nhưng mặt thì vẫn sa sầm.

- Ha ha, Vĩnh Dạ cả nghĩ rồi, ta vì lo lắng cho sự an toàn của Vĩnh Dạ. Bọn chúng hiểu lầm ý ta thôi. Mau cắt đao đi! Thế còn ra thế thống gì. - Lý Thiên Thụy miệng thì nói vậy nhưng lại đưa mắt liếc nhìn xung quanh xe ngựa.

Vĩnh Dạ cau mày, rốt cuộc Lý Thiên Thụy muốn tìm ai? Chẳng lẽ muốn bắt Nguyệt Phách sao? Ánh mắt nàng lướt về phía Thiên Hựu đứng sau lưng Lý Thiên Thụy, cảm hơi hếch lên, nét mặt tỏ rõ vẻ coi thường. Ý là chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được mà còn đòi theo đuổi ta?

Thiên Hựu mỉm cười, lại gần nói khẽ vào tai Thiên Thụy: - Có thích khách thật hả?

Ánh mắt Thiên Thụy lóe lên lộ khí, cuối cùng không nhịn được quát: - Lý Vĩnh Dạ, Phụ hoàng đã hạ chỉ, Tường Vi năm sau sẽ trở thành Thái tử phi của ta. Nếu ngươi có một chút vọng tưởng nào cũng sẽ là kháng chỉ!

Chả trách Lý Thiên Thụy bất chấp lễ nghĩa tới đòi lục soát đội xe đi sứ, có lẽ Tường Vi không muốn cưới nên đã trốn rồi. Vĩnh Dạ thất kinh, quay đầu quát: - Lục soát cho ta! Xem có phải Tường Vi Quận chúa trốn t4rong đội ngũ không! Thái tử điện hạ, thần thực sự không biết chuẩn Thái tử phi bỏ nhà ra đi, Vĩnh Dạ sẽ cùng Thái tử đích thân đi kiểm tra.

Thần sắc của Vĩnh Dạ vô cùng chân thành, Lý Thiên Hựu giật mình, bỗng dưng nhớ ra Tường Vi từ nhỏ đã thích Vĩnh Dạ, nếu biết Vĩnh Dạ sang sứ nước Trần, nàng mà bỏ nhà đào hôn thì nói không chừng sẽ đi theo, chả trách Thái tử lại chờ tòa lương đình cách thành mười dặm.

Y cười thầm, chỉ chờ tìm được Tường Vi giao cho Thiên Thụy, để nàng ta đỡ bảm lầy Vĩnh Dạ mà làm bại lộ thân phận, còn bản thân thì đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Nguyệt Phách. Cho dù thế nào, Vĩnh Dạ quen với Nguyệt Phách mà không chịu nói cũng khiến y hoài nghi trong lòng. Nghe Vĩnh Dạ ra lệnh lục soát, bèn cùng Thiên Thụy đi kiểm tra các xe ngựa.

Mười chiếc xe ngựa đã lục soát xong, không có thu hoạch gì.

Sắc mặt Thiên Thụy càng trở nên khó coi, nói với Vĩnh Dạ: - Vĩnh Dạ đi đường cẩn thận nhé, sớm đón công chúa Ngọc Tụ quay về! Khi quay về, ta sẽ đích thân đưa thân vệ tới đón.

Vĩnh Dạ thấy thật buồn cười, Thái tử có lẽ chỉ hận là giờ mình không cưới được công chúa luôn để Tường Vi nguội lòng. Nàng cúi lưng chào hai vị Hoàng tử: - Đa tạ Thái tử, sau này sẽ mời Thái tử điện hạ tới phủ uống ly rượu mừng!

Đại diện hạ, Vĩnh Dạ xin cáo biệt?

Lý Thiên Hựu đưa tay ra đỡ nàng, làm gì có chuyện Vĩnh Dạ để y đụng vào?

Đúng lúc Lý Thiên Hựu đưa tay ra thì nàng nhanh nhẹn quay người, ra lệnh: - Khởi hành!

Thiên Hựu ngượng ngùng rút tay về, không hề tỏ ra giận dữ, ngược lại còn dịu dàng nói: - Vĩnh Dạ lên đường bình an nhé. Nhớ gửi thư về.

Thiên Thụy ngạc nhiên nhìn Thiên Hựu một cái, thấy ngũ quan Vĩnh Dạ ngày càng cuốn hút, trong lòng cười thầm, tính toán xem sau này liệu có thể một lần nữa dùng cái có đại ca thích nam nhân để giăng bẫy không.

Đội xe chậm chậm di chuyển. Thiên Thụy im lặng nhìn theo đội ngũ, Thiên Hựu thì cười nói: - Vĩnh Dạ chẳng có ý gì với Tường Vi đâu, nhệch đừng trách đấy.

- Đệ không thấy Vĩnh Dạ có điểm nào tốt! Trông như con gái, lại trời gà không chặt! - Thiên Thụy khinh bỉ nói. Nhảy lên ngựa, rồi dẫn đội quân về thành.

Đội ngũ dần dần mất dạng. Lý Thiên Hựu vẫn đứng yên dõi theo. Ngoài thành xuân sắc vô bờ, cỏ xanh trải dài như thảm, nắng xuân ấm áp, tâm trạng y chưa bao giờ thoải mái như thế này. Y thấp giọng: - Tiểu Dạ, ngày đó không còn xa nữa.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Lý Thiên Hựu đã dấy lên một mối tương tư.

Chú thích: 1 Người không có con là bất hiếu với tổ tiên.

2 Người bỏ tiền ra thuê.

3 Tiểu đình nằm cách cổng thành mười dặm.

4 Thái tử phi tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Gặp nhau đã khó, ly biệt càng khó thêm

Vĩnh Dạ chỉ thấy thấy thương Nguyệt Phách. Con người sống trên thế giới này thật cô độc, y chỉ có mình nàng, nhưng lại không thể ở bên cạnh nàng.

Nàng vì y mà rơi nước mắt hai lần, đó là lần thứ ba kể từ khi chuyển thế đầu thai, nàng rơi nước mắt. Kiếp này nàng quá dễ động lòng.

Hoàng hôn buông xuống, đội xe đi vào dịch trạm của thành Định Châu để nghỉ ngơi. Vĩnh Dạ chẳng có thời gian hàn huyên với quan viên ở dịch trạm, mặc cho Lâm Đô úy đối phó. Đưa tất cả cỗ xe ngựa vào sân, hạ lệnh không cho bất cứ ai bước vào.

Sắp xếp xong xuôi, Vĩnh Dạ đi một vòng trong sân rồi mới chậm chạp đi tới cỗ xe chờ Ý Hồng, vén rèm kiệu lên hỏi: - Sợ lắm hả?

Nguyệt Phách trốn ở giữa cỗ xe ngựa mà Ý Hồng ngồi, lúc lục soát Vĩnh Dạ thấy Ý Hồng thình an Thái tử và Đại Hoàng tử xong, lông mày hơi run run, nàng tưởng rằng Ý Hồng căng thẳng quá chứ không lo lắng gì. Chiếc xe được làm rất khéo léo, nếu không phá nó ra thì chẳng ai tìm thấy người ở đây.

Ý Hồng thấy xung quanh không có người, bèn chỉ vào chiếc xe, Vĩnh Dạ cau mày, đưa tay vén lên, đứng khựng lại sững sờ.

Không gian bên trong rất hẹp, nằm một người còn thoải mái, nằm hai người... Tường Vi nằm sát bên cạnh Nguyệt Phách, kề một ngọn chùy thủ trên cổ y, lúc này tấm vải vừa được mở ra, nàng thở hổn hển: - Vĩnh Dạ ca ca! Trong này khó thở quá!

Trời ơi! Vĩnh Dạ căng thẳng nhìn Nguyệt Phách, y bất lực nhìn nàng cười, miệng méo xệch, ý bảo mau khiến Tường Vi bỏ thanh chùy thủ xuống.

Tường Vi, muội ra đây mau, giờ không có người. - Vĩnh Dạ quát khế.

- Không được, Vĩnh Dạ ca ca, tên tặc tử này bắt cóc huynh, còn thoát khỏi phủ Hựu thân vương, cũng may mà muội biết võ công, nghe thấy tiếng ho nên mới phát hiện ra. Huynh mau tìm thị vệ tới đây trời y lại? - Tường Vi chỉ sợ Nguyệt Phách có hành động gì khác.

Vĩnh Dạ dờ khóc dờ cười, dịu giọng: - Y bị thương rồi, là ta nhốt y trong đó, y không có sức làm ai bị thương đâu.

Muội mau ra đây!

Bấy giờ Tường Vi mới bước ra, quay đầu lại đá Nguyệt Phách một cái, thấy y ôm bụng bật ho rồi mới hung dữ nói: - Ngươi dám bắt cóc Vĩnh Dạ ca ca của ta, ta nhất định phải cho ngươi một bài học!

- Ý Hồng, ngươi đưa Quận chúa về phòng, ta dặn Báo Kỳ trông coi khu này rồi, không ai nhìn thấy đâu, lát ta sẽ qua.

Vĩnh Dạ ra hiệu cho Ý Hồng đưa Tường Vi đi.

Tường Vi không chịu đi: - Ý Hồng, đi tìm sợi dây thừng tới đây, ta không yên tâm để Vĩnh Dạ ca ca ở đó với y!

Nguyệt Phách gắng gượng ngồi dậy, thăm chửi nàng Quận chúa này thật độc ác, vừa mới lên xe đã ép Ý Hồng phải giấu nàng ta đi, giờ lại còn đòi đối phó với y, sao Vĩnh Dạ lại gây ra phiền phức lớn vậy chứ?

- Tường Vi, y bị thương rồi, không biết võ công, trên người cũng không có độc. Ta có chuyện cần hỏi y, không sao đâu, muội về phòng trước đi. Ngoan nào! - Vĩnh Dạ sầm mặt.

Nàng đại để đã hiểu mọi việc, Tường Vi trốn khỏi nhà đề đào hôn, nàng quen Ý Hồng nên mới lên chiếc xe này. Tường Vi biết võ công, Ý Hồng thì không, bị nàng ta uy hiếp nên không dám lên tiếng, khi Thái tử kiểm tra đội xe, lại bị Tường Vi phát hiện ra có một ngăn ở giữa, đành phải giấu nàng ta vào đó.

Tường Vi lưu luyến rồi đi, không thấy Vĩnh Dạ nhắc gì tới chuyện bắt nàng về thì mới vui tươi trở lại.

Vĩnh Dạ thấy nàng đã đi xa, quay đầu thấy Nguyệt Phách ngồi dựa trên chiếc đệm mềm có vẻ mệt mỏi, bèn hỏi khẽ: - Có sao không? - Nàng biết Lý Thiên Hựu ném Nguyệt Phách xuống nước khiến y ho ra máu, chắc chắn là đã bị thương vào tận phổi, nếu không thì y đã nhịn được ho, không đến nỗi bị Tường Vi phát hiện.

- Không sao, chỉ là vết thương bên ngoài, sặc vài ngụm nước thôi. - Nguyệt Phách cười cười. Hôm qua lúc y đang khó nhọc ở trong nước thì một hắc y nhân bơi tới cứu y. Vĩnh Dạ quen một cao thủ như thế từ lúc nào? Là người trong phủ Đoan Vương ư? Y không hỏi, chỉ nhìn Vĩnh Dạ rồi nói: - Đưa theo nàng ta phiền phức lắm.

- Ta biết. Đánh thuốc mê nàng ta rồi đưa về là được. Có điều... - Vĩnh Dạ tỏ ra bất lực, nàng là thích khách chứ không phải là ma đầu giết người. Tường Vi đã phát hiện ra Nguyệt Phách, nhưng nàng thực sự không thể hạ thủ giết người diệt khẩu.

- Chỉ bằng ta đưa nàng ta đi! - Nguyệt Phách ngẫm nghĩ rồi nói - Cách này được đấy, cứ nói là người trúng cô độc của ta, muốn có giải được nên nhốt ta ở đây. Nha đầu đó vì người mà chịu ở trong này cả ngày trời thì chắc chắn sẽ chịu đi theo ta. Giờ cả An quốc đang tìm nàng ta, không thể để nàng ta nói ra ta ở chỗ người, mà cũng không thể giết nàng ta, đúng không?

Vĩnh Dạ ngưng thần nhìn Nguyệt Phách, gương mặt anh tuấn nhợt nhạt, thần sắc mệt mỏi. Y biết mình buộc phải đi, lại còn giúp mình xử lý Tường Vi, Vĩnh Dạ sụp mắt: - Cô độc giải được rồi hả? - Ừm.

Hai người không ai nói gì nữa, ngồi lặng lẽ, phút chốc không khí trở nên nặng nề.

- Đúng rồi, hôm qua người cứu ta đã nhờ ta nói với người một câu. Hần nói, thiếu gia tròn mười tám tuổi, hẳn báo ơn đã xong, coi như là tận trung rồi, báo người đừng tìm hắn nữa. - Nguyệt Phách phá vỡ sự im lặng, nhẹ nhàng chuyển lời Ánh Từ.

Trong lòng Vĩnh Dạ xót xa, Ánh Từ báo ân, là ân tình của cha mẹ nàng sao?

Ông tận trung với ai? Cho dù có phải là báo ơn hay không thì nàng cũng nợ Ánh Từ thức rất nhiều. Sau này, e rằng nàng sẽ không bao giờ được gặp ông nữa.

Vĩnh Dạ cố che giấu tâm trạng, bình thần hỏi: - Còn nói gì khác không?

Nguyệt Phách lắc đầu, trông thần sắc Vĩnh Dạ có vẻ dẫn thì bất giác thấy thương, đưa tay ra búng vào trán nàng: - Người khẩu thị tâm phi, khó chịu thì đừng có cố. Có chuyện gì không thể nói với ta sao?

- Không thể! - Vĩnh Dạ cười cười, tự nhiên nằm xuống, gối đầu lên chân Nguyệt Phách nhắm mắt lại.

Lý Thiên Hựu biết rồi, Nguyệt Phách còn không biết sao? Có cần nói với y không? Không thể. Nàng không thể để y lo lắng vì nàng. Dù sao nàng cũng có võ công phòng thân, y giờ đây trắng tay rời khỏi Du Li Cốc. Y là một cô nhi, không có người thân từ nhỏ đã bị đưa tới Du Li Cốc. Vốn dĩ Du Li Cốc là nhà của y, Hồi Hồn là phụ thân của y. Giờ y chỉ có một mình.

Vĩnh Dạ chỉ thấy thương Nguyệt Phách. Con người sống trên thế giới này thật cô độc, y chỉ có mình nàng, nhưng lại không thể ở bên cạnh nàng. Một giọt nước từ khóe mắt lăn ra, Vĩnh Dạ nghiêng đầu, để chất vải thấm đi giọt nước. Nàng vì y mà rơi nước mắt hai lần, đó là lần thứ ba kể từ khi chuyển thể đầu thai, nàng rơi nước mắt. Kiếp này nàng quá dễ động lòng. Một phản ứng bản năng khiến nàng nhanh chóng vỗ trang mình lại, cố kiềm chế cơn sóng dào dạt trong lòng.

- Quận chúa mà nhìn thấy sẽ chặt ta thành tám khúc. - Nguyệt Phách đùa. Vĩnh Dạ thần nhiên nằm gối đầu lên chân y khiến y nhớ lại sự thân thiết của hai người khi còn nhỏ.

- Nàng phát hiện ra người, lẽ ra là phải chết, giờ vẫn chưa chết là ta đã phạm vào đại kỵ. Tường Vi tuy rằng đáng yêu, nhưng người tốt trên đời này quá nhiều, ta không thể chiều chuộng hết. - Vĩnh Dạ bình thần nói. Trong chốc lát, nàng khôi phục lại vẻ bình thường của mình.

Nguyệt Phách im lặng. Tinh Hồn đã thay đổi rất nhiều, hồi nhỏ tinh nghịch đáng yêu, giờ lại có thể vô tình máu lạnh. Còn y thì sao? Ngoài đối với Vĩnh Dạ ra, chẳng phải y cũng độc ác như thế?

Y và Tinh Hồn đều giống nhau, là thích khách đi ra từ Du Li Cốc, từ nhỏ đã biết mạng của mình được đổi từ mạng của người khác. Được như Tinh Hồn đã là nhân từ lắm rồi.

Sau này thì sao? Sau này liệu có một ngày Tinh Hồn sẽ trở thành kẻ địch của y không? Nguyệt Phách lắc đầu, vĩnh viễn sẽ không có ngày ấy đâu.

- Người sẽ đi đâu? - Vĩnh Dạ nhắm mắt, khẽ kháng hỏi.

- Ra khỏi Tân Ngọc Quan, hướng về phía Bắc sang nước Tề, quê ta ở đó.

Không biết Trương đồ phụ đầu đường có còn không? Sau này nếu người có cơ hội tới nước Tề, nhìn thấy Bình An y quán thì đó chắc chắn là do ta mở. Nếu người muốn sống một cuộc sống bình thường thì ta có thể thu nhận người. - Nguyệt Phách nhớ tới Trương đồ phụ, gương mặt anh tuấn nở một nụ cười.

Vĩnh Dạ nhướng mày: - Chẳng lẽ nước Tề không có thế lực của Du Li Cốc, kinh đô nước Tề không có Mẫu Đơn viện ư?

- Người quên rồi sao, ta đã không còn là người của Du Li Cốc nữa. Chỉ cần có thể thoát khỏi sự khống chế của họ, họ tuyệt đối sẽ không gây phiền phức, đó cũng là quy củ của Du Li Cốc. Ta biết, chắc chắn người đã không uống thuốc của Hồi Hồn, phiền phức của người hiện nay là Phong Dương Hề. Chỉ khi người tiêu diệt Du Li Cốc, có lẽ Phong Dương Hề mới tha cho người.

- Thế nếu giờ ta bỏ đi cùng người luôn thì sao? Đi mở Bình An y quán, cứ thế sống cuộc sống bình yên?

Nguyệt Phách cúi đầu nhìn nàng, trong lòng dấy lên một cảm giác bi thương.

Vĩnh Dạ còn tưởng y không biết nàng là nữ sao? Nàng thực sự không hiểu được y thuật của y. Khi ôm nàng, khi nhìn thấy Đoan Vương phi là y đã biết.

Nàng không nói, nhưng một lòng muốn hỗ trợ Đao Vương tiêu diệt Du Li Cốc, ban đêm xâm nhập vào thư phòng của Lý Thiên Hựu, hơn nữa còn sang nước Trần đón công chúa. Những việc nàng ngày đêm lo lắng đều xoay quanh sự thay đổi Hoàng quyền ở An quốc và sự ổn định của quốc gia. Với tính cách trọng tình trọng nghĩa này của Vinh Dạ chỉ có thể chứng minh được một điều, nàng chính là máu mủ của Đao Vương. Du Li Cốc đã nhìn nhầm người, lấy thật đổi giả. Cho dù ý đồ của nàng có đi cùng y không?

- Đưa người theo, ta sợ mình chết không có chỗ chôn cất. Làm huynh đệ thì đừng kéo chân sau người khác. - Nguyệt Phách cười.

Lông mày Vinh Dạ thoáng run lên. Nếu nàng bất chấp tất cả để bỏ đi, cả An quốc, cả Du Li Cốc đều sẽ tìm hai người, Nguyệt Phách chỉ đành bị nàng liên lụy mà thôi. Huống hồ, nàng đã hứa với Đao Vương, đưa y đi, từ nay không còn dây dưa gì nữa. Nàng không dám đảm bảo vị phụ vương âm mưu xảo trá của mình còn sắp xếp gì mà nàng không biết. Nàng trở mình ngồi dậy, nhìn y chăm chăm: - Cả đời này ta sẽ không bao giờ có huynh đệ, cũng không bao giờ tin vào huynh đệ!

Nguyệt Phách gật đầu: - Không làm huynh đệ thì không làm huynh đệ! Người giúp ta thoát khỏi Du Li Cốc, thoát khỏi An quốc, ta nhất định sẽ báo đáp ân tình này.

- Ai cần người báo ân? Chúng ta hòa nhau, không ai nợ ai cả. - Không biết vì sao mà tự nhiên Vinh Dạ lại giận dữ.

- Được! Không nợ. - Nguyệt Phách đáp rất nhanh gọn, thản nhiên.

Trong lòng trào lên một nỗi chua xót khiến Vinh Dạ thấy khó chịu, không thể nói rõ thành lời, chỉ là chút lưu luyến, không nỡ, dường như chỉ cần ra khỏi Tán Ngọc Quan là sẽ không bao giờ nhìn thấy gương mặt tuấn tú quen thuộc này nữa, không cảm nhận được sự bảo vệ của y nữa.

Chẳng phải nàng rất ý lại vào y sao? Nhưng nàng không thể như những đứa con gái bình thường bộc lộ tình cảm ấy, cho dù chỉ là một nguy hiểm có khả năng tồn tại thì nàng cũng phải tránh xa. Vinh Dạ ghét hiện thực của chính mình, nhưng lại không thể không đối diện vấn đề một cách hiện thực.

Cố che giấu tâm trạng, nàng xuống xe ngựa, đi một mạch, miệng nói: - Rời khỏi Tán Ngọc Quan còn phải đi nửa tháng nữa, nhất định có thể bình an ra được khỏi Tán Ngọc Quan.

Nguyệt Phách theo nàng về phòng, Vinh Dạ lấy một tay nài đưa cho y: - Y phục, ngân phiếu và một số đồ vật mà ta tìm thấy được. Có chuẩn bị vẫn hơn. Thay y phục rồi ra ăn cơm, ta qua chỗ Tường Vi xem thế nào. Cái đó...

người mặc vào, đừng làm hại tới ta!

Vinh Dạ đi rồi, Nguyệt Phách mới mở tay nài ra, bộ ô kim giáp màu đen nặng nề tỏa sáng dưới ánh đèn. Nhớ lại lời Vinh Dạ nói trước khi đi, y dịu dàng miết tay lên bộ giáp y, lầm bầm: - Người để lại cho ta kỷ niệm cuối cùng, đúng không?

Trong tương phòng phía Đông, Tường Vi ngồi trên sập khóc đỏ hồng hai mắt. Ý Hồng thận trọng dùng khăn mặt đắp lên hai mắt nàng, dỗ dành: - Quận chúa, thiếu gia đi sứ nước Trần đón công chúa, cô là Thái tử phi tương lai, cô bảo thiếu gia sao có thể đưa cô rời khỏi An quốc?

- Vinh Dạ ca ca bảo muội gả cho Thái tử, chỉ bằng bảo muội chết đi cho xong! Huynh... thực sự nỡ lòng nào đi cưới công chúa Trần quốc ư? Muội, muội phải sang nước Trần giết ả ta!

Vinh Dạ chấp tay sau lưng, đứng trước sập liếc nhìn nàng: - Được thôi, việc gì phải đi ngàn dặm xa xôi sang nước Trần? Chờ ta cưới nàng ta về rồi, muội đường đường là Thái tử phi, bắt nàng ta đứng thì phải đứng, bắt nàng ta quỳ thì phải quỳ, muốn hành hạ thế nào thì hành hạ thế ấy, nàng ta dám nói nửa tiếng không sao? Muội đánh không lại nàng ta cũng không sao, chẳng lẽ nàng ta dám chống trả? Như thế chẳng phải còn thú vị hơn là giết sao?

Tường Vi ngăn người, túm chặt chiếc khăn lụa, không biết nên trả lời thế nào, lát sau lại khóc: - Muội mặc kệ, muội không muốn huynh cưới nữ nhân khác!

- Hay là muội hồi kinh cầu xin Hoàng thượng? Ta sẽ lại thành Định Châu chờ Thánh chỉ, cũng chẳng muốn bỏn ba ngàn dặm. - Vinh Dạ ngồi xuống rót một ly trà, thông thả uống, bỗng dưng cảm thấy đói bụng, bèn dặn dò: - Ý Hồng, mang thức ăn vào đây.

Sao có thể như thế? Tường Vi bị mấy câu của Vinh Dạ phá hỏng cả giấc mơ, trong lòng nàng biết kiếp này mình không chỉ không có hi vọng gả cho Vinh Dạ, nói không chừng còn phải gả cho Thái tử thật, thế là lại khóc. Lát sau, thấy Vinh Dạ vẫn nhàn nhã ngồi uống trà, chẳng hề có ý đồ dành mình thì trái tim đã đau lại càng đau hơn, vừa thất vọng, vừa buồn bã. Lúc này, Nguyệt Phách đã thay một bộ y phục sạch sẽ bước vào, lửa giận của nàng bốc lên, lập tức phát tiết lên người y, giọng y mà ấm: - Ai bảo người dám bắt nạt Vinh Dạ ca ca!

- Cô đánh ta một cái thì cổ độc trên người hẳn lại phát tác một lần, ta đau nửa phần thì hẳn sẽ đau mười phần.

Nắm đấm của Tường Vi đã gần tới đầu mũi Nguyệt Phách rồi đột ngột thu lại, nàng kinh ngạc nhìn Vinh Dạ. Năm xưa ở trong cung, lần đầu tiên nhìn thấy Vinh Dạ, tuy rằng nước da trắng xanh, nhưng vẫn còn mịn màng. Giờ sắc mặt Vinh Dạ u ám, dưới ánh đèn lộ rõ vẻ xám xịt. Nhớ lại hôm đó trong Hoàn Ngọc viện, nhìn thấy Vinh Dạ nằm trên ghế, Tường Vi cảm thấy tim mình nhói đau như bị kim châm.

Thì ra trên người Vinh Dạ còn trúng kịch độc, thế nên mới đưa cái kẻ đã hại mình này theo để ép y giao ra giải dược. Sự khó chịu trong lòng nàng lập tức biến thành lo lắng cho Vinh Dạ, thận trọng hỏi: - Vinh Dạ ca ca, huynh không sao chứ?

- Không sao, y nói giải dược giấu ở quê y, ta lại không yên tâm nên đành phải đưa y sang nước Trần. Chờ yến tiệc mừng thọ Trần Vương kết thúc là sẽ áp giải y đi lấy giải dược. - Vinh Dạ nói rất bình thản, nhưng Tường Vi càng nghe càng thấy buồn, khóe mắt lại đỏ lên.

Thấy Ý Hồng xách hộp cơm bước vào bày biện thức ăn, Vĩnh Dạ tươi cười nói: - Ăn cơm trước đi! Ý Hồng, người cũng ngồi xuống. - Bốn người đều đã đói, nhất là Nguyệt Phách, ăn rất ngon lành. Vĩnh Dạ liếc y, biết thời gian qua y đã phải chịu không ít khổ sở, lại không được ăn ngon nên gấp một cái đùi gà vào bát y.

Tường Vi trừng mắt, Nguyệt Phách cắn một miếng đùi gà, cười nói: - Ta thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành. Nói không chừng đôi tốt với ta, ta sẽ nhớ lại cách chế giải được, vậy sẽ không cần phải bỏn ba ngàn dặm đi lấy nữa.

Chiếc đùi gà thứ hai lập tức được gấp vào bát y, Tường Vi cười ngọt ngào: - Nguyệt ca ca, huynh ăn nhiều một chút, ngoại thương của huynh chưa khỏi, phải bồi bổ thêm.

Nguyệt Phách "ừm" một tiếng, cầm đầu vào ăn.

Vĩnh Dạ và Ý Hồng cũng cúi đầu, cố nén tiếng cười trong cổ họng.

Mắt Tường Vi còn chưa khô nước mắt đã nở nụ cười ngọt ngào, liên tục gấp thức ăn ngon vào bát Nguyệt Phách. Trên người nàng còn mặc chiếc váy màu đỏ rực mà nàng ép Vĩnh Dạ mua tặng trong cửa hàng lụa. Vĩnh Dạ thấy hơi áy náy, gấp một miếng thức ăn vào bát Tường Vi, dỗ dành: - Tường Vi hôm nay nằm trong xe ngựa cả ngày, mệt lắm phải không? Ăn nhiều một chút, tối đi ngủ sớm. Ta đưa muội ra khỏi An quốc.

Tường Vi nhìn chằm chằm miếng thức ăn đó, đột nhiên buông đĩa bật khóc.

Vĩnh Dạ không biết nàng lại bị làm sao, liên tục đánh mắt ra hiệu cho Ý Hồng. Ý Hồng vỗ nhẹ lên vai Tường Vi, nói: - Quận chúa, đây là dịch trạm, nếu để người khác biết được, đồn tới tai Thái tử thì thiếu gia nhà chúng tôi sẽ gặp phiền phức lớn mất.

Tường Vi vừa nghe vậy đã ngẩng đầu lên, trên gò má trắng trẻo còn đọng lại mấy giọt lệ, trông lại càng đáng thương, khóe miệng thì nở nụ cười: - Thì ra trong lòng Vĩnh Dạ ca ca vẫn còn thương muội, muội... tưởng là huynh thực sự không thích muội!

Đang ăn ngon miệng thì bị nước mắt của nàng phá hỏng. Trần quốc có Ngọc Tự công chúa, có một tình địch Dịch Trung Thiên, ở đây còn có Tường Vi quận chúa, thêm vào đó là Đại hoàng tử, Vĩnh Dạ không hiểu lắm về tình duyên của nữ nhi, trông Tường Vi nặng tình thì bất giác thấy đầu mình to ra. Nàng buông đĩa đứng lên: - Ta không muốn ăn nữa, hôm nay mệt rồi, đừng tới làm phiền ta!

Nàng quả quyết bỏ đi. Tường Vi lại thấy thất vọng, thần thờ nhìn Vĩnh Dạ, thái độ lúc lạnh lúc nóng khiến nàng thấy hoang mang, chỉ biết há hốc miệng không nói được tiếng nào. Thấy Vĩnh Dạ mở cửa ra ngoài, nước mắt long lanh, quay đầu nhìn Nguyệt Phách, hạ giọng quát: - Ý Hồng, người ra ngoài!

- Quận chúa! Không thể hành hạ y được, nếu để lộ ra...

- Ta biết, mạng của ta có thể không cần, nhưng mạng của Vĩnh Dạ ca ca thì ta không thể không lo! - Tường Vi nói rồi vươn tay tóm lấy Nguyệt Phách, siết mạnh.

- Hôm nay ta sẽ khiến độc tố của hán phát tác! - Nguyệt Phách đau quá, nói mấy tiếng.

Tường Vi giật mình buông tay. Nàng vốn là người nóng tính giờ lại vừa hận vừa sợ Nguyệt Phách, nhưng không tìm ra cách gì để trút giận, mặt mũi đỏ bừng vì giận.

- Hôm nay nằm cả ngày, giờ lưng đau ê ẩm, đâm lưng cho ta, ta sẽ không khiến cô độc phát tác. - Nguyệt Phách thông thả ra lệnh.

- Người dám... cô độc? Người thật ác! - Tường Vi từng nghe nói tới sự lợi hại của cô độc, chỉ mặt Nguyệt Phách muốn dùng một chương đánh chết y.

- Muốn hán bị độc phát tác sao?

- Nguyệt ca ca! Như thế được không? - Tường Vi lập tức thay bằng gương mặt tươi tắn, bàn tay dấm nhẹ lên vai Nguyệt Phách.

Nguyệt Phách vô cùng đắc ý, thấy giọt lệ trên má nàng còn chưa khô mà dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn đã nở nụ cười lấy lòng. Y bất giác nhớ lại cảnh tượng gặp mặt Tường Vi lần đầu tiên ở trà lầu. Sự nũng nịu, đáng yêu mang theo một chút buồn bình, ngang ngạnh, bộ y phục màu lục phi thúy ánh lên trong sắc xuân rạng rỡ. Nàng vốn là một kiều nữ được nâng niu trong tay mọi người, vậy mà giờ đây lại vì Vĩnh Dạ kiểm chế tính khí của mình.

Y ho nhẹ hai tiếng, trong lòng thấy hơi áy náy, nghĩ tới việc buộc phải đưa nàng đi, bèn nhắm mắt lại, khoan khoái ra lệnh: - Cô mà hầu hạ ta tốt, ra khỏi Tấn Ngọc Quan, ta sẽ đưa cô đi lấy giải được, nếu cô sớm lấy được giải được một ngày thì Vĩnh Dạ ca ca của cô sẽ sớm thoát khỏi bể khổ một ngày!

Ý Hồng đứng ngoài cửa lo lắng nghe động tĩnh bên trong. Vĩnh Dạ đứng trong sân lặng lẽ ngẩng đầu nhìn trời.

Trong phòng không vang lên tiếng đánh nhau như nàng vẫn tưởng, mà còn có tiếng cười nhỏ. Vĩnh Dạ mỉm cười, bảo Ý Hồng chuyển một cái ghế ra sân, pha trà thưởng thức.

Trên trời, quần tinh sáng rõ, một vầng trăng khuyết lười lười. Vĩnh Dạ thoáng cử động ngón tay, khuỷu nhẹ lên trời, trước mắt như thấy hiện ra vầng trăng cong cong dưới đáy giương mình.

Để Tường Vi theo Nguyệt Phách sang nước Tề. Nàng ấy có võ công, Nguyệt Phách có kinh nghiệm giang hồ, có lẽ sẽ không sao.

Nửa tháng, nàng có thể ở cùng y nửa tháng.

- Bình An y quán... - Vĩnh Dạ lẩm bẩm đọc mấy lần, nhìn lên bầu trời sao rực rỡ mỉm cười. Chờ chuyện này kết thúc, nàng đi Tề quốc tìm y là được.

Con gió xuân ấm áp, ánh bình minh ló rạng.

Giờ Thìn, tiếng ngựa hí từ xa vọng lại. Dịch quán Định Châu không to, chỉ có mấy tòa viện lạc, Vĩnh Dạ từng nghĩ, có lẽ Phong Dương Hề sẽ không theo nàng trong địa phận An quốc.

Nếu hắn đi theo mà phát hiện ra Nguyệt Phách thì nàng chỉ đành nói cho hắn biết đáp án như đã nói với Đoan Vương. Từng trị bệnh ở Du Li Cốc, quen Nguyệt Phách ở chỗ Hồi Hồn. Còn về việc ai cứu y thì chẳng lẽ trong Đoan Vương phủ còn không tìm được cao thủ?

Tường Vi, Vĩnh Dạ thở dài. Chỉ có thể để nàng tạm thời rời khỏi An quốc rồi tính sau, qua tháng Tám, có lẽ mọi chuyện đã lắng xuống.

- Có tình hình gì thì các người lập tức chuẩn bị từ gầm xe. - Vĩnh Dạ lật miếng ván lên, rồi lại kéo thêm một lớp nữa, để lộ ra gầm xe. Nguyệt Phách cười cười: - Phiên Quận chúa đưa tôi đi theo, tôi sức trời gà không chết.

Kéo vạt áo Vĩnh Dạ lắc nhẹ, Tường Vi lưu luyến nhìn. Từ Vĩnh Dạ toát lên một ma lực khiến nàng cảm thấy vô cùng an tâm khi ở bên. Vĩnh Dạ lúc nào cũng đối xử rất lạnh nhạt với nàng, càng tránh nàng thì nàng lại càng muốn được ở bên cạnh.

Tường Vi đột nhiên bật cười, nụ cười rất vui vẻ, rất ngọt ngào: - Vĩnh Dạ ca ca, huynh an tâm đi, chưa lấy được giải được thì muội sẽ không tiếc tính mạng mình mà bảo vệ y, y không chết thì huynh cũng không chết.

Gương mặt nàng kiều diễm như hoa xuân, tình cảm lóe lên trong ánh mắt khiến Vĩnh Dạ thấy hơi bối rối. Nàng vô thức đưa mắt nhìn Nguyệt Phách, y cũng đang nhìn mình, gương mặt dịu dàng.

Trên đời này nếu có người mà Vĩnh Dạ không muốn giăng bẫy nhất thì chính là y và Tường Vi.

Ở Vương phủ, cho dù nàng và Đoan Vương phụ thân thiết thế nào, nàng vẫn còn che giấu tâm trạng, thậm chí dùng một chút tâm cơ, duy chỉ có với Nguyệt Phách và Tường Vi là lần đầu tiên Vĩnh Dạ buông bỏ lớp phòng vệ.

Một người từ nhỏ đã đối tốt với nàng, một người từ nhỏ đã ái mộ nàng.

Nhưng họ đều buộc phải rời đi.

Rời đi, là để gần nhau hơn.

Vĩnh Dạ đưa tay xoa đầu Tường Vi, nhân tiện cài lại chiếc trâm trên đầu nàng, dịu dàng nói: Tường Vi ngoan, từ nhỏ chưa phải chịu khổ bao giờ, kinh nghiệm giang hồ của muội còn ít, nhớ nghe lời Nguyệt ca ca.

Lời này nếu như nói với Lý Thiên Hựu hay Phong Dương Hề thì chắc chắn sẽ để lộ sơ hở, nó đâu giống lời nói dành về Nguyệt Phách từng uy hiếp và hạ độc mình. Cũng chỉ có Tường Vi mới cảm động đỏ hoe cả mắt, ra sức gật đầu đồng ý.

- Dọc đường tốt nhất là nghe lời ta, hơn nữa nếu cô tiết lộ bí mật này, ta sẽ khiến cô độc phát tác, khiến Vĩnh Dạ ca ca của cô sống không bằng chết! - Nguyệt Phách lại bổ sung thêm một câu, ánh mắt nhìn Vĩnh Dạ như không tán đồng.

Nếu để Thái tử hoặc Lý Thiên Hựu cướp được Tường Vi, chỉ cần nói tới chuyện này là thân phận của Vĩnh Dạ sẽ gây ra nổi loạn. Vĩnh Dạ, người càng ngày càng không giống sát thủ rồi. Y cười cười, bước lên xe ngựa.

Vĩnh Dạ nhìn Ý Hồng ra hiệu cho nàng nhanh nhẹn một chút. Lên xe ngựa của mình, gọi Lâm Đô úy lại hỏi tình hình bên ngoài.

Lâm Hồng hạ giọng nói: - Các châu phủ dọc đường đều nhận được tin báo tìm kiếm Quận chúa, người của Đại hoàng tử hình như cũng đang điều tra Nguyệt Phách và một thích khách tên là Tinh Hồn.

- Không được cho bất cứ ai tiếp cận xe ngựa, xuất quan kiểm trình ngày đêm.

Lâm Đô úy đột ngột nói: - Năm xưa khi mặt tướng đón Hầu gia hồi phủ đã biết Hầu gia không phải người bình thường. Mặt tướng chịu đại ơn của Vương gia, xin Hầu gia cứ an tâm.

Vĩnh Dạ nhìn bộ khôi giáp trên người ông ta, nhớ lại về ngưỡng mộ năm xưa, cười nói: - Hồi nhỏ thấy Đô úy uy vũ khác thường, ta rất thích bộ khôi giáp này. Chỉ có điều Vĩnh Dạ yếu đuối, nếu Lâm Đô úy quen người thợ nào thì giúp ta làm một bộ nhẹ nhàng hơn được không?

- Hầu gia không biết bộ giáp này nhẹ cũng phải mấy chục cân. Để phòng tên đâm đao chém, những bộ phận quan trọng đều phải làm bằng sắt miếng...

Vĩnh Dạ ngắt lời ông: - Ta chỉ cần ở lưng có hai miếng da bò thuộc chín và loại sắt miếng dát mỏng là được, những chỗ khác không cần.

Lâm Hồng nghe vậy thì có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, vội vàng đi chuẩn bị hành trang để xuất phát.

- Không đánh nổi thì chỉ có thể chạy, ta tuyệt đối không để bất kỳ ai có cơ hội đâm ta sau lưng. - Giọng Vĩnh Dạ rất khê, khê tới mức nghe như một tiếng thờ dài.

Đội xe dọc đường không gặp trở ngại gì, các thành trì đi qua đều kiểm tra rất nghiêm ngặt, đã mấy lần Vĩnh Dạ cảm thấy có người theo dõi, không có động tĩnh gì, dường như là muốn nắm bắt hành tung của đội ngũ. Là ai nhỉ? Không thể là Phong Dương Hề, công lực của hắn sẽ không dễ dàng bị nàng phát giác. Là người của Lý Thiên Hựu, Thái tử hay là Du Li Cốc? Vĩnh Dạ nhìn về Tân Ngọc Quan cách đó không xa, đang lo lắng cho sự an nguy của Nguyệt Phách và Tường Vi sau khi chia tay.

Trong khoảng thời gian nửa tháng này, mấy lần Tường Vi bị Nguyệt Phách ép suất thì ra tay, Vĩnh Dạ chỉ ho khan vài tiếng, Tường Vi lập tức thay đổi thái độ, lại thân thiết với Nguyệt Phách như huynh trưởng một nhà. Vĩnh Dạ từng hỏi Tường Vi, không gả cho Thái tử không sợ liên lụy tới cha mẹ mình sao?

Mắt Tường Vi đỏ hoe, cúi đầu không nói, rất lâu sau mới thốt ra một câu: - Có gác cũng phải năm sau, muội... lấy giải được cho huynh trước.

Vĩnh Dạ ngớ ngàng. Càng gần Tân Ngọc Quan, nàng lại càng im lặng. Đó là ân tình mà nàng không muốn nợ, cũng không muốn phải gánh trên lưng. Đường như cuộc đời là thế, trừ phi nàng hạ quyết tâm, nếu không, cả đời này Vĩnh Dạ đều không thoát được sự ăn năn, hối hận.

Nếu Dụ Gia Đế nói chuyện của mình cho Lý Thiên Hựu biết thì chứng tỏ ngày tháng tốt đẹp của Thái tử Lý Thiên Thụy không còn nhiều nữa, vậy thì đó chính là cách duy nhất Tường Vi có thể thoát khỏi Lý Thiên Thụy.

Nếu thái tử bị phế thì không chết cũng bị giam lỏng. Hôn ước của Tường Vi đương nhiên không được tính nữa. Thế nên chỉ cần nàng có thể phối hợp với kế hoạch, tiêu diệt Du Li Cốc thì coi như đã trả nợ ân tình cho Tường Vi.

Lại là trả nợ ân tình? Vĩnh Dạ bất giác cười khổ. Trên đời này thứ không nên nợ nhất chính là ân tình.

Những việc trong triều cả nàng và Đoan Vương đều không muốn can dự quá nhiều, nhưng lại không thể không bị cuốn vào trong.

Trong cung, đích tử của Hoàng hậu, hành sự độc ác một chút, tính tình nóng nảy một chút, nhưng cũng chưa tới mức khiến Hoàng đế tuy lập hắn làm Thái tử nhưng lúc nào cũng nghĩ cách phế hắn. Liệu còn có nguyên nhân gì không?

Vĩnh Dạ ngừng suy nghĩ, nàng thích dùng mạch tư duy đơn giản nhất, hiệu quả nhất để suy ngẫm về vấn đề. Kết luận đã rất rõ ràng, Hoàng đế một lòng muốn tiêu diệt Du Li Cốc. Công chúa Trần quốc muốn gả tới An quốc chẳng qua là muốn thuận nước đẩy thuyền, tìm một cơ hội tốt, nhân tiện giăng bẫy cả Trần quốc luôn. Nghe nói Trần Vương chỉ có một muội muội này thôi, Ngọc Tục công chúa được coi là một trong bốn mỹ nhân của thiên hạ, văn võ song toàn, mười bốn tuổi đã tham dự vào chính sự triều đình. Địa vị của nàng ở Trần quốc không cần nói cũng biết. Tới An quốc, có thể giữ công chúa làm con tin, đó chính là một trong những nước cờ của Dụ Gia Đế.

Thứ nhất là mình muốn cái tên Tinh Hồn vĩnh viễn biến mất, thứ hai là Nguyệt Phách có thể thoát ly Du Li Cốc một cách triệt để, thứ ba là thành toàn cho trái tim một lòng yêu nước của phụ vương, thứ tư là để thuận lợi giải trừ hôn ước cho Tường Vi... Hình như tất cả mọi lý do đều đủ để nàng hao tâm tổn trí đối phó với Du Li Cốc.

Nàng có thể cao chạy xa bay đi khắp thiên hạ tiêu diêu tự tại, mặc kệ Du Li Cốc, mặc kệ cả triều chính của An quốc.

Nhưng nàng không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Vĩnh Dạ có thể khẳng định rằng, đám người này là của Dịch Trung Thiên, Dịch đại tướng quân. Xem ra, đội xe sẽ không bị tiêu diệt, muốn cướp lễ vật đến dâng mắt mới là mục đích thực.

Khi Tân Ngọc Quan trong truyền thuyết xuất hiện trước mắt, Vĩnh Dạ thực sự chấn động trước khí thế của nơi này. Thế núi hiểm trở, vách đá cheo leo với những tảng đá sắc như lưỡi rìu. Giữa hai vách đá, một quan ải hùng vĩ đứng đó, siết chặt yếu đạo. Nó thực sự là tấm màn phía tây nam của An quốc.

Tân Ngọc Quan không lớn lắm, gồm có hai cổng thành nam và bắc, tường thành phía nam giáp nước Trần được xây dựng thành các thành lầu trập trùng như đồi núi, cao mười mấy trượng, khí thế hùng vĩ. Bên ngoài thành lầu lại cho xây dựng thành hũ, tường thành hình bán nguyệt cao năm trượng, nối tiếp với tường của thành chính. Bên ngoài thành hũ có một khoảng đất rộng, đối diện với một sơn đạo dài và hẹp. Tường thành đều được xây bằng đá lớn, vô cùng kiên cố.

Khi đội xe nhập quan, Vĩnh Dạ phá lệ ra khỏi xe ngựa, cưỡi ngựa mà đi. Hành động này khiến mọi người đều kinh ngạc. Bởi vì nghe đồn Vĩnh An Hầu, Thái tử của Đoan Vương không biết cưỡi ngựa, chỉ là một bệnh nhân suốt ngày nằm trên ghế mềm.

Vĩnh Dạ mặc một chiếc long bào bốn vuốt bằng lụa, đầu đội kim thiên búi gọn, gương mặt tái xám đã có thêm chút sinh khí, thêm vào đó là ngũ quan tinh tế khác thường, thân hình mỏng manh càng thể hiện được vẻ kiên cường, tiêu điều.

Biết đây là đội xe sang sứ nước Trần, Tổng binh Giải đại nhân của Tân Ngọc Quan đã ra cổng thành đứng đợi từ lâu. Lúc này thấy Vĩnh Dạ Hầu thiếu niên phong lưu, bất giác nhớ tới Đoan Vương uy vũ.

Mười tám năm trước, trong trận đại chiến ở Tân Ngọc Quan, ông vẫn chỉ là một thân binh dưới trướng của Đoan Vương. Mười tám năm trôi qua, ông đã được thăng lên làm Tổng binh, khi gặp vị Thế tử có dung nhan giống Đoan Vương phi như đúc, mắt ông bỗng ươn ướt, hành đại lễ theo đúng tiêu chuẩn với Vĩnh Dạ, khiến Vĩnh Dạ sợ hãi vội vàng xuống ngựa đỡ ông lên, ôn tồn nói: - Giải đại nhân trấn thủ biên cương vất vả quá, phụ vương nói Giải đại nhân thích nhất là rượu Lão Kiều của Trương Ký ở kinh thành nên đã đặc biệt mang cho đại nhân một xe tới đây.

Giải Tùng Long ngẹn ngào, lồng ngực ảm lên. Trong mười xe đi sứ sang Trần, ngoài những xe chở hành trang thì đều là chở lễ vật, Đoan Vương lại chuẩn bị cho ông hẳn một xe chở loại rượu mà ông thích uống nhất, bảo ông không cảm kích tới rơi lệ sao được? Hàng ngàn hàng vạn lời chỉ biến thành một câu đơn giản: - Hầu gia dọc đường mệt nhọc, xin mời vào Tổng binh phủ nghỉ ngơi.

- Không, bây giờ xuất quan luôn. - Vĩnh Dạ cùng Giải Tùng Long chậm rãi đi vào thành nội, nói khẽ một tiếng.

Giải Tùng Long giật mình, vội vàng xuất quan thế nào? Ông nhanh nhẹn đáp: - Hầu gia có dặn dò gì không?

- Đóng cổng thành trong vòng mười ngày, không cho bất kỳ ai xuất quan, trừ phi có thủ lệnh của phụ vương. - Vĩnh Dạ nói xong bèn quay đầu lại nhìn đội xe, cười cười - Giải đại nhân chuẩn bị một ít lương khô và nước uống là được. Sứ thần nước Trần đã ở trẫm dặm ngoài quan ngoại chờ đón, cho dù sáng sớm mai xuất phát thì vẫn phải nghỉ ngơi trong núi. Trẫm dặm đường núi một ngày không thể đi hết được.

Giải Tùng Long hiểu ý của Vĩnh Dạ là nghỉ ngơi ở trên núi cũng thế, nếu có nguy hiểm thì đối phương cũng không ngờ đội sứ thần An quốc lại tới nhanh hơn dự đoán, bèn cười nói: - Hầu gia anh minh, hạ quan lập tức đi sắp xếp.

- Giải đại nhân, - Vĩnh Dạ nhìn ông đầy thâm ý. - Phụ vương nói Giải đại nhân thường trú ở biên cương, ít nhiều cũng có vài người bạn thích uống rượu ở quan ngoại, chia cho họ vài hũ rượu cũng là chuyện thường tình.

Giải Tùng Long ngẩn người, thấy thân binh thuộc hạ vừa dắt chiếc xe ngựa chõ đầy rượu rồi khỏi đội ngũ, chẳng lẽ trong rượu này có gì sao? Ông cúi đầu đáp: - Hạ quan đã hiểu.

Cổng thành chậm chậm mở ra, Vĩnh Dạ không xuống ngựa, cười song song cùng Lâm Đô úy.

- "Thiên sơn chim bay mỏi. Vạn đường chẳng bóng ai"1. Tân Ngọc Quan quanh năm không có tuyết, ngày mùa đông cây cối vẫn xanh tươi, có lẽ câu thơ này không hợp với nơi đây. - Trước mắt thế núi liên miên như những thành ốc trùng trùng điệp điệp. Vĩnh Dạ nhìn hoa xuân nở trên vách đá, cây cỏ um tùm, xanh tốt, chim núi hót vang. Đứng trên miệng vực nhìn ra, dòng sông dưới chân núi sông vỗ bạc đầu như những cụm tuyết. Con đường núi dưới chân thì nhỏ hẹp, Vĩnh Dạ bỗng thấy ngạc nhiên.

- Lâm Đô úy, ngài bảo quân Trần làm thế nào có thể đưa quân tới gần Tân Ngọc Quan? Họ đều ngốc hết phải không?

Lâm Đô úy cười đáp: - Nghe nói mười tám năm trước quân Trần đi dọc theo những con suối nhỏ giữa núi để tới, phải năm trăm tinh binh công thành vào ban đêm, khiến quân ta trở tay không kịp. Cũng may Vương gia khi đó đang lãnh đạo quân thủ thành, lòng quân không loạn. Vương gia một mình giết chết hơn tám mươi quân Trần, lưỡi kiếm cong cưỡi mới ngăn được thế tấn công của chúng. Mà khi đó quân Trần tập kết dưới cổng thành, hỏa tiễn bay như mưa, sau đó thành lâu phải xây lại.

Vĩnh Dạ vỡ lẽ ra, thành thời cổ đại thường xây thêm kiến trúc thành hũ bọc bên ngoài, hình thành hai phòng tuyến ngăn quân địch, tường thành của thành hũ thấp hơn nội thành khoảng hai mét, công nhỏ mà bụng to trông như cái hũ. Quân địch tới tấn công có thể dụ chúng vào trong, bỏ công thành lại để bắt của trong giỏ. Đây vốn là cách mà cha ông nghĩ ra, tuy rằng không nổi tiếng như thành hũ nhưng cũng thực sự khiến kẻ xâm phạm. Năm xưa không có thành hũ, chỉ dựa vào một tòa thành lâu đơn phương chống địch. Đối phương nhân ban đêm đột kích, chỉ cần mở được cổng thành, quân Trần mai phục ở thành ngoại có thể xông vào, tình thế vô cùng nguy hiểm.

- Khi đó có bao nhiêu người trấn giữ biên quan.

Lâm Đô úy thở dài: - Ba nghìn người.

Ở nơi lều đạn không thể nuôi nhiều binh sĩ, chỉ có thể dựa vào địa thế hiểm trở mà chống lại quân địch. Người đồng cũng không chen chúc được với nhau, càng không thể triển khai trận thế để chiến đấu, Vĩnh Dạ hiểu điều đó. Nàng nghĩ, ba ngàn người năm xưa phải đối phó với năm trăm tinh binh đột kích, đồng thời còn phải chống lại quân Trần ủa tới đông như ong vỡ tổ thì quả thật rất khó.

- Năm đó Vương gia kiên thủ hai ngày, viện quân mới tới, giao đấu với quân Trần ở đây hơn một tháng, hoa ở Tân Ngọc Quan đều được tưới bằng máu. Nghe nói thì thể của binh sĩ còn có thể chất cao bằng tường thành.

Cũng chính vì như thế mà có kẻ muốn bắt cóc nàng để uy hiếp Đoan Vương đầu hàng. Nhưng vì sao Ảnh Tử lại không đưa nàng tới Tân Ngọc Quan mà mai danh ẩn tích suốt năm năm trời? Chính Ảnh Tử đã bắt cóc nàng hay cướp nàng từ tay người khác? Vấn đề này đã nằm trong lòng Vĩnh Dạ suốt bao nhiêu năm qua.

Ảnh Từ thúc nói là báo ân, chẳng lẽ chính ông đã hạ thủ, nhưng lại không giao mình ra là vì trung nghĩa lưỡng toàn? Vĩnh Dạ nhìn dây núi im lặng. Ảnh Từ thúc đã đi rồi, bí mật của mười tám năm trước cũng theo ông mà đi, nặng mãi mãi không thể biết được chân tướng.

Có những lúc tìm kiếm chân tướng sẽ khiến người ta rất đau lòng. Chân tướng bị bại lộ dưới ánh mặt trời chưa chắc đã như những gì mình nghĩ, nói không chừng còn khiến mình thất vọng hơn.

Vĩnh Dạ thấy dây núi hiểm trở kẹp chặt đường ngựa: - Lâm Đô úy, ra khỏi hà cốc là tới trấn Thanh Tuyền rồi đi vào địa phận nước Trần, nơi này đường sá hiểm hóc, rất thích hợp để mai phục. Tán Ngọc Quan ở cách xa, không tiện xin quân cứu viện, có kế sách gì chưa?

- Chia làm ba lộ quân, tiền quân đi trước dò đường. Tôi đoán giờ Thân là có thể ra khỏi hà cốc, có thể dựng trại ở đó.

- Tiền quân dò đường! Không cần hậu vệ, sai hai mươi quân sĩ bảo vệ Ý Hồng.

Lâm Hồng có vẻ khó xử: - Nơi này dài hàng trăm dặm, sơn tặc rất nhiều, ngộ nhờ chúng cướp lễ vật mừng thọ Trần Vương, thất lễ thì phải làm sao?

Vĩnh Dạ thông thả nhìn một con ruồi đang bay lượn trên sơn cốc, cười nhạt: - Người đã tới rồi, ta là phò mã của Trần quốc, các món quà khác chỉ như thêm hoa trên gấm thoi. Cứ làm thế đi!

- Vâng!

Nàng quay đầu lại nhìn, Tán Ngọc Quan đã mờ dần, không nhìn rõ diện mạo, chỉ thấy một góc thành lầu màu đỏ có treo ngọn đại kỳ của An quốc đang bay phấp phất. Nguyệt Phách, người nhất định phải bình an đưa Tường Vi về tới nước Tề! Ta nhất định sẽ tới tìm người. Vĩnh Dạ lưu luyến đưa mắt nhìn một lát rồi quay đầu lại.

Hà cốc vẫn nằm trong địa phận An quốc, Vĩnh Dạ đoán không sai, đội ngũ không bị gây phiền nhiễu một chút nào, bình an ra khỏi hà cốc. Trước mặt không gian mở rộng, dòng sông uốn lượn một khúc rất rộng rồi chảy thành dòng phẳng lặng. Một khu rừng xanh rậm rạp trải dài, ánh tịch dương đã chiếu những tia cuối cùng lên đỉnh núi, khắp vùng sơn dã được nhuộm một màu vàng óng.

- Hầu gia, chúng ta cắm trại bên bờ sông, ngày mai sẽ đi qua khu rừng.

Vĩnh Dạ nhìn khu rừng, hỏi: - Sang nước Tống cũng là đường này sao?

Lâm Hồng cười: - Ra khỏi khu rừng, ở trấn Thanh Tuyền chia làm hai đường, một đường sang Tống, một đường sang Trần.

Vĩnh Dạ gật đầu, ngẫm nghĩ rồi nói: - Không dựng trại nữa, đi tiếp, tối nay xuyên rừng luôn.

Lâm Hồng thất kinh: - Vì sao?

Khóe môi Vĩnh Dạ điểm một nụ cười: - Dựng trại ở đây mà có người tập kích, chẳng lẽ phải nhảy sông? Nếu muốn ăn trộm buổi tối, chỉ bằng chúng ta đi tiếp. Nếu tối nay bình an thì sáng mai sẽ tới quan đạo của nước Trần, có quân Trần hộ tống, mọi người đỡ phải lo lắng. Ta ngồi xe ngựa của Ý Hồng.

Lâm Hồng thấy Vĩnh Dạ nói rất nhẹ nhàng thì trong lòng thầm thờ dài. Hầu gia vì muốn bảo vệ người đó và Tường Vi Quận chúa an toàn rồi đi nên mới lấy thân mình dẫn dụ kẻ cướp? Ông lắc đầu, người đó thì không sao, nhưng mà Tường Vi Quận chúa... Ông nhớ lại đại ơn của Đoan Vương, ưỡn ngực hô to: - Tất cả lên ngựa! Hai ngựa một hàng, một người quan sát, một người nghỉ ngơi.

Đội xe nhanh chóng tập kết tiến vào khu rừng.

Vĩnh Dạ ngồi lên xe của Ý Hồng, vừa ăn lương khô vừa nói: - Lẽ ra nên bảo Nhân Nhi đi cùng, thân hình nàng ấy tương tự như ta.

Ý Hồng mỉm cười: - Ý Hồng cao hơn một chút thì có sao?

Tay Vĩnh Dạ thoáng run làm bánh vãi ra đầy người. Ý Hồng phì cười nói: - Tôi học theo giọng nói của thiếu gia được không?

Lúc này Vĩnh Dạ mới thâm thán phục tài trí của cha nàng, miết nhẹ lên mặt Ý Hồng: - Ta thực là yêu người quá!

- Thiếu gia! - Ý Hồng xoa mặt trách.

Vĩnh Dạ bật cười. Nàng hạ lệnh phong tỏa biên quan, cho dù công phu của Phong Dương Hê cao tới đâu thì chỉ cần bị bỏ lại sau lưng nàng cũng đừng mong xuất quan. Những kẻ theo dõi cho dù là người của Du Li Cốc hay Lý Thiên Hựu, Lý Thiên Thụy đều không thể xuất quan. Mười ngày, Nguyệt Phách và Tường Vi dưới sự hộ tống của Giải đại nhân có lẽ đã bình an tới được nước Tống rồi quay về nước Tề.

Điều nàng cần làm là đối mặt với bọn sơn tặc có khả năng xuất hiện ở nước Trần, hoặc giả nói, là cái gã Dịch Trung Thiên muốn cưới công chúa.

Sơn tặc bình thường đều không dám giao chiến với quan binh, càng không khinh suất cướp xe của sứ thần. Nhưng Dịch đại tướng quân thì không biết được. Cho dù hấn ta không lấy mạng nàng, chỉ để cho đội ngũ bị mất khô giáp, xuất hiện với vẻ thâm ở kinh đô nước Trần là cũng có thể xả mối hận này. Hấn muốn giết nàng có lẽ phải là trên đường nàng quay về. Tìm một kẻ thí mạng ở nước Tống chẳng hạn, hoặc kiếm cơ gì đó để không dấy lên trận can qua giữa hai nước Trần, An.

Không có Phong Dương Hề, trăm Bảo Kỳ tinh nhuệ này chắc chắn không phải là đối thủ của Dịch Trung Thiên. Đêm nay liệu có bình an không? Vĩnh Dạ không biết, nàng buộc phải âm thầm bảo vệ đội ngũ đã theo nàng đi sứ. Cho dù nàng không coi trọng tính mạng của hàng trăm Bảo Kỳ này thì cũng tuyệt đối không để họ xuất hiện trên kim điện của Trần quốc với bộ dạng lem luốc.

Ánh chiều tà đã dứt, chim mồi bay về rừng.

Con đường giữa rừng sáng bằng bạc dưới ánh trăng.

Đêm không chút gió, thi thoảng có tiếng chim kêu.

Giữa núi nghe thấy tiếng vó ngựa, cùng với đó là tiếng lóc cóc của bánh xe nghiêng xuống mặt đường. Nhìn từ xa, khu rừng tối tăm ánh lên một hàng dài đèn đuốc, hết như một con rắn đang trườn đi lạng lẹ.

Các Bảo Kỳ đều tập trung phòng bị, sát khí phảng phất trong không gian.

Vĩnh Dạ sắp xếp ổn thỏa, nhìn Ý Hồng trong phục sức của mình bèn cười: - Người không có võ công, nhớ ba bước ta dạy người là được.

Ý Hồng gật đầu, bàn tay siết chặt cây nỏ ngắn, thấp sáng thêm ngọn đèn trong xe, cửa sổ lập tức thấp thoáng một bóng người đầu đội kim thiên.

Vĩnh Dạ kéo khăn che mặt, đẩy ngăn giữa cửa xe ngựa ra chui vào trong, rồi lại mở một tầng để lộ găm xe, đang định nhảy xuống thì nghe thấy Ý Hồng dặn với theo một tiếng: - Thiếu gia, người phải cẩn thận nhé.

Nàng quay đầu lại, chớp mắt: - Có chuyện gì thì vào đây, việc khác mặc kệ. Nghe thấy chưa?

- Vâng!

Vĩnh Dạ hít một hơi rồi chui xuống, kéo tấm ván lại, nhân lúc cỗ xe đi qua một ngã rẽ, bèn lăn vào đám cỏ dài. Đội Bảo Kỳ đi theo không phát hiện bất cứ điều gì dị thường, khi đội xe đi qua, Vĩnh Dạ thì triển khinh công bám theo sát nút.

Đã lâu lắm không chạy giữa rừng, Vĩnh Dạ cảm thấy thật vui vẻ, tốc độ của đội xe không bằng nàng, chẳng mấy chốc nàng đã ở đằng trước cả đội.

Trước khi xuất hành nàng đã xem bản đồ rất kỹ. Phía trước cánh rừng này có một cây cầu gỗ, qua khỏi cầu thì rừng cây sẽ càng cao lớn, rậm rạp hơn. Nếu có mai phục thì đội xe ra khỏi khoanh rừng này là sẽ lập tức nằm trong phạm vi cung nỏ của đối phương. Khi đội xe đi qua cầu rồi cho nỏ, thế là cả đội sẽ hết đường lui.

Nàng rào nhanh bước chân, lướt đi như một con gió.

Dưới ánh trăng, cây cầu gỗ lặng lẽ đứng đó, bên dưới là dòng suối chảy róc rách, Vĩnh Dạ nhảy xuống suối, lợi dụng những tảng đá to để ẩn thân, chỉ trong giây lát đã tới gần gầm cầu.

Quả không nằm ngoài dự đoán, nàng thấy dưới gầm cầu có bốn bóng đen. Làm thế nào để bọn họ chết mà không để lại âm thanh gì? Trong vòng nửa canh giờ nữa đội xe sẽ tới nơi. Nàng hít sâu một hơi, ngưng thần phân biệt hơi thở lẫn giữa tiếng nước chảy róc rách. Một tay nắm chặt ba cây châm lạng lẹ lại gần, còn cách khoảng hai trượng nữa thì kim châm bay ra, chớp mắt đã cắm vào yết hầu của ba người. Còn một người kinh ngạc quay đầu, cổ họng đã đón phải thanh đao trong tay Vĩnh Dạ, khí quản bị cắt đứt, hơi thở chấm dứt, hần há hốc miệng cố hít không khí vào, ôm chặt cổ họng phát ra tiếng rên khe khẽ.

Vĩnh Dạ lạnh lùng nhìn hần, bàn tay lướt qua. Hần cảm thấy ngực mình lạnh lạnh, như thể nước suối đã chảy vào tim, thanh đao mỏng như tờ giấy rút ra khỏi cơ thể, nhanh tới mức máu còn chưa kịp bắn vọt ra thì toàn thân đã ngã xuống.

Cũng được! Vĩnh Dạ so vai, nương theo ánh trăng kiểm tra y phục của chúng, rất một màu đen tuyền, không có tiêu chí gì, ngay cả binh khí cũng là đao và tiễn nỏ có thể mua ở bất kỳ tiệm binh khí nào. Vĩnh Dạ mỉm cười, nàng không cho rằng sơn tặc lại sử dụng phục trang và vũ khí thống nhất, hơn nữa lại toàn là đồ mới.

Vĩnh Dạ có thể khẳng định rằng, đám người này là người của Dịch Trung Thiên, Dịch đại tướng quân. Xem ra, đội xe sẽ không bị tiêu diệt, muốn cướp lễ vật để nàng mất mặt mới là mục đích thực.

Nàng đứng lên, sờ lên thân cầu, ngón tay chạm phải cái gì uơn ướn và trơn trượt, đưa lên mũi ngửi, quả nhiên là dầu hỏa. Nàng ngẫm nghĩ, không vào rừng mà xách mấy thi thể ném vào một bụi cỏ cao trong rừng, rồi nhanh chóng quay đầu lại.

Khi nàng chui vào gầm xe ngựa, bèn vội vàng dặn Ý Hồng: - Tắt đèn đi, bảo Lâm Đô úy lại đây.

Chưa kịp thay y phục, Vĩnh Dạ đã nghe thấy tiếng vó ngựa, giọng Lâm Đô úy vang lên bên ngoài: - Hầu gia có việc gì ạ?

- Bảo đội ngũ đi chậm lại! - Nàng nhanh nhẹn thay y phục, Ý Hồng vội vàng đội kim thiên cho nàng, Vĩnh Dạ lại trầm giọng căn dặn một hồi qua tấm rèm.

Lâm Hồng gật đầu hiểu ý.

Bấy giờ Vĩnh Dạ mới thở phào, thay y phục xong thì bắt đầu chỉnh lại dung nhan.

- Thiếu gia, chuyện gì thế? - Ý Hồng vội vàng hỏi.

Vĩnh Dạ uống một ngụm trà, nhắm mắt: - Một chết mắt. Lát nữa cúi đầu thấp một chút, đừng để người ta nhìn thấy.

Chớp mắt, đội xe đã lên cầu và chậm chậm đi qua. Vừa mới vào rừng, tiếng mũi tên đã cắm phập phập vào xe ngựa. Đó là loại tiễn thường dùng của bọn sơn tặc, trên thân có buộc sáo trúc, khi bắn sẽ vang lên âm thanh cảnh cáo.

- Đây là đội xe của sứ thần nước An sang Trần, tặc tử phương nào mà to gan đến thế! - Lâm Hồng quát to.

- Ha ha! Muốn đi qua đây thì hãy để lại tiền mồi lộ, ta chỉ cướp tiền chứ không giết người! - Một giọng rất hống hách vang lên giữa rừng, trong chốc lát, trước mặt xuất hiện một đội nhân mã, đèn đuốc chiếu sáng cả khu rừng. Đưa mắt nhìn sang, dường như cả khu rừng đã bị địch nhân chiếm đóng.

Tên đi đầu mặt mũi hung tợn, khoảng bốn mươi tuổi, đầu chít khăn vuông, tay cầm cừu hoành đại đao. Vĩnh Dạ vén rèm kiệu lên nhìn đầy vẻ thích thú, đây là sơn đại vương mà người ta vẫn đồn sao?

Lâm Hồng lạnh lùng quát: - Ngươi là lộ khách ở núi nào?

Nếu là sơn tặc thì thường đều để lại danh hiệu, chỉ cướp tiền tài. Có điều Vĩnh Dạ lắc đầu, tiền tài của sứ thần, cướp rồi chẳng ai dám lên tiếng, lại còn báo danh hiệu làm gì?

Đại hán đó bật cười to: - Ta để lại tên để chờ các ngươi tìm tới bắt hay sao?

Đội Báo Kỵ nổi giận, lập tức lao lên: - Đồ úy, mặt tướng sẽ chém đầu gã!

- Khoan! - Lâm Hồng ném một vật trong ngực ra, cười nói - Vị hiệp sĩ này có biết tám mộc bài này không?

Tên đại hán đó nhận lấy, liếc một cái rồi ném trở lại: - Phong Dương Hề là cái thá gì! Đại gia không sợ hấn đâu. Địa bàn của ta, ta làm chủ!

Lâm Hồng thăm thán phục Vĩnh Dạ tính toán rất chuẩn, cười lạnh một tiếng, thần thái lập tức trở nên ngượng ngùng, rụt rè nói: - Phong Dương Hề Phong đại hiệp... hiệp sĩ không biết ư?

- Đừng nhiều lời! Để lại quà mừng rồi ta sẽ thả cho các ngươi đi!

Lâm Hồng tỏ ra khó xử, các tướng sĩ thủ hạ đều rút đao ra, quát: - Đồ úy, đánh đi!

- Câm miệng! Cho dù có thí mạng thì liệu có thể đầu lại được với bao nhiêu người thế không? - Thái độ ông trở nên vô cùng cung kính. - Hầu gia nhà tôi nói, tiền tài là vật ngoài thân, coi như là để kết giao với mấy vị bằng hữu. Để lễ vật lại, chúng ta đi!

Đội Báo Kỵ đều phần nộ bất bình, sa sầm mặt không lên tiếng, hộ tống xe ngựa của Vĩnh Dạ rời đi, để lại toàn bộ năm xe quà mừng.

- Chờ chút! Còn ba xe kia chờ cái gì?

- Hiệp sĩ, đó là hành trang của Hầu gia nhà tôi.

- Để lại!

- Chuyện này... - Lâm Hồng vô cùng khó xử, bèn tới trước xe của Vĩnh Dạ bẩm báo.

Hán tử đó chỉ thấy trong xe có một bàn tay thò ra phẩy nhẹ, bắt giắc tò mò, một kẻ nhát gan yếu đuối tới mức không dám đánh nhau lại là con trai của Đoan Vương ư? Gã nổi lòng hiếu kỳ, thúc ngựa lên trước quát: - Bước ra để ta xem phò mã nước Trần chúng ta trông như thế nào? - Ha ha! - Tiếng cười nhạo nhất thời vang lên khắp rừng.

Đội Báo Kỵ mắt ai cũng tóe lửa, chỉ hận không thể rút đao ra đánh.

- Ngươi lại đây, ta cho ngươi nhìn là được chứ gì. - Vĩnh Dạ lạnh nhạt nói.

Hán tử đó ý mình đồng người, bèn bước lại gần thật.

Rèm xe vén lên, gã thấy một thiếu niên đầu đội mũ sa đang ngồi trong xe, bên cạnh có một người ăn mặc như thị nữ cúi thấp đầu. Gã càng to gan hơn, thò tay vào định vén tấm sa mỏng, Vĩnh Dạ bất động, mặc cho gã vén tấm sa lên, cười nói: - Hiệp sĩ có thể cho chúng tôi qua không? - Giọng nàng rất rõ ràng, nói xong còn cúi đầu ho hai tiếng.

Hán tử đó thấy Vĩnh Dạ đúng là bệnh tật yếu ớt như lời đồn, sắc mặt u ám, đôi môi xám xịt, trong bóng đêm nhìn như sắp đoạn khí, chỉ được cái ngũ quan tinh tế, toát lên một vẻ vô cùng quý dị.

Gã rút tay về, xua đao cười lớn: - Thả cho họ đi, các huynh đệ tới chuyển quà mừng đi!

Lâm Hồng thấy thế bèn hô to: - Đi!

Một trăm tướng sĩ hộ tống xe ngựa nhanh chóng rời đi. Tới khi trời sáng, ra khỏi khu rừng đi tiếp mười dặm cuối cùng cũng tới được trấn Thanh Tuyền.

- Hầu gia, ở đây bắt đầu phân đường. - Lâm Hồng nói nhỏ.

Vĩnh Dạ xuống xe ngựa, hít thở bầu không khí trong lành nơi đây, tâm trạng vô cùng thoải mái, cười nói: - Nghỉ ngơi ăn sáng ở trong trấn.

Trấn Thanh Tuyền rất nhỏ, chỉ có mười mấy hộ, con đường bị chia làm hai.

Thị trấn tuy nhỏ nhưng trà lâu, tửu quán, khách điểm đều có.

Vĩnh Dạ chỉ tay vào khách điểm nói: - Mọi người vất vả cả đêm, vào khách điểm nghỉ ngơi, dùng cơm xong thì xuất phát. Mọi người chỉ có một khắc thời gian.

Từ trong núi đi ra đều là các sơn khách, buôn bán hàng hóa giữa ba nước, trong khách điểm đột nhiên có hàng trăm người tới khiến ông chủ giật mình.

Lâm Hồng ném một đĩnh vàng ra, cười nói: - Bọn ta là sứ thần của An quốc, sang nước Trần chúc thọ Trần Vương, chỉ nghỉ ngơi một lát là đi ngay. Mang ít đồ ăn lên đây nếu vui sẽ thưởng thêm.

Ông chủ cầm đĩnh vàng nghe nói chỉ là dùng chân nghỉ ngơi thì vui vẻ cười tươi, ra lệnh cho nhà bếp mau nấu cháo, hấp màn thầu, mang hết các món ngon vùng sơn dã ra hầu hạ.

Các tướng sĩ đều thấy bất mãn. Vĩnh Dạ liếc thấy, gọi Lâm Hồng tới bàn mình, cười nói: - Tức lắm phải không? Còn chưa động thủ đã công nạp năm xe lễ vật và ba xe hành lý, tay không tới chúc thọ Trần Vương nói thế nào cũng quá sơ sài đúng không?

Chúng nhân bị nói trúng tâm sự đều cúi đầu xuống, trên mặt thoáng lộ vẻ khinh thường.

Vĩnh Dạ uống một ngụm cháo nóng, cười nói: - Mùi vị khá lắm, mọi người vất vả cả đêm rồi, ăn nhiều một chút.

Lâm Hồng thấy có người mặt mũi đã đỏ bừng định phát tác thì vội quát: - Ăn mau lên, Hầu gia tự có sắp xếp! - Trong lòng ông cũng như đánh trống, tuy đã làm theo lời Vĩnh Dạ nói, nhưng ông cũng không biết trong lòng Thế tử đang nghĩ gì.

Vĩnh Dạ thở dài nói: - Lâm Đô úy cũng thấy lạ phải không? Chẳng qua ta chỉ cảm thấy năm cỗ xe đó làm lỡ hành trình, nhờ bọn tặc tử đó vận chuyển giúp mà thôi. Còn về hành trang, chỉ là mấy bộ y phục rách, không có cũng chẳng sao, có ngân phiếu còn sợ không mua được đồ sao? Ăn cơm xong chúng ta nhẹ nhàng lên đường.

Lâm Hồng ngờ vực, làm gì có chuyện bọn tặc tử trả lại năm xe lễ vật. Chứ đừng nói là chuyển giúp.

Ỡ Hồng thấy ông ngây người ra thì mỉm miệng cười: - Lâm Đô úy, thiếu gia nói phải là phải, ngài ăn mau đi. - Nói rồi múc cho ông một bát cháo.

Lâm Hồng thấy điệu bộ chắc chắn của Vĩnh Dạ thì an tâm phần nào, uống vài ngụm cháo rồi vội vàng ra ngoài chuẩn bị. Sau bữa cơm, đội ngũ lên đường đi tới kinh đô nước Trần.

Vĩnh Dạ vén rèm xe nói với Lâm Hồng đi bên ngoài: - Tăng tốc khởi hành. Trên đường mà gặp sơn tặc thì không cần phải hỏi, giết hết cho ta, không chừa một ai. Còn nữa, tới Miệng Hồ thì gọi ta.

Lâm Hồng gật đầu.

Bấy giờ Vĩnh Dạ mới nằm xuống dưỡng thần.

- Thiếu gia, người có lấy lại được lễ vật không? - Ỡ Hồng nhẹ nhàng bóp chân cho nàng.

- Ừ, thiếu gia nhà người thích nhất là trò "đen ăn đen".

Chú thích: 1 Trích bài thơ "Giang tuyết" của Liễu Tông Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đen ăn đen

Hạ lệnh không tha một ai, đối phương trúng thuốc mê ngất đi còn bị bôi thêm mũi tên, như thế gọi là nhát gan ư? Chớp mắt ở Miệng Hồ đã có ba trăm

mạng người ngã xuống, máu tanh như Tu La địa ngục là nhờ ai ban cho?

Đường núi quanh co uốn khúc, rừng cây thâm u.

Mùa xuân ẩm áp, hoa nở chim hót.

Miệng Hồ có hình dáng giống y như tên, hai ngọn núi tiếp giáp ở nơi này.

Vách núi đột nhiên nhô ra, nhìn từ xa như cái miệng con hổ đang há rộng, qua khỏi nơi này sẽ là vùng đồi núi tương đối bằng phẳng. Nếu có người mai phục ở Miệng Hồ, từ trên cao tấn công xuống, những người đi qua miệng sẽ trở thành mồi ngon.

- Hầu gia, trước mặt chính là Miệng Hồ rồi. - Lâm Hồng nói.

Vinh Dạ ngáp dài, vén rèm ra nhìn, cắn dận: - Nếu không nằm ngoài dự đoán thì nơi này sẽ có mai phục. Lâm Đô úy, ông hành quân nhiều năm có kinh nghiệm, ông tự sắp xếp đi ta muốn không một ai thoát được.

- Vâng. - Lâm Hồng đáp lời rồi nhanh chóng chia quân để chuẩn bị.

Đội ngũ trăm người giương cao cờ hiệu của An quốc, hộ tống xe ngựa đi thẳng vào Miệng Hồ. Quân tiên phong vừa tới đã nghe thấy tiếng còi hiệu, hàng loạt mũi tên từ trên sườn núi bắn thẳng vào đội ngũ.

Đội Báo Kỵ đã chuẩn bị trước, khiến tròn hợp vây lại để bảo vệ cỗ xe, trường giáo múa lên, đẩy hết tên ra, không ai bị trúng tên. Sau cơn mưa tên, một nhóm người xuất hiện trên sườn dốc, miệng quát: - Kỳ Sơn Phong Lâm Trại đòi tiền mồi lộ! - Rồi lao hết cả xuống.

Lâm Hồng cười lạnh rút đao ra, đội Báo Kỵ nhận được lệnh, trong lòng phải chịu ảm ức đã lâu, nay được lệnh bèn huy động vũ khí lao lên hết, có một đội lấy cung nỏ ra bắn.

Những người mà Đoan Vương chọn đều là tinh nhuệ của đội Báo Kỵ, tuy rằng ở giữa rừng nhưng trật tự không loạn.

Người của Phong Lâm Trại thấy vậy cả kinh, còn chưa kịp phản ứng đã bị nhóm người xông lên trước chém như chém cỏ.

Ngựa hí dài, người dẫn đầu nộ khí xung thiên, tay cầm trường đao múa mạnh, thấy sắp chặt đầu được một binh sĩ Báo Kỵ thì lập tức có một thanh trường giáo xiên ngang gạt ngọn trường đao đi. Người dẫn đầu cảm thấy tay mình chùng xuống, gan bàn tay tê buốt, trường đao bắn ra xa, cảm thấy một người của sơn trại. Gã còn chưa kịp phản ứng thì trường giáo đã kẹp ngang vào cổ gã.

- Dừng tay! - Lâm Hồng quát.

Ai ngờ Phong Lâm Trại đều là bọn nhát gan, thấy thủ lĩnh bị bắt thì hét lên rồi bỏ chạy tán loạn. Các binh sĩ Báo Kỵ khinh bỉ, cung tên cứ như có mắt, trong chớp mắt tiếng rú rít thê thảm đã vang lên.

Trại chủ cũng được coi là hào kiệt, lớn tiếng quát: - Bọn ta gặp phải quan binh, rơi vào tay các người có chết cũng là đáng đời, không đánh được thì bỏ chạy, vì sao lại không tha một ai?

Lâm Hồng không đáp, chưa đầy giây sau, khắp vùng sơn lâm thì thê thã chất ngồn ngang, Phong Lâm Trại không thoát một ai, trong lòng ông thấy dễ chịu hơn đôi chút. Ông đang định nói, đám cướp của Hầu gia nhà ta, giết hết cả họ nhà người cũng chẳng có gì phải áy náy.

Giọng nói trong trẻo của Vinh Dạ chợt vang lên: - Người biết đây là quan binh ư?

Tên Trại chủ đưa mắt nhìn ra, thấy một bóng áo bào tím lại gần, chính là thiếu niên mặt nhạt nhợt, u ám, duy chỉ có đôi mắt là lóe lên tinh quang khiến người ta không thể không khiếp sợ. Gã hừ một tiếng: - Cờ hiệu lớn như thế, lại ăn mặc chính tề không phải là quan binh thì là ai? Vị này sử dụng trường giáo, hộ vệ binh thường làm sao dùng được đồ trong quân đội.

- Ha ha, người đã biết rồi mà ai cho người cái gan đó? Nói ra, ta sẽ tha cho người một con đường sống, còn tặng thêm ngân lượng để người làm hành trang. - Vinh Dạ dụ giọng nói.

Vừa giữ được mạng sống, vừa có tiền cảm, đối với một tên sơn tặc mà nói, đương nhiên là nghe rất hấp dẫn. Huống hồ đồ cũng chẳng phải là bí mật gì to lớn. Tên thủ lĩnh nói lớn: - Nửa tháng trước đã có tin tức đồn khắp vùng, đội ngũ của sứ thần An quốc đi chúc thọ Trần Vương sẽ đi qua nơi này. Các sơn trại chủ khác vốn dĩ đều do dự không dám cướp, nhưng lại có tin đồn rằng, quà lễ giá trị liên thành, chỉ cần làm chuyện này là có thể sống tiêu điều cả đời, hơn nữa người đó còn là một kẻ không biết võ công, hộ vệ chỉ có trăm người, thế nên ai cũng động lòng.

- Không sợ Trần Vương phái quân phá tan sào huyệt của các người sao?

Tên thổ phi bật cười: - Bọn ta thời chiến là binh, thời bình là thổ phi. An quốc không cướp được trăm dặm quốc thổ này đều nhờ bọn ta quen thuộc địa hình, quan binh vào được mà không ra được, huống hồ tin tức đã truyền ra rằng, Trần Vương tuyệt đối sẽ không truy cứu.

Vinh Dạ đã hiểu, cười khẽ một tiếng: - Được, được lắm. Lâm Đô úy, cho gã lên đường thoải mái!

- Người... - Lời còn chưa dứt, mũi giáo của Lâm Hồng đã lao ra, cổ họng tên thổ phi phun máu tươi, lập tức tắt thở.

Ta nói chưa chắc đã giữ lời! Vĩnh Dạ bĩu môi, không cảm thấy hai mặt có gì là vô sỉ, lại cười nói: - Cõi y phục của chúng thay cho chúng ta, tạo ra dấu vết bỏ trốn, hành động phải nhanh! Chúng ta nghỉ ngơi ở Miệng Hồ, những kẻ cướp lễ vật của chúng ta có lẽ cũng khởi hành rồi.

Các Báo Kỳ ngỡ ngác, rồi lập tức hiểu ra dụng ý của Vĩnh Dạ, hoan hô một tiếng, nhất thời xuống ngựa hành động.

Mặt trời đã lặn, ráng chiều đỏ rực.

Lỗ Đạt và ba trăm quân sĩ thủ hạ áp tải tám xe quà mừng và hành trang của Vĩnh Dạ mới cướp được vui vẻ bước lên con đường sơn đạo của nước Trần.

- Tướng quân, trước mặt là Miệng Hồ rồi.

Lỗ Đạt "ừm" một tiếng, đột nhiên bật cười: - Không biết Phong Lâm Trại đối phó với Báo Kỳ của An quốc thế nào?

- Ha ha, chắc chắn là đánh vài gậy rồi vội vàng bảo vệ cái tên Hầu gia yếu ớt ấy chạy trốn rồi? - Đội ngũ vang lên tiếng cười lớn.

Lỗ Đạt nheo mắt, nghiêng đầu hỏi phó tướng: - Đoan Vương của An quốc uy danh vang khắp thiên hạ mà sao lại sinh ra một cục thịt như thế?

- Nghe nói hồi nhỏ là một thằng ngốc, bệnh tật liên miên. Cũng chẳng hiểu công chúa nghĩ gì mà đòi gả cho hắn! Nhìn cái bộ dạng nhát gan của hắn, đến một ngón tay của tướng quân của chúng ta cũng chẳng bằng.

- Báo Kỳ là tinh nhuệ của An quốc, tôi qua kẻ nào cũng giật tái xanh mặt mày, còn khó chịu hơn cả bị giết!

Đội ngũ lại vang lên tiếng cười ha hả.

- Có điều vì sao bốn người dưới chân cầu tối qua lại mất tích nhỉ? - Lỗ Đạt trông có vẻ thô lỗ nhưng hành xử rất thận trọng.

Phó tướng nói nhỏ: - Liệu có phải là Phong Dương Hề không?

Lỗ Đạt ngẫm nghĩ rồi ra lệnh: - Chú ý đề phòng, cẩn thận là trên hết!

- Tướng quân nhìn kia! - Có người kinh hãi hét lên.

Lỗ Đạt nhìn theo hướng tay chỉ, thấy ở Miệng Hồ rải rác các thi thể nằm khắp nơi, có người của Phong Lâm Trại, cũng có người mặc phục sức của Báo Kỳ An quốc. Có vẻ đó là một trận ác chiến. Có một hàng bánh xe liêu xiêu đi về phía trước, xem ra là đã thoát được.

Tất cả trước mắt khiến hắn ta quên mất cái chết ly kỳ của bốn người dưới gầm cầu, mắt lóe sáng, cười nói: - Quà không nằm ngoài dự kiến, Báo Kỳ vẫn thừa sức đối phó với sơn tặc.

Chỉ có điều đội sứ thần này thâm thối thật đấy! Ha ha! Lỗ mỗ thực sự muốn xem bộ dạng của họ lúc này!

Trong lúc nói, đội ngũ đã đi vào Miệng Hồ.

Từ mặt đất lập tức tuôn ra một lớp sương mù, càng lúc càng dày, đi cùng với nó là một mùi hương áp tới, chỉ chớp lát, lớp sương mù trắng đục như sữa bò đã bao vây cả đội. Trên sườn dốc, mũi tên bay ra vun vút như mưa, đồng thời vang lên tiếng của những tảng đá không lồ đang lăn.

Ngựa sợ hãi hí vang, đứng lại.

- Không xong rồi, có mai phục! - Lỗ Đạt hét lên một tiếng, đầu óc cảm thấy choáng váng. Hắn nhanh nhẹn bịt mũi miệng lại định rút về sau, quay đầu lại nhìn, đội ngũ sau lưng vang lên tiếng hét thảm thiết.

Hắn giật mình, giật cương ngựa lao về phía trước. Còn chưa thấy người mà đội ngũ đã thương vong vô số.

Lỗ Đạt quát to: - Bịt chặt miệng mũi, xông lên! - Vừa mở miệng ra đã thấy đầu càng choáng váng, người phủ phục xuống lưng ngựa mà chạy.

Vừa qua khỏi Miệng Hồ, trước mặt đã có năm mươi Báo Kỳ xếp thành hình vuông, trường giáo dựng thẳng lên trời.

Bình khí sở trường nhất của các kỵ binh trên lưng ngựa là trường giáo. Cán làm bằng loại gỗ dai thượng hạng, vót thành một cán đều đặn, ngâm trong dầu rồi phơi khô, thêm vào loại keo dán thượng hạng, nối với thân giáo dài tám thước. Lớp ngoài bọc thêm một lớp dây gai chắc bền, khi dây gai đã khô, bôi xi vào, đao chém cũng không gãy. Đầu mũi giáo bọc sắt, sáng loáng như đao, mũi bịt gai nhọn, ngồi trên ngựa lao mũi giáo ra mà người sử dụng không hề mất sức, dùng cho quân tiên phong, anh dũng không thể cản. Cận chiến quan trọng là nhanh nhẹn, nhẹ nhàng. Nếu không phải quan lính, thì người bình thường hoàn toàn không thể có một thanh trường giáo tuyệt hảo thế này.

Lần này đội Báo Kỳ xuất hành, vũ khí đều là trường giáo tuyệt đao, trường cung là chính. Thoạt nhìn chỉ trăm người, nhưng lại tuyển chọn những tinh anh nhất trong các tinh anh, thắng cả năm trăm người.

Đêm qua phải dâng quà mừng để cầu đường sống, các Báo Kỳ đều đã vô cùng căm phẫn, sĩ khí ngút trời, nay lại được nghỉ ngơi ở Miệng Hồ một ngày, thêm vào đó là Vĩnh Dạ đã bố trí mê được ở trên sơn đạo, thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đầy đủ, năm mươi Báo Kỳ cầm trường giáo đứng thẳng, thêm

vào đó là tiếng lời đình trợ uy, ba trăm người của Lỗ Đạt sao có thể can nổi?

Chưa đầy nửa canh giờ, hai lần xung kích, Lỗ Đạt đã bị một giáo của Lâm Hồng đâm trúng yên ngựa, rơi xuống đất, lưỡi giáo sáng loáng kề trên cổ họng, không dám động đậy.

- Lý Vinh Dạ, ngươi có biết giết ta rồi có hậu quả gì không? - Lỗ Đạt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên liên miên, lát sau đến hơi thở cũng không còn, mấy thân vệ sĩ cùng đã bị bắt, tức giận trán nổi gân xanh, gầm lên.

- Hầu gia, chỉ còn mấy tên này là sống thôi. Lễ vật và hành trang vẫn đầy đủ. - Một Báo Ky cung kính bẩm báo.

Lần này đao không nhuộm máu, một tiễn một tên, giết một loạt những kẻ đã choáng váng vì thuốc mê, hấn bắn tên cũng cảm thấy chán. Nhưng trong lòng thì thờ phào nhẹ nhõm, sung sướng khôn tả!

- Trói lại. Bốn hầu mới vào nước Trần không lâu đã bị làm phiền, ít nhiều cũng phải tìm Trần Vương đòi lại công bằng. Bọn chúng chính là nhân chứng. - Vinh Dạ không buồn xuống khỏi xe ngựa, lạnh nhạt ra lệnh.

Lỗ Đạt nghe vậy thì tim thất lại, giật mạnh đầu định tự sát. Lâm Hồng đã đề phòng, mũi giáo rút lại, thân giáo đánh mạnh lên lưng hấn, khiến Lỗ Đạt ngất đi.

- Tướng quân! - Mấy tên thân vệ lo lắng gọi to.

Lâm Hồng cười ha hả, ánh mắt lộ vẻ giễu cợt: - Hóa ra là tướng quân của nước Trần, cướp đội xe của sứ thần An quốc chúng ta là vì duyên cớ gì? Chẳng lẽ muốn phá hoại tình giao hảo của hai nước, một lần nữa đẩy động can qua? Trói lại!

Nói rồi liếc mắt về chiếc xe ngựa mà Vinh Dạ đang ngồi, phục sát đất âm mưu của Vinh Dạ, cảm thấy Thế tử thể chất yếu đuối nhưng quả thực là con của Vương gia, càng thêm cung kính hơn.

Thúc ngựa đi tới trước cỗ xe, nhẹ giọng nói: - Trời đã tối, dừng trại ở đâu ạ?

Vinh Dạ cười nói: - Ở đây quá nhiều thi thể chúng ta đi tiếp thôi, bốn hầu nhát gan lắm.

Nhát gan? Lâm Hồng dờ khóc dờ cười. Hạ lệnh không tha một ai, đối phương trúng thuốc mê ngất đi còn bị bồi thêm một mũi tên, như thế gọi là nhát gan ư? Chớp mắt ở Miệng Hồ đã có ba trăm mạng người ngã xuống, máu tanh như Tu La địa ngục là nhờ ai ban cho? Hầu gia với người của mình thì không muốn mất một ai, đối với kẻ địch thì độc ác không buồn chớp mắt. Người như thế, ai là kẻ địch của Vinh Dạ thì chắc chắn sẽ phải hối hận.

Ông cúi đầu đáp: - Vâng!

Đội ngũ kiểm tra lại vật phẩm, không thiếu món nào, xa phu bị thương vong, Báo Ky bèn cử ra vài binh sĩ nhảy lên xe ngựa, rời khỏi Miệng Hồ.

Ỗ Hồng nhìn Vinh Dạ một mắt dựa vào lưng ghế, bất giác thờ dài: - Thế này chẳng phải là càn kết thâm thù với Dịch tướng quân sao?

Vinh Dạ cười cười: - Còn hơn là để chúng ta bị đánh cho thê thảm, đầu bù tóc rối, xuất hiện trong cung điện của Trần Vương như những kẻ ăn mày. Chẳng lẽ ta bị đánh thì hấn không hận ta ư? Tóm lại là đằng nào cũng hận, hận ít hận nhiều cũng là hận.

Ỗ Hồng cảm rần: - Vương phi trước khi đi đã nói thiếu gia yếu đuối, tâm địa lương thiện...

- Mẹ ta còn nói vị phụ vương giết người không chớp mắt của ta chỉ là do người ta đồn đại thế thôi. - Vinh Dạ tiếp lời, cười ha hả. Thấy Ỗ Hồng trợn mắt thì lại nổi tính trẻ con, đưa tay xoa mặt nàng, nói - Ỗ Hồng của ta xinh đẹp quá, coi chừng công chúa sẽ ghen!

Ỗ Hồng gạt tay nàng ra, đỏ mặt nói: - Ỗ Hồng làm sao bì được với công chúa?

- Ai bảo thế? Thế này gọi là cái đẹp khỏe mạnh, người khác không biết thưởng thức thôi.

Hai người còn đang cười đùa thì đội ngũ đã dừng lại, Lâm Hồng vội vàng bẩm báo: - Hầu gia, sứ thần nước Trần đã chờ sẵn ở Thúy Bình.

Vinh Dạ nhướng mày, "ồ" một tiếng: - Xem ra chết ba trăm người khiến Dịch tướng quân đau lòng rồi, sợ chúng ta lại bình định nốt mấy sơn trại ở đây ư? Giao tù binh cho sứ thần, mặc họ an bài. Chúng ta được ngủ thoải mái rồi. Chuyện hộ vệ cứ để họ lo.

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Vinh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tọa sơn quan hổ đầu

Hắn nhất định phải giết Vĩnh Dạ, để Đoan Vương đau lòng, để chặt đứt tâm tư Ngọc Tụ. Hắn thà tiếp tục giao chiến với Đoan Vương, chứ tuyệt đối không để Ngọc Tụ phải hi sinh cả đời.

Phủ Tả tướng quân, Trạch Nhã, kinh đô nước Trần. Hành lang uốn lượn sáng bóng như gương, trong giếng trời dây leo xanh thẫm. Ngói hoa tí tách nhỏ nước xuống mặt hồ xanh như sứ, nghe như tiếng đàn, khiến từng vòng sóng nhónhẹ lan ra.

Trên hành lang có một người mặc áo xám đang ngồi, mái tóc dài buông xõa, tay ôm đàn. Đôi tay gầy gò mỏng manh, khớp xương nổi lên, hiển nhiên là một bàn tay cầm kiếm. Qua tay đoán người, đây chắc chắn là một người tâm chí kiên cường, xuất thủ như gió đòi bàn tay ôm đàn gảy lên những khúc uyển chuyển lưu luyến. Thần thái của hắn rất chăm chú, gương mặt ánh lên vẻ dịu dàng, như thể trong tay hắn là thân hình mềm mại của một nàng thiếu nữ.

Sau lưng không xa có hai thị giả đang quỳ, bị tiếng đàn ảnh hưởng, ánh mắt si mê như muốn rơi lệ, khóe miệng lại ngậm cười.

Tiếng đàn du dương, đã dừng mà chưa dứt. Lại nghe giọt nước nhỏ bên hiên nhà như hòa cùng tiếng đàn, đàn đã dứt mà âm vẫn còn.

Mãi lâu sau, người áo xám mới ngẩng đầu lên, dung mạo khắc khổ, mũi ưng, môi mỏng, toát lên vẻ uy nghiêm. Giọng hắn nghe như hơi thở của ngày mưa, mang một chút giọng mũi, lạnh lùng vô cùng: - Sống được năm người?

Thị giả nghe tiếng thì toàn thân run rẩy, phủ phục xuống đất, lắp bắp nói: - Vâng, tướng quân.

- Sao lại sống năm người? - Gương mặt Dịch Trung Thiên toát lên nộ khí.

- Hồi tướng quân, Lỗ tướng quân định tự sát... nhưng không được! - Đó là một câu trả lời vô cùng si nhục, mũi của tên thị giả gần như đã chạm xuống đất, đầu không dám ngẩng lên.

- Lỗ tướng quân định tự sát... nhưng không được? - Dịch Trung Thiên khàn giọng lặp lại một lần, đẩy cây đàn ra, lạnh giọng quát - Người đâu?

- Dịch trạm Thanh Châu... ngoài trăm dặm!

Dịch Trung Thiên chấp hai tay sau lưng, rào chân rời khỏi hành lang, tà áo cuộn lên. Hai tên thị giả nghe tiếng bước chân mới dám ngẩng đầu, vội vàng xách áo cúi đầu đi theo.

Hành lang khôi phục lại sự tĩnh lặng, giây sau, dưới mái hiên vang lên tiếng vại sứ lạch cạch, rồi vỡ thành nhiều mảnh, mấy con cá vàng bị đổ vào giếng trời bằng đá xanh, đuôi cá quẫy mạnh, không lâu sau đã há miệng ra bắt động, cái vại đã bị nộ khí của Dịch Trung Thiên làm vỡ.

Con mưa vẫn rơi, gương mặt không chút biểu cảm nở nụ cười chế giễu, có người sẽ giống con cá này, chết rất thê thảm.

Dịch trạm Thanh Châu.

Ngói đỏ trập trùng, cũng là một hành lang dài uốn lượn nối tiếp nhau tới một giếng trời. Vĩnh Dạ nhớ lại kiến trúc của An quốc cười ha ha: - Lâm Đô úy, nước Trần so với nước An ta thế nào? Ý ta là kiến trúc phòng ốc.

Lâm Hồng cười khinh miệt: - An quốc ta khí thế khoáng đạt, ở đây thì vẫn còn mang hơi hướng phương nam, ngay cả nhà cửa cũng nhỏ bé, keo kiệt.

- Chưa chắc. Nếu xét về kiến trúc, Trần quốc tinh xảo, kết cấu khéo léo, như thế tức là họ hiểu nhà thú hơn chúng ta? Luận về tính cách, người nước An hào sảng, nước Trần tinh tế. Lần này sang nước Trần, Lâm Đô úy phải cẩn thận với các binh sĩ, đừng để họ gây ra nộ khí đấy! - Vĩnh Dạ mỉm cười nói.

Lâm Hồng ngăn người, thấy Vĩnh Dạ vươn bàn tay trắng như ngọc ra hứng nước mưa dưới hiên nhà, nụ cười ấy nở trên gương mặt toát lên một vẻ ngây thơ, hoan hỉ. Vị Hầu gia này rốt cuộc là người như thế nào? Lúc thì thông minh, lúc thì độc ác, lúc lại yếu ớt, lúc thì ngây thơ. Ông lắc đầu, nhìn không thấu.

- Lâm Đô úy!

Ông quay đầu, thấy Ý Hồng trong bộ y phục dài màu xanh lục nhạt, trông tươi mát như những cọng rêu dày ngoài giếng trời, bèn cười hỏi: - Ý Hồng cô nương có chuyện gì?

Ý Hồng giơ ngón tay lên suýt một tiếng, vẫy tay với ông.

Lâm Hồng vội vàng khom lưng hành lễ với Vĩnh Dạ: - Mặt tướng cáo lui! - Ông rào nhanh về phía Ý Hồng, theo nàng ra khỏi hành lang. Lúc này Ý Hồng mới giật chân nói: - Ngài cáo lui cái gì? Tôi muốn bảo ngài đừng lên tiếng! Thiếu gia nhà tôi lúc này thích nhất là ở một mình, tôi thấy ngài cứ bên cạnh như gãi ngứa, sợ ngài lên tiếng làm phiền thiếu gia.

- Xin lỗi, Ý Hồng cô nương! - Lâm Hồng ngượng ngùng gãi đầu.

Ý Hồng cười: - Người không biết không có tội. Đúng rồi, thiếu gia nói, tối nay bảo Đô úy rút các hộ vệ viện tử của người, để lại hai người gác cửa cho

có là được.

Lâm Hồng không hiểu.

- Thiếu gia nói, người đã mời bảo tiêu rồi, sợ người của chúng ta tới nay lao tới làm người vô tội bị thương, căn dặn có động tĩnh gì cũng đừng bước vào, trừ phi người lên tiếng gọi.

Dọc đường đi, Lâm Hồng đã phục Vinh Dạ sát đất. Hôm đó sứ thần nước Trần tới nghênh tiếp sớm, tới giờ ông vẫn nhớ về gương mặt của ông ta khi giao tù binh. Dọc đường Tà đại nhân của nước Trần càng cẩn thận hầu hạ, cho tới khi tới thành Thanh Châu cách kinh đô trăm dặm mới như thở phào nhẹ nhõm.

Còn ba ngày nữa là có thể vào Trạch Nha, kinh đô nước Trần. Họ dừng lại ở thành Thanh Châu hai ngày, sự nhẹ nhõm của Tà đại nhân là vì đã có người nghênh đón thay rồi sao? Chờ hai ngày, liệu là ai nhỉ?

Ông chấp tay, cười nói: - Đa tạ Ý Hồng cô nương nhắc nhở, mặt tướng sẽ sắp xếp. - Lâm Hồng đi được mấy bước còn quay lại nói khẽ. - Đa tạ cô nương hôm đó đã cho bánh.

Ý Hồng cúi đầu, giọng vo ve như muỗi: - Đô úy cả đêm không nghỉ, bữa sáng lại chần chạo loăng, Ý Hồng tình cờ mang theo vài cái bánh mà thôi, chẳng đáng là gì.

Lâm Hồng nhìn nàng một cái, khi rời đi, bước chân nhanh nhẹn thêm mấy phần.

Vinh Dạ ngắm cơn mưa bụi ray rắc đến xuất thần. Quê hương nàng ở kiếp trước cũng có khí hậu phương nam như nước Trần, mưa xuân liên miên không dứt. Vừa vào nước Trần, làn da trên mặt nàng như bị phủ một lớp hơi nước, hồng nhuận như thể cháy nước vậy.

Nhưng Ý Hồng và đội Bảo Ky có vẻ không thích thời tiết này, cứ cảm thấy như bầu trời bị phủ bởi một chiếc vung màu xám, tâm trạng cũng trở nên u uất.

Thời tiết này thích hợp nhất cho người hoài cổ.

Gương mặt tươi cười anh tuấn, dịu dàng của Nguyệt Phách lại hiện ra trước mắt. Xuyên qua màn mưa mù, dường như nàng có thể nhìn thấy thân hình mỏng manh, thoát tục của y.

Sau này y sẽ mở một quán tên là Bình An ở nước Tề, trên con phố phồn hoa hoặc ở một thị trấn nhỏ bé. Phía trước là bộ mặt của y quán, hậu viện trồng các loại dược thảo mà y thích.

Không có tivi, không có mạng internet, bình thường Nguyệt Phách tiêu khiển như thế nào nhỉ? Vinh Dạ nở một nụ cười, có lẽ y sẽ lại nuôi một con rết để chơi. Y có gọi nó là Tiểu Tinh không?

Vinh Dạ lặng lẽ nghĩ, Nguyệt Phách và Tường Vi lúc này có lẽ đã bình an trên đường từ nước Tống sang nước Tề, hai người có lẽ vẫn vừa đi vừa đấu võ mồm một cách vui vẻ, bên tai nàng dường như còn vang lên tiếng cười như chuông bạc của Tường Vi.

Ánh mắt nàng dừng lại trên cái bển đá đang nhỏ nước. Những giọt nước nhỏ xuống tạo thành những con sóng lăn tăn, lan rộng hết vòng này tới vòng khác, gương mặt của Nguyệt Phách mờ mờ hiện lên trên mặt nước.

Khóe miệng Vinh Dạ nhoen cười, ngồi hẳn lên thành hành lang, ném từng quân cờ vây xuống bể nước cách đó hai trượng.

Nước bắn tung lên thành những bông hoa, từng vòng tròn như mặt trăng xuất hiện, rồi đột ngột thay đổi, sóng nước lại tan ra.

Vinh Dạ nhắm mắt, lòng theo gọn sóng mà đẩy lên chút ngọt ngào dịu dàng, lại thêm chút gì như đắng ý.

Lúc ngưng thần suy nghĩ, dường như nàng có thể cảm nhận được tiếng quẫy đuôi hết hoảng của lũ cá trong nước, Vinh Dạ thấy thật hài lòng. Trực giác của mình càng ngày càng nhạy cảm. Trong một ngày mưa, giữa vô vàn tiếng nước mưa mà vẫn có thể phân biệt được động tĩnh của đàn cá đang bơi.

Lục Tổ nói tâm sáng như gương có thể soi tỏ vạn vật nhân gian, chim bay trên trời, cá lội dưới nước, có thể thấy cả con gió đang di chuyển.

Đôi mắt Vinh Dạ lóe lên một tia sáng. Nàng hít sâu một hơi bầu không khí trong trẻo trong cơn mưa, tất cả mọi thứ hãy để cho nàng kết thúc! Lời của thulinh Phong Lâm Trại khiến nàng suy ngẫm, người nhận được tin nàng vào nước Trần một cách chính xác như thế, đi theo đội ngũ của nàng suốt dọc đường từ An quốc sang đây có lẽ là thám tử nước Trần.

Người tung tin đồn này nhất định là Dịch Trung Thiên. Sứ thần nước Trần thấy năm tên tù binh thì trở nên bối rối, không dám thả người, lại sợ mất mặt trước điện khi phải đem ra đối chất. Dừng lại ở Thanh Châu hai ngày, nói là vì trời mưa không tiện lên đường. Nàng nghĩ, đó chính là cái cớ để Dịch đại tướng quân đích thân tới đây giải quyết. Khóe miệng Vinh Dạ nhếch lên thành nụ cười lạnh lẽo, Dịch Trung Thiên, tôi thực sự muốn cùng ngài bàn chuyện ba nước.

Nàng càng nghĩ càng thấy buồn cười.

Đúng lúc này, nàng chợt cảm thấy luồng không khí bị gò ép, một màn mưa từ mái nhà đội thẳng về phía người nàng. Luồng hơi này không mạnh

không yếu, chỉ đủ để nâng ướt hết y phục mà thôi.

- Ha ha! - Vĩnh Dạ không hề né tránh, những giọt nước mưa lạnh lẽo tấp vào mặt, mang theo một sự trong lành như muốn làm say lòng người. Nàng ngẩng mặt lên cười - Ý Hồng, y phục của ta ướt hết rồi!

- Thiếu gia! Người sẽ bị bệnh mất! - Ý Hồng vội vàng lại gần đỡ Vĩnh Dạ đi thay y phục.

Vĩnh Dạ thần nhiên lau nước mưa trên mặt, lớp dịch dung này cho dù bị gấm nước cũng không dễ phai, muốn nhìn bộ mặt thật của ta ư? Không được.

Nàng cúi đầu nhìn giọt nước dính trên y phục của Ý Hồng, thờ dãi - Lúc nào chẳng bệnh, có làm sao đâu! Chỉ sợ công chúa già tới, thân thể này của ta... Ai!

- Vĩnh An Hầu? - Một giọng nói rõ ràng ở cách đó không xa vọng lại, câu nói mang theo nghi vấn, và cũng mang ngữ khí khẳng định.

Dịch Trung Thiên? Vĩnh Dạ giấu tia sáng trong mắt, cố tỏ ra kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Ở đầu hành lang có mấy người đang đứng, người đi đầu mặc bộ trường bào màu xám, khoảng ngoài ba mươi, mái tóc được buộc tùy tiện bằng một miếng vải màu xám, thân hình cao lớn, chiếc mũi ưng khoằm xuống toát lên vẻ uy nghiêm, đôi mắt sáng rực nhìn nàng đánh giá.

Vĩnh Dạ không đáp, hơi nghiêng đầu nhìn người nọ. Hắn không mặc quan phục, nhưng từ khí thể toát ra đã đủ biết hắn là đệ nhất cao thủ của Trần quốc, Tả tướng quân Dịch Trung Thiên. Thì ra trông hắn... thâm trầm và đáng ghét như thế!

- Dịch tướng quân xin chờ một lát, Vĩnh Dạ như thế này trông thật thất lễ, đi thay bộ y phục rồi sẽ tới. Ý Hồng, mời Tướng quân vào thủy tạ nghỉ ngơi! - Vĩnh Dạ vắt nước trên y phục rồi đi vào nội thất.

Các tùy tùng đi theo Dịch Trung Thiên nổi giận, đang định phát tác thì hắn đã gượng tay cản lại. Hắn im lặng nhìn chằm chằm vào bóng dáng gầy gò, mỏng manh của Vĩnh Dạ. Chỉ nhìn hắn một cái đã biết rõ thân phận, mà vẫn trấn tĩnh như thường, Vĩnh An Hầu quả không phải người bình thường. Lỗ Đạt nói với hắn rằng Vĩnh An Hầu có gương mặt đoán mệnh, hắn không tin lắm, cố ý để nước mưa tạt vào mặt Vĩnh Dạ xem sao, làn da vẫn u ám, nhợt nhạt. Vừa nhìn đã biết là dương khí không đủ, khí huyết suy nhược. Một thiếu niên yếu ớt mà ra tay tàn độc khác thường, thi thể của ba trăm quân sĩ và hàng trăm người của Phong Lâm Trại chính là minh chứng. Hơn nữa, đội Bảo Kỳ của An quốc lại chibị thương rất nhẹ, không ai chết. Nụ cười thoáng ẩn thoáng hiện trên khóe môi Dịch Trung Thiên, một người như thế, chỉ dựa vào tâm tư tương kế tựu kế thì hắn tuyệt đối không thể coi thường.

- Tướng quân! - Ý Hồng nghiêng mình hành lễ.

Sứ thần nước Trần, Tả đại nhân lúc này đang toát mồ hôi chạy tới: - Hạ quan tham kiến Dịch tướng quân. Ý Hồng cô nương, đây là Dịch đại tướng quân của nước Trần ta, phiền cô thông báo cho Hầu gia!

Ý Hồng hành lễ, thông thả đáp: - Hầu gia nhà tôi đang thay y phục, Dịch tướng quân mời đi theo nô tì.

Dịch Trung Thiên nhìn nàng với vẻ tán thưởng, nói với sứ thần: - Tả đại nhân không cần nóng ruột, trận mưa này không thể ngớt ngay được.

Vĩnh An Hầu thân thể yếu ớt, không tiện đi trong mưa, nghỉ thêm một đêm nữa. Ngày mai về Trạch Nhã cũng không lỡ mất yến tiệc của Hoàng thượng.

- Nghe theo sự sắp xếp của tướng quân ạ! - Tả đại nhân thầm chửi trong lòng, ta sốt ruột vì năm người kia của ông kia. Ông đi thăm họ một lát, cũng không nói là nên làm thế nào, thế thì làm sao ta biết bám lại với Hoàng thượng?

Dịch Trung Thiên xua tay bảo tùy tùng lui ra, theo Ý Hồng đi sang một mé của hành lang.

Đây là một tòa thủy tạ có diện tích rất rộng, bên ngoài là một hồ nước trong vắt. Trong hồ có những đóa sen đang hé nở, lá xanh cuộn tròn. Nước mưa khiến mặt hồ bị bao phủ bởi một màn sương mờ ảo, càng thể hiện được vẻ thanh khiết nơi đây. Bên bờ hồ có hàng liễu xanh mướt, cành liễu phất phơ trong gió, cành mưa phượng nam quả thực siêu thực như lời đồn.

Dịch Trung Thiên phất áo ngồi xuống, Ý Hồng nhóm bếp lửa, bày bàn trà, nhún gối hành lễ: - Tướng quân ngồi chơi. Ý Hồng sẽ đi mời Hầu gia.

Hắn liếc nhìn bàn trà, miệng nhếch lên vẻ hiêu kỳ, nhớ lại mình đã từng cùng thưởng trà với một người trong mưa gió nước Trần. Người đó nói, trà đạo thích hợp nhất để tĩnh tâm dưỡng khí. Hôm nay nhìn như vậy cũng đủ để thấy Vĩnh An Hầu là người tâm tư thâm trầm.

Vĩnh Dạ thay một chiếc áo bào rộng màu tím, thắt lưng buộc một miếng ngọc quyết, ngọc bội, ngọc đao, cả người toát lên vẻ phú quý. Người chưa tới mà mấy miếng ngọc nơi thắt lưng đã vang lên tiếng lanh canh, hòa vào tiếng mưa, nghe thanh nhã, động lòng.

Dịch Trung Thiên bất giác nghiêng người ra nhìn, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Vĩnh Dạ khá lâu, không thể không thừa nhận rằng vị Vĩnh An Hầu này cho dù bệnh tật nhưng có gương mặt rất đẹp. Lòng đổ kị nổi lên, hắn lạnh nhạt buông một câu: - Vĩnh An Hầu rất thích nơi đây ư?

- Vẻ đẹp của mưa bụi Trần quốc nổi danh thiên hạ! Vĩnh Dạ rất thích. - Vĩnh Dạ cầm cái lọ sứ, nụ cười có vẻ khiêm nhường, nói - Thay bộ y bào, nhớ ra định mời tướng quân uống trà, tìm rất lâu mới thấy bình trà này, đã để tướng quân chờ lâu rồi.

Vĩnh Dạ ngồi xuống trước bàn trà, cách Dịch Trung Thiên một cái bàn: - Vĩnh Dạ thích trà, không biết Dịch tướng quân có chung sở thích?

Dịch Trung Thiên nhìn nàng chăm chú, nói rõ từng tiếng: - Nghe đồn Vĩnh An Hầu tình tâm dưỡng bệnh, chắc là cũng có nhiều điều tâm đắc đối với trà đạo, đó là phúc của Dịch mỡ.

- Trà thích hợp nhất là để dưỡng khí bình tâm, Dịch tướng quân hòa khí quá nặng, uống trà cũng có tác dụng. - Vĩnh Dạ không ngừng đầu lên, cười đáp. Trong không trung ngửi thấy một mùi nước mưa lan tới.

Trên bếp lò, ấm nước đã sôi sùng sục như những giọt châu.

Vĩnh Dạ chăm chú chọn trà, lựa những lá trà hoàn mĩ có độ dài ngắn như nhau từ gói giấy, rồi cẩn thận lọc lại. Lúc này mới cười nói: - Tên trà này là Sơn Trung Thánh Vũ, mưa xuân liên miên, núi xanh như ngọc. Chén này gọi là chén Tổ Tâm, trắng trong như ngọc, không một tí vết. Tâm tính lại để thưởng trà trong mưa, đúng là một lạc thú chốn nhân gian.

Dịch Trung Thiên thấy Vĩnh Dạ giờ cao ấm trà rót nước xuống trông như thác nước đổ từ trên đỉnh núi, nước sôi khuấy động lá trà, một mùi hương thoang thoang bay lên, len lỏi vào lồng ngực, nhớ ra thủ hạ Lô Đạt vẫn còn bigiam giữ, ba trăm người trong phút chốc biến thành oan hồn, tâm tư lại như nước trong ấm sôi sùng sục, vô cùng khó chịu, giọng nói trở nên lạnh lùng: - Vĩnh An Hầu vừa vào nước Trần đã tiêu diệt hơn ba trăm thổ phỉ, không để sót một ai, Miệng Hồ máu nhuộm thành sông, nay vẫn có thể an nhiên thưởng trà, nói là Tổ Tâm Thánh Vũ, liệu có phải là chuyện nực cười lắm thay?

- Bách tính trong núi sống khổ sở, các vị khách thương vãng lại kiếm được chút ngân lượng cũng chẳng dễ dàng. Vĩnh Dạ là phò mã tương lai của Trần quốc, chỉ hận không thể bình định được hết các sơn trại lớn nhỏ trong vòng trăm dặm quanh đây, coi như là quà mừng tặng cho công chúa. Mới giết có vài tên tiểu tặc chặn đường cướp bóc đã là gì. Dịch tướng quân vất vả vì nước, chẳng mấy khi được nhân nhả thế này. Mời! - Vĩnh Dạ phớt lờ sự châm biếm trong lời Dịch Trung Thiên, cười khểnh đưa cho hắn một tách trà.

Hay cho một Vĩnh An Hầu miệng lưỡi khéo léo! Ánh mắt Dịch Trung Thiên sắc lạnh như dao, bùng bùng sát khí.

Ai ngờ gương mặt nhợt nhạt ấy lại nở một nụ cười đối diện với hắn, đôi mắt đen láy như ngọc ánh lên tia nhìn dịu dàng, không nhận ra một chút sợ hãi nào.

Trên đời này có bao nhiêu người dám nhìn thẳng vào hắn? Dịch Trung Thiên nhớ lại hắc y thiếu niên của rất nhiều năm trước, tay cầm trường kiếm đứng ở Kỳ Sơn ngoài Tấn Ngọc Quan thách thức hắn, nếu không phải nghe nói hắn ta từng đánh bại đệ nhất cao thủ Tề quốc Thanh Hư Tử thì chắc chắn hắn đã không ứng chiến.

Vậy mà trên đỉnh Kỳ Sơn, thiếu niên đó đã đấu hòa với hắn. Ánh mắt kếu khi đó cũng như ánh mắt của Vĩnh An Hầu, ôn hòa và mang theo cả ý cười.

Năm xưa thiếu niên ấy khiến hắn kinh ngạc, vị Vĩnh An Hầu trẻ tuổi này không có võ công, thân hình yếu ớt, nhưng lòng dạ lại thâm trầm độc ác, bảo hắn làm sao dám coi thường? Mấy trăm mạng người không tha một ai, Lô Đạt và bốn thân binh khác nếu không phải vì muốn giữ lại để làm mất mặt hắn thì cũng đã không còn mạng sống. Dịch Trung Thiên chăm chú nhìn Vĩnh Dạ thông thả pha trà, nâng tách trà lên miệng uống một ngụm, cảm giác vị ngọt tan trên đầu lưỡi rồi vương vấn mãi không dứt, không thể không khen ngợi trà nghệ giỏi.

Vậy mà trong lòng vẫn có một chút không cam, đáng vẻ đoan trang, xinh đẹp của Ngọc Tự len lỏi vào tim hắn. Khi còn nhỏ, nàng ôm hắn thân thiết gọi hắn là Dịch ca ca. Lớn hơn một chút, đích thân hắn dạy võ công cho công chúa. Hắn nhìn nàng lớn lên từng nụ cười, từng cái nhíu mày của nàng đã khắc sâu vào tim hắn.

Hoàng thượng đã đồng ý với hắn, sau trận chiến ở Tấn Ngọc Quan sẽ cho hắn được cưới công chúa. Vậy mà Tấn Ngọc Quan chiến bại, công chúa lập chí sang An quốc giết Đoan Vương. Với tâm cơ của Ngọc Tự thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Đoan Vương, sao hắn nỡ để cho nàng đi mạo hiểm? Công chúa của hắn, gả cho một Vĩnh An Hầu đoán mệnh không biết sẽ chết lúc nào ư? Gã đi rồi sẽ nhanh chóng thành quả phụ, hoặc kẻ hoạch thất bại và bị giết?

Hắn nhất định phải giết kẻ đó, để Đoan Vương đau lòng, để chặt đứt tâm tư của Ngọc Tự. Hắn thà tiếp tục giao chiến với Đoan Vương ở Tấn Ngọc Quan, chứ tuyệt đối không để Ngọc Tự phải hi sinh cả đời.

Dịch Trung Thiên lạnh lùng nói: - Công chúa là người nhân từ, không thích món quà của ngài đâu.

Vĩnh Dạ nhìn thần sắc thay đổi trong ánh mắt của Dịch Trung Thiên, lúc này nộ khí và sát khí đã tràn cả ra ngoài, khiến nàng gần như thấy không thở nổi. Ép mình phải trấn tĩnh, nàng cố buông ra một câu: - Chỉ cần Tự Nhi thích, nàng muốn món quà như thế nào Vĩnh Dạ đều sẽ lấy về cho nàng.

Cách xưng hô thân mật này như một lưỡi dao đâm thẳng vào nơi mềm yếu duy nhất trong lòng Dịch Trung Thiên. Cách! Tách trà trong tay bị khí thế của hắn ép vỡ. Hắn tiện tay vung lên, nước trà như những viên ngọc bắn tới trước ngực Vĩnh Dạ. Những giọt nước có kèm nội lực vô mạnh vào ngực khiến nàng cảm thấy lồng ngực tức dị thường, trước mắt tối sầm. Thầm chửi nếu dùng lực thêm vài phần nữa thì mình đã thổ huyết ra rồi.

- Chiếc tách này mỏng quá, không phù hợp với phường võ phu như ta. - Dịch Trung Thiên lạnh lùng nói.

Sát khí biến mất, bầu không khí động bị phá vỡ. Vĩnh Dạ ôm ngực thầm kinh ngạc, võ công của Dịch Trung Thiên quả thực không phải là huênh hoang. Nàng nặn ra một nụ cười: - Không phải lỗi của Dịch tướng quân, lần sau Vĩnh Dạ sẽ nhớ, mời Dịch tướng quân dùng trà sẽ dùng bát to và thô.

Dịch Trung Thiên đứng lên, lạnh lùng: - Trong đầu Dịch mỡ chỉ có quân đội và chém giết, Sơn Trung Thánh Vũ không thích hợp với khẩu vị của Dịch mỡ, cáo từ!

- Dịch tướng quân đi thông thả! Phiền ngài bẩm báo với Trần Vương và công chúa, vốn định tháng tám cử hành đại hôn, Vĩnh Dạ đã tới đây rồi thì sẽ đón

công chúa cùng về An quốc luôn.

Nàng đã thành công trong việc nhìn thấy bộ mặt u ám của Dịch Trung Thiên, lại không biết điều thêm vào một câu: - Một đi một về, để công chúa bớt tương tư, Vĩnh Dạ cũng đau lòng! Không biết Dịch tướng quân có đồng ý làm hộ giá tướng quân, tới ngắm sự phồn hoa của kinh đô An quốc chúng tôi?

Trong lòng Dịch Trung Thiên một lần nữa nổi lên sát khí. Gã Vĩnh An Hầu này liên tục khiêu khích sức chịu đựng của hắn là có ý gì?

Lúc quay đầu lại, thấy Vĩnh Dạ đang nhìn mình cười, đầu ngón tay dường như có ngân quang lấp lánh. Hai mắt hắn co lại, nếu hắn không nhìn nhầm thì trên ngón tay Vĩnh Dạ đang cầm một cây kim bạc, chẳng lẽ gã bệnh tật này lại che giấu võ công? Âm hiểm,狡 hoạt và độc ác, không trừ đi thì hậu họa khôn cùng. Dịch Trung Thiên quay đầu bỏ đi.

Vĩnh Dạ nhìn theo bóng hắn mỉm cười, bàn tay xòe ra, không phải kim bạc, mà là một cây trâm được làm rất tinh xảo, trâm cài đầu làm hình bướm bướm, thân dài và nhỏ như kim, nhìn kỹ thấy trên đó còn chạm khắc nhiều hoa văn tinh tế, tay nghề điêu khắc thượng hạng, chính là một trong những lễ vật định tặng Ngọc Tụ.

Nàng nghĩ, với tính tình nóng nảy của Dịch Trung Thiên, vì lòng hiếu kỳ đã bị khơi dậy, thêm vào đó là nỗi xấu hổ vì thủ hạ của mình bị bắt, tối nay nhất định hắn sẽ tới.

Đêm, tiếng mưa càng lúc càng to, nghe như tiếng trống trận dồn dập.

Vĩnh Dạ sợỖ Hồng bị thương nên dẫn nàng sang chỗ khác ngủ. Khêu sáng ngọn nến, ôm đàn ngồi gảy.

Rèm trúc cuốn hờ, tấm màn bay lên trong gió, tiếng mưa ngoài kia vang lên không ngớt.

Vĩnh Dạ đưa mắt nhìn ánh nến trong chiếc đèn lồng. Ánh đèn vàng ấm áp rải lên mặt đàn, nhắm mắt vào đã biến thành gương mặt tươi cười dịu dàng của Nguyệt Phách. Nàng hít sâu một hơi, bàn tay phải khẽ nâng lên, tạo thành tư thếPhong Kinh Hạc Vũ.

Ngón đàn Phong Kinh Hạc Vũ này là dùng móng tay gõ lên dây đàn tạo ra giáp âm. Bàn tay tung ra, tiếng đàn du dương, mang theo con sóng dữ.

Đổi sang thủ pháp U Cốc Tích Tuyền, tiếng đàn chậm lại, con gió cuốn những lá sen khe khẽ, cả đêm mưa được thu trọn trong tiếng đàn. Ngón tay thay đổi, như cá đã quẫy đuôi trong nước, khúc nhạc mang theo vẻ hiền hòa và ấm áp.

Chẳng mấy khi nàng chơi đàn, bất giác nhớ lại mỹ nhân tiền sinh đã dạy mình cảm nghệ. Năm xưa mỹ nhân tiền sinh ai oán nói người già rồi, tám năm đã trôi qua, liệu người có còn giữ được phong thái như xưa?

Người có ở cùng Thanh y sự phụ không? Hình như họ không còn ở An quốc, tòa tiểu lâu năm xưa đã biến mất. Họ rời khỏi Du Li Cốc lang bạt giang hồ, tìm nơi phong cảnh tuyệt thế để ẩn cư hay đang nấu mình ở một quốc gia nào khác?

Kể đứng đằng sau Du Li Cốc có thực sự là Trần Vương? Ngọc Tụ muốn gả tới An quốc là chủ ý của Trần Vương hay là sự sắp xếp của Du Li Cốc?

Bản thân mình phải tiêu diệt thế lực của Du Li Cốc ở An quốc, ổn định lại Hoàng quyền quốc gia, liệu có phải đối đầu với mỹ nhân tiền sinh và Thanh y sự phụ không?

Tiếng đàn xa xăm, vừa phá màn mưa lại vừa cuốn mưa về, chân thành như tâm tư nàng lúc này.

Một lớp sương mù dày đặc che phủ chân tường, phảng phất như màn mưa đang che lấp cả đất trời. Rèm mi khép nhẹ, ngoài cửa sổ tiếng mưa dềnh trong giấy lát, khôi phục lại vẻ yên tĩnh, còn có tiếng thị vệ ngã xuống đất rất khẽ vọng vào.

Tối rồi sao? Vĩnh Dạ mỉm cười, tiếng đàn thay đổi, dồn dập như vó ngựa, như trống trận. Nhất thời phảng phất như mưa gió giao hòa, mây đen đè xuống, bầu không khí ẩm ướt tới mức khó thở. Cuối cùng nàng thở dài, thay đổi ngón đàn, tiếng đàn như tia chớp rạch ngang bầu trời, làm trăm chim hót hoảng. Đồng thời một luồng kiếm khí lạnh toát lao thẳng vào lưng nàng.

Nàng như thể không biết, nhắm mắt chìm đắm trong tiếng đàn và suy nghĩ của mình.

Cạch! Tiếng kim loại va vào nhau vang lên âm thanh rõ ràng.

Mưa tạnh, gió dừng.

Vĩnh Dạ kinh ngạc quay đầu, khi mở mắt ra, nàng đã giấu vẻ đắc ý trong ánh mắt.

Phong Dương Hề toàn thân ướt sũng cầm kiếm đứng trước mặt Vĩnh Dạ. Y phục hắn còn đang nhỏ nước tong tong, đầu đội chiếc mũ che mưa che khuất mất quá nửa khuôn mặt, mũi kiếm trong tay chỉ về phía trước, vững như bàn thạch.

Trước mặt hắn là một nam tử áo xám. Không che mặt, chính là Dịch Trung Thiên.

Vĩnh Dạ khàn giọng: - Dịch tướng quân ban đêm cầm kiếm xông vào nơi ở của bản hầu là vì nguyên cớ gì?

Phong Dương Hề cười lạnh: - Vĩnh Dạ, ngươi có ngốc không? Hắn tới để giết ngươi, cũng may ta kiềm chế ngay đêm nên tới kịp... - Phong Dương

Hềđột ngột im bật, trong lòng dấy lên một nỗi sợ hãi. Hắn đã tính toán ngày Vinh Dạ xuất quan, không ngờ khi tới Tấn Ngọc Quan thì cổng thành đóng chặt, lại còn bị phong tỏa khắp nơi, không thể không trào đèo lội suối để tới đây. Vó ngựa không dừng đi tới Thanh Châu, không ngờ gặp đúng lúc Dịch Trung Thiên chuẩn bị giết Vinh Dạ.

Phong Dương Hề nhớ lại lưỡi kiếm của Dịch Trung Thiên, nộ khí trào dâng, lạnh lùng nói: - Từ lâu đã nghe Dịch tướng quân của Trần quốc là người uy danh, không ngờ lại là một kẻ tiểu nhân đâm sau lưng người khác!

Dịch Trung Thiên nhìn Phong Dương Hề chăm chú, đột nhiên nói: - Tám năm trước, Kỳ Sơn chi hội.

- Chính là Phong mỗ!

Dịch Trung Thiên nhìn Phong Dương Hềđánh giá. Thiếu niên của tám năm trước giờđã không nhìn rõ diện mạo nữa, nếu không phải là bộ hắc y ấy, thanh kiếm ấy thì hắn cũng đã không nhận ra.

- Tám năm trước, bản lĩnh của người thực sự có thểđánh hòa với ta?

Chiếc mũ kéo sụp xuống nên không nhìn rõ thần sắc của Phong Dương Hề, ngữ khí của hắn lại có vẻ gì như châm biếm: - Trong võ nghệ, kẻ thắng là vua. Tám năm trước chiến hòa với người quathực đã dùng một chút tâm cơ, nhưng Phong mỗ cũng chỉ là khéo léo. Dịch tướng quân là cao thủ cái thế, Vinh An Hầu lại chỉ là kẻ thù sinh trời gà không chặt.

Phong Dương Hề mà cũng biết dùng tâm cơ? Vinh Dạ nhớ ra hắn từng nói dối rằng không kết giao với quyền quý, nhưng lại âm thầm giúp đỡ Lý Thiên Hựu. Nàng nghĩ, ta kiêu khích để hai người lưỡng hổ tương tranh, làm ngư ông đắc lợi cũng chẳng có gì đáng ngại nữa.

Nàng ngó đầu ra từ sau lưng Phong Dương Hề, cười nói: - Hắn là bảo tiêu của ta, muốn giết ta không dễđâu! Có điều, Dịch tướng quân, chẳng lẽ ngài không biết ta mà chết ở dịch quán nước Trần thì sẽ có hậu quả gì sao? Oa, ngài dám to gan lớn mật khơi dậy thù hận giữa hai nước, ngài không coi Trần Vương ra gì phải không?

Không đợi Dịch Trung Thiên trả lời, nàng đã hét to: - Trần quốc Tả tướng quân Dịch Trung Thiên hành thích bốn hầu! Người đâu!

Biết rằng có trợ thủ nên mới dám to gan như thế? Dịch Trung Thiên vung thanh kiếm trong tay, đường kiếm hiểm ác. Phong Dương Hề giơ tay lên chống lại, Dịch Trung Thiên mượn lực giữa hai thanh kiếm, vọt người lên, thân như giao long, lao vào màn đêm. Phong Dương Hề vội vàng đuổi theo, hai bóng người trong chớp mắt đã biến mất không để lại dấu vết.

- Hầu gia! - Lâm Hồng mang quân chạy tới ngay khi nghe thấy tiếng gọi của Vinh Dạ.

Vinh Dạ sa sầm mặt, chấp tay nói: - Hai người canh giữ ngoài cửa thế nào?

Lâm Hồng cúi đầu: - Chết rồi.

- Hừ! - Vinh Dạ cười lạnh, Dịch Trung Thiên, người tưởng rằng mười phần chắc chín, giết người còn không thêm che mặt - Đi mời Tả đại nhân! Bốn hầu phải đòi lại công bằng.

Viện lạc nơi sứ thần An quốc nghỉ ngơi đèn đuốc sáng trưng, Tả đại nhân đang rầu rĩ vì không biết mấy tù binh kia đã đi đâu mất, nay nghe Vinh An Hầu nói bị Dịch tướng quân hành thích, sợ hãi chân tay lạnh ngắt, vội vàng mặc y bào chạy tới. Thấy Vinh Dạ ngồi trên ghế, mặt đầy nộ khí, bên dưới là hai thi thể thì lấp bắp: - Hầu... Hầu gia, không sao chứ?

- Vớ vẩn! Bốn hầu mà có sao thì ông còn đứng ởđây được không? Chớ quên, đây là dịch quán có thích khách, lại còn giết chết hai thị vệ của ta. Tả đại nhân, quý quốc mời bốn hầu tới đây, thì ra không muốn nhìn thấy phò mã sống mà muốn thấy người chết sao? - Vinh Dạ châm biếm.

Tả đại nhân run rẩy: - Hạ quan lập tức sai người tăng cường canh gác...

- Không bắt thích khách sao?

- Bắt... bắt ai?

Vinh Dạ bật cười: - Bốn hầu tận mắt nhìn thấy thích khách là Tả tướng quân Dịch Trung Thiên của Trần quốc! Tả đại nhân, Dịch tướng quân ái mộ vị hôn thê Ngọc Tự công chúa của ta là chuyện mà ai ai cũng biết, hắn cóđộng cơ giết người, bốn hầu chính là nhân chứng. Hai thị vệ chết oan này chính là vật chứng. Nhân chứng, vật chứng động cõđầy đủ, ông nói xem, nên làm thế nào?

Tả đại nhân toát mồ hôi lạnh, rất lâu sau vẫn không thốt nên lời. Chỉ nghe thấy một giọng sang sảng vang lên bên ngoài: - Tả đại nhân, bốn tướng quân tận mắt nhìn thấy, là Phong Dương Hề thích sát Vinh An Hầu. Bốn tướng quân không đuổi theo được, hai tên thị vệ An quốc này cũng chết trong tay hắn.

Bộ bào xám của Dịch Trung Thiên ướt sũng, mang theo mấy tên thị tùng xuất hiện ở cửa.

Hay cho trò vu oan giá họa! Vinh Dạ thực sự muốn vỗ tay khen ngợi.

Tả đại nhân rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm: - Thì ra là Hầu gia nhìn nhầm, người hành thích ngài là Phong Dương Hề chứ không phải Dịch tướng quân.

Lâm Hồng và đội Báo Kỵ tức giận đang định rút đao, Vĩnh Dạ bèn đưa tay lên ngăn lại. Nàng nhìn bộ dạng ướt sũng của Dịch Trung Thiên, thầm nghĩ chẳng lẽ hai người chưa giao đấu?

Khoảnh khắc gặp ánh mắt của Dịch Trung Thiên, Vĩnh Dạ mỉm cười: - Ô, hóa ra là Phong Dương Hề sao! Lúc bốn hầu chơi đàn bống nghe thấy sau lưng có động tĩnh, quay đầu nhìn lại, thấy Dịch tướng quân và Phong Dương Hề đang đấu với nhau. Xem ra có lẽ bốn hầu nhìn gà hóa cuốc, tưởng lầm tướng quân là thích khách. Vĩnh Dạ đã tạ tướng quân tương cứu, không biết tướng quân có kế hoạch nào để bắt được Phong Dương Hề, trả thù cho hai tên thị vệ đáng thương của ta hay không?

Vĩnh Dạ thấy Dịch Trung Thiên phủ nhận ngay trước mặt mình thì biết nhất thời lời nói đơn phương của mình cũng không có ích. Thầm nhủ, người với Phong Dương Hề đấu với nhau đi. Dù là cao thủ tuyệt thế, nếu người giết được Phong Dương Hề thì ta bớt đi hậu họa; nếu Phong Dương Hề trù được người thì nước Trần thiếu đi một đại tướng. Kiểu gì ta cũng không thiệt!

Ánh mắt Dịch Trung Thiên sáng ngời: - Ta đã hạ lệnh ra công văn tước nã Phong Dương Hề! Vĩnh An Hầu có thể an tâm.

Vĩnh Dạ khỏ sở nói: - Nhưng Phong Dương Hề võ công cao cường, nếu hắn lại xâm nhập vào đây thích sát bốn hầu thì làm thế nào?

- Hầu gia an tâm, có Dịch mỗ đây, đảm bảo Hầu gia vô sự.

Vĩnh Dạ cười toe: - Được Dịch tướng quân bảo vệ thì Vĩnh Dạ có thể kê cao gối mà ngủ rồi.

Đúng rồi, đám sơn tặc đó liệu có phải cùng một giuộc với Phong Dương Hề?

- Phong Dương Hề đã giết người diệt khẩu. - Dịch Trung Thiên nói rõ từng tiếng, trong lòng oán hận, Lỗ Đạt nói không sai, vị Vĩnh An Hầu này đúng là giao hoạt, độc ác. Không những khiến hắn và Phong Dương Hề gieo thù kết oán một cách kỳ lạ, còn ép hắn phải giết mấy thủ hạ của mình. Nhớ lại cảnh Lỗ Đạt quý xuông cáo biệt mình mà tâm trạng của Dịch Trung Thiên lại sa sút tới cực điểm.

Vĩnh Dạ hải lòng nghĩ, Dịch Trung Thiên đứng trước mặt Tà đại nhân và chúng nhân của Trần quốc đảm bảo bình an của mình thì có lẽ tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì. Hắn đã biết Phong Dương Hề là do mình mời tới, e rằng lúc này lại càng muốn giết Phong Dương Hề hơn. Một vị đại hiệp chứng kiến cảnh hắn muốn giết mình, hơn nữa là người có võ công tương đương với bản thân, giữ lại luôn có một sự uy hiếp.

Vĩnh Dạ vỗ tay: - Đã khuya rồi, đã có Dịch tướng quân bảo vệ bốn hầu thì mọi người có thể an tâm được rồi. Với bản lĩnh của Dịch tướng quân, thích khách nào còn dám tới đây quấy rối! Lâm Đô úy, phái người đưa hai thị vệ này về nhà. Con dân của An quốc chúng ta, chết rồi cũng phải là rặng về cội!

Đội Báo Kỵ nghe vậy vô cùng cảm động, đôi mắt ngấn lệ, chỉ hận không thể lập tức lấy cái chết để báo đáp cho Vĩnh Dạ.

Dịch Trung Thiên lạnh lùng nhìn cảnh tượng ấy, lại có thêm một đánh giá nữa: Con người này không những giỏi trở mặt, mà còn biết nặng biết nhẹ, có thể mượn lực để đánh, giành được lợi ích cho mình. Ở An quốc có một đối thủ như thế cũng là một chuyện thú vị.

Hắn quay người bỏ đi, lạnh lùng nói: - Ba ngày nữa Hoàng thượng sẽ tổ chức thọ yến trong cung, sứ thần nước Tề và các nước khác cũng đều đã tới kinh thành. Vĩnh An Hầu là phò mã tương lai, không tiện đến muộn, ngày mai sẽ lên đường.

Dịch Trung Thiên và Trần sứ ra về, Lâm Hồng vội vàng hỏi: - Hầu gia, tên Dịch Trung Thiên đó thật là mặt dày! Chuyến đi này nguy hiểm quá.

Vĩnh Dạ trầm tư giây lát: - Các người lui xuống đi, tạm thời không còn nguy hiểm nữa. Chuẩn bị hành trang, ngày mai xuất phát.

Ý Hồng lo lắng nhìn Vĩnh Dạ, thấy lông mày nàng nhíu chặt lại, dường như đang suy ngẫm vấn đề gì đó, vừa định lên tiếng thì Vĩnh Dạ đã ngẩng đầu cười: - Người đi ngủ đi. Ta chờ một người.

Nàng phải chờ Phong Dương Hề.

Phong Dương Hề đuổi theo chắc là đã giao thủ với Dịch Trung Thiên, sau đó Dịch Trung Thiên nhanh chóng quay về, vậy thì Phong Dương Hề đâu? Hắn không thể chết dưới lưỡi kiếm của Dịch Trung Thiên nhanh như thế được.

Bị thương ư? Theo lời Dịch Trung Thiên, tám năm trước Phong Dương Hề dùng thủ đoạn mới hòa với hắn, thế thì tám năm sau hắn có còn là đối thủ của Dịch Trung Thiên không?

Vĩnh Dạ đi tới bên cửa sổ, thấy Phong Dương Hề đang đứng cạnh cây cột.

Nàng ngạc nhiên vì mình không phát hiện ra sự hiện diện của hắn. Vì tâm trạng mình lúc này đang rối bời sao? Hay vì võ công của Phong Dương Hề đã cao ngoài sức tưởng tượng của nàng? Nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt, Vĩnh Dạ vội nhanh bước chân lại gần quan tâm hỏi: - Huỳnh không sao chứ?

Phong Dương Hề ôm kiếm dựa vào cột, toàn thân ướt sũng, dưới chân còn có một vũng nước. Hình như hắn không để tâm chuyện đó, nhìn ánh mắt lo lắng của Vĩnh Dạ, đột nhiên bật cười: - Lo cho ta lắm hả?

Vĩnh Dạ gạt mạnh đầu, chớp mắt cười: - Nói thực lòng là không lo lắm, hắn quay về nhanh như thế thì có lẽ là trong vòng vài chiêu cũng chưa thể làm huỳnh bị thương. Ta rất tự tin vào bảo tiêu của mình!

- Ha ha! - Tiếng cười của Phong Dương Hề nghe rất sáng khoái, đôi mắt vẫn sắc bén dưới ánh nến bập bùng - Người rất thông minh, không có võ công

vẫn có thể khiến Dịch tướng quân phải kiêng kỵ. Một trăm người, diệt Phong Lâm Trại, giết ba trăm thị vệ của Lỗ Đạt, thân tín của Dịch Trung Thiên, lại còn cầm tù hần, khiến Dịch đại tướng quân không thể không giết thù hạ tâm đắc, hần đã hận tới mức không đích thân vào dịch quán giết người. Tiếng tăm này mà truyền ra ngoài thì thiên hạ không ai là dám coi thường Vĩnh An Hầu của An quốc nữa.

Vĩnh Dạ nhìn hần bằng ánh mắt ngây thơ, nàng không chỉ một lần phát hiện ra trong gương rằng, đôi mắt mình trong veo như nước, khi chăm chú nhìn một ai đó, ngay đến nàng cũng cảm thấy nó thuần khiết đáng yêu: - Phong đại ca quên mình từng nói gì rồi sao? Lần trước bên bờ sông, huynh nói con người không nhất thiết phải dựa vào võ lực.

Do mình dạy ư? Cổ hợm Phong Dương Hề phát ra một tràng cười khùng khục: - Hầu gia khiêm tốn quá rồi, tôi không dám nhận là mình dạy Hầu gia. Chứ vào việc Hầu gia có thể tính toán chuẩn rằng tôi sẽ ra tay tương cứu, Phong mới đã khâm phục lắm rồi.

- Ồ? Chẳng phải Phong đại hiệp để lại một chữ "Phong" ở bể nước chỗ giếng trời sao? Không lẽ ta nhìn nhầm? - Vĩnh Dạ kinh ngạc nói.

Đúng là thông minh! Ánh mắt cũng sắc bén! Chẳng qua là hôm đó thấy vị Thế tử này tung quân cờ, cảnh tượng có vẻ lãng mạn, mình cũng nổi hứng nghịch ngợm, tiện tay làm vỡ viên ngói rồi kích chường viết lên trên mặt rêu một chữ "Phong", chỉ trong chốc lát đã bị cá ngoi lên ăn mất. Có nhân lực và sự tinh tế như thế làm việc lại quyết đoán, nhanh nhẹn, người thực sự không cần bảo tiêu! Ánh mắt Phong Dương Hề nhìn Vĩnh Dạ có thêm vài phần tán thưởng.

- Ta nghĩ Vĩnh An Hầu dám quay lưng lại phía Dịch tướng quân thì có lẽ trên người nhất định là có hộ giáp che lưng phải không?

Điều này cũng nhận ra sao? Vĩnh Dạ chớp mắt nói: - Vĩnh Dạ sức khỏe ốm yếu, Lâm Đô úy rất lo lắng nên kiếm một bộ hộ giáp bắt Vĩnh Dạ phải mặc vào. Thực ra có Phong đại hiệp ở đây, lẽ ra không cần cũng được.

- Ha ha, nếu bọn sơn tặc cướp của Vĩnh An Hầu mà cũng có hộ giáp như thế thì có lẽ đã không bị chết oan uổng, ít nhất lúc chạy trốn còn có cơ hội sống sót. - Ý hần là người của Phong Lâm Trại khi chạy trốn lên núi đều bị một tiễn bắn chết từ sau lưng.

- Ồ, huynh trách ta không giữ một ai sao? - Vĩnh Dạ cúi đầu cười khổ. Suýt nữa nàng đã quên Phong Dương Hề là đại hiệp, người chết trong tay nàng không phải một hai người hay một nhóm sơn tặc, mà là mấy trăm sinh mạng.

Phong Dương Hề thở dài trong lòng, việc này dường như cũng không thể trách Vĩnh Dạ được, nhưng hần đã nhìn những thi thể ấy. Hầu như đã số còn chưa rút đao ra khỏi vỏ đã bị một tiễn xuyên tâm, ở mũi còn dấu vết của thuốc mê. Đây là một vụ mưu sát có âm mưu, ngay cả người hôn mê cũng không tha. Điều này khiến hần không thể không nhìn nhận lại thiếu niên tên Vĩnh Dạ mà hần luôn cho là yếu ớt, lương thiện.

Vĩnh Dạ ngẩng phắt đầu lên, bình tĩnh nói: - Ta đã đưa bọn họ đi thì đương nhiên phải đưa họ bình an trở về. Đám người kia của Trần quốc là người, lẽ nào người của ta không phải là người sao? Huống hồ, ta không thể để mất mặt phụ vương, không thể để mất thể diện của An quốc! Nếu Phong đại hiệp trong lòng đã căm ghét Vĩnh Dạ thì không cần phải lo lắng cho tính mạng của Vĩnh Dạ nữa, là tự Vĩnh Dạ đã làm phiền Phong đại hiệp.

Lùi để tiến? Lại còn lý lẽ rất hùng hồn? Biểu cảm phong phú trên gương mặt đó đủ để lừa gạt mọi người trong thiên hạ! Phong Dương Hề cố nhịn cười thành tiếng, nét mặt nghiêm túc đáp: - Chuyện ta đã hứa thì tuyệt đối không hối hận. Ta nhất định sẽ bảo vệ người bình an quay về An quốc.

Hần nhìn Vĩnh Dạ, ánh mắt ấy khiến nàng hoang mang. Kiểu người nàng không đối phó được nhất chính là các cao thủ thực sự, hơn nữa còn là loại cao thủ vô cùng chính nghĩa. Một khi để Phong Dương Hề biết được nàng ở trong bóng tối thao túng mọi việc, nàng không biết mình sẽ phải gánh chịu hậu quả như thế nào. Giờ đã ở trong tối rồi thì tuyệt đối không được mềm lòng! Vĩnh Dạ cảnh cáo bản thân, không tiêu diệt Phong Dương Hề không được. Nàng cúi đầu thờ dài: - Xin lỗi Phong đại hiệp, hại huynh vì Vĩnh Dạ mà bị liên lụy. Ta không có chứng cứ, nước Trần từ trên xuống dưới sẽ truy nã huynh, tội danh là huynh ám sát ta.

Phong Dương Hề liếc nhìn điệu bộ rũ của Vĩnh Dạ, không biết nên cười hay nên lắc đầu thờ dài. Vĩnh Dạ tối nay khiến hần cảm thấy thật thú vị! Hần lười biếng đáp: - Hần không bắt được ta đâu, người có nguy hiểm ta sẽ lập tức xuất hiện. Hầu gia, dọc đường tới Trần quốc thực sự đã khiến Phong mở rộng tầm mắt. - Nói rồi phi thân lao vào màn mưa.

Mở rộng tầm mắt? Vĩnh Dạ nhìn bóng tối vô bờ, nghe tiếng mưa cười lạnh, thứ khiến người thực sự mở rộng tầm mắt không chỉ là sự độc ác xảo quyết đâu. Dịch Trung Thiên không bắt được người, nhưng ta có thể.

Chú thích: 1 Miếng ngọc tròn, ở giữa rỗng như đồng xu, từ tâm hướng ra một khe hồng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Sự thật lạnh lùng

Vĩnh Dạ ngắm chuẩn phương hướng, bắt chập tất cả đuôi theo. Mỹ nhân tiên sinh và Thanh y sư phụ không lẽ đang ở Trần quốc? Du Li Cốc thực sự là do Trần quốc dựng nên? Tường Vi và Nguyệt Phách ở đâu? Nàng nhất định phải biết được đáp án này.

Thế nước của Lương Gia rất mạnh, mặt sông rộng mấy trăm trượng, chảy qua các nước Tống, Tề, sóng vỗ bạc đầu. Lương Giang nhiều ao hồ đổ vào, như một viên minh châu trong lãnh thổ Trần quốc. Trùng Hồ là hồ lớn nhất Trần quốc, bốn thành xung quanh đều là vựa cá và lúa của cả nước.

Kinh đô Trần quốc Thạch Nhã nằm ở phía đông của Trùng Hồ. Trong thành có hàng vạn gia đình sống thủy cư, buôn bán trên thuyền là một nét văn hóa đặc trưng của Thạch Nhã.

Con thuyền màu đen len lỏi trong thành, đội ngũ đã vào thành từ sáng sớm, Vĩnh Dạ vén rèm lên nhìn ra ngoài. Các ngư dân nhùng nhằng đứng thành một hàng dài, ai cũng xách thùng gỗ lớn đựng cá, trên thùng còn treo những xâu tôm lớn vỏ xanh nhảy tanh tách.

Vĩnh Dạ mỉm cười. Những con tôm này mà bỏ đầu, cho thêm gừng tỏi vào rán thì đúng là mỹ vị nhân gian. Được ngồi cùng một đám bạn ở giữa chợ đêm nữa, mang theo một kết bia lạnh, tay bóc tôm dính đầy dầu mỡ, sống như thế mới là sống.

Còn cuộc sống hiện nay là gì? Là tính toán, là giăng bẫy, là phòng bị. Mạng sắp không còn, ai còn tâm trí đâu mà thưởng thức tôm? Vĩnh Dạ cười ha hả. Con người là thế, không có cái gì thì ao ước cái ấy. Có lẽ nếu chỉ làm một bách tính bình thường, cả ngày phải buồn rầu vì vô thuế, chống lại sự áp bức của quyền lực mà không thể phản kháng thì lại khát khao quyền lực.

Nàng thả rèm xuống.

Thạch Nhã đối với nàng mà nói không quá xa lạ. Rất nhiều năm trước, trong thư phòng của Đoan Vương, nàng đã quan sát tỉ mỉ sơ đồ của Thạch Nhã. Tòa thành này trông có vẻ như được xây dựng trên đất bồi, trong thành cầu bắc ngang dọc, phố xá dày đặc như mạng nhện, nhưng nơi xây dựng Trần cung lại là một khoảng đất bằng vô cùng rộng rãi.

Một dịch đạo thẳng tắp nối thẳng từ ngoại thành vào trong, ở trung tâm có một quảng trường khá rộng. Hoàng cung nước Trần nằm nơi đó.

Từ xa nhìn lại, đỉnh đài lầu các một màu liên miên bất tuyệt. Thạch Nhã là bình nguyên, có được địa thế này chắc chắn là do sức người đào đất để thay đổi địa thế, như vậy mới có thể xây dựng được các cung điện cao thấp khác nhau. Những nơi mắt nhìn thấy được đều là các hành lang dài đồ sộ như những cây cầu nối tiếp nhau.

Cảnh sắc tinh tế đan xen, trong sự dày đặc lại có sự thoáng đãng. Thêm một lầu là nhiều, thiếu một lầu lại cảm giác khuyết cái gì đó, quan trọng hơn là thiết kế tỉ mỉ, tinh xảo thể hiện được khí chất của Hoàng cung.

Hoàng cung An quốc tường đỏ ngói vàng, hoàng cung nước Trần thì có nóc nhà màu nâu tôn lên bức tường phấn trắng như tuyết. Nếu so sánh với kinh đô An quốc thì Thạch Nhã trông quyến rũ hơn. Nếu Thạch Nhã là một nữ nhân mềm mại, tao nhã, thì kinh đô An quốc lại là một phụ nhân trưởng thành quý phái và hào khí.

Được coi là một trong ba cường quốc, Trần quốc tất phải có chỗ đáng tự hào của nó.

So ra thì Vĩnh Dạ thích sắc điệu của cung Trần Vương hơn, tao nhã mà phóng khoáng.

Dịch trạm của Trần quốc cũng rất độc đáo, không giống dịch trạm ở kinh đô, viện tử này nối tiếp viện tử kia. Bước vào gian chính của dịch trạm, hành lang khúc khuỷu, mỗi một viện tử lần lượt dẫn tới một hồ nước. Mỗi một viện lạc đều được cấu tạo bởi mấy tòa tiểu lầu, vừa độc lập lại vừa liên kết. Đưa mắt nhìn ra, bốn năm viện lạc bao quanh hồ được xây dựng trên mặt nước, cách nhau một hồ nước, không ảnh hưởng gì tới nhau. Vậy mà đối diện lại có một doanh trại thủy quân, cách bố trí này khiến Vĩnh Dạ cảm thấy chỉ có cửa chính mới là lối vào duy nhất.

- Đây là Yên Vũ lâu mới sửa lại cho Vĩnh An Hầu, Hầu gia có thích nơi này không? - Giọng nói lạnh lùng của Dịch Trung Thiên vang lên từ ngoài cửa.

Lại một kẻ không ngưng thần là không phát giác ra! Vĩnh Dạ thờ dài, nàng không thể nào mạnh mẽ được đủ để đối kháng với Dịch Trung Thiên và Phong Dương Hề. Quay đầu lại, mặt nở nụ cười, nói: - Trên nước Phiêu Diêu Cư, trên hồ Yên Vũ lâu! Khá lắm. Tên rất hay.

- Nghe nói ở An quốc đường bộ là chính, ít người biết bơi lội.

Vĩnh Dạ nhìn mặt hồ ngoài kia, cười nói: - Đúng thế, có điều phương Bắc giỏi chiến trên ngựa, có lẽ quân Trần lại không quen.

Dịch Trung Thiên âm thầm biến sắc, ần ần nói: - Hôm nay Hoàng thượng tổ chức yến tiệc trong cung, mời Vĩnh An Hầu nghỉ ngơi giây lát rồi chuẩn bị. Tôi ở ngoài dịch quán chờ ngài.

- A! Cuối cùng cũng được gặp Tự Nhi rồi! Đa tạ Dịch tướng quân nhắc nhở!

- Thần sắc vui vẻ của Vĩnh Dạ khiến Dịch Trung Thiên không nén được nộ khí trong lòng, phát tay áo bỏ đi.

- Dịch tướng quân xin dừng bước! - Vĩnh Dạ mỉm cười. - Người của tôi không giỏi thủy tính, viện lạc ở đây mà có thích khách lặn dưới nước thâm nhập, dùng lửa đốt cháy hành lang... thì phải ứng phó thế nào?

Đôi con ngươi Dịch Trung Thiên co rút lại như mũi châm, lạnh lùng đáp: - Mời người có võ công cao cường dùng khinh công tương cứu!

- Nếu có thêm tiền thủ lĩnh không bắn tới, như thế chẳng phải sẽ thành tấm bia sống hay sao? Tôi muốn hỏi, Trần quốc có kế sách nào vẹn toàn không?

-

Vĩnh Dạ trông có vẻ rất lo lắng và rất sợ chết.

- Dịch mỗ sẽ tới ở dịch quán, Vĩnh An Hầu cứ an tâm. - Dịch Trung Thiên nói đúng ý nàng.

Vĩnh Dạ nhìn hần bỏ đi, tâm trạng thoải mái lạ thường, chấp tay sau lưng thong thả ngắm nghía cách bài trí trong phòng. Đầu thú bằng đá tạc ngoài cửa ngăn cách cửa chính với cửa sổ, từ dưới cột hiên nhà có thể ngắm được nóc nhà, nàng nhìn mãi khiến Lâm Đô úy và Ý Hồng đều lộ vẻ lo lắng tới mức đỏ bừng cả mặt, bấy giờ nàng mới mỉm cười ngồi xuống: - Sao thế?

- Thiếu gia, rốt cuộc là có chuyện gì, nghe mãi chẳng hiểu người nói gì!

Lâm Hồng thì nói: - Hầu gia nhìn ra cái gì rồi chẳng?

Vĩnh Dạ nhìn Lâm Hồng tán thưởng, cười hỏi: - Lâm Đô úy cảm thấy bố trí của Yên Vũ lâu này thế nào?

Lâm Hồng kiểm luôn hộ vệ của Vĩnh Dạ, tới nơi ở mới, đương nhiên đều phải quan sát tỉ mỉ khắp nơi. Thấy Vĩnh Dạ hỏi vậy bèn đáp: - Nơi này có một hành lang bắc ngang mặt nước nối với bên ngoài, hơn nữa chủ nhân căn nhà cầu sự thanh tĩnh, ngăn cách nhà ngoài bằng cửa vòm. Gầm nước, đón gió, cảnh sắc tuyệt đẹp.

- Đây là loại gỗ thông thượng hạng, phương Nam ẩm ướt, gỗ thông đa phần là bị mối mọt đục lỗ, thường thì không dùng loại gỗ này. Hơn nữa gỗ vẫn còn mới, nước sơn cũng mới. Gỗ thông là loại ngấm dầu, cửa vòm rất hẹp, nội thất ở lầu hai. - Vĩnh Dạ nói một mạch rồi vui vẻ nhìn hai người.

Lâm Hồng và Ý Hồng đều biến sắc mặt. Căn lầu này nằm đơn độc trên một bãi cát bồi. Nếu lửa mà nổi lên thì chắc chắn có thích khách mai phục sẵn. Vĩnh An Hầu không biết võ công không bị thiêu cháy thì cũng chết đuối. Nếu phát động thủy quân, bao vây dịch quán thì không ai thoát được.

- Dịch Trung Thiên thật là độc ác.

- Thế nên ta cần hai người có chuyện gì xảy ra, nếu cửa vòm bị chặn thì cứ ở bên ngoài hô to là được. Nhớ đấy, cần chửi thì chửi cần khóc thì khóc, cần chạy thì chạy!

Chỉ cuối cùng Vĩnh Dạ nhấn rất mạnh, gương mặt Lâm Hồng cũng trở nên nặng nề hơn.

Lời nàng nói quá rõ ràng khiến ông vô cùng cảm động. Nếu Vĩnh Dạ không nói, một khi có chuyện, hàng trăm Bảo Kỵ nhất định sẽ thí mạng tương cứu, thương vong chắc chắn vô cùng thảm khốc.

- Đa tạ Hầu gia! Mặt tướng biết nên làm thế nào.

Biết rằng mình phải chết mà vẫn bất chấp tất cả, Vĩnh Dạ lại càng thích người của thế giới này. Ở hiện đại, sống chết quan trọng hơn tất cả, những người coi sinh mạng như cỏ rác như nàng, có giết hàng trăm lần cũng không hết tội.

Vĩnh Dạ cười cười: - Về An quốc nói với phụ vương ta, ta nhất định sẽ về nhà.

- Hầu gia, bảo trọng! - Lâm Hồng rào nhanh bước chân ra ngoài, lưng ưỡn thẳng, bàn tay siết chặt thành quyền. Vĩnh Dạ nghĩ, nàng có nên thành toàn cho ông không?

Ý Hồng lại quỳ thụp xuống, ngẩng đầu nhìn Vĩnh Dạ, mặt giàn giụa nước mắt: - Ý Hồng có lỗi với thiếu gia, không nên... nói chuyện thiếu gia biết võ công cho Lâm Đô úy.

Vĩnh Dạ ngồi xỏm xuống, ôm lấy mặt Ý Hồng, thấy ánh mắt xinh đẹp của nàng ấy chất chứa đầy sự ăn năn và hối hận. Nàng bỗng dừng hỏi: - Có phải khi thích một người thì sẽ không có bí mật gì với người đó?

- Ý Hồng...

- Không cần phải nói, bao năm qua người đối với ta rất tốt. Ta vốn cũng muốn Lâm Hồng cưới người. - Vĩnh Dạ thở dài, đỡ Ý Hồng dậy - Trước khi đi phụ vương đã dặn dò thế nào?

- Khi cần thiết... để thiếu gia thoát thân!

Vĩnh Dạ ngưng thần nhìn Ý Hồng, hơi nghi hoặc: - Ý Hồng, vì sao người trung thành với phụ vương ta thế?

Ý Hồng đáp khê: - Nô tì cùng Lâm Thúy và Nhân Nhi đều là cô nhi sau trận chiến ở Tân Ngọc Quan, là Vương gia đã thu nhận chúng tôi. Nếu không có Vương gia, chúng tôi không biết đã bị bán đi tận nơi nào. Bách tính ở Tân Ngọc Quan có những nhà còn lập bài vị trường sinh của Vương gia trong nhà để thờ cúng.

Vĩnh Dạ không muốn nghe những điều này. Nàng không có tình cảm với An quốc, không có hứng thú với việc tranh quyền đoạt vị của các Hoàng tử, càng không quan tâm tới việc tam quốc tranh hùng, xưng bá thiên hạ.

- Thiếu gia, An quốc mà không có Vương gia thì không biết bách tính phải chịu bao nhiêu khổ sở. Bao năm qua, ngoài lần nước Trần xuất binh xâm chiếm thì An quốc không có chiến sự gì. Đánh trận sẽ chết rất nhiều người. - Ý Hồng dường như nhớ lại gia đình và cha mẹ mình, giọng nói cũng trở nên

buồn bã.

- Lâm Đô úy có chịu nhìn người chết không?

Ỗ Hồng ngẩng đầu lên lưng ưỡn thẳng: - Chúng tôi nhận đại ân của Vương gia, cam tâm tình nguyện! Thế nên thiếu gia, tối nay tan yến trở về, Ỗ Hồng sẽ thay người vào tòa tiểu lâu này. Chàng còn phải đưa huynh đệ của chàng về An quốc, lại còn phải truyền tin cho thiếu gia. Chàng chỉ có thể nhìn tôi chết.

Vĩnh Dạ mỉm cười. Người nào cũng sẵn sàng vứt bỏ mạng sống vì tình vì nghĩa, nàng lại không được như thế. Nàng là thích khách, là thích khách máu lạnh giết người không chớp mắt.

- Người cảm thấy thiếu gia nhà người là người đoán mệnh sao?

Ỗ Hồng ngăn người.

- Mang triều phục tới đây, có lẽ Dịch tướng quân sốt ruột lắm rồi.

Trong Trần cung, Phi Yến lầu là hùng vĩ nhất.

Nước Trùng Hồ được dẫn vào cung, bùn đất, cát đá nổi lên chất thành cao đài, mùa mưa, từng đàn yến bay lòng vòng trên không, tiếng chim líu lo, bởi vậy mới có cái tên này.

Thọ yến của Trần Vương được thiết tại đây.

Trước mặt là một hồ nước trong veo, Trần cung thu trọn trong đáy mắt. Tình cờ hôm nay có một cơn mưa bụi ngang qua, mọi tân khách đều nhìn thấy cảnh đẹp đàn yến tụ hội.

Vĩnh Dạ ngồi ở hạ thủ của Trần Vương. Trần Vương chưa tới nàng đang quan sát Tề Thái tử ngồi đối diện.

Khoảng chừng hai mươi tuổi, thân hình như cây tre, bộ long bào bằng gấm màu đen khiến gương mặt chàng càng trở nên nhợt nhạt, thần sắc toát lên vẻ u uất tột cùng.

Vĩnh Dạ nhìn chàng mà buồn cười, mình là bồi thuốc dịch dung để đóng giả người bệnh tật ốm yếu, còn Thái tử Yến lại là yếu đuối bẩm sinh. Nhìn xuống dưới, sứ thần các tiểu quốc cùng tam đại phu Trần quốc, Tả Hữu đại tướng quân, văn võ bá quan đều ngồi kín đặc.

Dịch Trung Thiên đã thay một bộ võ phục, ngồi chéo đối diện với Vĩnh Dạ, sứ thần của Tây Lương tiểu quốc ở hạ thủ, khí thế lấn át Thái tử Yến khiến chàng càng không giống Thái tử. Tây Lương sứ thần đều rất trấn tĩnh, Thái tử Yến bị Dịch Trung Thiên liếc một cái, vội vàng chuyển mắt đi nơi khác.

Vĩnh Dạ thở dài, ba nước lớn đưa tới hai kẻ bệnh tật, lại còn là thiếu niên, Trần Vương mà nhìn thấy chắc là vui lắm.

Tiếng chuông vang lên, tơ trúc đồng tấu. Một nam hai nữ thông thả đi vào từ ngoài Phi Yến lầu.

Trần quốc là quê hương của tơ lụa, bào phục trắng tinh, tay áo rộng vài thốn, trên hoàng bào được thêu thủ công vô cùng tinh xảo, con rồng thêu bằng chỉ vàng như chực bay ra.

Trần Vương khoảng chừng bốn mươi, ngũ quan thanh tú, trong vẻ uy nghiêm toát lên sự nho nhã và thư sinh. Ngọc Tụ rất giống ngài. Bên cạnh ngài là một nữ nhân xinh đẹp, nhìn phục sức cũng biết đó là Hoàng hậu.

Bước vào lầu, Trần Vương dừng lại bên cạnh Vĩnh Dạ. Đường nhìn thoáng qua, Vĩnh Dạ ngậm cười cúi đầu, ánh mắt lướt qua Trần Vương, nhìn chăm chăm vào Ngọc Tụ công chúa.

- Nghe nói Vĩnh An Hầu tới nước Trần đã chịu nhiều vất vả? Trẫm rất tự trách mình, đã hạ lệnh dốc toàn lực truy tìm hung thủ.

Giọng ngài nghe rất hiền hòa, như hơi rượu trong gió xuân, Vĩnh Dạ cười nói: - Phiền Hoàng thượng nhọc lòng. Không biết Thái tử điện hạ có sợ hãi gì không?

Thái tử Yến khựng lại, xua tay liên tục: - Ta rất khỏe, dọc đường bình an.

Vĩnh Dạ mỉm cười, đương nhiên là người khỏe rồi, trong ba nước luôn có một nước cần lôi kéo, một nước cần đối phó. Lưu Bị và Tôn Quyền liên minh chống Tào Tháo chẳng phải cũng là như thế? Nàng lại cúi người trước Trần Vương: - Vĩnh Dạ không may mà thôi. Hoàng thượng không cần lo lắng quá.

Trần Vương mỉm cười.

Sứ thần các nước đua nhau dâng danh sách quà mừng, quà của An quốc là phong phú nhất.

Vĩnh Dạ chăm chú nhìn gương mặt tái xanh của Dịch Trung Thiên, chấp tay cười nói: - Hoàng thượng, Vĩnh Dạ bắt tài, tháng Tám ngênh đón công chúa. Sau lần ly biệt ở kinh đô, Vĩnh Dạ ngày đêm tương tư, lần này sang Trần có chuẩn bị riêng lễ vật cho nàng, hy vọng nàng sẽ thích.

Ngọc Tụ công chúa ngồi bên trên, nghe vậy không thể không nhún mình cười nói: - Đa tạ Hầu gia!

Trần Vương nhìn sắc mặt của Vĩnh Dạ, rồi lại liếc nhìn Thái tử Yến. Hoàng đế tiếp theo của Tề quốc trông vô cùng yếu ớt, nước Tề có mạnh mẽ đến đâu thì dần dần cũng suy yếu. Còn An quốc có mấy vị Hoàng tử tranh chấp với nhau, Trần quốc chỉ cần ngồi chờ cơ hội xưng bá. Gương mặt ông dần dần bừng sáng, cảm giác nhẹ, ra hiệu khai yến.

Vĩnh Dạ trông có vẻ như đang say sưa thưởng thức ca vũ, nhưng thực tế lại đang chú mục tới Thái tử Yến ngồi đối diện. Người này ngoài bộ trang phục Thái tử bọc bên ngoài ra thì chẳng có nét gì gọi là vương giả. Nàng nhớ tới Nguyệt Phách đã về nước Tề, bèn nảy ý định kết thân với Thái tử Yến. Nàng nâng tách trà lên, cười nói: - Vĩnh Dạ lần đầu tiên đi sứ, điện hạ cũng thế, Vĩnh Dạ kính điện hạ một ly. - Dứt lời liền uống cạn ly rượu.

Thái tử Yến vội vàng nâng ly rượu trong tay lên, nhấp một ngụm nhỏ, gương mặt nhợt nhạt lập tức ửng đỏ, ngưng ngưng nói: - Nghe nói sức khỏe Vĩnh An Hầu không tốt, nhưng từ lượng lại hơn ta rất nhiều, hồ thẹn!

Nhìn cách uống rượu cũng có thể nhận ra tính cách một người. Nghe nói Tề Vương trị quốc rất giỏi, thống nhất ba mươi sáu bộ tộc không phải bằng vũ lực mà nhờ vào đức hạnh. Thái tử Yến cũng có khả năng như thế sao?

- Ha ha, tôi đâu biết uống rượu, chẳng qua là... muốn lấy lòng công chúa thôi! - Ánh mắt Vĩnh Dạ nhìn Ngọc Tụ như si như mê. Giọng nàng không lớn không nhỏ, nhưng vừa đủ để Ngọc Tụ ngồi bên trên nghe thấy.

Trên gương mặt xinh đẹp ấy ánh lên một vẻ khinh bỉ và nộ ý. Trần Vương thì mỉm cười: - Ngọc Tụ phải kính Vĩnh An Hầu ba ly mới đủ lễ nghĩa.

Ba ly? Rượu này vào họng mới thấm lâu, tưởng chừng nhẹ nhưng uống một ly đã thấy một luồng khí nóng trong bụng bốc lên, thậm chí có thể say. Ba ly uống vào, muốn mình thành trò cười sao? Một mặt muốn gả công chúa đi, mặt khác lại muốn mình mất thể diện. Quả nhiên Trần Vương không có ý định gì tốt đẹp.

Từ lượng kiếp trước ngàn ly không say, kiếp này, ba ly có lẽ cũng không sao. Vĩnh Dạ vội vàng đứng lên cười nói: - Công chúa rót rượu, đừng nói ba ly, cho dù ba trăm ly Vĩnh Dạ cũng phải uống?

Ngọc Tụ rời gót sen, lấy một ly rượu trong tay cung nữ ra đưa cho Vĩnh Dạ.

Đây là lần đầu tiên hai người ở gần nhau đến thế. Khi nhận ly rượu, Vĩnh Dạ hơi ngã người về trước, thấp giọng nói: - Quà tôi tặng công chúa là một chiếc váy.

Sắc mặt Ngọc Tụ lập tức thay đổi, Vĩnh Dạ đã uống cạn ly rượu trong tay, vui vẻ chờ ly thứ hai.

Ngọc Tụ giận dữ đưa thêm ly rượu nữa, lúc đón lấy chiếc ly Vĩnh Dạ nhân tiện nắm lấy tay nàng. Nàng là thê tử sắp cưới của mình, sờ tay một chút không gọi là trêu chọc, mà gọi là thân mật! Vĩnh Dạ đặc ý nắm chặt bàn tay trắng trẻo, mềm mại của Ngọc Tụ.

Hành động này rất khê, bàn tay bị che bởi tay áo dài nên không ai nhìn thấy.

Ngọc Tụ rút mạnh tay về, ly rượu chao đảo. Nàng nghiêng người tránh đi, Vĩnh Dạ tiện tay kéo nhẹ, với sự khéo léo ấy, Ngọc Tụ không phòng bị làm sao có thể tránh được? Vĩnh Dạ nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng nàng ta, phát nhẹ tay áo, che ly rượu đó cho nàng.

Công chúa, ta không muốn phải đền nàng thêm một chiếc váy nữa đâu. -

Vĩnh Dạ thì thầm thân mật bên tai Ngọc Tụ.

Ngọc Tụ tức giận tròn mắt, rảo bước bỏ đi. Nhưng thân thể không nhúc nhích được, cúi đầu nhìn xuống, Vĩnh Dạ đang giẫm lên vạt váy của nàng, lúc này ca vũ trong lầu đang đến hồi hay nhất, nhưng những ánh mắt nhìn họ vẫn không hề ít. Ngọc Tụ xấu hổ đỏ bừng mặt, nghiêng răng nói nhỏ: - Lý Vĩnh Dạ, đây là Trần quốc!

Vĩnh Dạ không hề nhìn nàng, mà nhìn những sợi gân xanh đang nổi lên trên trán Dịch Trung Thiên ở đối diện, cười nói: - Hoàng thượng! Vĩnh Dạ muốn ở lại Trần quốc thêm vài ngày nữa, tháng Tám đón công chúa cùng về An quốc luôn!

- Ha ha, được! Vĩnh An Hầu là muội phu của Trẫm, là một nửa con dân của Trần quốc, Trẫm phê chuẩn. - Trần Vương dường như không hiểu rõ sự tình, tâm trạng rất tốt.

- Chúc mừng Hoàng thượng! Chúc mừng Vĩnh An Hầu! - Tiếng chúc mừng vang lên không ngớt, Vĩnh Dạ hồi lễ hết thấy.

- Người giẫm lên váy ta rồi. - Ngọc Tụ quát khê.

- Công chúa, vẫn còn một ly rượu! Cười với ta đi, lần trước... Vĩnh Dạ nhớ mãi điệu bộ hồn dỗi, xinh đẹp của công chúa.

Mắt Ngọc Tụ như tóe lửa, hít sâu một hơi, nở một nụ cười diêm lệ, đưa ly rượu thứ ba cho Vĩnh Dạ, bấy giờ Vĩnh Dạ mới chịu nhấc chân ra. Trước khi bỏ đi, nàng còn quay lại trừng mắt nhìn Vĩnh Dạ, hạ giọng, buông một câu: - Ta sẽ giết ngươi.

Vĩnh Dạ mỉm cười không nói.

- Vĩnh An Hầu được giai nhân ghé mắt, ta thật ngưỡng mộ. - Thái tử Yến mỉm cười.

Vĩnh Dạ cười hi ha, nói: - Thiên hạ tứ mỹ thì có hai người ở Tề, điện hạ vì sao còn ngưỡng mộ Vĩnh Dạ?

Ánh mắt Thái tử Yến lóe lên một vẻ kiêu ngạo: - Tiếc là tiểu muội của ta không có phúc phần ấy, không được gả cho một người có phẩm mạo như Vĩnh An Hầu!

Vĩnh Dạ cầm ly rượu đi tới trước mặt Thái tử Yến: - Tôi với điện hạ mới gặp mà như đã quen biết từ lâu, liệu có thể cho Vĩnh Dạ vinh dự ngồi cùng bàn trò chuyện?

Thái tử Yến tâm tư trong sáng, cũng chẳng mấy khi được đi sứ nước ngoài, trong yến tiệc, các đại thần của chàng đều ngồi cách xa, cảm thấy rất cô đơn, bèn mỉm cười nhường chỗ.

Vĩnh Dạ thông thả ngồi xuống, say sưa thảo luận với Thái tử Yến về phong thổ đất đai của nước Tề.

Thái tử Yến thấy Vĩnh Dạ nói tới rất nhiều kỳ trân dị bảo của Tề quốc thì không còn giữ vẻ xa cách, trong lòng càng thấy gần gũi hơn, bèn chọn những chuyện thú vị để kể cho Vĩnh Dạ nghe.

Kinh đô nước Tề, Thánh Kinh, phồn hoa không kém gì Trách Nhã, khách thương qua lại nườm nượp.

Bách tính Thánh Kinh đôn hậu, tối không cần đóng cửa, đi đường không nhặt của rơi.

Thánh Kinh phong cảnh như tranh vẽ, mùa đông có lá phong đỏ rực trên nền tuyết trắng, mùa hè phổ phường náo nhiệt, gần như không có đêm.

Vĩnh Dạ vô cùng háo hức.

Bổn tướng quân thấy Hầu gia tửu lượng rất tốt, liệu có thể đi ngọc sang đây?

- Dịch Trung Thiên ở bàn bên kia nâng ly rượu lên.

Vĩnh Dạ chấp tay chào Thái tử Yến: - Có cơ hội nhất định sẽ sang nước Tề du ngoạn, điện hạ đừng quên bằng hữu này nhé.

- Vĩnh hạnh của ta!

Nàng bật cười ha ha, đi tới bàn Dịch Trung Thiên, thông thả ngồi xuống: - Dịch tướng quân, Vĩnh Dạ kính ngài một ly! Dọc đường có ngài hộ tống nên lễ vật mới bình an tới được Trách Nhã, Vĩnh Dạ vô cùng biết ơn!

Dịch Trung Thiên chỉ nâng tay lên, một hơi uống cạn: - Vĩnh An Hầu đa mưu túc trí, đám sơn tặc đó đã nhìn nhầm người nên mới tự tìm đường chết.

Vĩnh Dạ đột nhiên nhận ra kỳ thực Dịch Trung Thiên rất biết chịu đựng.

Nàng lên nhìn Trần Vương hiền hòa, thở dài nói: - Dịch tướng quân vừa ngồi xuống đây là cả Phi Yến lâu này không ai có được khí thế như ngài nữa rồi.

- Dịch mỗ chỉ là hạng võ phu tầm thường, không được thiếu niên phong lưu như Vĩnh An Hầu.

Đừng nói thế, con người đều sẽ già mà. Công chúa năm nay mười sáu, so với Dịch tướng quân còn kém một giáp. Vĩnh Dạ tuy sức khỏe hơi yếu một chút nhưng ngoại hình còn coi được. - Vĩnh Dạ cười ha ha.

Sự khinh bỉ hiện lên trên gương mặt Dịch Trung Thiên. Hắn thông thả nói: - Ngày nay thiên hạ chia làm ba. Tề quốc sở trường mã chiến, An quốc giỏi phòng ngự, Trần quốc thủy chiến nổi danh thiên hạ. Nhưng Tề Vương đã già, ba vị Hoàng tử của An quốc hình như không phục lẫn nhau. Ngõ hoàng thì đang trắng kiện. Tuy rằng Vĩnh An Hầu bệnh tật ốm yếu, nhưng hổ phụ tất chẳng sinh khuyển tử, nếu muốn thống nhất thiên hạ, theo Hầu gia thì như thế nào?

- Ha ha, Dịch tướng quân quả nhiên thích nói chuyện Tam quốc! Vĩnh Dạ vỗ bàn cười. Ánh mắt nàng đảo tròn trên người Thái tử Yến, neho mắt nói: - Nghe nói Đại Giải An lão thái gia của Tề quốc mới đóng cho quân Tề năm mươi chiếc chiến thuyền, không biết sức chiến đấu của thủy sư nước Tề so với nước Trần như thế nào?

- Vĩnh An Hầu hãy nghĩ xem nếu thủy sư nước Tề đi tới sông Tần thì quân đội nước An sẽ thế nào đi!

- Ha ha, chẳng lẽ Dịch tướng quân không biết rằng Tam điện hạ nhà chúng tôi mới cầu hôn Tử tiểu thư của An gia sao?

Ý câu ấy là An quốc và Tề quốc đã liên hôn, nước Trần đừng mong đứng giữa thọc gậy bánh xe.

Gân xanh trên trán Dịch Trung Thiên càng nổi rõ hơn, ánh mắt liếc qua Vĩnh Dạ, nhìn Thái tử Yến, nói: - Tam điện hạ của An quốc chịu cưới con của một thương gia, Trần quốc nguyện gả công chúa cầu thân. Thiên hạ chia ba, muốn hợp nhất lại không dễ đâu.

Vĩnh Dạ chớp mắt, trên mặt lộ vẻ nuôi tiếc: - Thì ra Dịch tướng quân không phản đối việc Vĩnh Dạ cưới công chúa à!

Làm Vĩnh Dạ cứ lo mình cướp người trong mộng của tướng quân!

Dịch Trung Thiên bị câu nói ấy làm sặc, khí huyết đảo lộn, hừ lạnh một tiếng, thò tay vào ngực, lấy ra một vật đặt nhẹ lên bàn: - Cái này là một thuốc hạ vô tình nhặt được, hình như là kiểu dáng của An quốc, Vĩnh An Hầu giúp bốn tướng quân nhìn xem.

Vĩnh Dạ vừa thoáng liếc qua, máu huyết toàn thân như đông cứng lại. Nếu nàng nhớ không lầm thì trước khi rời khỏi An quốc, nàng còn cài lại cây trâm này cho Tường Vi. Tường Vi đang ở trong tay Dịch Trung Thiên! Nguyệt Phách thì sao?

Nàng không biết là do rượu quá mạnh hay vì mình lo lắng quá độ mà trong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Nàng tiện tay cầm lên xem, cười nói: - Đúng là kiểu dáng của An quốc. Nhưng bốn hầu không thích công chúa cài món đồ trang sức nào do nam nhân khác tặng đâu!

Ánh mắt Vĩnh Dạ dán chặt vào Dịch Trung Thiên. Nàng lạnh lùng nghĩ, mang Tường Vi ra để uy hiếp ta, ta sẽ để người chế phục sao? Cho dù Nguyệt Phách trong tay người, trừ phi ta cứu được họ ra, nếu không thì thêm mạng mình thật là phí hoài, đạo lý này ta đã hiểu từ kiếp trước rồi.

Nhìn nàng như người say, nhưng không tỏ vẻ gì là kinh ngạc. Dịch Trung Thiên không phân biệt nổi là Vĩnh An Hầu đang thất kinh hay bình tĩnh.

Hắn uống một ngụm rượu, nói: - Dịch mỗ rất khâm phục sự trấn tĩnh của Hầu gia. Không biết khi thích khách tới, Hầu gia đối phó như thế nào?

Vĩnh Dạ cười ngơ ngẩn: - Dịch tướng quân nghĩ sao?

Dịch Trung Thiên nhìn cây trâm, nụ cười nở trên gương mặt: - Đương nhiên là trốn đi, để ta bắt thích khách rồi mới ra.

Hắn định làm gì? Định giết Phong Dương Hề ư? Hiểu tâm ý ta như vậy sao?

Cuối cùng Vĩnh Dạ không nhịn được, cười to thành tiếng: - Dịch tướng quân nói đúng ý bốn hầu rồi. Đương nhiên là thế, bốn hầu không biết võ công, không trốn đi thì chẳng lẽ để thích khách giết mình sao?

- Ừm, Hầu gia thật thông minh, bắt được thích khách, Dịch mỗ sẽ mời Hầu gia và bằng hữu cũ cùng uống rượu.

Trái tim Vĩnh Dạ như rơi xuống vực thẳm, họ thực sự đang nằm trong tay Dịch Trung Thiên. Nàng lại nâng ly lên: - Vĩnh Dạ coi như là một nửa con dân của Trần quốc, làm gì có chuyện không giúp ngài? Chúc tướng quân mã đáo thành công, sớm bắt được thích khách, bớt đi một đối thủ!

Giờ Dậu, ca vũ đã tàn.

Vĩnh Dạ cáo từ Thái tử Yến, lên xe ngựa trở về dịch quán.

Ngoài kia mưa gió nồm nê, màn mưa như tấm rèm trắng xóa rủ xuống, bọt nước bắn tung tóe.

Vĩnh Dạ nằm trên xe ngựa, hai mắt sáng ngời. Chuyện nàng lo lắng cuối cùng cũng đã xảy ra.

Vén một góc rèm xe lên, mưa càng lúc càng to, mặt đường bắn tung tóe những bông hoa nước, nhìn không thấy đầu. Tiếng nước xối xả dội vào lòng, Vĩnh Dạ siết chặt cây trâm vàng.

Loại rượu nặng ngấm lâu, thân thể yếu ớt, trong mắt tất cả mọi người, có lẽ nàng đã say.

Một kẻ đã uống say thì vào đêm như đêm nay có lẽ sẽ nằm trong phòng ngủ một giấc tới sáng. Chỉ có điều, người nằm trong phòng để ngủ sẽ là Ý Hồng.

Không tới phủ Dịch Trung Thiên xem xét thì sao nàng có thể an tâm?

Các nóc nhà dưới màn mưa như sống lưng những con cá đang bơi lội trong hồ, Vĩnh Dạ xuyên qua các nóc nhà, như một con cá đang bơi qua mặt nước.

Tuy chỉ ở dịch quán Trạch Nhã hai canh giờ, nhưng không hề khó khăn để nàng hiểu rõ địa hình của Trần đô. Gian tế của An quốc đã về từng tiệm ăn ở nơi này vô cùng rõ ràng, đương nhiên bao gồm của phủ Tả đại tướng quân.

Nàng như một hạt mưa bụi theo gió lướt trong màn đêm, xâm nhập vào phủ đệ của Dịch Trung Thiên.

Vĩnh Dạ không dám sơ ý, treo mình trên xà nhà, ngưng thần nín thở nhìn thư phòng còn sáng ánh đèn.

Trên ngọn đèn khắc hình hoa tiên hạc có một tia nến bập bùng, tấm bình phong che mắt một nửa, ánh đèn thì thoảng vẫn chao đảo trước gió. Dịch Trung Thiên đang vẽ tranh.

Bàn tay nâng lên hạ xuống như hành vân lưu thủy, cách vẽ này... mỹ nhân tiên sinh. Vĩnh Dạ thất kinh, vì sao nàng lại nghĩ tới mỹ nhân tiên sinh?

Nàng nhớ lại bài thơ mình ngâm khi đùa ác, định ghép đôi Thanh y sư phụ với mỹ nhân tiên sinh: "Người xinh cuốn bức rèm châu. Ngồi im thăm thẳm nhãn châu đôi mày. Chỉ thay giọt lệ voi đây. Đố ai biết được lòng này giận ai?"

Khi đó trong mắt mỹ nhân tiên sinh rõ ràng có ánh nước lấp lánh, vẻ ai oán hiện lên trong đôi mắt đẹp khiến Vĩnh Dạ thầm vui trong lòng, vô cùng đắc ý.

Mỹ nhân tiên sinh vẽ tranh thường có một thói quen. Một bút đưa ra, trước khi hạ bút thường thích xoay nhẹ cổ tay. Mà Dịch Trung Thiên cũng vậy, bàn tay xoay nhẹ rồi mới đặt bút lên giá bút.

Hiển nhiên hẳn đang vẽ một mỹ nhân, chính là Ngọc Tụ, đến thần thái cao ngạo trên gương mặt cũng được thể hiện rất sống động.

Dịch Trung Thiên khoảng chừng ba mươi tuổi, mỹ nhân sư phụ chẳng phải cũng khoảng tuổi đó sao? Vĩnh Dạ nhớ lại Thanh y sư phụ khô khan và tiếng sáo khó nghe của ông, trong lòng bỗng thấy chua xót, chẳng lẽ người mỹ nhân tiên sinh thực sự ái mộ lại là Dịch Trung Thiên? Vì chàng nhàn chau đôi mày?

Vì chàng roi lệ?

Dịch Trung Thiên vẽ xong, đưa mắt nhìn bức tranh thất thần. Rất lâu sau mới thận trọng cuộn tranh lại rồi rời đi.

Vĩnh Dạ như con mưa theo gió cuốn đi, lướt nhanh vào trong phòng. Họa pháp mà mỹ nhân tiên sinh dạy, nàng vẫn chưa quên. Nàng ngẫm nghĩ, thấp đèn, lướt bút như gió, vung tay sáng tác. Cuối cùng đề một câu trên bức tranh: "Muốn bớt xiêm y, lạnh chưa qua. Không cuốn rèm châu, người ở nơi sâu. Điệp Y".

Nét bút này chắc chắn là nét chữ của mỹ nhân tiên sinh.

Nàng cẩn thận tháo bức tranh, cầm bức họa của Ngọc Tụ xé nát vụn, vung mạnh tay, đắc ý mỉm cười, thổi phù tắt ngọn nến.

Trong phòng lập tức tối đen như mực.

Nàng ăn mình thật kỹ, Dịch Trung Thiên đã lướt vào.

Ánh nến thấp lè, Dịch Trung Thiên biến sắc, đưa mắt nhìn bức tranh bị xé vụn rồi lại nhìn bức họa mỹ nhân tiên sinh trên bàn, ngậy người. Hắn cất bức tranh, bất chấp mưa gió lao ra ngoài.

Vĩnh Dạ thận trọng đi theo. Nàng đánh không lại, nhưng rất tự tin với khinh công của mình. Một đêm mưa gió đùng đùng, tâm thần Dịch Trung Thiên đã loạn, muốn để ý thấy Vĩnh Dạ thực sự rất khó khăn.

Dịch Trung Thiên nhảy lên ngựa, quất ngựa thật nhanh.

Vĩnh Dạ ngấm đung phương hướng, bắt chập tất cả đuôi theo. Mỹ nhân tiên sinh và Thanh y sư phụ của nàng không lẽ lại đang ở Trần quốc? Du Li Cốc thực sự là do Trần quốc dựng nên? Tường Vi và Nguyệt Phách đang ở đâu? Nhất định nàng phải biết được đáp án này.

Một canh giờ sau nàng tới ngoại thành. Mưa càng to hơn, bầu trời như nứt ra, hắt vô số nước từ trên cao xuống. Khoảng cách ngoài ba trượng đã bị cơn mưa che khuất, không nhìn thấy bóng dáng ai.

Vĩnh Dạ đứng trong cơn mưa, cố vận dụng cảm nhận của toàn thân để tìm kiếm. Trong gió loáng thoáng nghe thấy tiếng ngựa hí, nàng cả mừng, điểm nhẹ mũi chân, thân thể đã lao đi như bay.

Giây lát sau, trong tầm mắt nàng xuất hiện một tia sáng, lại gần chút nữa, đó là một viện lạc có quy mô rất lớn, tòa thủy tạ sát hồ đèn đuốc sáng trưng.

Vĩnh Dạ không nghĩ ngợi gì, lập tức nhảy xuống hồ, bơi lại gần. Nàng lạng lẽ trôi lên trên mặt nước, ôm lấy cây cột, ngẩng đầu lên.

Âm thanh thì thảo bị tiếng mưa cắt vụn.

- Là chủ ý tốt của nàng!

- Vì... vì sao bao năm qua...

Vĩnh Dạ không nghe rõ lắm, bèn nhờ tấm rèm trúc cuốn lên một nửa, dán người lên một cây cột ở góc thủy tạ, nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên trong qua khe hở của tấm rèm.

Người ngồi trên sập chẳng phải chính là mỹ nhân tiên sinh của nàng sao!

Tám năm không gặp, dung mạo người dường như cũng không thay đổi nhiều, nhưng gương mặt đã thêm vài phần khắc khổ, đôi mắt ấy khiến Vĩnh Dạ đau lòng. Đó là một đôi mắt si tình, chỉ cần là nam nhân nhìn vào cũng sẽ thấy thương tiếc.

Dịch Trung Thiên đứng trước mặt người, ném bức tranh của người xuống chân: - Vì sao? Vì sao nàng bắt phải đưa nàng ấy vào An quốc? Nàng ấy mới mười sáu tuổi.

Mỹ nhân tiên sinh cầm bức tranh lên: - Đây là chủ ý của Trần Vương, công chúa cũng cam tâm tình nguyện.

- Không lẽ ta muốn giết Lý Cốc còn cần người khác động thủ? Võ công của Lý Cốc có thể sánh được với ta không? Thực sự cần nàng ấy phải đích thân đi hành thích ư? Với chút võ của nàng ấy mà cũng muốn hành thích Lý Cốc ư? Ta thực sự nghi ngờ, Du Li Cốc nổi danh thiên hạ mà lại nghĩ ra cái chủ ý quèn này sao! Hôn sự này ta tuyệt đối không đồng ý! Ta sẽ giết Vĩnh An Hầu! Cho dù An quốc có khởi binh thì chẳng lẽ Trần quốc chúng ta lại sợ

hắn?

Đừng nói là Dịch Trung Thiên, ngay cả Vĩnh Dạ cũng hoài nghi cái chủ ý ngu ngốc đó là do Du Li Cốc nghĩ ra. Nhưng Lý Ngôn Niên lại rất hi vọng Ngọc Tụ được gả tới An quốc, Dụ Gia Đế cũng thế. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

- Mười ba năm trước, ta cũng mười sáu tuổi. Chàng nữ đưa vị hôn thê của mình vào Du Li Cốc, nay chàng lại không nỡ bỏ nàng ta? - Mỹ nhân tiên sinh như một đóa hoa bị cơn mưa xối, đẹp mà đơn độc. - Khi ta ra đi, nàng ta mới ba tuổi, ta đã thua một bé gái ba tuổi ư? Là vì ta không đẹp bằng nàng ta? Hay vì ta không đủ dịu dàng? Hay là... ta không phải là công chúa?

Mỹ nhân tiên sinh nhìn bức tranh ấy chắc chắn sẽ biết là do mình giờ trở. Bà có nói chuyện này cho Dịch Trung Thiên biết không? Chẳng lẽ Du Li Cốc không nói với họ thân phận của mình? Vĩnh Dạ căng thẳng suy nghĩ, nghĩ tới Thanh y sư phụ lại càng thêm cảnh giác. Người duy nhất có thể phát hiện ra hành tung của nàng trên đời này có lẽ chỉ có Thanh y sư phụ mà thôi.

Dịch Trung Thiên nhìn Trình Điệp Y rất lâu, cuối cùng ngữ khí cũng dịu dàng hơn: - Điệp Y, chúng ta là thanh mai trúc mã, ta không thể dối nàng. Trong lòng ta chỉ có một mình nàng ấy. Cho dù nàng có hi sinh nhiều đến đâu thì ta cũng không thể nào hồi tâm chuyển ý.

- Ban đầu chàng đâu có nói thế. - Mỹ nhân tiên sinh mỉm cười, bộ y phục mỏng manh trắng muốt càng tôn lên nét đẹp của người. Cử chỉ của người lúc nào cũng tao nhã, đến cả điệu bộ cau mày cũng khiến người ta thương xót.

Dịch Trung Thiên thần nhiên thừa nhận: - Ta thay lòng rồi. Cho dù nàng vì ta mà vào Du Li Cốc, mượn thế lực của Du Li Cốc để đảo loạn nội chính An quốc, thậm chí mượn đao giết người, trừ được Đao Vương Lý Cốc, để bình mã của ta có thể xông thẳng vào Tấn Ngọc Quan, để Dịch Trung Thiên ta có thể vì Hoàng thượng mà nhất thống tam quốc, dương danh thiên hạ. Giờ ta chỉ có thể nói, nàng là con dân Trần quốc, nàng đang tận trung với vua.

Mỹ nhân tiên sinh bật cười, cười ra cả lệ.

Vĩnh Dạ đã từng thấy nữ nhân điên cuồng, cũng từng thấy nữ nhân đau lòng.

Nhảy lều cất tay, ngồi trên phố khố to cũng đã từng thấy, duy chỉ có cách cười của mỹ nhân tiên sinh hết như thể đang xem "Tom and Jerry" hay "Mr.Bean" vậy, cười rất vui vẻ. Nếu không nhờ những giọt nước lấp lánh dưới ánh nến thì có lẽ nàng đã không biết rằng người ấy đang đau lòng.

- Hôn ước của chúng ta coi như bỏ, được không?

Vĩnh Dạ há miệng cười không thành tiếng, nước mưa xối vào miệng nàng, nàng nuốt thì sặc. Khi nói chuyện, trông mỹ nhân tiên sinh đâu giống một người bị ruồng bỏ? Giọng người vẫn ngọt ngào, si mê, vẫn như thể đang làm nũng với tình lang.

Dịch Trung Thiên nhìn nàng chăm chú, nói: - Điệp Y, ta đã phụ nàng, kiếp sau sẽ trả.

Mỹ nhân tiên sinh biếng nhác giờ đôi chân như ngọc, xô vào đôi giày thêu hoa, đứng đối diện với Dịch Trung Thiên.

Nam nhân trước mặt đã trưởng thành hơn, đáng sợ hơn năm xưa, những lời ăn năn từ miệng hắn thốt ra nghe thật bình thản. Bao năm qua cô đơn trong sơn cốc, người đã vượt qua như thế nào? Chỉ vì một mình hắn, một giấc mộng.

Người mím môi cười khê: - Ta chờ ngày này tiêu tụy cả người... Bất Vĩnh An Hầu cưới công chúa chẳng qua chỉ là cái cớ, cái thực sự cần là đưa nó vào nước Trần. Chàng chỉ cần khống chế được Vĩnh An Hầu, Lý Cốc sẽ không dám vọng động. Thời thế của An quốc sắp thay đổi rồi, Dụ Gia Đế mắc bệnh nan y, không qua nổi tháng này đâu. Thái tử kế vị cũng được, Đại hoàng tử tranh ngôi cũng được, An quốc tất sẽ đại loạn.

Dịch Trung Thiên gạt mình, kinh ngạc hỏi: - Hoàng thượng biết không?

Mỹ nhân tiên sinh gật đầu: - Đây vốn là vụ giao dịch giữa Du Li Cốc với Trần Vương bệ hạ, nếu không thì sao lại nghĩ đủ mọi cách để Ngọc Tụ hòa thân khi đi đàm phán? Đó là diễn cho Dụ Gia Đế xem. Đề ông ta tưởng rằng công chúa cử hành đại hôn sang An quốc mới là thời cơ động thủ, mới có thể tiêu diệt thế lực của Du Li Cốc ở An quốc, giữ công chúa trong tay làm con tin. Nhân cơ hội đó phế Hoàng hậu, Thái tử, để Đại hoàng tử mà ông ta yêu mến đăng cơ kế vị!

Nghe tới đây, Vĩnh Dạ mới ngỡ ngàng ngộ ra. Tất cả mọi việc, nào là mượn công chúa gả vào vương phủ để hành thích, nào là bắt nàng tới chúc thọ, tất cả chẳng qua chỉ là vì kiêng kỵ phụ vương nàng mà thôi.

Mười tám năm trước, có người bắt cóc nàng để uy hiếp Đao Vương. Mười tám năm sau, đưa nàng sang Trần để bắt làm con tin, đồng thời cũng có thể khiến hai vị hoàng tử của An quốc tranh chấp quyền thế, gây ra nội loạn, khiến Đao Vương không thể không nhúng tay vào. Với thế lực của hai vị Hoàng tử, nếu không có Đao Vương áp chế thì An quốc chỉ chìm trong nội loạn.

Dụ Gia Đế bệnh nặng, chẳng lẽ phụ vương không hay biết gì? Chẳng lẽ phụ vương không đề phòng được nguy cơ có thể xảy ra khi Hoàng thượng đột nhiên băng hà? Dụ Gia Đế cũng không nghĩ tới điểm này sao?

Trong lòng Vĩnh Dạ đột nhiên thấy thật bi ai.

Nàng chỉ là một quân cờ. Đao Vương đối với nàng cho dù thân thiết tới đâu thì cũng chỉ có thể coi nàng như một quân cờ chốt. Cho dù có thương yêu nàng, bảo vệ nàng tới đâu thì nàng vẫn bị ông ném lên bàn cờ.

Chẳng lẽ nàng vẫn còn chưa hiểu? Có người cha nào lại nỡ bắt con gái mình cái nam trang suốt mười tám năm trời, chỉ để che giấu tai mắt của Du Li Cốc? Ông không chỉ muốn giấu, mà còn vì Dự Gia Đế bệnh nặng, hoàng quyền An quốc đang đi vào cuộc tranh đua ngày càng khốc liệt, ông buộc phải giấu!

Hay cho một Đao Vương trung quân ái quốc! Vĩnh Dạ khép mắt lại, nước mưa chảy tràn trên gò má, luồn cả vào cổ, làm trái tim nàng lạnh buốt. Được rồi, vậy thì hãy làm một hiểu tử. Con sẽ không biến bản thân trở thành một con tin để họ uy hiếp cha!

Nàng quyết định xong thì định bỏ đi. Lúc này lại nghe thấy mỹ nhân tiên sinh dịu dàng lên tiếng: - Trung Thiên, mười mấy năm qua là ta cam tâm tình nguyện, chàng đã thay lòng, tay không thể xoay chuyển, coi như ta đã tận trung vì nước. Chỉ xin chàng một chuyện.

- Nàng nói đi.

Mỹ nhân tiên sinh nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nói rõ từng tiếng: - Đừng tổn thương tới tính mạng của Vĩnh An Hầu!

Vĩnh Dạ thực sự muốn cười lớn, mỹ nhân tiên sinh của nàng còn lo nghĩ tới tính mạng cho nàng! Nàng thực sự nên cảm ơn vị sư phụ này, hay nên đắc ý vì mình có một địa vị vững chắc trong lòng mỹ nhân tiên sinh?

Dịch Trung Thiên bỏ rơi người, người không cầu xin hắn, chỉ xin hắn tha cho mình, lại còn không chịu nói cho Dịch Trung Thiên biết mình là thích khách Tinh Hồn của Du Li Cốc!

Dịch Trung Thiên mỉm cười: - Nàng an tâm, tuy rằng Lý Vĩnh Dạ không biết võ công, thân thể lại yếu đuối, nhưng không phải là người dễ đối phó đâu, ba trăm người của ta đã chết trong tay hắn. Không những thế, hắn còn mời được Phong Dương Hề làm bảo tiêu, cho dù ta muốn giết hắn thì cũng phải hỏi lời kiếm của Phong Dương Hề trước đã!

- Ta chỉ cần chàng hứa, đừng giết hắn!

Dịch Trung Thiên ngạc nhiên nhìn nàng: - Vì sao?

- Đó là ý của Cốc chủ. Giữ hắn lại có ích.

- Được, ta hứa với nàng. Nhưng không phải vì Cốc chủ Du Li Cốc, mà là vì nàng.

Vĩnh Dạ hiểu rồi. Nàng cảm thấy mình quá ngây thơ nên mới cảm động vì mỹ nhân tiên sinh cầu xin cho mình, lúc này như bị dội một thùng nước lạnh. Thực sự là lạnh quá, y phục ướt sũng dán chặt vào người, cơn mưa lớn dội xối xả mà vẫn không khiến nàng thấy lạnh bằng những lời mình được nghe tối nay.

Suýt chút nữa thì quên, Du Li Cốc tưởng nàng đã trúng cổ độc, sau này An quốc nội loạn, sau khi họ hành thích phụ vương, mình vẫn đường đường chính chính là người kế thừa Đao Vương, còn có thể tiếp tục bán mạng cho Du Li Cốc!

Nàng không muốn dừng lại, trượt vào trong hồ như một con cá, bơi tới bờ sông, thi triển khinh công lao vút về dịch trạm.

Nước mưa như những cột đá quất vào thân thể nàng, khoảnh khắc ấy, trái tim Vĩnh Dạ đã đóng thành băng. Nàng mở to đôi mắt ra điên cuồng chạy trong đêm đen, xung quanh tối đen như mực, nàng không nhìn thấy một chút ánh sáng.

Người ta đều nói trời mưa là do ông trời đau lòng rơi lệ. Đêm nay đúng là một đêm bi thương.

Thế giới này thật là xa lạ, ngay cả một liều thuốc cũng không tìm được.

Người ở đây thật đáng sợ, ngay cả một sát thủ từ kiếp trước như mình cũng cảm thấy cô đơn.

Nguyệt Phách, Bình An y quán của người nhất định phải được mở dưới ánh nắng chan hòa, ánh nắng nơi ấy chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn, ấm áp hơn nơi này, như thế mới có thể làm tan chảy trái tim đã đóng băng của ta!

Y quán của người nhất định sẽ kinh doanh rất tốt, như thế người mới có cuộc sống sung túc, mới có thể cùng ta cười. Nụ cười của người nhất định sẽ dịu dàng, rạng rỡ thì mới có thể xua tan mọi bi thương trong lòng ta.

Nếu còn có một tâm nguyện, Vĩnh Dạ hi vọng Nguyệt Phách bình an, hy vọng y thực sự có một tòa Bình An y quán. Y từng nói, nếu có một ngày nàng muốn sống cuộc sống bình thường, y sẽ nuôi nàng.

Vậy mà cây trâm của Tường Vi đang trong tay Dịch Trung Thiên, Nguyệt Phách có thể bình an rồi đi không? Y còn có thể mở Bình An y quán dưới ánh nắng rực rỡ và ấm áp không?

Trái tim như bị ai đó treo lơ lửng, Vĩnh Dạ quay về dịch trạm bằng tốc độ trước nay chưa từng có.

Ỗ Hồng dựa vào cạnh bàn thiếp đi, đang ngủ rất ngon. Nàng chỉ là người hầu hạ đơn thuần của mình, nghe lệnh của phụ vương và mẫu thân bảo vệ nàng. Chỉ có người đơn thuần, trong sáng nhất mới có giấc ngủ ngọt ngào như thế.

Bàn tay lạnh lẽo của Vĩnh Dạ miết lên má Ỗ Hồng.

- Á! - Ý Hồng giật mình tỉnh dậy, thấy Vĩnh Dạ nhọt nhọt đứng ở đầu giường, trở mình ngồi dậy, giúp nàng thay y phục.

- Thiếu gia, mau thay y phục, đừng để cảm lạnh.

Vĩnh Dạ đỡ đỡ nàng cởi y phục của mình ra, rồi lại lấy vải khô lau sạch.

- Ý Hồng, vì sao ngươi trung thành với phụ vương ta thế? - Giọng nàng nghèn nghẹt như được phát ra từ một chiếc cửa.

Ý Hồng ngần ngại, đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay Vĩnh Dạ hỏi nàng câu ấy. Nàng vội vàng cúi đầu đáp: - Không có Vương gia thì không có tôi.

- Chẳng lẽ ngươi không muốn cùng Lâm Đô úy sống cuộc đời bình an, hạnh phúc sao?

- Thiếu gia, chúng tôi không báo được ơn thì lương tâm bất an.

Vĩnh Dạ khựng lại. Báo ơn? Một ngày là thầy suốt đời là cha? Nàng cần phải báo đáp mỹ nhân tiên sinh và Thanh y sư phụ? Đoan Vương và Vương phi là cha mẹ của nàng kiếp này, nàng cũng cần phải báo ơn?

Nàng mệt mỏi mặc y phục, cười khê: - Lập tức rời đi! Bảo Lâm Đô úy bảo vệ ngươi bình an về An quốc, những người khác không được kinh động!

- Thiếu gia! - Ý Hồng thất kinh.

Vĩnh Dạ trầm mặt: - Quên lúc ban ngày ta đã dặn gì rồi sao?

- Để tôi thay cho người, thiếu gia! Người đi đi, người với Lâm Đô úy đi đi! -

Mắt Ý Hồng long lanh chực khóc.

Vĩnh Dạ nhìn nàng, một nụ cười hiện lên trên khóe môi: - Sự phân ly của một cặp tình nhân sẽ khiến người ta đứt từng khúc ruột, ta không thích phân ly. Hai người đi đi, muộn rồi là không kịp nữa đâu. - Nàng móc miếng ngọc bội ra đặt vào tay Ý Hồng. - Đây là phù ấn của Ngọc Tự công chúa, có thể giúp hai người bình an qua ải.

Ý Hồng quỳ xuống dập đầu.

Vĩnh Dạ quay người đi. Nàng đã biết chuyện, Nguyệt Phách của nàng chỉ cần có một phần khả năng đang ở tại Trần quốc thì nàng cũng không thể rời đi.

Mặt hồ mưa gió dập vùi, nàng vẫn tĩnh tâm đun trà, tất cả mọi chuyện như bộ phim quay chậm lại trong đầu nàng.

Nhớ phụ vương từng nói: - Vĩnh Dạ... con xa nhà mười năm quay về, thời gian con sống ở Vương phủ không bằng thời gian con ở ngoài, trong lòng con, đối với ta, đối với mẫu thân con có bao nhiêu thân tình? Con làm việc có nghĩ tới chúng ta không? Nếu không, con muốn gả cho ai cũng chẳng sao.

Mình đối với họ có bao nhiêu thân tình? Mình có nghĩ tới họ không? Mình có thể lý giải, thấu hiểu được cho họ không? Vĩnh Dạ nhắm mắt trầm tư. Phụ vương uy vũ hơn người, phụ vương đã từng chặt đầu người làm ghế ngồi của nàng, cả mẫu thân đoan trang hiền thực, thà bẽ con của nhà khác về nhà làm thế tử chứ không chịu để phụ vương bị người ta uy hiếp.

Lần đầu tiên Vĩnh Dạ suy nghĩ kỹ càng mình là ai, mình có nên thấu hiểu hay không.

Lời của Ý Hồng còn vang vọng bên tai. Nàng làm việc trước nay chỉ nghĩ tới bản thân, nàng không phải là người có thể lo cho cả thiên hạ. Nhưng... Vĩnh Dạ thở dài một hơi, mở bừng hai mắt, ánh mắt lấp lánh phát sáng, nụ cười lướt nhanh trên gương mặt. Nàng không phải phụ vương, nàng không thể dùng tư duy của mình để ép buộc ông.

Nàng có bất hiếu đến đâu thì đáp ứng nguyện vọng này của phụ vương có gì là không được? Nàng nhớ tới người cha thích hát kịch của mình ở kiếp trước, mình bỏ nhà đi bụi, đâm chết người phải vào tù, từ đó không gặp ông nữa. Nàng thấy lòng mình chua xót, kiếp này nàng không muốn có thêm bằng hữu nữa, nhưng nàng lại có người nhà, và cả, Nguyệt Phách.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Một đao sau lưng

Đây là cơ hội tuyệt hảo để nàng giết hắn, không có Phong Dương Hề, trên đời này sẽ bớt đi một mối uy hiếp lớn. Vĩnh Dạ mở mắt, lòng bàn tay lật lại, một ngón phi đao lá liễu màu xám bạc dài một thốn, rộng nửa phân lạng lẽ nằm trong tay.

Giờ Dần, cuối cùng mưa cũng tạnh.

Những giọt nước tí tách bên hiên nhà ngày một thưa và nhỏ hơn, cuối cùng chỉ nghe thấy vài tiếng lác đác.

Đêm, tĩnh mịch như tờ.

Mặt nước vang lên tiếng sóng vỗ bờ: Vĩnh Dạ thổi tắt nến, lẳng lặng chờ đợi.

Dụng binh quý ở chỗ thần tốc. Dịch Trung Thiên có lẽ cũng đã sắp xếp đầy đủ. Thời gian này là khoảng thời gian người ta mệt mỏi nhất trong ngày, rất dễ đột kích.

Nửa canh giờ sau, một ngọn hỏa tiễn găm lên cây cột gỗ. Giấy lát sau, trong hồ xuất hiện mấy chục chiếc thuyền lá nhỏ, đèn đuốc thấp sáng mặt hồ, bao vây toàn bộ nơi Vĩnh Dạ ở.

Hỏa tiễn như lưu tinh bắn tới, tòa tiểu lầu lập tức bốc cháy rừng rực.

Nàng dùng khăn ướt bịt mũi, lùi ra hành lang, cánh cửa vòm cách đó không xa thể lửa ngút trời, đã vang lên tiếng hô giết.

Vĩnh Dạ quay đầu lại thờ dài, không giữ một ai, nếu nàng là Dịch Trung Thiên, nàng sẽ không giữ một ai. Ngoài Ý Hồng và Lâm Đô úy đã bỏ đi trước, đội Bảo Kỵ toàn bộ sẽ phải táng thân nơi đây.

Nàng có thể lao ra cùng họ sánh vai chiến đấu, quyết một trận tử chiến. Vĩnh Dạ lắc đầu, địch đông ta ít, thay vì đốt lên ý chí chiến đấu của họ, chết cho oanh liệt thì chi bằng giữ lấy tính mạng để nghỉ ngơi về sau.

Nàng cuộn mình trong góc khuất của hành lang cười khổ. Nàng chính là người như thế, những lúc trái tim cứng rắn tới mức không thể bốc lên nổi một giọt máu nóng. Lâm Hồng tưởng rằng nàng dạn dày không cần lao tới chịu chết chính là bảo vệ đội Bảo Kỵ. Ông không thể ngờ được rằng thực ra nàng đang ra lệnh cho họ từ bỏ việc đối kháng, để quân Trần giết không chừa một ai.

Gỗ thông đã được ngâm dầu rồi được sơn một lớp bên ngoài che đậy, giờ cháy lên kêu lách tách.

Giấy lát sau, một bóng đen từ cửa vòm lao tới tiểu lầu. Chiếc mũ đã bỏ ra, hàng lông mày rậm của người đó nhú chặt, bộ hắc y ướt sẫm, chòm râu còn nhỏ nước tong tong, ánh mắt sắc bén giờ đã hùng hực cháy.

- Vĩnh Dạ, người ở đâu?

Phong Dương Hề tìm một lượt từ lầu trên xuống lầu dưới không thấy bóng dáng Vĩnh Dạ đâu, nàng thì ở một góc cách đó không xa nhìn hẩn.

Hẩn thực sự tới rồi. Giết từ ngoài dịch quán vào tới đây, chỉ để tìm nàng, bảo vệ nàng.

Trong đêm tối lạnh lẽo, thanh âm của hẩn khiến Vĩnh Dạ bỗng dung muốn rơi lệ. Vì sao hẩn lại tới? Chỉ vì hẩn đã hứa sẽ bảo vệ nàng ư? Chẳng lẽ hẩn không biết rằng nơi này bị bao vây nghiêm ngặt, không biết Dịch Trung Thiên là kẻ thâm hiểm đến nhường nào sao?

Sao trên đời này lại có một kẻ ngốc đến vậy?

Vĩnh Dạ nhìn theo Phong Dương Hề, định lao ra lên tiếng, nhưng lại nhắm mắt lại, co mình vào góc.

Trong tay Dịch Trung Thiên có Tường Vi và Nguyệt Phách, Dịch Trung Thiên muốn nàng trốn đi để kéo dài thời gian.

Nàng là người Phong Dương Hề muốn giết, hẩn uy hiếp tính mạng của nàng. Bây giờ hẩn quan tâm nàng, nhưng một khi biết chân tướng sự việc, sự quan tâm ấy sẽ hoàn toàn biến mất.

Rắc một tiếng, xà nhà vỡ đôi, rơi ào ào xuống.

Vĩnh Dạ nhắm mắt nghỉ, có lẽ Phong Dương Hề đã bay lên và rời khỏi nơi này.

Phong Dương Hề tìm khắp một lượt từ trên xuống dưới, tiếng chém giết vang lên không ngớt phía trong ngoài cửa vòm, bộ y phục ướt sũng đã bị hong khô, hẩn đã có thể cảm nhận thấy một cơn nóng hầm hập ập tới. Chẳng lẽ người đó không có ở đây? Hẩn quát to một tiếng, dùng chân hất một khúc gỗ đã cháy đi, thanh trường kiếm điểm lên xà nhà, thân thể như con hắc ưng bay vọt ra khỏi tòa tiểu lầu.

Thân hình vừa xuất hiện, cơn mưa tiễn đã ào ào ập tới.

Đây là cơ hội tuyệt hảo để nàng giết hẩn, không có Phong Dương Hề, trên đời này sẽ bớt đi một mối uy hiếp lớn. Vĩnh Dạ mở mắt, lòng bàn tay lật lại, một ngọn phi đao lá liễu màu xám bạc dài một thốn, rộng nửa phân lặng lẽ nằm trong tay. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Phong Dương Hề tuy đã tàn hơi kiệt sức nhưng vẫn né tránh làn mưa tên để thoát khỏi vòng vây, hít sâu một hơi, phi đao như lưu tinh vọt ra. Nàng nhìn thấy ngọn phi đao cắm vào lưng Phong Dương Hề, khiến thân thể hẩn khựng lại, một mũi trường tiễn khác xuyên qua vai trái khiến hẩn ngã rầm xuống trước lầu. Hẩn quay đầu nhìn về nơi nàng đứng, hẩn không nhìn thấy nàng. Còn Vĩnh Dạ lại nhìn thấy rất rõ ràng, trong ánh mắt Phong Dương Hề không có sự phẫn nộ. Hẩn mỉm cười, nụ cười ấy khiến Vĩnh Dạ run sợ.

Gọng Dịch Trung Thiên vang lên trên mặt hồ: - Phóng tiến!

- Dịch Trung Thiên? Ngươi giết không nổi ta thì hãy chờ ta giết ngươi đi! -

Phong Dương Hề nghiêng răng nhìn hấn, thanh trường kiếm vung ra chặt gãy một mũi tên vừa bắn tới. Hấn quát to một tiếng, nhún chân lên một thanh xà to, lao vút trên mặt hồ, thân hình lùi về sau. Dịch Trung Thiên cười lạnh một tiếng, đã tới trước mặt hấn, một chưởng vỗ tới trước ngực Phong Dương Hề.

Vĩnh Dạ thấy máu tươi từ miệng Phong Dương Hề phun ra, lại như mũi tên, bắn thẳng vào người Dịch Trung Thiên, biết rằng hấn đã dùng nội lực cuối cùng để đánh ra đòn chí mạng. Ngọn phi đao đã nằm trong tay, nàng có thể nhân cơ hội này tước đi sinh mạng của hấn, nhưng vì sao nàng vẫn không thể ra tay!

Lúc Dịch Trung Thiên tránh đi, Phong Dương Hề thuận thế lăn tròn, rơi xuống hồ.

Tòa tiểu lầu đồ sộ, ánh lửa khắp nơi. Dịch Trung Thiên cũng quay người bỏ đi.

Vĩnh Dạ quay đầu nhìn cánh cửa vòm, nơi đó lửa cháy ngùn ngụt. Nàng biết, tất cả mọi người chỉ có con đường chết.

Nàng cười lạnh, người ta có thể giữ chân nàng sao? Rơi vào tay Dịch Trung Thiên, nàng mới là kẻ ngốc. Vĩnh Dạ nhẹ nhàng tụt xuống nước, dựa vào một thanh trúc rất nhỏ thận trọng hít thở để bơi về phía Thái tử Yến cư ngụ.

Buổi thọ yếm kết thúc, Thái tử Yến sẽ quay về nước Tề, nàng không cần theo chàng ta ra về, nhưng nàng cần một nơi ẩn mình an toàn.

An quốc cũng có cơ sở ngầm cài ở Trần đô. Nhưng nay An quốc đang chìm trong nội loạn, Vĩnh Dạ không dám tin vào sự an toàn của cơ sở này. Du Li Cốc đã có thể dọc ngang thiên hạ thì cơ sở ngầm đó chắc chắn cũng không thoát khỏi tai mắt của họ được.

Vĩnh Dạ đã đi rất xa mới ló đầu ra nhìn lại, ánh lửa chưa tắt. Dịch Trung Thiên trong bộ y bào xám đứng trên đồng đồ nát của tòa tiểu lầu. Vĩnh Dạ rùng mình, lại chìm sâu xuống nước.

Nơi ở của Thái tử Yến ở dịch quán cũng có kiểu dáng tương tự tòa tiểu lầu của Vĩnh Dạ. Trong tiểu lầu đứng đầy các thị vệ mang đao sáng bóng, ai cũng đề cao cảnh giác, nhìn ngọn lửa đang hùng hực cháy phía xa xa.

Vĩnh Dạ không vào tiểu lầu, mà nhân lúc thị vệ đều được huy động ra ngoài bảo vệ Thái tử Yến để lên vào phòng của thị vệ.

Nàng cởi chiếc túi da ở thắt lưng ra, lấy y phục của thị vệ thay vào, dán thêm râu, dịch dung đơn giản, đeo đao vào rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài dịch quán toàn là quân Trần, xung quanh dịch quán cũng bị phong tỏa toàn bộ. Lửa cháy đỏ rực một phương trời.

Vĩnh Dạ đi tới cửa, thấy mấy binh sĩ nước Tề đang phong tỏa cửa vào viện tử của Thái tử Yến, bèn lặng lẽ theo họ đứng nghiêm trang.

Không lâu sau, nàng thấy sứ thần nước Trần, Tạ đại nhân và vị Tiền đại nhân từng xuất hiện trong buổi hòa đàm gấp gấp chạy tới, nói với binh sĩ đứng ở cửa: - Nơi ở của Vĩnh An Hầu nước An bị thích khách phóng hỏa, chúng tôi phụng Thánh chỉ của Hoàng thượng, tới thông báo cho Thái tử Yến không cần phải hoang mang.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân, một giọng quan viên vang lên: - Thái tử nhà chúng tôi sợ hãi, sẽ quay về Tề quốc ngay, xin thứ lỗi vì không thể ở lâu.

Dịch Trung Thiên đưa các binh sĩ thông thả tiến vào, lạnh lùng nói: - Phụng lệnh Hoàng thượng, Tề thái tử điện hạ hồi quốc, không được ngăn cản. Nhưng để tránh thích khách trà trộn, xin Lưu đại nhân bẩm báo với Thái tử, cho phép tôi điều tra một lượt rồi khởi hành.

- Thật là vô lý! Thái tử nhà ta vô cùng tôn quý, các ngài muốn điều tra là điều tra ư?

Dịch Trung Thiên thông thả nói: - Lưu đại nhân xin đừng nổi giận. Hoàng thượng cũng là vì nghĩ cho sự an toàn của Thái tử thôi.

Thái tử Yến hình như đã sợ lắm rồi, lúc bước ra gương mặt nhợt nhạt, bước chân loạng choạng, chỉ vào đám người trước mặt quát lên: - Tra đi, ta không thể để cho thích khách trà trộn vào đội ngũ để hành thích ta.

Vĩnh Dạ nhìn thấy hết, thâm thở dài trong lòng, Tề quốc có một vị Thái tử như thế vậy, sau này đất nước sẽ rất thê thảm.

Dịch Trung Thiên và quan viên nước Trần cùng Thái tử đi vào trong sân. Khi đi qua Vĩnh Dạ, hấn không để ý tới nàng, Vĩnh Dạ mới thở phào nhẹ nhõm.

Lưu đại nhân căn dặn: - Mấy người các ngươi gọi xa phu chuẩn bị xe ngựa. Thái tử phải lập tức khởi hành.

Mấy binh sĩ dạ to một tiếng, Vĩnh Dạ cũng theo họ đi vào chuồng ngựa.

Phong Dương Hề sẽ trốn ở đâu trong dịch quán? Vào khoảnh khắc cuối cùng, nàng đã thay đổi chủ ý, không giúp Dịch Trung Thiên bắt hấn, cũng không giết hấn. Người mà Dịch Trung Thiên muốn bắt nhất hiện nay là nàng chứ không phải Phong Dương Hề. Chẳng qua hấn chỉ muốn nhân cơ hội này tiêu diệt một đối thủ võ công cao cường mà thôi.

Bản thân mình đâu phải không muốn lấy mạng Phong Dương Hề để sau này hắn không giết mình? Vậy mà đáng về điên cuồng tìm kiếm nòng trong biển lửa của Phong Dương Hề lại khiến nàng không thể cho hắn thêm một đao.

Có lẽ không phải vì mình quá mềm lòng, mà vì muốn Phong Dương Hề dưỡng thương lành lặn rồi cùng Dịch Trung Thiên đấu một trận sống còn. Khiến hai cao thủ đấu với nhau chẳng phải chính là kết quả mà nàng luôn toan tính? Vì sao nàng còn lo lắng cho Phong Dương Hề? Vì sao nàng không cho hắn một đao? Vinh Dạ tự giễu cợt bản thân.

Thái tử Yến đi quá gấp rút, các binh sĩ Trần bên ngoài còn chưa rút hết chàng đã đòi đi. Bên ngoài bị bao vây rất nghiêm ngặt, muốn ra khỏi dịch quán này, Vinh Dạ chỉ đành giấu mình trong đội xe.

Hùng đông dần dần ló rạng, trời sáng hơn một chút, đám binh sĩ sẽ phát hiện ra nàng là người lạ. Vinh Dạ càng lúc càng cách xa bọn họ đó, rồi lặng lẽ bám vào gầm xe.

Nếu được, thậm chí nàng có thể cứ bám lấy gầm xe mà ngủ một giấc.

Một canh giờ trôi qua, tiếng người xuất hiện, xa phu đánh xe ra khỏi dịch quán. Lại bị dày vò thêm nửa canh giờ, chiếc xe mới chịu lăn bánh, chậm chậm rời đi.

Vinh Dạ chọn chiếc xe cuối cùng, xe không dừng, xung quanh còn có người, nàng nhìn thấy vó ngựa chuyển động ngay bên cạnh, trong lòng thấy hơi sốt ruột, nếu phải đi một ngày thì e rằng nàng không chịu nổi.

Trạch Nhã nhiều cầu, xe đi rất chậm, mất hai canh giờ mới qua hết các con phố để ra tới cổng thành, tiến về phía Bắc.

Đội ngũ hộ tống của Dịch Trung Thiên đã dừng lại, Vinh Dạ nằm dưới gầm xe cảm nhận động tĩnh xung quanh, cuối cùng cũng tìm được cơ hội lăn từ gầm xe xuống, nhẹ nhàng bay vọt lên cây đại thụ ven đường.

Nàng nhìn đội xe đi xa. Xung quanh đây chắc chắn cũng có hồ, lau sậy dày đặc như tấm thảm nhung trải dài. Đó là nơi ẩn thân tốt nhất.

Vinh Dạ không hề chần chừ, chui ngay vào trong. Thân thể mệt mỏi khôn cùng, nàng cần phải ngủ một giấc rồi mới nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Đám lau sậy trải dài vô cùng tận đã che đi mọi dấu vết của Vinh Dạ. Ngoài tiếng chim, tiếng gió thổi qua, nàng không nghe thấy gì hết. Bầu trời màu xanh xám, vài đám mây u ám lơ lửng. Vinh Dạ nhắm mắt, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Nàng ngủ không ngon giấc, hình ảnh lúc nhỏ ở bên Nguyệt Phách cứ lờn vờn xuất hiện.

Sao lại khó khăn đến thế? Y chẳng qua chỉ muốn mở một Bình An y quán, làm một bách tính bình thường.

Cả Tường Vi nữa, gương mặt trắng trẻo lúc nào cũng nhìn nàng đầy triu mến. Minh đã lừa nàng bao nhiêu lần, vậy mà nàng vẫn đồng ý vì mình mà đi theo Nguyệt Phách. Một nàng Quận chúa mà chịu nhẫn nhịn Nguyệt Phách, bị y sai đi khiến lại, không một lời ca thán?

Có lẽ nàng nên máu lạnh hơn một chút, mặc họ chết trong tay Dịch Trung Thiên, lập tức quay về An quốc, giúp phụ vương bình định nội loạn, ổn định triều cương, rồi dẫn quân tiến về phía nam hoặc đàm phán với nước Trần.

Vinh Dạ mở mắt, nơi chân trời đã nhấp nháy vài vì sao, một vầng trăng khuyết cong cong ló ra từ những đám mây u ám.

- Nguyệt Phách... - Đôi mắt Vinh Dạ soi hình mặt trăng, lưu quang xoay chuyển. Cái điểm sáng và trắng ấy phảng phất như con người trong bộ bạch y thoát tục.

Vinh Dạ đứng lên, nhìn lại trang phục của mình, bật cười, chẳng ra đáng thích khách. Nàng nhìn mấy đốm lửa cách đó xa xa, mũi chân điểm nhẹ, lại gần.

Ngư phủ trên thuyền đang nói với ngư bà: - Hôm nay may quá, câu được một con cua lớn, lại còn mấy con cá chép, ngày mai mang ra chợ chắc sẽ bán được nhiều tiền.

- Dậy sớm bán giá tốt hơn. Bán được giá tốt thì để dành cưới vợ cho lão nhì..

Không biết vì sao, Vinh Dạ nhớ tới ông Vương bán mì ở ngõ nhỏ nhiều năm trước, giờ nàng cảm thấy được ngồi nói những chuyện đời thường trong cuộc sống thế này thật là hạnh phúc, chỉ ít thì họ cũng sống rất giản đơn.

Khi chiếc đèn bão trên con thuyền nhỏ bị thổi tắt, nàng lên thuyền. Hai người già đã ngủ, Vinh Dạ rắc một ít Túy Mộng Tán. Như vậy sẽ khiến họ ngủ tới tận khi mặt trời lặn ngày mai.

Nàng tìm ít đồ ăn cho no bụng, thay y phục, ăn nấn nghĩ, số cá đó họ để ngày kia hãy bán. Nàng còn nhớ chỗ ở của mỹ nhân tiên sinh, nếu Nguyệt Phách và Tường Vi bị giam, có một nửa khả năng là bị giam ở nơi đó.

Tòa thủy tạ đèn đuốc sáng trưng, những viện lạc trùng trùng lặng lẽ.

Vinh Dạ bất động, nàng dựa vào cây cột, nhìn tòa thủy tạ không người kiên nhẫn chờ đợi. Nàng không dám vào sân. Nàng chỉ có thể chờ.

Một canh giờ sau, tòa thủy tạ đột nhiên có tiếng người: - Đã nói rồi, sao hấn có thể tới đây được?

Mỹ nhân ngồi trên chiếc sập dài, bên trong có hai người chậm chậm bước ra.

Váy dài như tuyết, bào xám ngọc lập.

Vĩnh Dạ rùng mình, hấn là ở đây rồi.

Mỹ nhân tiên sinh cười yêu kiều: - Trung Thiên, ta từng nói Lý Vĩnh Dạ không phải người của Du Li Cốc ta mà chàng không tin.

Dịch Trung Thiên lạnh lùng nói: - Nghe nói Lý Vĩnh Dạ từng tới Du Li Cốc cầu y nửa năm, ta nghi ngờ hấn có phải là Đoan Vương Thế tử thật hay không.

Mỹ nhân tiên sinh ngồi trên sập biếng nhác sửa lại mái tóc dài.

- Lý Cốc là người thế nào, chàng tưởng lão ta không nhận ra một kẻ giả mạo hay sao? Có điều, trên người nó trùng cổ độc thì là thật.

Một Thế tử thật, không có võ công thì chạy trốn thế nào? Dịch Trung Thiên nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Dường như đọc được ý nghĩ của hấn, mỹ nhân tiên sinh cười nói: - Nghe nói Tề Thái tử Yên sau chuyện đó đã vội vã ra về, khi ở Phi Yên lâu, hấn và Vĩnh Dạ nói chuyện rất vui vẻ, vì sao chàng lại dễ dàng tha cho Thái tử Yên về nước Tề? Nói không chừng chính hấn đã giấu Lý Vĩnh Dạ đấy.

- Nếu là ẩn thân trong đội ngũ của nước Tề thì không có lý gì ta lại không phát hiện ra. Chẳng lẽ hấn lại biết bay? Làm sao hấn biết được tới hôm đó ta sẽ động thủ?

- Đừng có quên, thị nữ thiết thân và hộ vệ trưởng của hấn đều biến mất, đến giờ các người còn chưa tìm được người. Vĩnh An Hầu và chúng đồng thời mất tích, liệu có thể là đi cùng nhau không?

Dịch Trung Thiên hừ một tiếng: - Trước khi hành động, cổng thành đã đóng, bọn chúng không thể ra ngoài được. Đúng rồi, chủ nhân của cây trầm vàng là ai?

- Trầm đã đưa chàng, bảo chàng lợi dụng Vĩnh An Hầu làm Phong Dương Hề bị thương. Tường Vi Quận chúa của An quốc thì không thể giao cho chàng được. Trung Thiên, ước định với Trần Vương Du Li Cốc ta đã làm xong, ta không nợ Trần quốc điều gì nữa. Ta phải đi đây, chúc chàng và công chúa bạch đầu giai lão.

Vì sao mỹ nhân tiên sinh kiên quyết không nói cho Dịch Trung Thiên biết thân phận của nàng? Trần Vương đã cho Du Li Cốc cái gì mà từ mười mấy năm trước họ đã bắt đầu kế hoạch đánh tráo Thế tử, khiến An quốc đại loạn?

Một tổ chức thích khách giết người vì tiền. Vậy mà trực giác của Vĩnh Dạ lại cho rằng, dường như Du Li Cốc không chỉ vì tiền. Trên đời này có nhiều mối làm ăn để kiếm tiền lắm, nhưng tay vào nội chính một nước, gây nên nội loạn, ý của Du Li Cốc là cả thiên hạ này sao?

Dịch Trung Thiên bỏ đi rồi. Vĩnh Dạ vẫn còn chờ đợi.

Mỹ nhân tiên sinh kêu thêm ngọn nến, bày bức tranh ra, khẽ khàng ngâm: - "Muốn bớt xiêm y, lạnh chưa qua. Không cuốn rèm châu, người ở nơi sâu.

Điệp Y". Ha ha, Tiểu Tinh Tinh, con càng ngày càng nghịch ngợm rồi, khi nào con sẽ tới? Chả trách Quận chúa từ nhỏ đã si mê con. Cũng đúng, nha đầu đó ôn ào quá, hôm nay còn chưa đi thăm nó.

Nói xong câu này, bà đứng lên, xách một lồng đèn rồi bước ra khỏi tòa thủy tạ.

Tường Vi thực sự đang ở đây. Vĩnh Dạ thở dài, thân hình vọt lên, theo mỹ nhân tiên sinh đi qua mấy tòa viện lạc, đẩy một cánh cửa động bước vào.

Vĩnh Dạ đứng ở đầu tường chờ rất lâu, không dám sơ ý. Nàng sợ đây chỉ là cái bẫy.

Trong gió loáng thoáng vang lên tiếng hét của Tường Vi: - Cút đi!

- Tiên sinh... - Tiếng nói vừa dứt, đầu Vĩnh Dạ như muốn nổ tung, Nguyệt Phách, quả nhiên y ở đó!

Vĩnh Dạ bò trên nóc nhà như một con mèo, đứng từ trên cao nhìn thấy ba bóng người xuất hiện trong sương phòng ở góc viện tử.

Những bóng người ấy nàng đều vô cùng quen thuộc, là Nguyệt Phách, Tường Vi và cả mỹ nhân tiên sinh. Không lẽ nơi này chỉ có mỹ nhân tiên sinh thôi ư?

Qua khoảng một tuần hương, mỹ nhân tiên sinh xách đèn lồng đi ra, thì thảo ở một góc khuất: - Trông cẩn thận, mai sẽ rời khỏi nước Trần.

Vĩnh Dạ ngưng thần cảm nhận bầu không khí trong sân, quả nhiên ở trong chỗ tối có ba người mai phục. Hơi thở bọn họ rất yếu, lại kéo dài, có lẽ là ba cao thủ, phân bố trong phòng theo hình chữ phẩm.

Nàng đưa mắt nhìn mỹ nhân tiên sinh rồi đi, thấy hơi buồn, trong viện tử này cộng thêm ba người kia là có bốn người, chưa kể người ở những chỗ khác. Ngày mai rời khỏi Trần quốc, sẽ đưa họ đi đâu? Liệu có thể cứu được họ rồi ba người bình an rời khỏi đây không?

Vĩnh Dạ nằm bất động, trong đầu đang trần trụi trăm ngàn suy tính.

Ai ngờ, ngọn đèn lồng phía xa xa lại quay ngược trở lại. Bên cạnh mỹ nhân tiên sinh có thêm một người trong y phục đen tuyền. Vĩnh Dạ chưa bao giờ gặp người này ở Du Li Cốc, thần kinh lập tức căng cứng lại.

Người áo đen có mũi cao, mắt sâu, gương mặt trắng như tuyết. Làn da của Thanh y sư phụ đã được coi là trắng lấm rồi, vậy mà người này còn trắng hơn, gần như không có một chút huyết sắc, rất giống một bức tượng trong triều lẫm của Nhật Bản, khiến Vĩnh Dạ nhìn mãi rồi bất giác rung mình.

Một lần nữa bước vào trong phòng, giọng mỹ nhân tiên sinh run run: - Y chính là Nguyệt Phách, đã bị đuổi ra khỏi cốc.

- Á... - Tường Vi sợ hãi hét toáng lên.

Lông tóc Vĩnh Dạ dựng đứng lên, toàn thân căng cứng lại. Bàn tay của người kia soi trên cửa sổ đang đưa về phía Nguyệt Phách.

Nàng không thể chờ được nữa, ngọn phi đao trong tay như ánh chớp xé cửa sổ lao tới. Người áo đen chỉ phẩy tay, ngọn phi đao đã rơi vào tay ông. Vĩnh Dạ giật mình, ba người lao ra, trường kiếm như chớp rút ra đâm về phía nàng ẩn mình.

Vĩnh Dạ bay vọt lên, phi đao và kiếm quang va vào nhau, vang lên tiếng leng keng.

Ba người kia phối hợp vô cùng ăn ý, kiếm pháp cao minh, nhất thời phong tỏa đường lui của Vĩnh Dạ, ép nàng phải vào trong sân.

Vĩnh Dạ đột nhiên bất động, cười ngọt ngào: - Mỹ nhân tiên sinh! Thanh y sư phụ! Con nhớ hai người quá! Còn không ra đây sao?

Mỹ nhân tiên sinh đứng tựa cửa bật cười: - Tiểu Tinh Tinh, càng ngày càng nghịch ngợm, sao con biết đó là Thanh y sư phụ của con?

Vĩnh Dạ âm thầm phòng bị, quay đầu nói: - Từ thế đón ngọn phi đao của người, ngoài Thanh y sư phụ ra thì còn có thể là ai? Người cho sư phụ bôi bao nhiêu phấn vào vậy? Trông khó coi quá.

- Tinh Hồn! - Thanh y sư phụ ho một tiếng, từ bộ hắc bào bay ra một ít phấn trắng.

Vĩnh Dạ cười đau cả bụng. Cũng đúng lúc này, ám khí của nàng một lần nữa vung ra, trong sân lại vang lên tiếng leng keng, phi đao lao thẳng về phía mỹ nhân tiên sinh và Thanh y sư phụ, nàng cũng bắn vọt lên.

Một loạt động tác chỉ diễn ra trong chớp lát.

Chiếc áo choàng của mỹ nhân tiên sinh tựa như con rắn độc, ám khí của Thanh y sư phụ vung ra như tiên nữ rắc hoa.

- Sư phụ, người toàn nói không có loại ám khí nào con không tránh được, sao còn ra tay? - Vĩnh Dạ cười lớn, tay không dừng, chân cũng không nghỉ, chớp mắt nàng đã sắp bay vọt xuống hồ.

- Á! - Sau lưng nàng vang lên tiếng hét thê thảm của Nguyệt Phách.

Vĩnh Dạ quay đầu, dưới ánh đèn vàng vọt trong phòng, Nguyệt Phách hình như đã ngã đi, một thanh trường kiếm đang đặt lên gáy Tường Vi.

Âm thầm thờ dài, Vĩnh Dạ quay người bằng tư thế rất đẹp, cười hi hã nhìn đám hoa cỏ vừa bị cơn mưa đạn đánh cho tơi tả, nói: - Bao nhiêu năm không gặp mỹ nhân tiên sinh và Thanh y sư phụ, thế nào Tinh Hồn cũng phải ăn một bữa cơm rồi mới đi.

Thanh y nhân chăm chú nhìn Vĩnh Dạ, ánh mắt vô cùng phức tạp, bước vào phòng.

Chiếc áo choàng của mỹ nhân tiên sinh đã quấn chặt lấy hông Vĩnh Dạ, nhẹ nhàng kéo nàng lại gần: - Đồ ngốc này, người con ướt sũng rồi, có cửa lớn không vào sao phải bơi vào đây? Đi, đi thay y phục sạch sẽ.

- Thay y phục cái gì? Tại đồ mang trên người làm con mệt quá. - Vĩnh Dạ vừa nói vừa móc ám khí ra, ném hết xuống đất.

- Bị cảm là không tốt đâu, uống viên dược hoàn để trừ lạnh đi! Mỹ nhân tiên sinh đưa một viên dược hoàn cho nàng.

Vĩnh Dạ ngoan ngoãn đưa vào miệng, nhân tiện sờ tay mỹ nhân tiên sinh một cái: - Bao nhiêu năm qua, con không quên được dáng vẻ của mỹ nhân tiên sinh, bức tranh đó đẹp không? Ôm một cái nào.

Dứt lời đã mềm nhũn dựa vào người mỹ nhân tiên sinh, ý thức thì tỉnh táo, nhưng chân tay đã không nghe sai bảo.

- Tiểu Tinh Tinh! Ngoan quá, tiên sinh cũng nhớ con. - Mỹ nhân tiên sinh yên tâm bế nàng lên, đi vào trong phòng.

Không có Nguyệt Phách, cũng không có Tường Vi, chỉ có hai người xa lạ.

Một kẻ đóng giả Nguyệt Phách, một kẻ giả làm Tường Vi. Vĩnh Dạ dựa vào người mỹ nhân tiên sinh cười ha hả: - Từ bao giờ sơn cốc lại bồi đường cả diễn viên kịch thay vì thích khách vậy? Giọng nói bất chước giống quá!

Mỹ nhân tiên sinh đỡ Vĩnh Dạ ngồi xuống, phẩy tay cho hai người rời đi, khẽ khàng: - Tiểu Tinh Tinh, mắt con càng ngày càng độc? Đã biết đó là Thanh y sư phụ của con thì đương nhiên cũng biết trong phòng không thể nào là Quận chúa với Nguyệt Phách thật, vì sao lại nhận ra?

Vĩnh Dạ ngồi mềm nhũn trên chiếc ghế, cười rất vui vẻ: - Một mình người không dụ được con vào, bèn gọi Thanh y sư phụ tới lừa con lần nữa đúng không? Hai người cứ vào phòng thì có tiếng nói, vừa đi ra thì trong phòng cũng yên ắng. Với tính cách của Tường Vi, nghe thấy giọng con là đã hét lên rồi, làm gì chỉ có hai tiếng "à" cơ chứ?

Mỹ nhân tiên sinh cup mắt: - Rõ ràng là con có thể nhảy xuống hồ trốn đi.

Vĩnh Dạ cười nói: - Tinh Hồn rất nhớ hai vị sư phụ mà, không nỡ đi, muốn ôn chuyện cũ cùng hai người.

- Đừng có nói ngọt nữa, rõ ràng con biết tuyến đường ép con đi chỉ có thể là nhảy xuống nước, mà trong nước lại có mai phục, ám khí của con giảm rất nhiều sự uy hiếp trong nước nên không thể chạy được!

- Sư phụ, thế thì oan cho con quá, Tinh Hồn làm gì có bản lĩnh ấy, chẳng nhìn rõ gì cả. Được rồi, trong nước có mai phục, hao tâm tổn sức để bắt con như thế là vì nguyên nhân gì? Hình như Tinh Hồn vẫn luôn rất trung thành. - Vĩnh Dạ thản nhiên nói, bộ dạng mềm oặt trên ghế toát lên vẻ đáng thương vô tận. Nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, rạn rờ y như tám năm trước.

- Đã thế vì sao con còn bó tay chịu trời?

- Nếu không thể thì liệu sư phụ có an tâm nói đáp án cho Tinh Hồn không?

Thanh y nhân đi tới bên cạnh Vĩnh Dạ, lặng lẽ nhìn nàng: - Các sư phụ chỉ phụng mệnh hành sự, muốn giữ con lại đây hai tháng. Dịch Trung Thiên không có bản lĩnh giữ được con, sư phụ chỉ đành ra tay. Hai tháng sau sẽ thả con về An quốc.

Hai tháng, Du Li Cốc muốn dùng mình để uy hiếp phụ vương ư? Hoặc giả, họ còn muốn giết người?

- Sư phụ muốn Tinh Hồn ở cạnh thì cứ nói một tiếng là được, con chơi ở Trần quốc còn chưa chán mà, về An quốc làm gì?

- Con là con gái ruột của Đoan Vương, con tưởng bí mật ấy có thể giấu được bao lâu nữa? Việc duy nhất mà phụ vương con làm sai chính là quá tin tưởng vào nữ nhân? - Mỹ nhân tiên sinh cười khẽ.

Vĩnh Dạ nhìn Thanh y sư phụ, thấy trên gương mặt nhợt nhạt của ông hiện lên một vẻ bi ai. Lâm Thúy! Vĩnh Dạ mỉm cười: - Cái miệng của nữ nhân là không đáng tin tưởng nhất, nhất là khi người đó lại yêu một nam nhân khác. Nam nhân muốn lừa một nữ nhân, có thể lừa đến mức nàng ta tiêu hoại cả tuổi thanh xuân mà vẫn chấp nề bất ngộ, đứng không, mỹ nhân tiên sinh?

Mỹ nhân tiên sinh biến sắc, nhảy dựng lên quát Thanh y nhân: - Đồ đệ tốt mà ông dạy ra đấy! - Nói rồi lao ra ngoài.

- Sư phụ! - Vĩnh Dạ gọi khẽ một tiếng.

Trong lòng Thanh y nhân không biết là tư vị gì, nhìn ra cửa sổ trầm giọng nói: - Năm xưa ta gặp nạn, ân công đã cứu ta, ta lập lời thề trung thành với gia đình ông. Tinh Hồn, sư phụ luôn giúp con giấu kín bí mật này. Nhưng giấy không gói được lửa, cuối cùng vẫn để Cốc chủ biết được. Cốc chủ nói, chỉ cần con chịu tới thì không cần phải giết con.

Vĩnh Dạ chưa xót, Thanh y sư phụ của nàng đã vì nàng mà giữ bí mật này suốt bao nhiêu năm qua, nàng vẫn phải cảm ơn ông: - Các người có giết phụ vương của con không?

- Có. Không phải bọn ta động thủ, sau khi Thái tử kế vị, hắn sẽ ra tay.

Nếu là Đại Hoàng tử kế vị thì sao?

- Ung Vũ, Hồng Y và Nhật Quang đã mai phục ở An quốc rất nhiều năm. Cả Mặc Ngọc của Mẫu Đơn viện, thêm vào đó là Lý Chấp sự. Họ sẽ giết phụ vương con.

Vĩnh Dạ không hiểu, vì sao họ lại hận Đoan Vương thấu xương đến thế?

Nếu An quốc đại loạn là đã đạt được mục đích của họ, nếu Nhị Hoàng tử đăng cơ khiến họ có thể nhúng tay vào quyền thế của An quốc, vì sao họ còn nhất định phải tiêu diệt Đoan Vương?

- Sau đó con tiếp tục làm Thế tử, tiếp nhận Đoan Vương phủ ư?

- Đúng thế.

- Ha ha, sư phụ, con đã mười tám tuổi rồi, không giấu được bao lâu nữa. Con làm Thế tử như thế nào?

Không nụ cười nào lướt trên gương mặt Thanh y nhân: - Thái tử thuận lợi kế vị, con sẽ không cần làm Thế tử nữa. Đại Hoàng tử kế vị, con sẽ phải làm Thế tử, có điều, cũng không lâu đâu. Tĩnh Hồn, con không hiểu sao? Con không làm được Thế tử thì con sẽ chỉ là một quân tốt thôi.

Vĩnh Dạ mỉm cười, tốt thì cũng tốt, Nguyệt Phách cũng là tốt thôi, y có thể đã về tới nước Tề mở Bình An y quán của mình rồi. Nguyệt Phách từng nói, chỉ cần không phải là người của Du Li Cốc thì họ sẽ không bao giờ tới tìm người, đó cũng là quy củ của Du Li Cốc.

Thanh y nhân nhìn nàng, trong mắt không biết là mỉa mai hay thương hại, bình thần nói: - Không ai có thể thoát khỏi bàn tay của Du Li Cốc.

- Nguyệt Phách thì sao?

- Con ở đây, y làm sao có thể thoát thân?

Trái tim Vĩnh Dạ như bị ai đó siết chặt, như thể có hai bàn tay đang vắt kiệt nước ở quần áo, vắt kiệt từng giọt máu trong trái tim nàng. Nguyệt Phách còn ngây thơ tưởng rằng y đã sắp về tới Tề quốc mở y quán, Bình An y quán của y!

Nàng gầm lên: - Các người cần gì con làm giúp các người là được, y thậm chí còn không biết võ công, vì sao cứ giữ lấy không tha? Dùng y để kiểm soát con chăng? Các người lại hạ cổ độc với y ư?

Thanh y nhân cất bước chân ra ngoài, không chịu trả lời.

- Vì sao? Sự phụ!

Thanh âm bi thương của Vĩnh Dạ vang vọng trong đêm.

Thanh y nhân đứng trong sân vắng đầu nhìn lên trời, căn dặn: - Đi tìm hai nha đầu tới hầu hạ nó.

- Vâng!

Đêm giá như nước, trái tim Vĩnh Dạ lạnh như băng.

Thấy ba người cứ nhìn mình chăm chú qua cánh cửa sổ, nàng bật cười: - Tìm hai nha đầu tới đây! Không thấy ta không động đây được sao? Hầu hạ cho tốt một chút, ta là bảo bối của Du Li Cốc đấy, nói không chừng hai tháng nữa về An quốc lại nắm quyền thế trong tay, sau này các người không cần hầu hạ người Du Li Cốc nữa, theo làm bảo tiêu của ta cũng được.

Hai người bất động, chỉ có một người bỏ đi, có vẻ như đi tìm nha đầu thật.

Nghe tiếng bước chân biến mất, Vĩnh Dạ há miệng ra, một viên dược hoàn bắn ra, trúng mặt một người, thừa lúc người đó đưa tay ôm mặt, nàng bay ra khỏi phòng, bàn chân vừa nhấc lên, một thanh đao sáng loáng từ dưới chân đã bay vọt ra cắm thẳng vào tim hắn, quay người thúc khuỷu tay, đánh mạnh vào bụng người sau lưng.

Mái tóc dài buông xõa, tay kéo sợi dây buộc tóc làm bằng thép, không hề lưu tình khi cắm thẳng vào não kẻ sau lưng.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp lát. Nàng không quay đầu, không dừng lại một giây nào, thân ảnh lướt như lưu tinh, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Mỹ nhân tiên sinh và Thanh y sư phụ tròn mắt nhìn hai bộ thi thể. Hai người đó dù sao cũng có thể coi là cao thủ dụng kiếm, là thích khách xuất sắc cùng một lượt với Tĩnh Hồn, vậy mà chết trong tay nàng chỉ trong khoảnh khắc! Tám năm không gặp, thực lực của Tĩnh Hồn đã nằm ngoài dự đoán của họ.

Mỹ nhân tiên sinh thở dài: - Ông thực sự đã dạy được một đồ đệ giỏi! Ân nói sao với Cốc chủ đây? Sao ông không nhận ra là nó không nuốt viên Nhuyễn Hương Hoàn đó chứ?

Thanh y nhân nhìn vào màn đêm, không đáp, trong mắt dường như thoáng hiện ý cười: - Nàng cũng là sư phụ của nó, sao nàng không nhìn ra?

Mỹ nhân tiên sinh ngẩn ngơ rồi thở dài: - Ta có nhìn mà, miệng ngậm một quả trứng mà vẫn thản nhiên nói nói cười cười, bản lĩnh này ta chưa từng dạy nó.

Thanh y nhân nghĩ ngợi rồi cau mày: - Ta quên mất, ngày trước khi dạy nó dùng miệng phóng ám khí, hình như nó ngậm năm, sáu cây kim trong miệng vẫn có thể ăn cơm, nói chuyện.

- Ông thấy chưa, đều tại ông! - Mỹ nhân tiên sinh giậm chân.

Thanh y nhân lắc đầu: - Ta già rồi, trí nhớ không tốt. - Nói đoạn đột nhiên giơ tay ra, người đứng cạnh họ chưa kịp hự lên một tiếng đã ngã xuống.

- Điều là do Tiểu Tinh Tinh hại, nó ra tay nhanh quá.

Thanh y nhân nhìn ba thi thể trong sân, lắc đầu nói: - Nó ra tay chẳng có quy tắc gì cả, chẳng giống đồ đệ của ta chút nào.

Đứng lên, mỹ nhân tiên sinh mỉm cười nói: - Chúng ta đi đâu?

Thanh y nhân liếc nàng một cái: - Nàng nữ đi sao? Nàng không ở lại bên Dịch tướng quân ư?

- Chẳng lẽ ông còn không biết, ta... - Đôi mắt xinh đẹp ấy tỏ vẻ thần nhiên, giọng điệu lại nghe như chừng tui thân và oán trách.

Thanh y nhân nghiêng đầu: - Nàng có thể quay về. Cốc chủ...

- Vì sao ông không thể?

Thanh y nhân cười khẽ, trên gương mặt nhợt nhạt thoáng qua một nét dịu dàng: - Tinh Hồn, không thể để tương lai của nó quá khó khăn!

Mỹ nhân tiên sinh lườm ông một cái, bàn tay siết chặt lấy tay ông: - Hy vọng... ai, đứa bé này sau này đừng quá buồn thì tốt.

Nghe câu này, ý cười hiện lên trong đáy mắt Thanh y nhân, giọng nói lại vẫn lạnh lùng tốt độ: - Tiếng tiêu ta thổi rất khó nghe...

- Nếu người trong cốc tìm thấy chúng ta, ông không cần thổi tiêu, chỉ cần phóng ám khí là được. - Mỹ nhân tiên sinh đỏ mặt, nắm chặt tay Thanh y nhân không buông.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Mười ngày trong núi

Tinh cò khi viết truyện, tôi gia nhập hàng ngũ các tác giả trên mạng, cuộc sống cũng thêm nhiều niềm vui. Sự thực là trước khi xuất bản "Duyên kỳ ngộ", tôi đã từng viết ba tiểu thuyết hiện đại là "Mùa tuyết rơi", "Gặp em dưới mưa xuân" và "Sắc thu". Tới giờ, tôi vẫn cảm thấy "Duyên kỳ ngộ" là một cuốn tiểu thuyết rất "đơn thuần", hoàn toàn không nghiên cứu về các kiến thức lịch sử, cũng không phải vắt óc ra suy nghĩ âm mưu, bẫy rập, tình cảm là chủ yếu, mọi người đọc chơi để thả lỏng tâm trạng. Được rất nhiều độc giả yêu thích, tôi cũng thấy vui.

Nói ra, sự nghiệp viết lách của Trang Trang khá là thuận lợi, mọi người cũng rất ủng hộ. Sau "Duyên kỳ ngộ", liên tục xuất bản "Mưa nhỏ hồng trần", "Gặp em dưới mưa xuân - Mùa tuyết rơi" và "Hoàng hậu xuất tường ký", thêm vào đó là bộ "Vĩnh Dạ" này, tổng cộng tới nay đã xuất bản năm cuốn tiểu thuyết.

Vẫn luôn hi vọng mỗi câu chuyện lại mang một phong cách khác nhau.

"Mùa tuyết rơi" khá nặng về tình cảm, "Gặp em dưới mưa xuân" là một tác phẩm hơi hướng hài hước, "Sắc thu" là kiểu gương vỡ lại lành; "Duyên kỳ ngộ" và "Hoàng hậu xuất tường ký", một là xuyên không, một là đề tài lịch sử.

Còn khi viết "Vĩnh Dạ", tôi muốn viết một câu chuyện khác biệt và một nữ chính đặc biệt, thế là tôi bèn dồn tâm trí huy cấu về tính cách nhân vật.

Trong truyền thuyết, trên đường đi xuống hoàng tuyền có một loại hoa gọi là Bi Ngạn, ngàn năm mới nở hoa, ngàn năm mới rụng lá. Hoa đỏ rực như máu chảy, người thấy hương thơm có thể đánh thức ký ức của con người về kiếp trước. Kiếp trước của nữ chính Vĩnh Dạ là một nam nhân, bị bạn bè bán đứng nên chết trong tù, trên đường xuống hoàng tuyền đã vô tình hái một bông Bi Ngạn, mang theo ký ức của kiếp trước để đầu thai chuyển thế.

Kiếp trước Vĩnh Dạ là một nam nhân, là một sát thủ. Tinh cò, sau khi chuyển thế nàng không đánh mất ký ức về kiếp trước. Vậy thì ở kiếp này nàng sẽ như thế nào?

Nàng sẽ rất mâu thuẫn, sẽ vì sự khác biệt giới tính mà trở thành một tổng thể mâu thuẫn. Ví dụ tâm lý nam tính sẽ khiến nàng yêu thích mỹ nữ, làm việc quyết đoán, lý trí. Thân phận sát thủ kiếp trước sẽ giúp nàng có khả năng phán đoán chuẩn xác và một bộ óc bình tĩnh, thậm chí còn rất giỏi nguy trang bản thân. Mà kiếp này, nàng lại là một mỹ nhân (đó là trò đùa ác của Trang Trang, thích mỹ nhân, mỹ nam, mọi người có thể bỏ qua), vậy thì nàng sẽ có tình yêu như thế nào? Như trong tác phẩm, tâm tư của nam nhân nàng nhìn thấu như một trò chơi, người muốn theo đuổi nàng chẳng dễ dàng gì. Tôi cũng rất tò mò, rất muốn biết nam nhân như thế nào sẽ theo đuổi được nàng. Nàng làm thế nào để khắc phục trở ngại tâm lý của mình, thích một nam nhân?

Trong chương 18 của tác phẩm, "Phụng chỉ nghị hòa" có một chi tiết nhỏ, Nguyệt Phách dùng tay nâng cằm nàng lên, Vĩnh Dạ thấy ngạc nhiên, nam nhân nâng cằm nàng? Kiếp trước chỉ có nàng quen nâng cằm người khác. Vậy thì sau này nam chính phải làm thế nào mới khiến nàng bối rối?

Có độc giả cảm thấy vì sao tự nhiên Vĩnh Dạ lại biến thành nữ? Đó không phải là một sự thay đổi đột ngột, nó đã bắt đầu ngay từ chương đầu tiên. Trong chương này, Cửu Cửu gầm lên với Lý Lâm rằng: "Hồng nhan họa thủy!"

Ở chương thứ hai có một đoạn: "Tinh Hồn lặng lẽ nằm trong bóng tối, cuối cùng cũng có thể thoải mái ngủ một giấc.

Suốt một năm sống trong cốc, nó gần như không được ngủ một giấc yên ổn. Sự tò mò về thân thể và về thế giới này cùng với lời nhắc nhở của Ảnh Tử rằng không bao giờ được lơ lửng cảnh giác."

Đó là câu hai tầng nghĩa, cũng chỉ ở sau này, khi thân phận nữ của Vĩnh Dạ ngày càng bộc lộ, đọc lại chúng ta mới hiểu. Sự tò mò đối với thân thể, không được ngủ một giấc yên ổn, đó đều là nguyên nhân khiến Vĩnh Dạ sau khi biến thành nữ không dám bộc lộ giới tính của mình.

Sáu năm, Ảnh Tử ở trong cốc với Tinh Hồn một năm, Tinh Hồn có thể đảm bảo rằng trong suốt một năm này, Ảnh Tử không hề biết bí mật dưới gan bàn chân mình, không tắm một lần nào ư? Người trong cốc biết hàng ngàn được trẻ này, số sống sót được không nhiều, thế nên cũng chẳng buồn xây nhà tắm. Nhưng năm năm trước thì sao? Tinh Hồn sống ở nơi nào, không ai từng nhìn qua thân thể này sao? Tinh Hồn không tin.

Câu này chính là cách giải thích vì sao Du Li Cốc không biết Vĩnh Dạ là nữ.

Ảnh Tử đưa nàng vào son cốc là vì biết kế hoạch của Du Li Cốc, nhân tiện đưa Vĩnh Dạ về bên vợ chồng Đoan Vương, Ảnh Tử luôn bảo vệ nàng. Sau đó có giải thích câu nói ban đầu Ảnh Tử với nàng. Hơn năm tuổi Vĩnh Dạ đã vào son cốc, sau đó ở gần một năm, trong một năm này nàng không hề tắm, tất cả đều trôi qua rất thận trọng. Một đứa trẻ bán thiêu, thêm vào đó là sự bảo vệ đặc biệt của Ảnh Tử, nàng đã thành công che giấu thân phận mình.

Thế nên trong gian thạch thất tối tăm tôi đã viết: "Tổ chất sát thủ từ kiếp trước mà bình thân sống trong bóng tối. Tinh Hồn cứ đi theo đường thẳng, từ đầu này sang đầu kia, không ngừng suy nghĩ về tương lai, không ngừng tự nhủ với bản thân, mình không còn là Lý Lâm nữa."

Thanh y sư phụ đã nhận ra, và biết nhiệm vụ lần này là đánh tráo Thế tử Vĩnh Dạ là nữ, bởi vậy ông không muốn.

Khi rời son cốc, khi cáo biệt Thanh y sư phụ.

"Thanh y nhân đưa ánh mắt phức tạp nhìn đôi mắt trong sáng của Tinh Hồn, giọng tay ra cài lại cổ áo cho nó: - Chỉ những kẻ không đáng hoàng mới để hở cổ áo vào mùa đông, ngực áo vào mùa hè, mới bé tí đừng có học theo thói hư bên ngoài."

Đó là câu nói nhắc nhở Tinh Hồn chú ý thân phận của mình, đồng thời nhắc nhở, nếu bị phát hiện thì hãy trốn đi. Đất trời rộng lớn, không phải chỉ có mỗi An quốc. Với võ công của Vĩnh Dạ thì đủ để nàng bảo vệ bản thân.

Sau khi tới Đoan Vương phủ, khi Vĩnh Dạ nghe nói Lâm Thúy sắp gả cho Lý Ngôn Niên, nàng rất buồn. Tôi đã viết: "Vĩnh Dạ sự tình, sao giờ nó lại dễ mềm lòng thế nhỉ, đến một thị nữ mà cũng muốn bảo vệ? Sự thay đổi mà bản thân không ngờ tới này nhất thời khiến nó thấy buồn bã."

Sự mềm lòng này là tâm lý bẩm sinh của nữ nhân. Vĩnh Dạ vẫn đang trong quá trình thích nghi.

"- Ôi thêm vài năm nữa thiếu gia thành người lớn rồi, không biết nữ nhân như thế nào mới xứng với người nhỉ! - Nhân Nhi nhanh nhạy để ý thấy sắc mặt Vĩnh Dạ trở nên khó coi bèn vội vàng lảng sang chuyện khác."

Còn biểu hiện của Vĩnh Dạ là: Đứng bật dậy, rào bước ra ngoài.

Ra tới ngoài sân, Vĩnh Dạ nhìn hoa mai mà ngâm hai câu thơ: "Xương cốt đã tan lâu. Tâm còn chỉ muốn nói". Đây là câu thơ trong bài "Liên vũ độc ẩm" của Đào Uyên Minh, ý của nó là, chỉ cần tinh thần vẫn còn thì dung mạo thể chất thay đổi thì cũng có sao đâu?

Sau đó, nàng cố gắng nghĩ tới những chuyện vui vẻ: "Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, nay Vương phủ này chứa đựng vô số bí mật, coi như là mình tìm kiếm báu vật sẽ thấy vui hơn. Huống hồ làm Thế tử quyền thế nhất của An quốc, làm công tử phong lưu nhất đất Kinh đô chắc chắn cũng có rất nhiều lạc thú."

Thế nên, sở dĩ để nàng có ký ức sát thủ ở kiếp trước chính là vì muốn tâm trí nàng cứng rắn hơn người bình thường, để thích nghi với thế giới này hơn.

Nếu không, tôi đã chẳng cần viết đoạn dẫn.

Sau đó là tình tiết nhận cha mẹ vô cùng rõ ràng. Đánh chết nàng cũng không chịu cời quần ra để chịu đòn. Mà khi đánh xong, biết rằng sẽ bị ngự y trong cung nhận ra, thế nên Vĩnh Dạ sẵn sàng đánh cược. Lớn tuổi hơn một chút, nàng nghĩ có lẽ không giấu được nữa, chỉ bằng đánh cược nàng là con gái ruột của Đoan Vương, nếu thế, nàng sẽ đi làm nội ứng cho Đoan Vương.

"- Phụ vương, về nhà thôi! - Vĩnh Dạ nói khẽ, ánh mắt tràn đầy vẻ dựa dẫm, nhưng lại không cất nổi một bước chân."

Ánh mắt ấy hình như mang cảm giác cha con đồng lòng, thế nên Đoan Vương lập tức bối rối.

Sau đó càng viết rõ ràng hơn.

"Nó liếc nhìn tám vãi mỏng đắp trên người, bắt giác mặt đỏ bừng, cảm thấy không tự nhiên."

...

Vĩnh Dạ nhớ lại gian thạch thất tối tăm, nhớ lời Thanh y sư phụ nói khi chia tay, nhớ tới mấy năm trước khi Ảnh Tử đưa mình vào cốc, buồn bã nói: - Người biết thì không nói, người... người đưa con tới thì không biết, cũng không nghĩ thế bao giờ.

Đoan Vương bật cười sảng khoái, cười cho tới khi Vĩnh Dạ thẹn quá hóa giận, lườm ông: "- Có gì mà cười? Khi đó con còn nhỏ, không phát hiện ra thì có gì lạ? Con vốn ở trong thạch thất ba năm trời, tối tăm quanh năm không thấy mặt trời, ai mà biết cơ thể con trông như thế nào, ai mà biết ở chân con còn có đóa hoa!"

...

"- Con thấy cha đánh mạnh lắm, nếu không phải vậy thì làm gì có chuyện con cho cha nhìn thấy... nhìn thấy bông hoa đó? - Mặt Vĩnh Dạ lại đỏ bừng."

"Nhìn thấy" và "...", nội dung nên điền vào có lẽ là nhìn thấy thân thể con", Vĩnh Dạ đỏ bừng mặt, ngượng ngùng chuyển thành "đóa hoa ở chân".

"Vương phi quay đầu lại, quát lớn: - Nghĩ gì thế hả? Bé tí mà ranh ma, sau này chẳng biết ai mới trị được con!

Vĩnh Dạ thấy Vương phi cười thì hừ giọng: - Nếu chịu cho con tát một cái rồi đem đi khắp nơi khoe khoang thì con sẽ phục."

Nói rồi đỏ mặt nằm xuống giường - đó là thái độ xấu hổ rất rõ ràng của con gái.

Nàng vẫn ngượng ngùng khi đối diện với thân phận nữ nhi này, điều đó chứng tỏ, ngoại trừ Ảnh Tử và Thanh y sư phụ, người của Du Li Cốc đều không biết chuyện.

Còn về việc có bạn hỏi "ngày đèn đỏ" của nàng thì làm thế nào? Nếu Vĩnh Dạ bình thường thì cũng phải sau mười hai tuổi. Lúc này nàng đã nhận mẹ, việc này không cần viết kỹ nữa - tôi cũng đã viết Ảnh Tử bắt nàng đi đại tiểu tiện cùng một lúc, uống ít nước rồi mà! Nếu bắt tôi viết kỹ nàng đi vệ sinh thế nào thì Trang Trang thực sự cũng bó tay.

Để người của Du Li Cốc không biết nàng là nữ, ngay từ đầu Trang Trang đã sắp xếp cho nàng sống ba năm trời trong thạch thất ở Du Li Cốc, mà Thanh y sư phụ phát giác việc này vẫn không nói ra ngoài. Thế nên Vĩnh Dạ vô cùng may mắn. Nói nhiều như thế, chẳng qua chỉ muốn chứng minh một điều, không phải đột nhiên Vĩnh Dạ biến thành nữ!

Hy vọng mọi người thông cảm, Trang Trang viết trên một góc độ khác, cũng hi vọng câu chuyện thêm phần hấp dẫn, chỉ thế mà thôi.

Có thể khi bạn cầm cuốn sách này trên tay sẽ hoài nghi, đây phải chăng là tiểu thuyết đam mỹ? Trang Trang đảm bảo, chắc chắn là không phải.

Lời quảng cáo cuối cùng: Tác phẩm của Trang Trang đều là tuyệt phẩm!

"Vĩnh Dạ" sẽ mang tới cho các bạn một câu chuyện vô cùng đặc sắc.

Ngắm gương mặt đang say ngủ của Vĩnh Dạ, chàng cúi đầu, khẽ lướt qua đôi môi mềm mại như hai cánh hoa kia rồi chuyển lên vầng trán nàng, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Năm mươi dặm ngoại thành có một dãy Di Sơn kéo dài hàng trăm dặm, thế núi hiểm hóc, cao ngất trời, nhiều đỉnh nhọn vực sâu, là nơi nổi tiếng với cảnh hoàng hôn, xuân sắc hay mưa thu.

Di Sơn nổi tiếng không chỉ vì những phong cảnh ấy mà còn bởi ngôi chùa Khai Bảo đã hàng trăm năm tuổi ngụ nơi đây.

Tiết xuân tháng Ba, khách vắng lai đạp thanh ngắm cảnh, dâng hương lễ thần vô cùng tấp nập. Hôm đó dưới chân núi đột nhiên xuất hiện một đoàn quan binh, du khách đều vội vàng tránh đường.

Trong đội ngũ có một người mặc măng phục[1], ngồi trên lưng ngựa, thi thoảng lại cúi xuống nói chuyện với người trong kiệu. Có người nhận ra người kia chính là Đoàn Vương Lý Cốc, vậy thì hẳn nhiên người ngồi trong kiệu là Đoàn Vương phi.

Gần đây có tin từ Trần quốc gửi về, đội sứ thần An quốc bị đột kích, hàng trăm Báo Kỳ không ai sống sót, Vĩnh An Hầu thì chẳng rõ tung tích, chúng nhân không khỏi lắc đầu thờ dài thay Đoàn Vương.

- Vĩnh An Hầu bị đột kích ở dịch quán, Trần quốc có phải đã quá sơ suất không? – Có người nói vậy.

Có người hừ mũi:

- Coi An quốc chúng ta là bọn gốc sao? Rõ ràng là nước Trần ngang nhiên sát hại sứ thần nước ta!

- Người trông nước Trần là lũ ngu chốc? Muốn giết người mà lại giết ngay ở cửa nhà mình ư? Nghe nói thích khách đó là cao thủ nổi tiếng thiên hạ Phong Dương Hề đấy!

Đoàn Vương phi ngồi trong kiệu loáng thoáng nghe thấy những lời bàn tán, không kim được, nước mắt lại tuôn trào.

Trần quốc gửi thư tới, nói Phong Dương Hề nửa đêm xâm nhập vào dịch quán tiêu diệt đội Báo Kỳ, phóng hỏa đốt Yên Vũ Lâu, bắt cóc Vĩnh Dạ. Nay một tháng đã trôi qua, Phong Dương Hề và Vĩnh Dạ vẫn không biết ở nơi đâu, điểm lại thì thế thì thiếu mất Ý Hồng và Lâm Đô úy. Triều đình thất kinh, gửi thư sang Tề, tập hợp lực lượng của ba nước, toàn lực tróc nã Phong Dương Hề.

Vậy mà sau khi Đoàn Vương phi hỏi phủ lại biết rằng sự tình không hề đơn giản như thế. Đại Hoàng tử Lý Thiên Hựu ban đêm cũng âm thầm tới Đoàn Vương phủ mật đàm với Đoàn Vương. Lần này, mặc Vương phi hỏi han thế nào, Đoàn Vương chỉ một mực nói rằng Vĩnh Dạ vẫn bình an.

Xưa nay bà vốn luôn tin tưởng Đoàn Vương, nhưng những sầu lo vốn ít xuất hiện trong mắt ông lại khiến bà bất an. Vương phi nhất định đòi tới chùa Khai Bảo để cầu phúc cho Vĩnh Dạ, Đoàn Vương khuyên nhủ không được, chỉ đành đích thân đưa bà đi một chuyến.

Cổ kiệu tiến vào chùa Khai Bảo, Đoàn Vương phát tay ra hiệu binh sĩ không cần phong tỏa tự viện, hương khách rất đông, không nên quấy rầy nhả hững của họ.

Vương phi vừa rời kiệu, Vương gia đã nhìn thấy vết nước mắt chưa khô trên má bà, tìm ông như thất lạc. Vĩnh Dạ quả thực không rõ tung tích, ông chỉ còn biết đổ dành Vương phi, nhưng một ngày còn chưa nhìn thấy thi thể con, ông vẫn không chịu tin rằng Vĩnh Dạ thông minh cơ trí lại táng thân nơi biển lửa. Người khác không biết, nhưng trong lòng ông hiểu rõ, Vĩnh Dạ võ công đầy mình. Chuyện Phong Dương Hề là thích khách, Hựu thân vương tới phủ giải thích, ông đã hiểu, nhưng lúc này không thể vì Vĩnh Dạ mà dây dưa với nước Trần.

Chùa Khai Bảo có kiến trúc theo hình chữ “hồi”[2], đại điện là kiến trúc núi non trập trùng, cao lớn hùng vĩ, tiền điện hậu điện hợp với hai bên đầu hồi ôm lấy trung điện ở giữa. Đoàn Vương không phong tỏa chùa, nhưng các binh sĩ lại vây kín chính điện để Vương phi có thể tĩnh tâm lễ Phật.

Trụ trì đã chấp tay đứng đón ở Đại Hùng Bảo Điện.

Vương phi mỉm cười dịu dàng:

- Đa tạ đại sư! Mỗi lần tới đây ngửi thấy mùi đèn dầu và hương thấp, trong lòng ta cũng cảm thấy bình an hơn nhiều.
- A di đà Phật! Lần này Vương phi có xin què không?
- Không ạ, chỉ cần thấp hương là được. – Vương phi rất sợ xin phải què xấu, thà rằng kiên quyết không xin. Bà chỉ nhận hương rồi vái lạy.

Đoàn Vương không tin Phật, ông một đời giết chóc quá nhiều, e rằng vị Bồ Tát được dát vàng kia không thể nào tha thứ được. Mỗi lần theo Vương phi tới đây, ngay cả cửa điện ông cũng không bước vào, chỉ đứng trên bậc cấp bên ngoài chờ đợi.

Ông chấp tay quay đầu nhìn Vương phi, lòng ngổn ngang trăm mối. Thế cục An quốc ngày càng căng thẳng, Hoàng thượng bệnh nặng, trong cung đã phát lệnh giới nghiêm nhưng Thái tử vẫn không an tâm về kinh kỳ lục vệ và Vũ Lâm Quân của ông. Trong một tháng qua, ông bị hành thích không dưới hai mươi lần. Biết rõ đó là thích khách trong cung và Đông cung, nhưng ông chỉ đành giết chúng cho xong chuyện. Thích khách của Du Li Cốc còn chưa ra mặt, hôm nay đi thấp hương, liệu chúng có xuất hiện không? Ai cũng nói thích khách trong thiên hạ đều xuất thân từ Du Li Cốc. Lý Cốc cười cười, thực ra ông cũng rất muốn xem thủ đoạn của Du Li Cốc.

Nén hương tỏa ra làn khói xanh, Vương phi mới vái được hai vái, thân thể đã mềm nhũn ngã trên đệm cỏ. Đoàn Vương giật mình thất kinh, mặt biến sắc quát to:

- Có thích khách! – Rồi ông lập tức nín thở xông vào điện bồng Vương phi ra ngoài.

Các thị vệ bên ngoài xông vào bảo vệ vợ chồng Đoàn Vương, phút chốc, vô số binh sĩ trong ngoài chùa Khai Bảo ủa vào, hương khách sợ hãi đua nhau bỏ chạy. Trước sau tự viện lập tức bị phong tỏa, các hương khách bị giam lỏng trong khoảng sân rộng lớn của ngôi chùa.

Đoàn Vương tái xanh mặt mày, trong lòng thâm hận tặc tử quá xảo trá, tưởng rằng chỉ có mình mới là mục tiêu, không ngờ lại hạ độc vào hương mà Vương phi thấp. Ông trầm giọng quát:

- Hồi phủ! – Rồi Đoàn Vương ôm Vương phi rời khỏi chùa Khai Bảo dưới sự bảo vệ của các binh sĩ.
- Xin Vương gia dừng bước! – Một bóng người đột nhiên lướt ra từ đám hương khách.

Đoàn Vương cúi đầu nhìn Vương phi, thấy mặt bà tái xanh, là hiện tượng trúng độc, đoạn ngược mắt nhìn người kia, lạnh lùng hỏi:

- Người là ai?
- Vương phi không có thuốc giải thì chỉ sống được một canh giờ thôi. Tại hạ được người ta ủy thác, mang thuốc giải cho Vương phi. – Người đó khoảng bốn mươi tuổi, gương mặt không có gì nổi bật, mặc bộ đồ bằng vải xanh vô cùng bình thường, bình thân trả lời.

Chỉ bằng thái độ không chút sợ hãi của hắn khi bị hàng trăm binh sĩ bao vây, Đoàn Vương đã phải đề cao cảnh giác. Một canh giờ thì không kịp về Kinh Đô. Ông phẩy tay, thị vệ lập tức khiêng một chiếc sập trúc tới.

Đoàn Vương cẩn thận đặt Vương phi lên sập, chăm chú nhìn bà rồi hỏi:

- Điều kiện gì?

Người đó cười ha ha, vuốt chòm râu dài:

- Mạng của Vương gia! Dùng mạng của Vương gia để đổi lấy mạng của Vương phi, rất công bằng đúng không?

Các binh sĩ xung quanh giật dử găm lên, Đoàn Vương bật cười:

- Thì ra là thế, quả thực rất công bằng.

- Vương gia muốn bắt tại hạ cũng vô dụng, giải được đương nhiên không nằm trên người tại hạ, tại hạ là một tử sĩ, từ lâu đã không màng sống chết. – Dứt lời, trong tay hắn liền xuất hiện một thanh chùy thủ. Hắn ẩn nhẹ lưỡi dao, nói:

- Vương gia xin hãy nhớ, chỉ có một canh giờ. Tại hạ đã không phụ sứ mệnh. – Nói rồi hắn mỉm cười cầm dao đâm thẳng vào ngực.

Xung quanh lập tức yên tĩnh khác thường, mọi người có mặt đều sợ hãi đứng yên.

Dùng một mạng người để truyền đạt một câu nói, tâm tư của thích khách không những hiểm độc mà còn vô cùng cẩn mật, đòi Đao Vương tự vẫn để cứu Vương phi, không có đường lui.

Đao Vương nheo mắt nhìn lên trời, cúi đầu thở dài, đối thủ tuyệt đối không tầm thường. Ông cúi nhìn Vương phi, sắc mặt bà còn xanh hơn lúc này. Ông nắm lấy tay bà, nói như thể xung quanh không người:

- Nếu ta chết, nàng có sống một mình không?

- Vương gia! – Các tướng sĩ đều thất kinh, chỉ sợ Đao Vương làm điều cực đoan, trong lòng không khỏi bi phẫn, sao ngay cả cơ hội để ra tay cũng không có.

- Ha ha, Lý Cốc ta đâu phải loại người dễ dàng xâm phạm?! – Đao Vương cười lớn, nói to từng tiếng:

- Gọi trụ trì, bày linh đường cho Vương phi! Hương khách hôm nay không nhiều cũng không ít, trong hương của chùa Khai Bảo có giấu độc, các hòa thượng trong niều cũng không thoát khỏi can hệ. Vương phi mà chết, toàn bộ bồi táng.

Một câu nói khiến toàn bộ hương khách và hòa thượng của chùa Khai Bảo run rẩy, vài kẻ nhất gan đã bật khóc thành tiếng. Giữa âm thanh huyền ảo, ngoài cửa chùa Khai Bảo vang lên tiếng cười:

- Vương gia quả không tầm thường.

Quán binh đứng ngoài cửa chùa đồng loạt chìa mũi dao về phía kẻ nọ. Đao Vương lướt mắt qua những bách tính đang run rẩy quỳ ngoài sân, nhìn ra phía xa, người đó cũng mặc một bộ y phục bằng vải bố xanh như kẻ vừa chết, gương mặt cũng không có gì nổi bật. Đao Vương trầm giọng:

- Kẻ nào?

Người đó coi như không nhìn thấy những mũi dao sáng loáng đang chỉ vào mình, tay cầm một cái tráp, cung kính tiến tới thềm đá trước đại điện, đứng yên:

- Giải được của Vương phi ở đây.

Đao Vương lạnh lùng nhìn hắn.

Người đó mỉm cười:

- Vương gia xin hãy an tâm, bi nhân tâm địa lương thiện, không muốn tổn thương người vô tội. Dùng mạng Vương phi để uy hiếp Vương gia quả thực đã quá coi thường ngài rồi. Bi nhân có một kiếm khách, mời Vương gia quyết chiến với hắn. Nếu phải chết trong tay hắn thì cũng không hủy hoại uy danh của ngài.

- Kiếm khách ở đâu? – Đao Vương lạnh nhạt hỏi.

- Chính là tại hạ. Xin Vương gia hãy giải độc cho Vương phi trước. – Người nọ bê tráp tiến lên phía trước.

Các thị vệ vốn đứng bảo vệ Đao Vương và Vương phi đều vô thức nhường đường cho hắn bước tới.

Đao Vương đứng từ trên cao nhìn hắn, trong lòng vẫn hoài nghi không quyết. Đối phương thực muốn quyết chiến công bằng sao? Đang suy nghĩ thì người kia đã lên hết bậc và đứng trước mình một trượng.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cái tráp gỗ trong tay người nọ, có chút hoang mang.

Hắn mỉm cười, tay mở tráp gỗ. Đứng vào khoảnh khắc đó, đột nhiên có thứ gì đó lấp lánh xoẹt qua, lao thẳng tới cổ họng hắn – một chiếc phi đao đã cắm vào yết hầu, máu chậm chậm chảy ra.

- Bảo vệ Vương gia! – Thân vệ bên cạnh Đao Vương lập tức vây quanh ông bảo hộ.

Tráp gỗ rơi xuống đất, ngân châm bắn ra, mấy thị vệ đứng gần không kịp tránh, vừa trúng châm ngã xuống mặt lập tức hóa đen.

- Tâm tư thật thâm độc! – Đao Vương nghiêng răng nói.

Đối phương đầu tiên hạ độc Vương phi, rồi dùng tử sĩ để cảnh cáo, sau đó lại tỏ vẻ muốn chiến đấu công bằng, tất cả chỉ để tiếp cận, thích sát ông.

Đoan Vương nhìn chăm chăm vào ánh sáng bạc nơi yết hầu người kia, ông phẩy tay, cận vệ lập tức lại gần rút ám khí ra dâng lên.

Một thanh phi đao lá liễu dài một thốn, rộng một phân!

Đoan Vương trong lòng chấn động, bỗng dung như bị kích động, rồi lại cảm thấy bất lực. Ông quay người lại, nắm lấy tay Vương phi mở miệng định nói, nhưng thấy mặt bà mỗi lúc một tím tái, người vẫn hôn mê bất tỉnh bèn khép miệng lại. Người giết kẻ ban nãy để cứu ông chắc chắn cũng sẽ cứu bà. Đoan Vương nhìn quanh, tâm trạng có chút lo lắng xen lẫn vui mừng, và cũng có phần bất đắc dĩ, bàn tay nắm tay Vương phi lộ cả gân xanh. Ông đang căng thẳng,

Vút một tiếng, lại một thanh phi đao cắm xuống khoảng đất trống trong sân, ánh dương chiếu lên thân đao chói mắt, trên cán có buộc thứ gì đó.

Một thị vệ lại gần rút đao, thấy đó là một bọc vải nhỏ, vội vàng gỡ xuống trình lên Đoan Vương. Ông mở chiếc khăn ra, bên trong là một viên đơn dược màu đỏ, trên khăn còn có hai chữ đơn giản: Giải độc.

Đoan Vương cảm thuốc không chút nghĩ ngợi, lập tức cho Vương phi uống. Lát sau, Vương phi dần dần tỉnh lại, thấy Đoan Vương lo lắng nhìn mình, thần nhiên cười hỏi:

- Sao thiếp lại ngất đi?

Lúc này tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên kẻ ném phi đao không phải thích khách mà là người cứu Vương phi. Có người buông một câu:

- Là ai nhỉ?

Đoan Vương không hạ lệnh tìm kiếm người kia, dường như mọi tâm tư của ông đều dồn lên Vương phi. Đoan Vương si tình ai ai cũng biết, lần này Vương phi trúng độc, ông chẳng còn tâm tư nghĩ tới những chuyện khác cũng là bình thường. Mọi người chỉ có thể giấu những suy đoán của mình vào lòng, ngoài miệng thì mỉm cười chúc mừng Vương phi bình an vô sự. Các hương khách và hòa thượng trong chùa thoát khỏi họa sát thân, tuy rằng mồ hôi ướt áo nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một cơn gió thổi tới, trong đình viện mang theo hương thơm chỉ có ở núi rừng. Đoan Vương chờ suốt nửa canh giờ, thấy Vương phi thực sự bình an mới bẽ bà lên, dịu giọng nói:

- Chúng ta về đi.

Vương phi hồ nghi nhìn Đoan Vương, thần sắc lóe lên trong mắt ông khiến bà ngoan ngoãn mỉm cười:

- Thiếp cũng mệt rồi, về thôi, đừng gây khó dễ cho các vị sư phụ trong chùa và hương khách nữa.

Đoan Vương gật đầu, bất giác ngoái lại nhìn vào đại điện, cuối cùng thở dài một tiếng rồi rời đi.

Vĩnh Dạ nhìn vợ chồng Đoan Vương rời khỏi tự viện dưới sự bảo vệ của các binh sĩ, đang định nhảy xuống nóc điện thì trong lòng bỗng thấy cảnh giác, thuận thế lăn tròn tránh đi, chỗ ẩn thân ban nãy đã bị ghim một hàng mũi tên. Hướng mũi tên bắn ra chính là ở tiền điện và hai bức tường hai bên. Nàng như một con chim ưng nhanh chóng rời khỏi hậu điện, lao vút vào rừng sâu.

Vừa mới vào rừng, Vĩnh Dạ đã lập tức hối hận. Đối phương cố ý thả cho nàng đường thoát ở hậu điện, nhưng lại trùng trùng mai phục trong rừng. Nàng toát mồ hôi lạnh, cố gắng tránh né. Ám khí trên người phóng ra không tiếc, một kiếm lao tới, sống lưng đau nhói, nàng mượn lực tung người bay vọt ra ngoài, trong lòng thầm thấy may mắn vì mình có mạng áo giáp.

Di Sơn, nàng đã từng theo Vương phi tới đây, biết rằng nếu đi tiếp về phía trước chính là Di Sơn Tịch Chiếu^[3] nổi tiếng. Nơi thường thức Di Sơn Tịch Chiếu chính là một vách núi cheo leo trên đỉnh Lạc Nhật, giữa lưng chừng có một thạch đài nhô ra. Trên thạch đài, ánh tịch dương rải rác, biển mây cuộn cuộn, cả ngọn núi được dát một màu vàng rực rỡ.

Lúc này đang là giờ Mùi, tuy không huy hoàng như khi mặt trời lặn nhưng đứng trên thạch đài vẫn có thể nhìn thấy đỉnh núi tắm trong ánh dương, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Vĩnh Dạ bay lên thạch đài, thấy bên dưới mây trắng bông bành, nhìn không thấy đáy, biết rằng đã không còn đường lui. Quay đầu nhìn lại, vài người chậm chậm từ trong rừng bước ra, tất cả đều mặc y phục đen và che mặt.

Nàng ngồi xuống, cười nói:

- Ta vào sơn cốc năm Dự Gia thứ mười hai, các ngươi thì sao? Tốt nghiệp xong sống tốt không?

Một người đột nhiên nói:

- Ngươi là thằng ngốc ở lâu số mười?

- Ha ha! Thằng ngốc mà có thể sống sót đi ra ư? Ngươi mới là kẻ ngốc! – Vĩnh Dạ cướp lời, không nhịn được lại bật cười.

Đám người này chính là những kẻ năm xưa đã ra được khỏi lâu. Du Li Cốc đứng là hào phóng, vất vả bồi dưỡng được mười thích khách hàng đầu, giờ đã đưa hết vào An quốc.

- Thực ra son cốt đầu thực sự muốn lấy mạng Đoan Vương phải không? Các người mà trà trộn trong đám hương khách để hành thích, ít nhiều cũng có phần thối. – Vinh Dạ đã hiểu ra. Thứ Vương phi trúng không phải là kỳ độc hiểm gặp, nàng nhân lúc ngoài điện đại loạn, lấy nén hương ngửi thử đã biết thuốc mình mang theo người có thể giải được.

- Người thông minh lắm, theo bọn ta quay về. – Một người lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn Vinh Dạ lóe lên vẻ đồ kị.

- Ta quay về thì có lợi lộc gì? Võ công của ta cũng đâu phải cao cường, hà cớ chi mà phải tốn bao công sức bắt ta? Muốn An quốc đại loạn, muốn thao túng quyền thế, đi uy hiếp Thái tử với Đại hoàng tử, Tam hoàng tử có phải tốt hơn không! Cùng lắm thì đi giết Đoan Vương cũng còn có ích hơn bắt ta. Cốc chủ có phải là đầu heo không? – Vinh Dạ bĩu môi.

Lời nàng nói đều là sự thực. Nàng không hiểu vì sao mục đích của họ chỉ là khiến nàng xuất hiện chứ không phải đối phó Đoan Vương.

- Người nhiều lời cũng vô ích, Cốc chủ đã hạ lệnh nhất định phải bắt người quay về. Người thừa biết Du Li Cốc tỏa khắp thiên hạ, người không có đường thoát đâu.

Vinh Dạ nhìn đám hắc y nhân trước mặt, họ đều là những kẻ lão luyện đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Với công phu của nàng, đâu có phá được vòng vây thì cũng sẽ trọng thương, không thể chạy xa được. Nhìn phía sau là vách núi cao vạn trượng, nhảy xuống chỉ có một con đường chết. Vinh Dạ thở dài:

- Ta theo các người về vậy, không đánh nữa.

Lời của nàng khiến người kia hơi kinh ngạc, dường như cảm thấy bắt được nàng quá dễ dàng. Hắc y nhân nói chuyện với nàng thông thả lại gần, trong tay cầm một cây kim bạc:

- Cốc chủ nói, nếu cho người uống thuốc thì bọn ta sẽ thả như ba huynh đệ ở Trần quốc.

Vinh Dạ cười nói:

- Chẳng qua do thuốc khó uống thôi, nếu ngọt như đường thì chắc chắn ta sẽ vui vẻ uống. – Trong lòng nàng thầm than nguy hiểm, ở nước Trần giết chết hai người rồi chạy nhưng đã để lại dấu vết tố cáo bản thân.

Một bên cổ nàng đau nhói, toàn thân mềm nhũn, không cử động nổi dù chỉ một ngón tay.

Hắc y nhân kéo mặt nạ xuống, để lộ một gương mặt thanh tú. Vinh Dạ nhìn Mặc Ngọc, không hề ngạc nhiên. Nhận ra sự đặc ý và thâm hiểm trong mắt hắn, nàng không nhìn được bất cười:

- Người không chỉ có tính kiên nhẫn tốt mà lòng báo thù cũng rất mạnh.

Mặc Ngọc nhẹ nhàng nói bên tai nàng:

- Ta sẽ cho người biết sự kiên nhẫn của ta rèn luyện như thế nào, Hầu gia!

Hắn nói xong đang định vác Vinh Dạ lên thì trong rừng đột nhiên vang lên tiếng cười:

- Người này là của ta.

Theo tiếng cười, một người thông thả từ trong rừng bước ra. Một bộ y phục đen, gương mặt giấu trong chiếc mũ gió, chỉ nhìn thấy nửa bên mặt rậm râu, trong tay nắm chặt một thanh trường kiếm.

- Phong Dương Hề! – Một hắc y nhân cau mày, nhìn Mặc Ngọc hỏi khế. – Công tử?

- Để nàng lại, ta sẽ không giết các người. – Giọng Phong Dương Hề dịu dàng tựa nắng xuân.

Mặc Ngọc chậm rãi nói:

- Du Li Cốc xử lý phản đồ, Phong đại hiệp hà cớ gì phải nhúng tay vào?

- Ha ha, người không biết Phong mỗ không đội trời chung với Du Li Cốc sao? – Phong Dương Hề từng bước lại gần, thoạt trông có vẻ nhân nhả nhưng toàn thân đã tỏa ra sát khí.

- Người có biết thân phận của ả không? ả không chỉ là thích khách Tinh Hồn của Du Li Cốc, mà còn là Đoan Vương Thế tử, là Vĩnh An Hầu mà Hoàng thượng sắc phong. – Mặc Ngọc nham hiểm tiết lộ thân phận của Vinh Dạ.

Phong Dương Hề mỉm cười:

- Ta không thích nhắc lại lần nữa. – Giọng điệu hần thay đổi, trở nên lạnh lẽo – Cút!

Mặc Ngọc nhìn Vĩnh Dạ, hạ giọng nói:

- Roi vào tay hần, ngươi càng chết nhanh hơn! Có khi thế cũng là một cái phúc!

Vĩnh Dạ dường như đã sợ hãi tới mức không nói nổi lời nào, ánh mắt lóe lên thần sắc chẳng rõ là mừng hay lo.

Con ngươi Mặc Ngọc co lại:

- Đi!

Hắc y nhân lập tức y lệnh hần, nháy mắt đã biến sạch sẽ.

Phong Dương Hề vội vàng đi tới, bắt mạch cho Vĩnh Dạ rồi rút cho nàng một viên thuốc giải, đoạn ôm lấy nàng:

- Tinh Hồn, chúng ta đi!

Đi được một lát, Vĩnh Dạ đã giải được mê dược, vươn tay kéo râu trên mặt hần, chỉ kéo một lần đã rời ra. Nàng nhìn gương mặt anh tuấn kia, khẽ nói:

- Sao ngươi lại về An quốc? Hà tất phải mạo hiểm như thế? Nếu bại lộ thì cả hai cùng chết.

Nguyệt Phách dưới chiếc mũ gió dịu dàng như nước, ôm nàng càng thêm chặt:

- Ta lo cho ngươi.

Vĩnh Dạ im lặng, vui mặt vào ngực y, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Vàng tịch dương đã ngả về Tây, khi khu rừng chìm trong sắc cam ấm áp, Nguyệt Phách và Vĩnh Dạ đã vào tới sơn cốc.

Vĩnh Dạ ngẩng đầu, biển mây đã che khuất nửa rặng núi, không nhìn thấy thạch đài, chẳng ai ngờ bên dưới vách núi cheo leo dưới thạch đài còn có một căn nhà trúc.

Con suối nhỏ uốn mình qua khoảnh rừng, bên là thảm cỏ xanh mượt.

Trong gió ngát hương hoa, chim líu lo thủ thi.

Trong núi là một con gà rừng đang sôi sùng sục, mùi thơm lan tỏa.

Nguyệt Phách đang khom lưng rửa rau, Vĩnh Dạ mở nắp xoong dùng thìa khuấy một cái, bất chấp nồi canh còn đang nóng, thổi qua loa rồi uống. Vị ngọt khiến nàng không kiềm chế được, thò tay nhón một miếng thịt gà, nóng tới mức khiến Vĩnh Dạ nhảy dựng lên mà không vớt đi.

Bỏ xuống! – Nguyệt Phách quay đầu lại quát, miếng thịt gà lập tức rơi xuống nồi.

Vĩnh Dạ vội vàng xoa ngón tay bị bỏng lên dái tai, nhìn miếng thịt mà nuốt nước miếng. Nguyệt Phách cười mắng:

- Vẫn còn thiếu lửa, chờ cơm chín rồi ăn.

Y đóng nắp xoong lại, hài lòng vỗ tay, quay đầu thấy Vĩnh Dạ còn nhìn chằm chằm nồi canh thì bất giác bật cười:

- Sao ngày trước không cảm thấy ngươi tham ăn như thế?

Vĩnh Dạ thở dài, nuốt nước miếng rồi ngẩng mặt lên cười:

- Ta quyết định không chia cho ngươi cái đùi gà nào!

Tới lúc ăn cơm, Vĩnh Dạ gấp cho Nguyệt Phách một miếng cổ gà, sau đó không thèm đếm xỉa gì tới hần.

Nguyệt Phách tròn mắt nhìn cái cổ gà trong bát, dờ khóc dờ cười:

- Không ngờ ngươi ăn giỏi thế. Sơn hào hải vị trong Vương phủ nhiều vô số kể, sao trông ngươi cứ như thể chưa ăn thịt bao giờ ấy.

Vĩnh Dạ cũng không ngẩng đầu, chỉ chăm chú nhai nốt miếng thịt gà cuối cùng:

- Bao lâu nay ta không được ăn một bữa thoải mái thế này rồi, Nguyệt Phách, ngươi nấu ngon thật đấy.

Nguyệt Phách cười nói:

- Ngày mai ta nấu thỏ cho ngươi ăn. Thịt thỏ núi vừa thơm vừa mềm, ngon hơn gà rừng nhiều.

- Ủ, ta sẽ ăn đến khi tất cả chim bay thú chạy trên núi này không dám rời tổ luôn. – Vĩnh Dạ thỏa mãn gặm xong cái đùi gà, mút đầu ngón tay, thấy Nguyệt Phách chỉ uống một bát canh, cái cổ gà trong bát vẫn còn nguyên thì ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi no rồi sao?

- Nhìn ngươi ăn là thấy no rồi. – Quả thật, tướng ăn của Vĩnh Dạ trông thật đáng sợ, Nguyệt Phách cảm thấy nhìn nàng ăn còn ngon miệng hơn là mình ăn.

Vĩnh Dạ bưng bát uống canh, ánh mắt đảo tròn trên cái cổ gà, vừa tiếc vừa lưu luyến. Mắt Nguyệt Phách hiện lên vẻ thương xót và đau lòng, gấp cái cổ gà vào bát nâng, bình thần nói:

- Ta ghét nhất ăn cổ gà, ngươi còn ăn được thì ăn nốt đi.

Vĩnh Dạ vừa gặm vừa nói:

- Ngon thế này mà ngươi không thích! Sớm biết vậy ta chẳng để lại cho ngươi.

Gặm xong nàng hài lòng uống thêm bát canh, bấy giờ mới vỗ bụng nằm ra ghé:

- Ăn no buồn ngủ!

- Lười! Không định rửa bát rửa nồi sao? – Nguyệt Phách thấy Vĩnh Dạ có vẻ rất thỏa mãn thì đành đứng lên thu dọn.

Vĩnh Dạ mỉm cười nhìn bóng lưng y, đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc.

- Trong vòng trăm dặm quanh Kinh Đô này chỉ có Di Sơn núi cao rừng sâu, dễ ẩn mình. Hôm nay nếu không phải là tới miếu thăm dò tin tức của ngươi thì thực sự không biết phải đi đâu để tìm! – Nguyệt Phách vừa rửa bát vừa nói.

- Ngươi đóng giả Phong Dương Hề giống thật đấy, suýt nữa làm ta đứng tim. Ta thà ngoan ngoãn về sơn cốc, cùng lắm là tiếp tục làm thích khách chứ không muốn rơi vào tay hắc đầu. Bao năm qua ta đối đầu với Phong Dương Hề, với cái tâm tư coi ác như thù của hắn thì chắc chắn sẽ giết ta. – Vĩnh Dạ uể oải nói. Nguyệt Phách đóng giả quá giống, đến giọng nói cũng giống.

- Vậy mà vẫn bị ngươi phát hiện ra đó thôi!

Vĩnh Dạ cười ha hả:

- Thoạt trông thì sợ mất mặt, nhưng nhìn kỹ thì nhận ra ngay. Ta đặc biệt mẫn cảm với hơi thở của hắn.

Nguyệt Phách khựng lại, lắc đầu cười nói:

- Ngươi gặp hắn như chuột gặp mèo. Phong Dương Hề tốt xấu gì cũng một đời đại hiệp!

- Đúng thế, hắn là đại hiệp đường hoàng, ta là thích khách tiểu nhân. Hắn suýt chút nữa đã chết trong tay ta; bảy, tám năm trước còn truy sát ta khắp nơi, ta có thể không sợ sao? Cách ba trượng là ta đã ngửi thấy mùi của hắn.

Nguyệt Phách cất bát đĩa cẩn thận, nhìn ra cửa sổ, lẩm bẩm:

- Hắn mà chết thì tốt, ngươi đỡ phải cả ngày sợ hãi.

Nàng vốn có cơ hội để giết hắn, thế nhưng nhìn dáng vẻ Phong Dương Hề khẩn cấp tìm nàng trong biển lửa, nàng sao có thể ra tay.

Vĩnh Dạ đứng lên đi tới bên cửa sổ, tuy trên trời có mây nhưng vẫn thấp thoáng nhìn thấy ánh trăng trải xuống, nàng nhớ trước đây cũng từng cùng Nguyệt Phách ngắm sao trong sơn cốc. Cảnh tượng trước mắt khiến nàng thấy vô cùng ấm áp, vươn tay định ôm hắn, nhưng vừa mới chạm tới y phục hắn đã rút lại.

Nguyệt Phách liếc nàng một cái, đột nhiên cười:

- Sao ngươi không hỏi về Tường Vi?

- Ngươi ở đây thì đương nhiên Tường Vi cũng an toàn.

Nguyệt Phách thở dài một tiếng:

- Nha đầu đó tuy hơi ngây thơ nhưng không ngốc, dọc đường phối hợp với ta khá ăn ý. Nàng ta cũng thật tội nghiệp, may mà không rơi vào tay bọn người đó. Tường Vi hiện đang trốn ở Tề quốc, ta nghĩ, sự việc ở An quốc kết thúc rồi nàng ta quay về thì sẽ vô sự.

- Nếu Thái tử đăng cơ, Tường Vi không muốn cưới cũng không được.

Ánh mắt Nguyệt Phách trở nên giao hoạt:

- Có kinh kỳ lục vệ của Đoan Vương, Thái tử không thể làm Hoàng đế được đâu.

Câu nói này khiến tâm trạng Vĩnh Dạ trở nên nặng nề, nhưng lập tức giấu đi vẻ lo lắng trên khóe mắt, nàng cười nói:

- Chẳng qua là vì Hoàng đế một lòng muốn Hựu thân vương đăng cơ, phụ vương ta cũng chỉ làm việc theo ý của ngài thôi. Mặc kệ mấy việc đó, chúng ta đi ngắm sao.

Nguyệt Phách nhìn theo bóng lưng nàng rời khỏi căn nhà, cảm thấy trên vai nàng phải gánh vác quá nhiều thứ. Tình Hồn ngày trước dù có chuyện cũng giả bộ ngây ngô; còn bây giờ, ngoài mặt tuy cười mà ánh mắt lại chất chứa vẻ nặng nề và bi thương.

Vĩnh Dạ biết ý đang nhìn mình. Nếu có thể mặc kệ việc triều đình, mặc kệ Du Li Cốc thì tốt biết mấy. Nhắc tới cuộc tranh đoạt hoàng vị của nước An, nàng lại thấy nhớ cha mẹ.

Như Nguyệt Phách đã nói, có Đoan Vương chấp chương kinh kỳ lục vệ và Trương thừa tướng uy nhiếp bá quan, An quốc không thể loạn được. Có lẽ Kinh Đô không cần nàng phải xuất hiện, Vĩnh Dạ hít một hơi dài hương thơm trong gió, son cốt yên tĩnh, bình an, cứ sống như thế này cũng tốt.

Nàng gồng hai tay sau đầu, ngắm vàng trăng ẩn hiện sau đám mây tối xuất thần.

- Nghĩ gì thế? – Nguyệt Phách cũng nằm xuống.

Vĩnh Dạ chân thành nói:

- Ta muốn ngủ một giấc thật thoải mái.

- Đơn giản thế thôi ư?

- Ừ, ta mệt. – Vĩnh Dạ nhắm mắt lại.

Nguyệt Phách không nói thêm, nghiêng đầu nhìn gương mặt hoàn mỹ của nàng sau khi đã rửa lớp dịch dung, hàng mi không hề lay động, sống mũi dài và thẳng, y thẩm thì:

- Ngủ đi, không ai đánh thức ngươi đâu.

Hôm ấy, Vĩnh Dạ tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên giường trúc, đắp một chiếc chăn bông nền xanh in hoa mộng. Mùi chăn còn mới, mang lại cho nàng cảm giác hoàn toàn khác lạ. Nàng ngồi bật dậy, tinh thần phấn chấn.

- Nguyệt Phách! – Nàng gọi.

Vĩnh Dạ lớn tiếng đến mức gần như khiến căn nhà trúc lung lay, Nguyệt Phách cầm một bó rau bước vào:

- Chuyện gì thế?

Vĩnh Dạ cười nghiêng ngả, chỉ hần nói:

- Ngươi thật giống một nam nhân nội trợ! – Dứt lời nàng lại chớp mắt cười. – Không có gì, ta vừa tỉnh đã muốn gọi ngươi.

Nguyệt Phách cũng cười, rồi lại nghiêm mặt:

- Mặt trời rọi tới mộng rồi, ngươi lười quá, ra suối tẩy rửa đi rồi về ăn cơm!

Vĩnh Dạ bay ra khỏi lầu trúc như một con chim, Nguyệt Phách lại bật cười.

Sương mù sáng sớm vẫn còn kết thành một tầng trong rừng, ánh mặt trời chiếu tới, có thể nhìn thấy từng vòng sáng mờ mờ, nghe thấy tiếng chim hót líu lo.

Án sáng xong, Nguyệt Phách đưa Vĩnh Dạ đi hái rau rừng. Y dặn:

- Ta hái rau, ngươi muốn ăn thịt gì thì tự đi mà bắt.

Vĩnh Dạ lắc đầu:

- Lúc nào cũng là ta bắt, không làm! Hôm nay ta hái rau, ngươi đi bắt cá đi, cái đó đơn giản.

- Ngươi có biết các loại rau không?

- Không biết.

- Không biết thì ngươi hái cái gì?

Vĩnh Dạ hùng hồn đáp:

- Tôi nay chỉ ăn cá, không ăn rau!

Thế là Nguyệt Phách đành bó tay, cởi áo nhảy xuống suối bắt cá.

Vĩnh Dạ ngắm nghía nửa thân trần của y, thong thả nói:

- Gầy thì hơi gầy, nhưng cơ bắp đâu ra đấy!

Nguyệt Phách nhể nhại mồ hôi mới bắt được một con cá, nghe vậy bật cười. Y mang con cá lên bờ, lại gần tí mĩ đánh giá Vĩnh Dạ rồi đột nhiên ném con cá đi, bẻ thóc nài lên, bước xuống suối, - Ngươi mà dám dùng công phu thì tôi nay dùng hồng ăn cá.

- Muốn nhìn thấy đường cong của ta nổi lên khi y phục ướt ư?

Nguyệt Phách bị nàng nói trúng tim đen, gương mặt anh tuấn đỏ bừng, thả xuống không được bẻ lại không xong, ngẩn ngơ đứng bên bờ suối. Hồi lâu sau mới nói:

- Con gái nhà lành thì nên nhắm chặt mắt, hét một tiếng rồi vùi mặt vào lòng ta mới đúng!

Vĩnh Dạ trừng mắt nói:

- Ta vốn không phải con gái nhà lành!

Nguyệt Phách khựng lại rồi thả nàng xuống, vươn tay chạm lên mặt nàng, ánh mắt càng lúc càng dịu dàng, nhắm mắt cúi đầu muốn hôn.

Tim Vĩnh Dạ đập rất nhanh, nàng tròn tròn mắt nhìn y, thấy đôi môi kia gần chạm vào môi mình, bỗng dưng nàng hốt hoảng, ngửa đầu ra sau.

- Tỉnh Hồn! – Bàn tay đặt sau lưng nàng siết chặt lại, Nguyệt Phách khẽ gọi.

Bầu không khí này khiến Vĩnh Dạ cảm thấy mùa hạ hình như tới sớm, nhiệt độ đột nhiên tăng cao. Nàng quay đầu đi, không dám nhìn thẳng mặt y:

- Sao ngươi biết ta là nữ? – Vĩnh Dạ dường như giờ mới nhớ ra vấn đề này.

Nguyệt Phách thản nhiên:

- Ta học y mà, đến xương cốt, kinh mạch của nam nhân hay nữ nhân cũng không phân biệt được sao? Ngươi thực sự coi ta là thư sinh trói gà không chặt?

Mặt Vĩnh Dạ đỏ bừng, chợt nhìn thấy con cá nằm trên thảm cỏ đang quẫy mạnh đuôi sắp rơi xuống nước thì hét lên:

- Mau bắt cá đi!

Nguyệt Phách thờ dài, sải chân bắt lại con cá, trừng mắt lườm nó, lăm bằm:

- Ai cho ngươi chạy! Tôi nay không ăn ngươi không được!

- Ngươi nói gì thế?

Nguyệt Phách nở nụ cười rạng rỡ, nghiêng răng đáp:

- Ta nói với nó, tôi nay sẽ ăn thịt nó, xem nó còn dám chạy không!

Vĩnh Dạ bật cười lớn, mũi chân điểm nhẹ, bay vọt lên tảng đá trong lòng suối, nghiêng đầu nhìn y:

- Ta không nhắc nhở thì ngươi có bắt được không? Gần tới giờ Ngọ rồi mà chỉ bắt được có một con cá to bằng bàn tay, nhìn đây!

Nàng thể hiện bản lĩnh bắt cá trong sơn cốc, bay nhảy trong dòng suối, hề bắt được cá lại cười lớn ném cho Nguyệt Phách. Ánh nắng phủ lên người nàng một quang sáng nhàn nhạt. Trước mắt có một cánh bướm bay qua, Nguyệt Phách ngẩn ngơ nhìn, tình cảm bỗng dưng như sóng nước tràn bờ, chỉ hi vọng nàng có thể cùng mình sống cuộc đời vô âu vô lo như thế.

Sơn cốc âm u, cách tuyệt với thế giới bên ngoài. Bọn họ thực sự có thể xa rời thế giới, sống đời ở đây sao? Mắt Nguyệt Phách thoáng tối đi.

Vĩnh Dạ bắt được kha khá cá rồi mới dừng tay, thấy Nguyệt Phách dùng cành cây xuyên qua mạng cá xách vào bếp rồi mới gọi y lại:

- Ta làm cá nướng cho ngươi ăn!

- Được thôi, trước đây được ăn cá nướng một lần nhưng mà nguội. – Nguyệt Phách nói rồi đưa xâu cá cho nàng, tiếp đó cầm lấy hai con cá to. – Buổi trưa ăn cá nướng, tối nay ăn canh cá, ta đi kiếm ít rau về nấu canh.

Lần trước ở Du Li Cốc, khi nàng mời thằng bé áo tím ăn cá nướng, nhân tiện cũng nướng cho Nguyệt Phách một con. Cá nguội tanh mà Nguyệt Phách còn nói chỉ cần là cá do nàng nướng thì đều thơm ngon. Y còn nói, bọn họ sẽ không bao giờ là kẻ địch.

Vĩnh Dạ cúi đầu nhìn xiên cá trong tay, mỉm cười nhóm lửa nướng cá.

Bầu trời đêm trong sáng lạ thường, vàng trắng cùng ánh sao hòa lẫn với ánh nến trong bếp. Trong gió có hương hoa, trên bàn có cá thơm, nhưng Vĩnh Dạ lại không động đũa.

- Sao không ăn? – Nguyệt Phách tò mò.

Vĩnh Dạ xòe tay đếm:

- Ngày đầu tiên là gà, ngày thứ hai là thỏ, ngày thứ ba là chim, ngày thứ tư là nai, hôm qua ăn rắn, hôm nay ăn cá... Ta ăn thịt sáu ngày rồi, hình như béo lên khá nhiều.

Nguyệt Phách gấp một miếng cá đặt vào bát nàng:

- Ngươi không béo, lớn thêm chút mới đẹp. – Nàng đếm một ngón tay là tìm hấn lại nhảy một cái, chỉ sợ nàng không muốn ăn nữa, không muốn ở trong sơn cốc này nữa.

Vĩnh Dạ nhìn con cá thờ dài:

- Ta cảm thấy mình béo lên rất nhiều.

Nguyệt Phách im lặng, đấu tranh một lúc, vẫn không nỡ nói ra việc ở ngoài kia, không nỡ để nàng rời đi.

Hành động nhanh hơn tư duy, y còn đang suy nghĩ thì tay đã múc một bát canh đưa cho nàng:

- Không ăn cá thì uống canh, không béo được đâu.

Vĩnh Dạ đón lấy, mùi thơm nức mũi, nước canh như sữa. Nàng nhìn vẻ mặt chờ đợi của Nguyệt Phách, đột ngột hạ quyết tâm:

- Thơm quá, mặc kệ. – Nói rồi nàng ừng ực uống hết cả bát, cắm đầu vào ăn cá, ngay cả rau trong canh cũng vớt lên ăn hết.

Nguyệt Phách không động đũa, hài lòng nhìn nàng ăn xong mới khen:

- Lần nào nhìn ngươi ăn cũng thấy rất vui vẻ, ta nghĩ nấu cho ngươi ăn cũng đã hạnh phúc rồi.

Hạnh phúc? Vĩnh Dạ xoa bụng nằm dài trên ghế, mắt lơ đãng:

- Ngày nào cũng ăn no rồi ngủ mới là chuyện hạnh phúc nhất trên đời. Bao nhiêu năm qua, chỉ có mấy ngày hôm nay là hạnh phúc nhất.

- Chúng ta đi ngắm sao nhé, ta mới làm một cây sáo, ta thổi cho ngươi nghe, nghe tiếng sáo dỗ giấc ngủ cũng là một niềm hạnh phúc.

Điều bộ thổi sáo của Nguyệt Phách khiến Vĩnh Dạ nhớ tới tiếng tiêu khó nghe của Thanh y sư phụ trước lầu của mỹ nhân tiên sinh.

- Còn nhớ chuyện đi xem ba vị sư phụ đánh nhau không?

- Nhớ chứ, xem đã mắt lắm, bị phạt đi cuộc ruộng mà ta vẫn không ngừng cười.

- Thanh y sư phụ sau đó lại thổi tiêu rất lâu trước lầu của mỹ nhân tiên sinh... khó nghe lắm...

- Ngươi dám nói tiếng sáo của ta khó nghe? – Nguyệt Phách phản ứng lại, nhưng Vĩnh Dạ không đáp, nàng đã ngủ say rồi. Những ngày tháng cùng Nguyệt Phách sống trong sơn cốc luôn khiến nàng cảm thấy thoải mái, dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Nguyệt Phách khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng. Sáu ngày, nàng và y ở đây đã sáu ngày, nàng nói đó là những ngày hạnh phúc nhất.

- Có thể kéo dài thêm chút nữa được không? – Nguyệt Phách nhìn dòng suối lấp lánh dưới bầu trời sao, khẽ hỏi bản thân.

Ngắm gương mặt đang say ngủ của Vĩnh Dạ, y cúi đầu, khẽ lướt qua đôi môi mềm mại như hai cánh hoa kia rồi chuyển lên vàng trán nàng, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Cuộc sống trong sơn cốc thanh đạm, bình an, chớp mắt hai người đã ở đây được mười ngày. Hôm nay Vĩnh Dạ bắt được một con hoẵng, buổi tối Nguyệt Phách nấu một nồi canh, lại nướng thêm mấy cái chân hoẵng.

- Ngươi thực sự định ăn hết động vật trong núi này sao?

Vĩnh Dạ gặm chân hoẵng, uống canh thịt hoẵng, mồm miệng đầy dầu mỡ, lừm y:

- Nói cho ngươi hay, ngày trước ta sợ bị nhận ra là nữ, ở trong Vương phủ nhìn thịt mà không dám ăn, khổ không kể xiết. Tám năm qua, ta chỉ ăn đùi gà đúng một lần, lại còn là đi xin ở chỗ Lý Ngôn Niên. Tối đó nếu không phải vì đi cứu ngươi, cần chút thể lực thì ta còn chẳng dám ăn.

- Cứ như thể ta nợ ngươi ấy nhỉ! Vì ta mà ăn đùi gà, nói ra không sợ ngươi ta cười cho! – Trái tim Nguyệt Phách thoáng run rẩy, miệng lại vẫn giấu cợt Vĩnh Dạ.

- Sợ gì chứ, giờ ta phải đại khai sát giới!

- Ngươi không sợ... to ra hả, người khác thấy thì sao? – Chàng thoáng liếc qua ngực nàng.

Vĩnh Dạ vẫn thản nhiên uống một ngụm canh:

- Ngươi không phải người khác.

Nguyệt Phách thấy lòng ấm áp, vờn tay lau vết mỡ trên miệng nàng.

Vĩnh Dạ ngăn lại:

- Ta ra suối rửa mặt, y phục của ngươi lúc nào cũng sạch sẽ, lại toàn màu trắng, dính dầu rồi phiền phức lắm. – Nói rồi nàng đứng lên, uống thêm ngụm canh nữa, lại tiếp:

- Nguyệt Phách, tay nghề của ngươi không ai sánh kịp, sau này ngươi đừng mở y quán nữa, mở một tửu lầu còn kiếm được nhiều tiền hơn.

- Được, sau này ta nhất định sẽ mở thêm một Bình An tửu lầu.

Vĩnh Dạ cười ha hả, bước ra cửa nhìn lên trời:

- Đêm nay không mây, có trăng có sao, rửa bát xong ra đây với ta!

Nàng thong thả tới bên bờ suối, cúi đầu, mặt suối lấp lánh soi lên gương mặt mơ hồ của nàng, vừa thò tay vào khuấy, gương mặt ấy vỡ tan, tìm nàng dường như cũng loạn.

Trong đêm thanh tĩnh, tiếng suối chảy róc rách, Vĩnh Dạ vui mặt vào nước. Dòng nước mát lạnh rửa sạch mặt nàng, viền mắt cay nóng. Nàng không biết dòng nước đang chảy trên má là nước suối hay nước mắt, thứ miệng nàng nôn ra là canh thịt hay dịch mật, chỉ cảm thấy đắng ngắt kỳ lạ. Nàng uống mấy ngụm nước suối mới miễn cưỡng xua được vị đắng khó chịu ấy.

Dòng suối mùa xuân lạnh lẽo, trong vắt, gương mặt Vĩnh Dạ gần như đóng băng rồi mới chịu ngừng đầu lên, những giọt nước tinh khiết tỏa sáng lấp lánh trên mặt nàng. Vĩnh Dạ lau mặt, toét miệng cười với Nguyệt Phách vừa đi tới:

- Điểm trừ duy nhất ở nơi này chính là không có khăn rửa mặt.

Nguyệt Phách lại gần, giơ tay áo lên lau sạch nước cho nàng, động tác khẽ khàng như thể đang bảo vệ một báu vật. Khóe mắt Vĩnh Dạ lại nóng bừng, quay mặt đi cười lấp lếm:

- Sao lúc nào cũng thích mặc y phục trắng? Dính một chút bẩn là nhận ra ngay.

- Nếu ngươi không thích thì sau này ta mặc y phục đen, như thế ngươi có thể dùng tay áo của ta lau miệng!

Vĩnh Dạ kéo Nguyệt Phách ngồi xuống, gối đầu lên chân y theo thói quen, nhắm mắt nói:

- ĐỪNG, Phong Dương Hề lúc nào cũng mặc hắc y. Ta thích ngươi mặc đồ trắng, như bầu trời xanh lam, thuần khiết.

- Thực ra ta không sợ làm bẩn y phục.

- Ta biết, chỉ là ta không nỡ, không nỡ làm bẩn mà thôi. – Giọng nàng đầy mệt mỏi.

Nguyệt Phách mỉm cười thoải mái:

- Hôm nào mặc nữ trang cho ta xem đầu tiên nhé?

- Vì sao phải cho người xem đầu tiên? – Giọng nàng thoảng nhẹ như con gió, gần như không nghe thấy.

Ánh mắt Nguyệt Phách sẫm màu hết như rừng núi phía xa, nhẹ nâng một lọn tóc của Vĩnh Dạ, nhàn nhạt nói:

- Ta không muốn để người khác nhìn thấy.

Vĩnh Dạ không đáp lại, nàng ngủ say rồi.

Nguyệt Phách rút sáo ra thổi một khúc, tiếng sáo du dương, dường như đánh thức mấy chú chim trong rừng kêu vang lên vài tiếng.

Y ôm Vĩnh Dạ ngồi bên bờ suối rất lâu mới bế nàng về phòng. Nàng ngủ như một đứa trẻ, Nguyệt Phách lặng lẽ ngồi bên giường, chăm chú ngắm nhìn gương mặt diễm lệ ấy, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng rồi rời đi.

Vĩnh Dạ mở mắt, hai mắt lấp lánh như sao.

Nghe thấy gian bên cạnh vang lên hơi thở đều đều của Nguyệt Phách, nàng mới rón rén xuống giường như một con mèo, cách một bức tường yên lặng cảm nhận hơi thở của y.

Mười ngày đã đủ rồi.

An quốc nay đã biến động ra sao?

Nàng lặng lẽ vào bếp, trên bàn vẫn còn một bát canh chưa uống hết, thật phí hoài! Vĩnh Dạ lại chảy nước miếng. Nàng trút một ít vào ống trúc, buộc ngang thắt lưng, bốn bề yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng thở của Nguyệt Phách ở gian bên cạnh.

Vĩnh Dạ như một chú chim màu đen bay về phía miệng cốc, được một quãng quay đầu lại, lầu trức đằng xa chỉ còn như một cái bóng mơ hồ. Nghĩ tới biểu cảm của Nguyệt Phách sớm mai thức dậy phát hiện mình đã biến mất, trong lòng nàng lại thấy khó chịu.

Ly biệt là để tương ngộ lần sau. Đó là câu nàng để lại trong phòng.

Chú thích: [1] Mãng phục: Một thứ phẩm phục, trên áo thêu như rồng nhưng kém rồng một vuốt.

[2] Chữ ‘hồi’: 回

[3] Nơi ngắm mặt trời lặn

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tiểu Ma tử ở Mẫu Đơn viện

Mặc Ngọc khép cửa phòng lại, quay người bỏ đi, Vĩnh Dạ toát mồ hôi lạnh. Sao nàng không phát hiện ra gã béo đó đang giả vờ ngủ? Thật may vì vận khí của nàng quá tốt, hồ hấp đại pháp mà Thanh y sư phụ bắt Vĩnh Dạ luyện tập quanh năm cũng phát huy công hiệu.

Cánh hoa như tuyết bay là tả.

Kinh Đô nước An chìm đắm trong sự dịu dàng, ngay cả gốc cây trong ngõ hẻm thâm u nhất cũng sáng bừng sắc xanh dưới nắng xuân, dào dạt sức sống mới.

Sớm tháng Tư, cuối xuân, mụ tú bà của Mẫu Đơn Viện ngập dài bước ra cửa.

Trong sân vô cùng yên tĩnh, sau một đêm ca vũ, tất cả mọi người vẫn còn đang say ngủ.

Ban ngày của thanh lâu kỹ viện chính là đêm tối của người bình thường.

Mặc Ngọc công tử hôm nay cũng dậy rất sớm nhưng không đánh thức tiểu tư trong viện mà đích thân hăm trà, một mình ngồi chơi cờ.

Cây anh đào ngoài sân bị gió thổi, thi thoảng lại có vài cánh hoa hồng phấn rơi xuống. Mặc Ngọc nhìn vai mình, nhặt lên một cánh hoa ngấm nháy, con gió thổi qua, cánh hoa khẽ run, dường như dán chặt vào ngón tay hắn. Lát sau, Mặc Ngọc mỉm cười, cánh hồng phấp phới bay đi.

Ánh mắt đưa theo sắc hồng phấn ấy, thấy nó sắp rơi vào hồ nước trong sân, đột nhiên một bóng áo trắng lướt qua, che khuất tầm nhìn của hắn.

- Lý Chấp sự. – Mặc Ngọc vội thu hồi tâm tư, gọi khẽ một tiếng.

Lý Ngôn Niên vén áo ngồi xuống đối diện Mặc Ngọc, nhìn ẩm trà lại nhớ tới Vĩnh Dạ hơn một tháng rồi vẫn không rõ tung tích. Kế hoạch ban đầu là giam nài ở Trần quốc để Đaoan Vương ném chuột sợ vỡ đồ, chỉ cần Đaoan Vương giữ vị trí trung lập thì Thái tử Thiên Thụy có thể thuận lợi đăng cơ. Dù sao cũng có danh phận là Thái tử, Lý Thiên Hựu muốn đăng cơ thì chỉ có thể tạo phản.

Trong tay Đaoan Vương có kinh kỳ lục vệ, nay Hoàng thượng bệnh nặng, ngay cả Vũ Lâm Vệ trong cung cũng do ông ta chấp quản. Đám binh lính này chỉ nghe theo sự điều khiển của Lý Cốc, Lý Thiên Hựu nếu không được Đaoan Vương ủng hộ, chỉ dựa vào ba trăm thân binh trong phủ Hựu thân vương thì sao có thể đối kháng được với một nghìn năm trăm Tả hữu vệ soái Đông cung.

Vậy mà Vĩnh Dạ lại mất tích!

Trong lòng Lý Ngôn Niên không ngớt sầu lo. Dụ Gia Đế ngoài Đaoan Vương không gặp bất kỳ ai, hoàng thành canh phòng nghiêm ngặt, nội bất xuất ngoại bất nhập. Tuy Thái tử vẫn được tự do hành động, chiếu thư phế Thái tử cũng chưa ban, nhưng ông vẫn rất lo lắng.

Điều kiện giao dịch của Du Li Cốc và Trần Vương là Dụ Gia Đế băng hà, Trần quốc phát binh tấn công Tấn Ngọc Quan. Du Li Cốc được quyền thao túng An quốc, Trần quốc được nắm tòa thành trì, bao gồm cả Tấn Ngọc Quan. Để bảo toàn đại cục, Đaoan Vương chắc chắn sẽ phát binh tới Tấn Ngọc Quan.

Khi quân Trần rút lui, chuyện ở Kinh Đô cũng đã êm xuôi.

Kế hoạch là như thế, biến số duy nhất là Vĩnh Dạ.

Trên thế gian này, chỉ duy có Đaoan Vương phi và Vĩnh Dạ là có thể khắc chế Đaoan Vương Lý Cốc. Chỉ khi nắm được hai người này trong tay, Đaoan Vương mới không giao Kinh kỳ lục vệ và Vũ Lâm Vệ cho Lý Thiên Hựu.

Nghĩ tới đây, trong mắt Lý Ngôn Niên lóe lên lửa giận. Hắn không hiểu vì sao Cốc chủ lại phái Trình Điệp Y và Thanh y nhân đi Trần quốc, nếu đổi lại là người khác thì Vĩnh Dạ có chạy nổi không? Nay ngay cả hai người ấy đều đã tạo phản, ủng hộ mình truyền thư, nói cho son cóc biết thân phận thực sự của Lý Vĩnh Dạ.

Trước mắt Lý Ngôn Niên hiện lên gương mặt tươi cười của Vĩnh Dạ, nàng thế mà lại có thể qua được mắt hắn. Lý Ngôn Niên bất giác nhớ tới Lý Nhị, người đã theo hắn suốt hai mươi năm trời, nay cũng không từ mà biệt.

Năm xưa khi Vĩnh Dạ hỏi vì sao không giết Lý Nhị, hắn còn đáp rằng nếu giết người trung thành thì sẽ không ai tận trung với mình nữa. Trên đời này, còn có ai mà hắn có thể tin tưởng được đây? Một gương mặt xinh đẹp lóe lên trong đầu. Hắn cười lạnh, nữ nhân, ai mà biết tâm tư của nàng ta? Trung thành như Lâm Thúy, Đaoan Vương sai nàng làm gián điệp bên cạnh hắn, vậy mà cũng phản bội lại Đaoan Vương đó thôi?

- Lý Chấp sự! – Mặc Ngọc thấy Lý Ngôn Niên không nói gì, chỉ hần học nhìn bàn cờ thì bất giác cau mày.

Lý Ngôn Niên giật mình. Lý Thiên Tường ở tận Tàn Hà xa xôi, La tướng quân mới gửi tin báo rằng trong quân mọi việc vẫn bình thường.

Với tình hình của Dụ Gia Đế, Tam hoàng tử chắc không kịp về Kinh Đô. Kế sách duy nhất hiện nay chỉ là giết Đaoan Vương và Lý Thiên Hựu, để Lý Thiên Thụy đăng cơ. Quân Trần cho dù chiếm được Tấn Ngọc Quan thì An quốc cũng không phải là không thể kháng cự.

- Công tử, Cốc chủ có an bài gì không? – Lý Ngôn Niên nhìn gương mặt tĩnh lặng như nước của Mặc Ngọc, lên tiếng hỏi.

Đôi mắt Mặc Ngọc dịu êm như ngọc:

- Du Li Cốc đã quyết định rút khỏi cuộc tranh đua hoàng vị của An quốc.

Lý Ngôn Niên sững sờ.

- Cốc chủ nói, việc nhà ngài, Du Li Cốc sẽ không nhúng tay vào nữa. Niệm tình ngài bao năm qua một lòng trung thành nên Ưng Vũ, Hồng Y và Nhật Quang đều sẽ giúp đỡ ngài trước khi tân hoàng đế đăng cơ.

- Vì sao? – Không có sự ủng hộ của Du Li Cốc, phần thắng của trận chiến này quá nhỏ, Dụ Gia Đế chỉ cần ra chiếu thư là có thể phế Thái tử. Lý Ngôn Niên toát mồ hôi, kế hoạch suốt mười năm trời mà vào lúc quan trọng nhất, Du Li Cốc lại rút lui.

- Không lẽ ngài muốn Du Li Cốc vì tư tâm của mình mà toàn bộ chôn vùi vào đó sao? – Ánh mắt Mặc Ngọc bỗng trở nên lạnh băng. – Ngay cả Lý Vĩnh Dạ là nam hay nữ còn không phân biệt được, lại còn muốn thông qua ả để chấp chương quyền thế của Đaoan Vương? Lý Ngôn Niên, từ nhiều năm trước ngài đã phạm phải một sai lầm lớn!

Mụ tú bà nhìn cái sân trống không rồi lại ngáp dài, đi vào bếp.

Đây là nơi duy nhất trong Mẫu Đơn Viện suốt mười hai canh giờ đều có người làm việc. Bất kể lúc nào, chỉ cần có khách nhân tới là Mẫu Đơn Viện đều sẽ cung cấp loại trà thượng hạng, món điểm tâm thượng hạng, thức ăn thượng hạng, đó là quy củ nơi đây.

Mới đi qua một góc hành lang, thấy trong sân nhà bếp đã có mấy nong tre phơi bột nếp, tên tiểu tử Tiểu Ma Tử thì nằm trên nong ngủ gật, tú bà bèn chống nạnh quát:

- Lão nương bận từ sáng sớm tới giờ, vậy mà tiểu tử nguoi dám ở đây để ngủ? – Nói đoạn xắn tay áo toan đánh Tiểu Ma Tử.

Tiểu Ma Tử thân hình mỏng manh, gương mặt vàng vọt lấm tẩm tàn nhang, nghe tiếng quát của mụ tú bà thì mở bừng mắt ra, nhanh nhẹn bật dậy, trốn sau nong tre lá đầu cười hồi lỏi:

- Trần sư phụ bảo tiểu nhân trông coi chỗ bột nếp này, sợ chim rĩa mất, sợ kiến bò vào. Ma ma vất vả, tiểu nhân sau này không dám nữa.

Nói rồi hần vội vàng đi lấy ghế cho tú bà ngồi, nhân tiện mang một ít điểm tâm, nước trà đã làm sẵn trong bếp ra.

Thấy Tiểu Ma Tử nhanh nhẹn, mụ tú bà hử một tiếng, ngửi mùi thơm của thức ăn, cảm thấy hơi đói bụng, không khách sáo ngồi ăn ngon lành, khiến Tiểu Ma Tử đứng nhìn mà chảy nước miếng.

Ánh mắt tú bà đảo qua viện từ có Mặc Ngọc công tử cách đó không xa, đứng lên căn dặn:

- Nồi canh gà hầm tới qua nếu xong rồi thì mang cho Mặc Ngọc công tử nhé.

- Tiểu nhân nhớ rồi ạ.

Tú bà liếc vào bếp, thấy trong ngoài chỉ có một mình Tiểu Ma Tử, gương mặt lại nở hoa:

- Chịu khó làm, có tiền đồ!

Tiểu Ma Tử cúi đầu khom lưng tiễn bà đi, ánh mắt đầy giễu cợt. Có tiền đồ? Với tướng mạo và tuổi tác của mình, không thể làm nổi quan nhân nổi tiếng làm một con rùa giúp việc cũng được coi là có tiền đồ? Suy tư chốc lát, Tiểu Ma Tử đi vào bếp múc canh gà vào hộp rồi xách tới tiểu viện của Mặc Ngọc công tử.

Khi gần tới cổng, ngón chân hần chột điểm nhẹ, sử dụng khinh công cực cao, hết như phiến lá nương theo gió, bay lên cây anh đào ngoài viện từ của Mặc Ngọc.

Tiểu Ma Tử mỉm cười, sau giờ Mùi, Mặc Ngọc công tử sẽ tươi cười đón khách, trước giờ Mùi cũng chưa chắc là ngủ bù.

Trong viện từ, Mặc Ngọc công tử đang đối thoại với một người.

Trường bào cẩm y trắng như tuyết, thần thái cao quý, tuy đã ở tuổi trung niên nhưng vẫn không đánh mất vẻ phong nhã, chẳng phải Lý Ngôn Niên thì là ai?

Chẳng trách viện từ của Mặc Ngọc công tử chọn nơi xa nhất trong Mẫu Đơn Viện. Nơi này cách bên ngoài chỉ một bức tường, người tới đây không cần phải đi vào từ cửa chính.

Vĩnh Dạ từ sơn cốc về tới Kinh Đô bèn tìm cơ hội dịch dung thành tên tiểu tử Tiểu Ma Tử làm công trong bếp của Mẫu Đơn Viện.

Mẫu Đơn Viện không có biến động, Du Li Cốc cũng không hành động.

Đã nhiều lần nàng đứng trên cây quan sát, rốt cuộc cũng gặp được lúc Mặc Ngọc dậy sớm đón khách, vị khách này lại là sư phụ của nàng, Lý Ngôn Niên.

- ... Không quá mười ngày...

Câu nói theo gió bay tới. Mười ngày? Là chỉ trong vòng mười ngày hay sau mười ngày? Ung Vũ, Hồng Y và Nhật Quang mà Thanh y sư phụ nói đang tìm phục ở đâu? Lý Ngôn Niên sẽ làm gì? Bao nhiêu nghi vấn xoay chuyển trong đầu nàng. Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên nheo mắt nhìn trời, ánh nắng xuyên qua những tán lá xanh rải xuống, mùa xuân dễ chịu chớp mắt đã qua đi.

- Ai?

Vĩnh Dạ giật mình, xách hộp thức ăn bay xuống cổng, bàn tay cầm khoen cửa định gỗ thì Mặc Ngọc đã mở cửa ra.

- Công tử, canh gà của ngài. – Vĩnh Dạ mỉm cười, đưa hộp đồ ăn.

Trên gương mặt Mặc Ngọc vẫn là nụ cười dịu dàng, nhưng trong mắt lại tràn đầy hồ nghi:

- Sáng sớm đã ngửi thấy mùi canh gà thơm, phiền người quá. – Nói rồi hần đón lấy hộp canh.

Vĩnh Dạ quay người đi rất bình thường, sau lưng có tiếng gió vút tới, nàng không né tránh.

Chương pháp của Mặc Ngọc gần tới đầu nàng thì thu lại, hần đưa mắt nhìn Vĩnh Dạ thông thả vào bếp, lúc này mới xách hộp canh về sân:

- Là một tiểu tử mang canh gà. Lý Chấp sự, có muốn uống một bát không?

Lý Ngôn Niên đứng lên lắc đầu:

- Đa tạ công tử chỉ điểm.

- Ai, ngài đi đi. Sự việc đã tới nước này, son cốt cũng chỉ làm được cho ngài những việc ấy thôi, đành tùy theo số phận vậy.

Lý Ngôn Niên lặng lẽ bỏ đi, bóng lưng kia hết như những cánh hoa bị ngấm trong hồ nước, nhợt nhạt chẳng còn sinh khí. Mặc Ngọc múc một bát canh ra, thổi nguội rồi từ tốn uống, nhắm mắt nghĩ ngợi, đoạn buông bát, đi ra khỏi sân.

Vĩnh Dạ quay về trước nóng tre đặt trong sân bếp, uể oải phe phẩy quạt, đuổi những con ruồi đang đậu trên nóng.

Khi Mặc Ngọc xuất hiện ở cửa đã nhìn thấy Tiểu Ma Tử nheo nheo mắt, ngáp dài ra chiều vô cùng mệt mỏi. Hắn khẽ bước chân lại gần, kích mạnh một chưởng.

Vĩnh Dạ đột nhiên cúi đầu xuống, cẩn thận nhặt một chiếc lá vừa rơi xuống đồng bột vứt đi, chưởng của Mặc Ngọc đánh hụt, cũng giảm bớt lực đạo, chạm vào lưng nàng.

- Á! – Vĩnh Dạ giật nảy mình, quay đầu lại thấy Mặc Ngọc công tử thì vội vàng hành lễ. – Công tử tới lúc nào vậy? Có phải muốn uống canh gà tiếp không?

Mặc Ngọc nhìn nàng, mỉm cười:

- Đúng thế, mùi vị khá ngon, ta muốn uống thêm bát nữa.

Vĩnh Dạ bỏ quạt xuống, vừa đi vào trong bếp vừa nói:

- Công tử đâu cần đích thân tới? Bảo người nói với tiểu nhân một tiếng là được.

Nàng thuần thực múc một bát canh gà, cho vào hộp, xách hộp ra nhưng không đưa cho hắn, ân cần nói:

- Để tiểu nhân mang qua cho công tử.

Mặc Ngọc cũng không từ chối, mỉm cười nói:

- Phiền người vậy.

- Công tử khách sáo quá, Tiểu Ma Tử xấu xí, không lọt được vào mắt của công tử các viện, chỉ đành ở trong bếp làm tạp vụ. Được làm việc cho công tử là phúc của Tiểu Ma Tử. – Vĩnh Dạ vừa lải nhải vừa xách hộp đi trước, hoàn toàn để lộ sơ hở sau lưng, không hề tỏ vẻ lo lắng.

Mặc Ngọc nhìn Tiểu Ma Tử, không hiểu sao cứ có một cảm giác kỳ lạ, nhưng lại không nói được cảm giác đó là gì.

Đi tới cửa, Mặc Ngọc đón lấy hộp, mỉm cười ôn tồn:

- Về đi.

Vĩnh Dạ ân cần nói:

- Công tử có việc gì cần sai bảo cứ nói một tiếng là được. – Rồi hành lễ rồi đi.

Mặc Ngọc nhìn theo bóng lưng Tiểu Ma Tử xuất thần, lắc đầu nghĩ rằng mình đa nghi quá. Không lẽ trực giác của hắn lại có vấn đề? Tiểu Ma Tử không phải là kẻ rình rập? Nếu phải thì tuyệt đối đã không để lộ sơ hở sau lưng ra mà không chút phòng bị. Hắn liếc nhìn viện tử, nơi hắn đã ở bảy năm nay, sau ngày mai, hắn sẽ rời khỏi đây, cũng thấy hơi lưu luyến. Một thân ảnh màu tím đi dưới ánh tịch dương trên con phố dài lướt qua trong đầu, lòng đổ kị lại không sao đề nên được:

- Lý Vĩnh Dạ! – Hắn thì thầm ghi nhớ cái tên này, đôi mắt tóe lửa. – Đến khi ta bắt được người, ta cũng sẽ bắt người phải chờ, bắt người hầu rượu cho ta, bắt người phải học sự nhẫn nại!

Đêm dần khuya, Tập Hoa phường đèn đuốc sáng trưng. Vĩnh Dạ trực ban ngày, buổi tối được rảnh hai canh giờ. Đối với một tiểu tư làm tạp vụ mà nói, hai canh giờ này là khoảng thời gian tốt nhất để ngủ bù.

Nàng cùng một tiểu tư béo ú mệt mỏi về phòng nằm xuống là ngủ. Chốc lát sau, tiếng ngáy của tên béo đã đều đều vang lên, hơi thở của Vĩnh Dạ thì có vẻ kéo dài. Nàng khổng chế rất tốt hơi thở của mình, hai mắt lặng lẽ mở ra. Nàng liếc nhìn thẳng béo đã ngủ say, đang định rón rén xuống giường thì bỗng dung cảm thấy có người đi về hướng này, bèn lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ.

Cánh cửa bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra, người tới đứng ở cửa phòng không lên tiếng.

Lát sau tiếng ngáy của tên béo đột nhiên dừng lại, gã lên tiếng:

- Ngủ rồi. – Sau đó tiếng ngáy lại tiếp tục vang lên, như thể ban nãy gã chỉ nói mơ.

Mặc Ngọc khép cửa phòng lại, quay người bỏ đi, Vĩnh Dạ toát mồ hôi lạnh. Sao nàng không phát hiện ra gã béo đó đang giả vờ ngủ? Thảm thật may mắn vì vận khí của mình quá tốt, hồ hấp đại pháp mà Thanh y sư phụ bắt nàng luyện tập quanh năm cũng phát huy công hiệu.

Nàng nhắm mắt lại. Đúng là mỗi bước đều nguy hiểm.

Trong thư phòng của Đoan Vương phủ, Lý Thiên Hựu nửa đêm tới đây một mình.

Dụ Gia Đế hoàn toàn nhờ vào thuốc thang mới miễn cưỡng chống cự nổi, chẳng biết khi nào sẽ cười hạc về trời, vậy mà ông vẫn chưa hạ chi.

- Hoàng thúc, tả hữu vệ quân của Đông cung mấy ngày nay vẫn không cởi bỏ áo giáp, các quan viên cũng ra vào Đông cung như mặc cũi, tất cả đều chứng minh họ đang cấp bách hành động.

Sự ưu tư trong mắt Đoan Vương càng nặng nề, nhưng ông vẫn mỉm cười:

- Đông cung càng như thế thì chứng tỏ trong lòng bọn chúng càng không chắc chắn. Tần Hà không có tin tức gì, Vũ Lâm Vệ đã tăng cường thủ vệ cấm cung, bọn họ đã cảm nhận được nguy hiểm rồi.

Thiên Hựu hít sâu một hơi, cũng mỉm cười:

- Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay phụ hoàng và hoàng thúc, Thiên Hựu đúng là tuổi trẻ bông bột.

- Không có đại quân của La tướng quân ở Tần Hà thì Đông cung chỉ là một quân cờ chết. – Đoan Vương lạnh nhạt nói.

- Thiên Tường mới mười tám tuổi... - Sự lo lắng của Lý Thiên Hựu không phải là không có lý. Tam hoàng tử Thiên Tường ở vùng biên quan Tần Hà, liệu có thể đối phó được với huynh trưởng của Hoàng hậu là La tướng quân đã đóng quân thường trú ở Tần Hà hay không thì không ai biết.

Đoan Vương lại nói:

- Phụ hoàng con mưu cao kế sâu, bốn vương cũng không bì kịp, người đã sắp đặt như thế thì ắt Thiên Tường sẽ có kế sách vẹn toàn. Nay đã tới thời khắc quan trọng, Tần Hà không có tin tức gì mới là tin tức tốt nhất.

- Con không hiểu, phụ hoàng vì sao không hạ chi... -

- Lòng người cũng đều là máu thịt, phụ hoàng con đang chờ, chưa tới thời khắc cuối cùng thì người vẫn chưa hạ chi đâu. – Thần sắc Đoan Vương có chút ưu thương, kim lòng không dặng nhớ tới Vĩnh Dạ. Sau lần ly biệt ở chùa Khai Bảo, Vĩnh Dạ không có tin tức gì nữa, nói ông không lo lắng là nói dối. Ông khẽ thở dài.

Thiên Hựu quan sát thần sắc Đoan Vương, bất giác hỏi:

- Vĩnh Dạ vẫn không có tin tức gì sao? Có phải nàng... -

- Không tin tức gì mới là tin tức tốt nhất.

- Hoàng thúc, con... Thiên Hựu nhất định sẽ không phụ Vĩnh Dạ! – Thiên Hựu đột nhiên thốt lên câu này.

Đoan Vương khựng lại, mỉm cười nói:

- Con coi nó như em gái ruột, ta đương nhiên vui mừng!

Lý Thiên Hựu trầm ngâm giây lát:

- Hoàng thúc không thích Thiên Hựu ư?

Đoan Vương cười nói:

- Trong ba vị hoàng tử, hoàng thúc hài lòng nhất là con. Thiên Hựu thiên tư thông minh, học vấn cao, có tài danh trong số các sĩ tử, sao bốn vương lại không thích? – Ông chấp tay đi tới trước thư án, lấy ra một tờ danh sách và một sơ đồ đưa cho Thiên Hựu. – Bốn vương sẽ trấn thủ trong cung, chuyện Kinh Đô giao phó cho con.

Thiên Hựu thấy Đoan Vương nói năng có vẻ thận trọng thì cố nhịn, không truy hỏi tiếp, cười cười:

- Kinh Đô giờ đây đã là ngoài lòng, trong chặt, ngày mai Thiên Hựu sẽ tới Mẫu Đơn Viện thăm dò. Thiên Hựu cáo từ.

Đoan Vương nhìn dáng chàng rời đi mà ưu tư trùng trùng, lăm lăm:

- Không về cũng có cái tốt của không về.

Lại thêm một ngày trời qua, Vĩnh Dạ vuron vai, hết lớn:

- Béo, ngroi đi gánh nước, ta đi nhóm lửa!

Gã béo ục ịch gánh thùng ra giếng nước trong sân để mức nước, Vĩnh Dạ nhìn theo gã cười lạnh, thật muốn đá gã một cái rơi luôn xuống giếng.

Ở đây chẳng có ai đơn giản cả, vậy mà nàng lại trà trộn vào. Nàng xoa mặt, Mẫu Đơn Viện mở tại Kinh Đô, ngay dưới chân Thiên tử, người cha giáo hoạt của nàng mà không cái cảm người của mình ở đây là điều không thể. Nói thì nói vậy, nhưng nàng rời khỏi chùa Khai Bảo đã lâu mà không gửi tin về Vương phủ, phụ vương hẳn là lo lắm.

Nàng ngồi trước bếp lò nhét củi vào trong, một con chó nhỏ lông vàng ngoan ngoãn nằm dưới chân nàng ngủ ngon lành. Gã béo gánh nước xong, bắt đầu thái rau.

Vĩnh Dạ vẫn luôn cho rằng gã là một tay dao rất tốt, bây giờ ánh mắt nhìn gã đã phải thay đổi. Con dao lướt qua, dây ra dây, miếng ra miếng, đao pháp này không phải nói “rất tốt” mà diễn tả hết được đâu.

Gã béo thấy Vĩnh Dạ chống cằm nhìn mình thì đắc ý cười:

- Muốn làm đầu bếp, trước tiên phải luyện dao. Ngưỡng mộ không?

- Trần sư phụ nói mấy hôm nữa ta có thể thái được khoai tây.

Gã béo cười ha hả, ném một miếng thịt cho con chó vàng, thấy nó lao vọt từ dưới đất lên, hưng phấn nhìn mình thì cười đến mức thổ thịt trên mặt cũng rung rung.

Vĩnh Dạ cũng cười theo.

Con chó vàng quần quanh một lúc không thấy có gì ăn, lại bò ra đất ngủ tiếp.

- Đồ ngốc, ăn no lại ngủ! – Vĩnh Dạ thấy nó lại ngủ thì đá nó một cái.

Con chó vàng không động đậy, đầu cũng gục xuống đất.

Giờ Ngọ gần qua, trong bếp bay lên mùi thức ăn thơm nức, Vĩnh Dạ hít hà, nhớ tới tay nghề nấu bếp của Nguyệt Phách. Nàng như bị kim châm tới nhảy dựng, bắt đầu máy móc đi rửa rau, gọt vỏ, đưa đĩa...

Các công tử, cô nương của các phòng, các viện trong Mẫu Đơn Viện đều lục tục tới bếp lấy đồ ăn. Nhà bếp lại một lần nữa trở nên yên tĩnh, củi trong lò thì thoảng lại nổ lách tách.

Nàng biết chỉ hai canh giờ nữa, nơi này sẽ lại bận rộn. Việc làm ăn trong ngày của Mẫu Đơn Viện sẽ bắt đầu khi màn đêm buông xuống.

Đầu bếp chính Trần sư phụ đứng giờ Thân xuất hiện ở bếp, sau mấy tiếng sai bảo, phòng bếp đi vào hoạt động như những cỗ máy đã được lập trình. Nhiệm vụ của Vĩnh Dạ lúc này là đưa thức ăn tới các nơi.

Thoạt trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng dọc đường toàn phải vừa đi vừa chạy. Khách nhân tới Mẫu Đơn Viện rất đông, các nha đầu, tiểu tư chỉ sợ mang đi chậm rồi bị nể.

Vĩnh Dạ mang thức ăn cho các cầm sư ở cầm viện về là thờ hỏn hỏn, giọng Trần sư phụ cứ như thể từ trên mây vọng xuống:

- Tiểu Ma Tử, đồ chó chết kia, chết ở đâu rồi hả?

- Trần sư phụ! – Vĩnh Dạ thờ phỉ phò nhảy vào cửa – Mới ở cầm viện về ạ.

- Tuyệt Phương trai ở tiền viện có khách, mau mang thức ăn qua đó! – Trần sư phụ cốc đầu nàng một cái rõ đau.

Vĩnh Dạ luôn miệng xuyết xoa, nhưng vẫn nhanh nhẹn xách hộp đồ ăn đi tới tiền viện.

Nàng đứng ngoài Tuyệt Phương trai, đưa đồ ăn cho nha đầu bên ngoài, chỉ vào bên trong hỏi khẽ:

- Trần sư phụ làm hết các món ăn bí truyền rồi, ai mà thể diện lớn thế?

- Hựu thân vương. – Nha đầu đó khẽ đáp rồi vén rèm mang thức ăn vào trong.

Khoảnh khắc rèm được vén lên, Vĩnh Dạ nhìn vào bên trong, chạm ngay phải ánh mắt của Hựu thân vương.

Nàng rụt đầu lại, chờ nha đầu xếp thức ăn xong thì xách hộp về, trấn tĩnh nghĩ, chắc chắn Lý Thiên Hựu không thể nhận ra mình.

Chiếc rèm lại được vén lên, nha đầu bước ra đẩy nàng một cái, nói nhỏ:

- Vương gia bảo ngươi vào trong!

Vĩnh Dạ lại nhớ tới hành động của Lý Thiên Hựu khi nàng rời An quốc, da gà toàn thân đồng loạt nổi lên, bất đắc dĩ cúi đầu bước vào:

- Tiểu nhân thỉnh an Vương gia.

Lý Thiên Hựu gấp một đĩa thức ăn, đang ăn rất ngon lành, nhác thấy Vĩnh Dạ trong bộ dạng vàng vọt, tàn nhang nổi đầy thì khựng lại, lát sau mới ôn tồn hỏi:

- Trần sư phụ vẫn làm việc trong bếp à?

- Vâng, thưa Vương gia.

Lý Thiên Hựu đứng lên cười nói:

- Bỏn vương rất thích món ăn này, ta muốn đi xem Trần sư phụ nấu thế nào. Đi trước dẫn đường đi.

Đường đường là Hựu thân vương mà lại vào bếp của Mẫu Đơn Viện để xem sư phụ làm thức ăn? Nha đầu và Vĩnh Dạ hiển nhiên đều không biết nên trả lời thế nào. Lý Thiên Hựu đã ra khỏi Tuyệt Phương trai, nói với nha đầu:

- Ngươi không cần đi theo, đi thôi.

Vĩnh Dạ cố ép mình phải trấn tĩnh, đưa Lý Thiên Hựu ra hậu viện. Nha đầu vội vàng chạy đi gọi tú bà.

Đúng lúc vừa bước chân vào hậu viện, giọng Lý Thiên Hựu đã vang sát bên tai Vĩnh Dạ:

- Tiểu Dạ, nàng khiến người khác lo lắng tới phát điên rồi, có biết không? Đừng ở cái nơi hạ đẳng này nữa, nhé?

Vĩnh Dạ vờ kinh ngạc ngẩng mặt lên cười nói:

- Vương gia đang nói chuyện với Tiểu Ma Tử sao? Tiểu Ma Tử thích nhà bếp của Mẫu Đơn Viện, sau này học được tay nghề của Trần sư phụ rồi sẽ mở một tiệm ăn nhỏ sống qua ngày, kiếm ít tiền cưới vợ. Trần sư phụ nói Tiểu Ma Tử rất thông minh, mấy hôm nữa là được học công phu dùng dao rồi... Nàng nói luôn miệng, giọng tràn đầy vui vẻ như thể đã nhìn thấy viễn cảnh tươi đẹp trong nhà bếp, như thể tiệm ăn nhỏ của nàng đã sắp mở đến nơi. Huyền thuyên một hồi mà Lý Thiên Hựu không phản ứng gì, chớp mắt đã gần tới bếp. Vĩnh Dạ vội vàng đi lên mấy bước:

- Vương gia, tới bếp rồi, Tiểu Ma Tử đi gọi Trần sư phụ.

Lời vừa dứt, Lý Thiên Hựu đã kéo nàng lại, đẩy vào một cây cột trên hành lang, không hề báo trước, các ngón tay đã thò vào cổ áo nàng trượt xuống.

- Vương gia... ngài không những háo nam sắc mà còn thích kẻ bị tàn nhang ư? – Vĩnh Dạ rụt cổ, lông tóc dựng ngược lên, tay chống vào ngực Lý Thiên Hựu, nói năng bắt đầu lắp bắp, đây hoàn toàn không phải giả vờ, mà là do sợ quá.

Lý Thiên Hựu nhanh chóng nắm tay nàng trối lên đỉnh đầu, thông thả nói:

- Bỏn vương không tin mình lại nhìn nhầm!

Vĩnh Dạ thất kinh, không để lộ võ công chẳng lẽ lại để Lý Thiên Hựu sàm sỡ? Nàng thở dài, cứ thế để Lý Thiên Hựu vạch trần thân phận của mình ư? Thấy tay chàng đã sắp trượt vào sâu hơn, nàng nhắm mắt lại, giọng điệu thay đổi:

- Lý Thiên Hựu, huynh mà không buông tay ra, cả đời này ta sẽ không đếm xỉa tới huynh!

- Ha ha, ta biết mà, nàng sẽ phải thừa nhận thôi. – Lý Thiên Hựu nói lỏng tay, nhưng vẫn ôm Vĩnh Dạ, mỉm cười nói, - Tiểu Dạ, vì sao không về nhà? Ta thực sự không ngờ nàng không những đã quay về, mà lại còn ở trong Mẫu Đơn Viện, ai dịch dung cho nàng vậy? Suýt nữa ta đã không tin đó là nàng.

Vĩnh Dạ quay đầu đi:

- Chẳng phải huynh vẫn nhận ra đó sao?

Lý Thiên Hựu cười ha hả:

- Ta nhận ra đôi mắt nàng, ai từng thấy một tên tiểu tử suốt ngày làm việc tay chân mà lại có đôi mắt sáng như rồng ấy?

- Không có thời gian nói linh tinh với huynh. Huynh trông chừng Mặc Ngọc công tử cho cẩn thận, nghe hần nói với Lý Ngôn Niên, trong vòng mười ngày tới, Kinh Đô sẽ có biến. Chỉ thế thôi. – Mặc Ngọc liếc có nhận ra không? Vĩnh Dạ cau mày lo lắng.

Lý Thiên Hựu cũng đã nghe thấy tiếng bước chân cách đó không xa, bèn thả Vĩnh Dạ ra, nằng lập tức chui vào trong bếp. Giọng tú bà cùng với mùi son phấn rở tiền vang tới:

- Ôi Vương gia, nhà bếp đâu phải là nơi ngài nên bước vào?

Lý Thiên Hựu phe phẩy quạt:

- Bỏn vương cũng đang nghĩ vậy. Không đi cũng được, bảo Trần sư phụ ngày mai tới nhà bếp Vương phủ một chuyến đi!

Mẫu Đơn Viện nổi tiếng, ngoài công tử và cô nương có ngoại hình đẹp, còn bởi những món ăn thượng hạng mà Trần sư phụ làm ra. Nhiều khách nhân tới đây không nhất định là vì thích một công tử hay cô nương nào đó, mà vì thích món ăn do Trần sư phụ làm, nhân tiện gọi thêm công tử hay cô nương bồi rượu. Trần sư phụ mà đi thì chuyện làm ăn ít nhất sẽ tổn hại ba phần. Tú bà lập tức cười cười xin lỗi:

- Vương gia, ngài xem, viện tử này không thể thiếu được Trần sư phụ, hay là ngày mai tôi bảo ông ấy tới dạy đầu bếp trong Vương phủ cách làm thức ăn nhé?

Lý Thiên Hựu thu quạt về, lạnh lùng:

- Bỏn vương trước nay nói một không hai, ngày mai Trần sư phụ không tới Vương phủ thì Mẫu Đơn Viện không cần mở cửa nữa.

Tú bà bình thường thấy Lý Thiên Hựu luôn ôn tồn, dịu dàng, không ngờ chàng lại trở mặt nhanh như thế, chỉ đành mỉm cười nói vâng. Lý Thiên Hựu nhớ tới lời Vĩnh Dạ, liền muốn thăm dò Mặc Ngọc, đang do dự xem nên đi vào lúc nào thì thấy Vĩnh Dạ và một người ăn mặc kiểu nha đầu xách hai hộp thức ăn đi tới viện tử của Mặc Ngọc.

- Thúy Hương, công tử gọi tôi có việc gì? – Vĩnh Dạ thuận miệng hỏi.

Thúy Hương cười cười, nói nhỏ:

- Tôi nay tôi phải sang bên đó... xin công tử cho nghỉ, thế nên công tử gọi huynh tới hầu hạ.

Vĩnh Dạ vỗ lẽ ra, Tập Hoa phường toàn là thanh lâu, thường có những tiểu tư, nha đầu thâm thương trộm nhớ nhau. Thúy Hương với Mã Tam của Di Hồng viện thích nhau. Nàng thấy Thúy Hương đỏ mặt, bèn mỉm cười đón lấy hộp thức ăn trong tay nàng ta.

Có lẽ Thúy Hương thực sự đi gặp người tình, cũng có lẽ ban ngày Mặc Ngọc công tử thăm dò còn chưa đủ, người của Du Li Cốc quan niệm, thù giết nhảm còn hơn bỏ sót. Vĩnh Dạ nhìn viện tử của Mặc Ngọc, khinh bỉ nghĩ, hẳn có chắc rằng hẳn giết được nàng không?

Nhớ lại dáng vẻ hân nằng thướt tha của Mặc Ngọc trên núi hôm đó, Vĩnh Dạ lại thở dài. Đều từ một nơi đi ra, có lẽ Mặc Ngọc cảm thấy bị đãi ngộ bất công, mình thì làm Hầu gia, hẳn thì phải vào thanh lâu. Thà đắc tội với quân tử, chứ đừng đắc tội tiểu nhân, nhất là hạng tiểu nhân thù lâu nhớ dai. Mặc Ngọc hiển nhiên là loại sau.

- Công tử, Tiểu Ma Tử tới rồi. – Vĩnh Dạ âm thầm phòng bị, tươi cười gõ cửa viện tử.

Trong sân thấp hàng chục ngọn đèn, tản ra những vầng sáng mờ mờ lung. Mặc Ngọc trong bộ trường bào màu trắng đứng dưới gốc cây, Vĩnh Dạ có chút hoảng hốt, sợ tơ nhưng nhớ chột giăng qua lòng.

Nàng rũ mi, bày biện thức ăn ra bàn, cung kính nói:

- Công tử, còn cần gì không ạ?

Mặc Ngọc quay đầu, ánh mắt lướt mấy vòng trên người nàng, cười nhẹ:

- Hôm nay không có khách, độc ẩm dưới trăng cũng là tao nhã. Rót rượu cho ta.

- Vâng, công tử. – Vĩnh Dạ cầm bầu rượu lên, nổi nghi hoặc trong lòng càng lúc càng tăng.

Đêm trăng, ánh đèn, hương thơm thoang thoang.

Gió đêm khẽ thổi hoa rơi như mưa.

Tiếng cười từ xa vọng lại như có như không, càng tôn lên vẻ yên tĩnh dị thường của nơi đây.

Cảnh đẹp như vậy, lẽ ra nam nhân thà rằng độc ẩm cũng không để một hạ nhân xấu xí không hề liên quan đứng hầu.

Vĩnh Dạ nhớ lại tình cảnh mình vì muốn lấy giải dược cho Nguyệt Phách mà hành hạ Mẫu Đơn Viện và Mặc Ngọc, lòng thầm cười lạnh, đứng yên một bên không nói năng gì.

Dáng vẻ uống rượu của Mặc Ngọc rất ưu mỹ, ly rượu sứ trong tay tựa một nhánh hoa. Ba ly uống cạn, hẳn nghiêng đầu nhìn Vĩnh Dạ, rồi ngẩng lên cười với nàng. Nụ cười ấy vô cùng yêu mị, ánh mắt mơ màng, giọng nói như thể không được phát ra từ miệng mà được thoát ra từ ngực, từ đáy lòng vọng lại,

thanh âm rung rung như sợi tơ:

- Tinh Hồn...

Vĩnh Dạ thất kinh, gương mặt Mặc Ngọc trước mắt bỗng dung biến thành Nguyệt Phách. Ánh đèn trước mặt càng thêm mơ hồ, như thể mình đang ở cõi mộng, một bóng trắng dường như đang cúi người về phía nàng, mang theo hơi thở ấm áp và dịu dàng, khiến nàng bất giác nhắm mắt lại.

Mặc Ngọc cười nhẹ, miết lên mặt nàng:

- Người không biết uy lực của Mê Hồn Đẳng này thì đương nhiên là không thoát được rồi! – Ngắm nghía gương mặt nàng hồi lâu, đổ một ít bột thuốc vào rượu rồi dùng khăn lau lên mặt nàng, đặc ý nhận ra làn da vàng vọt đã biến mất. – Giã trang giống lắm, đến già béo cùng phòng cũng qua mặt được, hừ!

Lát sau, một gương mặt thanh tú xuất hiện trước mắt hắn, không hề bệnh tật, như một viên ngọc thuần khiết nhất tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Từ khóe mắt tới miệng không một khiếm khuyết, dưới ánh đèn càng trở nên mỹ lệ. Mặc Ngọc ngắm nghía giây lát, sự hận thù trong đáy mắt càng tăng, nghiêng răng nói:

- Chính vì gương mặt này sao? – Nói rồi bế Vĩnh Dạ vào phòng.

- Công tử, Hựu thân vương tới ạ! – Giọng mụ tú bà từ ngoài cửa đưa vào.

Mặc Ngọc nhìn Vĩnh Dạ, đặt nàng nằm lên giường, lòng thầm chửi Lý Thiên Hựu đến không đúng lúc, tiện tay đóng cửa phòng lại, nhanh nhẹn thay hai ngón nền trong Mê Hồn Đẳng.

Khi hắn vội vàng đi tới cổng viện, Lý Thiên Hựu trong y phục màu lam đã đứng đó, thần sắc có vẻ thiếu kiên nhẫn:

- Sao thế, Mặc Ngọc công tử không hoan nghênh bốn vương ư?

- Sao dám ạ? Hiếm có được khi Vương gia tới thăm Mặc Ngọc, vốn tưởng đêm nay phải uống rượu thưởng trăng một mình, không ngờ... - Mặc Ngọc cúi đầu, gương mặt thoáng buồn.

Lý Thiên Hựu nâng cằm hắn lên ngắm nghía, dịu giọng nói:

- Tối nay Trần sư phụ thi triển tay nghề độc môn, bốn vương thưởng thức một mình cũng chán, muốn cùng Mặc Ngọc thưởng trăng đối ẩm.

Mụ tú bà đứng cạnh cười đơn đả:

- Vương gia thực lòng thương công tử, công tử đừng phụ lòng Vương gia nhé.

Mặc Ngọc mở to mắt, giọt lệ trong vạt đọng trên hàng mi run rẩy, cảm kích nhìn Lý Thiên Hựu, không biết phải nói sao.

Hoàng tử đương triều – Hựu thân vương tới viện tử của hắn, chuyện này mà đồn ra ngoài thì giá trị của hắn sẽ càng tăng cao. Đã mười chín tuổi rồi, nhờ được Vương gia ghé mắt mà vẫn có thể nổi tiếng. Mặc Ngọc ngoại trừ cảm kích thì chỉ biết ngoan ngoãn ngồi trước bàn để Lý Thiên Hựu gấp thức ăn cho mình.

Đồ ăn do Trần sư phụ đích thân làm vừa đưa vào miệng như đã tan ra, dư vị còn mãi, nhưng Mặc Ngọc lại không cảm thấy ngon. Trong lòng hắn còn nghĩ tới Vĩnh Dạ trong phòng, lại không thể không ứng phó với Lý Thiên Hựu, khẽ nở nụ cười, nhẹ giọng cảm ơn.

Lý Thiên Hựu mỉm cười, tay miết lên mặt Mặc Ngọc, khẽ nói:

- Bốn vương luôn muốn tới thăm Mặc Ngọc công tử, nhưng lại sợ trong triều người đông phức tạp, nay Hoàng thượng đã bệnh, ta là con trai muốn kiếm chút thức ăn ngon để hiếu thuận với người, thế nên mới có cơ hội đối ẩm cùng công tử, Mặc Ngọc đừng phụ lòng bốn vương nhé.

- Vương gia... - Giọng Mặc Ngọc run run nghẹn ngào, hiển nhiên là cảm động vô cùng. Đang nói thì cúi đầu xuống, lát sau mới khẽ khàng, - Thì ra Vương gia coi trọng Mặc Ngọc như thế...

Lý Thiên Hựu liếc Mặc Ngọc, thầm nói, nếu không biết bí mật của hắn thì biểu cảm này đủ để lừa được mình rồi.

Thấy Mặc Ngọc gọi Vĩnh Dạ tới hầu hạ, chàng ở ngoài chần chờ rất lâu mà không thấy người đi ra, trong lòng cứ thấy không an tâm. Nhân cơ hội tới viện tử của Mặc Ngọc, lại chỉ thấy mình hắn. Lý Thiên Hựu đảo mắt nhìn cửa phòng, đột nhiên bế Mặc Ngọc lên:

- Nghe nói Mặc Ngọc công tử là người đứng đầu ở Mẫu Đơn Viện, đương nhiên phải có chỗ xuất sắc, theo bốn vương được không?

Mặc Ngọc thất kinh, đang định vùng vẫy. Lý Thiên Hựu bế hắn, bàn tay điểm nhẹ vào thắt lưng, lập tức Mặc Ngọc toàn thân vô lực, mặt đỏ bừng:

- Vương gia định chuộc thân cho Mặc Ngọc ư?

- Đương nhiên!

- Vậy xin Vương gia chuộc thân cho Mặc Ngọc xong rồi mới... mới... - Hần căng thẳng, nhớ ra Vĩnh Dạ ở trong phòng, sao Lý Thiên Hựu lại lợi hại thế nhỉ? Nói muốn là muốn luôn, nhất thời khiến hần cuống đến độ nghẹn họng trên trời.

Lý Thiên Hựu ôm hần đi gần tới phòng. Cửa phòng đột nhiên mở ra, Vĩnh Dạ với gương mặt tàn nhang vàng vọt xuất hiện ngoài cửa, một tay xỏ thắt lưng, cúi đầu cười ha ha:

- Sao công tử không gọi tiểu nhân dậy? Không ngờ công phu trên giường của công tử lại lợi hại thế, ha ha...

Lý Thiên Hựu và Mặc Ngọc tức thì hóa đá.

Bấy giờ Vĩnh Dạ mới cảm thấy không bình thường, ngẩng đầu lên, há hốc miệng nhìn hai người thân mật, đột nhiên che mặt bật khóc:

- Hóa ra những gì công tử nói đều là lừa Tiểu Ma Tử... - Dứt lời lao ra khỏi viện tử.

Lý Thiên Hựu cười khở buông Mặc Ngọc ra, lắc đầu nói:

- Khẩu vị của Mặc Ngọc công tử thật khác người thường, thì ra thích tiểu tử có tàn nhang ư.

Mặc Ngọc giận điên, gương mặt lúc trắng lúc đỏ, lại không biết Vĩnh Dạ tỉnh từ lúc nào, dịch dung từ lúc nào, không dám phản bác, chỉ đứng ở cửa, chỉ hận không thể róc thịt nạng ra.

Lý Thiên Hựu nhìn Mặc Ngọc thờ dài, bồi thêm một câu:

- Mặc Ngọc công tử đã có người trong mộng thì việc chuộc thân bổn vương coi như nói đùa vậy. – Nói rồi chấp tay bỏ đi, ra khỏi cổng viện, khoe miệng bất giác co giật, gờ tay che miệng ho khan hai tiếng, nhìn về hướng nhà bếp, lắc đầu:

- Tiểu Dạ, nàng tinh nghịch quá.

Ngay sau đó lại giật mình, xem tình hình thì Mặc Ngọc đã kiềm chế được Vĩnh Dạ, nàng không biết võ công thì thoát kiểu gì? Lý Thiên Hựu cau mày, ánh mắt trở nên sắc lạnh như dao, nghĩ ngợi giây lát rồi cười.

Lúc này Mặc Ngọc đang tức giận đến toàn thân run rẩy, sự giễu cợt của Lý Thiên Hựu khiến hần càng hận Vĩnh Dạ thấu xương, vung tay đập mạnh lên cánh cửa. Hần bước tới trước bàn, cầm ly rượu lên uống cạn, rồi quay người định đi tìm Vĩnh Dạ.

- Rượu do ta rót mà ngươi cũng dám uống? Sao Mặc Ngọc công tử lại bất cẩn thế! – Giọng Vĩnh Dạ vang lên. Lời vừa dứt, sức lực Mặc Ngọc đã hoàn toàn biến mất, cả người mềm nhũn ngã xuống ghế, trong mắt lửa giận bùng bùng, sớm bay sạch về ôn hòa:

- Ngươi không trúng Mê Hồn Đãng ư?

Vĩnh Dạ cười:

- Trong phòng Hồi Hồn sư phụ cả ngày lẫn đêm đều thấp loại đèn này mà không sợ tổn dầu. Ngươi nói xem, làm sao ta có thể bị trúng mê dược? Ban ngày ngươi đã thử thăm dò ta, buổi tối lại bảo ta một mình tới đây hầu hạ, có ngốc cũng biết ngươi có âm mưu. – Nàng lạnh giọng. – Thứ ngươi không nên mặc nhất chính là bộ bạch y này. Muốn học theo Nguyệt Phách ư, ngươi học cả đời cũng không nổi.

- Ngươi đã hiện thân thì son cốt chẳng lẽ không bắt được ngươi sao?

- Lý Ngôn Niên chưa từng dạy ngươi? Muốn giữ bí mật thì phải không chứa một ai! – Vĩnh Dạ thấy Mặc Ngọc không nói gì, tụ đao vung ra, lập tức hạ thủ.

Một ngọn đèn trong viện tử đột nhiên bị rách, tỏa ra một làn sương mỏng.

Vĩnh Dạ hít một hơi đã biết chẳng lành, ngón chân điểm nhẹ, thân thể như lưu tinh bay nhanh về sau.

Trong bóng tối xuất hiện mấy bóng người đưa Mặc Ngọc đã ngất rồi đi. Có hai người đuổi sát theo Vĩnh Dạ, nhìn thân pháp là biết cao thủ hạng nhất.

Cảm giác chóng mặt ngày càng nặng, là một loại mê dược mà Vĩnh Dạ không biết. Nàng loạng choạng ra khỏi Mẫu Đơn Viện, thấy bên đường có tên tiểu tư đang dắt ngựa của khách nhân, Vĩnh Dạ bất chấp tất cả, nhảy lên lưng ngựa, vỗ ngựa chạy nhanh.

Vĩnh Dạ nhìn thấy gương mặt thất kinh hoảng hốt của tên tiểu tư dắt ngựa, nhìn thấy vô số người sau lưng đuổi theo. Những người đó hét gì nàng đều không nghe thấy, đầu óc như ong lên, nghĩ bưng, lần này toi rồi.

Nàng chỉ tâm niệm, tuyệt đối không thể rơi vào tay Du Li Cốc, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa. Con ngựa hí dài, lao ra khỏi Tập Hoa phường.

Vĩnh Dạ chạy về phía Đoan Vương phủ, chỉ kiên trì được chốc lát đã chực ngã khỏi lưng ngựa.

Tiếng gió lướt qua, một bóng người nhảy lên lưng ngựa, ôm chặt lấy nàng. Vĩnh Dạ không còn sức quay đầu lại, cười thầm một tiếng rồi ngất đi.

Chương 31: Cung đấu

- Lý Thiên Hựu! Ngươi là nghịch tặc giết em trai để cướp ngôi! – Thiên Thụy nhận ra một trong số người đó chính là Thiên Hựu, bất chấp Lý Ngôn Niên, mọi oán khí tích tụ trong ngực đều bộc phát, lao về phía Thiên Hựu. Cha đánh con trai? m thanh đó như tiếng sét vang lên bên tai hắn.

Chớp mũi dường như ngửi thấy một mùi thơm, mùi thơm của đồ nướng lẫn với hương hoa, quyến rũ lạ thường.

Lông mi khẽ lay động, một giọng nói quen thuộc dịu dàng vang lên bên tai:

- Tỉnh rồi hả?

Vĩnh Dạ ngáp dài, trong đầu lập tức hồi tưởng lại chuyện tối qua. Nàng trúng mê dược, lao ra khỏi Mẫu Đơn Viện, cướp ngựa, sau đó không trụ được nữa... vậy chính hắn đã cứu mình? Hắn có giết mình không?

Nàng chậm chậm mở mắt ra, nhớ tới phi đao trên người. Chỉ khẽ cử động đã cảm thấy phi đao vẫn còn.

Ám khí đương nhiên là vũ khí ở trong bóng tối, bất kể là giấu trên người hay để công kích kẻ địch thì Vĩnh Dạ đều ở trong bóng tối, không để ai phát giác. Ám khí của nàng cũng thế. Nếu lục soát thân thể, trừ phi lột sạch nàng ra, không thì sẽ không bao giờ biết nàng giấu phi đao ở đâu.

Chỉ cần Phong Dương Hề không thấy chỗ nàng giấu đao thì hắn sẽ không biết nàng là thích khách Tinh Hồn. Bây giờ nàng xuất đao liệu có giết được hắn không? Vĩnh Dạ vừa ngáp dài vừa phán đoán tình thế và chênh lệch thực lực.

Trong rừng nhóm một đồng lửa, phía trên là một con thỏ. Phong Dương Hề chăm chú nướng thỏ, không ngẩng đầu lên:

- Ngươi là tiểu tử trong Mẫu Đơn Viện, sao tự nhiên lại đi cướp ngựa như một gã điên?

Vĩnh Dạ ngăn người, hắn không nhận ra mình ư? Nhớ ra loại phản dịch dung trên mặt không dễ bị rửa trôi. Người đẹp vì lụa, mặc y phục tiểu tử, hoàn toàn khác với y phục hoa lệ của Vĩnh An Hầu, tâm lý bất an của Vĩnh Dạ dần dần ổn định lại. Nàng nghĩ, với danh tiếng của đại hiệp Phong Dương Hề hẳn sẽ không lục soát người mình đâu.

Nàng thở phào, ngọn phi đao biết mất khỏi lòng bàn tay. Vĩnh Dạ cúi đầu, khàn giọng nói:

- Tôi là kẻ làm công, chỉ cần miếng ăn, không muốn bán thân...

Dường như nàng khổ sở đến độ không nói được nên lời. Có những khi nói nửa câu còn có hiệu quả tốt hơn là nói cả câu. Tập Hoa phượng là nơi thế nào? Mẫu Đơn Viện là nơi thế nào? Cướp ngựa chạy ra ngoài, lại còn trúng mê dược. Vĩnh Dạ nghĩ, nửa câu chưa nói kia cũng đủ để Phong Dương Hề tha hồ liên tưởng tới mấy cảnh phản hương.

Phong Dương Hề nhìn nàng đầy thông cảm, xé con thỏ thành hai phần, đưa nửa to cho nàng.

Vĩnh Dạ cũng không khách sáo, nhận lấy ăn ngon lành.

Vì sao hắn lại xuất hiện ở Tập Hoa phượng, lại còn tình cờ cứu mình? Vĩnh Dạ vừa ăn vừa nghĩ.

Ăn xong, Phong Dương Hề ném cho nàng một cái hàu bao:

- Có ít bạc vụn.

Vĩnh Dạ nhận lấy, tâm tư xoay chuyển, ghen ngào nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của đại hiệp, Tiểu Ma Tử chẳng có gì báo đáp, nguyện đi theo đại hiệp làm trâu làm ngựa...

Phong Dương Hề cười nói:

- Giữa đường gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là bổn phận của những người hành hiệp trượng nghĩa như ta, ngươi nặng lời rồi. Cầm ít bạc vụn mà về nhà sớm đi.

- Ôn của đại hiệp như trời như bể, cứu Tiểu Ma Tử lại còn ban bạc, Tiểu Ma Tử... không có nhà nữa, xin đi theo đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa, mong đại hiệp thu nhận. – Vĩnh Dạ trôi chảy tuôn một tràng như học thuộc, một mực đòi đi theo Phong Dương Hề. Dẫu sao bây giờ nàng cũng chẳng có nơi nào để đi, Du Li Cốc đã biết thân phận nàng, cho dù nàng về Đoan Vương phủ, bọn họ cũng sẽ tìm tới tận nhà, chỉ bằng đi theo Phong Dương Hề, vô

công của hấn cao cường, người của Du Li Cốc có tìm được cũng chẳng có kết cục tốt đẹp. Huống hồ, Vĩnh Dạ nghĩ, Phong Dương Hề từ Trần quốc về An quốc, phần lớn là để tìm Tinh Hồn bảo thủ, vậy thì... nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất!

Vĩnh Dạ hai mắt đầm lệ, khóc lóc âm ỉ.

Phong Dương Hề nhìn nàng, tựa hồ khó lòng đối phó với nước mắt của nàng, nhún vai khó xử:

- Ta là lã từ giang hồ, bốn bề là nhà, theo ta khó lắm.

- Không sợ! Tiểu Ma Tử xuất thân bản hàn, làm hạ nhân đã quen. Đại hiệp, ngựa vẫn còn đây, tôi dắt ngựa cho ngài! – Vĩnh Dạ nhảy tới trước con ngựa, cầm sợi dây thừng nhìn Phong Dương Hề lấy lòng.

- Con ngựa này là của người khác, phải mang trả lại. – Phong Dương Hề mỉm cười nhìn nàng, bộ hắc y bay trong gió, đôi mắt sáng lên vẻ cương nghị.

Mang về? Về Tập Hoa phường? Vĩnh Dạ lập tức dài mặt ra:

- Tôi không dám về.

Phong Dương Hề rào bước tới cạnh nàng, nghiêm túc nói:

- Không sợ làm sai, biết sửa là được. Trả ngựa rồi thì ta sẽ thu nhận ngươi làm hạ nhân của ta. Đi thôi.

Vĩnh Dạ đột nhiên hơi hối hận, lẽ ra mình không nên đi theo hấn, nghe Phong Dương Hề nói xong, hai mắt nàng muốn trợn trắng.

- Đúng rồi, ta tên Phong Dương Hề! Còn ngươi?

- Gọi tôi là Tiểu Ma Tử được rồi, từ khi sinh tôi ra, cha mẹ đã gọi là Tiểu Ma Tử, không có tên nào khác.

- Ngươi bao nhiêu tuổi rồi, Tiểu Ma Tử?

- Mười tám.

- Theo ta cũng không phải cách lâu dài. Sau này ngươi còn phải thành gia lập nghiệp, cưới vợ sinh con, không như những kẻ lang bạt giang hồ như chúng ta.

Vĩnh Dạ thở dài, lắc đầu:

- Ai mà chịu gả cho một tên mặt rỗ vừa nghèo vừa xấu cơ chứ? Phong đại hiệp không cần lo lắng cho tôi.

Phong Dương Hề dừng lại, nghiêm túc nhìn Vĩnh Dạ, nói:

- Ngươi thấy ta trông như thế nào?

Vĩnh Dạ tỉ mỉ đánh giá, hấn không có ngũ quan tuần mỹ như Lý Thiên Thụy, cũng không có ngoại hình thanh tú như Lý Thiên Hựu, càng không có được gương mặt anh tuấn như Nguyệt Phách. Chòm râu che khuất nửa gương mặt trông có vẻ lôi thôi, duy chỉ có đôi mắt là sáng rực, cuốn hút. Nếu nói hấn đẹp trai, chỉ bằng nói hấn tuy nhếch nhác nhưng lại phóng khoáng hào sảng.

Phong Dương Hề thở dài, nghiêm túc nói:

- Ngươi đừng tự ti, chẳng qua chỉ là da ngươi hơi đen một chút, mặt hơi nhiều tàn nhang, nhưng chỉ cần tâm địa lương thiện thì các cô nương tốt đều sẽ tranh nhau gả cho ngươi, nói không chừng còn có thiên kim tiểu thư để mắt tới ngươi ấy chứ. Gã què đóng móng ngựa mấy hôm trước còn cưới được một cô nương mười tám cơ đấy.

Vĩnh Dạ nhớ tới lão què đóng móng ngựa ở ngõ nhỏ sau lưng Tập Hoa phường, hàm răng vàng khè đã rơi mất vài cái, nói chuyện thì thều thào. Lão mà cưới được cô nương mười tám? Vĩnh Dạ lập tức có cảm giác muốn nôn hết phần thịt thò ra ngoài.

Nàng ra sức gật đầu, cảm kích nhìn Phong Dương Hề, nói:

- Được đi theo Phong đại hiệp là phúc của Tiểu Ma Tử. Tiểu Ma Tử hiểu rồi ạ, tuy rằng mặt Phong Dương Hề hơi bản một chút, chòm râu trông hơi nhếch nhác, nhưng tâm địa tốt, ngay cả Mặc Ngọc công tử cũng không đẹp bằng Phong đại hiệp.

Phong Dương Hề ngượng ngùng ho khan hai tiếng, so sánh kiểu gì kỳ vậy, đánh đồng hấn với Mặc Ngọc công tử của Mẫu Đơn Viện? Hấn quay mặt đi, nói:

- Tôi Tập Hoa phường rồi, ngươi đi trả ngựa đi.

- Tôi sợ lắm, nơi này Tiểu Ma Tử không dám bước vào nữa đâu!

- Không sao đâu, có ta ở đây, sẽ không sao cả. Ngươi đường đường chính chính đi trả ngựa, sợ cái gì?

Vĩnh Dạ cười khan hai tiếng, trong lòng thầm nghĩ, sao cứ cảm giác như Phong Dương Hề đang chơi khăm mình nhỉ? Nàng chậm chạp dắt ngựa vào Tập Hoa phường.

Trên người vẫn mặc y phục của tiểu tư Mầu Đơn Viện, người trong Tập Hoa phường nhìn nàng như một kẻ điên, ai cũng biết chuyện tên tiểu tư này đêm qua nổi điên cướp ngựa, không khỏi thờ dài, chạy được rồi còn quay lại ư? Không chết thì cũng bị lột da. Đi tới cạnh Mầu Đơn Viện, chẳng ai đếm xỉa gì tới nàng. Vĩnh Dạ quay đầu, Phong Dương Hề đứng cách đó không xa đang dùng ánh mắt khích lệ. Nàng thờ dài, gọi to:

- Ngựa của ai đây? Mau tới nhận về! Hôm qua Tiểu Ma Tử uống nhiều rượu nên cưỡi ngựa đi mất, hôm nay mang tới trả!

Tiếng nàng rất to, có lẽ toàn bộ Tập Hoa phường đều nghe thấy. Nhưng đứng một lát chẳng thấy ai ra nhận. Vĩnh Dạ đi thẳng tới cổng Mầu Đơn Viện, đặt dây thừng vào tay một tiểu tư gác cửa, nói to:

- Ai bị mất ngựa thì tới đây nhận! Tiểu Ma Tử xin đắc tội. – Nói xong rào bước định bỏ đi.

Vừa được mấy bước, sau lưng đã vang lên tiếng gầm giận dữ:

- Tiểu Ma Tử! Khế ước bán thân của ngươi vẫn nằm trong tay lão nương, ngươi chạy đi đâu? Quay lại cho ta!

Khế ước bán thân? Minh ký khế ước bán thân khi nào? Vĩnh Dạ kinh ngạc quay đầu lại, mụ tú bà của Mầu Đơn Viện đang chống nạnh đứng ở cửa, trừng mắt nhìn nàng.

- Ma ma, tôi không lấy tiền công tháng này nữa, hình như tôi chưa từng ký khế ước bán thân thì phải?

- Đây là cái gì? Giấy trắng mực đen lại còn có dấu tay! Luật của An quốc viết rất rõ ràng, lão nương bỏ ra hai lượng bạc mua ngươi về mà ngươi lại dám chạy ư? Bắt lại cho ta! – Giọng tú bà còn to hơn giọng Vĩnh Dạ gấp mười lần, bàn tay béo múp phẩy một cái, năm sáu hộ viện của Mầu Đơn Viện xông ra bao vây nàng.

Vĩnh Dạ nghĩ bụng, cái chủ ý tồi này của Du Li Cốc tuy rằng thối nát nhưng lại rất hữu hiệu, giờ không phải là lúc nói lý. Nàng lại không thể thể hiện võ công trước mặt Phong Dương Hề, chỉ đành ngoác miệng hét lớn:

- Phong đại hiệp cứu mạng! Tôi đâu có ký khế ước bán thân! Cướp người à, cứu mạng với!

- Tiểu Ma Tử, ta ở đây!

Vĩnh Dạ bị hai tên hộ viện xốc nách hai tay, cổ ngoái đầu nhìn:

- Phong đại hiệp cứu mạng!

- Ai da! Vị này chẳng phải Phong đại hiệp danh chấn giang hồ đây sao? Ngài nhìn xem, giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, Tiểu Ma Tử tự nguyện bán thân cho Mầu Đơn Viện chúng tôi với giá hai lượng bạc, Phong đại hiệp nhất định phải phân xử cho tôi! – Mụ tú bà đưa tờ khế ước bán thân tới trước mặt Phong Dương Hề.

Hắn liếc qua, thờ dài nói:

- Tiểu Ma Tử, ngươi đã ký khế ước bán thân thì sao ta dám đưa ngươi đi? Giúp ngươi chuộc thân thì ta lại không có tiền.

- Phong đại hiệp, dù ngài có bạc cũng phải hỏi lão nương có đồng ý hay không! Đây là khế ước chết!

Vĩnh Dạ nhìn hai bọn họ kẻ xướng người họa, trái tim chùng xuống. Không lẽ Phong Dương Hề đã nhận ra mình? Trước mặt hắn nàng luôn tỏ ra yếu ớt bệnh tật, sợ nhất là hắn biết mình chính là thích khách Tinh Hồn. Nhớ lại ngày trước ở Trần quốc đâm hắn một đao sau lưng, bất kể thế nào cũng không dám sử dụng công phu trước mặt Phong Dương Hề. Nếu hắn nhận ra nàng, nàng chỉ đành nghĩ cách chạy trốn thôi. Vĩnh Dạ không sợ hai tên hộ viện bắt mình, nàng đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi Phong Dương Hề, hoặc giả, vào Mầu Đơn Viện, chờ hắn đi rồi sẽ dễ dàng hơn.

Phong Dương Hề thong thả đi tới cạnh nàng, thờ dài:

- Ngươi lấy bạc của người khác, bán thân, sao có thể trở mặt không chịu thừa nhận? Uống công ta còn muốn giúp ngươi làm một người tốt.

Vĩnh Dạ đảo tròn mắt, khổ sở nói:

- Xin lỗi, Phong đại hiệp. Tuy rằng Tiểu Ma Tử xấu xí, nhưng thực sự không muốn ở Mầu Đơn Viện nên mới lừa ngài.

Phong Dương Hề lắc đầu, sắc mặt thoáng buồn:

- Phong mỗ thực lòng muốn giúp ngươi mà lại bị ngươi rắp tâm lừa gạt!

Vĩnh Dạ cúi đầu tỏ vẻ ăn năn, chỉ hi vọng Phong Dương Hề mau dứt, dứt càng xa càng tốt. Nàng càng lúc càng tin rằng Phong Dương Hề là loại nguy

quân tử, ngoài miệng thì nói chuyện nhân nghĩa, nhưng trong lòng toàn nghĩ những điều xấu xa. Ai ngờ giọng điệu Phong Dương Hề đột ngột thay đổi:

- Phong mỗ hận nhất là những kẻ lừa gạt ta, đưa Phong mỗ vào chỗ bất nghĩa! – Nàng nghe thấy tiếng gió ập tới, chưa kịp đẩy tay hai gã hộ viện ra thì một chưởng của Phong Dương Hề đã giáng mạnh vào gáy, khiến nàng ngất đi.

Phong Dương Hề lạnh lùng nhìn nàng, hừ một tiếng, chấp tay nói với tú bà:

- Loại người này tuyệt đối đừng thả ra hại người! Phong mỗ cáo từ!

Mụ tú bà như bất được vàng, luôn miệng tạ ơn hần, đánh mắt ra hiệu, mấy tên hộ vệ nhanh chóng kéo Vĩnh Dạ vào Mẫu Đơn Viện. Mụ đưa mắt nhìn Phong Dương Hề đi xa rồi mới xách váy vội vàng vào trong.

Lát sau, một con bồ câu trắng từ Mẫu Đơn Viện bay ra.

Phong Dương Hề nhìn theo, nhún vai, lẩm bẩm:

- Tiểu Ma Tử, bán người cho Mẫu Đơn Viện thực ra cũng không phải là chuyện xấu.

Theo con bồ câu trắng kia, Phong Dương Hề đuổi theo về phía Bắc, hần nhất định phải điều tra ra sào huyệt của Du Li Cốc ở An quốc. Mẫu Đơn Viện đặt ở chỗ sáng, Du Li Cốc ở An quốc chắc chắn ngụ tại một nơi bí mật. Nghe nói Mặc Ngọc công tử bị bệnh không tiếp khách, hần nghĩ, nhất định Mặc Ngọc đã rời khỏi Mẫu Đơn Viện, hôm nay những tên hộ vệ xông ra đều là những đại hán khỏe mạnh, hiển nhiên bọn họ đã có sắp xếp.

Tiểu Ma Tử mặc dù quan trọng, nhưng tạm thời còn chưa nguy hiểm. Phong Dương Hề nheo mắt đuổi theo con bồ câu trắng, nghĩ khi quay về sẽ cứu nàng ra. Hần không biết khi bồ câu trắng được thả ra, ba cỗ xe ngựa cũng đồng thời rời khỏi cửa sau của Mẫu Đơn Viện.

Cuối cùng bồ câu bay vào lầu trà, đậu trên tay một gã béo.

Phong Dương Hề sững sờ.

Gã béo vui mừng reo lên:

- Tiểu Bạch, người quay về rồi à!

Bên cạnh là một nhóm người xách lồng chim nhìn hần cười:

- Vương viên ngoại ba ngày trước mất nó, com nước không màng, không ngờ hôm nay nó lại quay về.

Phong Dương Hề không nghe tiếp nữa, hần cảm thấy mình vừa phạm một sai lầm rất lớn. Khi hần quay về Mẫu Đơn Viện thì đã thấy một khung cảnh hỗn loạn.

Hần giữ lấy một tên hộ viện ôm tay nải đang định bỏ đi, hỏi:

- Ở đây làm sao thế?

Tên hộ viện đó nhận ra hần, hoang mang nói:

- Ma ma nói Mẫu Đơn Viện không kinh doanh nữa, bảo chúng tôi xem cái gì trong viện đáng tiền thì tự mang đi.

Bà ta đâu?

- Đi rồi, đi từ một canh giờ trước.

Phong Dương Hề nhìn ba vết bánh xe in trên mặt đường, tim đập gấp gáp, hần cảm giác như mình vừa đánh mất thứ gì đó rất quan trọng.

Lý Thiên Hựu và Đoan Vương chia làm ba đạo quân đuổi theo ba vết bánh xe ra tới ngoại thành, phát hiện ba chiếc xe ngựa đã bị vứt bỏ.

Đoan Vương nhìn xe ngựa, nghiêm mặt ra lệnh:

- Đóng cổng thành, Kinh Đô giới nghiêm.

Thiên Hựu nhìn Đoan Vương định nói gì đó, ông liếc nhìn y, nói:

- Ý của Hoàng thượng, Mẫu Đơn Viện một khi có biến thì chúng ta sẽ hành động.

Bầu không khí ở Kinh Đô trở nên vô cùng khẩn trương.

Phiêu Ky, Hùng Cừ, Báo Ky, Vũ Lâm, Xạ Thanh, Thứ Phi, lục vệ đều nhanh chóng kiểm soát bốn cửa của Kinh Đô, sau cảnh hỗn loạn, Kinh Đô trở nên yên tĩnh một cách đáng sợ, con phố dài không một bóng người, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của từng đội binh sĩ đi tuần tra và tiếng khóc lóc của

trẻ con thì thoảng vọng ra từ nhà nào đó.

Ba ngàn Vũ Lâm Vệ phong tỏa cung thất các nơi. Tất cả đều được hoàn thành chỉ trong khoảnh khắc.

Các binh sĩ gõ thanh la đi dọc đường truyền lệnh:

- Phụng mệnh Đoan Vương, kẻ nào còn kinh doanh đều giết! Kẻ nào tự ý ra ngoài, giết! Kẻ nào giấu gian tặc, giết!

Có một thái giám Đông cung ý vào sự sùng tín của Hoàng hậu và Thái tử, tự mình xung phong ra ngoài cung thăm dò tin tức, vừa mới bước chân ra khỏi cửa cung đã bị tên xuyên ngang cổ họng.

Còn các Tả hữu vệ soái của Đông cung chỉ tập trung được một nửa, cố gắng đóng cửa cung, bảo vệ Thái tử.

Lý Thiên Thụy trong bộ khôi giáp hoàn toàn không ngờ sự việc lại thay đổi nhanh chóng đến thế. Cho dù là tin tức lọt ra từ Đoan Vương phủ hay từ phủ Hựu thân vương đều không có bất cứ điều gì dị thường. Đoan Vương Lý Cốc đột nhiên ra lệnh này, Dụ Gia Đế đang bệnh nặng thì vẫn sống yên lành ở Long Tường Cung.

- Lý Cốc muốn tạo phản sao? – Từ kẽ răng rít ra một câu, Lý Thiên Thụy rút thanh bảo kiếm sáng loáng, lạnh lùng nói với Đông cung Tả hữu vệ soái. – Lý Cốc ý mình quyền cao chức trọng, được phụ hoàng tin tưởng, dám điều động cấm quân phong tỏa cung cấm. Hắn bụng dạ khó lường, định nhân lúc phụ hoàng bệnh nặng để ép cung. Thay vì ngồi đây bó tay chịu trói, chi bằng xông ra khỏi Đông cung để tìm đường thoát.

Đông cung Tả hữu vệ soái đương nhiên coi Thái tử là người đứng đầu, nhưng điều họ không ngờ được rằng, khi họ bảo vệ Thái tử chậm chậm mở cửa cung, đang định chặt vẫn cấm quân thì trước cửa cung đã có một hàng cung nô chờ sẵn.

Lý Thiên Thụy gạt mình, trận thế này rõ ràng là muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Thống lĩnh Vũ Lâm Vệ họ Trương, là cháu của Trương thừa tướng, xuất thân thế gia, ôn tồn mỉm cười nói với Lý Thiên Thụy:

- Thái tử xin hãy bình tĩnh. Đoan Vương Thế tử Vĩnh An Hầu vừa về kinh đã bị bắt cóc, Vương gia thương con nên hành động hơi quá khích. Thái tử cứ ở Đông cung nghỉ ngơi, quản lý tốt các thị vệ Đông cung. Vương gia sẽ đích thân tới nói chuyện phải trái với Thái tử. – Câu này hình như nghe hơi ngông cuồng, Lý Thiên Thụy cười lạnh:

- Chẳng lẽ Hoàng thượng, Hoàng hậu và ta đều không bằng một Vĩnh An Hầu? Hoàng thúc không coi Hoàng thượng ra gì nữa phải không?

Hắn nói không sai, những câu này mà để Dụ Gia Đế nghe thấy có lẽ cũng sẽ tức giận đến nhảy dựng lên. Trương thống lĩnh vẫn kiên trì nói lại một lượt, trong lòng thở dài, nếu Đoan Vương không có lời giải thích hợp lý thì hắn sẽ phải chịu tội mưu nghịch tạo phản, tru di toàn gia.

Nhưng Đoan Vương là con rể của Trương Thừa tướng, hắn cũng là người của Đoan Vương. Ông ta là người có uy vọng trong quân, Trương thừa tướng cũng ngầm đồng ý, Kinh Đô giới nghiêm, kinh kỳ lục vệ không những phong tỏa đường phố, không chế công thành, mà còn bao vây phủ đệ của bách quan. Nghe nói mấy viên ngôn quan xông ra khỏi phủ đòi tới Ngọ môn xin Hoàng thượng quyết định việc này đều đã bị chặt đầu ngay trên phố.

Lý Thiên Thụy không hay biết việc này, vẫn gân cổ lên gào:

- Ta không tin văn võ bá quan để mặc cho Hoàng thúc làm bừa! Con trai ông ta mất tích mà lại dám dùng Vũ Lâm Vệ phong tỏa cung cấm, ông ta đang muốn tạo phản!

Trương thống lĩnh không tiếp lời, chấp tay hành lễ:

- Mạt tướng phụng lệnh, bất kể là ai, dám bước ra khỏi cổng cung đều giết!

- Hoàng hậu nương nương xuất cung cũng giết sao? – Lý Thiên Thụy hỏi xong, mặt đầy hung dữ.

Đông cung Tả hữu vệ soái và Vũ Lâm Vệ đều cảm thấy hoang mang. Bất kể là ai? Chẳng lẽ cũng bao gồm cả Hoàng thượng?

- Lão thần tham kiến Thái tử điện hạ. – Một giọng nói ôn hòa vang lên, Trương Thừa tướng trong bộ quan phục màu nâu cùng mấy vị đại thần xuất hiện ở cổng Đông cung. – Lão thần phụng chỉ tới gặp điện hạ. Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, sự việc xảy ra đột ngột, có thể tha thứ. Xin Thái tử hãy quản lý các thị vệ Đông cung, đừng gây xung đột với Vũ Lâm Vệ. Khâm thủ.

Lý Thiên Thụy ngỡ ngàng ngẩn đầu, thấy mấy vị đại thần tới đây đều là các trọng thần trong triều, bình thường nổi tiếng thanh liêm, không hề nhúng tay vào cuộc tranh giành quyền lực giữa hắn và Lý Thiên Hựu, trong lòng thấy hơi an tâm, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng bất mãn vì các Vũ Lâm Vệ sử dụng cung nô trước cửa cung của mình. Trong thời gian ngắn đã điều động đủ đội cung nô thì không thể không nói Đoan Vương đã có chuẩn bị từ trước. Hắn kiên nhẫn hỏi Trương Thừa tướng:

- Lão đại nhân, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

- Du Li Cốc câu kết với Trần Quốc âm mưu hành thích Hoàng thượng khi người bệnh nặng, bắt đấng dĩ mới phải phong tỏa các cung. Đoan Vương đang đích thân dẫn cấm quân đi điều tra, có lẽ không lâu nữa sẽ tới Đông cung. Vì không thể để thích khách bỏ trốn nên xin Thánh chỉ thực hiện vườn không nhà trống.

Lý Thiên Thụy thờ phào một hơi, Du Li Cốc sao? Chẳng lẽ bọn họ đã triển khai hành động? Hắn nghĩ kỹ lại cảm thấy không đúng, kế hoạch hình như không phải là hành thích, hay việc này đã có thay đổi nên vạn bất đắc dĩ mới phải ra chiêu hành thích? Cống cung đã bị phong tỏa, Lý Thiên Thụy trầm mặc giây lát, cười nói:

- Thế thì ta yên tâm rồi, phiền lão đại nhân phải tới tận đây. Không biết bệnh tình của phụ hoàng thế nào? Thiên Thụy hôm nay vẫn chưa tới thỉnh an người.

- Hoàng thượng đang ở Long Tường Điện, Thái tử cứ an tâm. — Trương Thừa tướng chấp tay rồi cùng các vị đại thần phát áo rồi đi.

Lý Thiên Thụy nhìn hàng cung nô ở cổng Đông cung, ra lệnh đóng cổng.

Giờ Dậu, trong Long Tường Cung.

Phía sau tấm màn dày thi thoảng lại vang lên tiếng ho khe khẽ.

Dụ Gia Đế nửa nằm nửa ngồi trên giường, xương gò má nhô cao, sắc mặt xám xịt.

Đoan Vương quỳ trước giường, lo lắng nhìn ngài.

Chiếc khăn lụa màu vàng được mở ra, vết máu đỏ trên đó khiến người ta kinh tâm động phách.

Dụ Gia Đế nhìn ánh nến xuất thần, trong cung điện rộng lớn này chỉ có Đoan Vương và một nội thị thân cận Vương Phúc hầu hạ. Con trai ngài đâu? Thiên Tường ở Tần Xuyên xa xôi, Thiên Hựu ở ngoại cung tuần thị, không có một phi tần nào ở bên. Ngài hi vọng điều gì? Con cháu đầy nhà để ngài không phải ra đi một cách cô đơn ư? Vốn là việc đã nằm trong dự đoán mà ngài vẫn không tìm được, bật hỏi:

- Hôn sự của Thiên Tường đã định chưa?

- Dạ, tháng Mười năm nay sẽ đón Tứ tiểu thư của An gia.

- Tháng Mười... - Dụ Gia Đế thờ dài, ngài không chờ được tới ngày đó rồi. — Thông báo cho Bộ Lễ đổi lịch, hoàn tất hôn sự trong vòng trăm ngày, chứ nếu chờ mãi tang thì phải mất ba năm.

- Vâng. — Đoan Vương nghe vậy, sống mũi cay cay.

- Thiên Hựu cũng cần như thế. Nước không thể một ngày vô hậu, trong vòng trăm ngày nó buộc phải lập hậu, không thì phải chờ ba năm nữa. — Đoan Vương nghe xong có chút kinh ngạc.

- Thiên Hựu... - Ông không biết Hựu thân vương đã định hôn sự với ai, lòng trở nên bất an.

Dụ Gia Đế không đáp, nhưng nhận ra sự bất an của Đoan Vương, ôn tồn hỏi:

- Vĩnh Dạ vẫn không có tin tức gì sao?

- Hoàng thượng bảo trọng sức khỏe, Vĩnh Dạ không có tin gì lại là chuyện tốt. — Đoan Vương nhớ lại trận thích sát ở chùa Khai Bảo, Vĩnh Dạ từ Trần quốc trở về nhưng không thể về nhà, âm thầm do thám tin tức của Du Li Cốc, nay đã rơi vào tay địch. Trong lòng ông khó chịu dẫu thường, nhưng không muốn để Dụ Gia Đế lo lắng, bèn cúi đầu cười đáp.

- Bao lâu rồi?

- Nó không sao.

Dụ Gia Đế thở hổn hển, rút Thánh chỉ ở dưới gối ra:

- Tối nay đi, không thể kéo dài được nữa. Chúng dám hạ thủ với khanh, hiển nhiên là không chờ được nữa rồi. Trẫm... cũng không chờ được nữa.

Đoan Vương đón lấy, khẽ nói:

- Hoàng thượng an tâm, mọi việc đã sắp xếp xong. — Ông đang định rời đi thì lại chần chừ giây lát, nhìn gương mặt gầy gò của Dụ Gia Đế, lên tiếng. — Hoàng huynh, thần đệ muốn xin một đạo Thánh chỉ cho Vĩnh Dạ.

Dụ Gia Đế ngạc nhiên nhìn ông, dường như cảm thấy Đoan Vương không nên nói điều này.

- Tính khí Vĩnh Dạ quật cường, thần chỉ có mình nó là con. — Đoan Vương đáp. Ông nghĩ bụng, Hoàng thượng vẫn không biết Vĩnh Dạ đã học được võ công ở Du Li Cốc, nếu biết, e rằng ngài sẽ chán ghét nằng nặc. Nhớ tới Du Li Cốc, rồi lại nhớ tới việc Dụ Gia Đế nói Thiên Hựu phải hoàn thành hôn sự trong vòng trăm ngày, ông muốn nhân cơ hội này xin một đạo Thánh chỉ để phòng thân.

Dụ Gia Đế thờ dài:

- Ta biết, khanh không muốn bị cuốn vào chính sự triều đình, chẳng lẽ khanh không tin tưởng Thiên Hựu?

- Có còn hơn không.

- Ha ha, khanh thật là... - Dụ Gia Đế ho khẽ một tiếng rồi đáp – Được, ta biết khanh thương nó, chỉ sợ nó chống đối Thiên Hựu. Thiên Hựu nói với ta rằng nó rất thích con gái khanh, khanh không cần quá lo lắng.

- Nhưng sau này Thiên Hựu sẽ thành Hoàng đế!

Dụ Gia Đế khựng lại, ho hai tiếng rồi cười:

- Đúng thế, làm người bên cạnh Hoàng đế rất đáng sợ, nếu không thì đâu có câu “gần vua như gần hổ”? Ví như hai chúng ta huynh đệ tình thâm mà đệ vẫn cố để không bị kéo vào cuộc tranh đua hoàng quyền. Nhị đệ, Hoàng vị ta đã ngồi, ta lại thấy ngưỡng mộ đệ. Năm xưa đệ nói chí của mình là ở mỹ nhân chứ không phải giang sơn, từ bỏ Hoàng vị. Đệ nói, ta có nên cho Thiên Hựu một cơ hội lựa chọn không? Nó là Hoàng đế, nó cũng có người mà nó thích.

Ngài không xưng “trẫm” mà dùng ngữ khí bình thường để hỏi Đoan Vương, điều này khiến ông thấy lòng ấm áp, cảm giác như được quay về những ngày tháng thân thiết xưa kia giữa hai huynh đệ.

Đoan Vương ngậy người, trầm mặc rất lâu:

- Vĩnh Dạ không thích nó.

- Năm xưa... Vương phi cũng thích đệ sao? Chẳng phải vì đệ cứ bám lấy nàng sao? Thế mà cũng nói! – Dụ Gia Đế dường như cũng nhớ lại cảnh tượng năm xưa hai huynh đệ cấu kết nhau làm việc xấu, tới chỗ Trương Thừa tướng ép hôn, ho vài tiếng, mặt đỏ bừng lên.

- Hoàng huynh! – Đoan Vương thẳng lưng quỳ trước mặt Dụ Gia Đế, tiếng gọi ấy hết như lời khẩn cầu năm xưa xin được lấy Vương phi. Đoan Vương cúi đầu nhẹ giọng nói, - Lâu nay thần đã muốn định hôn sự cho Vĩnh Dạ.

Dụ Gia Đế kinh ngạc, sừng sốt, ít nhiều cũng thấy có chút không vui. Nhìn thần sắc Đoan Vương thì biết là thật, thờ dãi nói:

- Chẳng lẽ còn có ai tốt hơn Thiên Hựu sao?

- Hoàng huynh! – Đoan Vương đi bằng đầu gối lại gần, dựa sát vào Dụ Gia Đế nói khẽ.

Dụ Gia Đế nghe vậy ngỡ ngàng, rất lâu sau mới thờ dãi:

- Khó xử cho đệ quá, phải nghĩ ra một cách lưỡng toàn như vậy. Nhưng Vĩnh Dạ có thích người đó không? Nếu Vĩnh Dạ thích Thiên Hựu thì sao? Ta thấy, chuyện của con cái đệ đừng lo lắng nữa, đệ vì Vĩnh Dạ, ta cũng vì Thiên Hựu mà thôi. Ta sẽ cho đệ một đạo Thánh chỉ, để Thiên Hựu không được miễn cưỡng nó, được không? Có điều, đệ phải cho Thiên Hựu một cơ hội, như năm xưa ta đã cho đệ một cơ hội!

Hai huynh đệ lúc này đã không còn giữ thân phận Hoàng đế và thần tử, mà là hai người cha, một người vì con gái, một người vì con trai.

- Đa tạ Hoàng huynh. – Đoan Vương biết đây đã là nhượng bộ cuối cùng của Dụ Gia Đế.

Dụ Gia Đế dường như cũng an tâm, xua tay.

Đoan Vương tạ ân rồi cầm hai đạo Thánh chỉ ra ngoài, đoạn quay đầu lại, đập đầu với Dụ Gia Đế ba lần, hành đại lễ. Khi đứng lên thấy Dụ Gia Đế mỉm cười nhìn ông, thờ dãi, lúc này mới ngậm lệ ra khỏi Long Tường Cung. Ông biết, đây là lần cuối cùng ông gặp Dụ Gia Đế rồi.

Tiếng gió vắng tới, Dụ Gia Đế nghiêng tai lắng nghe.

Trong Long Tường Cung, đĩa nến Cửu Long đột nhiên kết thành một bông hoa lửa lớn rồi bùng lên.

Tâm trạng trầm tư của Dụ Gia Đế bị âm thanh khe khẽ này đánh thức. Ngài ngẩng đầu lên hỏi:

- Hoàng hậu đi nghỉ chưa?

Vương công công chấp tay đứng hầu:

- Có lẽ là chưa ạ.

Dụ Gia Đế ngồi dậy:

- Thay đồ cho trẫm, tới Phụng cung.

Vương công công giật mình, đang định khuyên nhủ thì Dụ Gia Đế đã xuống giường. Ông vội vàng gọi nội thị vào hầu hạ ngài thay y phục. Thấy phản thất

lưng lại rộng ra một chút, trong lòng không khỏi chua xót, buột miệng:

- Ngoài kia mưa rồi, Hoàng thượng, hay là, để mai...

Dụ Gia Đế nhìn ra ngoài điện, ngày mai? Ngài thờ dài, chống chọi được tới hôm nay, sợ rằng nếu không đi thì không còn cơ hội nào nữa rồi:

- Đi đi!

Hoàng đế đột ngột giá lâm khiến Hoàng hậu bối rối.

Ngoài kia Vũ Lâm Vệ đã phong tỏa cổng cung, mưa gió toát trời, khiến bà cảm thấy vô cùng bất an. Nay Dụ Gia Đế tới, không biết nên mừng hay lo, bà chậm chậm quỳ xuống hành lễ. Tà váy dài như đuôi chim phượng xòe ra trong điện, tư thế vẫn như thường ngày, mỹ lệ, nho nhã.

Dụ Gia Đế không đỡ bà dậy, ngồi xuống sập nhìn Hoàng hậu. Ánh mắt tràn ngập hồi ức.

Rất nhiều năm trước, ngài cũng từng thích bà. Thích sự kiều ngạo, xinh đẹp, hoạt bát của bà, vậy mà vì sao giờ đây gương mặt mỹ lệ ấy lại không thể nào thu hút được hứng thú và sự sùng ái của ngài? Dụ Gia Đế thở nhẹ một hơi:

- Đứng lên đi!

Hoàng hậu đã chờ tiếng ấy rất lâu, chờ tới khi sợi dây trong lòng gần như đã đứt. Bà ngẩng đầu lên, khuôn mặt hoen nước mắt:

- Không cần nữa, Hoàng thượng muốn nói gì xin cứ nói thẳng.

- Hoàng hậu lúc nào cũng quật cường như thế... - Ngón tay gõ nhẹ xuống sập, thần sắc hòa ái của Dụ Gia Đế vẫn không thay đổi, không buồn cũng không vui. Ngài trầm ngâm giây lát rồi mới chậm rãi nói:

- Trẫm không sống được bao lâu nữa, uống thuốc cố gắng duy trì, đến hôm nay đã như ngọn đèn cạn dầu, Hoàng hậu biết không?

Toàn thân Hoàng hậu run rẩy:

- Hoàng thượng sức khỏe còn tráng kiện, sao lại... nói thế?

Dụ Gia Đế đứng lên đi tới trước mặt bà, cười nhẹ:

- Hoàng hậu thực sự không biết ư?

Hoàng hậu im lặng. Ngài sắp chết rồi, sao bà có thể không biết. Hai tháng trước, Dụ Gia Đế tan buổi triều sớm thì ho ra máu, suốt nửa tháng qua Đao Vương đã nghĩ ra không biết bao nhiêu cách để khôi phục tinh thần cho ngài. Hoàng hậu thăm nghĩ, ngự y và Hôi Hôn đều nói Dụ Gia Đế bị bệnh lao, chỉ cần liên tục ho ra máu thì sẽ vô phương cứu chữa. Suốt một tháng qua, không biết đã bao lần bà nhìn thấy Dụ Gia Đế ho ra máu tươi, nhìn ngài ngày càng gầy đi, làn da vàng vọt không hồng lên một cách bình thường được nữa, bà nghĩ, không bao lâu nữa, mọi thứ sẽ kết thúc.

Vạt áo vàng kim dừng lại trước mặt Hoàng hậu, gấu áo thêu sóng biển cuộn cuộn, rồng vàng đùa nước vô cùng sống động, Hoàng hậu cặp mắt nhìn con rồng nhẹ nhàng múa vuốt như chực xông về phía mình, lòng ngực đầy cảm giác áp bách khó chịu. Miệng bà vẫn nói:

- Hoàng thượng mệnh cùng trời đất... chắc chắn sẽ vạn thọ vô cương!

- Ha ha! – Dụ Gia Đế cười lớn, tiếng cười khiến Hoàng hậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt gầy gò vẫn giữ được vẻ kiều ngạo thời trẻ, tim bà thoáng run rồi lại cúi đầu xuống.

Dụ Gia Đế ngưng cười, ngồi xuống nâng cầm Hoàng hậu lên, nhàn nhạt nói:

- Hoàng hậu đang nghĩ, chỉ mong trẫm chết sớm đúng không?

Ngài cảm nhận được rõ ràng Hoàng hậu đang rút về sau, nhưng bàn tay vẫn không rời, nói rõ từng tiếng:

- Vĩnh Dạ bị bắt, Hoàng đế không dám hành động, Thiên Hựu không ai hỗ trợ, trẫm chết, Thái tử kế vị. Hoàng hậu đang nghĩ đến chuyện này phải không?

- Hoàng thượng đừng nói bừa, thần thiếp... sao dám nghĩ thế?

- Hoàng hậu tưởng rằng có Du Li Cốc nhận sự ủy thác của nàng thì có thể kê cao gối mà ngủ rồi sao? Thái tử, Đông cung đã bị bao vây, Hoàng đế mang Thánh chỉ của trẫm đi rồi.

Thanh âm của Dụ Gia Đế cũng suy yếu như sắc mặt ông, Hoàng hậu nghe mà cảm giác như tiếng từ địa ngục vọng về. Bà gạt mạnh tay Dụ Gia Đế ra, loạng choạng đứng lên, chỉ mặt ngài mà quát:

- Nó cũng là con trai của ngài, sao ngài lại tàn nhẫn như thế? Vì sao lại đối xử bất công với Thiên Thụy như thế?

- Bất công? – Dụ Gia Đế từng bước áp sát Hoàng hậu, nhất thời toàn thân như có được sức mạnh, bệnh tật, đau đớn dường như đã lùi xa. Chờ bao nhiêu năm cuối cùng cũng chờ được ngày này, rốt cuộc trong mắt ông cũng lóe lên hận ý. – Ta thực sự bất công với nó? Tàn nhẫn với nó? Nó là con trai của trẫm... Sau khi Lý phi mang thai, trẫm chỉ tới Phụng cung một lần, lần đó đã có Thiên Thụy? Nàng lừa trẫm say rượu rồi tưởng rằng trẫm không biết gì sao? Trên người nó có điểm nào giống trẫm? Đích tử của Hoàng hậu, nực cười! Thiên Hựu tâm tư thâm trầm, Thiên Tường ngoài mặt hào sảng nhưng cũng không phải hạng vừa, nhưng thứ duy nhất chúng không có chính là sự độc ác, tàn bạo của Thái tử!

Hoàng hậu hốt hoảng lùi về sau, tà váy dài cuốn vào chân, ngã nhào xuống đất, trâm vàng rơi xuống, mái tóc dài xõa ra, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy tuyệt vọng và thống khổ:

- Đúng, nó không phải là con ngài. Thế nhưng vì sao? Thiếp không tốt sao? Huynh trưởng của thiếp quanh năm ở Tần Xuyên, vì ngài chống lại binh mã nước Tề, mười bốn tuổi thiếp đã gả vào phủ Thái tử kết hôn với ngài, vì sao ngài còn có thêm Lý thị, Trương thị?

- Đó chính là nguyên nhân nàng phản bội trẫm? – Dụ Gia Đế đại nộ. Gương mặt ông lóe lên một sắc hồng dị thường, ho một tiếng, máu tươi bắn lên hoàng bào.

- Thiếp là Hoàng hậu, vậy mà phải chứng kiến Lý thị mang thai trước, ngài bảo thiếp còn thể diện nào? Thiếp nhìn về mặt rạng ngời hạnh phúc của Lý thị rồi lại nhìn ánh mắt ngài nhìn ả, thiếp cũng muốn có một đứa con! Năm đó, là mùa thu phải không, Hoàng thượng? Còn nhớ mùa thu năm đó đi thưởng cúc không? Từ đằng xa thiếp đã thấy ngài nắm tay Lý thị, hái cho ả một bông cúc vàng, mà thiếp chỉ có thể rời đi... Thiếp đi bao xa ngài không biết, thiếp đi bao lâu ngài cũng không biết! Ha ha! – Hoàng hậu đột nhiên bật cười lớn. – Ngài không thể ngờ rằng Hoàng đế An quốc du ngoạn, thị vệ cấm quân trùng trùng bảo vệ mà lại có người xuất hiện trong bụi hoa, bắt cóc Hoàng hậu của ngài!

Hoàng hậu lộ vẻ bi ai, thế nhưng gương mặt mỹ lệ lại lóe lên ánh sáng khác thường. Bà thì thảo tự nói:

- Hẳn xuất hiện giữa những đóa hoa, lặng lẽ nhìn thiếp, thiếp cũng lặng lẽ nhìn hân... Khi rời đi, hân đã nói với thiếp rằng, nếu có chuyện gì thì có thể tìm Du Li Cốc. Thiếp mang trong mình giọt máu của hân, thiếp là một người mẹ, thiếp buộc phải giúp Thiên Thụy đăng cơ Thái tử, làm Thiên tử.

- Nàng nằm mơ! – Dụ Gia Đế quát lớn, cả người kịch liệt run rẩy. – Nàng là bậc mẫu nghi thiên hạ mà lại dấn thân với một nam nhân không quen biết!

Hoàng hậu ngồi trên mặt đất, vuốt mái tóc dài, cười si mê:

- Nhưng mà, Hoàng thượng, ngài lại để Hoàng hậu của ngài nuôi con cho người khác hai mươi hai năm trời, điều gì đã khiến ngài ảm đạm đến thế? Vì binh mã của La gia sao? Hay là ngài âm mưu thôn tính cả thiên hạ? Nam nhân mà thiếp không quen, chẳng lẽ ngài cũng không quen sao? Ngài thực sự không quen hân? Hân chẳng lẽ không phải người của Lý gia, không chảy chung một dòng máu với ngài ư? Chẳng lẽ con trai của Thánh tổ chỉ có ngài và Đoan Vương thôi sao?

Dụ Gia Đế giật dừ đến mức chân tay run rẩy, nhưng nụ cười phát ra lại vô cùng lạnh lẽo:

- Nghiệt chủng của Thánh tổ năm xưa khiến hai huynh đệ ta phải gánh trên lưng, khiến ta ảm đạm suốt hai mươi hai năm! Nói thật cho nàng biết, kẻ đó ở ngay trong Đoan Vương phủ, làm một hạ nhân, làm một nô tài! Cùng một dòng máu chưa chắc đã cao quý như nhau!

Lời này khiến Hoàng hậu hét lên:

- Không! Chẳng... sao chẳng có thể là một hạ nhân? Ngài, các người hiếp người quá đáng!

Tiếng hét lạnh lạnh như mũi tên bay vút lên bầu trời Phụng cung, tình nguyện chớp mắt bị xé rách, hóa thành một tia chớp, sấm chớp vang rền.

Bên trong Phụng cung không một bóng người, những ngọn nến bập bùng cháy, giọt nến đỏ rực như nước lũ tràn bờ, những cái bóng như quái thú trên tường đang ép về phía Hoàng hậu, khiến bà thờ hồn hèn, muốn hít thêm chút không khí tươi mới.

Bà sợ hãi nhắm mắt, hoa cúc rừng nở rực rỡ, một thiếu niên áo trắng với gương mặt thanh tú đứng trước mặt bà, ánh mắt thâm nhiên. Bà kinh ngạc quay đầu, xung quanh không một thị tòng, lúc này mới nhớ ra mình đã dấn thân không cho ai theo làm phiền.

Hân không ép buộc bà, chỉ nhẹ nhàng nắm tay bà, khoảnh khắc ấy bà không biết mình vì muốn báo thù hay là đã thuận phục trước khí độ tuấn lãng khôi ngô của người đó.

Một người cao quý như thế mà phải làm một hạ nhân, một nô tài!

- Thiếp không tin! – Hoàng hậu nghiêng răng, thò ra đầy máu tanh.

- Trẫm không làm gì hân, hân tưởng trẫm không biết, tưởng trẫm không biết năm xưa đã có một yêu nghiệt là hân! Tự hân xin vào Đoan Vương phủ, Nhi đệ cũng cảm thấy không bình thường. Dung mạo của hân, hân tưởng rằng không ai biết dung mạo của mẫu thân hân ư? Bức tranh của tiện tì kia còn do đích thân trẫm và Nhi đệ đặt vào quan tài của phụ hoàng, ngay cả Thái hậu cũng không hay biết! – Dụ Gia Đế trở nên kích động, bàn tay run rẩy chỉ mặt Hoàng hậu, quá khứ như con lũ xâm chiếm lấy trái tim ngài. Ngài thờ hồn hèn mấy hơi, gân xanh trên trán nổi lên rõ mồn một.

- Vì sao? Chẳng chẳng phải là huynh đệ của các người sao? Vậy mà các người lại... lại để chàng làm một hạ nhân trong Đoan Vương phủ?

Chưa từng nghĩ tới sao? Dụ Gia Đế và Đoan Vương cũng từng nghĩ tới việc cho hân một chức tước, để hân cả đời phú quý, nếu không phải phát hiện ra

hắn câu kết với Du Li Cốc.

- Hắn xông vào hoa viên chẳng qua là vì muốn thích sát trẫm, bởi vì hắn tâm tư thâm độc nên thay đổi kế hoạch... Hắn hận trẫm, cảm thấy sỉ nhục trẫm còn thỏa mãn hơn là giết trẫm! Trẫm tha cho hắn là vì Du Li Cốc sau lưng hắn. Trẫm muốn xem hắn vọng tưởng dựa vào Du Li Cốc liệu có thể đánh đổ giang sơn của trẫm không! Trẫm vờ như không biết, mặc cho hắn hầu hạ trong Đoan Vương phủ, thậm chí trẫm còn để con trai hắn lên làm Thái tử. Các người tưởng rằng như thế là hắn có thể thuận lợi cướp được Hoàng vị của trẫm ư?

Ngài đứng từ trên cao cúi đầu nhìn Hoàng hậu, nhìn gương mặt bà dường như trong phút chốc hóa già nua. Thân thể ngài run rẩy, cười khinh miệt:

- Thiên Tường tới Tần Hà đã lâu, mục đích là để thay thế huynh trưởng của nàng; ở Kinh Đô, Thái sư phủ và phủ đệ của các quan viên quy phục Thái tử đều đã bị bao vây trùng trùng, phụ thân và toàn tộc của nàng không ai có thể thoát được. Ta vốn định chờ thêm, chờ đến tháng Tám công chúa Trần quốc xuất giá. Khi Vinh Dạ cưới được nàng ta, đó chẳng phải là thời cơ tốt nhất để các người giết Hoàng đế, gây ra cung biến sao? Chỉ tiếc rằng ta không sống được tới ngày ấy nữa rồi, Vinh Dạ bất tin, ta không thể khiến Hoàng đế khó xử. Trước khi chết, ta buộc phải kết thúc việc này!

Giọng ngài âm vang như tiếng sấm ngoài kia âm ầm bùng nổ, phá hủy phòng tuyến cuối cùng của Hoàng hậu. Con rồng với ngũ trảo trên hoàng bào xông về phía bà. Mộng tưởng suốt hai mươi hai năm trong chớp mắt bị long trảo xé nát vụn.

Tia hi vọng cuối cùng trong mắt Hoàng hậu biến mất, sắc mặt trở nên u ám:

- Thì ra ngài biết hết tất cả! Tất cả đều nằm trong tính toán của ngài, ngài... ngoài mặt hiền minh dịu dàng, thực tế lại vô cùng tàn nhẫn! Nếu ngài hận thiếp, ngài giết thiếp, thiếp cũng không oán hận, vì sao ngài... vì sao lại đưa Thiên Thụy lên mây rồi lại đạp nó xuống địa ngục? Ngài giấu tất cả mọi người suốt hai mươi hai năm chỉ để chờ ngày hôm nay!

Trong tiếng hét xé họng, bà nhìn thấy sự vui vẻ trên gương mặt Dụ Gia Đế, gương mặt vàng vọt gầy gò ánh lên sắc hồng của sự hưng phấn thỏa mãn. Trái tim bà chùng xuống, đứng bật dậy định lao ra khỏi cung.

Chát! Một cái tát giáng mạnh lên mặt bà. Hoàng hậu mặt mũi tối sầm, bật ho rồi ngã rạp xuống đất.

- Đúng, ta chờ ngày hôm nay, chờ để nhìn hai người cách Hoàng vị ngày càng gần, cũng như hắn năm xưa, tưởng rằng có sự sủng ái của Thánh tổ, được vào cung và thậm chí là ngồi lên Long ý! Gần ngay trước mắt, tưởng vươn tay là có thể chạm tới, nhưng rồi lại phải giương mắt nhìn nó vượt mắt! Hắn như thế, con trai hắn cũng vậy!

Một ngụm máu thổ ra. Hai mươi hai năm, cuối cùng Dụ Gia Đế cũng trả được mối hận này, hết như thân thể dính dấp mồ hôi nay được gột sạch một cách sáng khoái. Ngài lau vệt máu nơi khóe miệng, nhìn Hoàng hậu, tàn nhẫn nói:

- Lý phi không đẹp bằng nàng, Trương phi không thông tuệ bằng nàng, cho dù là Lâm Bảo Lâm, Trần mỹ nhân cũng không cao quý đoan trang như nàng, họ thậm chí còn không bằng một nửa của nàng, nhưng trẫm thích họ, không hề có hứng thú với nàng.

Sự hòa ái suốt bao năm của Dụ Gia Đế đã không còn nữa.

Hoàng hậu bật chặt hai tai, bà thực sự không thể ngờ được rằng, thân thể của Lý Thiên Thụy đã không còn là bí mật từ hai mươi hai năm trước, việc của bà với người đó cũng không còn là bí mật. Trong khoảnh khắc, chẳng còn lại gì nữa. Bà nhớ tới Du Li Cốc, bật cười:

- Nếu Du Li Cốc dễ đối phó như vậy thì đã không còn là Du Li Cốc nổi danh thiên hạ rồi.

- An quốc, Trần quốc và Tề quốc, chẳng lẽ ba nước hợp lực còn không tiêu diệt nổi Du Li Cốc? Thực lòng cho nàng hay, Hoàng đế ba nước đã ký ước thư liên thủ lần đầu tiên, mục đích là để tiêu diệt Du Li Cốc, kẻ dẫn bọn họ bước vào cái bẫy này chính là nàng. – Dụ Gia Đế thờ dài, một tổ chức thích khách nổi danh thiên hạ có thể công khai mở Mâu Đơn Viện ở đô thành các nước để nhận nhiệm vụ. Không một vị đế vương nào chấp nhận cho sự tồn tại đầy thách thức ấy.

Hoàng hậu khựng lại, hồ như không hiểu ý của Dụ Gia Đế.

- Nàng còn không hiểu sao? Du Li Cốc dọc ngang thiên hạ, bao lâu nay không tìm được đường vào, còn nàng và hắn, bao gồm cả Lý Thiên Thụy đều là những mối câu tốt nhất. Du Li Cốc tham lam tưởng rằng có thể chấp chương quyền lực của An quốc chúng ta, làm gì có chuyện không mắc bẫy? Chúng ta chỉ chờ các tinh anh của bọn họ tiến vào Kinh Đô và xông vào hoàng thành này!

Một tia chớp rạch ngang bầu trời, Hoàng hậu tức thì hiểu ra. Bà và hắn định mượn thế lực Du Li Cốc để cướp Hoàng vị của An quốc, Dụ Gia Đế băng hà, Thiên Thụy kế vị, giết Đoan Vương, Du Li Cốc sẽ nắm trong tay một vị Hoàng đế bù nhìn. Vì kế hoạch này, Du Li Cốc đã hao tổn nhân lực, vật lực suốt mười năm qua, vậy mà đối với ba vị Hoàng đế, họ chỉ mong Du Li Cốc càng đầu tư thêm nhiều tiền vốn, đầu tư càng nhiều thì thiệt hại càng lớn.

- Cho dù Đoan Vương chết thì Lý Thiên Hựu cũng có ngoại viện đứng không? – Hoàng hậu sững sờ nhìn Dụ Gia Đế, lên tiếng hỏi.

- Giờ nàng mới hiểu sao? Hoàng đế chẳng qua chỉ là mục tiêu thu hút sự chú ý của họ. Trẫm nhẫn nại bao nhiêu năm, chẳng lẽ lại không chuẩn bị kỹ càng ư?

Lời ngài như tiếng sấm ngoài điện, dập tắt mọi hi vọng của Hoàng hậu.

Cái bóng màu vàng ấy lại một lần nữa tới trước mặt bà, ngồi xổm xuống, nơi thắt lưng có một cái hầu bao bát bảo treo lủng lẳng, trên đó có thêu đôi

uyên ương đùa nước. Hoàng hậu bỗng dưng nhớ ra, ngài từng nói Đoan Vương đã nhận Thánh chỉ tới Đông cung, bèn túm lấy vạt áo Dụ Gia Đế như túm lấy cái phao cứu mạng:

- Hoàng thượng... xin ngài, nể tình Thiên Thụy không hay biết gì, xin hãy tha mạng cho nó! Ngài đeo hầu bao... là cái hầu bao năm xưa thiếp thêu cho ngài! Ngài hận thiếp, đừng hận Thiên Thụy... xin ngài, Hoàng thượng! – Cảnh tượng ân ái năm xưa hiện lên trong tim, ngài vẫn đeo hầu bao mà bà tặng, Hoàng hậu khóc lóc thảm thương.

Nhẹ nhàng lau nước mắt cho bà, Dụ Gia Đế xòe tay ra, một viên thuốc đỏ rực lặn trong lòng bàn tay ngài:

- Khó chịu lắm phải không? Uống nó rồi sẽ không còn khó chịu nữa.

Hoàng hậu run rẩy đưa tay cầm lấy viên thuốc, ánh mắt vẫn nhìn Dụ Gia Đế, khổ sở cầu xin:

- Xin tha mạng cho Thiên Thụy, cha thiếp đã lớn tuổi, Hoàng thượng!

Dụ Gia Đế khôi phục lại gương mặt hòa ái, thở dài, gật đầu.

Hoàng hậu nhắm mắt, nuốt viên thuốc.

Tiếng sấm sét vang lên giữa tiếng mưa rào rào, trong Phụng cung tràn đầy sự u ám.

Dụ Gia Đế nhìn Hoàng hậu tắt thở mà không phải trải qua đau đớn, mới cẩn thận bế bà đặt lên sập, lòng bỗng thấy chua xót, bàn tay vuốt nhẹ lên gương mặt bà:

- Ta chỉ hận vì sao trái tim nàng lại trao cho hắn? Nếu trong tim nàng có ta thì Thiên Thụy làm Thái tử có sao? – Khóc mất người tràn ra một giọt lệ.

Hoàng hậu dường như đã say ngủ, Dụ Gia Đế ôm bà, tựa hồ đang nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của bà khi còn là thiếu nữ, dịu ngoan nằm trong lòng ngài, khiến ngài cảm thấy thỏa mãn không sao diễn tả. Ngài trở thành Thái tử khi còn là thiếu niên, vì tham lam không biết đủ nên bị sự妒 dàng của Lý phi, sự thẳng thắn của Trương phi mê hoặc, nhưng trong lòng ngài chưa bao giờ hết yêu bà. Cho tới khi bà mang thai đứa con của người ấy, ngài mới cảm thấy đau đớn, sự đau đớn vì bị từ bỏ.

Dụ Gia Đế nhớ tới Đoan Vương và Vương phi, nhất thời cảm thấy hoang mang. Hai mươi hai năm qua, ngài hoàn toàn có thể giết chết Thiên Thụy, khi ấy, ngài chưa thực sự muốn báo thù, hay sợ bà đau lòng? Cúi đầu nhìn Hoàng hậu nằm trong lòng mình, ngài cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Tất cả đều không thể làm lại, cũng không thể vẫn hồi. Chỉ có khoảnh khắc này, ôm bà trong tay, ngài mới cảm thấy bà thực sự thuộc về mình.

Ngon nén chao đảo trong gió, Dụ Gia Đế hốt hoảng, cuộc đời vậy là đã trôi qua. Rất lâu sau mới thở dài, là công hay tội mặc cho người đời bình xét, tất cả đã chẳng liên quan gì tới ngài nữa.

Ngài gọi Vương công công tới dặn dò:

- Trầm bệnh nặng không dậy được, Hoàng hậu lo lắng ngày đêm nên đã ra đi, đồng táng với trầm! Thái tử... - n oán giữa mình với Hoàng hậu chẳng lẽ lại để Thiên Thụy và Thiên Hựu một lần nữa nảy sinh bi kịch? Ngài không nói tiếp. Nhớ tới lời khẩn cầu của Hoàng hậu trước khi chết, ngài chỉ biết thở dài, đều là số phận, không nằm trong sự kiểm soát của ngài nữa rồi.

Vương công công quỳ xuống dập đầu, nước mắt lặn trên gương mặt già nua. Rất lâu sau ngẩng đầu lên, thấy Dụ Gia Đế mặt vẫn nở nụ cười, ôm Hoàng hậu ra đi.

Đông cung bị bao vây suốt năm canh giờ.

Lý Thiên Thụy bức bối bất an.

- Điện hạ, nhân lúc nửa đêm, vượt tường mở đường máu! – Một mưu sĩ trong Đông cung lo lắng đưa ra lời khuyên.

Lý Thiên Thụy lắc đầu, sắc mặt hoang mang. Mở đường máu ra ngoài rồi sẽ thế nào? Hắn nên đi đâu? Dâng Hoàng cung và Hoàng vị cho Lý Thiên Hựu ư? Phụ hoàng từ nhỏ đã không thích hắn, nhưng mẫu hậu còn ở trong cung, làm sao hắn có thể bỏ đi?

- Thái tử cung môn tiếp chỉ! – Một giọng nói kéo dài xuyên qua mưa gió, vọng từ ngoài cửa cung vọng vào.

- Điện hạ, cẩn thận đề phòng!

Lý Thiên Thụy đứng lên, đưa đôi mắt u ám nhìn quanh. Quân muốn thần chết, thần có thể không chết không?

- Lệnh cho Tả hữu vệ soái chuẩn bị, nhân lúc tuyên chỉ, mở đường máu xông ra ngoài! – Nói xong câu đó, một cảm giác đau đớn, phần hận xuyên vào tim hắn, như thể có một cái gai đâm vào da thịt, không chạm vào thì không đau, nhưng vừa chạm đến đã đau đớn khôn tả. Hắn là đích tử của chính cung, vậy mà không bằng con trai do tiện nhân Lý phi sinh ra hay sao?

Đối với các nội thị và nữ quan trong cung mà nói, Thái tử bình thường hơn chút là dùng gậy đánh chết người, bọn họ sợ hắn hơn là kính trọng hắn. Nhưng dù sao hắn vẫn là Thái tử, mà lúc này rõ ràng là một Thái tử bị người ta giăng bẫy, cho dù thường ngày tàn bạo tới đâu thì bây giờ trong mắt họ cũng vẫn

lóc lên sự đồng cảm chân thật.

Có lẽ Thái tử bị phế, toàn bộ Đông cung sẽ phải bồi táng. Có lẽ, Thái tử ra được bên ngoài, gặp được Hoàng thượng, xử lý được Đao Vương nghịch phản, hẳn sẽ vẫn là chủ nhân của hoàng thành. Các thành viên của Đông cung, Tả hữu vệ soái đều mang tâm trạng phức tạp. Thời khắc sinh tử, chẳng ai muốn chết. Đa phần đều có tâm tư như thế, nghĩ chỉ cần thí mạng một trận, không chừng có thể có được công lao là cùng chung vinh nhục với Đế vương tương lai, cả đời sẽ hưởng vinh hoa phú quý. Họ đồng tâm đáp:

- Nguyên sống chết cùng điện hạ!

Đao Vương khoác áo toi đứng dưới ô. Trên đời này không có hai chữ “công bằng” thực sự. Người không phải huyết mạch của Hoàng thượng, người chỉ có thể chết. Nếu người không chết, lẽ nào hai mươi hai năm sau lại một lần nữa âm mưu đoạt vị?

Ông mãi mãi ghi nhớ thần sắc Dự Gia Đế khi nghe tin Hoàng hậu mang thai, gương mặt trắng bệch, hai mắt đỏ bừng như muốn giết người. Chỉ tiếc rằng những điều này đều không thể nói với Thiên Thụy. Hoàng huynh đi rồi, chuyện cũ chỉ còn có thể chôn sâu trong lòng. Thân hình của Lý Thiên Thụy dần dần hiện ra trước mắt, cũng hết như người đó. Gương mặt giống y Hoàng hậu, nhưng lại mang thần thái của người đó. Người đó cũng là huynh đệ cùng cha khác mẹ của ông, ông thường gặp trong phủ, trên mặt không lộ tâm tình nhưng trong lòng lại liên tục thở dài. Người đó chẳng qua chỉ là một sự ngoài ý muốn của Thánh tổ khi xuất cung du ngoạn, hẳn không thể có phong hiệu hoàng tộc, không thể vào tông miếu, bởi vậy đã chọn cách này để tranh đoạt Hoàng vị sao?

Sau một lần say rượu, Dự Gia Đế kéo tay ông mà nói:

- Đừng cưới nữ nhân nào khác.

Ông đồng ý.

Dự Gia Đế rơi lệ:

- Ta vốn có thể cho hán làm một Vương gia phú quý!

Ông im lặng.

Khi người đó chạy tới Du Li Cốc, và quan hệ bất chính với Hoàng hậu, hẳn đã trở thành nghịch tặc của An quốc.

- Hoàng thúc! Ta chờ người lâu lắm rồi.

Lời của Thiên Thụy một lần nữa khiến Đao Vương phải nhìn hán. Ba vị hoàng tử đều rất ưu tú. Thiên Thụy tuy thâm độc một chút, nhưng Thiên Hựu cũng đâu phải hạng vừa? Ông nhớ tới Vĩnh Dạ, cũng là con gái của Lý gia, cũng là một người tâm tư thâm trầm. Thiên Thụy không kém Thiên Hựu bao nhiêu, thậm chí hẳn còn thích hợp làm Hoàng đế hơn cả Thiên Tường vốn quá thẳng thắn.

Đao Vương mỉm cười ôn hòa, chỉ tiếc rằng hán không phải là huyết mạch của Hoàng huynh, mà là con trai của một kẻ phản nghịch trong một khoảnh khắc muốn tranh đoạt Hoàng vị mà bất chấp việc câu kết với ngoại tặc.

- Tiếp chi đi! – Đao Vương chậm chậm mở Thánh chỉ.

Khoảnh khắc quân của Vũ Lâm Vệ quỳ xuống, các Tả hữu vệ soái ở đầu tường của Đông cung bắn tên bay ra, những người phía trước ngã rạp xuống đất. Trong tiếng hô hoán, binh sĩ Đông cung cầm đao xông ra.

Ngoài cửa cung trở nên hỗn loạn, tiếng hô giết rầm trời.

Đao Vương chỉ mỉm cười, lùi về sau một chút, phẩy tay.

Một hàng khiên xếp thành một bức tường kiên cố cản lại thế công. Nỗ công thành phát huy sức tấn công khủng khiếp, bắn ra những mũi tên vô cùng sắc nhọn. Những kẻ xông lên trước tiên dường như không phải bị tên bắn trúng mà bị một tảng đá khổng lồ đè bẹp, bắn vọt lên cổng cung cao lớn, vang lên những tiếng rầm rầm.

Lý Thiên Thụy liên tiếp đẩy ra hai tiễn, thanh trường kiếm đã mấy lần chực vượt khỏi tay, được binh sĩ hộ vệ kéo lùi về sau. Lúc sắp đi, hán quay đầu lại nhìn Đao Vương, vô cùng thống khổ.

Đao Vương lắc đầu, nhìn Thái tử cảm thông. Làm sao hán có thể thắng được mình? Bao nhiêu năm trong quân đội, ông đã bố trí thiên la địa võng, chỉ chờ người của Du Li Cốc xâm nhập vào Hoàng cung là sẽ tiêu diệt một mẻ.

- Thái tử câu kết với Du Li Cốc, âm mưu đại nghịch, phế ngôi vị Thái tử, ban chết! Khâm thủ! – Đạo Thánh chỉ này thậm chí còn không nói rõ hành vi phạm tội của Thái tử, chỉ ngắn gọn tóm lược vậy thôi.

Trương thống lĩnh đứng cạnh Đao Vương, lên tiếng quát:

- Đông cung Tả hữu vệ soái mau buông vũ khí, tha cho các người vì không biết tội, nếu còn phản kháng, sẽ cùng tội với Thái tử.

Muru phản là một trong những trọng tội lớn nhất, đủ để tru di cửu tộc.

Không ít Đông cung thị vệ thoáng chần chừ rồi vút vũ khí trong tay đi. Chỉ một bộ phận tử sĩ trung thành là bảo vệ Thái tử rút vào trong cung.

- Điện hạ, thay y phục của nô tài, trốn đi!

Lý Thiên Thụy nhìn tên tiểu thái giám thiếp thân, lòng thầm chua xót. Chỉ một câu ấy thôi là tình phụ tử chẳng còn, ngôi vị Thái tử chẳng còn, từ trên mây rơi xuống địa ngục. m muru đại nghịch, đó là tội danh nặng nề nhất, phụ hoàng của hắn đã bắt hắn gánh lấy. Thậm chí hắn còn có thể tưởng tượng được người mẹ xinh đẹp của hắn có kết quả gì. Theo luật An quốc, kẻ đại nghịch sẽ bị lăng trì, tru di cửu tộc. Nhưng giờ tội danh ấy chỉ khiến mình hắn chết mà thôi. Phải chăng hắn nên cảm tạ ân đức của Hoàng thượng, cho hắn được ra đi thanh thản?

Gương mặt tuần mỵ trần ngập bi ai. Mẫu hậu câu kết với Du Li Cốc, nhưng hắn là Thái tử. Hắn đề phòng đại hoàng huynh thì có gì sai? Hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc giết cha để cướp ngôi! Vậy mà lại có cái kết cục ấy. Sao lại bất công như thế!

- Sắp không chống chọi được nữa rồi. Điện hạ, núi xanh còn đó, sợ gì...

- Câm miệng! Ta đường đường là Thái tử An quốc. Ta muốn xem xem, Lý Thiên Hựu và Lý Cốc câu kết hại chết phụ hoàng, mẫu hậu, giết em trai đoạt ngôi thì sách sử sẽ ghi như thế nào! Ta không đi! – Lý Thiên Thụy gầm lên.

- Ngươi buộc phải đi. – Một giọng nói xa lạ vang lên trong điện.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại, một thân hình cao lớn xuất hiện ở cửa sau. Ông ta từng bước lại gần Thái tử, bóng dáng ấy vừa có vẻ xa lạ, lại có vài nét quen thuộc.

- Ông là ai?

- Ngươi không muốn chết một cách không rõ ràng thì buộc phải đi theo ta. Ta là người Du Li Cốc phái tới cứu ngươi. – Giọng người đó nghe thật thâm độc.

Cùng với tiếng nói ấy, tiếng hô giết ở phía trước đã tới gần.

- Người bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây rồi! Mau bỏ vũ khí xuống đầu hàng!

Người đó hít một hơi, lớn giọng quát:

- Lý Cốc, ngươi không cần con gái của ngươi nữa sao?

Đoan Vương sững sờ, Vĩnh Dạ, trong lòng ông luôn mang nỗi áy náy của người làm cha, rót cuộc nường vẫn rơi vào tay hắn. Trong khoảnh khắc, gương mặt xinh đẹp, linh lợi của Vĩnh Dạ hồ như ở ngay trước mặt ông. Ông đã sớm biết sẽ có ngày này, ông cũng đã sớm đưa ra quyết định.

Vậy mà lời đã ra tới miệng vẫn khó có thể cất thành tiếng. Ông cũng khó xử như hắn. Ông muốn con trai hắn chết, hắn cũng sẽ không để con gái ông sống.

Gương mặt Đoan Vương gần như co giật, nghiêm lại dưới ánh nến lập lòe. Ông nhớ lại mình từng nói với Vĩnh Dạ:

- Trên đời này không có việc gì là mình có thể nắm chắc tuyệt đối trong tay. – Nay ông cũng không thể nắm chắc được trái tim mình.

- Vương gia... - Trương thống lĩnh gọi khẽ một tiếng. Vĩnh Dạ là cháu ngoại duy nhất của Trương Thừa tướng, là đứa con duy nhất của Đoan Vương, sao có thể để mất?

Đoan Vương đột nhiên bật cười lớn:

- Lý Ngôn Niên, cuối cùng ngươi cũng vào cung rồi! Ngươi giết Vĩnh Dạ đi! Coi như bao nhiêu năm qua, ta chưa từng tìm được nó! – Ông không cho hắn bất cứ cơ hội nào, quả quyết hạ lệnh phóng tiễn hòa công.

Lý Ngôn Niên nghe vậy, gương mặt lộ vẻ thán phục, quay đầu nhìn Lý Thiên Thụy, lạnh lùng nói:

- Theo ta xông ra ngoài!

- Ta không đi!

Chát! Một cái tát in lên gò má hắn, Lý Ngôn Niên hẳn học nói:

- Nếu ngươi muốn báo thù cho mẫu hậu mình, nếu còn muốn cướp lại Hoàng vị thuộc về mình thì ngươi không đi không được!

Lý Thiên Thụy sững sờ vì cái tát ấy. Bao nhiêu năm qua, cho dù Dụ Gia Đế không thích hắn thì cũng chưa từng đánh hắn bao giờ. Hắn hít sâu một hơi:

- Ông dám đánh ta?

- Trên đời này, cha đánh con trai thì có gì mà không dám! – Lý Ngôn Niên nói xong bèn túm Lý Thiên Thụy đã hoàn toàn sững sờ vì câu nói này xông ra hậu điện.

Vừa mới ra khỏi cổng điện đã phải đối mặt với một trận mưa tên, một rừng Vũ Lâm quân.

Trên tường thành đột nhiên xuất hiện ba bóng áo đen, cùng Lý Ngôn Niên bảo vệ Lý Thiên Thụy xông ra ngoài.

Mũi tên của Vũ Lâm quân bị gạt ra, tạo thành một khoảng trống. Thấy đã sắp ra được khỏi tường cung thì hai luồng kiếm quang sắc lạnh lập tức phân chia Lý Ngôn Niên và Lý Thiên Thụy ra.

- Lý Thiên Hựu! Ngươi là nghịch tặc giết em trai để cướp ngôi! – Thiên Thụy nhận ra một trong số người đó chính là Thiên Hựu, bất chấp Lý Ngôn Niên, mọi oán khí tích tụ trong ngực đều bộc phát, lao về phía Thiên Hựu. Cha đánh con trai? m thanh đó như tiếng sét vang lên bên tai hắn. Hắn không muốn chấp nhận sự thực này. Phụ hoàng của hắn đang đường bệnh ở Long Tường Điện, mẫu hậu của hắn ở Phụng cung, đây là nhà của hắn, Lý Thiên Thụy thì chết ở đây.

Vũ Lâm quân nhân cơ hội đó xông lên, khoảng cách với Thiên Thụy càng lúc càng xa, Lý Ngôn Niên giậm chân, sao ông ta lại sinh ra một đứa con trai nóng nảy như thế, tự tìm đường chết!

Kiếm quang của Phong Dương Hề lao tới, một thích khách đón lấy một kiếm, lòng bàn tay tê rất sướng làm rơi kiếm. Một thích khách khác bồi thêm một kiếm, nhưng bị kiếm quang của Phong Dương Hề làm bị thương, loạng choạng lùi lại.

- Đi! – Một người tung bột thuốc mê ra, tuy đã bị tán đi ít nhiều trong cơn mưa lớn nhưng ba người vẫn nhân cơ hội đó, bảo vệ Lý Ngôn Niên xông ra ngoài cung.

Phong Dương Hề quay đầu nhìn vị Thái tử như con thú bị thương đang hóa điên dại, cười dài một tiếng:

- Vương gia, Phong mỗ đi đây! – Mũi chân điểm nhẹ, mặc kệ mọi chuyện trong Hoàng cung, đuổi theo Lý Ngôn Niên và ba thích khách kia.

Nếu muốn tìm được nàng thì đó là manh mối duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đấu trí trong nhà đá

- Sư phụ, dưới sự giám sát của ông, ta còn trốn được sao? Ông càng ngày càng mất tự tin vào bản thân, đúng không?

Vĩnh Dạ bật lên tròng cười lớn:

- Sư phụ, ông chính là thế, ghét nhất là người khác không tôn kính mình, hận nhất là người ta tổn thương sự kiêu hãnh của mình. Cuối cùng ông vẫn không kìm nén được ham muốn động thủ, phải không?

Trong ba thích khách của Du Li Cốc, một người trúng tên, một người bị kiếm của Phong Dương Hề rạch ngang ngực, Ưng Vũ bị thương nhẹ nhất. Kinh Đô tuy rằng đã giới nghiêm nhưng với công lực của bốn người họ thì tìm một bức tường thành vắng vẻ để vượt ra ngoài cũng không phải là quá khó.

Ra khỏi Kinh Đô, Ưng Vũ trầm giọng nói:

- Cốc chủ có lệnh, từ giờ phút này Lý Chấp sự không còn là người của Du Li Cốc nữa. Mong ngài tự lo cho mình.

- Cốc chủ không giết ta đã là phả lệ rồi. – Thần thái của Lý Ngôn Niên rất bình thản, bình thản mà lạnh lùng, như mưa cũng như sương.

- Cốc chủ nói, tôn phu nhân[1] si tình với ông, sau này sẽ có con. Hi vọng ông từ bỏ chấp niệm, sống tốt nửa đời còn lại. – Không nhìn rõ thần sắc của ông ta, nghĩ đến kế hoạch báo thù suốt hơn hai mươi năm giờ đã thất bại, trong mắt Ưng Vũ thoáng vẻ đồng cảm, lặng lẽ cúi đầu.

Ánh mắt Lý Ngôn Niên vẫn hướng về khoảng màu đỏ nơi chân trời, đó là nơi Đông cung bốc cháy. Trong bóng tối, màu sắc ấy trở nên vô cùng quý giá, hệt như địa ngục. Quả thực, nơi ấy chính là ngục, và lửa đó lại đang thiêu đốt trái tim mình, ai bảo phải xuống địa ngục thì mới phải trải qua lửa địa ngục? Lý Ngôn Niên thở dài:

- Cũng đành, ai đi đường nấy. Nếu biết hôm nay Lý Cốc giờ trò thì có lẽ chúng ta nên ra tay tiêu diệt Dụ Gia Đế từ hôm qua. Thị phi thành bại quay đầu hóa hư không, thế sự khó lường, thắng làm vua thua làm giặc cũng chỉ cách nhau một đường ranh.

Ba người lặng lẽ nhìn ông ta, đều cảm thán thế sự khó lường. Lý Ngôn Niên cao ngạo năm xưa giờ đã bị Du Li Cốc từ bỏ, còn mình cũng từ một đứa

trở trở thành thích khách hàng đầu.

Cái ngày họ run rẩy đứng trước mặt Lý Ngôn Niên dường như chỉ mới xảy ra hôm qua, ba người đều lặng lẽ không nói gì.

Ứng Vũ miễn cưỡng nở nụ cười:

- Chấp sự, Cốc chủ đừng đưa Tinh Hồn trở về!

Nàng quan trọng thế sao? Lý Ngôn Niên hoài nghi nhìn họ, lặng lẽ đáp:

- Tinh Hồn ở Di Sơn, Cốc chủ còn dùng ả vào việc gì?

- Đây là việc mà ông không nên hỏi. – Ứng Vũ trả lời rất đơn giản. Hắn chỉ phụng mệnh hành sự, những việc khác hắn cũng không biết.

Lý Ngôn Niên không nói gì nữa, đi về phía Di Sơn.

Dãy núi tối tăm tĩnh lặng dị thường, khi đi qua một con suối, Lý Ngôn Niên dừng lại:

- Hai người họ bị thương, uống chút nước, nghỉ ngơi rồi đi tiếp, trời sáng là tới.

Ba người ngồi xuống, Ứng Vũ thấy mặt hai người kia lộ rõ vẻ mệt mỏi thì lấy túi da ra múc nước suối. Đúng lúc ấy, bàn tay Lý Ngôn Niên vung lên, khói mê trong tay văng ra, xen lẫn cả những điểm hàn quang lạnh lẽo bay vút về phía ba người.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, không ai ngờ ông ta lại động thủ, hai thích khách kia đều đã bị thương, nay lại bị tấn công đúng vào chỗ yếu hại. Chỉ có Ứng Vũ lùi về sau theo bản năng, lưng đã trúng mấy ám khí. Hắn không giao đấu với Lý Ngôn Niên, lật người nhảy xuống suối, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Sau lần khói, Lý Ngôn Niên nhìn thi thể của hai người cười lạnh. Du Li Cốc dám bỏ ông, ông nhất định phải báo thù. Ông ta nghiêng răng nghĩ, nếu không phải Du Li Cốc đột ngột rút lui thì cho dù Đoan Vương Lý Cốc phát động cung biến cũng không khiến ông ta trở tay không kịp, khiến Hoàng hậu và Thái tử không có thời gian phản ứng.

- Du Li Cốc, người phụ ta! – Kế hoạch đã sắp đặt bao nhiêu năm để chờ tới ngày này mà lại có một kết cục thê thảm. Ngay cả con trai mình ông cũng không kịp nhìn thêm lát nữa.

Hai dòng nước mắt lăn trên gò má Lý Ngôn Niên.

Những hạt mưa bụi lất phất phát bay, thấm ướt y bào lúc nào không hay, hơi lạnh từ da thấm thấu vào xương cốt, nhưng lại khiến tim ông ngày càng nóng như lửa đốt. Lý Ngôn Niên ngẩng mặt cười lớn.

Chỉ giây lát sau, tiếng cười ngưng bật, ông ta dùng chân đá vào thi thể, cười lạnh:

- An quốc sẽ không tha cho Du Li Cốc đâu. Muốn rút lui, không thể nào!

Giết một người bớt một người, Du Li Cốc tuy nhiều thích khách, nhưng muốn bồi dưỡng được một tên cũng chẳng dễ dàng gì. Ám khí của Lý Ngôn Niên có độc, ông ta không lo Ứng Vũ sẽ sống thêm được lâu. Cho dù Du Li Cốc biết là ông ta giết thì đã sao? Họ không tìm được ông. An quốc luôn muốn đối phó với họ, Đoan Vương Lý Cốc chắc chắn không chịu ngồi yên.

Ông ta tàn độc nghĩ, đến con mình còn không lo được thì còn phải có kỳ điều gì? Ông ta cần thời gian để nghỉ ngơi, cần thời gian để suy nghĩ, nên làm gì với Lý Vĩnh Dạ?

Vĩnh Dạ nằm trên giường không thể cử động, gương mặt bình thản nhìn ra ngoài cửa sổ. 11

Đêm ở ngọn núi này quen thuộc quá rồi, chỉ lát nữa thôi, nơi chân trời sẽ lóe lên tia sáng lam nhạt, sơn cốc sẽ dần dần được mặt trời chiếu rọi. Có lẽ, chết ở đây cũng là chuyện tốt. Còn nhớ khi chuyển thể đầu thai tới thế giới này, lần đầu tiên tỉnh dậy, nàng đã nhìn thấy cảnh tượng nơi đây.

Tới từ đâu thì về nơi đó, sinh tử luân hồi là thế mà thôi.

Trong căn nhà thoáng thoảng mùi thơm của cháo, nàng hồ hồ nhìn thấy Nguyệt Phách đang bận rộn trong bếp. Mười ngày, thật là ngắn ngủi, nhưng cũng thật hạnh phúc. Nàng thấy hơi hối hận, lẽ ra mình nên ở thêm vài ngày. Nếu không phải vì tình cảm trong mắt Nguyệt Phách mỗi lúc một sâu đậm, sâu đậm tới mức khiến nàng hoang mang, bối rối; nếu không phải tới nào Nguyệt Phách cũng ngủ ngon không hề phòng bị thì có lẽ nàng đã ở lại.

- Thiếu gia tỉnh rồi à? – Đôi mắt Lâm Thúy đỏ hoe, hình như vừa mới khóc.

- Khóc cái gì? Ta còn chưa chết mà. – Vĩnh Dạ nhàn nhạt nói.

Khi nàng bị Lý Ngôn Niên đưa tới đây, đã nhìn thấy ánh mắt né tránh của Lâm Thúy.

Nàng không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện này. Ở Trần quốc, nữ nhân tiên sinh từng nói, sai lầm duy nhất của Đoan Vương chính là quá tin tưởng nữ

nhân.

Nhưng Ý Hồng và Lâm Đô úy không bán đứng nàng. Nàng biết hoặc là họ rơi vào tay Trần quốc, hoặc là họ gặp bất trắc gì đó. Nếu không nàng về An quốc đã lâu, hai người ấy không lý gì vẫn chưa quay về. Lâm Thúy quý trước mặt nàng, không dám nhìn thẳng.

- Sao lại tìm được một nơi sơn thủy hữu tình thế này?

Lâm Thúy nói nhỏ:

- Tướng công đã tìm được từ rất nhiều năm trước, chẳng cảm thấy nơi này bí mật, nên mới dựng một căn nhà tranh. Tôi tới đây ba hôm trước.

Ba ngày trước?

- Người của Đoan Vương phủ không phát hiện ra người biến mất ư?

Trong mắt Lâm Thúy lóe lên vẻ ăn năn, nói khẽ:

- Vương gia không biết là tôi...

Đúng thế, phụ vương tưởng rằng nàng là một cô nhi mà mình nhặt về từ Tân Ngọc Quan sau chiến trận, Vương phi đã nuôi lớn nàng, thế nên mới yên tâm cài cắm nàng bên cạnh Lý Ngôn Niên. Dưới gầm trời này quả nhiên chẳng việc gì có thể tính toán hết được.

Vĩnh Dạ lên tiếng sai bảo:

- Kê cao gối lên một chút, ta muốn nằm nhìn ra ngoài cửa sổ, cổ đau quá rồi.

Lâm Thúy bất động, nói khẽ:

- Tướng công... chẳng nói không được lại gần người, người nói gì cũng phải chờ chàng quay về. Trước khi đó thì người nói gì... cũng không được nghe.

- Nếu ông ta không về thì sao? Chẳng lẽ không cho ta ăn cơm uống nước, đi đại tiểu tiện ư?! – Vĩnh Dạ lớn tiếng quát, - Uổng công phụ vương ta cứu cô, nuôi cô lớn, hóa ra nuôi được một thứ còn không bằng con chó! Nuôi chó nó còn biết trung thành bảo vệ chủ, lương tâm của cô bị cái gì ăn mất rồi? Vương phủ đối xử với cô thế nào? Thân là thị nữ, nhưng được đối đãi như một tiểu thư. Lâm Thúy, cô đối xử với chủ nhân của mình thế sao?!

Lâm Thúy thấy nàng quát lên thì đứng dậy đưa tay định đỡ nàng theo thói quen, bàn tay vừa đưa ra lại rút lại, đầu càng cúi thấp hơn, giọng nghẹn ngào:

- Thiếu gia, à, tiểu thư... xin lỗi! Tướng công đi Kinh Đô rồi, trong một ngày sẽ về.

Nàng thậm chí còn không có dũng khí nhìn Vĩnh Dạ, che mặt chạy ra ngoài.

Vĩnh Dạ bất giác bật cười khỏ. Một nữ nhân một lòng một dạ vì phu quân! Mặc nàng dịu dàng hay chi chiết vẫn không dám vượt quyền một bước. Nữ nhân là vũ khí lợi hại, nếu dùng hợp lý thì không gì có thể cản lại được, ngược lại thì hại người hại mình. Nếu không phải phụ vương tin tưởng rằng Lâm Thúy trung thành thì làm gì có chuyện để cho nàng ta chạy trước? Cho dù đi theo nàng ta cũng có thể tìm được mình.

Nếu vẫn cử động được thì tốt. Nàng không những trúng Nhuyễn Cốt Tán mà ngay cả y phục cũng bị thay từ trong ra ngoài. Không cần nghĩ, chắc chắn khi nàng hôn mê, Lâm Thúy đã làm việc đó.

Vĩnh Dạ không hề hận Phong Dương Hề, tuy nàng bị hấn đánh ngất nên mới trúng Nhuyễn Cốt Tán và rơi vào tay Lý Ngôn Niên. Nhưng chẳng phải nàng cũng cho hấn một đao sau lưng đó sao? Chẳng ai nợ ai. Vĩnh Dạ nghĩ thế, cảm thấy mình ân oán rất phân minh.

Làm thích khách, Vĩnh Dạ rất tài giỏi. Chiêu cuối cùng của Thanh y sư phụ và nàng đều là độc chiêu, chiêu cuối cùng của Vĩnh Dạ hiện nay là giấu một sợi dây thép trên tóc. Sợi thép ấy mềm mại như tơ, nhưng sắc bén vô cùng. Nếu dùng nội công, có thể biến nó thành một mũi kim hay một mũi đao sắc nhọn.

Lý Ngôn Niên dùng xích khóa chân nàng lại, đầu kia của dây xích khóa vào tường. Ông ta cười nói:

- Người muốn thoát, trừ phi cho nổ vách núi này. – Nhưng ông ta vẫn không an tâm, trước khi đi còn hạ Nhuyễn Cốt Tán.

Vĩnh Dạ không thể không khâm phục Lý Ngôn Niên. Nàng là do ông ta dạy ra, không có ám khí, không thể cựa quậy, bị buộc lên tường, nàng muốn chạy quả thực không dễ dàng.

Kích cho Lâm Thúy bỏ đi, nàng hít sâu một hơi, nhắm mắt điều tiết nội lực. Tứ chi dường như đã chẳng còn thuộc về mình, nàng chỉ còn lại chút tri giác trên đỉnh đầu. Nàng biết điểm mạnh duy nhất của Thiên Mạch Nội Kinh là giúp mình khôi phục nhanh hơn người bình thường. Có lẽ, nàng sẽ có thể sớm hóa giải được được lực của Nhuyễn Cốt Tán, chỉ cần cử động được một chút là ổn.

Sao y học thời đại này phát triển thế nhỉ? Vĩnh Dạ dựa vào sự lý giải của bản thân cho rằng, loại thuốc khiến một người mất sức đều có một đặc điểm, đó là làm tê liệt tổ chức thần kinh, như thế mới khiến các cơ mất đi cảm giác. Nếu nàng liên tục kích thích thần kinh của mình, duy trì cảm giác đau thì sẽ có thể giải trừ được Nhuyễn Cốt Tán.

Lý Ngôn Niên không thường xuyên ở trong cốc, ông ta buộc phải ra ngoài do thám tình hình. Đó chính là cơ hội của nàng.

Khi Lý Ngôn Niên xuất hiện trong căn nhà gỗ ở sơn cốc dưới chân núi Di Sơn, nơi chân trời đã có những tia sáng màu lam nhạt.

Căn nhà gỗ được xây ẩn mình sau khu rừng thâm u của sơn cốc này đã nhiều năm, không lại gần thì rất khó phát hiện. Bao nhiêu năm khổ sở lên kế hoạch, những sợi dây leo chằng chịt đã che phủ nó, căn nhà này nếu nhìn từ bên ngoài sẽ hoàn toàn bị lẫn với khu rừng. Bên trong ánh sáng đầy đủ, mỗi món đồ gia cụ không những đều vô cùng tinh xảo, thậm chí còn rất quý giá.

Ly rượu không phải làm bằng ống trúc thông thường, mà là loại sứ thượng hạng. Rượu ông ta thích là Thanh Châu Hồng.

Lý Ngôn Niên là một người rất thích hưởng thụ. Nỗi khổ thời niên thiếu và thân phận hoàng tử khiến ông ta quyết định cả đời này không thể sống khổ được nữa. Nơi này không có bóng dáng con người, Lý Ngôn Niên coi nơi đây chính là cung điện của mình. Các vật dụng chuẩn bị đủ để ông ta sống ở đây một, hai năm.

Ông ta không thể ngờ được rằng, trong sơn cốc cách một ngọn núi, còn có người từng dựng một căn nhà trúc. Nếu bảo Vĩnh Dạ so sánh, nàng sẽ nói căn nhà trúc đơn sơ ấy tốt hơn ở đây, nơi đó mới là thiên đường của nàng.

Lâm Thúy đẩy cửa chạy ra đón:

- Tướng công, chàng về rồi!

Ông mệt mỏi ngồi xuống. Lâm Thúy nhanh nhẹn đưa cho ông một chiếc khăn ấm.

Hơi ấm từ chiếc khăn xua đi sự mệt mỏi, Lý Ngôn Niên nhìn vào căn phòng của Vĩnh Dạ, đứng lên rồi bước vào.

Vĩnh Dạ nằm trên giường bất động. Ông cúi đầu neho mắt quan sát tỉ mỉ dấu hiệu mà mình để lại trước khi đi, đó là một sợi dây. Chỉ cần Vĩnh Dạ cử động một chút thôi thì vị trí của sợi dây này sẽ thay đổi. Ông rất hài lòng vì Lâm Thúy nghe lời, không động vào Vĩnh Dạ, cũng hài lòng trước được lực của Nhuyễn Cốt Tân.

Vĩnh Dạ bình tĩnh nhìn ông, một lần nữa thất kinh. Nếu ban nãy Lâm Thúy giúp nàng kê lại gối thì Lý Ngôn Niên sẽ phát hiện ra sự bất thường. Ông ta không chỉ độc ác mà tâm tư còn rất cẩn mật.

Lý Ngôn Niên ngồi bên giường, nói:

- Phụ vương người rất lợi hại, ta tưởng rằng ông ta sẽ có hành động khác thường trước khi phát động tấn công. Không ngờ ông ta không có dấu vết chuẩn bị trước nào cả, chỉ ra một lệnh là Kinh Đô lập tức thay đổi.

- Nếu ông ấy không lợi hại thì các người đã chẳng phải nghĩ trăm phương ngàn kế để giết ông ấy.

Lý Ngôn Niên lắc đầu:

- Ta không vội vàng giết ông ta, nhưng Du Li Cốc một lòng muốn đưa ông ta vào chỗ chết là sự thật. Ta chỉ muốn để một kẻ giả mạo vào trong phủ rồi dần dần thay thế vị trí của ông ta. Dù sao giết ông ta rồi sẽ lại có một quyền thần nào đó đứng ra. Có thể khiến quyền lực của ông ta rơi vào tay mình mà không phải đổ máu mới là kế hoạch cao minh nhất.

- Không ngờ lại nhìn nhầm đúng không? Chỉ bằng giết ông ấy đi còn tốt hơn. – Vĩnh Dạ cười nhàn nhã.

- Tướng công, chàng có muốn ăn chút cháo không? – Lâm Thúy bê bát cháo tới trước cửa, hỏi.

Lý Ngôn Niên đứng lên đón lấy, dịu giọng nói:

- Phải canh chừng nó một đêm, nàng đi ngủ trước đi, ở đây đã có ta.

Sự chu đáo của ông khiến Lâm Thúy thấy thật ngọt ngào. Nàng ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt lướt nhanh qua Vĩnh Dạ, đi được hai bước lại quay đầu:

- Thiếu... tiểu thư muốn kê gối cao lên một chút, thấp, thấp không...

- Ta biết rồi, đi ngủ đi.

Không thể phủ nhận rằng, nếu Lý Ngôn Niên không để lộ mặt độc ác thì ông ta là một nam nhân rất có phong độ và mị lực. Năm tháng để lại không ít dấu vết trên gương mặt, nhưng ông ta vẫn là một mỹ nam.

Vĩnh Dạ nhìn ông, đột nhiên thở dài:

- Thực ra phong thái của ông không hề kém phụ vương ta. Năm xưa khi nhìn thấy ông trong cốc, ta đã nghĩ, ông chắc chắn là một quý công tử xuất thân cao quý, không ngờ lại chỉ là một Chấp sự trong Vương phủ.

Lý Ngôn Niên nâng người Vĩnh Dạ lên, để nàng nửa nằm nửa ngồi dựa vào tường, bê bát cháo cho nàng ăn. Từng hành động đều rất cẩn thận và chu đáo, mỗi một thìa đều không nhiều không ít, vừa vận một miếng.

- Ta giống phụ vương người không?

- Dung mạo thì không giống, nhưng có những điểm lại rất giống. – Cháo nóng vào bụng, cảm giác đói nhen lên. Giờ Vĩnh Dạ mới nhớ ra đã một ngày một đêm mình không được ăn gì, bất giác thấy hận Phong Dương Hề, khôn kiếp, đều là do hấn hại nàng!

Lý Ngôn Niên chỉ cho nàng ăn ba thìa rồi dừng lại. Ông ta cười nói:

- Không cho người ăn gì, để người đói, còn cho người ăn vài miếng rồi không cho nữa, người sẽ càng đau khổ. Những gì Lý Thành và Lý Cốc báo thù ta, ta sẽ trả lại cho họ. Hấn giết con trai của ta, ta sẽ giết người, chỉ có điều, ta không để người chết quá nhanh.

Vĩnh Dạ ngẩn ngơ, giết con trai ông ta? Con trai của Lý Ngôn Niên? Tâm tư xoay chuyển rồi buột miệng thốt lên:

- Lý Thiên Thụy?

Mọi việc đều đã ăn khớp, chỉ còn thiếu lý do vì sao Du Li Cốc lại đưa Nguyệt Phách vào phủ Hựu thân vương. Vì sao ban đầu lại nói với mình rằng người mà họ muốn giúp là Lý Thiên Hựu?

Lý Ngôn Niên nhận ra tâm tư của nàng, điềm nhiên cười:

- Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Cho người và Nguyệt Phách tiếp cận Lý Thiên Hựu chẳng qua chỉ là muốn biết động thái của hắn mà thôi. Thiên Thụy thất bại rồi, bất kể là võ công, tâm kế đều không phải là đối thủ của Lý Thiên Hựu. Chúng sẽ không tha cho nó, sẽ không để... sự việc của mười mấy năm trước tái diễn. Vĩnh Dạ, người nên gọi ta một tiếng thúc thúc.

Gương mặt từng một thời anh tuấn nay tràn ngập sự u ám và thù hận. Lý Ngôn Niên đứng lên, ánh mặt trời đã rải trước cửa sổ. Tiếng chim thánh thót, hương hoa ngan ngát. Ông ta nhìn ra khu rừng ngoài cửa sổ, cuối cùng cũng kể chuyện xưa.

- Một câu chuyện rất cũ: Thánh tổ đi du ngoạn, yêu mẫu thân của ta. Mẫu thân của Lý Thành và Lý Cốc, tức Hoàng hậu năm đó náy lòng đố kị, khi Thánh tổ sai người đi đón mẫu thân ta đã gây ra một tai nạn. Mẫu thân ta thoát được, sinh ra ta. Đương nhiên ta phải học võ công, sau đó muốn nhận tước quy tông rồi báo thù. Nhưng Thánh tổ chết rồi, Lý Thành kế thừa Hoàng vị.

Ông quay người nhìn Vĩnh Dạ:

- Là người thì sẽ làm sao?

Vĩnh Dạ nghĩ ngợi rồi đáp:

- Ta không biết. Trải nghiệm và tạo ngộ của mỗi người đều khác nhau.

Lý Ngôn Niên cười nói:

- Năm xưa khi người nói “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu”, ta đã biết người khác người. Tư tưởng của người khi đó không giống một đứa trẻ, càng không giống một đứa con gái.

- Có lẽ đó là kết quả huấn luyện của Du Li Cốc, kết quả của việc từ nhỏ đã được nuôi dạy như một đứa con trai. – Vĩnh Dạ bình thản nói. Chẳng qua vì khi đó nàng vẫn giữ nhiều kỷ ức về kiếp trước. Không như hiện tại, mười mấy năm trôi qua, kiếp trước chỉ như những mảnh phim chớp vá, nàng đã hoàn toàn chấp nhận và thích nghi với thân phận nữ nhi của mình rồi. Ngay cả Lâm Thúy gọi nàng tiểu thư, nàng cũng cảm thấy là lẽ đương nhiên.

- Lẽ ra ta có thể vào cung, có thể cũng như Lý Thiên Hựu, vì mẫu thân được sủng ái mà trở thành người kế thừa hợp ý của Thánh tổ. Sau khi ta học xong võ công, Thánh tổ đã chết rồi. Thậm chí ta còn không biết trông người như thế nào, người cũng không biết tới sự tồn tại của ta. Mỗi khi nhìn thấy hoàng thành là ta lại hận, có lẽ, ta sẽ không phải là một lãng tử lưu lạc bên ngoài không có nhà để về, ta sẽ là bậc cửu ngũ chí tôn, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Người nói xem, sao ta lại không muốn báo thù?

Vĩnh Dạ đã hiểu ra tất cả, cười nói:

- Nhưng sự phụ cũng thật tàn độc, ông không tìm được cơ hội giết Hoàng thượng, bèn dấn díu với Hoàng hậu. Bà ấy rất đẹp, cũng rất cô đơn, các phi tần trong cung có lẽ đều như thế. Nữ nhân tranh sủng ghen tuông, thường rất khó sống.

Ánh nắng nhàn nhạt rơi vào. Trên mặt Lý Ngôn Niên không hề có một chút bi thương:

- Đó là một nữ nhân điên cuồng. Ta chỉ cho ả xem ấn chứng duy nhất có thể chứng minh thân phận của ta, thế là ả hiến thân cho ta không chút ảm ức, ngược lại còn vẽ ra một viễn cảnh tươi đẹp. Người nên biết rằng có những lúc nữ nhân đặc biệt thích vẽ mộng tưởng. Từ sau lần gặp đó, ta thậm chí còn không gặp lại ả lần nào, vậy mà ả lại ngày đêm nhung nhớ ta. Ta chỉ cần báo thù, ta không làm được Hoàng đế thì con trai ta làm cũng được. Huống hồ Thiên Thụy làm Hoàng đế thì quyền lực của An quốc sẽ nằm trong tay ta.

- Sự phụ, ông chưa từng nghĩ Hoàng thượng và phụ vương ta biết tới sự tồn tại của ông sao?

- Đương nhiên là họ biết, không phải lần đầu tiên ta vào cung hành thích. Đi trong hoàng cung như trong hoa viên nhà mình. – Lý Ngôn Niên thờ dài. Ông ta thực sự rất phục Dụ Gia Đế và Đoan Vương. Họ biết rõ sự tồn tại của ông, nhưng lại không biết ông là ai, càng không biết ông trốn trong Đoan Vương phủ làm một hạ nhân.

Trong lòng chợt chấn động, không đúng! Ở Đông cung ông dùng Vinh Dạ uy hiếp Đoan Vương, khi đó ông ta đã nói:

- Cuối cùng ngươi cũng tới cung rồi! – Lý Cốc không chỉ biết ông là người của Du Li Cốc, mà còn biết thân phận của ông. Bỗng dưng Lý Ngôn Niên cảm thấy thật thất bại. Hai huynh đệ đó biết rất nhiều, nhiều hơn cả tưởng tượng của ông. Sao họ có thể biết được? Trong lòng Lý Ngôn Niên dấy lên nỗi hoài nghi.

Vinh Dạ thờ dài:

- Sư phụ, ông thực sự là nhân tài, vậy mà nhẫn nhịn được suốt hai mấy năm.

- Ta chưa từng dạy ngươi sao? Ở biệt viện ba ngày không cho ngươi ăn, bắt ngươi ăn vào rồi nôn ra là vì muốn nói với ngươi, khi ngươi không thể đấu lại ta, ngươi chỉ có thể nhịn.

- Không những nhịn, mà còn phải độc, đúng không? Người khác phát động chiến tranh giành Hoàng vị, sư phụ lại dùng chiêu rút củi đáy nồi! Khiến các đại thần ngay cả phản đối cũng chẳng có lý do, chiếm được Hoàng vị một cách đương nhiên. Chỉ tiếc là ông gặp phải phụ vương ta, có điều, ta lại luôn cảm thấy, Hoàng thượng còn gian xảo hơn phụ vương ta!

- Điều ngươi không biết là phụ vương ngươi và Hoàng thượng còn biết nhẫn nhịn hơn ta. Giờ ta mới hiểu, hóa ra họ luôn theo dõi ta. Họ đã sớm biết thân phận của ta từ lâu.

- Không phải là do Hoàng hậu nói đâu. – Vinh Dạ quả quyết, bí mật lớn như thế, Hoàng hậu cũng không dám tiết lộ.

- Là bản thân ta. – Lý Ngôn Niên bỗng dưng hiểu ra. Vinh Dạ nhìn ông ta cũng cảm thấy quen thuộc, cái khí độ cao quý đó, một Chấp sự làm sao có được? Nhưng vì sao họ lại đoán ra thân phận thật của ông? Chẳng lẽ năm xưa khi mẫu thân mang thai ông, Hoàng hậu cũng biết?

Lý Ngôn Niên thờ dài:

- Xem ra ta không chỉ tính sai những việc này, còn có Lý Nhị. Nếu không phải hắn thì sao ngươi có thể bình yên sống ở Du Li Cốc như một tên ngốc? Nếu không phải hắn đưa ngươi vào cốc thì ta cũng không để ý tới ngươi. Vốn định tìm một đứa trẻ tương tự như ngươi trong gia tộc của mẫu thân ngươi, không ngờ ngươi lại giống y hệt Đoan Vương Thế tử. Khi đó ta đã dùng ánh mắt hỏi Lý Nhị. Hắn lắc đầu nói với ta lai lịch của ngươi trong sạch, là một cô nhi, ta mới an tâm.

Lý Nhị, Ảnh Tử thúc của nàng! Nàng không muốn cho Lý Ngôn Niên biết quá nhiều. Vinh Dạ hỏi lại bằng giọng gần như thảng thốt:

- Lý Nhị? Chẳng phải là một lão lừa luôn trung thành với ông sao? Ông ấy và ta có quan hệ gì?

- Hắn không từ mà biệt, ta mới nghi ngờ hắn còn có thân phận khác. Hắn có thể đưa ngươi tới Du Li Cốc, rồi lại mượn tay bọn ta đưa ngươi về Đoan Vương phủ, có lẽ hắn là người thực sự đã bắt cóc ngươi, có lẽ hắn là người đã phá hoại kế hoạch của bọn ta. Thiên hạ rộng lớn, hắn đã biến mất, không còn gặp mặt được nữa. Phải chăng, hắn là người của Lý Thành, phát hiện ra bí mật của ta. – Lý Ngôn Niên nhớ tới Lý Nhị, cảm giác thất bại lại càng thêm sâu sắc.

Nếu thua bởi Đoan Vương và Dụ Gia Đế, ông cam tâm, ông đã sớm biết họ đều là cường địch. Nhưng Lý Nhị, theo ông bao nhiêu năm mà ông lại không chút cảnh giác.

Ông cười cười:

- Năm xưa khi ngươi chơi trò ly gián, ta còn nói không thể giết người trung thành với mình. Xem ra đối với người trung thành với mình cũng không thể mềm lòng.

- Sư phụ mới mất con trai mà vẫn có thể bình tĩnh như thế, kế hoạch mấy chục năm thất bại vẫn có thể an nhiên tự tại, Vinh Dạ rất khâm phục.

Lý Ngôn Niên đi tới trước giường, đưa tay vuốt mặt nàng, tặc lưỡi khen ngợi:

- Ngươi có vẻ đẹp không thua kém Vương phi.

Vinh Dạ lòng thầm căng thẳng, nhưng ánh mắt không dám đảo đi nửa phần. Nếu luận về tâm, nàng và Lý Ngôn Niên, cả hai đều là những người tàn độc, khi đối diện ánh mắt chỉ cần thoáng chuyển động là đã thua rồi.

- Biết vì sao ta có thể bình tĩnh như thế không? – Lý Ngôn Niên nâng cằm nàng lên, bàn tay miết nhẹ, thanh âm rất dịu dàng. – Ngươi mười tám tuổi, nếu bé con của ta xuất hiện ở Đoan Vương phủ, ngươi nói xem, phụ vương ngươi sẽ như thế nào?

- Sư phụ quả nhiên thủ đoạn cao minh, như thế, cho dù là người giết ta, giết con hay giết ông, Đoan Vương phủ cũng mất hết thể diện. Việc này tốt nhất là nên khiến tất cả mọi người đều biết, đường to phố nhỏ đều hay, để phụ vương ta xấu hổ với người đời, trở thành trò cười cho cả thiên hạ. Có điều,

người của Lý gia chẳng có ai dễ đối phó đâu. Phụ vương còn có mặt tàn nhẫn của người, tự sát không phải là hành vi mà người sẽ làm. Sao ông không cường bức mẫu thân ta, Vương phi mà Đoan Vương thương yêu như bảo bối? Vợ con đều bị nhục, ta nghĩ nếu người không tự sát thì cũng sẽ đau khổ cả đời. Nam nhân mà, con gái chịu nhục thì hận, thì giận tới phát cuồng, còn vợ bị nhục thì chẳng biết để mặt mũi vào đâu. – Vĩnh Dạ mỉm cười giúp Lý Ngôn Niên phân tích, đôi mắt đen láy lóe lên vẻ hung phấn, nhìn thẳng vào Lý Ngôn Niên.

Cầm nạng đau nhói, Lý Ngôn Niên lỏng tay ra, nhìn Vĩnh Dạ chăm chăm:

- Con gái mười tám tuổi nói những chuyện bẩn thỉu mà không đỏ mặt! Ngươi còn đáng sợ hơn tượng tượng của ta!

Vĩnh Dạ đang định thò ra thì Lý Ngôn Niên đã cúi người xuống, nhấn từng tiếng một:

- Ngươi tưởng ta sẽ tha cho ngươi sao?

Vĩnh Dạ nhìn ông ta, đột nhiên bật cười:

- Nói thực lòng, tôi rất mong đợi... mong đợi cảm giác được làm một nữ nhân. Thúc thúc phong lưu đào hoa, về phương diện này có lẽ là cao thủ. Vĩnh Dạ nhất định sẽ ngoan ngoãn phối hợp, không hề phản kháng, nhất định không để ông cường bức một thi thể đâu.

Lý Ngôn Niên nghe xong, cảm giác trong mắt Vĩnh Dạ, mình đã trở thành một công tử của Mẫu Đơn Viện. Ông ta đứng thẳng lên, lạnh lùng nói:

- Ngươi đâu giống một thiên kim tiểu thư? Lý Cốc sao lại có một đứa con gái như ngươi!

Liếc nhìn sự thất bại trong mắt ông ta, Vĩnh Dạ càng cười tươi hơn:

- Sự phụ quên rồi ư, Du Li Cốc là nơi bồi dưỡng thích khách, nào có nghe nói là bồi dưỡng thiên kim tiểu thư đâu. Có thì cũng đưa tới Mẫu Đơn Viện làm cô nương hết rồi.

Lý Ngôn Niên rút cuộc cũng phát tay áo bỏ đi.

Vĩnh Dạ cảm thấy gáy mình chảy đầy mồ hôi. Nàng nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, đoạn đối thoại với Lý Ngôn Niên khiến nàng cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu. Vậy mà ánh nắng ngoài kia chẳng qua chỉ mới lên đến đỉnh núi. Nàng hỏi bản thân, nếu Lý Ngôn Niên thực sự cường bức nàng thì sẽ thế nào? Khẽ cười khò, rốt cuộc cũng không thể tự sát được.

- Chẳng phải đã bảo ngươi đi ngủ rồi ư? Sao còn dậy? – Nàng lẳng lặng nhìn Lâm Thúy bước vào.

- Tướng công... chàng ngủ rồi, bên ba cả đêm, ngủ rồi. – Lâm Thúy cúi đầu, nước mắt nhỏ xuống tay áo. Hiển nhiên nàng ta đã nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, không ngủ được nữa.

Vĩnh Dạ cười cười:

- Cười được ngươi là phúc của ông ta, có những lúc nữ nhân đơn thuần một chút cũng tốt. Như ta đây, cười ta rồi cũng chẳng dám ngủ cạnh, sợ ngủ say thì đầu cũng không còn nữa. Ông ta không tổn thương tới ngươi đâu, đương nhiên cũng chưa biết chừng, chẳng có gì là ông ta không làm được cả.

Bàn tay Lâm Thúy siết chặt vạt áo.

Vĩnh Dạ nhìn ánh nắng ngoài kia, mỉm cười:

- Ngươi đi ngủ đi, có sự phụ ở đây, ta không chạy nổi.

Sự nghi ngờ trong lòng nữ nhân như cỏ dại mùa xuân, vừa gieo một hạt giống sẽ lập tức lan nhanh thành cả thảo nguyên. Có lẽ sẽ chết khô trong lòng, cũng có thể sẽ trở thành hi vọng của nàng.

Một ngày sau được lực của Nhuyễn Cốt Tán không còn nữa, Vĩnh Dạ ngồi dậy. Nàng luôn nghĩ nên dùng sợi dây thép trên tóc lấy mạng của Lý Ngôn Niên hay dùng làm việc khác. Chỉ có một sợi dây thép, trừ phi một chiêu đắc thủ, nếu không nàng sẽ không còn cơ hội thứ hai. Vĩnh Dạ không làm gì.

Lý Ngôn Niên lạnh lùng nói:

- Sợi xích này làm bằng sắt nguyên chất, ổ khóa dùng chì bịt chặt, ngươi không cần phải nghĩ bất cứ cách nào để thoát thân.

Ánh nắng ngoài cửa sổ mỗi ngày chiếu vào giường hai canh giờ. Khi nắng chiếu tới, Vĩnh Dạ thường nhích ra một chút để phơi nắng, nàng ở trong bóng tối quá lâu nên không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào được phơi nắng. Nàng nghĩ, có lẽ sau này mình sẽ không còn cơ hội này nữa.

- Sự phụ, dưới sự giám sát của ông, ta còn trốn được sao? Ông càng ngày càng mất tự tin vào bản thân, đúng không?

Khoảnh khắc Vĩnh Dạ quay lại, mọi ánh nắng đều tập trung trên mặt nàng. Lý Ngôn Niên tới gần vung cho nàng một cái tát, nàng bay ra ngoài, đập mạnh lên tường, bật cười lớn:

- Sự phụ, ông chính là thế, ghét nhất là người khác không tôn kính mình, hận nhất là người ta tôn thương sự kiêu hãnh của mình. Cuối cùng ông vẫn

không kìm nén được ham muốn động thủ, phải không?

Lý Ngôn Niên túm nàng lên, nghiêng răng nói:

- Ta còn chưa nghĩ ra nên đối phó người thế nào, khi ta nghĩ xong rồi, người cứ chờ mà sinh con cho ta đi!
- Thì ra sự phụ vẫn chưa hạ được quyết tâm ư? – Vĩnh Dạ cười lớn – Trước khi chạm vào ta tốt nhất hãy giải quyết Lâm Thúy trước đã, để nàng ta không phải thương tâm khổ sở.
- Người tưởng rằng ta sẽ nghe người ly gián ư?
- Sự phụ nếu tin Vĩnh Dạ một lần thì đã không để Lý Nhị chạy mất rồi, đúng không?

Một lời này chạm đúng vào tâm sự của Lý Ngôn Niên, cổ áo lỏng ra, thân thể nàng rơi xuống giường. Lý Ngôn Niên kéo toạc ngực áo của nàng, để lộ bầu ngực trắng ngần.

- Tướng công! – Tiếng gọi tuyệt vọng, đau đớn của Lâm Thúy vang lên ngoài cửa.

Lý Ngôn Niên thấy Vĩnh Dạ vẫn không hề biến sắc, chầm chậm đứng lên:

- Ai bảo nàng vào đây?
- Không, cho nàng ta nhìn thấy cũng được! – Vĩnh Dạ thêm dầu vào lửa, nhìn đôi mắt nhòa lệ và gương mặt kinh hãi của Lâm Thúy, mỉm cười.

Lý Ngôn Niên đứng lên đi thẳng ra ngoài, khi đi qua Lâm Thúy, lạnh lùng nói:

- Không có lần thứ hai.

Chú thích: [1] Cách gọi trang trọng

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bị hấn bán rồi lại được hấn cứu

Vòng tay hấn không thân thương như Nguyệt Phách, nhưng lại khiến nàng an tâm. Vĩnh Dạ giả bộ ngủ suốt dọc đường, coi Phong Dương Hề như một con ngựa, nàng cảm thấy cách hình dung này rất chính xác.

Nàng đã ở đây năm ngày rồi, Vĩnh Dạ cảm thấy hơi đuối sức, mỗi ngày chỉ uống vài ngụm cháo loãng để giữ mạng sống. Lý Ngôn Niên cho dù có đi đâu, không cần cho nàng dùng Nhuyễn Cốt Tán thì người nàng cũng vẫn mềm nhũn.

Nàng vô cùng nhớ Ảnh Từ thúc, món thịt mà ông thả từ nóc nhà xuống thật là thơm. Ngày trước hề có nguy hiểm là Ảnh Từ thúc lại xuất hiện bên cạnh nàng. Nhưng nay ông ấy đi rồi, nàng chỉ có thể tự dựa vào bản thân.

Ảnh mắt Lâm Thúy nhìn nàng vô cùng phức tạp, nhưng lại không dám lại gần nửa bước. Lý Ngôn Niên nói mỗi ngày chỉ cho Vĩnh Dạ nửa bát cháo loãng. Cháo mà nàng ta nấu quả thực loãng tới không thấy hạt gạo, lần nào bỏ cháo xuống cũng quay đầu đi luôn, không nói câu nào.

Vĩnh Dạ uống nửa bát nước gạo mà cười khổ, nữ nhân nếu đã ghen ghét một người thì thủ đoạn sẽ càng tàn nhẫn hơn nam nhân.

Ngày thứ sáu, Lý Ngôn Niên vào phòng, cho Vĩnh Dạ dùng Nhuyễn Cốt Tán rồi lạnh lùng nói:

- Ta nghĩ khi ta vắng mặt thì người nên ngủ nhiều hơn một chút.

Bàn tay Vĩnh Dạ siết thành nắm đấm, sợi dây thép kẹp vào giữa móng tay, đau muốn nhảy dựng.

Cảm giác đau đớn này giúp phân tán được lực của Nhuyễn Cốt Tán, tay rất đau, nhưng vẫn còn sức. Nàng không nói gì, chỉ sợ giọng nói run rẩy sẽ bán đứng mình.

- Ta phải vào Kinh Đô xem thế nào. Tốt nhất người nên hi vọng ta mang về một chút tin tức tốt.

Tiếng bước chân của ông ta biến mất, qua khung cửa sổ, Vĩnh Dạ nhìn ông ta đi ra ngoài sơn cốc. Nàng chầm chậm thở dài. Nhuyễn Cốt Tán dù sao cũng rất bá đạo, nàng run rẩy xòe tay ra, vẫn cử động được.

Vĩnh Dạ không hề do dự dùng sợi dây thép kích thích những thần kinh nhạy cảm nhất trên người mình, dần dần khôi phục lại tri giác.

- Lâm Thúy!

- Chuyện gì? – Giọng nàng ta nghe thật lạnh lùng.

- Sao hôm nay vẫn chưa cho ta ăn cháo?

- Tướng công nói, chàng chỉ đi một ngày, tiểu thư một ngày không ăn cũng không sao. Huống hồ chỉ là nửa bát cháo loãng thôi mà.

Đây là Lâm Thúy từ nhỏ đã bảo vệ, chăm sóc nàng sao? Vĩnh Dạ thờ dài, trong mắt ánh lên vẻ lạnh lẽo mờ mịt.

Lâm Thúy chẳng qua chỉ là một nữ nhân đáng thương, yêu trượng phu của mình sâu sắc, chỉ là một thê tử sợ bị người khác cướp mất chồng. Vĩnh Dạ tự nhủ lòng như thế để không ra tay giết nàng ta.

Nữ nhân ghen tuông đều điên cuồng thế sao? Nàng ta sao không nghĩ chồng mình đáng kinh tởm đến thế nào, định cưỡng dâm cháu gái. Nàng ta không trách Lý Ngôn Niên mà lại hận nàng. Vĩnh Dạ thấy thật khó hiểu cái suy nghĩ kỳ quái này.

Lâm Thúy ngẩng đầu, liếc qua sợi xích sắt dưới chân nàng, nói khẽ:

- Thực ra tôi luôn muốn cùng tướng công sống cuộc sống như thế này. Bình an, yên tĩnh, không quan tâm tới chuyện bên ngoài. Có lẽ chúng tôi không sống trong son cốc thì cũng có thể tới một nơi nhỏ bé để sống an lành. Tiểu thư, cô đừng trách tôi, khi cô rửa lớp dịch dung đi, nhìn mặt cô tôi nghĩ, trên đời này chẳng còn nữ nhân nào có thể khiến nam nhân động lòng hơn cô. – Nói rồi nàng rơi nước mắt.

- Phụ vương lệnh cho người tiếm phục bên hấn, khi đó đã nói thế nào? – Tim Vĩnh Dạ chùng xuống.

- Vương gia nói, nếu tướng công phát hiện ra thân phận của tiểu thư thì giết chàng. Tôi hi vọng cả đời chàng không phát hiện được, nhưng khi tiểu thư sang Trần quốc, chàng thấy Vương phi làm rất nhiều y phục đẹp dành cho các nữ nhân trẻ tuổi, chàng bèn nghi ngờ... Tôi không ra tay được, chàng nhận ra cũng không giết tôi, chàng đối với tôi rất tốt.

Vĩnh Dạ cười cười:

- Ta không trách người, độc mà phụ vương ta đưa cho người, cứ dùng lên người ta là được.

- Tiểu thư... cô chết đi còn hơn là bị chàng làm nhục. – Mặt Lâm Thúy tái nhợt, cắn môi hạ quyết tâm.

- Ha ha, người nói đúng lắm, đa tạ người. – Vĩnh Dạ lại thờ dài, - Cho ta pha trà lần nữa đi, người hạ độc vào trong trà cũng được.

Lâm Thúy nhìn bộ dạng không thể cự quây của Vĩnh Dạ thì không biết nàng sẽ pha trà kiểu gì.

Vĩnh Dạ thông thả đáp:

- Chuyển bếp lò với bàn trà vào đây, ta dạy người pha. Sư phụ thích uống trà đầy, người học rồi sau này rảnh rỗi có thể pha trà cho ông ấy uống. Son cốc thanh u, rất thích hợp thưởng trà. Đó là cuộc sống mà thần tiên cũng mong muốn.

Sự tao nhã của Vĩnh Dạ khi pha trà đã sớm khắc sâu vào tâm trí Lâm Thúy. Trong lòng nàng, Lý Ngôn Niên cũng là người thích những nhã thú như vậy. Nếu học được trà nghệ của Vĩnh Dạ, pha trà cho tướng công, hẳn chàng sẽ rất vui, Lâm Thúy mỉm cười.

Không lâu sau, bếp lò và bàn trà đã được bày xong.

Vĩnh Dạ ngửi thấy mùi nước sôi, bèn nói:

- Xem ra dạy người pha trà trong núi là hợp nhất. Nhớ đây, một quy tắc khi pha trà, là ba phần trà, bảy phần nước. Nước sôi là tốt nhất, sau đó tới nước giếng, cuối cùng là nước sông. Sau này tốt nhất người nên pha trà bằng nước sôi.

- Còn nhớ năm xưa tiểu thư quét tuyết hoa mai pha trà...

Tuyết hoa mai? Vĩnh Dạ lại nhớ tới mỹ nhân tiên sinh và Thanh y sư phụ. Họ luôn bao dung với nàng. Dựa vào hiểu biết của Thanh y sư phụ về nàng, chắc hẳn ông biết nàng không thể nào nuốt viên Nhuyễn Cốt Hoàn đó, sư phụ vẫn đối xử tốt với nàng. Trong lòng Vĩnh Dạ thoáng ấm áp, có lẽ chỉ cần một sự ấm áp này thôi cũng đủ để nàng kiên cường sống tiếp.

- Tuyết hoa mai là nhã thú, trong núi này khi tuyết rơi, người và sư phụ nắm tay nhau đi thu thập tuyết trên cây tùng, cũng như thế. Người với ta từng là chủ tớ, sau này nếu trồng hoa mai bên ngoài căn nhà này thì đừng quên lấy ít tuyết hoa mai đun ấm trà cho ta. – Giọng nàng bình thản, khơi lên trong lòng Lâm Thúy một khung cảnh đẹp, mà khung cảnh đẹp ấy chỉ có khi đã giết Vĩnh Dạ. Lâm Thúy buồn bã, nhưng nếu không giết nàng... Lâm Thúy nhớ tới kế hoạch báo thù của Lý Ngôn Niên. Nàng cúi đầu, không có Vĩnh Dạ, có lẽ tướng công đã không hành động thiếu suy nghĩ, có lẽ cuộc sống thần tiên trong núi này có thể kéo dài thêm một chút.

Lá trà đã nở khi hai người còn đang mang hai tâm trạng khác nhau, hương trà theo hơi nước lan tỏa. Vĩnh Dạ cười nói:

- Làm tốt lắm. Ngươi vốn khéo tay, sau này cứ từ từ tìm hiểu mà tổng kết. Đưa trà cho ta nào, sau khi ta chết, nhớ nói với phụ vương và mẫu thân ta một tiếng, để họ không phải nhớ nhưng ta.

- Vì sao cô bình tĩnh thế? – Lâm Thúy nổi lòng nghi ngờ.

Ánh mắt Vĩnh Dạ như nhìn nàng, lại như nhìn về nơi xa xa bên ngoài cửa sổ, cười nhạt:

- Chẳng lẽ đề sư phụ cường bức ta thật sao? Rồi để ta bế con đi sĩ nhục phụ vương ta, làm mẫu thân ta tức chết?

Lâm Thúy cắn răng móc một cái bình ngọc trong ngực ra, nhỏ độc vào nước trà:

- Vương gia nói, loại độc này không mùi không màu, cũng không đau đớn chút nào.

- Thế thì hay lắm, đúng là loại độc tốt.

Bàn tay Lâm Thúy thoáng run rẩy, nhìn Vĩnh Dạ nằm trên giường tuy gương mặt nhợt nhạt tiêu tụy nhưng vẫn mỹ lệ vô song, nội tâm mâu thuẫn rất lâu, cuối cùng cũng mang ly trà độc lại gần nàng.

Vĩnh Dạ thấy nàng ta từng bước lại gần, thở dài một tiếng, dốc hết toàn lực, đột nhiên vung một chưởng kích vào động mạch sau gáy Lâm Thúy. Bàn tay đưa ra đón lấy ly trà, cười nói:

- Đa tạ ngươi đã nấu trà, nếu không sao có thể mở được sợi xích này?

Trời Lâm Thúy xong, nàng dùng vải buộc xích sắt vào để không làm mình bị bỏng, bịt mũi đưa lỗ khóa đã bị rút chỉ lại gần lò lửa để đun. Vĩnh Dạ rút sợi dây thép ra cẩn thận xỏ vào lỗ khóa. Chỉ gặp lửa dần dần tan ra, riêng việc ấy cũng mất đến hai canh giờ.

Lâm Thúy tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn hành động của Vĩnh Dạ, thân thể bị trói chặt không thể cựa quậy, nhất thời nước mắt trào ra, hối hận và thù hận nhen nhóm trong lòng. Nàng hét lên thất thanh:

- Không phải cô muốn dạy tôi nấu trà!

Vĩnh Dạ mở được xích sắt, cử động chân, bị khóa mấy ngày chẳng quen chút nào. Nàng cười với Lâm Thúy, nhân tiện đặt khóa xích lên chân nàng ta:

- Nhiệt độ nóng chảy của sắt là một nghìn năm trăm độ, độ nóng chảy của chì là sáu trăm độ, ta dùng dây thép dẫn nhiệt, khiến chì chảy ra... Đương nhiên nói những thứ này ngươi cũng không hiểu được, ngươi chỉ cần biết không có cái lò này thì ta không mở được khóa là được. Còn về cái khóa này, người dùng ám khí đều rất khéo léo, cái khóa này dễ mở hơn kết sắt nhiều. Ngươi đừng lo lắng ta, hai chúng ta ai nên hận ai đây? Nể tình ngươi hầu hạ ta nhiều năm, ta không giết ngươi.

- Cô không chạy được đâu! Chẳng lẽ bắt cô! – Sự thù hận đã dâng đầy trong mắt Lâm Thúy, hối hận vì mình đã không chống lại được cám dỗ của Vĩnh Dạ. Nghĩ đến hậu quả khi để Vĩnh Dạ chạy mất, nhớ tới Lý Ngôn Niên, nàng hét lớn.

- Ta không sợ, bắt được thì cùng lắm sinh con cho ông ta. Sinh ra rồi nó sẽ gọi ngươi là đại nương. – Vĩnh Dạ nhún vai, không sợ khiến Lâm Thúy càng phần nộ hơn. Nàng bị nhốt bao nhiêu lâu, nói không lo Lý Ngôn Niên ra tay là giả. Lâm Thúy đau lòng tuyệt vọng, chẳng lẽ nàng thì không? Chỉ có điều nàng không bộc lộ ra mà thôi.

Đóng cửa phòng lại vẫn còn nghe thấy Lâm Thúy thốt lên những lời cay nghiệt. Vĩnh Dạ thở dài, chẳng buồn đếm xỉa.

Chân nàng mềm nhũn, tay cũng run rẩy, đói bao nhiêu ngày mà còn khiếm Lâm Thúy bị ngắt, rồi lại mở được khóa thì đúng là kỳ tích. Lý Ngôn Niên đi Kinh Đô, cả đi cả về phải mất một ngày, vẫn còn thời gian. Vĩnh Dạ đi vào bếp, tìm được thức ăn, hít sâu một hơi rồi bắt đầu ăn. Người đói lâu quá không nên ăn nhiều một lúc, thế nên Vĩnh Dạ ăn rất thong thả.

Khi Phong Dương Hề đập cửa xông vào thì nhìn thấy cảnh tượng này:

Vĩnh Dạ ngồi bên bàn với gương mặt tiêu tụy, tóc tai rối bời, hình như trên mặt còn có vết ngón tay, bàn tay run rẩy, nhưng đang uống canh bằng điệu bộ cực kì ưu nhã.

Hắn lặng lẽ nhìn nàng một lúc, lòng bỗng đau nhói. Hồi lâu sau mới thở phào nhẹ nhõm, sự mệt mỏi suốt sáu ngày qua tan biến. Hắn lại gần ngồi xuống, cũng không hề khách sáo, bắt đầu ăn.

Vĩnh Dạ tưởng là Lý Ngôn Niên đột nhiên quay về, sợ hãi định dùng cái thìa làm ám khí, trái tim như thể chơi trò nhảy cầu, mất trọng lượng trong không trung, run rẩy một lát rồi mới tìm lại được tri giác. Nàng hẳn học nhìn Phong Dương Hề, không bị Lý Ngôn Niên hành hạ chết thì cũng bị hắn làm cho sợ chết.

Phong Dương Hề ăn rất nhanh, hắn cũng biết làm cách nào để nhanh chóng bồi bổ thể lực.

Vĩnh Dạ liếc nhìn tướng ăn của hắn, ngạc nhiên hỏi:

- Tôi bị nhốt sáu ngày, đói sáu ngày, chẳng lẽ huynh cũng sáu ngày không ăn gì ư?

Phong Dương Hề trợn trắng mắt nhìn nàng:

- Ta sáu ngày không ngủ, lục tung một lượt sơn cốc này rồi.

- Thế huynh đi ngủ đi, cướp đồ ăn của tôi làm gì? – Lẽ ra nên thấy cảm động, vậy mà Vĩnh Dạ nhớ ra mình bị đói sáu ngày, suýt chút nữa còn bị thúc thúc của mình cưỡng bức đều là do hấn ban cho, sa sầm mặt xuống.

- Cô ở đây sao ta dám ngủ? – Râu của Phong Dương Hề lại càng dài hơn trước, trông mắt vẫn vện tia máu, mặt mũi cùng cực. Vĩnh Dạ cười khò, cuối cùng hấn cũng biết mình là Tinh Hồn, sợ khi ngủ mình sẽ lại cho hấn một đao sao? Nàng uống một thìa canh, rồi ăn một miếng thịt. Âm khí, phi đao của nàng đã bị mang đi hết. Một sợi dây thép còn không dám ra tay với Lý Ngôn Niên, với Phong Dương Hề càng không dám chắc. Nhớ ra mình vừa mới thoát được kiếp nạn này đã lập tức roi vào tay Phong Dương Hề, mình thực sự phải chết ở đây sao? Lúc này nàng vô cùng hối hận, hối hận khi ở Trần quốc không cho Phong Dương Hề thêm một đao nữa để giết hấn.

- Lý Ngôn Niên có thể về bất cứ lúc nào, cô không có võ công để đánh lại hấn, sao ta dám ngủ? Ăn chút gì đó rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

Vĩnh Dạ ngẩn người, hấn không biết mình có võ công? Hấn vẫn không biết mình là Tinh Hồn? Nàng cúi đầu tiếp tục uống canh, tìm đập thỉnh thỉnh.

Bàn tay bỗng dưng bị nắm chặt, Phong Dương Hề nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, thờ dài:

- Nhìn tay cô vẫn còn phát run kia, để ta dứt cho. – Rồi hấn bẻ bát lên định cho nàng ăn thật.

Vĩnh Dạ miễn cưỡng mỉm cười:

- Hơi yếu nhưng vẫn uống canh được. – Một nửa là vì mất sức, một nửa là bị người dọa, Vĩnh Dạ thảm chửi. Một thìa canh đưa tới miệng, nàng đành nuốt xuống.

- Sao huynh biết Tiểu Ma Tử là tôi?

Phong Dương Hề cười cười:

- Rất ít người dịch dung mà ta không nhận ra.

- Khi đó huynh đã biết rồi?

- Là lỗi của ta, ta vốn định nhờ cô để tìm được cứ điểm bí mật của Du Li Cốc ở An quốc, không ngờ lại liên lụy tới cô. – Phong Dương Hề thành khẩn nhìn nàng.

- Nếu tôi không bám lấy huynh, đòi đi theo huynh thì sao? Cầm hầu bao của huynh rồi biến, huynh sẽ làm thế nào?

Phong Dương Hề lại cười:

- Đánh ngất rồi đưa về.

Vĩnh Dạ tức khí sa sầm mặt:

- Tìm được cứ điểm của Du Li Cốc chưa?

Phong Dương Hề thờ dài:

- Trúng bẫy rồi.

Sắc mặt Vĩnh Dạ lập tức trở nên rất khó coi, nếu không phải vì nàng dùng âm khí hại Phong Dương Hề trước thì nhất định nàng sẽ nhảy dựng lên chửi hấn là đồ con heo.

- Nếu tôi chết rồi thì sao? Huynh không nghĩ tới hậu quả ư?

- Cô không chết được đâu, cô còn có ích, hấn không nỡ giết cô!

- Tôi bị hấn làm cho tàn phế thì sao? – Vĩnh Dạ ném cái thìa vào bát.

Phong Dương Hề không chút nghĩ ngợi đáp luôn:

- Tôi nuôi cô.

Vĩnh Dạ ngẩn người, thế là có ý gì?

Phong Dương Hề dứt lời hình như cũng ngưng ngừng, vội lắng sang chuyện khác:

- Nữ nhân phòng bên kia là ai? Vợ Lý Ngôn Niên hả?

Lâm Thúy hò hét một hồi đã mệt, khóc cũng mệt, bên kia chỉ còn vang lên tiếng thút thít. Lần thứ hai trong ngày Vĩnh Dạ thấy hối hận, lẽ ra nên giết nàng ta, để nàng ta không thể tiết lộ mình là Tĩnh Hồn.

- Vợ Lý Ngôn Niên, thị nữ trước kia của tôi. Nàng ta mở cửa vào, tôi dùng ghế đánh cho ngất đi. – Vĩnh Dạ trợn mắt nói dối. Nếu Phong Dương Hề đẩy cánh cửa đó ra, nàng sẽ dùng sợi dây thép giết hắn từ phía sau, sau đó lùi lại mấy bước cầm dao trong bếp.

Một người tay không tác sát, đối suốt sáu ngày thì chắc chắn không thể mở được xích sắt ra. Phong Dương Hề chỉ cần liếc nhìn sợi xích gắn trên tường sẽ biết nàng đang nói dối.

Nhưng Phong Dương Hề không hỏi thêm, cũng không đẩy cửa ra nhìn, chỉ chăm chú bón cho nàng uống hết bát canh.

- Chúng ta đi thôi. – Hắn đưa kiếm cho nàng. – Cầm giúp ta. – Rồi cúi người bế nàng lên, ánh mắt liếc qua cổ áo nàng, không nói tiếng nào.

Vĩnh Dạ ngẩng đầu nhìn, trước mắt là nụ cười của Phong Dương Hề.

- Đừng lo lắng, cho dù sáu ngày không ngủ, Lý Ngôn Niên cũng không phải là đối thủ của ta.

Nàng ôm kiếm, lòng do dự không biết có nên giết Phong Dương Hề không, để sau này nhìn thấy hắn không phải thấp thòmed lo lắng. Nhưng khi nghe thấy câu sau của hắn thì lập tức từ bỏ suy nghĩ ấy. Lý Ngôn Niên không phải đối thủ của hắn, thể lực của mình còn chưa khôi phục, bây giờ mà động thủ thì chẳng phải tự đưa đầu cho hắn chém?

Bên ngoài ngập tràn ánh sáng. Vĩnh Dạ nhắm mắt, kê mặt bên ngực Phong Dương Hề nghe tiếng tim đập khỏe mạnh của hắn. Nàng thờ dài, hắn vẫn tới cứu nàng, lần này mà hạ thủ với hắn thì thật bất nghĩa. Không giết hắn cũng chẳng sao, có hắn ở đây, nàng khỏi phải lo lắng về Lý Ngôn Niên. Vĩnh Dạ nhắm mắt thả lỏng bản thân, rồi ngủ thiếp đi.

Phong Dương Hề rào bước ra khỏi căn nhà, cúi đầu nhìn Vĩnh Dạ, nàng ngủ như một con mèo, trong mắt hắn lóe lên vẻ kì quái, nụ cười chậm rãi nở trên môi.

Vừa mới tỉnh ngủ, cảnh tượng trước mắt khiến nàng vẫn như trong mộng, Vĩnh Dạ buột miệng:

- Nguyệt Phách!

Ngoài cửa có một bóng đen đi vào. Phong Dương Hề dựa vào khung cửa, như cười như không:

- Tình cảm của Hầu gia và tên tiểu tử Du Li Cốc đó thật sâu nặng.

- Tôi nằm mơ, mơ thấy Nguyệt Phách bị Hựu thân vương đánh một chưởng chết luôn. Dấu sao năm xưa đi sơn cốc cầu y, Nguyệt Phách cũng ở với tôi nửa năm, vẫn thấy không đành lòng. – Vĩnh Dạ nói dối không chớp mắt.

Nàng ngồi trên giường trúc, tóc tai rối bời, mở to đôi mắt vô tội. Y phục xộc xệch để lộ cẳng cổ trắng ngần như ngọc, dường như vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng.

- Nghe nói Hựu thân vương đã thả hắn đi. – Phong Dương Hề chỉ nói một câu rồi quay người đi – Rửa mặt rồi ăn cơm.

Vĩnh Dạ không biết vì sao hề nhìn Phong Dương Hề lại thấy chột dạ, thấy hắn rời đi, nàng dấm mạnh lên giường. Nếu võ công của mình đủ mạnh thì việc gì phải sợ hắn? Nàng hừ một tiếng.

Khi ngâm mặt vào nước suối, nàng lại nhớ cái đêm rời bỏ Nguyệt Phách, lòng đau thắt lại. Nàng ngẩng mặt lên lắc mạnh để nước bắn ra. Biết nội loạn của An quốc đã ngưng, Nguyệt Phách không cần lo lắng cho nàng nữa, Tường Vi vẫn ở Tề quốc quê hương hắn, Nguyệt Phách có lẽ đã về Tề quốc rồi nhỉ? Không biết hắn có mở Bình An y quán ở đó hay không?

Nàng lau bừa lên mặt, đứng lên, đột nhiên ngăn người. Bóng mình phản chiếu dưới nước đâu giống một nam nhân? Y phục bị Lâm Thúy thay rồi, cổ áo thấp vừa phải không còn là loại có thể che được yết hầu mà nàng thường đặt may riêng. Bó ngực cũng không còn, phần cổ lộ ra chắc chắn là của một nữ nhân. Chết tiệt! Nhớ lại câu “Ta nuôi cô” của Phong Dương Hề, Vĩnh Dạ tức khí hỗn hển búi cao tóc lên, quay đầu rào nhanh về bếp.

- Huynh có ý gì?

Phong Dương Hề đang thưởng thức bát canh cá do mình nấu. Nước canh màu trắng sữa, thịt cá gần như đã tan hết trong canh, lại còn nổi lên mấy cọng rau thơm màu xanh. Gia vị ở đây rất đầy đủ khiến hắn ngỡ rằng người ở đây ngày trước là một cao thủ nấu ăn.

Nghe thấy câu hỏi đầy giận dữ của Vĩnh Dạ, Phong Dương Hề nuốt một ngụm canh rồi thông thả hỏi ngược lại:

- Cô muốn hỏi cái gì?

Hỏi cái gì? Hỏi hần vì sao biết mình là nữ mà không nói ra? Vĩnh Dạ há hốc, lời ra tới miệng rồi lại thay đổi. – Đồ ăn thơm thế này, huynh không chờ tôi đã ăn trước, huynh có ý gì?

Nói rồi vươn tay múc một thìa canh thổi qua loa rồi uống một ngụm.

- Nói ra cũng lạ, khi vào bếp tôi thấy ở đây được quét dọn rất sạch sẽ. Chủ nhân lại còn để lại một tờ giấy trên bàn, viết là: Đòi này không bao giờ nấu canh nữa. – Phong Dương Hề lắc đầu, lôi tờ giấy ra đọc.

Miếng canh cá bỗngưng mất mùi vị, nghẹn ngang cổ họng Vĩnh Dạ. Nàng cố nuốt xuống, giả bộ suy đoán:

- Nói không chừng chủ nhân nấu canh ăn rồi bị hóc xương cá, không muốn chịu khổ nữa.

- Cô cứ an tâm uống đi, tôi lọc hết xương cá ra rồi. – Phong Dương Hề thấy Vĩnh Dạ uống canh có vẻ khó khăn, bèn buông bát xuống, tốt bụng nhắc nhở.

Vĩnh Dạ lẳng lặng uống hết canh, nhìn quanh hỏi:

- Căn nhà trúc này huynh phát hiện ra khi tìm tôi à?

- Ừ, rất sạch sẽ. Tôi không động vào đồ của chủ nhân. Ăn xong chúng ta sẽ rời cốc, lúc đi để lại ít bạc cho chủ nhân là được.

Vĩnh Dạ liếc nhìn cảnh hoa đại đã khô trong cái ống tre, hình ảnh mười ngày sống chung với Nguyệt Phách ở nơi này dường như vừa mới xảy ra. Cảm giác âm áp ấy như một dòng suối nóng chảy trong tim, khiến nàng vô cùng lưu luyến.

Cuối cùng cũng vẫn phải rời đi, Vĩnh Dạ thở dài trong lòng, thân nhiên hỏi:

- Đi đâu?

- Đương nhiên là về Kinh Đô. Chẳng lẽ ở lại đây đánh nhau với Lý Ngôn Niên sao?

Vĩnh Dạ cau mày:

- Nơi này cách căn nhà gỗ của Lý Ngôn Niên bao xa?

- Sao hả, cô muốn xử lý hần rồi mới về ư?

- Để lại là một tai họa, An quốc khó khăn lắm mới ổn định lại, không thể để bị ông ta hành hạ thêm nữa.

- Ông ta giết hai thích khách của Du Li Cốc, bọn họ nhất định sẽ tìm ông ta thanh toán, không cần cô phải động thủ. Nay Lý Ngôn Niên đã không còn đường lui. Huống hồ ông ta cũng là một người đáng thương mà. – Phong Dương Hề đã uống xong canh, đứng lên thu dọn.

- Là nhi, chẳng phải Phong đại hiệp luôn coi việc giết hết người của Du Li Cốc là nhiệm vụ của mình sao? Sao giờ lại thay đổi tính tình như vậy?

Phong Dương Hề rửa bát, thông thả nói:

- Ta muốn đổi phò với Du Li Cốc, không nói là nhất định phải giết hết người của Du Li Cốc.

- Thế còn thích khách tên Tinh Hồn mà huynh thường nhắc tới thì sao? – Vĩnh Dạ thận trọng hỏi.

Phong Dương Hề không quay đầu lại, cười đáp:

- Cô với Nguyệt công tử quen nhau ở chỗ Hôi Hồn, sẽ không quen cả thích khách Tinh Hồn nữa chứ? E rằng Tinh Hồn cũng là một kẻ đáng thương bị người ta thao túng, bắt đắ dĩ trở thành thích khách, nghe nói đã phản bội Du Li Cốc, chắc giờ cũng là một kẻ thù của bọn họ. Ta việc gì phải chăm chăm vào một nhân vật nhỏ bé như thế? Tiêu diệt chủ sự của Du Li Cốc mới là việc chính.

Thật hay giả vậy? Suýt nữa Vĩnh Dạ đã buột miệng hỏi ông Vương bán mì vì Tinh Hồn mà chết, hần cũng không chấp nữa sao? Nàng cố nhịn, cảnh cáo bản thân lời hần không đáng tin. Năm xưa chẳng phải hần nói sẽ không dựa vào quyền quý, nay vẫn giúp Lý Thiên Hựu làm việc đó thôi? Rõ ràng hần nhận ra Tiêu Ma Từ là mình, rõ ràng hần có thể nói trước với mình rồi bày kế điều tra cứ điểm của Du Li Cốc, vậy mà hần lại đánh ngất mình rồi đưa vào Mầu Đơn Viện? Nỗi khổ trong sáu ngày đó không thể không tính toán được, nếu nàng bị Lý Ngôn Niên cưỡng bức thật thì nàng biết tìm ai mà khóc?

Vĩnh Dạ im lặng.

Nàng nhìn dáng vẻ bận rộn của Phong Dương Hề, rồi lại nhớ tới Nguyệt Phách. Mỗi lần ăn cơm xong, mình lười biếng nằm một chỗ mặc cho Nguyệt Phách rửa bát. Nguyệt Phách có hận nồi canh hôm đó không? Vĩnh Dạ thăm thò dài. Tờ giấy Nguyệt Phách lưu lại là để cho mình đọc, lại không ngờ rằng mình quay trở lại đây nhưng không vì nhớ Nguyệt Phách. Người đầu tiên đọc được tờ giấy kia lại chính là Phong Dương Hề.

Vĩnh Dạ liếc tờ giấy Phong Dương Hề tiện tay để lên bàn, tìm càng đập nhanh hơn, muốn đọc, nhưng lại không dám đọc trước mặt hần. Nàng túm lấy

một cái khăn, cười nói:

- Huỳnh rửa bát thì tôi lau bàn cho công bằng.

Lau rồi tiện tay định cầm tờ giấy đó, nhưng mắt hoa lên, Phong Dương Hề đã cầm tờ giấy nhét vào ngực:

- Thu xếp gọn gàng rồi để lại về bàn cho chủ nhân, đừng làm bẩn.

Vĩnh Dạ cười nói:

- Đương nhiên rồi.

Nàng lau bàn xong bèn giặt giẻ lau đặt vào chỗ cũ rồi đi ra khỏi phòng bếp, nghiêng răng kèn kẹt.

Ánh nắng chiếu lên thâm cỏ vô cùng ấm áp. Vĩnh Dạ nằm xuống, không quên hái một phiến lá to che mắt. Chim hót hoa thơm, nếu có Nguyệt Phách ở cạnh thì tốt biết mấy.

- Đi thôi, Vĩnh Dạ. Tôi thấy thể lực của cô cũng hồi phục tương đối rồi.

Vĩnh Dạ nheo mắt nghĩ, ta không hiển lộ công phu trước mặt người, muốn rời khỏi cốc không biết phải đi tới khi nào. Thân thể bỗng nhẹ bẫng, Phong Dương Hề đã bế nàng lên:

- Để cô tự đi thì không biết bao giờ mới ra được khỏi cốc!

- Phong đại hiệp, chậm thì hơi chậm, nhưng thế này không tiện! – Tâm tư Vĩnh Dạ bị hấn nhìn thấu nên thấy rất khó chịu.

Phong Dương Hề cười ha ha:

- Vĩnh Dạ cảm thấy vì mình là cô nương sao?

Vĩnh Dạ ngẩn người.

- Nhìn Vĩnh Dạ hành sự đâu có rụt rè như các cô nương, chẳng lẽ muốn chân thấp chân cao đi mấy chục dặm đường núi thì mới thích? – Trong mắt Phong Dương Hề thoáng qua một nụ cười trêu chọc.

Vậy mà Vĩnh Dạ lại đỏ mặt như một cô nương thật, chính xác ra là tức đỏ cả mặt, nhắm mắt không thèm nói chuyện.

Rõ ràng có thể dùng khinh công bỏ xa đối phương nhưng vẫn phải giả bộ yếu ớt không chịu nổi gió, là ai thì người đó cũng sẽ đỏ mặt mà nhắm mắt giả chết.

Hắn bế theo nàng không tốn chút sức, một canh giờ đã ra khỏi cốc và xuống núi.

Vòng tay hắn không thân thương như Nguyệt Phách, nhưng lại khiến nàng an tâm. Vĩnh Dạ giả bộ ngủ suốt dọc đường, coi Phong Dương Hề như một con ngựa, nàng cảm thấy cách hình dung này rất chính xác.

Ra khỏi sơn cốc, Phong Dương Hề huyết sáo, một con ngựa đen trong rừng chạy ra. Hắn đặt Vĩnh Dạ lên ngựa, nói:

- Ta từng hứa với cô, nhất định sẽ bảo vệ cô bình an về Kinh Đô.

Lời này khiến Vĩnh Dạ nhớ tới cảnh tượng hắn bảo vệ nàng ở Trần quốc, từ đầu tới cuối, Phong Dương Hề không hề nhắc tới chuyện xảy ra ở dịch quán Trần quốc. Còn mình ở Trần quốc không những lợi dụng hắn, còn đâm sau lưng hắn một đao, trong lòng thấy hơi áy náy. Nhưng nghĩ tới chuyện Phong Dương Hề suốt bảy tám năm nay đi đâu cũng tung tin là phải giết nàng, nàng lại thấy tâm lý cân bằng hơn.

Nàng thận trọng thăm dò:

- Phong đại hiệp giữ chữ tín quả là tấm gương cho chúng tôi học tập. Đêm hôm đó yến tiệc kết thúc, tôi đã trốn đi rồi, sau đó nghe nói dịch quán bị hỏa hoạn, may mà tôi đi sớm.

Cánh tay Phong Dương Hề đột nhiên siết chặt, Vĩnh Dạ nhào vào ngực hắn. Đang định nói giỡn thì giọng hắn đã bình thản vang lên:

- Nhớ lại tối hôm đó thật sự căng thẳng. Cũng may cô đi lúc tan yến, nếu cô còn ở dịch quán, tôi thực sự không dám tưởng tượng cảnh cô bị lửa thiêu cháy.

- Ồ? Huỳnh tới dịch quán ư?

- Cô nghĩ là ta không tới sao?

Vĩnh Dạ đưa mắt nhìn phía trước, thản nhiên nói:

- Cho dù Phong đại hiệp tới đó thì với võ công cao cường của huynh, chắc chắn cũng bình an.
- Không những ta đã tới mà còn bị thương, suýt nữa thì... mất mạng.
- Hà? Nguy hiểm thế sao? Do Dịch Trung Thiên làm ư?

Phong Dương Hề nói đầy thâm ý:

- Từ khi ta xuất đạo tới nay, chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi nào lớn như thế, không tìm hấn báo thù thì tổn hại tới danh tiếng của ta.
- Nói cũng đúng, Dịch Trung Thiên quá bi ối, nhất định phải báo thù! – Vĩnh Dạ cười gượng gạo, lên tiếng phụ họa, nhưng lại thầm run trong lòng, đánh chết cũng không dám nói khi đó không những mình có trong dịch quán mà còn cho hấn một thanh phi đao, càng không dám hỏi hấn đã thoát như thế nào.
- Ba nước đều tróc nã ta, Vĩnh Dạ quay về giúp Phong mỗ mình oan là Phong mỗ cảm kích lắm rồi.

Phong Dương Hề đột nhiên chuyển chủ đề, nói tới việc hấn vì nàng mà bị ba nước tróc nã.

Vĩnh Dạ cười khan:

- Vĩnh Dạ đã liên lụy tới Phong đại hiệp, thực là áy náy. Về Kinh Đô chắc chắn sẽ trả lại sự trong sạch cho Phong đại hiệp.
- Vậy thì tốt. Phong mỗ còn muốn được vào Kinh Đô, không muốn làm con chuột lang thang.

Giọng hấn vang lên như gió thoảng bên tai, Vĩnh Dạ cúi đầu không nói.

Cổng thành càng lúc càng gần, tâm tư nàng bắt đầu bay bổng. Tin tức Lý Thiên Hựu kể vị chẳng bao lâu nữa sẽ lan khắp Tề quốc, nghĩ tới việc có thể nhân cơ này đón Tường Vi về ở cùng Nguyệt Phách, lòng nàng lại phấn chấn, bất giác nở nụ cười.

- Nghĩ tới chuyện gì mà cao hứng thế?
- Tường Vi không phải gả cho Thái tử nữa, tôi đi đón nàng về. – Vĩnh Dạ buột miệng.

Phong Dương Hề bật cười lớn:

- Hóa ra Tường Vi quận chúa quả thực lẫn trong đội xe ra khỏi An quốc à? Có điều cô ân cần muốn đi đón quận chúa là vì muốn cưới nàng ấy sao?

Vĩnh Dạ ngớ ngàng. Nàng đã gần như quên mất điều này, chỉ nghĩ tới việc đi đón Tường Vi thì được gặp Nguyệt Phách. Nhớ tới sự si tình của Tường Vi từ nhỏ là lại đau đầu, nàng lẩm bẩm, Tường Vi sẽ thông cảm thôi.

Phong Dương Hề thông thả nói:

- Nói không chừng vị Nguyệt công tử đó cũng đang ở Tề quốc.
- Sao tôi biết được? Tôi đi Trần quốc mà. Chẳng phải huynh nói Hựu thân vương đã thả hấn rồi sao? – Có đánh chết Vĩnh Dạ cũng không chịu nhận.

Phong Dương Hề im lặng, vung roi quất mạnh, con ngựa hí dài rồi tung vó. Vĩnh Dạ lão đạo, cảm thấy một roi kia dường như đang vung về phía mình.

Không lâu sau hai người đã tới cổng thành Kinh Đô.

- Phong mỗ không vào thành nữa, Hầu gia bảo trọng.

Phong Dương Hề đột nhiên thay đổi cách xưng hô khiến Vĩnh Dạ có chút không quen. Nàng chấp tay:

- Dọc đường nhờ có Phong đại hiệp bảo vệ, Vĩnh Dạ vô cùng cảm kích. Hi vọng đại hiệp bình an, hiệp danh uy chấn thiên hạ.

Con ngựa đen hí dài, Phong Dương Hề quất ngựa bỏ đi, trong gió còn vang lên tiếng cười của hấn:

- Sau này gặp lại.

Gặp lại cái con khỉ! Vĩnh Dạ lau mồ hôi trên mặt, nhìn cổng thành hồi lâu xuất thần. Tường thành cao vời vợi hùng vĩ trong ánh nắng, từ nay, thế gian sẽ không còn nhân vật tên là Tinh Hồn nữa. Nàng sẽ không còn phải sợ Du Li Cốc, không còn phải giết người vì họ.

Vĩnh Dạ rất vui, làm một người bình thường quả thực rất vui.

Nàng đã quên mất, một đại cô nương mười tám tuổi bình thường thì phải gả chồng. Nếu phải gả cho một người mình không thích thì chẳng vui chút nào.

Chương 34: Vĩnh An quận chúa

- Vĩnh Dạ! – Vương phi giận dữ, mi mắt chớp chớp, mấy giọt nước đã lăn ra. – Ta khó khăn lắm mới chờ được ngày này!

Vĩnh Dạ thở dài, đi tới trước mặt một thị nữ, dùng hai ngón tay móc một chiếc áo mỏng tang lên ngắm.

- Người là ai? Sao lại đứng ở cổng thành? – Binh sĩ gác cổng thấy Vĩnh Dạ ngơ ngác đứng nhìn cổng thành mỉm cười thì vội vàng vây lại.

Tâm trạng nàng đang rất tốt, tươi cười nói:

- Ta là người của Đoan Vương phủ.

Y phục rách rưới, tóc tai rối bù vẫn không thể che khuất được khí chất của nàng. Các binh sĩ không dám hỗn hào, nghe nói nàng là người của Đoan Vương phủ thì giật mình, vội sai người đi bẩm báo.

Chưa đầy nửa canh giờ sau, trong thành đã vang lên tiếng vó ngựa. Một đội binh sĩ hộ tống một chiếc xe tám ngựa kéo lao về phía cổng thành.

Vĩnh Dạ lặng lẽ đứng ở cổng thành, xe còn chưa dừng lại, gương mặt xinh đẹp giòn giã nước mắt của Đoan Vương phi đã xuất hiện trước mắt nàng. Nàng thầm mắng một tiếng lão hồ ly xảo trá, sợ nàng tìm ông tính sổ nên đưa mẫu thân nàng ra trước, nàng vừa thấy ánh mắt mong ngóng của Vương phi, trái tim đã mềm lại.

- Vĩnh Dạ! – Vương phi gần như nhảy xuống khỏi xe ngựa, chỉ mấy bước chân đã chạy tới ôm Vĩnh Dạ vào lòng, khóc đến ngất đi.

Bấy giờ các binh sĩ mới biết thiếu niên trước mặt đây chính là Vĩnh An Hầu mất tích nhiều tháng nay. Tất cả đồng loạt quỳ xuống, hô vang chúc mừng.

Các thị tưng đi theo Vương phi đều vội vàng thường tiền cho mọi người, trong và ngoài thành đều vô cùng hoan hỉ.

Vĩnh Dạ nửa bế nửa ôm Vương phi lên xe ngựa. Lúc này mới cảm thán, trên đời này, thứ khó đối phó nhất chính là nước mắt của nữ nhân, nhất là nữ nhân mà mình quan tâm.

Trước khi xe ngựa chạy, nàng gọi thị vệ tới thì thầm dặn dò vài câu, rồi mới hài lòng rúc vào lòng Vương phi.

Dụ Gia Đế băng hà, Tân Hoàng đế đăng cơ mới được sáu, bảy ngày. Theo tập tục của An quốc, Quốc hiếu được cử hành bảy bảy bốn chín ngày, cả nước từ trên xuống dưới cấm ca vũ, uống rượu.

Kinh Đô thành vô cùng yên ắng.

Bên ngoài Long Tường Điện dựng một Bách quan hiếu bằng[1] rất dài. Trương Thừa tướng nay đã lớn tuổi, tình cảm với Tiên hoàng rất sâu đậm, nghe bài điệu mà khóc thương, đến nỗi mới được hai ngày đã phải xin nghỉ ở nhà dưỡng bệnh.

Lý Thiên Hựu đăng cơ, sửa niên hiệu thành Hựu Khánh. Binh thường ôn hòa ảm đạm, nay lập tức thể hiện, ý tuổi trẻ tinh lực dồi dào, đích thân nhận sự vụ của bách quan, dưới sự giúp đỡ của lục bộ, bận rộn ngày đêm không nghỉ, nhưng việc nào cũng đâu vào đấy. Thêm vào đó là di chí của Tiên hoàng và uy vọng của Đoan Vương với Trương Thừa tướng, các nội thị trong cung và Đông cung đều thừa nhận Thái tử phản nghịch, các đại thần và ngôn quan đều thể hiện sự kính trọng, chấp nhận sự thay đổi Hoàng quyền này.

Lễ bộ Thượng thư Trần Từ Kính là người trung hậu, tâm tư cẩn mật, bình thường ngoài việc tiếp đón sứ thần các nước thì sự vụ ở bộ Lễ cũng khá nhàn hạ. Lễ tang của Tiên đế khiến bộ Lễ nhất thời trở thành nơi bận rộn nhất.

Mới sắp xếp thỏa đáng lễ tang của Tiên đế xong bèn vội vàng chuẩn bị cho đại điển đăng cơ của Tân hoàng bốn mươi chín ngày sau. Mấy ngày đầu bận rộn đã qua thì nhận được trình báo của sứ thần các nước sẽ tới Kinh Đô chúc mừng đại lễ đăng cơ của Tân hoàng. Trần Từ Kính tính toán ngày giờ sứ thần các nước tới được Kinh Đô cũng phải khoảng một tháng sau, người tới chúc mừng không ít, nhưng vẫn có thể hoãn lại được. Ai ngờ vừa mới thở phào, Đoan Vương và Khâm Thiên Giám Lý đại nhân đã bước vào lều của bộ Lễ.

Trần Thượng thư toát mồ hôi hột, nghe Đoan Vương nói xong mới rụt rè thưa:

- Hôn sự của Tam điện hạ, hạ quan cũng biết, bộ Lễ cũng đã sớm chuẩn bị, trong vòng trăm ngày đón Tam hoàng phi tới không phải là không được. Chỉ có điều trong vòng trăm ngày muốn Hoàng thượng cũng... Lễ bộ chúng tôi thực sự là không làm nổi, Vương gia! – Ông đưa tay lên lau mồ hôi.

Ai mà làm nổi? Đoan Vương bực bội ngồi xuống. Lễ tang Tiên đế, lập Tân hoàng, Kinh Đô phòng vệ, điều tra dư đảng của Thái tử, tróc nã dư孽 của Du Li Cốc, truy bắt Lý Ngôn Niên... Tim ông đau nhói, suốt bảy ngày qua ông không dám nghĩ tới Vĩnh Dạ. Ông chỉ nhận định được một điều, Lý

Ngôn Niên sẽ không dễ dàng giết nàng, sẽ dùng Vĩnh Dạ để đổi lấy lợi ích lớn nhất. Bản thân mình bận tới mức Vương phủ cũng không về, tìm không được Lý Ngôn Niên, ông chỉ đành chờ ông ta tìm đến. Nhớ lại di nguyện của Tiên đế, Đoan Vương lại không kìm được nỗi nhớ Vĩnh Dạ, điềm nhiên cười:

- Nước không có Hoàng hậu thì không yên bình. Chẳng lẽ bắt Tân đế ba năm sau mới được lập hậu?

Khâm Thiên Giám Lý đại nhân thờ dài:

- Hôm qua Trương Thừa tướng và Tam hoàng tử cũng có ý này. Nước không có Hoàng hậu không yên bình, trong vòng trăm ngày Hoàng thượng buộc phải lập hậu. Hạ quan tính đại lễ Tân hoàng đăng cơ bốn chín ngày sau đồng thời lập hậu là tốt nhất.

- Vương gia và Lý đại nhân nói chí phải! Có điều... - Trần Thượng thư xòe ngón tay tính ngày, mặt đỏ bừng. -Hoàng thượng còn chưa định cưới tiểu thư nhà nào mà! Hoàng thượng lập hậu sáu lễ không thể bỏ qua, nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chính là bốn lễ chưa thành, trong vòng trăm ngày... Vương gia, ngài khiến hạ quan khó xử vô cùng.

Lý đại nhân ngán người, nhìn Đoan Vương.

Đoan Vương cười khỏ, cho dù là Tiên đế hay Hựu Khánh Đế mới đăng cơ đều rất thận trọng với Tân hậu tương lai. Nhớ lại câu Tiên đế nói vào đêm người qua đời, Đoan Vương chỉ hận không thể lập tức giúp Lý Thiên Hựu tiến hành hôn lễ. Ông nhấp một ngụm trà, cau mày:

- Thái phi và Thái hoàng Thái hậu hình như cũng coi trọng ý của Hoàng thượng, để bốn vương đi hỏi xem sao. Trần đại nhân, chỗ ông cứ chuẩn bị trước đi. Hôm nay có lẽ Tam điện hạ sẽ về tới Kinh Đô, sau khi người tới lĩnh cửu khúc cha thì bàn chuyện của Tam hoàng phi. Lấy đại cục làm trọng.

Trần đại nhân nghe vậy khựng lại, thấy Đoan Vương đã gầy rộc đi, thực sự không muốn kêu ca, than vãn nữa, bèn vãi sáu một cái, tiễn Đoan Vương ra về.

Vừa mới ra khỏi lều của bộ Lễ, Đoan Vương phi đã phái người gửi tin tới, nói Vĩnh Dạ đã bình an về nhà. Đoan Vương vừa kinh ngạc vừa vui mừng, mừng vì Vĩnh Dạ bình an, kinh ngạc vì không biết Lý Ngôn Niên đã đi đâu.

Thấy gương mặt ông mura nắng thất thường, các thị vệ vội vàng nói:

- Ổ sơn cốc chỉ bắt được Lâm Thúy, Hoàng thượng đã hạ lệnh giam vào đại lao.

Hoàng đế tân nhiệm nắm bắt được động tĩnh ngoài cung nhanh thế sao? Thiên Hựu quả nhiên là một nhân tài. Đoan Vương mỉm cười, nghĩ ngợi rồi dặn ba trăm thân vệ của Vương phủ canh giữ Vương phủ cẩn thận, đồng thời gửi tin tới Vương đại nhân, tân nhiệm phủ doãn Kinh Đô, ra lệnh giới nghiêm toàn thành, tăng cường việc bắt giữ Lý Ngôn Niên.

Xong xuôi, ông nhìn Ngự thư phòng cách đó không xa thờ dài. Ngay cả Thái phi và Thái hoàng Thái hậu đều không biết Tân hậu nên lập ai, nhưng lại hai miệng một lời nói rằng nghe theo ý của Hoàng thượng, xem ra trước khi qua đời, Tiên đế đã có dặn dò.

Bốn triều đồng tộc đồng tông không cấm thông hôn, nhưng ông không muốn Vĩnh Dạ làm Hoàng hậu. Chẳng ai hiểu rõ thân phận và trải nghiệm của con gái hơn ông.

Lớn lên ở Du Li Cốc, công phu tuyệt đỉnh, lại còn là... khiến Kinh Đô nghe mà thất sắc. Ông lắc đầu, Du Li Cốc ngay tại bước ngoặt quan trọng nhất, đã rút toàn bộ căn cứ ngoài sáng lẫn trong tối ở Kinh Đô, gần như không ảnh hưởng tới việc thay đổi Hoàng vị. Một con cá lớn rõ ràng đã bơi vào lưới, vậy mà khi thu lưới lại để nó bơi đi mất.

Mẫu Đơn Viện ở Kinh Đô bị niêm phong, tranh của Lý Ngôn Niên, Hồi Môn, Mặc Ngọc đã bị dán khắp nơi trong An quốc, treo thưởng rất lớn. Xem ra Du Li Cốc đã không còn chỗ đứng ở Kinh Đô, trong lòng Đoan Vương hiểu rõ, điều này cũng chưa thể chạm vào gốc rễ của Du Li Cốc.

Theo báo cáo của thám tử ở Trần quốc và Tề quốc, Mẫu Đơn Viện ở Trần đô Trạch Nhĩ và Tề quốc Thánh Kinh trong một đêm đã vườn không nhà trống. Sau trận chiến này, ngay cả hang ổ của Du Li Cốc ở đâu cũng không biết. Cốc chủ Du Li Cốc thần bí và các thích khách trong cốc cứ hệt như giọt nước tan vào biển, biến mất hoàn toàn.

Đoan Vương không thể không khâm phục người chủ sự của Du Li Cốc. Bọn họ càn quấy ngang dọc suốt mấy chục năm, ngang nhiên mở Mẫu Đơn Viện thu tiền nhận nhiệm vụ, nay đã nhạy cảm phát hiện ra Đế Vương các nước không chấp nhận sự tồn tại của nó, quyết đoán chuyển sáng thành tối, bảo toàn lực lượng trong khả năng lớn nhất.

Một khi Vĩnh Dạ vào cung được lập thành Hoàng hậu, Du Li Cốc sẽ nhân cơ hội đó nhảy ra uy hiếp. Không đồng ý, họ sẽ công khai quá khứ của Vĩnh Dạ, vãn võ bá quan có thể không quan tâm thân phận của nàng, nhưng các ngón quan sẽ nắm lấy cơ hội này để kháng nghị tới cùng. Về lý về pháp, Vĩnh Dạ đều không thể đứng vững, ông và Hựu Khánh Đế cũng không thể bảo vệ được nàng.

Vĩnh Dạ có thể dùng cái chết để chứng minh sự trong sạch, cho dù là giả chết. Nhưng Đoan Vương không muốn nhìn thấy Vĩnh Dạ từ đó phải mai danh ẩn tính. Nữ nhân từng gả cho Hoàng đế, cho dù nàng lưu lạc chân trời góc bể thì cũng không thể gả cho ai khác. Thay đổi thân phận rồi lại vào cung, chẳng lẽ bắt nàng phải làm phi để nhìn sắc mặt của Tân hậu? Đoan Vương đã nghĩ tới những điều này từ lâu, lúc lâm chung, Dụ Gia Đế đã cố xin cho Lý Thiên Hựu một cơ hội, nhưng ông kiên quyết không chịu.

Bản lĩnh Hựu Khánh Đế mới đăng cơ thể hiện nằm ngoài dự đoán của ông. Tân hoàng thích Vĩnh Dạ, ông đã nhận ra từ lâu, Đoan Vương thấy hơi bất

an. Nghĩ tới đạo Thánh chỉ mình đã xin cho Vĩnh Dạ, ông an tâm hơn một chút.

Trong lúc suy nghĩ, ông đã đi tới bên ngoài Ngự thư phòng, nội thị gác cửa vội vàng chạy vào trong bẩm báo.

Đoan Vương chỉnh lại y bào, mặt nở nụ cười, vén áo bước vào:

- Thần tham kiến Hoàng thượng.

Chưa đợi ông quỳ xuống hành lễ, Thiên Hựu đã đỡ ông dậy, cười nói:

- Hoàng thúc đứng lên đi. Mang ghế!

Đoan Vương đa tạ, ngồi lên ghế, lên tiếng nói:

- Tam điện hạ có lẽ hôm nay sẽ về tới Kinh Đô, trước khi rời kinh vẫn chưa xây phủ riêng, nay ở trong cung hay là ở phủ đệ bên ngoài? Ngoài cung cũng đã chuẩn bị chỗ ở cho Tam điện hạ.

Lý Thiên Hựu cười nói:

- Đương nhiên là vẫn ở trong cung rồi. Tam đệ nhiều năm ở ngoài, Trương Thái phi nhất định rất nhớ nó. Cứ ở nơi trước kia nó ở, trẫm đã dặn dò nội thị quét dọn hầu hạ rồi.

- Thế thì tốt quá. Còn một chuyện nữa, trước khi băng hà Tiên đế có dặn, hôn sự của Tam điện hạ và An gia tứ tiểu thư phải tiến hành ngay trong vòng trăm ngày sau khi người qua đời, nếu không lại phải chờ ba năm, chuyện này Trương Thái phi cũng biết. – Nụ cười của Đoan Vương rất vừa phải. m thăm quan sát Thiên Hựu, lòng thăm tính toán nên nói chuyện lập hậu như thế nào.

Bộ long bào màu vàng khiến gương mặt thanh tú của Thiên Hựu càng thêm phần uy nghiêm, thất lung vẫn buộc một dải băng tang màu trắng. Đoan Vương bỗng cảm thấy Thiên Hựu thật sự rất giống Tiên đế, đều có gương mặt tương chừng ôn hòa nhưng tâm tư thâm trầm. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, chàng đã hoàn toàn thích nghi và toát lên khí độ mà một vị đế vương cần phải có, từng cử chỉ, hành động không còn là của một người cháu luôn cung kính với ông ngày trước nữa rồi.

Thiên Hựu đứng chấp tay sau lưng, lần đầu tiên Đoan Vương có cảm giác nóng ruột bất an, chỉ sợ Thiên Hựu lên tiếng hỏi cưới Vĩnh Dạ.

Sự trầm mặc trong giây lát tưởng chừng kéo dài vĩnh viễn, Đoan Vương không nhịn được, đang định cáo lui thì Thiên Hựu thở dài:

- Tam đệ lập phi phải tiến hành trong vòng trăm ngày, nước cũng không thể vô hậu, Khâm Thiên Giám Lý đại nhân nói thế nào?

- Sau bốn chín ngày đồng thời cử hành đại lễ đăng cơ của Hoàng thượng và đại lễ lập hậu, chỉ có điều bộ Lễ Trần đại nhân còn đang lo chọn Tân hậu.

Thiên Hựu quay đầu, ánh mắt chạm thẳng vào mắt Đoan Vương. Không chờ ông kịp né tránh, thần sắc chàng đã trở nên u buồn, nói khẽ:

- Nghe nói Vĩnh Dạ đã bình an về phủ rồi đúng không?

Tim Đoan Vương thót lại có chút hốt hoảng, lại không thể không trả lời, đành phải gật:

- Vừa mới nghe người trong phủ nói, bình an về rồi.

Thiên Hựu trầm mặc giây lát rồi nói:

- Phụ hoàng đã sớm giúp trẫm định hôn sự, nhưng còn giấu Hoàng thúc. Ngoài Hoàng thúc ra, trẫm vốn không có bất cứ thế lực nào để chống lại Phế Thái tử. Nhưng để đề phòng, phụ hoàng hi vọng dùng liên hôn để củng cố thế lực.

Đoan Vương thận trọng hỏi:

- Là Ngọc Tụ công chúa hay là Lạc Vũ công chúa của Tề quốc?

- Hoàng thúc đoán đúng lắm, chính là Lạc Vũ công chúa của Tề quốc. – Thiên Hựu quay đầu mỉm cười. – Trẫm và Tam đệ đồng thời cưới người nước Tề, phụ hoàng muốn liên kết với Tề chống lại nước Trần, có lẽ sau này khi đã phá vỡ thế chân vạc giữa ba nước thì cùng nước Tề tranh hùng sau.

Đoan Vương nghe xong đã hiểu. Thiên Hựu cưới công chúa Tề quốc đương nhiên là liên minh với Tề, còn An gia là gia tộc giàu có nhất thiên hạ, Tam hoàng tử Thiên tướng cưới An gia tứ tiểu thư là để đề phòng sau này trở mặt với nước Tề, sẽ lôi kéo An gia để cho Tề quốc một đòn chí mệnh.

- Hoàng thúc hiểu rồi ư? Thực ra sau khi trẫm xuất cung luôn có một lực lượng âm thầm trợ giúp, đó là Tề quốc. Phong Dương Hề Phong đại hiệp là đệ tử của đệ nhất cao thủ nước Tề. Sự phụ hân nợ Tề vương một món nợ ân tình, thế nên bao nhiêu năm qua hân mới giúp ta. Nếu không, với tính cách và hiệp danh của hân, chắc chắn hân không qua lại với người của quan phủ.

Đoan Vương vỡ lẽ, nghe nói lập Tề công chúa làm Hoàng hậu, tim ông mới dần dần yên ổn trở lại, nụ cười trên gương mặt càng đậm hơn:

- Tiên đế mưu tính sâu xa, thần không thể bì kịp.

Ánh mắt xuyên qua khung cửa sổ, nụ cười của Thiên Hựu mang một chút đau khổ. Nhiều năm trước xuất cung xây phủ riêng, Dự Gia Đế đã nói với chàng mọi sắp xếp. Chàng không lập phi là để chờ sau khi đăng cơ sẽ cưới Tề công chúa về làm Hoàng hậu, tin cưới công chúa mà lan ra sẽ đánh rần động cỏ. Thế nhưng vì sao lại để chàng gặp Vĩnh Dạ, còn khiến chàng biết nàng là phận nữ nhi? Thiên Hựu nhắm mắt, vẻ đẹp vô song của Vĩnh Dạ lại hiện lên trước mắt.

- Hoàng thượng, Vĩnh Dạ đã mười tám rồi, nó đã trở về...

Thiên Hựu trầm ngâm giây lát rồi lên tiếng:

- Sửa phong hiệu thành Vĩnh An quận chúa, chỉ cần công bố là sức khỏe không tốt, thầy bói nói buộc phải nuôi như nam nhi tới mười tám tuổi mới được.

Đoan Vương cả mừng, thân phận của Vĩnh Dạ coi như đã được công khai, ông vãi sâu một vãi tạ ơn, cười nói:

- Lạc Vũ công chúa có theo sứ thần nước Tề tới Kinh Đô không?

Thiên Hựu gật đầu:

- Đội ngũ đã xuất phát, Thái tử Yên đích thân tiễn công chúa và An tứ tiểu thư xuất giá.

Đoan Vương thờ phào, chấp tay nói:

- Thần sẽ đi báo cho bộ Lễ sắp xếp.

Nhìn theo bóng lưng Đoan Vương, ánh mắt Thiên Hựu tối đi. Sao chàng lại không hiểu tâm tư của Đoan Vương – ông không muốn chàng cưới Vĩnh Dạ.

Lý Thiên Hựu điềm nhiên cười, chàng đã là Hoàng đế mà còn có nữ nhân chàng không thể chiếm được ư? Cưới Lạc Vũ làm hậu là do hai nước đã thỏa thuận trước, nhưng đâu có nghĩa là cả đời này chàng chỉ được cưới một mình Lạc Vũ. Huống hồ Vĩnh Dạ biết võ công, chàng đã đoán được nàng là thích khách Tinh Hồn, Hoàng thúc e là không ngờ được chuyện này!

Nếu Hoàng thúc không cho phép, chàng chỉ đành ra hạ sách này, dùng tính mạng Vĩnh Dạ để uy hiếp.

Vĩnh Dạ cải phong thành quận chúa, nàng mà mặc nữ trang thì trông sẽ thế nào? Thiên Hựu quyết định xong lại có cảm giác nóng lòng muốn tới Đoan Vương phủ thăm nàng, quay đầu nhìn lại đóng tấu chương chất đầy trên thư án, âm thầm cảnh cáo bản thân, dư nghiệt của Đông cung còn chưa trừ hết, Lý Ngõn Niên vẫn chưa sa lưới, bách quan đang chăm chú vào nhất cử nhất động của chàng. An quốc Tân hoàng Hựu Khánh Đế trong thời gian chịu tang lên ra ngoài cung gặp giai nhân, sử quan sẽ ghi lại điều này. Thiên Hựu lắc đầu thờ dài, một lần nữa quay lại thư án, vùi đầu phê duyệt tấu chương.

Xử lý xong sự vụ trong cung thì trời đã tối, Đoan Vương nhớ tới Vĩnh Dạ, lại nhớ tới Vương phi, lúc ra khỏi cổng cung lòng vui phơi phới. Vậy mà vừa về tới nội viện đã thấy cửa đóng then cài.

Vĩnh Dạ vì chuyện Đoan Vương không nói cho nàng biết chân tướng sự việc đi sứ sang Trần, tức giận đòi ngủ với Vương phi. Vương phi đương nhiên lập tức đồng ý, đuổi Đoan Vương ra thư phòng ngủ.

Đoan Vương bất lực đành ngủ một mình trong thư phòng. Chưa đầy hai canh giờ sau đã phải vào cung, vậy mà đến mặt Vương phi lẫn Vĩnh Dạ đều không được gặp.

Không ngờ tình trạng ấy kéo dài suốt hai ngày, nếu không phải sợ phá cửa xông vào gây ra động tĩnh quá lớn, thì từng trong nội viện nhìn thấy cười chê thì Đoan Vương đã đập cửa xông vào từ lâu. Từ khi ở chùa Khai Bảo biết Vĩnh Dạ ra tay cứu Vương phi, nàng không về nhà mà chỉ gửi tin nói mình đang âm thầm thăm dò tin tức của Du Li Cốc, ông đã hiểu nha đầu này không chừng đã biết điều gì đó.

Đoan Vương thấy hơi chột dạ, nghĩ lại, mình là cha nó, giải thích vài câu là được rồi, ai mà ngờ Vĩnh Dạ bá đạo hơn cả Vương phi, kiên quyết không mở cửa. Ông bất lực nghĩ, hai mươi năm trước bị vợ giận, mười tám năm sau bị con gái giận, uy danh của ông bị hủy hoại hoàn toàn trong tay hai nữ nhân này. Tranh vợ với con gái còn ra thể thống gì!

Vương phi nhận ra sự bất thường bèn hỏi Vĩnh Dạ. Ban đầu nàng không nói, sau đó Vương phi buông một câu:

- Phụ vương con mấy hôm nay bận rộn gây rộ cả người, sao con còn bắt ông ấy về nhà phải ngủ thư phòng?

Vĩnh Dạ biết mình hơi quá đáng, nhưng không sao nuốt trôi cục tức này, bị Vương phi ép quá bèn nói:

- Cha giấu con, để con đi vào chỗ chết, sứt chút nữa thì con không về được!

Đoan Vương phi sợ hãi sắc mặt tái nhợt, nắm tay Vĩnh Dạ lắc lắc:

- Không phải đâu, Vĩnh Dạ, phụ vương con thương con lắm, sao có thể đưa con vào chỗ chết được?

Những giọt nước mắt đã nhịn lâu ngày cuối cùng cũng lăn ra, Vĩnh Dạ thành thực kể hết mọi chuyện xảy ra ở Trần quốc cho bà nghe, Đoan Vương phi

vừa nghe vừa kinh sợ, hận đến nghiến răng.

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng thông báo Vương gia về phủ. Đao Vương phi giận dỗi đứng đứng lúi Vinh Dạ ra ngoài, Vinh Dạ và Đao Vương gặp nhau ngay dưới ánh trăng trong đình viện.

- Vinh Dạ!

Trong mắt Đao Vương lóe lên sự vui mừng, mới đi được hai bước, Vương phi đã kéo Vinh Dạ ra sau lưng, găm lên:

- Thì ra chàng vì Lý gia của chàng mà bất chấp cả con gái mình!

Đao Vương liếc mắt, các thị tòng trong nội viện lập tức rút lui sạch sẽ. Ông mỉm cười lại gần Vương phi, dịu dàng dỗ dành:

- Đừng nghe ranh con ấy nói bừa.

- Dịch Trung Thiên đốt Yên Vũ Lâu, Báo Kỳ chết hết, Y Hồng và Lâm Đô úy tới giờ vẫn không biết ở đâu, nếu không phải con chạy nhanh thì đã bị hấn giết chết rồi! Cha tưởng thực sự là do Phong Dương Hề làm ư? – Vinh Dạ hừ lạnh.

Đao Vương dù bị vạch trần vẫn không biến sắc, đảo mắt định đánh trống lảng:

- Cuối cùng cũng về rồi à? Thấy mẫu thân con trúng độc mà còn trốn một bên xem náo nhiệt!

Vinh Dạ chẳng buồn đếm xỉa, kéo tay Vương phi làm nũng:

- Cha giấu con, để con đi, để Trần quốc tưởng rằng có thể bắt con làm con tin. Suýt chút nữa thì con đã không về được!

Vương phi lườm Vương gia một cái:

- Nếu Vinh Dạ mà có mệnh hệ gì, thiếp... - Giọng nói của bà trở nên nghẹn ngào.

Vinh Dạ sốt ruột, bà mà khóc, lão gian tặc kia dỗ dành một chút chẳng phải là xong?

Đao Vương hiển nhiên đâu dễ bỏ qua cơ hội này? Ông ôm lấy Vương phi dỗ dành:

- Không đâu, nó thông minh linh lợi là thế, sao có mệnh hệ gì được? Nàng nhìn đi, chẳng phải Vinh Dạ vẫn khỏe mạnh sao? Ai, hôm nay ta mệt chết đi mất, ở cả ngày bên linh cửu, lại còn phải xử lý bao nhiêu việc, không đứng thẳng lên nổi nữa rồi. – Lại nghiêng đầu tựa vào người Vương phi.

Đao Vương nghiêng đầu trùng mắt lườm nhau với Vinh Dạ, Vương phi bị ông tựa vào, giây trước còn muốn khóc, giờ đã thấy đau lòng:

- Hoàng thượng tài giỏi thế mà sao chàng vẫn phải lo lắng nhiều?

- Thì cũng đâu thể bắt Hoàng thượng đuổi theo bộ Lễ hỏi chuyện thành thân tiến hành như thế nào, phải không? Ta làm thúc thúc, chuẩn bị thành thân cho hai đứa cháu, sao có thể nhàn nhã được?

Vinh Dạ cũng bị thu hút, hỏi:

- Ai sắp thành thân?

- Tiên hoàng di mệnh, hoàng tử trong vòng trăm ngày phải thành thân. Một người là Tam điện hạ Uy Vũ tướng quân sắp cưới An gia tứ tiểu thư của Tề quốc, một vị đương nhiên là đương kim Hoàng thượng rồi. – Đao Vương nhắc tới chuyện này là đau đầu, thành công khi nửa tựa nửa kéo Vương phi vào tấm điện. Cửa đóng lại, Vinh Dạ còn ngơ ngác đứng trong sân.

Nàng đột nhiên rùng mình, nàng với Lý Thiên Hựu là anh em họ, người nơi đây không coi trọng việc này, nàng không chịu nổi. Chạy tới tấm điện gỗ cửa:

- Phụ vương, cha nói rõ xem, Lý Thiên Hựu sắp cưới ai?

Nàng ngoác miệng gào, lại ép Đao Vương phải bước ra. Ông nhìn Vinh Dạ cười nói:

- Gọi Hoàng thượng, không được gọi thẳng họ tên, nếu không sẽ bị trị tội đấy.

Vinh Dạ thở dài:

- Được rồi. Cho con biết, Hoàng thượng sắp cưới ai?

Đao Vương ngáp dài:

- Con còn giận ta không?

- Chuyện nào đi chuyện ấy, cha nói trước đi!

- Thực ra sau khi con đi, phụ vương mới biết Trần quốc cầu kết với Du Li Cốc định bắt cóc con làm con tin. Khi đó Tiên hoàng đang bệnh, nhưng vẫn chưa nguy kịch, ta cần gì phải giấu con? – Đoan Vương cười híp mắt, giải thích.

Vĩnh Dạ “ừm” một tiếng rồi mở to mắt trông mong nhìn ông, chỉ hi vọng biết Lý Thiên Hựu sắp cưới ai.

Đoan Vương xoa mặt Vĩnh Dạ, thương yêu nói:

- Về rồi là tốt, gầy đi rồi, về nghỉ ngơi đi. Qua tháng bận rộn này rồi phụ vương sẽ nói kỹ với con. – Rồi lại để Vĩnh Dạ đứng ngoài cửa phòng.

Vĩnh Dạ thở dài, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt hoài nghi, chắc không liên quan gì tới mình đâu nhỉ? Nàng về Hoàn Ngọc viện, Nhân Nhi vừa thấy nàng, nước mắt đã rơi là chảy.

- Đừng khóc, sẽ tìm được Ý Hồng thôi.

- Tiểu thư! – Nhân Nhi càng khóc to hơn.

Vĩnh Dạ khựng lại, không dám tin vào tai mình:

- Người gọi ta là gì?

- Vương gia với Vương phi dặn, sau này không được gọi là thiếu gia nữa, phải gọi tiểu thư!

Vĩnh Dạ đột nhiên thấy đau đầu, bất chấp tất cả, lại xông vào nội viện gõ cửa:

- Mở cửa, mở cửa!

Đoan Vương chỉ khoác một chiếc áo, giận dữ ra mở cửa:

- Ranh con, lại làm sao?

Vĩnh Dạ chui tọt vào phòng như một con mèo, cởi giày và áo ngoài, chui luôn vào chăn của Vương phi:

- Mẹ, con muốn ngủ với mẹ. – Nói rồi làm bộ như ngủ thật.

Đoan Vương dờ khóc dờ cười, đầu hàng nói:

- Lạc Vũ công chúa của nước Tề.

Vĩnh Dạ bật cười:

- Tiên hoàng anh minh, hóa ra là tìm cho Lý... Hoàng thượng một chỗ dựa vững chắc thế sao!

- Vĩnh Dạ, sự việc đã thế, con buộc phải khôi phục thân phận nữ nhi, Hoàng thượng đã cải phong con là Vĩnh An quận chúa rồi.

Vương phi cũng cười, tâm nguyện bao năm đã đạt được rồi, bà vuốt mái tóc dài của Vĩnh Dạ, dỗ dành:

- Ta chuẩn bị rất nhiều y phục và trang sức đẹp, ngày mai sẽ cho con xem.

Vĩnh Dạ an tâm, rốt cuộc đã không còn dây dưa gì với Lý Thiên Hựu, cảm thấy hài lòng chưa từng thấy, tính toán bao năm qua đột nhiên không còn nữa, nổi một mồi dâng lên, “vâng” một tiếng rồi ngủ mất.

Vương phi ngẩng đầu nhìn Đoan Vương còn đang ngẩn ngơ đứng giữa phòng, cười khẽ một tiếng, dịch người vào trong:

- Tối nay ba người chúng ta ngủ thế này đi.

Trên mặt Đoan Vương nở nụ cười dịu dàng, lên giường, rồi lại nhìn Vĩnh Dạ, lúc này mới thôi tắt nến đi ngủ.

Váy lụa mềm bằng vải lĩnh màu hồng, yếm chống lạnh màu xanh lam, áo voan thêu chim công, váy lụa thêu hoa nhí xanh lục, áo trong tay nhỏ ngũ sắc, váy dài thắt lưng cao... Tất cả các loại y phục đều nằm trong tay các thị nữ. Vĩnh Dạ ngáp dài khi bị Vương phi kéo vào phòng, nàng liếc mắt một cái, có chút sửng sốt. Cũng may phòng khách trong nội viện Vương phủ rất rộng, chính xác là viện từ này đủ rộng nên Vĩnh Dạ thông thả rảo bước đi qua trước mặt các thị nữ như đang ngắm hoa.

- Vĩnh Dạ, bộ này đẹp, tôn nước da của con, không những trắng mà trông còn đầy sức sống!

- Bộ này thì sao? Áo bó sát, váy dài quét đất, trông càng thướt tha!

- Thích bộ này không? Con thích nhất là màu tím! Bộ này màu tím phối với màu trắng, mặc lên thật ưu nhìn!

Đây là ngày vui vẻ nhất của Vương phi trong suốt bao năm qua, điều động ba mươi nữ bê y phục cho Vĩnh Dạ ngắm.

- Mẹ, đừng bận nữa. Con muốn vào thiên lao thăm Lâm Thúy – Vĩnh Dạ cười cười, đi một vòng, nàng đã xem hết rồi, nên làm chút chuyện chính rồi.

- Vĩnh Dạ! – Vương phi giận dữ, mí mắt chớp chớp, mấy giọt nước đã lăn ra – Ta khó khăn lắm mới chờ được ngày này!

Vĩnh Dạ thờ dài, đi tới trước mặt một thị nữ, dùng hai ngón tay móc một chiếc áo mỏng tang lên ngắm.

Tháng Năm đầu hạ, những bộ y phục hoa lá cảnh này hầu như đều được làm bằng chất liệu mỏng manh. Vĩnh Dạ nghĩ, mặc trên người để mang đi quyến rũ nam nhân hay sao?

Nàng quay đầu liếc Vương phi một cái.

Vương phi lập tức giận dữ nói:

- Phụ vương con nói rồi, việc trong cung phải làm cho xong, trước khi Lý Ngôn Niên chưa bị bắt, không cho phép con rời khỏi Vương phủ nửa bước đâu.

- Thế thì con không ra ngoài nữa. – Vĩnh Dạ rất hợp tác. – Con về Hoàn Ngọc viện vậy!

- Không được! Con buộc phải thay nam trang ra! – Vương phi kiên trì.

Vĩnh Dạ bất lực.

- Con quen mặc nam trang.

- Thế thì thay một lần, chỉ cho mẹ nhìn thôi? Mẹ chỉ nhìn thôi, các người ra ngoài hết! – Vương phi nài nỉ nhìn Vĩnh Dạ. Bà còn chưa từng được ngắm Vĩnh Dạ mặc nữ trang trông như thế nào.

Vĩnh Dạ bỗng dưng nhớ tới Nguyệt Phách, chàng nói, sau khi nàng thay nữ trang, liệu có thể dễ dàng là người đầu tiên nhìn thấy không? Trong lòng không hiểu sao có cảm giác chua xót, nàng trầm ngâm không nói.

- Vĩnh Dạ? Vương phi thấy tình thế không bình thường, cẩn thận gọi khẽ một tiếng.

Ngẩng đầu lên, Vĩnh Dạ nặn ra một nụ cười:

- Nghe nói Hoàng thượng đã cải phong con thành Vĩnh An quận chúa, con không cần mang cái mũ Thế tử nữa. Con không quen nữ trang, để sau này rồi đổi.

Vương phi thờ dài, giữ nàng lại. Thân phận đã được khôi phục, không thay thì thôi vậy, sau này rồi sẽ có một ngày phải thay thôi. Vương phi nghĩ từ nay Vĩnh Dạ đã là quận chúa, bất giác trở nên vui vẻ.

- Ta xuống bếp làm cho con món gì đó thật ngon!

Vĩnh Dạ đưa mắt nhìn y phục, trang sức đầy phòng, từ nay nàng đã là quận chúa rồi, không còn là Thế tử nữa, không còn là Vĩnh An Hầu nữa, cũng không còn là thích khách Tĩnh Hồn nữa. Phòng ốc chạm trổ điêu khắc, cẩm y ngọc thụ, vậy mà vì sao trong lòng lại cứ trống rỗng?

Sau khi chuyển thể thành người, nàng phải giữ gìn tính mạng, phải thích nghi, sau đó lại là một loạt âm mưu, thần kinh lúc nào cũng căng thẳng. Mười tám năm thì đã có mười hai, mười ba năm sống như thế, sau này nàng nên làm gì?

Tháng Năm rồi, sắc xanh trong vườn đã thắm. Vĩnh Dạ nằm trên chiếc ghế mềm chán nản.

- Tiểu thư, tiểu thư có muốn thay y phục đi chơi không? – Nhân Nhi hỏi nhỏ. Tuy rằng Quận chúa luôn mặc nam trang ra ngoài, nhưng nàng nghĩ người chắc chắn cũng thích những bộ y phục xinh đẹp.

Muốn chứ, nhưng nàng càng muốn Nguyệt Phách là người đầu tiên nhìn thấy hơn. Vĩnh Dạ nhớ tới lời Nguyệt Phách, nhớ tới mười ngày trong núi, ánh mắt thoáng lay động. Nàng mĩa mai nghĩ, sai lại không tìm được việc gì để làm? Một chuyện thú vị như thế mình đã làm được, trước mắt chẳng phải vẫn còn Lý Ngôn Niên đang uy hiếp mọi người sao?

Lý Ngôn Niên đâu không lại phụ vương, cũng đâu không lại Lý Thiên Hựu. Trừ phi ông ta mai danh ẩn tích không xuất hiện, nếu không thì chỉ có đường bị bắt.

Trước đây Vĩnh Dạ còn nghĩ có lẽ Lý Thiên Hựu không giết Thái tử, chỉ giam lỏng mà thôi. Không ngờ Lý Thiên Hựu không hề lưu tình, làm việc nhanh nhẹn, diệt cỏ tận gốc. Nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp Lý Thiên Thụy, lúc đầu thờ dài. Thiên Thụy khi đó quá hống hách và thâm hiểm, có lẽ hẳn chính là người bị oan uổng nhất.

Thắng làm vua, thua làm giặc, chỉ đành trách số phận của hân thối.

Hắn thực lòng thích Tường Vi, có lẽ người mà Thiên Thụy coi trọng nhất trong cuộc đời mình chính là nàng.

Hiện nay Lý Ngôn Niên đang trốn ở nơi nào của Kinh Đô nhỉ? Vĩnh Dạ đã suy nghĩ rất lâu, thấy Nhân Nhi vẫn đứng hầu bên cạnh liền cười nói:

- Vào kho lạnh của phủ lấy bình tuyết hoa mai mà ta cất từ mùa đông tới đây, ta muốn pha trà.

Đuôi khéo được Nhân Nhi đi, Vĩnh Dạ cũng ngồi dậy rời khỏi Hoàn Ngọc viện.

Trong ngõ nhỏ ở phía tây Vương phủ có mấy thị vệ tạp dịch của Vương phủ đã thành gia, viện tử của Lý Ngôn Niên và Lâm Thúy cũng ở đây. Nay cứ cách mười bước chân lại có một binh sĩ đứng gác, kiểm tra yếu bài rồi mới cho qua.

Vĩnh Dạ chấp tay đi vào ngõ, một thị vệ chấp tay hành lễ:

- Quận chúa, tiểu nhân phụng lệnh trông coi ngõ này, Vương gia có lệnh, một khi Lý tặc xuất hiện, nếu hân phản kháng thì giết ngay không cần hỏi.

Vĩnh Dạ gật đầu, căn dặn:

- Không cần đi theo ta, ta muốn vào viện tử của ông ta ngồi một lát.

Cổng viện đóng chặt, cây hòe cổ thụ trong viện cành lá sum suê, giữa những cành lá xanh là những chùm hoa trắng muốt, hương thơm lay động lòng người. Vĩnh Dạ xé tờ giấy niêm phong trên cửa, đẩy cánh cửa gỗ ra bước vào.

Dưới gốc cây là một chiếc bàn vuông, ngày trước khi tới xin cơm, nàng chưa từng nghĩ rằng nơi này phù hợp với Lý Ngôn Niên. Ông ta luôn giữ phong thái cao quý, khiến người ta khó mà liên tưởng tới việc ông ta ngồi ăn một bữa cơm bình thường trong một viện tử bình thường.

Viện tử rất vuông vắn, ở giữa là nhà chính, hai bên là sương phòng, tòa nhà này là một việc lạc tương đối tốt của Vương phủ. Hành lang đã được sơn sửa lại từ khi Lâm Thúy được gả sang, trông vẫn còn khá mới mẻ.

Vĩnh Dạ bước vào nhà chính, trên bếp lò vương một lớp bụi mờ, căn phòng đã bị binh sĩ lục soát tứ tung. Trên giấy dán cửa sổ còn những bông hoa giấy vô cùng tinh tế. Cắt giấy là sở trường của Lâm Thúy, trước đây cửa sổ ở Hoàn Ngọc viện đều do một tay nàng trang trí. Vĩnh Dạ từng rất kinh ngạc khi nhìn một tờ giấy đỏ không cần vẽ gì, qua bàn tay khéo léo của Lâm Thúy đã thành những hình thù vô cùng sống động. Vĩnh Dạ thờ dài, nàng ta thực sự coi nơi này là nhà của mình rồi.

Một nữ nhân trung thành với nhà của mình, với tướng công của mình, cho dù thế nào nàng cũng không thể hận được.

Nàng ra khỏi nhà chính, bước vào căn phòng của Lý Nhị. Không sao tưởng tượng được rằng người luôn bảo vệ mình chính là Lý Nhị, sau Lý Nhị đi rồi, Lý Ngôn Niên mới vỡ lẽ ra ông ấy không đơn giản.

Vĩnh Dạ nhớ tới tình cảm suốt mười năm qua, khóe mắt ươn ướt. Có lẽ đời này nàng sẽ không bao giờ được gặp lại ông nữa. Nàng không biết tên thật của Lý Nhị là gì, ông muốn báo ơn gì mà phải làm hạ nhân cho Lý Ngôn Niên suốt hai mươi năm trời.

Tất cả đã thành quá khứ.

Vĩnh Dạ liếc thấy một vò rượu ở trong góc, phải đi lớp bụi bên trên, mở nắp niêm phong ra ngửi, là Thanh Châu Hồng thượng hạng, không hiểu sao vẫn chưa bị mang đi?

Nàng cười cười ôm vò rượu đi tìm hai cái bát sứ Thanh Hoa rồi đi tới dưới gốc cây hòe.

Màu rượu đỏ rực như hoa hồng, đổ vào bát trắng, soi lên gương mặt kiều diễm của một mỹ nhân.

Trong viện tử rộng lớn, hoa hòe như ngọc, hương rượu thơm ngát.

Vĩnh Dạ nâng một bát lên, cười khê:

- Sư phụ đã ở đây thì đồ đệ kính sư phụ một ly.

Lý Ngôn Niên từ trên cây nhảy xuống trước mặt Vĩnh Dạ, bộ y phục màu trắng bạc, cử chỉ vẫn ung dung, tao nhã. Thế nhưng nếu nhìn kỹ, y bảo đã có nếp nhăn, trong mắt còn có tia máu.

- Tinh Hồn không hổ danh là Tinh Hồn, công phu ngày càng giỏi. Sao người biết ta sẽ ở đây?

Vĩnh Dạ uống cạn bát rượu, rượu vào tới yết hầu, hương thơm dễ chịu:

- Toàn Kinh Đô thành đều đang tìm sư phụ, Vĩnh Dạ nghĩ rất lâu, thấy đây là nơi an toàn nhất. Sư phụ cũng quen thuộc địa hình nơi đây, nhà đã bị khám xét, niêm phong cổng, không ai còn vào nữa. Mời sư phụ ngồi, trong rượu không có độc.

- Ta biết, rượu này người tìm từ phòng Lý Nhị ra, ta vốn định tối nay sẽ uống.

Vĩnh Dạ thông thả rót rượu:

- Sao sư phụ không uống? Vĩnh Dạ còn nhớ, đây là loại rượu mà sư phụ thích nhất, đã dùng ngựa tốt mang từ Thanh Châu của Trần quốc về.

Lý Ngôn Niên vén áo ngồi xuống, nhìn bát rượu, lắc đầu:

- Rượu tìm được từ phòng Lý Nhị chưa chắc là người không hạ độc. Với người ta không an tâm.

- Ha ha, sư phụ đã không còn sự tự tin của năm xưa nữa rồi. Còn nhớ năm xưa quý trên mặt tuyết ngẩng đầu nhìn sư phụ, áp lực khiến cho Vĩnh Dạ sợ lắm. Năm xưa sư phụ mà muốn giết ta thì chỉ như bóp một con kiến.

- Ngàn dặm đề sập vì tổ kiến. Người là lỗ hổng lớn nhất trong kế hoạch của ta. – Trong lời nói bình thản chứa đựng một nỗi hận thấu xương.

Vĩnh Dạ không nhịn được, bật cười lớn, nói:

- Sư phụ quá lời rồi! Có biết Tần hậu của Hựu Khánh Đế là ai không? Lạc Vũ công chúa của Tề quốc!

Lý Ngôn Niên chấn động. Ông luôn tưởng rằng nếu không phải là Tĩnh Hồn thì Du Li Cốc sẽ không bỏ ông; nếu không phải là Tĩnh Hồn, ông chắc chắn đã nắm được điểm yếu của Đoan Vương.

- Lạc Vũ công chúa... - Ông ta lắc bảm mấy lần, đã dần sáng tỏ.

Lý Thiệu Hựu nhiều năm không lấy vợ, thì ra là chờ ngày hôm nay. Thế lực chống lưng cho chàng thực sự không phải là Đoan Vương Lý Cốc mà là Tề quốc lớn mạnh. Giờ thì ông ta đã hiểu mưu kế mà Dụ Gia Đế đã dày công sắp đặt. Du Li Cốc đột ngột rút lui chắc chắn là vì đã biết được thông tin này, không muốn thua thêm nhiều hơn nữa. Lý Ngôn Niên đưa tay cầm bát rượu, cười thâm:

- Ta phục rồi. Ta thực sự không nắm chắc được phần thắng. Chẳng trách khi đó Mặc Ngọc đã nói, nếu thất bại thì nhanh chóng rời khỏi An quốc, chờ thời cơ thích hợp mới là thượng sách.

- Trong lòng sư phụ còn ôm nỗi hận, e rằng không thể làm được. – Vĩnh Dạ thầm khen, Mặc Ngọc có thể nói câu này hiển nhiên địa vị trong sơn cốc không hề thấp. Nàng đảo tròn mắt, cười nói:

- Không ngờ Mặc Ngọc công tử còn có cao kiến như thế.

- Hửn... - Lý Ngôn Niên định nói gì đó lại thôi, một hơi uống cạn, nhìn Vĩnh Dạ, - Sự việc đã đến nước này thì sư phụ cũng chẳng còn lời nào để nói. Rượu đã uống cạn, người xuất chiêu đi! Để xem ta chết bởi ám khí của người, hay người một lần nữa bị ta bắt làm con tin.

Vĩnh Dạ lắc đầu:

- Bây giờ ngoài kia toàn là binh sĩ, nếu động võ, ta dùng khinh công trốn đi là được, sư phụ không bắt được ta đâu. Dù sao cũng từng là sư đồ, Vĩnh Dạ muốn công bằng. Hơn nữa, Lâm Thúy còn trong thiên lao, sư phụ không muốn cứu nàng sao?

Dáng vẻ dịu dàng của Lâm Thúy lại hiện lên trong đầu, Lý Ngôn Niên vẫn thản nhiên, với đồ đệ như thế này thì không thể lơ là một li. Ông ta cười:

- Ta giương mắt lên nhìn Thiên Thụy thì chết cũng không chịu bỏ đi cùng ta, ngay cả con trai ta cũng không muốn nhận người cha này thì trên đời còn thân tình gì để nói? Người cảm thấy ta sẽ vì một thị nữ ti tiện mà lao vào tìm cái chết ư?

Vĩnh Dạ bất bình:

- Nàng có thể là thị nữ nhưng chẳng phải cũng là vợ của ông sao? Nàng có thể vì ông mà chết, sư phụ lại vô tình vô nghĩa thế ư?

- Người chỉ cần hô lớn một tiếng là có thể bắt được ta, vì sao không làm? – Nhớ lại những gì Lâm Thúy làm trong bao năm qua, trái tim Lý Ngôn Niên đập mạnh, thì ra ông ta chỉ xứng với một thị nữ ti tiện! Sự phản hận ấy khiến ông ta muốn đập bàn đứng lên.

Vĩnh Dạ nhìn ông ta đồng cảm, phải trái đúng sai, ân oán khó gỡ. Lý Ngôn Niên muốn báo mối thù giết mẹ, hận Tiên đế và phụ vương đã cướp mất sự phú quý của mình, khiến ông ta từ một hoàng tử trở thành nghịch tặc âm mưu soán ngôi. Vĩnh Dạ cảm thấy lòng mình quá mềm yếu, nàng bưng bát rượu lên:

- Sư phụ hãy mau chóng rời khỏi Kinh Đô, mười ngày sau, ta sẽ đích thân đưa Lâm Thúy tới thập lý đình ở ngoại thành. Sư phụ có mười ngày để suy nghĩ, nên tiếp tục báo thù hay quy ẩn giang hồ? Nếu sư phụ còn muốn báo thù, mười ngày sau sư đồ chúng ta quyết đấu một trận, chết trong tay đồ đệ, sư phụ cũng có thể nhắm mắt được rồi. Uống cạn ly rượu này, Tĩnh Hồn và sư phụ không nợ gì nhau nữa, cũng không còn tình nghĩa sư đồ.

Nàng uống cạn ly rượu, đứng lên bình thản nói:

- Đây là tâm nguyện của Lâm Thúy, một nữ nhân cũng chẳng ước mong gì nhiều... cho dù thế nào, ta cũng sẽ cho nàng ấy một cơ hội nữa. – Nói rồi bước đi không quay đầu.

Con người Lý Ngôn Niên đột nhiên co rút, bị khí thế của Vĩnh Dạ áp đảo tới mức không nói được lời nào. Ngắm lại một đời, ông thờ dài, lẩm bẩm:

Thôi vậy! – Rồi ông uống cạn bát rượu, thông thả bỏ đi.

Chú thích: [1] Lều bày tỏ lòng hiếu kính với Tiên hoàng dành cho các quan.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nước mắt của Lý Ngôn Niên

Vĩnh Dạ như cười như không nhìn ông:

- Phụ vương, họ đều chết rồi, Hoàng thượng sau này không còn phải lo lắng nữa. Có điều, con thì phiền phức lớn, Vĩnh Dạ đã đi ngược lại chỉ ý của Hoàng thượng, không phôi thi thể của Lý Ngôn Niên và Lâm Thúy lên tường thành mà chôn cất hai người họ. Làm sao bây giờ?

Đông Dịch Hạng[1] của Tử cấm thành là nơi ở của các nội thị và Cán Y Cục[2]. Bước vào đây, bầu không khí của cuộc sống thường nhật ập tới, gần như không thể cảm nhận được sự nghiêm túc và trang nghiêm của Hoàng cung. Nếu không phải có những bức tường màu đỏ cao lớn phía xa nhắc nhở nơi này vẫn thuộc nội viện Hoàng cung, thì có lẽ nó giống một nơi ở của bách tính bình thường hơn.

Nội thị của Ngự thiện phòng Trần Tam xách một cái lồng son đỏ bước vào Đông Dịch Hạng. Trần Tam vào cung năm tám tuổi, là người nhanh nhẹn, hiểu chuyện, đã sớm quen thuộc và nắm vững được các kỹ năng sinh tồn trong cung, trên mặt lúc nào cũng nở một nụ cười khiêm tốn. Hắn hiểu khẩu vị của chủ nhân các cung rõ như lòng bàn tay, không hẳn là quá nịnh bợ, nhưng chỉ cần sai bảo là hắn sẽ hết lòng phục vụ, bởi vậy có mối quan hệ rất tốt với mọi người.

Hựu Khánh Đế mới đăng cơ bèn chỉ định hắn phục trách mấy việc vặt. Trần Tam bất giác nghĩ, chẳng bao lâu nữa hắn sẽ được thăng lên làm chủ sự của Ngự thiện phòng, nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ.

- Trần công công, sao mấy hôm nay đều là ngài mang cơm thế? Ai mà có phúc như vậy? – Một nội thị lẩm lời hay nịnh nọt lên tiếng hỏi han.

Trần Tam ho khẽ một tiếng, trong lòng thầm đắc ý, nhưng nghiêm giọng quát:

- Lẩm lời.

Người đó tình cờ lại là đồng hương, Trần Tam nhìn đồng ngó tây thấy không có người bèn nói khẽ:

- Nghe nói thân phận cao quý lắm, nếu không làm gì có tư cách dùng đồ ăn của Ngự thiện phòng.

Tên đồng hương kia tò mò lắm:

- Đã mang ba ngày rồi, sáng trưa tối không thiếu một bữa, tôi chưa từng nghe nói ai được đãi ngộ như thế!

Trần Tam thờ dài:

- Thì thế! Nghe nói có liên quan tới Phế Thái tử... - Khóe mắt nhắc thấy có người từ Cán Y Cục đi ra, lại vội vàng nói. – Không phải chuyện mà người và ta phải lo, đừng có nhiều chuyện, đồn ra ngoài là roi đầu đấy.

Tên đồng hương kia rút cổ, nhìn Trần Tam xách lồng cơm đi vào viện lạc ở cuối ngõ, bỗng đứng rùng mình, mang theo những nghi vấn trong lòng chuồn đi.

Viện lạc này tường vây cao lớn, những viên gạch vuông màu xanh xám toát lên một vẻ thâm u.

Trần Tam đi tới trước cánh cổng màu đen xỉ, móc yếu bài ra, kiểm tra lồng cơm, nhìn cấm quân ăn thử từng món rồi mới gặt đầu cúi lưng đi vào.

Mỗi lần tới đây, trong lòng hắn đều dấy lên một nỗi sợ hãi kỳ lạ.

Bước vào cửa lớn là một khoảng sân vuông vắn rộng rãi. Điện chính nối với một giếng trời, ba dãy phòng ốc cũng lát gạch xám quay mặt vào nhau, không thấy một gốc cây, ngọn cỏ.

Trần Tam gặp chủ sự của thiên lao ở tiền viện, một lần nữa kiểm tra yếu bài, kiểm tra hộp cơm rồi mới theo ngục tốt bước vào trong. Trên bức tường cao hơn hai trượng trở một khung cửa sổ rộng chừng một thước, đó là nguồn ánh sáng duy nhất. Trần Tam bước vào, hương vị của mùa hè trong khoảnh khắc bị ngăn lại ngoài kia, một bầu không khí ẩm ướt và lạnh lẽo ập tới.

Hắn vừa vào đây đã chỉ muốn bước ra. Vài bước đã tới căn phòng số bảy, đặt lồng com xuống qua một hàng chấn song, nhanh nhẹn bỏ thức ăn ra, liếc mắt nhìn thức ăn tới qua chấn bày ở chỗ cũ. Hắn ngẩng đầu nhìn người đang cuộn mình trong góc phòng, không dám nói gì, chỉ thu dọn thức ăn, lắc đầu rồi theo ngực tốt bỏ đi. Trong lòng thầm nghĩ, thức ăn của Ngự thiện phòng, nếu không phải là chủ nhân có địa vị ở các cung thì chẳng bao giờ được ăn, có phúc mà còn không biết hưởng.

Lâm Thúy ngây người nhìn cửa sổ, từ khi vào đây, nàng chẳng hề ăn uống.

Không biết bao lâu đã trôi qua, tiếng bước chân lại vang lên trong thông đạo thâm u. Nàng vẫn bất động, chỉ đưa mắt nhìn cửa sổ xuất thần.

Người kia dừng lại, ngưng mắt nhìn nàng giây lát rồi mới lên tiếng:

- Ngươi có trách ta không?

Lâm Thúy sững sốt, quay mặt ra, quỳ xuống:

- Vương gia, Lâm Thúy có lỗi với ngài.

- Ngươi có trách ta không? – Đoan Vương dịu giọng hỏi thêm lần nữa.

Lâm Thúy khựng lại, nàng có tư cách gì mà trách ông? Rõ ràng là nàng phản bội Vương gia, không những bán đứng tiểu thư, suýt chút nữa còn giết chết nàng.

- Nếu không phải là ta thì ngươi có thể gả cho một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường và hạnh phúc. Ta quên mất, hắn vốn là một nam tử rất có mị lực. – Đoan Vương thở dài, đưa mắt nhìn đồng thức ăn vẫn chưa hề động đũa. - Hoàng thượng đối với ngươi vẫn tốt, trong thiên lao rất ít người được thưởng thức đồ ăn của Ngự thiện phòng.

- Là tốt sao? Chẳng qua chỉ vì muốn dùng tôi để dụ tướng công mắc bẫy, Hoàng thượng và Vương gia đều chỉ hận không giết được chàng ngay thôi! – Lâm Thúy mỉa mai.

- Vì hắn, chuyện gì ngươi cũng sẵn sàng làm, đúng không? Ta tới thăm ngươi, chỉ là muốn tìm hiểu xem ta đã phạm phải một sai lầm lớn như thế nào. – Đoan Vương không hề nổi giận, năm xưa ông cứu nàng ở Tân Ngọc Quan, đưa nàng về Vương phủ nuôi dưỡng thành người, rồi lại lợi dụng nàng, hai bên không ai nợ ai. – Cho dù ngươi không ăn rồi chết đói thì chúng ta vẫn bắt được hắn, ngươi không chết thì có thể còn có cơ hội gặp lại hắn.

Lâm Thúy ngẩng đầu lên, nước mắt tuôn như mưa:

- Đừng lừa tôi, tôi biết là tôi sẽ chết, chỉ có điều không biết chết thế nào mà thôi. Có điều, dù có chết thì tôi cũng sẽ không giúp các người bắt chàng đâu.

- Vĩnh Dạ nói, nó sẽ đưa ngươi đi gặp Lý Ngôn Niên. – Đoan Vương bỏ lại câu ấy rồi rời đi. Ông tin rằng nghe thấy câu này, Lâm Thúy sẽ không còn muốn chết nữa.

Vĩnh Dạ đứng trong giếng trời, ngắm nhía thiên lao của An quốc, ngoài tường vây ra thì không có lưới sắt, cũng tương tự như nhà lao của kiếp trước.

- Chuyện này e rằng chỉ có thể cầu xin Hoàng thượng. Ngài dẫn Ngự thiện phòng một ngày ba bữa mang com tới. Ta nghĩ, Hoàng thượng đang chờ con đi cầu xin ngài. – Trong mắt Đoan Vương thoáng vẻ lo âu.

Muốn bắt Lý Ngôn Niên, Lâm Thúy không phải là một mối câu tốt. Ông hiểu Lý Ngôn Niên, trong lòng ông ta, Lâm Thúy không quan trọng đến thế.

- Nếu họ ăn cư thì cũng không nên giết họ. Dù sao Lý Ngôn Niên... Lâm Thúy cũng hầu hạ con đã nhiều năm – Vĩnh Dạ không vào thiên lao thăm Lâm Thúy, nàng còn nhớ khi ở sơn cốc, Lâm Thúy đã hận nàng thế nào. Nàng ta đã không còn là Lâm Thúy chăm sóc nàng từ nhỏ nữa rồi, nhưng sự bất chấp tất cả của Lâm Thúy khiến nàng bất giác nhớ tới Nguyệt Phách. – Con đi cầu xin ngài, chẳng phải ngài đã chờ lâu lắm rồi sao?

- Con thích ngài không? – Cuối cùng Đoan Vương cũng hỏi điều mà ông lo lắng. Tuy rằng ông phản đối Vĩnh Dạ nhập cung, nhưng ngộ nhờ Vĩnh Dạ thích Thiên Hựu thì sao?

Vĩnh Dạ phì cười:

- Phụ vương, con thích cha hơn.

Đoan Vương khựng lại, sa sầm mặt:

- Chẳng ra thế thống gì! – Nhưng trong ánh mắt lại lóe lên vẻ đắc ý và thích thú.

Vĩnh Dạ chờ ở Ngự thư phòng nửa canh giờ, Vương công công đi ra khó xử đáp:

- Mời Quận chúa về ạ, Hoàng thượng đang bận phê duyệt tấu chương, lúc này không có thời gian.

- Đa tạ công công. Phiền công công chuyển lời tới Hoàng thượng, ngày mai Vĩnh Dạ lại tới. – Nàng cười cười, quay người bỏ đi. Trong lòng thầm chửi,

Lý Thiên Hựu, người mang cái uy của Hoàng đế ra để bắt ta cúi đầu sao? Có phải ta buộc phải cứu Lâm Thúy đâu!

Thiên Hựu quyết tâm không gặp Vĩnh Dạ, người đi rồi lại thấy tâm thần bất an. Chàng vốn quyết định sẽ cư xử lạnh lùng với nàng ba ngày, để nàng biết bây giờ chàng là vua của một nước, nhưng giờ lại thấy hơi hối hận. Nghĩ tới tính cách của Vĩnh Dạ, nếu việc gì cũng chiều theo nàng thì sau này chẳng phải là sẽ rối tung lên? Thế là lại bình tâm ngồi phê duyệt tấu chương.

Liên tiếp ba ngày, Vĩnh Dạ mang nụ cười tới, rồi lại mang nụ cười về. Nhớ tới lời hẹn với Lý Ngôn Niên chỉ còn năm ngày, lòng không khỏi sốt ruột.

Về tới phủ không lâu thì Vương công công đã vội vàng chạy tới Đoan Vương phủ.

Đoan Vương phu phụ tươi cười ra đón tiếp, Vương công công cười cười truyền lại khẩu dụ của Hựu Khánh Đế, liếc nhìn bộ y phục, trang sức trong cái khay son son rồi chấp tay cáo từ.

Từ đầu tới cuối, Vĩnh Dạ chỉ lạnh lùng chẳng nói tiếng nào.

- Vĩnh Dạ, cuối cùng con cũng phải thay nữ trang rồi, Hoàng thượng đã ra khẩu dụ, thay rồi đi gặp người thì có sao? – Vương phi khuyên nhủ.

Vĩnh Dạ hừ một tiếng:

- Con không muốn mặc cho hần xem!

Đoan Vương bình tĩnh uống một ngụm trà:

- Ở trong phủ con cũng không muốn mặc, thế con muốn mặc cho ai nhìn?

Vĩnh Dạ đỏ bừng mặt, nhớ ngày trước đã hứa với Đoan Vương sẽ không ở bên Nguyệt Phách, trong lòng bất giác thấy khó chịu, giận dữ nói:

- Phụ vương, chẳng lẽ muốn con vào cung làm phi ư? Mẹ kiếp!

- Cái gì? – Đoan Vương nghe thấy từ cuối cùng thì sững sốt buột miệng hỏi.

- Là ý vô cùng bất mãn! Đừng nói cha muốn gả con cho Lý... y!

Đoan Vương cười ha hả:

- Con muốn gả cho ai?

- Không muốn gả cho hần đâu nhất định là phải gả cho người khác?

- Sớm muộn gì con cũng phải lấy chồng. Nếu không, thánh chỉ truyền xuống thì phải làm thế nào?

Vĩnh Dạ ngẩn ngơ, đúng thế, Lý Thiên Hựu là Hoàng đế, không thể kháng chỉ.

Đoan Vương bình thân nói:

- Con không thay nữ trang, Hoàng thượng cũng không thể trách được con, con xin phụ vương đi! Chỉ cần con thay nữ trang cho ta nhìn, ta sẽ lập tức giúp con giải quyết vấn đề khó khăn này!

Vĩnh Dạ liếc nhìn ông, Đoan Vương và Vương phi đều đang chăm chú nhìn mình, nếu không nhìn lầm thì Vương phi còn đang liếm môi nữa. Muốn nhìn thế sao? Vì sao? Một bộ quần áo, một cái váy thì có gì khác nhau? Nhưng nàng vẫn nhớ những gì Nguyệt Phách từng nói.

- Không mặc. Không giúp con thì thôi, mai con sẽ đi gả Lý... Hoàng đế! Vì phạm khẩu dụ cũng là kháng chỉ, nếu phụ vương không sợ bị con liên lụy thì không giúp Vĩnh Dạ giải quyết vấn đề này cũng được mà!

Đoan Vương phu phụ cùng thở dài:

- Bảo con thay nữ trang mà sao khó thế? Sau này con còn phải lấy chồng, không thể cứ mặc nam trang xuất giá được!

- Đó là chuyện sau này, con đang nói tới chuyện ngày mai. – Vĩnh Dạ cười nói, - Con biết chắc chắn phụ vương có cách, con không sốt ruột.

Đoan Vương cười khò, tiết lộ trước cho nàng quân át chủ bài thực sự không phải là một việc thông minh. Ông nghĩ, nàng đâu thể cứ mặc nam trang cả đời.

Thiên Hựu một lần nữa nghe Vương công công thông báo, hưng phấn đứng lên, rồi lại cố nén kích động, ngồi xuống.

Cuối cùng Vĩnh Dạ cũng bước vào Ngự thư phòng, liếc nhìn Thiên Hựu trong bộ long bào, thấy chàng nghiêm mặt ngồi trên ghế, nghiêm túc xem tấu chương bèn hành lễ, quỳ xuống chờ tiếng “bình thân”.

Kim thiên quan búi tóc, bộ áo lụa thêu hoa khéo léo, thắt lưng buộc bằng đai bạch ngọc. Thiên Hựu nhìn thấy, ngọn lửa trong lòng bùng lên, nàng không đếm xỉa gì tới khẩu dụ của chàng sao?

- Trẫm nhớ hôm qua đã bảo Vương Phúc gửi tới cho nàng một chiếc áo màu tím nhạt, váy dài màu tím đậm, thêm một chiếc khoác ngoài màu trắng, Quận chúa vẫn mặc nam trang là có ý gì?

Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên tươi cười rút trong ngực ra một đạo Thánh chỉ của Tiên hoàng:

- “Chuẩn cho Vĩnh Dạ được kháng chỉ ba lần. Khâm thủ!” Đó là Thánh chỉ mà Tiên hoàng ban cho Vĩnh Dạ. Hoàng thượng, Vĩnh Dạ kháng chỉ một lần, không mặc nữ trang gặp người khác.

Lý Thiên Hựu hít sâu một hơi, không nói được lời nào. Thấy Vĩnh Dạ vẫn cười tươi nói, làn da như ngọc, lông mày như vẽ thì lại ngẩn ngơ, tâm tư xoay chuyển nhanh chóng, còn được kháng chỉ hai lần, nhân tiện ra hai đạo lệnh để phế hết ba lần này là được mà. Y lại nở nụ cười, lại gần, đặt tay lên tay Vĩnh Dạ, đỡ nàng đứng lên, tay vẫn không buông ra. Lý Thiên Hựu nhìn Vĩnh Dạ chằm chằm:

- Thì ra thần sắc bệnh tật của nàng ngày trước là giả. Tiểu Dạ, làn da của nàng đẹp quá.

Vĩnh Dạ giằng tay ra, Lý Thiên Hựu lại càng siết mạnh hơn:

- Nàng có thể dùng võ công, để xem nàng có đánh lại được trẫm không? – Thấy Vĩnh Dạ sừng sốt thì mỉm cười. – Tiểu Dạ, ta thích cái tên này, hay hơn Tinh Hồn nhiều.

Sao y biết được? Vĩnh Dạ chớp mắt, giả bộ không hiểu.

- Từng có một thích khách thâm nhập vào thư phòng của trẫm, còn cho nổ tung cả thư phòng. Đến nay nghĩ lại trẫm vẫn thấy đau lòng, nàng nói xem, nếu trẫm bắt được thích khách đó thì nên làm thế nào?

Vĩnh Dạ cố sức giằng tay ra, sầm mặt nói:

- Hoàng thượng không có bằng chứng gì, sao lại đổ tội cho Vĩnh Dạ?

Lý Thiên Hựu nhìn nàng hồi lâu, thờ dãi nói:

- Trẫm rất nhớ nàng, Tiểu Dạ. Nàng quên những gì trẫm từng nói rồi sao?

- Hoàng thượng, Vĩnh Dạ muốn xin ngài tha cho Lâm Thúy một con đường sống, dù sao nàng cũng đã hầu hạ Vĩnh Dạ nhiều năm. – Vĩnh Dạ nghe y gọi mình là Tiểu Dạ thì thấy buồn nôn, lập tức chuyển chủ đề.

Vĩnh Dạ nghiêm mặt đứng yên, cho dù là không vui thì thần thái toát lên trên gương mặt vẫn khiến Lý Thiên Hựu động lòng. Y hơi cau mày, đáp:

- Vì sao xa lạ với trẫm như thế? Còn nhớ trước khi đi Trần quốc, nàng không hề như thế!

- Thả hay không chỉ một câu nói của Hoàng thượng thôi, Vĩnh Dạ coi như đã hết lòng với Lâm Thúy. – Vĩnh Dạ vô cùng bức bối, cứ bị Lý Thiên Hựu nhìn chăm chú thế này, nàng thực sự muốn đánh người.

Lý Thiên Hựu ngờ ngàng, khóa miệng dần dần nở nụ cười lạnh:

- Cầu xin cũng chẳng có ai như nàng, đổi lại là người khác làm Hoàng đế, họ đã cho lời nàng ra ngoài chém rồi.

- Tùy người, Vĩnh Dạ cáo lui! – Vĩnh Dạ hành lễ rồi toan bỏ đi.

Lý Thiên Hựu vội vàng quát:

- Đứng lại!

Vĩnh Dạ thực sự hối hận khi tới cầu xin Lý Thiên Hựu, vừa gặp y là đã không kiềm chế được lửa giận. Nhưng giờ y là Hoàng đế, đối đầu với y thì thực không thức thời. Vĩnh Dạ đảo tròn mắt, cúi đầu quay người lại, rồi lại ngẩng đầu lên, trong mắt đã long lanh nước:

- Hoàng thượng sắp cưới Lạc Vũ công chúa nước Tề làm Hoàng hậu rồi, ngài, ngài bảo tôi...

Thì ra là ghen, Lý Thiên Hựu chuyển giận thành vui, nhất thời không biết nên đáp thế nào, vươn tay định ôm nàng. Vĩnh Dạ xoay người né tránh, như oán như giận mà nhìn chàng, cho tới khi Lý Thiên Hựu thấy tim mình mềm ra, lời lập Vĩnh Dạ làm quý phi đã ra tới miệng mà vẫn không dám nói.

Vĩnh Dạ giậm chân, lao ra khỏi Ngự thư phòng, để lại Lý Thiên Hựu ngơ ngẩn xuất thần.

Không phải y không biết tính khí của Vĩnh Dạ, từ nhỏ đã được thương yêu, vô cùng kiêu ngạo. Nay nàng phải chịu thua Lạc Vũ, làm gì có chuyện nàng đồng ý? Cho dù nàng đồng ý thì Đoan Vương cũng không chịu. Lý Thiên Hựu thấy thật đau đầu. Nhưng vì Vĩnh Dạ mà từ chối hôn ước với nước Tề thì không được. Khi tiền thoái lưỡng nan, bất giác Thiên Hựu nghĩ tới Lâm Thúy, bèn bảo Vương công công hạ chỉ đưa Lâm Thúy tới Đoan Vương phủ.

- Lấy lòng nàng còn không được sao? – Chàng lăm bắm, trong đầu bỗng dung lướt qua một điều gì đó, hàng long mày lại nhăn chặt lại.

Ngoài Thập lý đình, Vĩnh Dạ cười ngửa đưa thị vệ khiêng một chiếc kiệu xuất hiện đúng như lời hẹn.

Nàng phẩy tay bảo thị vệ rời đi, một ngựa một kiệu đứng trên đường lớn mệnh mông chờ một lúc lâu, nàng mới lên tiếng gọi:

- Sư phụ, ông có thể bước ra rồi.

Rèm kiệu đột ngột vén lên, Lâm Thúy cầm một tay nải bước ra, ánh mắt nhìn vào rừng không giấu được sự nóng ruột.

Lát sau, Lý Ngôn Niên mới từ rừng đi ra. Ông ta nhìn Vĩnh Dạ chăm chú:

- Ta tưởng ngươi sẽ mai phục giết ta.

- Nếu có thể buông bỏ hận thù, cùng Lâm Thúy sống cuộc đời bình an chẳng phải càng tốt hơn sao?

- Tướng công...

Lý Ngôn Niên trầm mặc giây lát, nói:

- Lâm Thúy, suốt mấy năm qua, nàng đối xử với ta rất tốt. Nhưng cả đời ta không thoát khỏi hai chữ “thù hận”. Nàng đi đi, tìm một nơi bình an, tìm một người thật thà rồi cái giá.

Vĩnh Dạ cười trên lưng ngựa như đang xem kịch.

Nước mắt Lâm Thúy tuôn rơi, lắc đầu nguầy nguậy:

- Thiếp đi theo chàng.

Lý Ngôn Niên cười nhạt:

- Theo ta khổ lắm... nàng đi đi.

Lâm Thúy lại gần Lý Ngôn Niên thêm vài bước, ánh mắt ông ta đánh lại:

- Đứng lại! Chẳng qua nàng chỉ là một thị nữ mà ta lợi dụng nay đã chẳng còn giá trị gì nữa, cút!

Bàn tay Lâm Thúy buông lơi, tay nải rơi xuống đất, khoe môi run rẩy, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Lý Ngôn Niên không chớp.

Trong mắt Vĩnh Dạ thoáng vẻ đau thương:

- Lâm Thúy, mùa đông năm ấy, lần đầu tiên vào Vương phủ nghe nói cô phải cưới ông ta, ta đã rất buồn, bởi vì từ giây phút đó, ta đã muốn giết ông ta. Nay, ta thả cô, cho cô một cơ hội. Cô thấy đó, cuối cùng ông ta vẫn không chịu cùng cô ẩn cư sống cuộc đời an bình. Người như thế có đáng để cô phản bội ân nhân đã từng cứu mình không?

Gương mặt Lâm Thúy nhợt nhạt, nhìn Lý Ngôn Niên nói rõ ràng từng tiếng:

- Chàng là tướng công của tôi.

Mặt Lý Ngôn Niên như bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng, đột nhiên lao tới, một tát giáng xuống mặt Lâm Thúy, lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng xứng sao?

Trên gương mặt nhợt nhạt dần hiện lên vết đỏ, nước mắt Lâm Thúy cuối cùng không kìm được nữa, rơi xuống. Nàng nhặt tay nải lên, lùi ra sau mấy bước, vẫn không đi, chỉ ngây người nhìn Lý Ngôn Niên.

Vĩnh Dạ bật cười lớn:

- Đồ ngốc, yêu một người không nên yêu, đối với nữ nhân mà nói là điều tàn nhẫn nhất. Lâm Thúy, cô hà cớ gì phải treo cổ trên một gốc cây?

Lý Ngôn Niên không nhìn nàng ta nữa, thanh trường kiếm chỉ thẳng vào Vĩnh Dạ:

- Nếu không phải ngươi có mai phục thì là ngươi quá ngốc, ngồi tới nỗi dám đuổi thị vệ đi và ở lại một mình. Nếu lại bị ta bắt được, ngươi sẽ không bao giờ còn cơ hội chạy thoát!

Vĩnh Dạ bật cười lớn:

- Lý Ngôn Niên, tôi là loại người chịu để mình vào chốn nguy hiểm sao? Ông tưởng rằng tôi thực sự không thắng nổi ông sao? Xuất chiêu đi!

Thanh trường kiếm của Lý Ngôn Niên vũ lộng như một con rắn.

Vĩnh Dạ điểm nhẹ mũi chân, người đã bay vọt lên khỏi lưng ngựa, phi đao rời tay, nhưng lại hướng vào Lâm Thúy.

Tròng mắt Lý Ngôn Niên co rút, thu chiêu về đã không còn kịp, toàn thân nghiêng đi, dùng lưng đón lấy đao ấy.

Sau lưng đau nhói, Lâm Thúy trước mặt đã nước mắt như mưa, bỗng dưng đưa tay ra ôm chặt lấy ông. Lý Ngôn Niên cả người cứng ngắc, chầm chầm quay đầu nhìn Vĩnh Dạ:

- Ngươi xuất sư rồi.

Vĩnh Dạ mỉm cười:

- Từ khi còn ở trong sơn cốc Vĩnh Dạ đã biết, sư phụ rất quan tâm tới nàng ta, biết rõ rằng nàng ta là một quân cờ mà phụ vương ta cài bên cạnh ông, ông không giết nàng mà còn giữ nàng lại, thế là đủ rồi. Đao của tôi không lấy được mạng của ông, các người đi đi.

Trong lòng nàng có một niềm vui khó tả, niềm vui khi phát hiện ra con người dù có độc ác tới đâu cũng sẽ có tình cảm, khoan hồng là vũ khí mạnh nhất. Lý Ngôn Niên chẳng qua cũng là một người khổ mệnh. Mọi quá khứ đã từng, Vĩnh Dạ coi như đó chỉ là một con ác mộng, nay đã được mặt trời hong khô. Nàng quay đầu ngựa, đi về kinh thành.

Sau lưng vang lên câu hỏi bất cam của Lý Ngôn Niên:

- Vì sao ngươi không hận ta?

Vĩnh Dạ cười lớn, đáp:

- Gặp lại cười một tiếng, oán thù tiêu tan! Sư phụ bảo trọng!

- Gặp lại cười một tiếng, oán thù tiêu tan... - Lý Ngôn Niên nháy mắt toàn thân như trống rỗng. Thù hận từ nhỏ, sự ảm đạm hơn hai mươi năm, sự từ bỏ của Du Li Cốc, tất cả chỉ trong khoảnh khắc biến thành bong bóng.

Ông thất thần đứng yên, nàng không hận ông, chịu tha thứ cho ông. Chân ông mềm nhũn, quỳ một gối xuống đất, hai hàng nước mắt lăn ra. Vì sao ông lại là con trai của Thánh tổ? Vì sao ông lại phải ôm trên mình quá nhiều thù hận?

Đôi tay dịu dàng chuyển ra sau lưng ông, ngọn phi đao không dùng lực đao quá mạnh, lưỡi phi đao dài một thốn chỉ cắm vào lưng có nửa phân:

- Chẳng cố nhịn nhé, sẽ không đau đâu.

Giọng Lâm Thúy vang lên như con gió mát buổi đầu hạ, ấm áp và dễ chịu.

Lý Ngôn Niên ngơ ngác nhìn nàng. Dung nhan xinh đẹp yêu kiều, trong mắt tràn đầy thương yêu và vui mừng, như thể đã tìm về được một món bảo bối. Ông nhớ tới đôi tay của mẫu thân, ánh mắt của mẫu thân mình hồi nhỏ, cũng dịu dàng như thế.

Lâm Thúy nhẹ nhàng rút đao ra, bàn tay nhanh nhẹn bịt chặt vết thương, nghẹn ngào nói:

- Xin lỗi, tại thiếp mà chàng bị thương. Quận chúa đã đưa hộ giáp cho thiếp rồi...

Lý Ngôn Niên quay người lại, lưỡi đao nửa phân chưa là gì. Ông lau nước mắt cho Lâm Thúy, lặng lẽ nhìn bóng Vĩnh Dạ đã xa dần, trong lòng tràn đầy cảm kích. Hồi lâu sau mới thở dài:

- Ta nhận thua, có đứa con gái như thế, cho dù Đoan Vương ngồi lên Hoàng vị cũng vẫn hơn ta. Không có sự cho phép của Đoan Vương, nó cũng không làm được thế này.

Lâm Thúy cả mừng, nước mắt tràn mi, vùi đầu vào ngực Lý Ngôn Niên:

- Sau này thiếp sẽ sinh con cho chàng. Quận chúa nói, một nhà sống bình an chính là phúc. Thiếp rất muốn sau này chàng là một người cha tốt, dạy con đọc sách, viết chữ.

Lý Ngôn Niên nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nàng, nhớ lại gương mặt trẻ trung, yêu kiều của Lâm Thúy khi ông vén khăn che mặt của nàng năm xưa. Người duy nhất trên thế giới này không bỏ rơi ông chính là nàng. Trái tim Lý Ngôn Niên bất giác trở nên ấm áp:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi...

Trong gió đột nhiên vang lên tiếng dây cung, Lý Ngôn Niên ôm Lâm Thúy nghiêng người tránh đi. Thanh trường kiếm vung lên đầy mạnh mẽ, trong lòng nổi giận:

- Lý Vinh Dạ, người thật là độc ác.

-Không... - Lâm Thúy thất kinh hét lên.

Những mũi tên từ trong rừng bắn ra như mưa. Lý Ngôn Niên bảo vệ Lâm Thúy không kịp né tránh, trên chân trúng thêm một tên nữa, ông cố đẩy Lâm Thúy đi:

- Đi!

Từ xa vang lên tiếng vó ngựa, Lý Ngôn Niên liếc nhìn, ánh mắt lại lóe lên hi vọng, quát to:

- Đi mau! Tới chỗ Vinh Dạ! Nó không giết chúng ta đâu!

Ông ra sức chặn những mũi tên bay tới, dùng tay đẩy Lâm Thúy ra.

Lâm Thúy lại quay người nhào tới sau lưng ông, hét lớn:

- Thiếp mặc hộ giáp rồi... - Mũi tên phẩm phập trúng vào lưng nàng. Không xuyên qua được hộ giáp nhưng làm chấn động nội phủ của nàng, máu tươi phụt ra, tung tóe lên người Lý Ngôn Niên.

Thế giới trước mặt đột nhiên chuyển màu, Lý Ngôn Niên cảm thấy bên tai mình vang lên tiếng ù ù. Tiếng vó ngựa, Vinh Dạ đi rồi quay lại. Ông dốc toàn lực bế Lâm Thúy lên ném về phía Vinh Dạ. Chỉ cần Lâm Thúy được ở bên Vinh Dạ, chắc chắn nàng sẽ không giết Lâm Thúy... Lý Ngôn Niên mỉm cười.

Ông đứng yên bất động, nhìn Lâm Thúy loạng choạng từ dưới đất bò lên, Vinh Dạ ngày càng ở gần nàng.

Gương mặt ông méo đi vì đau, nhưng vẫn chăm chú nhìn về phía trước.

Đột nhiên một mũi tên từ trong rừng bắn ra, ông vội kiếm lên chặn, thanh trường kiếm bất lực rời khỏi tay, Lâm Thúy quay lại nhìn ông, loạng choạng lao tới... Một thanh trường kiếm lướt qua mang theo tiếng gió rì rì, ông giương mắt nhìn mũi tiễn nhẹ nhàng cắm phập vào ngực Lâm Thúy, nàng không rên rỉ lấy một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Trong lòng đau đớn khôn tả, việc đau đớn nhất trên đời này là có được rồi lại mất đi. Lý Ngôn Niên há hốc mồm miệng, ông không nghe thấy mình đang hét cái gì. Ông đứng sững sờ, những mũi tiễn sắc nhọn mang theo sự dịu dàng của Lâm Thúy, sự chu đáo của Lâm Thúy cắm phập vào thân thể, mỗi lần ấy nó lại mang tới cảm giác đau đớn dữ dội như xé nát xác thịt. Ông vẫn đứng, cho tới khi mọi nỗi đau đều rời bỏ ông, cho tới khi bóng Lâm Thúy ở cách đó không xa dần trở nên mờ hồ, rồi biến mất.

Vinh Dạ bàng hoàng ngẩng đầu lên, thấy Lý Ngôn Niên trợn to mắt đứng đó, cả người là tiễn, hai mắt đẫm lệ, là những giọt lệ đỏ hồng như máu. Nàng đọc được miệng ông đang mấp máy gọi hai tiếng Lâm Thúy, trái tim bị bóp nghẹt đến đau nhức.

Nàng nhảy xuống ngựa đi tới cạnh Lâm Thúy, đưa tay ra dò, đã không còn hơi thở. Vinh Dạ đứng lên, nghiêm mặt nhìn vào trong rừng, sát ý nổi lên. Trong tay nải của Lâm Thúy có kim ngân, tiền bạc, thủ lệnh xuất quan của Đoan Vương, Vinh Dạ vẫn giữ trên người, không dám đưa trước cho họ, khi quay về đưa thủ lệnh thì chứng kiến cảnh này.

Vị sự phụ kiêu ngạo của nàng cuối cùng cũng yêu thị nữ Lâm Thúy mà ông luôn cho là tiện. Chớp mắt, người mình yêu đã chết ngay trước mặt.

Rõ ràng họ có thể buông bỏ thù hận để sống cuộc đời bình an! Phật cũng nói quay đầu là bờ, vậy bờ của họ ở đâu? Họ không có! Vinh Dạ giận dữ đến run rẩy chân tay. Là ai đã hạ lệnh?

Một đội thị vệ chậm chạp từ trong rừng đi ra, tất cả đều mặc phục trang của cấm quân. Họ tí mỉ xác nhận rằng Lý Ngôn Niên đã chết rồi mới lại gần, chấp tay nói với Vinh Dạ:

- Quận chúa, mặt tướng phụng lệnh Hoàng thượng truy giết nghịch tặc.

Họ cũng là những người vô tội, chỉ phụng lệnh hành sự. Vinh Dạ không ngừng tự nhủ bản thân như thế, cố gắng kiềm chế nộ ý và sát khí đang dâng lên trong lòng, lạnh nhạt nói:

- Vất và cho các vị quá, không biết thi thể hai người này sẽ xử lý thế nào?

- Phoi thây trên tường thành ba ngày!

- Chôn cất hai người họ đi! – Vinh Dạ nói từng tiếng. Đuổi tận giết tuyệt thì ta có thể hiểu được, nhưng nay người đã chết mà còn phoi thây?! Lý Thiên Hựu, người còn độc ác hơn cha của người!

Vũ Lâm Vệ khó xử nhìn Vinh Dạ:

- Đây là lệnh của Hoàng thượng.

- Ta sẽ đích thân giải thích với Hoàng thượng. – Sự chán ghét dâng lên tận cổ họng, sắc mặt Vĩnh Dạ đã vô cùng khó coi.

Vũ Lâm Vệ hiển nhiên là khó xử, Vĩnh Dạ thông thả rút tុ đao ra chỉ mặt họ:

- Ta đã nói ta sẽ giải thích với Hoàng thượng. Đừng ép ta phải động thủ, con mẹ nó, giờ tâm trạng ta rất tệ!

- Tuân lệnh Quận chúa. – Thấy Vĩnh Dạ buông lời thô tục, Vũ Lâm Vệ giật mình, đắ tội nàng đồng nghĩa với đắ tội Doan Vương, đắ tội Doan Vương thì có hậu quả gì? Vũ Lâm Vệ đưa mắt nhìn nhau, ai cũng gật đầu đồng ý. Dù sao về bầm báo cũng đã có Doan Vương và Quận chúa gánh tội, thế là lập tức khiêng xác hai người vào rừng đào hố chôn.

Vĩnh Dạ thần thờ nhìn hai nắm đất mới nhô lên cao, hạnh phúc và cái chết chi cách nhau một ranh giới mỏng manh. Mạng sống của người trong thế giới này thực không đáng tiền. Nàng quay người lên ngựa, khách sáo nói:

- Đa tạ các vị đại ca, có thời gian thì tới Doan Vương phủ, Vĩnh Dạ nhất định sẽ hậu tạ. Việc này do một mình Vĩnh Dạ gánh vác, các vị không phải lo.

- Đa tạ Quận chúa. – Vũ Lâm Vệ lau mồ hôi, thờ phào, lập tức về cung phụng lệnh.

Về tới Vương phủ, Doan Vương quan tâm hỏi:

- Đưa người đi chưa?

Vĩnh Dạ như cười như không nhìn ông:

- Phụ vương, họ đều chết rồi, Hoàng thượng sau này không còn phải lo lắng nữa. Có điều, con thì phiền phức lớn, Vĩnh Dạ đã đi ngược lại chỉ ý của Hoàng thượng, không phôi thi thể của Lý Ngồn Niên và Lâm Thúy lên tường thành, mà chôn cất hai người họ. Làm sao bây giờ?

Doan Vương ngẩn người ra rồi thở dài:

- Chôn cất rồi cũng tốt, ta đi giải thích. Dù sao cũng là... những nhân vật nhỏ bé, bốn chín ngày của Tiên đế chưa qua, phôi thây sẽ làm tổn thương thánh đức.

- Phải rồi, Hoàng thượng rất muốn con gái của cha vào cung làm phi. Cha làm quốc trượng thực ra cũng được.

Sắc mặt Doan Vương thoáng thay đổi:

- Nói huyền thuyên gì thế?

Vĩnh Dạ nhún vai:

- Cha không muốn, con cũng không muốn, nghĩ cách đi, nhĩ?

- Bây giờ không thể sót ruột được, kiểu gì cũng phải chờ sau đại lễ đăng cơ.

- Tóm lại con sẽ không cưới y đâu. Còn nữa, hôm nay con bị đá kích lớn nên bệnh rồi! Đừng bắt con quỳ tiếp Thánh chỉ nữa! - Vĩnh Dạ nói rồi quay về Hoàn Ngọc viện.

Doan Vương bắt lực nhìn nàng, thầm nói, sao ông lại sinh ra một đứa con gái vừa phiền phức vừa bá đạo cực điểm thế này cơ chứ?

Chú thích: [1] Ngõ phía Đông.

[2] Nơi giặt quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hứa hôn với Thái tử

Ai? Ai cơ? Vĩnh Dạ chớp mắt. Tối nay mới vừa trò chuyện vui vẻ với Thái tử Yến, sau một bữa cơm đã nói với nàng rằng người nàng phải cưới là chàng ta? Trò chuyện vui vẻ không có nghĩa là nàng sẽ thích loại nam nhân yếu ớt ấy! Lại còn nói Thái tử Yến tặng quà là vì muội muội chàng, hóa ra là sính lễ!

Cuối cùng quốc tang cũng trôi qua, lệnh giới nghiêm của Kinh Đô thành được hủy bỏ, cổng thành mở rộng. Kinh Đô thành khôi phục lại sinh khí.

Các bách tính hết như ve sầu ngủ đông, trải qua một thời kỳ giới nghiêm ngặt nghèo, các trà lầu tửu quán lại trở nên náo nhiệt, không dám nói chuyện

triều chính, lại muốn nghe những chủ đề mới mẻ thần bí mà không sợ roi đòn. Lúc này Thánh chỉ gửi tới, cải phong Thế tử Đoan Vương Vĩnh An Hầu thành Vĩnh An quân chúa được đồn ra ngoài.

Trong phút chốc, các phiên bản tin tức được ra lò. Vì uy vọng của Đoan Vương và vẻ đẹp của Vĩnh An Hầu mà tin tức này nhanh chóng lan đi khắp các ngõ lớn ngõ nhỏ.

Mới qua một thời gian, Tề Thái tử Yến lại đích thân đưa Lạc Vũ công chúa tới Kinh Đô, được coi là thượng khách của An quốc.

Tam hoàng tử được đại diện An quốc đi nghênh đón. Nghe nói An tứ tiểu thư cũng theo đoàn xe của công chúa đồng thời tới đây, sau đại lễ đăng cơ phong Hậu, Tam hoàng tử Thiên Tường cũng sẽ đón An gia tứ tiểu thư về nhà.

Thế là chủ đề bên chuyển sang Tân Hậu và Tân Tam hoàng phi. Sau một hồi bàn luận về thiên hạ tứ mỹ nữ, mọi người bắt đầu thấy tiếc nuối vì sự mất tích của Tường Vi quận chúa.

Đại lễ đăng cơ sẽ diễn ra vào ba ngày sau, lễ phong Hậu cũng sẽ đồng thời được tiến hành.

Các quan viên bộ Lễ bận tới tấp mặt mũi, Đoan Vương cũng đi cả đêm chẳng về, bách quan thì xoay như chong chóng.

Duy chỉ có Vĩnh Dạ là vẫn cáo ốm, ở phủ dưỡng bệnh. Dù sao cũng chẳng phải lần đầu nàng ốm đau, ngay cả chỉ ý cải phong quận chúa cũng nói do thân thể ốm yếu nhiều bệnh, cần nuôi như con trai tới năm mười tám tuổi mới thoát được tử kiếp. Lý do này chẳng ai hoài nghi, duy chỉ có Hựu Khánh Đế là ngày nào cũng dặn các nội thị mang đủ các loại đồ bổ tới Đoan Vương phủ, đồ thì nhận, nhưng chẳng lần nào nội thị truyền chỉ gặp được mặt Vĩnh Dạ. Các nội thị toàn từ phủ Hựu thân vương theo vào cung, cũng hiểu vài phần tâm tư của Hoàng đế, không dám dây vào Vĩnh Dạ, ngày nào cũng chỉ về bẩm báo đúng sự tình cho Thiên Hựu, nhưng cũng vui vì công việc này nhàn hạ.

Ngày nào Vĩnh Dạ cũng ở trong phủ nghiên cứu đồ ăn ngon với Vương phi, cuộc sống tiêu điều tự tại.

- Thiên hạ tứ mỹ thì tam mỹ đã thuộc về An quốc. Rốt cuộc Tường Vi quận chúa đang ở đâu? Nghe nói Tĩnh An Hầu phu nhân đã đỡ bệnh rồi. Một hôm trước, nghe phụ vương con nói Tĩnh An Hầu và mấy vị công tử trong phủ đã tiến cung xin Hoàng thượng hủy bỏ hôn ước của Tường Vi và Thiên Thụy, Hoàng thượng đồng ý rồi. Không biết Tường Vi nghe được tin này có tự quay về hay không! – Đoan Vương phi vừa nhào bột vừa cảm thán.

Vĩnh Dạ chậm rãi dừng hành động trộn nhân bánh của mình. Tường Vi sao còn chưa quay về? Trong mắt nàng lóe lên một vẻ lo lắng.

Hơn một tháng rồi, nàng được cải phong thành quận chúa, Thiên Thụy mưu phản, Thiên Hựu đăng cơ là một việc rất lớn, đã được đồn đại sang khắp các nước. Vậy mà lại chẳng chút tin tức của Nguyệt Phách, cũng không có tin gì của Tường Vi. Chẳng đang làm gì? Tường Vi vì đau lòng do yêu lầm mình nên mới không muốn quay về sao?

Vĩnh Dạ không đoán nổi nguyên do, dừng tay, nói:

- Con về Hoàn Ngọc viện đây, muốn ngủ một chút.

- Vương phi! Quận chúa! Trong cung... lại đến.

Vĩnh Dạ thờ dài, chớp mắt nói với Vương phi:

- Nói con bị ốm, đang nằm trên giường.

Vương phi cũng thờ dài, chỉnh trang lại y phục rồi ra sảnh trước tiếp chỉ.

Còn ba ngày nữa là tới đại lễ đăng cơ, Ly Thiên Hựu lại định giờ trò gì? Vĩnh Dạ bất lực nằm trên giường giả bệnh, chỉ chờ Vương phi trả lời tin tức mà người ở trong cung mang tới.

Chẳng bao lâu sau, ngoài sân vang lên tiếng người, nghe Vương phi gọi to:

- Vĩnh Dạ, Hoàng thượng tới rồi.

Vĩnh Dạ thực sự thấy đau đầu, nhắm chặt mắt, quay mặt vào tường giả vờ ngủ.

Cửa mở ra, Thiên Hựu nhẹ nhàng bước vào, nhìn Vĩnh Dạ nằm trên giường cười lạnh:

- Trẫm đích thân tới thăm nàng mà còn dám giả ốm?

Vĩnh Dạ nghĩ bụng, giả đã lâu rồi, không tiếp tục thì chẳng phải rõ ràng là phạm tội khi quân sao?

- Đùng giả bộ nữa, tưởng trẫm là trẻ con ba tuổi à? – Lý Thiên Hựu đứng trước giường lạnh lùng nói.

Biết rõ là nàng giả bệnh, chẳng cần nhìn, nàng giả bệnh thì ta mang thuốc bổ tới, ai ngờ lần nào các nội thị về cũng nói không gặp được nàng. Còn ba ngày nữa là tới đại lễ đăng cơ, Lạc Vũ công chúa cũng sẽ được phong làm Hoàng hậu. Thiên Hựu ngày nào cũng nhớ tới đáng ghét bỏ đi của Vĩnh Dạ hôm ấy, không thể ngồi yên được nên hôm nay mới đưa cận thị xuất cung thăm nàng.

Đầu óc Vĩnh Dạ xoay vòng vòng, nghe Lý Thiên Hựu vạch trần chuyện nàng đang giả bệnh, quay người lại hừ một tiếng:

- Ba ngày nữa phải cử hành đại lễ đăng cơ, phong Hậu, sao Hoàng thượng còn thời gian xuất cung? Có thời gian rảnh thì nên đi thăm công chúa mới phải. Tôi còn nhớ phụ vương mấy hôm nay còn bận tới mức chẳng gặp mặt được mẹ tôi.

Nghe giọng nàng hờn dỗi, nộ khí của Lý Thiên Hựu lập tức tan biến hết. Y mỉm cười nhìn điệu bộ uể oải của Vĩnh Dạ dựa trên giường, dịu giọng nói:

- Bạn đến đâu thì ta cũng muốn gặp nàng. Tiểu Dạ, đừng giận, chờ đại lễ trôi qua ...

Chưa chờ chàng nói hết, Vĩnh Dạ nhảy dựng lên, tiện tay cầm cái gối ném qua, lông mày dựng thẳng, giận dữ nói:

- Lạc Vũ công chúa dịu dàng xinh đẹp, là mỹ nhân nổi danh thiên hạ! Vĩnh Dạ nên chúc mừng Hoàng thượng sắp cưới được một Hoàng hậu tốt mới đúng!

- Tiểu Dạ! – Lý Thiên Hựu đặt chiếc gối sang một bên, tới gần chăm chú nhìn nàng, thấy trong mắt Vĩnh Dạ long lanh nước thì thở dài. – Ta biết là nàng không vui, ta cũng không trách nàng đối đầu với ta. Nàng ta cứ việc làm Hoàng hậu, người ta thích là nàng.

- Ngài coi tôi là con nít dễ dụ thế sao? Lý Thiên Hựu, ngài từ bỏ ý định đó đi, tôi tuyệt đối không ở dưới cơ nàng ta đâu, tuyệt đối không nhập cung! – Nàng quả quyết là Lý Thiên Hựu không thể nào hủy hôn ước không cưới Lạc Vũ công chúa nên cố ý dùng lời nói kích thích y, tạo cho mình hình tượng đầy mất mát thương tâm.

- Tiểu Dạ, nàng thật vô lý! Hôn sự này do phụ hoàng ta ước định từ trước, khi đó ta không hề biết nàng là phận nữ nhi. Công chúa đã chờ ta hai năm, nước Tề cũng luôn ủng hộ ta, làm sao ta có thể tự ý hủy hôn ước? Chẳng lẽ muốn để Tề quốc khởi binh xâm phạm, gây ra chiến tranh sao? – Lý Thiên Hựu cũng hơi nổi giận. Y bỏ thân phận quyền quý để tới thăm nàng, trước mặt nàng chẳng còn đáng đáp gì của Hoàng đế, thế là đã nhường nhịn nàng lắm rồi, sao nàng còn không biết nặng nhẹ?

Vĩnh Dạ quay đầu đi, giậm chân quất:

- Tôi mặc kệ, tôi không vào cung! Dựa vào đâu mà sau này tôi gặp nàng ta còn phải hành đại lễ? Chẳng lẽ ngài cưới nàng ta rồi từ đó không bước vào Phụng cung? Từ đó không đếm xỉa gì tới những nữ nhân của Trần quốc, Tống quốc rồi các nước khi gió gì đó giúp đỡ cho Hoàng vị của ngài?

Lý Thiên Hựu giật mình vì đáng vẻ khóc lóc la lối của nàng, có bao giờ Vĩnh Dạ thể hiện cái điệu bộ nữ nhi này trước mặt chàng đâu? Vĩnh Dạ ghen tuông khiến chàng không nhìn được bật cười, đưa tay ra định kéo nàng. Vĩnh Dạ vung tay, lực đạo không mạnh không nhẹ, Lý Thiên Hựu chỉ coi như nàng đang gãi ngứa cho mình, đang định dỗ dành tiếp thì Vĩnh Dạ gia tăng lực đạo, nhân tiện đẩy y ra cửa rồi khóa trái.

Lý Thiên Hựu không kịp đề phòng, loạng choạng thoái lui một bước, thấy cửa phòng đóng kín, bất giác bật cười. Hoàng đế bị nhốt ngoài cửa phòng mà đồn ra ngoài thì chẳng phải khiến người trong thiên hạ đều cười rộ rã? Chàng quả quyết trong lòng Vĩnh Dạ có mình, nổi tương tư sầu khổ nhiều ngày qua đã tan biến hết, gỡ nhẹ cửa phòng, dịu giọng nói:

- Tiểu Dạ, đừng làm loạn nữa. Nàng biết là trong lòng ta có nàng mà.

Trong phòng vang lên tiếng Vĩnh Dạ đập giường ném đồ đạc, nàng khóc lóc.

- Ngài là kẻ lừa đảo, ngài đi mau! Tôi không muốn gặp ngài nữa!

Hết xong nàng sờ cánh tay, gai ốc đã nổi lên từng lớp, vùi mặt vào chăn cười run rẩy cả người.

Lý Thiên Hựu bị nàng nhốt ngoài cửa, không tiện nổi giận, lại không biết nên dỗ dành nàng thế nào, qua cửa sổ thấy nàng khóc nức nở, định đập cửa xông vào nhưng sợ Vĩnh Dạ nổi giận, lại không tiện to tiếng gọi nàng, nhất thời đành bó tay.

Nếu Vĩnh Dạ lạnh lùng từ chối, chàng còn có thủ đoạn đối phó. Nhưng Vĩnh Dạ vừa làm nũng vừa giận dữ lại khiến chàng bối rối, thần thờ đứng ngoài cửa nửa canh giờ, cuối cùng thở dài bỏ đi.

Vĩnh Dạ vui vẻ nghĩ, nam nhân sợ nhất là chiêu này của nữ nhân, dỗ cũng vô ích. Chửi hấn, hấn cũng chỉ đành nhịn.

- Vĩnh Dạ! – Vương phi sốt ruột lao vào, vừa nãy bị các nội thị trong cung chặn ở bên ngoài, nhưng rõ ràng bà nghe thấy tiếng khóc lóc, quấy phá của Vĩnh Dạ, sợ đến mặt mày trắng bệch.

Vĩnh Dạ quay đầu lại phì cười thành tiếng:

- Đi rồi ạ?

Wương phi ngẩn người, giật mình vì đáng vẻ như thể chẳng có gì xảy ra của nàng:

- Sao con dám lừa Hoàng thượng? Ngài mà nổi giận thì biết làm thế nào?

- Nam nhân dễ tiện! Nếu đối xử với y tốt, nhường nhịn y thì y sẽ làm tôi! Yên tâm đi, y chỉ đắc ý bỏ đi thôi, không nổi giận đâu. – Vĩnh Dạ nói xong lại

thấy buồn cười, kiếp trước từng bị bạn gái giờ chiều này rồi, trí nhớ vẫn còn sâu sắc lắm.

Lúc này Nhân Nhi vội vàng chạy vào bẩm báo:

- Thái tử điện hạ của nước Tề mang rất nhiều lễ vật tới, ngài mời Quận chúa tới dự yến!

Mắt Vương phi sáng lên, kéo tay Vĩnh Dạ nói:

- Đi, đi xem nào.

Ra tới tiền viện, Vĩnh Dạ há hốc miệng. Lễ vật mà Thái tử Yên tặng bày kín từ đại sảnh chính đường ra tới ngoài sân, danh sách quà lễ kéo dài tận bốn mươi tám mực. Vĩnh Dạ bất giác nghĩ, Thái tử Yên liệu có hào phóng quá không, chẳng qua chỉ là uống rượu, trò chuyện với nhau trong Hoàng cung nước Trần một lần, vậy mà lại tặng lễ vật hậu như thế.

- Vĩnh Dạ này, mẹ thấy Thái tử điện hạ đối với con tốt đấy. - Vương phi lướt qua danh sách quà mừng, vui vẻ nói.

Vĩnh Dạ mỉm cười giải thích:

- Hồi đi sứ sang Trần có cùng Thái tử Yên kết giao và trò chuyện khá vui vẻ, trong yến tiệc ở Trần cung, chàng ta là người duy nhất con muốn bắt chuyện. Hóa ra Thái tử nước Tề có tiền riêng nhiều thế cơ à? Có lẽ là vì đưa muội muội tới An quốc, muốn lấy lòng để phụ vương chiếu cố hơn đây mà.

- Trò chuyện được với Vĩnh Dạ thì chứng tỏ nhân phẩm không tệ. Con cảm thấy Thái tử điện hạ của Tề quốc trông như thế nào? - Vương phi cười tủm tỉm hỏi nàng.

- Mặt trắng!

- ...

- Mặt rất trắng, yếu như không chịu nổi gió ấy. Con người thì hiền hòa, ừm... không kèn kiệu, nói chuyện được. - Vĩnh Dạ nhớ lại dáng vẻ của Thái tử Yên rồi miêu tả cho Vương phi.

Vương phi cau mày hỏi:

- Thế à? Thế thì giống ai, giống đại hiệp Phong Dương Hề hay là vị... Nguyệt công tử?

Vĩnh Dạ sa sầm mặt:

- Sao giờ cứ nghe nói con với nam nhân nào thân thiết một chút là lại cảm thấy không bình thường hả? Chỉ mong con lấy chồng thật sớm để mọi người đỡ lo phải không? Mẹ chán nhìn con rồi chứ gì?

Vương phi giật mình, cười hời hợt:

- Con vẫn mặc nam trang đi à?

Vĩnh Dạ tròn mắt, giờ mà mặc nữ trang đi gặp khách thì Đoan Vương và Vương phi sẽ lập tức thăm dò xem là tiểu tử nhà nào, sau đó mời bà mỗi tới nhà thăm hỏi mất! Nàng thở dài, nhớ lại ước định với phụ vương ngày trước, tiểu tử nhà nào trong mắt phụ vương cũng không bao gồm Nguyệt Phách.

- Đương nhiên là nam trang!

Vương phi cười nói:

- Đi đi, nghe nói đồ ăn ở Cố Nhã Viên ngon lắm. Con với Thái tử Yên trò chuyện vui vẻ thì cứ chơi lâu một chút.

Cố Nhã Viên nằm ở ngõ Thủy Cảnh phía đông kinh thành. Ba tầng lầu san sát, đứng trên lầu có thể quan sát được cảnh đêm của Tần Hà.

Cá Cố Nhã Viên đều được nuôi trong nước sông ngoài tòa thủy tạ.

Một vầng trăng sáng treo trên nền trời xanh thẫm, dòng sông lăn tăn gợn sóng, trên song loáng thoáng vẳng tiếng tiêu như khóc than, ai oán.

Vĩnh Dạ tới sớm, chấp tay sau lưng xuất thần ngắm cảnh.

Nàng đang nghĩ tới việc quan hệ tốt với Thái tử Yên để sau đại lễ, chàng ta về nước Tề, nàng sẽ theo về cùng. Ở Tề quốc có Thái tử Yên chống lưng, có lẽ sẽ không gặp phải phiền phức gì, đồng thời lại tránh được sự đeo bám của Lý Thiên Hựu, nàng cũng muốn đón nha đầu Tường Vi về.

Vì nàng lo lắng cho Tường Vi, hay vì Nguyệt Phách? Vĩnh Dạ nhớ lại câu hỏi của Phong Dương Hề, khẽ mỉm cười, nàng cũng rất muốn biết, có những lúc con người thường không hiểu được lòng mình, có lẽ khi gặp rồi nàng sẽ biết.

- Đề Quận chúa phải chờ lâu! – Giọng Thái tử Yến dịu dàng như gió.

Vĩnh Dạ tươi cười quay đầu lại, nụ cười cứng đơ, rồi biến thành kinh ngạc.

Phong Dương Hề trong bộ hắc y ôm kiếm đứng cạnh Thái tử Yến, đôi mắt sắc bén tựa mắt chim ưng, như cười như không. Hình như đang cười vì lại gặp mặt, dường như lại đang giấu cợt Vĩnh Dạ cái phong quận chúa mà vẫn mặc nam trang?

- Phong... đại hiệp! – Vĩnh Dạ thực sự không ngờ được rằng Phong Dương Hề lại đi theo Thái tử Yến như một thị vệ, bảo tiêu của chàng ta.

- Chào Quận chúa. – Phong Dương Hề hồi lễ đơn giản.

- Lần này tới An quốc, ta thì yếu ớt, sự an toàn của Hoàng muội và An tử tiểu thư lại không thể không lo, thế nên mới mời Phong đại hiệp hộ tống. – Thái tử Yến cười giải thích.

Vĩnh Dạ lập tức nghĩ tới lúc ở dịch quán Trần quốc, mình đã giăng bẫy Phong Dương Hề, hần bị thương nặng phải nhảy xuống nước thoát thân, thì ra là trốn ở chỗ Thái tử Yến.

Thái tử Yến bước vào nhĩ phòng, Phong Dương Hề im lặng lui lại đứng ngoài cửa, thực sự rất giống một thị vệ chuyên trách. Đoan Vương Thế tử - Vĩnh An Hầu vốn do thân thể yếu ớt nên được nuôi dưỡng như con trai, Hựu Khánh Đế hạ chỉ khôi phục thân phận quận chúa cho Vĩnh Dạ. Thái tử Yến tưởng rằng sẽ nhìn thấy một mỹ nhân dung nhan yêu kiều, e lệ, không ngờ thấy Vĩnh Dạ vẫn đầu đội kim quan, trường bào màu tím, hành động, cử chỉ chẳng chút e thẹn hay nũng nịu, nhất thời không biết nên nói thế nào.

- Khụ!

Tiếng ho khẽ của Vĩnh Dạ khiến chàng sức tỉnh, bèn thờ dài, nói:

- Thì ra Vĩnh Dạ không phải Hầu gia mà là Quận chúa, Yến có mắt không trông!

- Điện hạ đừng trách Vĩnh Dạ tội che giấu thân phận là may rồi! – Vĩnh Dạ ngồi vào chủ vị, đưa mắt quan sát, Thái tử Yến không mặc công phục, chỉ mặc chiếu áo màu vàng nhạt, trâm ngọc cài tóc, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, gầy như một thân trúc. Ở Trần quốc chàng mặc triều phục ít nhiều cũng thể hiện được sự tôn quý của một Thái tử. Hôm nay mặc thường phục, nếu không biết trước thân phận thì chỉ cảm thấy đây là một vị công tử con nhà quyền quý, hành động cử chỉ chẳng hề có khí chất vương giả.

Vĩnh Dạ thờ dài, đây là nguyên nhân Tề quốc muốn liên minh với An quốc sao? Bởi vì sự yếu ớt của Thái tử Yến, thế nên liên hôn với An quốc để cân bằng thế lực? Vĩnh Dạ nghĩ thế, miệng lại nói khác:

- Cá ở Cô Nhĩ Viên của Kinh Đô là loại cá không vảy đặc sản Tần Hà, những món khác cũng rất đặc sắc. Thái tử lần này tới Kinh Đô, Vĩnh Dạ chẳng mấy khi được làm chủ mời khách.

Thái tử Yến mỉm cười nhìn Vĩnh Dạ, cảm thấy hơi hưng phấn. Chàng nói giọng đầy thâm ý:

- Vĩnh Dạ, ta không gọi nàng là quận chúa, nàng cũng đừng gọi ta là điện hạ. Ta tên là Mộ Dung Yến, nàng và ta không cần phải khách sáo với nhau.

Vĩnh Dạ nhướn mày, cười ha hả. Thái tử Yến trông không giống vẻ yếu ớt bề ngoài, sống khá phóng khoáng. Nàng gật đầu, chò thức ăn lên đủ, bèn giới thiệu từng món cho chàng ta.

Hai người đều có cảm giác như vừa gặp đã quen, từ thức ăn nói tới chuyện ăn uống vui chơi, chuyện nào cũng nói rất vui vẻ. Vĩnh Dạ liếc nhìn Phong Dương Hề vẫn đứng thẳng tắp ngoài cửa, bèn nhẹ nhàng hỏi:

- Điện hạ giỏi thật, có thể mời được Phong đại hiệp làm bảo tiêu!

Thái tử Yến quay đầu liếc nhìn Phong Dương Hề, cũng hạ giọng, nói:

- Khi ở Trần quốc ta cứu mạng hần một lần, hần mới chịu giúp đỡ. Dọc đường không rời ta nửa bước.

Quả nhiên Phong Dương Hề được Thái tử Yến cứu khi ở nước Trần. Vĩnh Dạ cười cười, mời chàng ta dùng thức ăn. Hai người ở nước Trần đã trò chuyện rất hợp nhau, Vĩnh Dạ có lòng muốn kết giao nên mang mấy chuyện thú vị của kiếp trước ra kể cho Thái tử Yến nghe. Hai người trò chuyện từ khi trăng mới mọc tới khi trăng đã treo lơ lửng giữa trời, Thái tử Yến đã có chút mệt mỏi. Chàng vốn từ lượng không cao, khi uống cao hứng quá nên bị say.

Chàng nhìn Vĩnh Dạ thờ dài:

- Nếu không phải Hoàng đế đệ hạ của quý quốc cải phong nàng thành quận chúa, ta tuyệt đối không tin Vĩnh Dạ là một nữ tử đặc sắc như vậy! - Chàng lão đảo đứng lên, nói. – Đi, nhất định phải đi gặp Hoàng muội của ta!

Phong Dương Hề nhanh nhẹn đi vào, lặng lẽ đỡ Thái tử Yến, nói:

- Phong mời đưa điện hạ về.

Thái tử Yến dựa vào người hầu, nghiêng mắt nhìn Vĩnh Dạ, mỉm cười:

- Vĩnh Dạ cùng ta đi gặp Hoàng muội!

- Điện hạ say rồi, xin hãy về dịch quán nghỉ ngơi, ngày mai nhất định Vĩnh Dạ sẽ tới bái phỏng!

Phong Dương Hề đưa Thái tử Yến lên xe ngựa, cười lên ngựa rồi liếc nhìn Vĩnh Dạ, đột nhiên cúi đầu nói khẽ:

- Hình như Thái tử rất thích Quận chúa!

Vĩnh Dạ nhìn hắn, cũng nói khẽ:

- Vĩnh Dạ cũng rất ngưỡng mộ Thái tử điện hạ bác học đa tài.

- Vậy thì tốt.

Là có ý gì? Vĩnh Dạ hoài nghi nhìn Phong Dương Hề.

Hắn trầm giọng nói:

- Quận chúa hồi phủ sẽ biết. – Nói rồi bật cười ha hả, bảo vệ kiệu xe của Thái tử Yến về dịch quán.

Vĩnh Dạ thoáng cau mày, Phong Dương Hề muốn nhắc nhở nàng điều gì?

- Vĩnh Dạ? Một tiếng gọi vừa xa lạ vừa có phần nghi hoặc vang lên.

Vĩnh Dạ quay đầu, thấy một thiếu niên đầu cài kim quan, mặc áo bào rộng màu nâu, gương mặt toát lên vẻ anh tuấn đang đứng dưới hiên nhà, khí vũ phi phàm.

- Ta là Thiên Tường, sao hả, không nhận ra nữa ư? – Thiên Tường mới được phong làm Vũ Thành Vương ngậm cười nhìn nàng, trong lòng thầm kinh ngạc, từ sau khi biết Vĩnh Dạ là nữ chứ không phải nam, chuyện cũ hiện về. Mấy năm không gặp, nàng đã toát lên một phong thái hơn người.

Vĩnh Dạ sực tỉnh lại, vội vàng hành lễ, thấy sau lưng Thiên Tường là hai thiếu nữ xinh đẹp.

Một người rất giống Thái tử Yến, gương mặt nhỏ nhắn, cằm thon, toát lên vẻ e lệ, khiến người ta vừa nhìn đã thấy cảm mến. Người đó mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, duyên dáng yêu kiều.

Người còn lại tuy vận váy dài, nhưng lại là hồng y tay nhỏ, khoe miệng hơi nhếch, toát lên vẻ linh hoạt và tinh nghịch.

Vĩnh Dạ nâng mi cười nói:

- Vĩnh Dạ tham kiến công chúa, An tứ tiểu thư!

Lạc Vũ công chúa hơi kinh ngạc khi thấy Vĩnh Dạ nhận ra thân phận của họ, hàng mi dài thoáng động, ánh mắt len lén liếc nhìn. An tứ tiểu thư nhìn Vĩnh Dạ không chớp mắt.

Vĩnh Dạ bật cười, hai mỹ nhân một nháy mắt nhận một hoạt bát, thực ra rất thích hợp với Hoàng thượng và Tam điện hạ. Nàng thấy khâm phục ánh mắt của Tiên đế, cho dù là lợi dụng thì cũng rất suy nghĩ cho các con trai.

Lý Thiên Hựu tâm tư thâm trầm, cần có một Hoàng hậu dịu dàng, chu đáo. Còn Tam điện hạ, nghe nói dẫn binh như thần, chàng cùng tuổi với mình, nhưng lại tới tận Tàn Xuyên cướp quân quyền của huynh trưởng của La Hoàng hậu, hiển nhiên là một nhân vật lợi hại. Người cầm quân có một nữ nhân tính tình thẳng thắn làm bạn thì càng tốt.

- Vĩnh Dạ vẫn luôn ngưỡng mộ hai vị, hôm nay được gặp gỡ phương dung đúng là phúc của Vĩnh Dạ.

- Cô thực sự là nữ hả? – An tứ tiểu thư buột miệng hỏi.

Thiên Tường hơi ngượng ngùng, ánh mắt nhìn An tứ tiểu thư đầy vẻ thương yêu. Chàng ho khẽ một tiếng:

- Thì ra người tối nay Yến điện hạ hẹn là Vĩnh Dạ sao?

An tứ tiểu thư đòi đi ăn đồ ngon của kinh thành, Thái tử Yến lại nói mình đã có hẹn. Tứ tiểu thư sợ bị người ta nhìn thấy chỉ có mình với Thiên Tường hẹn hò riêng thì ngại nên kéo cả Lạc Vũ đi cùng, không ngờ lại gặp nhau ở Cổ Nhã Viên.

- Hôm nay đã muộn, ngày mai Vĩnh Dạ sẽ tới dịch quán bái phỏng Công chúa và Tứ tiểu thư. Tam điện hạ, Vĩnh Dạ đã hơi say, xin được cáo từ! – Vĩnh Dạ canh cánh trong lòng lời của Phong Dương Hề, thấy hơi bất an, vội vàng hồi phủ, bèn chấp tay hành lễ rồi đi.

Chân trước nàng vừa rời đi, Lạc Vũ đã than:

- Thế gian này có nữ nhân như thế sao? Có khí độ của nam nhi, có mỹ mạo của nữ nhi, chẳng trách...

- Chẳng trách gì? - Thiên Tường buột miệng hỏi.

- Nghe nói Vĩnh An quận chúa rất giống Vương phi, chẳng trách Đao Vương lại nuôi nàng như con trai, không nỡ để người ta rước đi mất! – Từ tiểu thư nhanh nhẩu tiếp lời, tới An quốc đã nhiều ngày, chuyện nàng được nghe nhiều nhất chính là vị Quận chúa cải phong từ Hầu gia này, nàng lại càng tò mò hơn về Vĩnh Dạ. Biết nàng ta từng cùng Trần quốc đàm phán, khiến nước này phải đền vàng bạc, suýt nữa còn mất cả công chúa, sau đó đi sứ sang Trần, trong lòng nàng thầm ngưỡng mộ khí phách nam nhi của Vĩnh Dạ.

Lạc Vũ thở dài:

- Thiên hạ tứ mỹ so với phong thái của Vĩnh An quận chúa đã là gì? Chẳng trách Hoàng huynh ngày đêm tơ tưởng... Tam điện hạ, Lạc Vũ hơi mệt rồi, về dịch quán sớm được không?

Trong lòng Thiên Tường thì lại nghĩ tới sự ái mộ ánh lên trong mắt Hoàng huynh khi nhắc tới Vĩnh Dạ, cả việc các nội thị trong cung ngày nào cũng tới Đao Vương phủ. Chẳng nhìn dáng vẻ yếu điệu của Lạc Vũ, thở dài, đại ca có lẽ đã biết Vĩnh Dạ là nữ tử lâu, thế nên mới đôi đầu với nhị ca, luôn bảo vệ nàng.

- Là Thiên Tường không phải, còn ba ngày nữa sẽ cử hành đại lễ phong Hậu, đưa Công chúa tới những nơi này là do Thiên Tường suy nghĩ không chu đáo, Công chúa thứ tội. – Thiên Tường mỉm cười hành lễ, chuyện không liên quan tới chàng chàng cũng không muốn quản.

Lạc Vũ nhẹ nhàng lướt đi trên hành lang, nhỏ nhẹ nói:

- Ra ngoài cũng tốt, ba ngày nữa vào cung rồi không thể ra ngoài chơi như thế này được nữa. Tiểu Tứ, sau này muội phải thường xuyên vào cung với ta đây nhé.

An tứ tiểu thư nhìn Lạc Vũ không hiểu vì sao lại thấy thương cảm, rào bước tới nắm tay nàng, nói:

- Muội ở An quốc chỉ có Công chúa là bạn tốt, đương nhiên sẽ thường xuyên đi thăm người rồi.

Khi Vĩnh Dạ về tới phủ, Đao Vương và Vương phi đang ngồi ngay ngắn ở chính đường chờ nàng. Vương phi ra sức nháy mắt với Vĩnh Dạ, nàng ngo ngắc, không hiểu là có ý gì.

Nàng đã ngà ngà say, ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng sáng bỗng vỡ lẽ ra, cười hi hi nói:

- Trăng đã ngà về phía đông, phụ vương và mẫu thân định ngồi thưởng nguyệt tới sáng mai sao?

- Ngồi xuống! – Đao Vương sầm mặt quát.

Vĩnh Dạ sững sốt, Vương phi đã kéo nàng lại gần, nhìn Vương gia trách móc:

- Chàng quát con làm gì? Vĩnh Dạ xinh đẹp, được Hoàng thượng thích thì liên quan gì tới nó?

Vĩnh Dạ lập tức tỉnh rượu, nghi hoặc hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Hoàng thượng do dự không quyết, hôm nay hỏi ý kiến bản vương, định lập Lạc Vũ làm quý phi, xin cưới con làm Hậu. Con nói đi, hôm nay xảy ra việc gì? – Đao Vương nhớ lại cảnh tượng trong Ngự thư phòng là lại giận điên người. – Hồng nhan họa thủy! Con mà làm Hậu thì lập tức đối mặt với đại chiến An - Tề, Trần quốc cũng sẽ nhân chiến loạn mà gây chuyện! Ta nhất định phải gả con đi!

- Xinh đẹp đâu phải lỗi của con!

- Con làm Hoàng thượng hiểu lầm, còn không phải là lỗi của con sao? – Đao Vương quát to. – Nói thực cho con biết, ta đã đề phòng ngày hôm nay từ lâu rồi. Từ nhiều năm trước ta đã hứa gả con cho Thái tử Tề quốc! Hôm nay Thái tử điện hạ đã đưa sính lễ tới Vương phủ!

Vương phi chột dạ quay mặt đi không dám nhìn Vĩnh Dạ, cười khan một tiếng:

- Vĩnh Dạ và Thái tử điện hạ rất hợp với nhau, trò chuyện tới tận khi trăng tàn...

Ai? Ai cơ? Vĩnh Dạ chớp mắt. Tối nay mới vừa trò chuyện vui vẻ với Thái tử Yến, sau một bữa cơm đã nói với nàng rằng người nàng phải cưới là chàng ta? Trò chuyện vui vẻ không có nghĩa là nàng sẽ thích loại nam nhân yếu ớt ấy! Lại còn nói Thái tử Yến tặng quà là vì muội muội chàng, hóa ra lại là sính lễ!

Đó chính là chuyện về phủ sẽ biết mà Phong Dương Hề nói?

Vĩnh Dạ lão đảo đứng lên, mỉm cười chấp tay vái chào:

- Phụ vương, mẫu thân, Vĩnh Dạ không làm phiền hai người thưởng nguyệt nữa. Vĩnh Dạ uống nhiều rượu rồi, xin được cáo lui.

- Đứng lại! – Đoan Vương lạnh lùng nhìn nàng. – Cho dù con có đồng ý hay không thì ta cũng trao đổi canh thiệp[1] với Tề Vương rồi, sinh lễ đã nhận, chỉ còn chờ định ngày là thành thân!

Sống lưng Vĩnh Dạ cứng đờ, quay đầu nhìn Đoan Vương nói:

- Phụ vương thực sự đã bán con được một cái giá hời rồi! Muốn Tề quốc tiếp tục ủng hộ Lý Thiên Hựu sao? Một mình người ta làm con rể của Tề quốc là được! Có điều, con đã nói với phụ vương rồi mà, phải tìm kẻ nào mà con không thể dễ dàng đưa hẳn xuống hoàng tuyến ấy. Mộ Dung Yến hình như hơi yếu một chút thì phải?

Đoan Vương sầm mặt quát:

- Đó cũng là vì nghĩ cho con thôi, tìm một kẻ yếu ớt, quyền của hắn cũng là quyền của con, vàng bạc của hắn cũng là vàng bạc của con. Con có quyền có tiền, hẳn lại không quản được con, càng thoải mái!

Vương phi phì cười, rồi lại lo lắng nhìn Vĩnh Dạ:

- Phụ vương con nghĩ nếu con vào cung, Du Li Cốc...

Vĩnh Dạ vỡ lẽ ra, nàng nhìn mặt trắng xuất thần. Định thân với thái tử Tề quốc, bây giờ nàng bỏ đi, phụ vương khó xử, mà Lý Thiên Hựu cũng khó xử. Ra khỏi An quốc, hình như họ sẽ dễ xử hơn. Vĩnh Dạ nhún vai nói:

- Không vấn đề gì, gả cho Mộ Dung Yến còn hơn gả cho Lý... Y vừa lại gần là lông tóc con đã dựng đứng lên. Của hồi môn không cần chuẩn bị quá nhiều, dù sao sau này chàng ta cũng làm Hoàng đế, chẳng lẽ Hoàng hậu lại thiếu cái ăn cái mặc?

Vương phi nghi hoặc nhìn nàng, thận trọng hỏi:

- Con thực sự không phản đối?

Vĩnh Dạ tươi cười:

- Điều kiện tốt như thế, sao con lại phản đối? Huống hồ con với Thái tử điện hạ trò chuyện cũng rất vui vẻ, nói tới tận lúc trăng tàn!

Đoan Vương mỉm cười:

- Tề quốc không chỉ có một Hoàng tử, kẻ có thể lên làm Thái tử cũng không phải loại tầm thường đâu. Vĩnh Dạ đừng trách phụ vương không nhắc nhở, con đừng coi thường bất kỳ ai.

- Đương nhiên rồi, chàng ta kín mồm kín miệng thật đấy, buổi sáng tặng sinh lễ, buổi tối hẹn ăn cơm mà không nói một tiếng nào về hôn sự, đúng là không đơn giản. – Nàng bỗng dưng thấy cả người nhẹ nhõm, bỏ đi một mạch. Để lại vợ chồng Đoan Vương đưa mắt nhìn nhau, vốn tưởng rằng Vĩnh Dạ sẽ phản đối quậy phá một hồi, không ngờ lại như thế.

- Thiếp không nữa... - Vương phi thở dài.

Đoan Vương cười tươi:

- Có gì mà không nữa? Nhớ nó thì chúng ta dọn tới chỗ con rể ở. Ít thì ở năm bảy năm, lâu thì ở cả đời, chẳng lẽ quốc trượng đại nhân tương lai của Tề quốc mà lại thiếu cái ăn cái mặc?

Chú thích: [1]Thiệp ghi ngày tháng năm sinh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Xuất giá bả đi

- Chỉ còn thiếu nghi thức nhập cung nữa thôi! – Thái tử Yến cười nói – Mười ngày sau, trên kim điện sẽ tiến hành nghi thức sắc phong, Vĩnh Dạ nhận ngọc sắc kim ấn rồi sẽ là chủ nhân của loan điện Đông cung.

Vĩnh Dạ vung áo đại nộ:

- Chưa nhận ngọc sắc kim ấn, ta vẫn là công chúa của An quốc, mời Thái tử về!

Ba ngày bình an trôi qua.

Đại lễ đăng cơ, phong Hậu vừa kết thúc, hôm sau Thái tử Yến đã cáo từ về nước. Trước khi đi lại tới Đoan Vương phủ một chuyến, Phong Dương Hề với chàng ta như hình với bóng, làm đúng chức trách, tận lực bảo vệ.

Đoan Vương cũng vào cung bẩm báo với Thiên Hựu chuyện hôn sự của Vĩnh Dạ.

Nghe nói từ năm năm trước đã hứa gả Vĩnh Dạ cho Thái tử nước Tề, Thiên Hựu im lặng hồi lâu rồi mới hỏi:

- Nàng đồng ý không?

Đoan Vương trầm giọng nói:

- Nó không đồng ý cũng phải đồng ý, cũng như Hoàng thượng lập Hậu.

Câu này khiến Thiên Hựu á khẩu.

Tối hôm đó Thiên Hựu len lén xuất cung, treo tường vào Hoàn Ngọc viện.

Dưới ánh trăng, Vĩnh Dạ đang ôm đàn. Khúc nhạc đau thương thê mĩ, Thiên Hựu si mê đứng nghe.

- Hoàng thượng, ngài không thể xuất cung như thế. – Vĩnh Dạ phá lệ mặc một bộ áo bào màu trắng ngọc, chất vải lụa dưới ánh trăng tựa một lớp sương mỏng phủ lên người, khiến nàng toát lên phong thái tựa thần tiên.

Mình sắp phải gả đi rồi, đầu tiên phải an ủi Lý Thiên Hựu. Vĩnh Dạ không muốn y trút giận lên phụ vương, còn biện pháp nào tốt hơn việc khiến y cảm thấy áy náy không?

Nàng đoán Lý Thiên Hựu mà biết tin này nhất định sẽ tới, thế nên đã thay y phục, mượn ánh trăng, tiếng đàn và một chút nước mắt, Vĩnh Dạ nghĩ chắc hẳn nam nhân sẽ động lòng.

Vĩnh Dạ nhìn Thiên Hựu đang chậm chậm lại gần, ánh mắt dịu dàng, ngón tay lướt qua dây đàn, mang theo một tiếng đàn nghe như tiếng thở dài. Nàng nhàn nhạt nói:

- Nửa tháng sau, tôi sẽ được gả sang nước Tề. Hoàng thượng tới thăm Vĩnh Dạ lần cuối sao?

Ánh trăng phủ lên đình viện một màu bàng bạc. Vĩnh Dạ ngồi trên khoảng sân trước phòng như một đóa bạch ngọc lan đang nở rộ, diễm lệ mà cô độc.

Thiên Hựu trước nay chưa bao giờ thấy Vĩnh Dạ như thế. Ngày trước y chỉ biết nàng văn nhược tuyệt mĩ, sau đó biết nàng tính nghịch lạnh lợi, rồi thấy nàng ngang ngược, bướng bỉnh, nhưng chưa bao giờ thấy lạnh lẽo nhìn y như hôm nay, khiến y thấy tim mình đau nhói.

Y biết Đoan Vương vì muốn lôi kéo nước Tề nên mới định hôn sự này, Đoan Vương còn nói rõ rằng nếu Vĩnh Dạ vào cung, Du Li Cốc chắc chắn sẽ tiết lộ thân phận của nàng. Lý Thiên Hựu kinh ngạc hỏi ông sao lại biết y đã sớm hay Vĩnh Dạ là thích khách Tinh Hồn rồi. Đoan Vương cười nói:

- Thiên Hựu tâm tư cẩn mật, có lẽ cũng đoán ra rồi.

Quả thật y đã đoán ra, vốn tưởng rằng có thể dùng thân phận này để ép Vĩnh Dạ vào cung.

Là con dao hai lưỡi sao? Khó khăn lắm mới phá hoại được âm mưu của Du Li Cốc, không lẽ lại vì Vĩnh Dạ mà dấy lên sóng gió. Để Du Li Cốc không vạch trần nàng, nàng hạ thủ giết bao nhiêu trung thần? Thiên Hựu nhớ tới Binh bộ Thượng thư Quách Kỳ Nhiên mà nhiều năm trước y đã cứu, ngay sau khi biết tin, y gần như đã phái toàn bộ cao thủ trong phủ Hựu thân vương tới bảo vệ ông. Một khi Du Li Cốc đồn tin này ra ngoài, như Đoan Vương đã nói, cho dù không nhận thì cũng không thể bảo vệ được nàng.

Nàng vì đại nghiệp của y nên mới nỡ cái nam trang suốt nhiều năm, lại vì y mà nay phải gả cho Thái tử Yến.

Thiên Hựu trầm giọng nói:

- Tối qua... nàng cùng hân ở Cố Nhã Viên dùng cơm, nghe nói trò chuyện rất vui vẻ. – Nói xong trong lòng bất giác thấy khó chịu.

Vĩnh Dạ cười cười, nụ cười như là cố nặn ra, khóe miệng nhếch lên. Nàng thân nhiên nói:

- Khi ăn cơm tôi còn không biết người mình phải cưới là chàng ta, giấu tốt thật.

Thiên Hựu nghe nàng nói đầy thê lương thì bước lên một bước, yên lặng nhìn nàng rồi nói:

- Hoàng thúc vì ta mà quyết định hôn sự này. Ông biết Thái tử Yến không có bá khí vương giả, sẽ không bắt nạt nàng, đồng thời cũng khiến giao tình

giữa hai nước An, Tề càng tốt hơn. Nhưng ông không biết rằng, ta không đồng ý... cho dù phải giao chiến với Tề.

Vĩnh Dạ rũ mi, khóe miệng nở nụ cười giễu cợt:

- Ba ngày trước, hình như Hoàng thượng còn nói với Vĩnh Dạ, Công chúa chờ Hoàng thượng đã lâu, nước Tề luôn ủng hộ ngài, Hoàng thượng không thể nào tự ý hủy bỏ hôn ước, không thể để nước Tề dẫn quân xâm phạm, gây ra chiến hỏa! Nổi giận vì hồng nhan chẳng qua chỉ là nhất thời mà thôi.

Nàng ngẩng phắt đầu lên, quát khê:

- Giang sơn nặng nề ra sao? Hoàng thượng có chịu cùng Vĩnh Dạ cao chạy xa bay, nhường ngôi cho Tam hoàng tử không? Không, ngài mới đăng cơ, năm xưa ngài xuất cung lập phủ, ân nhân nhiều năm chẳng phải là để được làm vua thiên hạ đó sao? Tôi... sao có thể vì sự ích kỷ cá nhân mà liên lụy tới ngài? Cho dù Hoàng thượng không cho Vĩnh Dạ lấy chồng thì trách nhiệm gây ra chiến hỏa, Vĩnh Dạ cũng không gánh vác nổi, mà Hoàng thượng cũng không gánh vác nổi!

Nói rồi giọt lệ trong mắt rớt cuộc lần ra, long lanh đọng trên gò má.

Thiên Hựu không nhịn được nữa, kéo Vĩnh Dạ vào lòng. Y không nói gì, vừa thương xót, vừa đau lòng vì Vĩnh Dạ. Y rất muốn giữ nàng lại, nhưng muốn là một chuyện, làm lại là chuyện khác.

Vĩnh Dạ chỉ cảm thấy trái tim y đang đập thình thịch, cánh tay siết chặt nàng vào lồng ngực. Bất giác nàng cảm khái, cho dù mình có ghét Lý Thiên Hựu tới đâu thì ít ra y cũng có vài phần thật lòng với nàng. Y không thể từ bỏ Hoàng vị, nàng hiểu được. Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên, gương mặt thanh tú của Lý Thiên Hựu dường như hơi méo mó, nàng giật mình, giờ tay đẩy y ra.

Lý Thiên Hựu bỗng dung vui đầu vào vai nàng, khê nói:

- Xin lỗi, Tiểu Dạ.

Hơi thở của y mang theo hơi nóng ẩm ướt phả lên gáy nàng. Vĩnh Dạ vô cùng khó chịu, nàng cố kiềm chế ước muốn đẩy y ra thật xa, ngẩng đầu lên nhìn vàng trắng sáng, lăm lăm:

- Còn nhớ tòa thủy tạ ở phụ Hựu thân vương không? Ngày trước Vĩnh Dạ thường cùng Hoàng thượng uống trà ngắm trăng tại đó. Ánh trăng ở Tề quốc không biết có đẹp được như thế không? Phụ vương chỉ có mình tôi, sau này cách biệt hai phương trời, mẫu thân sẽ buồn lắm.

Thiên Hựu khàn giọng:

- Ta đã đoán được... hắc y nhân tới thư phòng ta là nàng, nàng chính là thích khách Tinh Hồn mà Phong Dương Hề luôn tìm kiếm. Ta vốn nghĩ rằng, nếu nàng không chịu vào cung, ta sẽ lấy chuyện đó ra uy hiếp. Nhưng ta không ngờ được rằng Hoàng thúc lại vì ta hi sinh nhiều tới vậy. Tiểu Dạ, nay nàng gả cho gã phế nhân Thái tử Yến, chắc chắn là nàng không thích, ta... ta cũng đâu có vui?

Trước đây y luôn cảm thấy Vĩnh Dạ yếu ớt, tưởng rằng mình thực sự có hứng thú với một nam nhân. Khi biết nàng là nữ nhi, không biết y đã vui mừng đến thế nào. Vậy mà nay y vẫn không có được nàng...

- Trẫm sẽ phong nàng thành Vĩnh An công chúa, ban cho nàng nghi trượng công chúa, để nàng xuất giá được nở mày nở mặt. – Thiên Hựu chậm rãi nói.

Vĩnh Dạ loạng choạng lùi về sau, bộ áo bào rộng rãi trên thân thể càng khiến nàng mong manh tới đáng thương. Gương mặt đỏ hồng, nàng mừng là Thiên Hựu đã buông tay, sau này sẽ vì vậy mà hậu đãi Đoan Vương. Liếc nhìn ánh mắt y, nàng lại dờ khóc dờ cười.

Y quay người đi không nhìn nàng:

- Vì Hoàng vị này, tất cả mọi người đều phải hi sinh quá nhiều, ta... sẽ không phụ lòng mọi người, sẽ làm một Hoàng đế tốt. Tiểu Dạ, nàng không cần lo lắng cho phụ vương nàng. Ông ấy mà muốn ngồi lên Hoàng vị thì đã ngồi từ lâu rồi, ta không phải là loại Hoàng đế tận diệt trung thần để cầu an.

Vĩnh Dạ thờ phào nhẹ nhõm, nhìn bóng lưng Lý Thiên Hựu, cảm thấy mình hơi quá đáng. Không thích y lại khiến y tưởng rằng mình si tình, lại còn vì y mà xuất giá. Nhưng nghĩ lại, nàng chẳng nói gì nữa. Diễn kịch tới phút cuối rồi, không thể diễn hỏng được. Dầu sao Lý Thiên Hựu cũng chẳng chút tổn thất.

Lý Thiên Hựu biết mình nên làm gì và không nên làm gì, y sẽ không vì nàng mà từ bỏ Hoàng vị hoặc gây ra chiến tranh. Còn bản thân nàng muốn gì? Vĩnh Dạ lại nhớ tới Nguyệt Phách. Điều nàng muốn là một người toàn tâm toàn ý với nàng, không lừa gạt nàng, không hãm hại nàng, yêu nàng suốt đời suốt kiếp.

Quyền thế phú quý đều chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi. Chẳng lẽ với kinh nghiệm của nàng, kiếp này lại phải sống cuộc sống nghèo khổ hay sao?

Nàng run giọng cúi đầu:

- Vĩnh Dạ cung tiễn bệ hạ!

Thiên Hựu thở dài:

- Ta thậm chí còn chẳng có dũng khí quay đầu lại nhìn nàng. Vốn tưởng rằng ta có thể đón nàng vào cung, nàng đồng ý cũng được, không đồng ý cũng

được, đều không thể nào từ chối... Nhưng ngay cả dáng vẻ mặc nữ trang của nàng ta cũng không nhìn thấy.

Nhớ tới Nguyệt Phách, Vĩnh Dạ mỉm cười dịu dàng:

- Được, Vĩnh Dạ nam trang xuất giá!

Thiên Hựu giật mình, hai tay nắm chặt, nam trang xuất giá, nàng vì y mà nam trang xuất giá! Viên mắt nóng bừng lên, Thiên Hựu khắc chế bản thân, run giọng đáp:

- ...Được! – Y nhanh chóng rời đi, không quay đầu lại.

Vĩnh Dạ mỉm cười nhìn theo, bữu môi nói:

- Vì người? Ngay cả phụ vương và mẫu thân ta còn không chịu cho nhìn cơ mà! – Nàng che miệng cười rồi vui vẻ về phòng.

Một tháng sau, Vĩnh Dạ được gả sang Tề quốc với nghi thức của một công chúa.

Vương phi cùng Đoan Vương ngồi ở đại sảnh tiền đường chờ Vĩnh Dạ mặc hi phục đồ tươi tắn bái biệt, hung phấn đồ mừng cả má:

- Không biết Vĩnh Dạ mặc nữ trang sẽ đẹp thế nào?

Đoan Vương mỉm cười nói khẽ bên tai bà:

- Có đẹp cũng không thể đẹp hơn nàng. Năm xưa...

Vương phi bỗng đứng nháy dưng lên, tròn tròn mắt nhìn Vĩnh Dạ đang bước vào:

- Cái này...

- Vĩnh Dạ bái biệt phụ vương, mẫu thân! – Vĩnh Dạ đầu đội kim thiên quan, mặc chiếc áo bào lụa thêu chỉ vàng màu trắng, trông vô cùng tiêu điều. Nàng ngoan ngoãn dập đầu ba cái rồi đứng lên.

- Đường đến nước Tề xa xôi diệu vợi, mẫu thân nhẫn tâm để Vĩnh Dạ đội mũ ngọc nặng mấy cân sao?

- Nhưng... - Vương phi líu lưỡi, không nói được lời nào.

Đoan Vương cau mày đang định lên tiếng thì Vĩnh Dạ đã cười tươi ngắt lời:

- Hoàng thượng nghe nói Vĩnh Dạ xuất giá trong bộ dạng này thì vui lắm! Tới nước Tề rồi thay y phục cũng được.

- Tốt lắm! – Đoan Vương bật cười, chắp tay sau lưng tới gần Vĩnh Dạ, đi quanh nàng một vòng, cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng. – Mặc màu trắng này để cho ai ngắm? Đừng quên con đã hứa với ta, không qua lại với tiểu tử tên Nguyệt Phách ấy!

Vĩnh Dạ bữu môi, phẩy tay áo, rất hài lòng với màu trắng như mặt trăng này. Nàng chớp mắt nói:

- Xuất giá tòng phu, không phải tòng phụ! Hay là con không cưới nữa?

Đoan Vương nghĩ ngợi, nói:

- Con cứ mặc y phục tím bình thường hay mặc đi! Không thì mặc y phục tân nương đỏ rực! Nếu không... con đừng trách phụ vương độc ác.

Vĩnh Dạ mỉm cười quay mặt đi:

- Con cũng thấy màu tím tốt hơn, bộ này không quen lắm! – Nàng nhìn Đoan Vương tuy ngoài mặt thì cười vui vẻ, nhưng ánh mắt đã lấp lánh hàn quang, chọc giận lão gian trá này thì chắc chắn sẽ không được yên ổn. Vĩnh Dạ là người rất thức thời.

Lát sau, nàng thay y phục, như y phục bình thường đi dạo phố. Trước khi đi còn không quên nói với Đoan Vương phụ phụ:

- Con sang Tề quốc chơi, khi nào nhớ cha mẹ sẽ về thăm.

Vương phi vẫn còn chìm đắm trong sự kinh ngạc, giương mắt nhìn Vĩnh Dạ ra khỏi cổng phủ. Các thị nữ đứng bên hầu hạ chẳng còn dừng khí lại gần đỡ tân nương lên xe. Thấy Vĩnh Dạ đi ra ngoài, cũng ngỡ ngàng đi theo sau. Đi tới cổng, Vĩnh Dạ vờn tay:

- Đưa đây!

Nhân Nhi cẩn thận lấy một tấm khăn màu đỏ đưa cho nàng.

Vĩnh Dạ đội lên đầu, bữu môi:

- Đồ vớ tím, xấu chết được!

Nhân Nhi phì cười thành tiếng, rồi lại cố nhịn.

Bên ngoài phủ tiếng trống chiêng âm ỉ, đội ngũ đưa dâu hoành tráng xếp hàng chỉnh tề suốt một con phố, khi Vĩnh Dạ đội khăn hỉ ra cửa, tất cả đều ngừng ngang dừng lại, chưa từng nghĩ rằng tân nương tử xuất giá lại mặc màu tím! Vĩnh Dạ mặc kệ, ngồi thẳng lên kiệu hoa, ra lệnh:

- Tiếp tục, dừng cái gì mà dừng! Gõ tiếp cho ta!

Tiếng kèn trúc nổi lên, tiếng pháo đùng đoàng. Vĩnh Dạ vén khăn che đầu, nằm trên kiệu ngũ bù.

Trong mắt Đoan Vương lóe lên vài phần ưu tư, nhưng suy nghĩ một lát rồi lại thôi.

- Vương gia! Liệu có làm nước Tề sợ... - Mắt Vương phi đỏ hoe.

Đoan Vương vỗ tay bà, cười nói:

- Vĩnh Dạ nhà chúng ta khác người, muốn cưới nó thì phải thế! Thái tử Tề quốc... có lẽ cũng không dọa nổi hán đầu.

- Nhưng...

- Cuối cùng cũng gả được đưa con gái này đi rồi, sau này được sống bình an rồi. Mai ta vào cung giao quân quyền và sự vụ, làm một Vương gia nhàn nhả. – Đoan Vương không tiếp lời Vương phi, vui vẻ nói.

Tháng Bảy, mặt trời như đổ lửa, đội ngũ ra khỏi Kinh Đô bèn dừng lại nghỉ ngơi.

Vĩnh Dạ xuất giá với nghi thức của công chúa. Thị vệ trưởng là phó thống lĩnh Vũ Lâm Vệ Vương Đạt, sứ thần dẫn dâu là Mã thị lang của bộ Lễ. Vương Đạt là cựu tướng của Lý Thiên Hựu ở phủ Hựu thân vương, được Thiên Hựu dặn dò, vô cùng cung kính với Vĩnh Dạ. Trong lòng Mã thị lang ít nhiều cũng hiểu được đôi chút tâm tư Hoàng thượng, thấy công chúa nam trang xuất giá thì thầm thương cho cặp uyên ương khổ mệnh.

Mã thị lang chính là phó sứ An quốc ngày trước cùng Vĩnh Dạ đàm phán với nước Trần, vô cùng khâm phục Vĩnh Dạ, dọc đường luôn nghe theo lệnh nàng.

Vĩnh Dạ ngồi trong kiệu hoa rộng rãi mà còn thấy nóng bức khó chịu, bèn ra lệnh:

- Từ sau giờ Mão xuất phát, giờ Ngọ nghỉ ngơi, giờ Dậu lại đi tiếp!

Đội ngũ xuất giá hoành tráng tự nhiên lại phải ngày nghỉ đêm đi, lén lén lút lút. Mã thị lang chẳng dám ngăn cản, chỉ hận sao mình lại nhận công việc khổ sai này.

Thấy thần sắc vô cùng khó coi của ông, Vĩnh Dạ sầm mặt chỉ trích:

- Đi nắng nôi thế này trúng độc đấy, bao nhiêu thị vệ không được cời khô giáp, bồn cung còn chưa tới nước Tề đã bị hành hạ dờ sống dờ chết rồi, quan tâm mấy lễ tiết phạm tục ấy làm gì?

Mã thị lang không dám nói gì nữa, truyền lệnh xuống dưới. Chúng tướng sĩ lại cảm thấy Công chúa biết thông cảm cho mọi người, lại càng thêm kính trọng Vĩnh Dạ. Chỉ khổ cho các quận phủ dọc đường, phải thết yến vào nửa đêm.

Tới Tàn Hà thì đội ngũ thay thuyền để qua sông. Vĩnh Dạ ra lệnh cho đội ngũ chỉnh đốn lại.

Ra khỏi kiệu, phớt lờ điệu bộ như muốn ngăn cản của Mã thị lang, Vĩnh Dạ bước lên đầu thành của Tàn Hà.

Trăng sáng vàng vạc, Vĩnh Dạ buồn bã quay đầu. An quốc... Kinh Đô... Đoan Vương phủ đều đã ở rất xa sau lưng. Nàng hít sâu một hơi. Hoàn cảnh mới, cuộc đời mới, tái sinh mười tám năm rồi lại có biến số mới.

Thấy Mã thị lang và Vương Đạt không rời mình nửa bước thì bật cười:

- Qua khỏi Tàn Hà là sẽ vào nước Tề, Mã đại nhân có gì cần nói không? Giữ trong lòng các người không khó chịu nhưng ta cũng thấy bức mình.

Mã thị lang cười cầu hòa:

- Công chúa, sắp... qua Tàn Hà rồi, sứ thần nước Tề tới tiếp giá, công chúa ăn mặc như thế này liệu có...

- Hoàng thượng còn chẳng nói gì, Mã đại nhân không cần lo lắng. – Vĩnh Dạ nhớ lời của Nguyệt Phách, nữ trang của nàng nhất định phải để chàng là người đầu tiên được ngắm!

Hôm sau, đội thuyền tới bờ bên kia của Tàn Hà.

Tề quốc đã có đội ngũ nghênh đón hùng hậu ở đầu sông. Tiếng nhạc nổi lên, cờ bay rợp trời. Dưới cái nắng gay gắt, thị vệ mang đao sáng loáng.

- Ti chức là Lễ bộ Thượng thư Triệu Duy Khai của nước Tề, phụng chỉ chờ công chúa!

- Triệu đại nhân, công chúa nước ta dọc đường vất vả, sức khỏe không tốt, trời lại nóng nên ra lệnh bớt mấy nghi thức xã giao này. – Mã thị lang làm đúng như lời Vĩnh Dạ căn dặn.

- Vậy thì mời công chúa đi giá! – Triệu Duy Khai khoảng bốn mươi tuổi, mặt vuông chữ điền, toát lên vẻ cương nghị. Ông đưa mắt nhìn sang thuyền rồng, hồi tưởng lại sự tích của vị Vĩnh An công chúa này, trong lòng tràn đầy sự tò mò.

Cửa thuyền rồng mở ra, ba mươi hai thị nữ đi trước dẫn đường, ở giữa là một công tử hào hoa. Bộ áo bào rộng rãi màu tím thêu hoa mẫu đơn, chói mắt tới mức khiến người ta kinh ngạc.

Triệu đại nhân tròn mắt, bàn tay run rẩy hỏi Mã thị lang:

- Đây là... công chúa?

Mã thị lang thấy Vĩnh Dạ vẫn không thay y phục bèn khò sở quay mặt đi:

- Công chúa nhà chúng tôi nói hồi mới quen Thái tử đã ăn vận như thế này, nghĩ rằng chắc Thái tử sẽ thích.

Vĩnh Dạ thong thả xuống thuyền, ánh mắt dừng lại sau lưng Triệu Duy Khai. Trong đội thị vệ, ánh mắt sắc bén của Phong Dương Hề đang quan sát nàng. Nàng mỉm cười hỏi Triệu đại nhân:

- Phong đại hiệp đương danh giang hồ vẫn còn làm bảo tiêu của Thái tử nước ngài sao?

- Điện hạ... điện hạ sợ dọc đường có tai nạn! – Triệu Duy Khai liếc ra sau lưng, rồi lại cúi đầu.

Vĩnh Dạ ngưng thần nhìn Phong Dương Hề rất lâu, cười khinh bỉ. Tưởng rằng có người thì ta không chạy được ư? Nàng lại thở dài, ban đầu Thái tử Yên không nhắc gì tới hôn sự là vì sợ nàng không đồng ý sao? Nàng không muốn tổn thương chàng ta, nhưng thực sự nàng không có cảm xúc gì. Vĩnh Dạ lên kiệu rồi dặn dò:

- Trời nóng quá, khởi hành luôn đi. Bốn cung mệt rồi, dọc đường đừng làm phiền ta.

- Vĩnh An công chúa không phải người thường. Triệu đại nhân không cần đối đãi theo lễ thường. – Triệu Duy Khai nhớ tới lời dặn của Thái tử trước khi lên đường, chỉ đành khéo léo giải thích, lau mồ hôi đồng ý.

Tới nước Tề không được thoải mái như ở nước An. Trời nắng nóng, đội ngũ đi lại chậm chạp, Vĩnh Dạ hoa mày chóng mặt vì nóng, gọi Mã thị lang đi thương lượng xem liệu có thể đi vào ban đêm không. Triệu Duy Khai từ chối vì lý do không hợp lễ nghi.

Vĩnh Dạ cũng không giận, khi nghỉ đêm tại dịch trạm, nàng nằm trên chiếu đá xanh trong sân cho mát.

Tiếng gió lướt qua, Phong Dương Hề đã ngồi cạnh nàng, thấy Vĩnh Dạ nằm ngắm trời sao, bất giác bật cười:

- Sao Công chúa lại đồng ý gả cho Thái tử?

- Tôi không muốn bị gả cho Lý Thiên Hựu, càng không muốn liên lụy tới phụ vương. Chỉ có điều, Phong đại hiệp có duyên với Tề quốc thật đấy. Một lần cứu mạng mà phải báo đáp cả đời sao? Cả ngày làm bảo tiêu mà không chán à?

Phong Dương Hề cũng nằm xuống, cười nhẹ:

- Sư phụ ta là đệ nhất kiếm khách của Tề quốc, nợ Tề Vương ân tình phải trả; ta nợ Thái tử Yên, cũng phải trả. Hộ tống cô tới Thánh Kinh là do Thái tử không an tâm, thực ra ngài rất quan tâm tới cô. Ta đã nói rồi, Thái tử điện hạ hình như rất thích cô, chẳng mấy khi ngài hợp với ai như thế.

Vĩnh Dạ trầm mặc, nhìn bầu trời sao ngơ ngẩn xuất thần.

- Hình như Công chúa rất thích ngắm sao và... t.răng? – Phong Dương Hề nghiêng đầu nhìn Vĩnh Dạ.

Thế là ý gì? Vĩnh Dạ thót tim, rồi lại nghĩ, Lý Thiên Hựu chịu buông tay có một nửa nguyên nhân bởi nàng là thích khách Tinh Hồn, có lẽ sẽ không tiết lộ cho Phong Dương Hề, còn bản thân hình như cũng chưa hề bộc lộ võ công trước mặt hắn. Công phu nàng luyện không phải nội công bình thường, hồ hấp đại pháp của Thanh y sư phụ và Thiên Mạch Nội Kinh chỉ cần không hiển lộ thì không ai phát hiện ra. Nhưng vì sao lời hắn nói luôn hàm chứa ý khác? Nàng nhắm mắt lẩm bẩm:

- Nếu Phong đại hiệp có thể biến ra một mặt trời trên trời thì Vĩnh Dạ cũng sẽ ngắm. Còn nữa, đêm khuya thanh tĩnh, Phong đại hiệp hãy mau rời khỏi viện tử của bốn cung, không hợp lễ nghi.

Phong Dương Hề mỉm cười đứng lên, nhìn Vĩnh Dạ, nói khẽ:

- Công chúa hãy ngoan ngoãn chờ cưới đi! Có Phong mã ở đây, cho dù có người muốn phá hoại hay Công chúa muốn trốn thì cũng không được đâu.
- Phong đại hiệp có tài như thế thì tốt nhất là hãy bảo vệ Thái tử đi! Coi chừng bọn cung chém hấn đây!
- Công chúa chẳng phải vốn yếu ớt, trời gà không chặt sao? Tuy rằng Thái tử nhỏ nhẻ, nhưng nữ nhân không biết võ công có lẽ cũng không làm gì được đâu!

Vĩnh Dạ chậm rãi mở mắt ra, hai đôi mắt đen láy chạm nhau giữa không trung. Ánh nhìn sắc bén của Phong Dương Hề có vài phần như giễu cợt, trong mắt của Vĩnh Dạ lại có đôi chút mỉa mai. Đột nhiên nàng hét to:

- Cứu với! Có người muốn vô lễ với bốn cung! Người đâu!

Tiếng hét lạnh lùng xé tan bầu trời đêm, cánh cổng bị người ta đập tung ra, tiếng bước chân hỗn loạn gấp rút vang lên.

Vĩnh Dạ nheo mắt cười:

- Còn không cút mau!

Ánh mắt Phong Dương Hề tối lại, quay đầu bỏ đi.

Vương Đạt đưa thị vệ xông vào viện tử, thấy Vĩnh Dạ đang đứng giữa sân như thể không có gì xảy ra, lên tiếng hỏi:

- Công chúa...

- Bốn cung nhìn thấy có một bóng đen lướt qua trên tường bên hết lên. Sau này thị vệ không được rời bốn cung nửa bước! Gọi Nhân Nhi vào đây hầu bốn cung đi. – Vĩnh Dạ thờ dài. Nàng vốn định tới Thánh Kinh rồi mới thoát thân, không ngờ trong đội ngũ nghênh đón lại có Phong Dương Hề võ công cao cường. Nàng cần phải chuẩn bị trước.

Hôm sau đội ngũ lại đội nặng lên đường.

Vĩnh Dạ mệt mỏi nằm trong kiệu, khó chịu tới mức cả người toát mồ hôi, chỉ muốn cởi hết y phục ra uống chai bia mát, ăn dưa hấu lạnh. Mệt mỏi thờ dài, nhin vậy.

Trong lúc ngẩn ngơ, nàng lại nhớ tới Nguyệt Phách.

Chàng nói, chàng sẽ mở một Bình An y quán, nếu nàng muốn sống một cuộc sống bình an, chàng sẽ nuôi nàng.

Chàng nói, chàng còn mở một Bình An tửu lâu, làm những món ăn mà nàng thích.

Nhưng chàng chẳng có tin tức gì.

Tường Vi cũng không có.

Vĩnh Dạ nhắm mắt, dường như thấy hơi mệt mỏi.

- Công chúa, qua khỏi Ô Khẩu là tới Thánh Kinh rồi. – Vương Đạt đứng ngoài kiệu bẩm báo.

Vĩnh Dạ mở mắt, vén rèm kiệu. Chiếc xe ngựa đi qua một khúc rẽ trên sơn đạo, nàng nhìn thấy trước mặt xuất hiện một thành trì rộng lớn. Đi mấy ngày đường, cuối cùng cũng tới. Vĩnh Dạ ngồi thẳng lên, lộ đầu ra nhìn Tề đô Thánh Kinh qua những cành cây đan xen.

Dưới núi là một lưng sông rất rộng, Thánh Kinh hiện lên trong vòng vây của một bức tường thành màu xanh đen. Lương Hà từ phía đông chảy tới, uốn lượn ngoài thành. Nhìn Thánh Kinh được bao bọc bởi ba ngọn núi, một mặt giáp sông, đứng thế đội sơn đấp thủy. Sông núi trở thành một tấm màn tự nhiên của nơi đây, thật là đặc biệt.

Tốc độ xuống núi của xe ngựa rất nhanh, ra khỏi Ô Khẩu, quan đạo trở nên rộng rãi và thẳng tắp, hai bên đường là những thửa ruộng bằng phẳng, không nhìn thấy một gốc cây nào.

- Sao ngoài thành lại trống trải thế? – Vĩnh Dạ gọi Triệu đại nhân tới hỏi.

- Mười dặm xung quanh Thánh Kinh không có một gốc cây, toàn bộ là ruộng quân đồn, đó là để phòng kẻ địch che giấu hành tung tới đây đột kích! – Triệu Duy Khai tự nhiên đáp.

Vĩnh Dạ gật đầu, nhưng lại giật mình bởi một từ: Quân đồn! Nàng nhìn quanh, ngoài thành trống trải, những nóc nhà nhìn thấy phân bố rải rác. Thời chiến là quân, thời bình là nông, quan niệm quân sự này của Tề quốc quả thực rất hay.

An quốc không có quân đồn, toàn quốc gồm có sáu quận, có quận binh chuyên dụng, các quận rút ra một quận binh làm lực vệ kinh kỳ, đó chính là nguồn gốc của lực vệ ở Kinh Đô. Hoàng cung có Vũ Lâm tả hữu vệ là cấm quân.

Vĩnh Dạ biết một số tác dụng của quân đồn. Quốc gia không cần phải trực tiếp nuôi quân, có thể tiết kiệm được một khoản chi phí lớn cho quân đội. Binh sĩ bình thường thì làm nghề nông, cách vài ngày lại tập trung thao luyện, tới thời chiến là có thể tham gia đội ngũ. Như thế, thể lực và sức chiến đấu của binh sĩ không những không bị giảm sút mà ngược lại, còn tăng cường tinh thần trách nhiệm của họ đối với quốc gia.

Trong mắt Vĩnh Dạ lóe lên vẻ lo âu. Tam quốc tranh hùng đã là chuyện nhiều năm. Nàng lại nghĩ, thời đại binh khí lạnh, chế độ quân chủ tập quyền, thiên hạ vốn dĩ sẽ phải thống nhất sau một thời gian dài bị phân chia, thống nhất một thời gian rồi lại bị phân tách, bản thân mình chẳng qua chỉ là một người chuyển thế đầu thai tới thời loạn thế này mà thôi, cần gì phải lo Hoàng vị do ai ngồi, nhất thống thiên hạ liên quan quái gì tới mình?

Trong lúc suy nghĩ, tường thành cao lớn hùng vĩ của Thánh Kinh đã hiện ra trước mắt. Cổng thành mở rộng, cầu treo hạ xuống, bách tính thông thả qua lại. Vĩnh Dạ mỉm cười, cũng như Kinh Đô, đúng là một cảnh tượng thái bình thịnh thế.

Khi đội ngũ vào thành, ngoài kịe vang lên tiếng hoan hô vang trời. Vĩnh Dạ không vén rèm kịe lên, nàng không muốn bị coi như động vật trong sở thú. Vào tới Thánh Kinh, nàng được sắp xếp ở dịch quán. Đình viện rộng rãi, kiến trúc gỗ và đá cao lớn, hào nhoáng và hoa lệ, men các chân tường còn đặt mấy chậu băng lớn. Vừa bước vào, hơi mát ập tới, cuối cùng Vĩnh Dạ cũng thấy dễ chịu hơn.

Theo nghi thức thì mười ngày sau Vĩnh Dạ sẽ vào Hoàng cung nước Tề để nhận sắc phong, sau đó nhập Đông cung.

Hôm sau Thái tử Yên đã tới cầu kiến, Vĩnh Dạ né tránh, nói rằng theo quy củ của An quốc, trước hôn lễ không được gặp nhau, vậy mà chàng ta vẫn xông vào.

Vĩnh Dạ chống cằm nhìn chàng, nghĩ bụng, đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong, cuối cùng Thái tử Yên cũng có lúc tỏ ra mạnh mẽ.

Thái tử Yên lịch sự dừng lại cách nàng ba trượng, dịu dàng nói:

- Vĩnh Dạ gả tới Tề quốc, cần phải tuân theo quy củ của Tề quốc ta.

- Ờ? Tôi đã được coi là gả rồi ư?

- Chỉ còn thiếu nghi thức nhập cung nữa thôi. – Thái tử Yên cười nói, - Mười ngày sau, trên kim điện sẽ tiến hành nghi thức sắc phong, Vĩnh Dạ nhận ngọc sắc kim ấn rồi sẽ là chủ nhân của loan điện Đông cung.

Vĩnh Dạ vung áo đại nộ:

- Chưa nhận ngọc sắc kim ấn, tôi vẫn là công chúa của An quốc, mời Thái tử về!

Thái tử Yên giật mình, liên tục xua tay:

- Vĩnh Dạ, nàng đừng nổi giận! Ta... ta chỉ muốn tới thăm nàng...

- Xem tôi có còn ở dịch quán không hả, xem tôi đã chạy chưa, phải không? Điện hạ! – Vĩnh Dạ cười lạnh nói, - Có cao thủ như Phong Dương Hề ở ngoài kia, điện hạ còn lo lắng gì?

- Phong... Phong đại hiệp không có ở dịch quán, hần... hần còn có việc khác. – Mặt Thái tử Yên đỏ bừng, ánh mặt lạnh lẽo của Vĩnh Dạ khiến chàng chỉ muốn độn thổ mà đi.

Vĩnh Dạ cười lớn:

- Tôi sợ làm mất mặt phụ vương tôi! Thái tử yên tâm, mười ngày sau tôi sẽ vào cung quỳ lạy, nhận ngọc sắc kim ấn do Tề Hoàng đích thân ban. Mời Thái tử!

Thái tử Yên đỏ mặt, chấp tay cáo từ, trước khi đi lại quay đầu nói:

- Vĩnh Dạ đã đồng ý xuất giá quá thì vì sao không chịu mặc nữ trang?

Vĩnh Dạ chớp mắt:

- Muốn dành sự bất ngờ cho điện hạ!

Thái tử Yên vỡ lẽ ra, nói khẽ:

- Vĩnh Dạ mặc nam trang đã thiên hạ vô song, nữ trang chắc chắn cũng vô cùng diễm lệ, thật vui vì Vĩnh Dạ có tâm ý này. Mười ngày sau gặp ở kim điện, ta cũng muốn dành cho Vĩnh Dạ một bất ngờ.

Vĩnh Dạ nhún vai, nàng sẽ không đợi tới mười ngày sau đâu, chỉ mấy ngày nữa là sẽ đi. Phong Dương Hề dọc đường theo sát, nàng chỉ đành chờ tới Thánh Kinh thoát thân. Trong đầu lại nghĩ tới Bình An y quán của Nguyệt Phách, chỉ hận không thể lập tức bay ra khỏi dịch quán tìm chàng.

- Tiểu thư! – Nhân Nhi xông vào, mặt giàn giụa nước mắt, lấp bắp khua tay.

Vĩnh Dạ kinh ngạc. Thấy hai người quý ở ngoài sân sau lưng Nhân Nhi, toàn thân chấn động nhảy dựng lên, hét lớn:

- Ý Hồng! Lâm Đô úy!

Nàng không thể ngờ rằng họ vẫn còn sống, lại đang ở Thánh Kinh. Khi vén áo chạy ra, tìm nàng thất lại. Nàng đứng trước mặt Ý Hồng, đỡ hai người dậy, nói:

- Thái tử Yến cứu các người sao?

Ý Hồng ngẩng lên nhìn Vĩnh Dạ, gật đầu, nghẹn ngào nói:

- Thiếu gia đừng trách Ý Hồng, chàng... chàng...

- Mặt tướng bị trọng thương, chính Thái tử Yến đã cứu về Tề quốc, mặt tướng vô năng, không thể nào gửi tin về An quốc được. – Lâm Hồng cúi đầu.

Tiếng “thiếu gia” của Ý Hồng khiến Vĩnh Dạ thờ dài, nắm tay nàng đi vào nội đường.

- Không cần giải thích nữa, ta biết, hẳn là ân nhân cứu mạng của hai người, không cho hai người gửi tin về, cho dù các người có muốn gửi cũng không được.

Lâm Hồng cảm kích nhìn Vĩnh Dạ, lặng lẽ theo vào trong nội thất.

Những tảng băng lớn đặt trong chậu vàng tan ra, khói lạnh bốc lên, vốn dĩ cảm giác rất mát mẻ, mà sao lúc này thấy cái lạnh như thấu vào tận xương. Từ ngoài bước vào, bỗng đứng Vĩnh Dạ nổi gai ốc. Nàng cười cười:

- Hôm nay chịu cho các người tới đây, ta rất cảm kích hẳn, các người cảm thấy thế nào?

- Thiếu gia, Thái tử là người rất tốt, thiếu gia gả cho ngài, nhất định sẽ hạnh phúc. - Ý Hồng khấn thiết nhìn Vĩnh Dạ.

- Ta biết, ta có nói là không cưới đâu! Nếu như không, hà cớ gì ta phải vạn dặm xa xôi tới tận Thánh Kinh này? – Nụ cười của Vĩnh Dạ tươi như hoa, nhưng ánh mắt nhìn hai người có vài phần xa cách.

Phụ vương nói không sai, có thể ngồi được vào cái ghế Thái tử, đừng tưởng chàng ta trông yếu đuối, thực ra cũng không hề kém cỏi. On hai lần cứu mạng, sai khiến được Phong Dương Hê và thu phục được Ý Hồng lẫn Lâm Hồng.

- Hai người lui xuống nghỉ ngơi đi, nếu muốn ở lại Tề quốc thì theo ta, còn nếu muốn về An quốc thì chờ đại hôn xong, theo Vương Dật về.

- Trong phủ Lâm Hồng còn có mẹ già, em nhỏ, không thể ở lại Tề quốc cùng công chúa. Công chúa thứ tội! – Lâm Hồng không hề do dự, trên mặt thoáng vẻ ăn năn.

Vĩnh Dạ ngồi xuống, mỉm cười:

- Tận hiếu cha mẹ là lễ thường tình. Có thể xin Lâm Đô úy hứa với bổn cung, về tới An quốc sẽ cưới Ý Hồng làm vợ không?

- Thiếu gia! - Ý Hồng đỏ mặt, ấp úng. – Lâm Đô úy đã... tôi đã là người của chàng rồi.

- Ha ha, càng tốt! Sau này đừng gọi ta là thiếu gia nữa, học Nhân Nhi gọi ta là tiểu thư đi, thiếu gia lấy chồng nghe chẳng ra sao cả. Quay về rồi là tốt, hôm nay đúng là một ngày tốt lành. Lui xuống đi, buổi trưa ta hơi mệt. – Vĩnh Dạ cười rất vui vẻ.

Hai người cáo lui. Vĩnh Dạ nhìn Nhân Nhi, không nói lời nào. Nàng không tin tưởng bất cứ ai.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bình An y quán

Nhưng vì sao cứ nghĩ tới việc thân mật với Nguyệt Phách là nàng lại thấy ngượng ngùng? Nàng có thể ôm chàng, có thể nằm trong lòng chàng và cảm thấy rất dễ chịu, chỉ có điều, nàng không có rung động với chàng. Vĩnh Dạ nghĩ, bản thân mình có phải vì còn nhớ kỷ ức của kiếp trước nên gặp trở ngại tâm lý không?

Ve sầu không còn kêu, đình viện buổi trưa trở nên yên tĩnh.

Đây là một tòa viện tử hình chữ nhật, chẳng có lấy một gốc cây khiến Vĩnh Dạ nghĩ tới chữ Tù[1]. Nàng lại cười, nếu có thêm cây thì chẳng phải sẽ thành chữ Khốn[2] sao? Hiệu quả cũng như nhau, đều là những dấu hiệu không tốt.

Vĩnh Dạ đi bộ dọc sân, nhìn những gốc cây bị chặt đi giờ lại nảy mầm giữa nền đất ẩm, trông vô cùng chói mắt. Chứng tỏ một điều, là cảm tù chứ không phải là nhốt.

Thái tử Yến có tâm cơ ấy sao? Vĩnh Dạ mĩa mai nghĩ, nàng nhìn người vẫn không chuẩn.

Vương Đạt dẫn thị vệ canh gác ở bên ngoài, xa thêm một chút nữa là các binh sĩ nước Tề dưới danh nghĩa bảo vệ. Ngay cả Vương Đạt cũng gián dữ bẩm báo, binh sĩ An quốc muốn đi ra phố cũng phải bẩm báo lên Trịnh đại nhân đồng ý mới được. Cũng cùng một lý do, đại hôn đang tới gần, Tề quốc không muốn xảy ra bất cứ sai sót gì.

Vĩnh Dạ chỉ bảo Vương Đạt cứ bình tĩnh, rồi lại nói thời tiết quá nóng, bản thân mình cũng không muốn ra ngoài. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nàng thấy vui. Vĩnh Dạ đuổi tất cả thị nữ đi, một mình ở trong viện tử, dặn dò mọi người rằng không gặp bất cứ ai.

Ngày thứ năm, nàng cũng như thường lệ ở trong phòng lặng lẽ pha trà. Giờ là buổi trưa, tinh thần của con người ở vào trạng thái mệt mỏi nhất, tìm được một nơi mát mẻ để ngồi thì chẳng ai lại muốn ngồi phơi nắng ngoài đường cả, các binh sĩ trong dịch quán có lẽ là ít nhất.

Rất nhiều người cho rằng bỏ đi lúc hỗn loạn khi nhập cung vào ngày thứ mười là tốt nhất, nhưng Vĩnh Dạ lại cho rằng một ngày trước và sau là lúc phòng vệ cẩn mật nhất.

Vĩnh Dạ uống một ngụm trà, đứng lên. Trên người nàng chẳng có nổi một lượng bạc, nếu nàng muốn đi thì đương nhiên phải đi thật kiên quyết, không thể nào thu dọn tay nải, tiền bạc để thu hút sự chú ý được. Nàng liếc nhìn bếp lò, cơi áo ngoài ra, trong đó là một chiếc áo voan màu trắng. Vĩnh Dạ đi chuyển bếp, rồi đi ra khỏi tầm điện.

Đá xanh trong sân dưới cái nắng thiêu đốt của mặt trời dường như bốc lên một lớp bụi khói trông như ngọn lửa, ve sầu vẫn điên cuồng ca hát ngoài kia. Vĩnh Dạ thở dài, người chờ nàng ngoài đó có lẽ là Phong Dương Hề? Hắn có canh giữ suốt mười hai canh giờ không? Nếu không, e rằng chẳng ai có thể ngăn nàng lại.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy tiếng bước chân vọng tới. Vĩnh Dạ dừng chân, lạnh lùng nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Ngoài cổng có một người đi vào. Cái bóng người đó dưới ánh nắng kéo ra thật dài, tìm Vĩnh Dạ đột nhiên đập mạnh. Áo vải màu xám, gương mặt anh tuấn quen thuộc, Nguyệt Phách đang thong thả đi về phía nàng, thần thái như thể đang tản bộ trong hoa viên nhà mình.

Vĩnh Dạ chớp mắt, đột nhiên thấy thật buồn cười. Vì sao trong lòng nàng, Nguyệt Phách luôn là người cần nàng phải bảo vệ? Suýt nữa nàng đã quên chàng cũng xuất thân từ Du Li Cốc, có công phu dụng độc xuất thần nhập hóa.

Nguyệt Phách thong thả đi tới trước mặt Vĩnh Dạ, ngưng thần nhìn nàng, ánh mắt chắt chứa nụ cười:

- Ngây người rồi hả?

Giọng chàng vang lên thật thân thương, Vĩnh Dạ vẫn đang vươn tay sờ lên mặt chàng, lại còn véo mạnh một cái.

Nguyệt Phách phì cười:

- Là thật đấy. – Nói rồi dang tay ôm chặt Vĩnh Dạ vào lòng.

Vĩnh Dạ nghe tiếng tim mình đập thình thịch, quên mất mình đang ở trong dịch quán, chỉ cảm thấy trời đất nay còn lại mỗi nàng và Nguyệt Phách, mơ màng nghĩ mọi thứ dường như chỉ là một giấc mơ.

- ... Tình Hồn... Tình Hồn... - Nguyệt Phách khẽ khàng gọi tên nàng, thấy nàng vẫn mặc nam trang như trước, không hề có vẻ sắp xuất giá, trong lòng vô cùng kích động, cúi đầu nhìn Vĩnh Dạ đang nhắm mắt, thờ dài:

- Ngày nào ta cũng ở trà quán đối diện uống trà chờ nàng.

Mặt Vĩnh Dạ đỏ hoe, gần như sắp khóc, đẩy chàng ra sảng giọng:

- Có nóng không hả?

Nguyệt Phách mỉm cười:

- Nàng ôm chặt thế mà còn kêu nóng à?

Bấy giờ Vĩnh Dạ mới phát hiện ra mình vẫn còn ôm chặt eo Nguyệt Phách. Mặt đỏ bừng, nàng cảm thấy mặt tự nhiên, bẽn lẽn hỏi:

- Chàng vào kiêu gì?

Nguyệt Phách chớp mắt đáp:

- Ta đi qua trước mặt họ, họ không nhìn thấy. – Nói rồi nắm tay Vĩnh Dạ đi ra ngoài. – Ta thấy Phong Dương Hề đi rồi mới vào. Buổi trưa trời nóng, đám binh sĩ đó là mệt mỏi nhất, ta dùng Mê Hồn Tán, bọn chúng tỉnh dậy chỉ tưởng là mình đang ngủ gật thôi.

Vĩnh Dạ bị chàng kéo ra khỏi sân, Nguyệt Phách không đi cổng chính, kéo Vĩnh Dạ đi về phía cổng sau. Hình như chàng rất quen thuộc với cách bố trí trong dịch quán. Dọc đường, chỉ thị thoảng thấy vài binh sĩ đang ngơ ngác nhìn họ.

Vĩnh Dạ hươ tay trước mặt các binh sĩ, phát hiện trông mắt của họ hình như không có tiêu cự, bất giác bật cười:

- Công phu dụng độc của Nguyệt Phách quả nhiên không tệ.

- Ngốc, ta mà muốn tất cả người trong dịch quán này chết, thì chúng có chết thế nào cũng không biết! – Nguyệt Phách cốc đầu nàng, hai người rất thuận lợi ra khỏi dịch quán. Nguyệt Phách đổi chiếc mũ cỏ, đổi thêm cho Vĩnh Dạ một cái rồi kéo nàng chui vào ngõ nhỏ.

Đi khoảng một khắc thì bỗng sau lưng vang lên âm thanh huyền ảo. Nguyệt Phách quay đầu nhìn, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ có người định giết nàng? Sao viện tử nàng ở lại bốc cháy.

Vĩnh Dạ siết chặt tay chàng, cười nói:

- Đi mau đi, ta phóng hỏa đây.

- Đi lâu thế rồi, làm sao nàng phóng hỏa được?

Vĩnh Dạ cười cười:

- Ta đang pha trà, lò lửa không cẩn thận bén vào y phục, rồi cháy cả phòng, thế thôi. – Nàng nói rất đơn giản, nhưng lại phải tốn khá nhiều thời gian, tính chuẩn thời điểm bốc cháy. Vốn định nhân lúc người ta tới chữa cháy thì trốn đi, không ngờ Nguyệt Phách lại sớm hơn nàng một bước, coi như cũng tiết kiệm thời gian.

Nguyệt Phách nghiêng đầu nhìn chàng, cười cười:

- Ta biết ta không tới thì nàng cũng sẽ đi. Nàng vào Thánh Kinh đã mấy ngày mà không thấy động tĩnh gì, ta không chờ được nữa.

Vĩnh Dạ đưa mắt nhìn cột khói ở đằng xa, nghĩ, trời khô nóng, năm điểm bén lửa, có lẽ dập lửa xong cũng khó.

Nguyệt Phách rất quen thuộc Thánh Kinh, kéo tay Vĩnh Dạ luôn đông lách tây, đi đúng một canh giờ, cuối cùng cũng rẽ vào một con hẻm.

- Chúng ta không rời khỏi Thánh Kinh ư?

- Bây giờ chắc chắn là không đi xa được đâu, nói không chừng cổng thành còn không ra được, chờ vài ngày rồi tính. – Nguyệt Phách cười gian xảo, chỉ một tiểu viện trong ngõ. – Bình An y quán của nàng đây.

Vĩnh Dạ nhìn theo hướng tay chàng chỉ, một khung cửa nhỏ, căn nhà cũ nát, trên đó treo một tấm chiếu bài nền trắng chữ đen, viết bốn chữ “Bình An y quán”, nhất thời ngầy ngời.

Nguyệt Phách nắm tay nàng, nói khẽ:

- Ta từng nói, nếu nàng muốn sống cuộc sống bình yên, ta có thể nuôi nàng. – Bàn tay chàng dịu dàng và kiên định dắt tay Vĩnh Dạ đẩy cửa bước vào.

Căn phòng y như tường tượng của Vĩnh Dạ, đằng trước là cửa hàng, đằng sau có một viện tử, trong viện tử trồng đủ loại thảo dược, góc tường còn nuôi một con lợn. Thấy họ bước vào, con lợn kêu lên mấy tiếng.

Ánh nắng chiếu vào sân nóng bức vô cùng, vậy mà Vĩnh Dạ chỉ cảm thấy ấm áp.

- Không bằng dịch quán có băng đá, ở đây nóng lắm. – Nguyệt Phách đứng sau lưng, áy náy nói.

- Thế là tốt lắm rồi, việc làm ăn của chàng tốt không? Ta chẳng lấy gì đã đi, một đồng xu cũng không có.

- Việc làm ăn không thể quá tốt, ta không thể quá nổi tiếng được. – Nguyệt Phách cười nói.

- Nếu họ lục soát đến thì làm thế nào?

Nguyệt Phách cười cười:

- Nàng quay đầu lại xem.

Vĩnh Dạ quay đầu, giật nảy mình, gương mặt Nguyệt Phách đã biến thành mặt của một người trung niên. Nàng quan sát tỉ mỉ rất lâu, cảm thán:

- Công phu dịch dung của chàng cao minh hơn ta rồi. Ta thường bị nhận ra, Phong Dương Hề vừa nhìn là biết ngay.

Nguyệt Phách mỉm cười nói:

- Có ta đây, đảm bảo không ai nhận ra. Ta ở đây đã lâu, hàng xóm láng giềng đều gọi ta...

- Là gì? – Vĩnh Dạ tò mò hỏi

Nguyệt Phách ho khẽ một tiếng:

- Gọi ta là Nguyệt lão phu tử!

- Ha ha! – Vĩnh Dạ ôm bụng cười. – Sao chàng không đổi họ đi? Nguyệt lão... Ha ha!

- Cười cái gì! Tại vì sợ nàng không tìm thấy! – Nguyệt Phách ngưng ngưng bịt miệng Vĩnh Dạ, nàng như con lươn chui ra, nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt, ánh nắng dường như cũng rạng rỡ hơn. Trong lòng Nguyệt Phách bỗng dưng cảm thấy nhói đau một cách kỳ lạ, nhẹ nhàng:

- Tỉnh Hồn, sau này đừng bỏ ta nữa.

Vĩnh Dạ khựng lại, cúi đầu, chậm chậm lại gần, ôm eo chàng:

- Lần trước... ta lo cho phụ vương ta.

Nguyệt Phách nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, thờ dãi nói:

- Xin lỗi, ta chỉ nghĩ như thế... như thế mãi thì tốt. Ta không nên cho thuốc an thần vào canh của nàng.

Vĩnh Dạ chấn động, trên mặt nặn ra một nụ cười. Mười ngày trong núi, ban đầu nàng không phát hiện ra, nhưng đối với một người quanh năm sống trong bóng tối, hễ tối buổi tối là tinh thần tốt hơn ban ngày, thì ăn cơm tối xong lại buồn ngủ là chuyện rất bất thường. Sau đó nàng mới phát hiện Nguyệt Phách chỉ nấu canh, tối nào cũng khuyên nàng uống canh. Tối cuối cùng, nàng mới quyết định nếm canh ra, dùng nước suối lạnh để tỉnh táo hơn.

Trong suốt một khoảng thời gian dài, nàng luôn né tránh việc này. Chỉ cần nghĩ tới món canh Nguyệt Phách làm, là trong lòng nàng như có một cái gai đâm vào tim đau nhói. Thế nhưng khi Nguyệt Phách giải thích như vậy cho nàng, nàng đã vui trở lại. Nghi ngờ và nỗi đau bị giăng bày như tảng băng tan chảy dưới ánh mặt trời. Nàng không cần nghi ngờ chàng, trên thế gian này chỉ có Nguyệt Phách là vẫn bảo vệ nàng từ khi còn nhỏ tới giờ. Nghĩ tới việc Nguyệt Phách giăng bày nàng... trái tim nàng cứ như bị một tờ giấy mỏng và sắc bén cửa qua, còn chưa cảm nhận được vết thương đã thấy đau nhói.

Nàng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói:

- Ta không trách chàng, ta cũng muốn được sống mãi như thế.

Trong mắt Nguyệt Phách đầy vẻ ăn năn và bất an, tỉ mỉ nhìn ngắm đôi mắt Vĩnh Dạ, trong veo như nước, không vương chút hoài nghi. Cuối cùng chàng cũng mỉm cười thanh thản, nắm tay Vĩnh Dạ đi vào sương phòng phía tây:

- Ta chuẩn bị cho nàng rồi. Ta ngủ ở phòng phía đông.

- Tường Vi đâu? – Vĩnh Dạ nhìn chiếc chiếu trúc sạch sẽ cùng chiếc chăn mỏng nền trắng hoa xanh được gấp vuông vắn trong phòng, bỗng dưng buột ra câu hỏi này.

Nguyệt Phách trầm mặc một lát rồi đáp:

- Lần trước ta sợ nàng lo lắng nên không nói, nàng ta đã rơi vào tay của Du Li Cốc, ta trốn được. Nàng có trách ta không?

Tim Vĩnh Dạ thất lại, hơi nóng từ ngoài kia hắt vào cũng không làm tan nổi sự lạnh lẽo trong lòng nàng. Du Li Cốc, nàng còn phải đấu với Du Li Cốc một trận nữa sao?

- Tỉnh Hồn! – Nguyệt Phách gọi khẽ tên nàng.

Vĩnh Dạ cố gắng gạt bỏ ký ức về Tường Vi, nàng quay đầu, nhẹ giọng:

- Mỗi người đều có số phận của mình, chúng ta không lo nữa, ích kỷ thì ích kỷ! Chúng ta cứ sống thế này, được không?

Giọng nàng bỗng dưng trở nên nghẹn ngào, bàn tay ôm chàng càng siết chặt hơn. Nguyệt Phách vòng tay ôm nàng, ngày nóng, sự ăn năn trong tim như một ngọn lửa thiêu đốt chàng.

Rầm rầm! Tiếng cánh cửa bị gõ như sắp vỡ ra.

Hai người giật mình, Nguyệt Phách quyết đoán nói:

- Nhắm mắt vào! – Bàn tay chàng nhanh nhẹn xoa lên mặt nàng, chỉ lên giường nói:

- Y phục chuẩn bị cho nàng rồi, thay ra, ta đi ứng phó.

Chàng quay người ra khỏi cửa phòng, Vĩnh Dạ vội vàng thay y bào, mặc bộ áo vải trên giường. Cảm y bào của mình lại không biết để vào đâu, trong lúc bối rối nhét luôn vào chuồng lợn ở sân.

Lúc này, nàng nghe thấy giọng nói khàn khàn của Nguyệt Phách vang lên:

- Ở đây chỉ có lão phu với bà nhà...

Một đám binh sĩ đã xông vào hậu viện, Vĩnh Dạ ngơ ngẩn nhìn họ, một người quát với nàng:

- Có kẻ nào đáng nghi không?

Nàng xua tay lắc đầu, không dám để lộ hàm răng. Một nữ nhân lớn tuổi không thể nào có hàm răng trắng đều như bắp được.

- Bà nhà tôi bị câm! - Nguyệt Phách vuốt râu rất tự nhiên.

Đám binh sĩ kia lục soát một hồi trong viện tử nhỏ rồi bỏ đi. Vĩnh Dạ thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn lu nước, trong nước soi rõ gương mặt của một phụ nữ trung niên bình thường. Nàng không có thời gian bôi tóc, cũng không biết làm, chỉ đành xoa tóc ra, buộc gọn sau gáy. Thấy trên tóc còn có ánh bạc lấp lánh, đưa tay lên sờ, tay dính đầy bột bạc, lúc này mới bật cười:

- Ta chỉ lo chúng nhìn thấy mái đầu đen này sẽ hoài nghi.

- Sao không nhìn xem tay nghề của ai! – Nguyệt Phách vuốt râu nhìn trời đắc ý.

Vĩnh Dạ không nhịn được kéo râu chàng giật mạnh:

- Đắc ý này!

Hai người đùa giỡn vui vẻ một hồi rồi mới yên tĩnh lại. Đột nhiên Nguyệt Phách nói:

- Bộ nữ trang này không tính! Ta muốn thấy nàng mặc váy.

Vĩnh Dạ cúi đầu, mình mặc một cái áo rộng, một cái quần rộng ống, hơn nữa còn là kiểu y phục của lão phu nhân bình thường có màu xanh đậm, chẳng khác mấy so với nam trang. Nàng cười:

- Được, ta nhất định sẽ mặc bộ váy đẹp nhất cho chàng xem.

- Nàng mặc nam trang xuất giá thật hả?

Vĩnh Dạ ngượng ngùng cười:

- Chàng từng nói phải mặc cho chàng ngắm đầu tiên, nhất định ta sẽ làm được.

Trong mắt Nguyệt Phách ánh lên vẻ cảm động sâu sắc, nụ cười trên gương mặt anh tuấn càng sâu hơn, như thể vừa uống một ly rượu nồng ngậy ngọt. Chàng ngồi lên bậc đá trong sân, kéo Vĩnh Dạ dựa vào lòng mình, lăm bắm:

- Tĩnh Hồn, có nàng, ta chẳng cần gì nữa.

Vĩnh Dạ “ùm” một tiếng, Nguyệt Phách tựa như một hồ nước mùa xuân, dịu dàng khiến nàng muốn chìm mãi vào trong đó.

Ánh tịch dương chậm rãi lấp đầy khoảng sân nhỏ, Vĩnh Dạ thoải mái nhắm mắt. Nàng không cần uống bát canh có thuốc an thần vẫn an lòng ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ màng, Vĩnh Dạ dựa vào lòng Nguyệt Phách, nói khẽ:

- Thế này thật tốt.

Nguyệt Phách nhìn ánh tịch dương chậm chậm biến mất, mặt trăng đã nhô lên, trong lòng chàng dấy lên một cảm giác hạnh phúc gần như chua xót. Chàng lăm bắm:

- Như thế này... tốt thật.

Cùng lúc đó, bên ngoài căn nhà trúc sát Lạc Nhật Hồ, Phong Dương Hề đang ngắm mặt trời lặn.

Thánh Kinh có hai thắng cảnh nổi tiếng, một là Ánh Nguyệt Hồ, hai là Lạc Nhật Hồ.

Lạc Nhật Hồ nằm ở thành Tây, khi mặt trời xuống núi, mặt nước ánh lên sắc vàng rạng rỡ như một cái chậu vàng tỏa sáng khắp nơi. Phong Dương Hề rất thích ngắm ánh tịch dương lúc chiều tà, cảm thấy ánh sáng ấy khiến trái tim hắn bỗng được mở rộng ra.

Hắn nhắm mắt nhìn, chờ đợi mọi ánh nắng biến mất. Sắc màu trong mắt cũng từ màu vàng chuyển sang xám, dần dần trở nên lạnh lẽo như bóng đêm.

Sắc trời tối dần, Vĩnh Dạ cũng tỉnh dậy, thấy mình vẫn nằm trong lòng Nguyệt Phách, áy náy nói:

- Ta ngủ quên mất.

- Hai canh giờ, không lâu đâu. – Nguyệt Phách đứng lên, vỗ đôi chân tê dại, cười nói:

- Ta ra ngoài thắp đèn lồng, ở trong giếng có dưa ngọt lắm, nàng lấy lên, tối nay chúng ta ăn com trong sân.

- Thắp đèn lồng?

- Buổi tối nếu có người bệnh thì họ sẽ tìm thấy. - Nguyệt Phách xoa đầu nàng, cười nói.

Vĩnh Dạ đi lấy dưa trong giếng, thấy con lợn lại kêu ư ừ, bèn cười nói:

- Heo quậy, ngươi nghe hiểu tiếng người à? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn ăn? Nhưng ta ăn dưa, ngươi chỉ được ăn vỏ.

Con lợn ư ừ thêm vài tiếng, đôi mắt tí hí nhìn Vĩnh Dạ, không kêu nữa.

Vĩnh Dạ cười ha hả:

- Ngươi quả thực nghe hiểu sao! Ta với Nguyệt Phách đều nghèo lắm, chờ ngươi béo lên một chút thì sẽ cắt tiết ngươi để ăn.

Con lợn phần nộ rên lên.

Vĩnh Dạ nhặt bộ y phục trong chuồng lợn, con lợn há miệng cắn một cái. Vĩnh Dạ rút tay về, chắc lưỡi:

- Con heo kia, ngươi còn lợi hại hơn Tiểu Tinh, ta không cắt tiết ngươi, mà đưa ngươi tới chỗ Trương đồ phụ, để ông ta cắt tiết ngươi, thế nào? Trả quần áo ta không?

Con lợn lại ư ừ. Vĩnh Dạ kéo một góc y phục ra, bịt mũi ném xuống đất:

- Hủy đi, không thể để lại chứng cứ. – Nàng cầm cái cuốc đào một cái hố, chôn y phục xuống đó. Từ y phục rơi ra một miếng ấn thạch và kim thiên quan của nàng. Vĩnh Dạ nghĩ ngợi rồi chôn cả kim thiên quan, còn ấn thạch không thể chứng thực được thân phận của nàng thì cất đi.

Nguyệt Phách kê một cái bàn nhỏ, thấy nàng đứng nói chuyện với con lợn, rồi lại đào hố chôn quần áo thì bật cười:

- Ăn com thôi.

Vĩnh Dạ lại gần nhìn bàn ăn, cháo lá sen, dưa chuột muối, còn có mấy cái mận thảo. Nàng cười vui vẻ:

- Yên tâm, ta sẽ kiếm tiền, hơn nữa đảm bảo không ai biết.

- Cướp của nhà giàu thì ai biết? Bây giờ trong thành nghiêm ngặt lắm, sống tạm đã. Theo ta thì không được ăn sơn hào hải vị như ở Vương phủ đâu. – Nguyệt Phách vừa gặm mận thảo vừa nói.

Vĩnh Dạ long lanh mắt nhìn chàng:

- Chẳng qua chàng không muốn người ta để ý thôi. Với y thuật của chàng thì phát tài lâu rồi, việc ta làm là việc không thể cho người khác biết, phát tài cũng không để người khác biết.

- Không được, giờ nghiêm lắm, cố nhịn đi.

- Ta có đi cướp của giết người đâu. – Vĩnh Dạ giận dỗi nói.

Nguyệt Phách cốc đầu nàng:

- Ta còn không biết nàng ngoài nhận nhiệm vụ đi cướp của giết người thì còn biết làm gì?

- Coi thường ta! Hừ! – Vĩnh Dạ im lặng, trong lòng thầm tính toán.

Hôm sau, Vĩnh Dạ tỉnh giấc, nghe thấy ngoài kia Nguyệt Phách đang khám bệnh cho người ta.

Giọng chàng khàn khàn rất thấp, mang theo vài phần kiên định, vài phần ung dung.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào giường, cuộc sống thanh bình hóa ra giản đơn như thế. Vĩnh Dạ vươn vai, nhảy xuống giường.

Nàng tưới nước cho thảo dược, rồi cho con lợn ăn, nghe thấy ngoài kia không có người mới len lén ló đầu ra gọi:

- Chàng dịch dung cho ta đi!

Nguyệt Phách quay đầu lại xua tay:

- Cửa lớn không ra, cửa bé không bước, có hiểu không? Không được ra khỏi sân!

- Tình hình ngoài kia thế nào?

- Cổng thành bị kiểm tra gắt gao, toàn thành đang tìm nàng.

Vĩnh Dạ “ồ” một tiếng, nghe thấy có tiếng bước chân vọng tới, lại rút đầu vào.

Hai người ở trong y quán suốt bảy ngày trời, Vĩnh Dạ lắc cái ống trúc đựng tiền khám bệnh, bảy đồng xu trong đó rơi ra, nếu ăn những món đơn giản nhất thì một ngày cũng phải tiêu mười xu. Nàng thở dài, nói:

- Chúng ta còn tiền nào khác không?

- Không! – Nguyệt Phách nhún vai – Cũng may viên tử này đã trả trước tiền thuê nửa năm, nếu không hai chúng ta phải lang thang đầu đường xó chợ rồi.

- Đi cướp của nhà giàu được không?

- Không được, chúng ta không thể đi cướp cả đời được. Đã nói là sống như người bình thường rồi mà.

Vĩnh Dạ rầu rầu ruột, Nguyệt Phách không dám nhận điều trị quá nhiều người, sợ người ta đồn đại, danh tiếng lan ra thì sẽ bại lộ thân phận. Y quán này chỉ là một nơi dừng chân tạm thời. Ngoài kia kiểm tra gắt gao, hai người muốn trốn một thời gian nữa rồi mới rời khỏi Thánh Kinh, nhưng:

- Mai chúng ta ăn gì?

Nàng và Nguyệt Phách cùng đưa mắt nhìn con lợn, cười:

- Chàng giết hay ta giết? Ta chỉ biết một đao cắm vào yết hầu, còn cắt tiết lột da thì ta không biết.

Nguyệt Phách nghĩ ngợi rồi nói:

- Ta chỉ biết làm cho chết không đau khổ.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Nguyệt Phách thở dài:

- Mang tới chỗ Lý đại thúc bán thịt lợn ở đầu ngõ giết vậy.

- Không phải Trương đồ phụ à?

Nguyệt Phách cốc đầu nàng, cười nói:

- Nhà ta không phải ở đây, xem ra chúng ta phải nghĩ cách rời đi thôi, ở đây mãi sớm muộn cũng chết đói.

Con lợn biến thành hai thăn[3] gạo, một miếng thịt, một vỏ dưa.

Nhìn số thức ăn còn lại, Nguyệt Phách và Vĩnh Dạ dự định rời khỏi Thánh Kinh.

Vĩnh Dạ ngắm bộ áo vải xanh của mình, rồi lại nhìn bộ áo vải của Nguyệt Phách, không nhìn được cười. Ngày trước mình chỉ mặc y phục tím, bởi vì đứa bé đó chỉ thích màu tím, nên vô thức cũng mặc theo bao nhiêu năm. Còn Nguyệt Phách thường mặc y phục trắng là vì sao nhỉ?

- Một thầy thuốc giỏi trông phải tiên phong đạo cốt, áo trắng tung bay, vừa nhìn đã biết là không bệnh tật.

Vĩnh Dạ phì cười:

- Thì ra thiên thần áo trắng từ đây mà ra.

- Thiên thần là gì?

- Chính là người mà ông trời phái xuống khám bệnh cho nhân dân bách tính. – Vĩnh Dạ giải thích xong, thấy Nguyệt Phách có vẻ không hiểu, lại bật cười.

Hai người thông thả đi ra ngoài, nàng đã rời khỏi dịch quán mười ngày, bọn họ dịch dung lại rất giỏi, có lẽ muốn trốn ra khỏi thành không vấn đề gì.

Vậy mà khi đi tới cổng thành phía nam, hai người khựng lại. Ngoài cổng thành dựng lên hai căn nhà, những ai muốn ra thành đều chia thành nam nữ, lần lượt vào nhà kiểm tra, không sót một ai.

Vĩnh Dạ chột dạ, bảo Nguyệt Phách thử ra thành trước. Một canh giờ sau, Nguyệt Phách ra khỏi thành rồi quay vào, nói với Vĩnh Dạ là không có gì, vào nhà mỗi người cời y phục, giày dép ra kiểm tra mà thôi. Vĩnh Dạ xong rồi.

Nguyệt Phách nghi hoặc nhìn nàng, hỏi:

- Trên người nàng có dấu hiệu rõ ràng nào sao?

Vĩnh Dạ tức đỏ mặt, kéo Nguyệt Phách quay lại y quán, đóng cửa lại, dậm chân mắng Đaoan Vương bán con gái cầu vinh. Mắng xong tháo giày ra, để lộ đóa hoa ở chân, nàng hỏi Nguyệt Phách:

- Cái này có che đi được không?

Nguyệt Phách tỉ mỉ quan sát, thần sắc trên mặt vô cùng quái dị, hồi lâu sau mới nói:

- Dùng sắt đóng dấu vào thì được. Có điều, nàng đau đã đành, lại còn rõ ràng hơn.

- Thuốc dịch dung có che được không?

- Ở gan bàn chân thì khó lắm.

Vĩnh Dạ tức khí:

- Thế làm thế nào? Làm sao mà ta biết được mẹ ta dùng cái gì để vẽ lên?

Nguyệt Phách thông thả nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Thực ra cũng không phải là không thể xóa đi...

- Có cách gì?

- Tinh Hồn, nàng cưới ta được không?

Vĩnh Dạ ngo ngẩn, cưới? Nàng và Nguyệt Phách sống chung trong một tòa viện tử rất thoải mái, nhưng nàng còn chưa có ý định cưới chàng. Nàng hoài nghi nhìn Nguyệt Phách:

- Chúng ta rời khỏi đây trước rồi tính đi. Bây giờ là giải quyết vấn đề bông hoa!

- Bông hoa đó... - Nguyệt Phách ngập ngừng định nói rồi thôi, thấy Vĩnh Dạ sốt ruột, áp ứng nói, - Nàng lấy chồng là sẽ hết.

Hả? Vĩnh Dạ nhất thời dờ khóc dờ cười, lại thẹn quá hóa giận, đứng chân trần trên đất mà mắng Vương phi một tràng, sau đó giận dữ vào phòng đóng cửa lại, nhân tiện quát thêm một câu:

- Không thèm ăn tối.

Nàng nhìn Nguyệt Phách qua khe cửa, thấy chàng vừa giận vừa buồn cười, lại có vẻ như thất vọng. Nàng thở dài, bảo cưới Nguyệt Phách ngay bây giờ, nàng có chút khó tiếp thụ. Đó không phải là vấn đề cưới hay không, mà nàng vẫn chưa chuẩn bị tư tưởng nên làm thế nào để quan hệ với một nam nhân.

Vĩnh Dạ thở dài, nàng thấy hơi khó xử. Mười tám năm qua, nàng đã chấp nhận sự thực mình là một đứa con gái, hơn nữa còn không hề phản cảm với nam nhân. Nhưng vì sao cứ nghĩ tới việc thân mật với Nguyệt Phách là nàng lại thấy ngượng ngùng? Nàng có thể ôm chàng, có thể nằm trong lòng chàng và cảm thấy rất dễ chịu, chỉ có điều, nàng không có rung động với chàng. Vĩnh Dạ nghĩ, bản thân mình có phải vì còn nhớ ký ức của kiếp trước nên gặp trở ngại tâm lý không?

Nàng khổ não nằm trên giường rất lâu. Bụng dần dần thấy đói, nàng ngồi dậy uống một bình nước trắng, rồi lại nằm xuống. Nguyệt Phách là nam nhân, sức ăn khỏe hơn nàng, tối nay nhân cơ hội dọn đồ để nhện ăn, để chàng ăn nhiều một chút. Gạo đôi từ con lợn cũng chẳng ăn được mấy ngày nữa.

Nàng nằm trên giường nghĩ ngợi, bàn tay liên tục nghịch viên ẩn thạch. Nàng có nên giấu Nguyệt Phách ra ngoài tìm nhà nào giàu có trộm ít bạc để dùng không? Nàng biết nếu mình đi trộm, Nguyệt Phách sẽ thấy không vui, dù sao chàng cũng là nam nhân. Chàng không phải không có bản lĩnh kiếm tiền, mà là chàng không thể. Nếu trong thành Thánh Kinh có một danh y thì chàng sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Vĩnh Dạ cảm thấy mình đang liên lụy tới Nguyệt Phách, chứ không phải Nguyệt Phách khiến nàng phải sống cuộc sống đạm bạc.

Nghĩ ngợi mãi, mắt nàng sáng lên, đưa viên ẩn thạch trong tay lên hôn một cái, viên ẩn thạch này có màu vàng kim, trong suốt như ngọc, mang đi cảm

lấy vài lượng bạc chắc chắn không vấn đề gì.

Vĩnh Dạ mỉm cười ngọt ngào. Nàng muốn mang cảm viên ẩn thạch rồi mua thêm bộ y phục. Nàng nhìn Nguyệt Phách, nhớ lời mà chàng nói hôm đó, thay nữ trang để cho chàng là người đầu tiên nhìn thấy. Nàng không muốn miễn cưỡng bản thân lên giường thân mật với Nguyệt Phách, thôi cứ thuận theo tự nhiên, có lẽ một ngày nào đó, mọi việc sẽ diễn ra đơn giản hơn.

Chú thích: [1] Chữ Từ: 囍

[2] Chữ Khôn: 困 (nghĩa là “nhốt”).

[3] Bảng 1/10 của một đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Quay về nghề cũ

- Ta chỉ biết Tế Cổ Trai có liên hệ với Du Li Cốc, mà muốn vào được Tế Cổ Trai rất khó, ta đang đau đầu thì nhìn thấy Công chúa. Công chúa vốn có bản lĩnh thương thức tranh chấp, lại tới Tế Cổ Trai làm việc, thế nên, Công chúa là người thích hợp nhất để điều tra tung tích của Du Li Cốc, cứu Tương Vi quận chúa.

Khi ánh mặt trời chiếu xuống sân vườn, Vĩnh Dạ đứng trong sân hít thở không khí trong lành của buổi sớm mai. Lấy nước giếng rửa mặt, những giọt nước tạt lên, mang tới cảm giác mát mẻ, dễ chịu.

Nguyệt Phách từ bên ngoài bước vào, vui vẻ búng trán nàng, nói:

- Ta mang thảo dược trong vườn đi bán ở tiệm thuốc phía tây thành, nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ ta. Đây là thảo dược quý hiếm, ngày nào cũng nhìn thấy nên quên mất. Về ta sẽ mua đồ ăn ngon cho nàng. Cháo ở trong bếp, tối qua không ăn, nhớ ăn đầy.

Vĩnh Dạ đang định nói về chuyện mang cảm viên ẩn thạch, nghĩ lại nên dành cho Nguyệt Phách một bất ngờ nên không nói nữa, cười vui vẻ đồng ý.

Nguyệt Phách cẩn thận nhổ mấy cây thuốc lên cho vào giỏ trúc, xoa đầu Vĩnh Dạ, cúi đầu hôn lên má nàng một cái, thấy nàng ngáy người nhìn mình thì mỉm cười đi ra cửa.

Vĩnh Dạ đứng trong sân xoa mặt xuất thần, hơi thở của Nguyệt Phách khi cúi đầu hôn nàng dường như vẫn còn vương, một lát sau nàng vui sướng nhảy cẫng lên. Nguyệt Phách hôn nàng rồi, nàng không hề thấy phản cảm, nàng không phải là nam nhân! Chắc chắn không phải là người bị trở ngại tâm lý.

Vĩnh Dạ vui vẻ tìm bộ trường bào vải xám của Nguyệt Phách, cắt ngắn tay và vạt áo đi, cái áo rộng rãi khoác lên người. Vĩnh Dạ cười hi hi, trông hơi nhếch nhếch nhưng đỡ phải dịch dung, nàng biến mình thành một thẳng nhóc đen nhẻm, nhìn vào không hề có vấn đề gì, thế là hào hứng cảm ẩn thạch lên phố.

Nàng thong thả đi trên đường phố của Thánh Kinh, thấy bố cục trong thành bằng phẳng, ổn định, đường phố rộng rãi, trên mặt đất đều lát đá xanh.

Vĩnh Dạ đã đi hết ba nước, cảm thấy đô thành của cả ba nước đều có đặc sắc riêng. Kinh Đô quý phái, Trạch Nhã thanh tú, còn Thánh Kinh, Vĩnh Dạ khen nó thật hoành tráng.

Đại Xương Hiệu là tiệm cảm đồ lớn nhất Thánh Kinh, là một tòa tứ hợp viện cao lớn. Cổng lầu cao ba tầng trông như một tòa lâu đài, bên ngoài cửa tiệm đặt hai con sư tử đá khổng lồ đang nhe nanh múa vuốt. Ba cánh cổng mở rộng đằng sau bậc tam cấp bằng đá xanh, Vĩnh Dạ ngẩng đầu nhìn rất lâu rồi mới bước vào.

Quầy tiếp khách của tiệm cảm đồ ở tít trên cao, trong số nữ nhân, nàng đã được coi là khá cao rồi mà quầy vẫn cao hơn nàng một cái đầu. Vĩnh Dạ bèn lùi lại một bước, nờ nụ cười rạng rỡ nói với quản gia đứng sau song sắt:

- Tại hạ muốn cảm một miếng ẩn thạch gia truyền. – Nàng đặt ẩn thạch lên bàn, rồi lại lùi về sau một bước để nhìn.

Viên quản gia cảm viên đá lên nhìn, hỏi:

- Công tử định cảm sống hay cảm chết[1]?

- Cảm chết bao nhiêu, cảm sống bao nhiêu?

- Cảm chết hai mươi lượng bạc, cảm sống mười lượng.

Ít thế à? Vĩnh Dạ thở dài:

- Tôi không cầm nữa.

Viên quân gia không nói gì, trả ấn chương lại cho Vĩnh Dạ, thấy nàng ra khỏi cửa bèn bữu môi lắc đầu.

Quả nhiên, Vĩnh Dạ đi một vòng, rồi lại quay lại:

- Tôi cầm, cầm chết!

- Một chiếc ấn chương đá vỡ, hai mươi lượng! - Viên quân gia dài giọng.

- Chờ chút, đây là điển hoàng thượng hạ, sao ông lại viết thành đá vỡ?

Viên quân gia cười nhạt:

- Công tử có cầm không?

Vĩnh Dạ tức khí, bắt đầu chăm chọc:

- Nhà khác nghe nói Đại Xương Hiệu cầm hai mươi lượng đều đưa nhau ra giá mười tám lượng, mười lăm lượng, Đại Xương Hiệu ra giá cao thế, sao lại không cầm? Viết phiếu cầm đi! Cầm chết luôn!

- Công tử quá khen. Bồn hiệu to nhất nước Tề thì đương nhiên giá tiền cũng cao hơn các nhà khác! – Tên quân gia tiếp lời.

Khi tiếng hô thạch chương bằng đá vỡ một lần nữa được vang lên, Vĩnh Dạ cầm hai mươi lượng bạc và một tờ phiếu hân học bỏ đi.

Cầm đồ kiểu thế thì cho dù có cắt vụn kim thiên quan ra để mang cầm cũng chẳng được bao nhiêu.

Vĩnh Dạ cũng không định lấy trộm ví tiền hay đột nhập nhà giàu vào ban đêm trộm ngân lượng ở nước Tề. Ba cường quốc đều bị nàng náo loạn đến long trời lở đất, nay Thái tử Yến đang đi khắp nơi tìm nàng, nàng vẫn muốn cùng Nguyệt Phách sống cuộc đời bình an ở Tề quốc. Còn làm đạo chích... nàng không muốn.

Liếc nhìn thấy Tế Cổ Trai ở con đường đối diện, Vĩnh Dạ bật cười ha hả. Nhớ tới Đại Xương Hiệu lại bữu môi, nàng không muốn làm bữa không có nghĩa là nàng không muốn báo thù. Kỹ thuật của kiếp trước đến kiếp này được mỹ nhân sư phụ chỉ điểm lại càng cao hơn, tóm lại nhất thời không thể ra khỏi Thánh Kinh, nàng quyết định quay về nghề cũ.

Cũng như Đại Xương Hiệu, Tế Cổ Trai là tiệm cầm đồ cổ nổi tiếng nhất Thánh Kinh, nghe nói các vương công quý tộc, gia đình giàu có của Tề quốc đều là khách hàng thường xuyên của nơi đây. Vĩnh Dạ neho mắt nhìn chiêu bài của Tế Cổ Trai, lau mồ hôi trên trán rồi bước vào.

Mặt tiền Tế Cổ Trai không lớn lắm, bên trong bày đầy các giá trưng bày các loại đồ chơi quý giá, trên tường còn treo tranh chữ của danh gia. Chỉ có một tiểu nhị đang tiếp đón một khách nhân có cái bụng to béo.

Vĩnh Dạ thông thả đi xem, dỏng tai nghe đoạn đối thoại giữa khách nhân và tiểu nhị kia.

- Sao có thể là tranh giả được? Đây là tranh của Trương Liên Thảo của Kinh Đô đích thân đề bút đấy ạ. – Khách nhân hình như cầm tranh tới ký bán.

- Gia, ngài nhìn ấn giám này hơi mờ, ngài nhìn lại bức tranh trong tay tiểu nhân đi. Còn nữa, Trương Liên Thảo sở trường vẽ hoa vẽ chim, tranh của ngài lại là tranh thủy mặc, tiểu nhân không dám nhận bức tranh này.

Vĩnh Dạ vừa nghe đã thấy hào hứng, vội vàng lại gần xem. Tranh của ai khác trên đời này có thể nàng không quen, chứ Trương Liên Thảo của An quốc vẽ dấu bàn tay trên mặt cha nàng, nàng quá quen ấy chứ.

Vĩnh Dạ ngấm nghĩa một lúc, thấy khách nhân và tiểu nhị đều tranh cãi đỏ mặt tía tai, bèn cười nói:

- Tại hạ cũng biết đôi chút, có thể cho tại hạ nói được không?

Tiểu nhị ngược mắt nhìn nàng đánh giá. Thấy nàng mặc bộ áo vải màu xám bình thường, gấu tay áo lại không được may cẩn thận, tuy ăn mặc như người đọc sách nhưng trông rất nghèo khổ, bèn hừ một tiếng:

- Vị công tử này ở trong tiệm đã lâu, có thấy gì vừa ý không?

Vĩnh Dạ biết hân trông mặt mà bắt hình dong, cũng không nổi giận, đưa tay chỉ bức tranh nói:

- Người đời chỉ biết Trương Liên Thảo sở trường vẽ hoa và chim, thủ pháp tinh tế, màu sắc tươi tắn, mà không biết ông ta lấy tên Liên Thảo, sở trường nhất là hoa lan vẽ theo lối thủy mặc. Hình lá cong cong thanh tú, hoa đẹp như mỹ nhân. Hơn nữa Trương đại sư chỉ vẽ hoa lan khi đã say và tâm trạng vui vẻ, say xong ông dùng ấn run tay ấn xuống nên ấn giám mới hơi bị nhòe. Bức tranh này chính là bức “Túy hậu Lan thảo đồ” hiếm có của Trương đại sư.

Khách nhân càng nghe mắt càng sáng lên, tiểu nhị càng nghe lại càng tỉnh táo.

Trả tiền nhận tranh, thái độ của tiểu nhị trở nên khiêm nhường.

- Tại hạ có mắt không trông, đa tạ công tử chỉ giáo.

Thấy hẳn biết sai trở nên khiêm tốn, Vĩnh Dạ cũng có cái nhìn khác về Tề Cổ Trai này, thầm khâm phục ông chủ biết cách dùng người.

- Công tử có ưng món đồ nào không?

Vĩnh Dạ lại đi một vòng trong tiệm, cười nói:

- Máy món đồ bày ở gian ngoài không lọt vào mắt tại hạ.

- Ô, họa tác như thế nào mới lọt được vào mắt công tử? - Một lão nhân râu tóc bạc phơ từ hậu viện đi ra, chấp tay hành lễ. - Mời công tử, tiểu lão họ Lương, là chủ quầy của tiệm này. Ban nãy đã được nghe cao kiến của công tử, không biết công tử sẽ thích tác phẩm của ai?

- Tại hạ Lý Lâm, nhân sĩ An quốc, nghe nói Tề Cổ Trai trân phẩm vô số, muốn được nhìn cho đã, không hề định mua. - Nàng có khẩu âm An quốc, không hề che giấu điểm này.

Lương chủ quầy đã quan sát chuyện vừa xảy ra, neho mắt nhìn Vĩnh Dạ một cái, thấy nàng thản nhiên đứng đó, tuy rằng áo vải nghèo nàn một chút, nhưng hành động toát lên khí độ, ngôn ngữ cử chỉ lại có ý như thăm dò. Sắc mặt Lương chủ quầy đã trầm xuống.

- Nếu ở Tề Cổ Trai ta không có trân phẩm thì toàn bộ Tề quốc này không có cửa hàng đồ cổ nào có trân phẩm nữa.

Kiếp trước nhà Vĩnh Dạ làm con dấu, bản thân cũng quen biết nhiều người chơi đồ cổ, đương nhiên biết rõ quy củ của các tiệm đồ cổ hàng ngàn năm qua. Hàng tốt thường không bày bên ngoài, trong tiệm cùng lắm chỉ có một hai món hàng quý để thể hiện mà thôi. Ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm. Bán được một món đồ đáng tiền cũng đủ để sống rất lâu rồi. Có người nào giàu có, trừ phi thích tìm hàng, nếu không chủ cửa hàng có được món hàng nào quý hiếm thường sẽ mang tới tận nhà người ta.

Nàng cười cười chấp tay:

- Nếu đã như thế thì xin cáo từ!

- Xin công tử dừng bước! Chủ quầy biết mình đã gặp phải người trong nghề, lập tức nổi hứng, gọi vội một tiếng, chấp tay nói. - Lão phu có một chuyện muốn yêu cầu, có thể mời công tử xem thêm bức tranh nữa không?

Vĩnh Dạ quay đầu nói:

- Tề Cổ Trai có thể trở thành tiệm lớn nhất Tề quốc thì tất phải có cao thủ giám định. Lương ông khách sáo quá.

Lương ông thấy nàng vẫn định đi thì vội vàng bước lên, càng vãi sâu hơn:

- Lão phu thất lễ! Công tử có thể dời bước theo lão ra nội viện không?

Vĩnh Dạ điềm nhiên nhìn ông ta, khó xử gật đầu:

- Mời Lương ông đi trước!

Qua một hành lang là tới nội đường, Lương ông cẩn thận mang một bức tranh ra, trải ra bàn. Đó là bức “Đại thanh lục sơn thủy”, nét bút đại khai đại hợp, các dãy núi trùng điệp, hiểm trở.

- Mời công tử xem, bút lực, thủ pháp, khí thế này không phải Trần Thu Thủy thì không thể vẽ được. Thủy Bạc cư sĩ là ấn giám của Trần Thu Thủy, nhưng một năm ngài chỉ vẽ ba bức tranh, theo như lão phu được biết, năm này Trần đại gia đã vẽ ba bức rồi, lão phu nhận bức tranh này mà thấy thối thòm không yên, muốn nhờ công tử xem giúp.

Vĩnh Dạ từng nghe mỹ nhân tiên sinh nói, “Đại thanh lục sơn thủy” của Trần Thu Thủy nước Tề số lượng rất ít, lại vì khí thế của tranh phi phạm nên được các vương công quý tộc, hào môn đại gia vô cùng yêu thích. Nàng lập tức hỏi:

- Còn họa tác nào khác của Trần đại gia không? Để tại hạ so sánh!

Lương ông lại mang một cuộn tranh khác trải ra.

Vĩnh Dạ tỉ mỉ nghiên cứu, hết một tuần hương mới thở phào, nói:

- Bức tranh này đúng là chân tích của Trần đại gia. Lương ông vì nghĩ một năm Trần đại gia chỉ vẽ ba bức tranh nên hoài nghi phải không?

- Đúng vậy!

- Nhìn kĩ bức tranh này, nét bút lưu loát đầy hào khí, tuy rằng vẽ núi xanh mà bút pháp bay bổng, lạc khoản một lần xong luôn, bút pháp có thần, có lẽ là tác phẩm của Trần đại gia sau khi say, phá lệ một năm ba tranh cũng là có thể. Hơn nữa ấn giám này rất khó ngụy tạo, Lương ông hãy nhìn chỗ này, ấn giám là chu bạch văn, nét bút cuối cùng hơi nhô ra, không nhìn kỹ thì không nhận ra, nếu đặt... đặt cạnh nhau là có thể so sánh ra được. – Suýt nữa nàng buột miệng là đặt kính lúp, nghĩ kỹ lại cảm thấy nếu mình có kính lúp thì càng tốt hơn. Kiếp trước làm giả đừng nói là kính lúp, đến kính hiển vi cũng có, kiếp này, người khác không có, như thế càng khó phát hiện nàng làm giả, Vĩnh Dạ mỉm cười.

Lương ông thần phục, luôn miệng cảm ơn.

Vĩnh Dạ lập tức cáo từ:

- Tại hạ tìm người thân không được, còn phải đi kiếm việc lấy tiền hồi hương, không làm phiền ông nữa, cáo từ!
- Công tử chờ chút, công tử nói là muốn kiếm việc làm thêm?

Vĩnh Dạ thở dài, nói:

- Nói ra xấu hổ, tại hạ không phải vì mua tranh mà tới, chỉ là sở thích, đi qua Tế Cổ Trai bèn bước vào ngắm thôi. Được tận mắt thưởng thức họa tác của Trần đại gia đã là việc may mắn, không nghĩ gì khác. Đa tạ Lương ông.
- Tế Cổ Trai đang lúc cần dùng người, công tử ánh mắt tinh tường, chi bằng ở lại Tế Cổ Trai. – Lương ông nghe nói Vĩnh Dạ muốn đi tìm việc, chi bằng giữ lại, ông ta rất khâm phục nhân lực của nàng, một nhân tài như thế đương nhiên không thể bỏ qua.

Vĩnh Dạ cả mừng, nàng vốn định tìm cơ gì đó để thường xuyên tới Tế Cổ Trai, không ngờ cơ hội lại tốt như thế, vội vàng vái tay:

- Đa tạ đông ông[2].
- Ha ha, Lý công tử không cần đa lễ, lương tháng mười lượng thế nào.

Năm mươi lượng đủ cho một nhà ba người bình thường sống thoải mái được ba tháng, mười lượng là mức lương khá cao, đủ cho nàng và Nguyệt Phách sống khá rồi, nhân tiện còn có thể thực hiện kế hoạch báo thù kiếm tiền của nàng, làm gì có chuyện không đồng ý.

- Cậu chỉ cần tìm nơi khác để ở, ban ngày đi làm, buổi tối dọn tiệm xong về nhà. Ngày mai đi làm luôn được không?

Nàng biết gã tiểu nhị ngoài kia buộc phải ở lại trông tiệm, cũng chỉ dùng người thân tín. Một người ngoại địa làm thêm kiếm tiền về quê như nàng, họ sẽ không cho nàng ở trong tiệm đâu. Nàng vốn cũng không muốn ở đây, bèn lập tức đồng ý.

Ra khỏi tiệm đồ cổ, Vĩnh Dạ nở nụ cười gian xảo. Mua một đồng đồ ăn và giấy vẽ, nguyên liệu, chuẩn bị bắt tay vào làm giả. Nàng ngắm suốt một tuần hương, cái nàng để ý nhất chính là ấn giám Thủy Bạc cư sĩ bằng chu văn.

Nàng nhìn đồ dùng trong tay, tươi cười ra vẻ, nghĩ bụng Nguyệt Phách bán thảo dược, hôm nay đều có thu hoạch, buổi tối nhất định phải chúc mừng phát tài mới được.

Ánh chiều tà như dát vàng, khiến con ngõ nhỏ trở nên ấm áp.

Ngon đèn lồng lắc lư trong gió đêm, khiến tim Vĩnh Dạ hân hoan niềm vui.

Trước mặt nàng, một đôi vợ chồng già nắm tay nhau chậm chậm đi qua. Vĩnh Dạ nhìn sống lưng đã còng của họ, nghĩ sau này mình với Nguyệt Phách già rồi cũng sẽ nắm tay nhau đi như thế trong con ngõ nhỏ buổi hoàng hôn, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Cười chàng, hình như cũng không phải là khó khăn lắm, có lẽ dần dần quen rồi thì sẽ bình thường thôi. Vĩnh Dạ bỗng dưng nhớ ra mình quên mua nữ trang, thăm kêu chết rồi. Đang định quay đầu lại mua thì thấy đôi vợ chồng già khi đi qua cửa y quán bèn dừng lại, ông già khom lưng nhìn vào trong một cái, rồi hai người mới đi tiếp.

Tiếng bước chân của Vĩnh Dạ rất khẽ, là do thói quen. Nàng có thể khẳng định rằng đôi vợ chồng đó không biết nàng đã vào ngõ. Trong mắt Vĩnh Dạ lóe lên một sự ngạc nhiên. Khi ông già nhìn vào cửa, bước chân theo quán tính nhẹ lại, nhẹ tới mức không giống của một lão nhân lớn tuổi.

Khi nàng đi qua y quán phát hiện Nguyệt Phách vẫn chưa quay về, lúc đi nàng đã khóa cửa. Vĩnh Dạ đặt đồ đạc trong tay xuống cửa, đi theo cặp vợ chồng già kia.

Ra khỏi ngõ, Vĩnh Dạ đề cao cảnh giác, từ đằng xa đã thấy họ bước vào một trạch viện. Nàng không nghĩ ngợi nhiều, nhón chân bay vọt vào trong.

Một đạo kiếm quang ập tới, Vĩnh Dạ nhanh nhẹn ra tay, nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, lưng không lật người, trên đầu nàng đột nhiên xuất hiện bóng một chiếc roi quất xuống. Trong viện từ vang lên tiếng quát nhỏ nhỏ:

- Kẻ nào theo dõi ta!

Vĩnh Dạ nghiêng người né tránh, phi đao một lần nữa rời tay, tụ đao về ra một đạo ánh sáng ép vào đối thủ. Lão bà bà cầm kiếm trúng đao ngã xuống,

ngã giữa vũng máu, thờ hồn hèn. Nàng dòn lão nhân cầm roi:

- Ông là ai mà nghe thấy tiếng bước chân của ta?

Đối phương không trả lời, ánh mắt nhìn lão thái bà đầy vẻ lưu luyến và thương yêu, khi quay đầu lại nghiêng răng nói:

- Tinh Hồn, người là Tinh Hồn!

- Sao ngươi biết?

- Âm khí của ngươi, Tiểu Lý Phi Dao, bách phát bách trúng!

- Ngươi là ai?

Lão ông bật cười:

- Chúng ta cùng một tòa nhà đi ra, ta là Nhật Quang, ngươi nhớ ra không? Ra khỏi ngõ không lâu thì ta đã cảm giác sau lưng có người. Kinh công của ngươi khá lắm, có điều ngươi cũng biết, cảm giác của thích khách thường khó nói lắm.

Nhật Quang? Cái tên này khiến Vĩnh Dạ giật mình, nhớ lại nhiều năm trước Lý Ngôn Niên ở trong lầu đặt tên cho năm thích khách. Cũng chỉ trong một khoảnh khắc lơ đãng ấy thôi, Nhật Quang đột nhiên ngửa ra sau chín mươi độ, hai chân đá vào Vĩnh Dạ.

Hành động của nàng còn nhanh hơn tưởng tượng của hắn, thân hình như bóng ma, lướt ra sau lưng hắn, tọt đao tì vào lưng hắn.

- Ngươi tới y quán đó làm gì? Có mục đích gì?

Nhật Quang giật mình, không ngờ công lực của Vĩnh Dạ lại cao hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều.

- Đao của ta chỉ đặt trên xương sống của ngươi, ấn xuống sẽ cắt đứt xương sống, ngươi không chết được, nhưng cũng không bao giờ đứng thẳng được. Một thích khách chỉ có thể nằm trên giường thì có hậu quả gì?

- Ta không nói cho ngươi đâu, ngươi giết ta cũng được, ngươi biết đấy, ta mà nói cho ngươi thì càng đau khổ hơn là chết.

Vĩnh Dạ cười cười:

- Ta có mười tám thanh đao, phi đao của ta rất nhỏ, lại rất chuẩn, ả còn chưa chết, ta có thể một đao làm mù mắt ả, thêm một đao nữa làm mù mắt bên kia, nhân tiện lướt từng lưỡi đao qua mặt ả, ngươi có thể nhìn gương mặt xinh đẹp ấy trở thành một đồng thịt bầy hầy máu với hai hố mắt trũng xuống, người thì không chết...

Lão thái bà nằm trên mặt đất vẫn trong bộ dạng sần sùi, nhưng khóe mắt lóe lên nỗi sợ hãi thực sự, đột nhiên giơ tay ra vỗ mạnh lên huyệt Thiên Linh. Bàn tay vừa mới cử động đã đau đớn run rẩy, mu bàn tay đã bị găm thêm một ngọn phi đao. - Ta ở sau lưng ngươi, có thể khiến ngươi không cảm thấy khi nào thì ta xuất đao. Trả lời câu hỏi của ta! - Vĩnh Dạ lạnh giọng. Trán Nhật Quang đã lấm tấm mồ hôi, ngay người nhìn lão thái bà nằm trên đất, khàn giọng:

- Ngươi chỉ lo cho Nguyệt Phách thôi đúng không? Hắn...

Trong viện bỗng dưng bị bao phủ bởi một làn khói tím, Vĩnh Dạ thâm than trời, mũi chân dùng lực, cả người đã bay chéo đi như tờ giấy. Khi quay đầu lại thấy thân thể Nhật Quang bắn vọt lên không trung như thể bị cái gì kích trúng, rồi ngã thẳng xuống, thích khách đóng vai bà lão đã cứng đờ nằm bất động.

Làn khói tím bay đi, trong sân còn lại hai thi thể.

Vĩnh Dạ mang theo tâm trạng nặng nề quay về y quán, giờ tay gỡ tấm biển của y quán xuống.

- Tinh Hồn, nàng đi đâu thế? Ta thấy đồ nàng để trước cửa. Nàng gỡ biển của y quán xuống làm gì? - Nguyệt Phách kinh ngạc nhìn nàng.

Vĩnh Dạ thờ dãi:

- Ta phát hiện có hai người đi qua thăm dò y quán, bèn đuổi theo giết chúng. Trong đó có một thích khách cùng ra khỏi lầu với chúng ta, tên Nhật Quang.

- Sao họ biết?

Vĩnh Dạ nghĩ ngợi rồi nói:

- Có khả năng là bọn chúng muốn tìm chàng, nghĩ rằng chàng biết dùng độc thì chắc chắn sẽ hành y, thế nên mới đặc biệt chú ý tới các y quán. Chúng ta chuyển tới nơi khác ở đi, ta có cách kiếm tiền rồi.

Nguyệt Phách nghĩ ngợi rồi nói:

- Ta đã sớm nghĩ tới ngày này, ta cũng đã thuê một nơi khác rồi.
- Không phải chứ? Chẳng có mấy sào huyết cơ à? – Vĩnh Dạ không ngờ Nguyệt Phách đã chuẩn bị từ trước, nhìn chàng nghĩ ngợi.

Nguyệt Phách cười cười, kéo nàng ra khỏi y quán, sang nhà bên cạnh. Bỏ cục y hết, chỉ có điều cửa tiệm đóng suốt, không buôn bán làm ăn. Chàng đắc ý cười:

- Ở đây. Không ai ngờ là ở sát vách, đúng không? Sống ở đây thì không thể là Nguyệt lão được nữa, là Triệu đại thúc. Ông ta là một quái nhân, rất ít ra khỏi nhà. Ha ha, thường thì ta cứ ở khoảng mười ngày lại đóng giả Triệu đại thúc ra ngoài mua đồ.

Vĩnh Dạ không nhịn được cười:

- Triệu đại thẩm đâu?
- Bà bệnh tật nằm trên giường quanh năm, không thể thiếu người chăm sóc, thế nên Triệu đại thúc thường ở nhà chăm sóc bà.
- Triệu đại thúc sống bằng nghề gì?
- Nàng không thấy trước sân nhà ông treo giày cỏ sao? Triệu đại thúc cứ cách mười ngày lại xách giày cỏ đi bán, miễn cưỡng sống qua ngày.

Vĩnh Dạ nghiêm mặt:

- Tới nay Triệu đại thẩm tâm trạng rất tốt, bệnh cũng đỡ hơn, thế nên muốn ngồi trong sân uống rượu ăn thịt ngắm trăng!

Nguyệt Phách “ồ” một tiếng rồi đi tới cạnh nàng, thì thầm bên tai:

- Triệu đại thúc thấy Triệu đại thẩm khỏi bệnh nên muốn cùng nàng nghiên cứu làm thế nào để gan bàn chân không còn đóa hoa đỏ nữa...

Má Vĩnh Dạ lập tức đỏ bừng, dùng cùi chỏ thúc mạnh vào bụng Nguyệt Phách, nhảy tránh ra:

- Triệu đại thẩm hôm nay phải bắt đầu đại kế kiếm tiền báo thù! Ta mang diên hoàng ấn chương tới Đại Xương Hiệu cầm được có hai mươi lượng bạc, rồi lại tới Tế Cổ Trai làm thêm, chàng đi bán thảo dược cũng kiếm được không ít bạc, chúng ta sống ở Thánh Kinh một vài năm, có lẽ Thái tử Yên sẽ còn kiểm tra công thành tiếp đây.

Nguyệt Phách nghe vậy nhún mày nói:

- Tinh Hồn, nàng đừng đi làm thuê nữa. Ta bán thảo dược được năm mươi lượng, thêm vào hai mươi lượng cầm ấn chương, đủ chúng ta tiêu vài tháng rồi.

Vĩnh Dạ bĩu môi không chịu, nàng đang muốn báo thù, nhân tiện vào Tế Cổ Trai, làm gì có chuyện dễ dàng bỏ qua? Vả lại, cả ngày ở trong nhà cũng chán.

Nguyệt Phách thấy thái độ nàng kiên quyết thì thở dài, cười nói:

- Ra ngoài cẩn thận một chút, ta giúp nàng dịch dung.

Liên tiếp năm ngày liền, Vĩnh Dạ tới Tế Cổ Trai làm thêm. Nàng vừa làm việc, vừa thương thức tự họa của các danh nhân mà Tế Cổ Trai thu thập được, âm thầm ghi nhớ đặc điểm bút họa của từng người. Buổi tối ở nhà nàng lại khêu đèn thức đêm, mô phỏng họa tác.

Nửa tháng sau, ấn giám hoàn thành, nàng nhìn ấn giám của Thủy Bạc cư sĩ trên bức tranh, rồi lại nhìn ấn giám trong tay mình, không khác gì trong tranh, không khỏi vô cùng đắc ý.

Nguyệt Phách nhìn thấy cũng tấm tắc khen ngợi, ánh mắt nhìn Vĩnh Dạ thêm phần nghi hoặc:

- Nàng học từ lúc nào thế?
- Học mấy năm hồi ở Vương phủ. – Ký ức kiếp trước của Vĩnh Dạ là bí mật cá nhân của riêng nàng, đâu thể nói với Nguyệt Phách rằng kiếp trước nàng là một nam nhân?

Nguyệt Phách cười nói:

- Khi nào nàng cầm được tranh, xả được giận thì không được xuất đầu lộ diện nữa. Nghe rõ chưa?

Vĩnh Dạ ngơ ngác. Nguyệt Phách ôm nàng vào lòng, khẽ nói:

- Mỗi lần nàng ra ngoài, ta lại lo lắng rằng nàng sẽ không về nữa.

- Sao ta lại không về? Chàng chờ ta, khi nào cầm được bức tranh này là ta sẽ không ra ngoài nữa, ở nhà dạy chàng làm giả tranh để chơi! Đúng rồi, chúng ta nuôi thêm vài con lợn được không? Như con lợn ngày trước ấy, vui lắm. Khi nào lợn lớn rồi, công thành có lẽ cũng đã thoảng hơn, chúng ta sẽ rời đi.

- Được. – Nguyệt Phách chưa bao giờ từ chối yêu cầu nào của nàng.

Vĩnh Dạ cẩn thận cuộn tranh lại, rồi bỏ ra năm lượng bạc để mua một cái hộp bằng gỗ đàn mộc được chạm khắc rất tinh xảo, hào hứng chạy tới Đại Xương Hiệu. Nàng kiêu ngạo đặt hộp gỗ đàn mộc lên quầy:

- Cầm chết một nghìn lượng, tại hạ đang cần bạc để xoay vốn!

Tên quán gia đã sớm quen viên đá điền hoàng thượng hạng trị giá hàng trăm lượng mà lần trước chỉ mất có hai mươi lượng để mua, thấy người này vừa mở miệng đã đòi cầm chết một nghìn lượng thì giật mình, vươn tay toan mở hộp gỗ đàn. Vĩnh Dạ đặt tay lên cái hộp, hếch cằm nói:

- Ông rửa tay chưa?

Quán gia giật mình, đang định lên tiếng mĩa mai, Vĩnh Dạ đã nhướn mày nói:

- Đây là tuyệt tác của Trần đại gia, ông toàn đựng vào mấy món đồ rách nát, làm bẩn nó thì sao?

Tên quán gia nghe nàng nói thì tức nghẹn cổ, nhưng nghe nói là họa tác của Trần đại gia, hồ nghi nhìn Vĩnh Dạ một cái, bèn dùng một chiếc khăn trắng như tuyết lau tay, rồi mới cẩn thận mở hộp ra xem tranh.

Trong đó là một bức tranh Đại thanh lục sơn thủy, ông ta quan sát tỉ mỉ, nhìn lạc khoản và ấn giáp tới mức hai con mắt gần như rớt cả xuống tranh. Rất lâu sau mới cung kính nói:

- Bức tranh này của công tử từ đâu mà có?

- Ta lấy từ đâu ông không cần biết, tóm lại không cướp không trộm, ông chỉ cần xem bức tranh này có phải là chân tích không, nếu thật thì đưa bạc cho ta là được rồi! – Vĩnh Dạ bực bội nói.

- Công tử đừng vội, chỉ có điều tranh của Trần đại gia rất ít khi xuất hiện, tiểu nhân vụng về, công tử chờ một chút, tiểu nhân đi mời đại quán gia! – Tên quán gia nói rồi xuống khỏi cái quầy cao ngất ngưỡng, đi vào nội viện.

Chỉ lát sau, một lão nhân quắc thước, ánh mắt lóe tinh quang bước ra. Cầm bức tranh lên quan sát tỉ mỉ, rất lâu sau mới nói:

- Công tử cầm chết sao?

- Tại hạ thiếu ngân lượng, chẳng còn cách nào, đành phải cầm chết! – Vĩnh Dạ thờ dãi, lưu luyến nhìn bức tranh, do dự một lát rồi mới làm như thể hạ quyết tâm to lớn lắm.

- Vậy thì tốt, đông gia của tại hạ cũng rất thích họa tác của Trần đại gia, một nghìn lượng bạc trắng, cầm chết! Công tử nghĩ kỹ nhé? – Đại quán gia vui vẻ hỏi lại lần nữa.

- Cầm chết! Cầm rồi mắt không thấy lòng không phiền! – Vĩnh Dạ bực bội lắm lắm, lại đưa mắt liếc bức tranh lần nữa, ra vẻ vô cùng nuối tiếc.

Đại quán gia lập tức viết phiếu cầm một nghìn lượng bạc đưa cho Vĩnh Dạ, tươi cười ôm tranh bỏ đi.

Vĩnh Dạ nhún vai, xem ra kiếm tiền thời cổ đại thật là dễ dàng.

Nàng vẫn nghĩ tới chuyện đi mua nữ trang, bèn hỏi thăm tiệm lụa lớn nhất Thánh Kinh ở đâu.

Trong tiệm có ba, bốn cô nương đang thì thào to nhỏ, trông có vẻ là các tiểu thư con nhà giàu ở Thánh Kinh.

- Nghe nói vẫn chưa tìm thấy Vĩnh An công chúa của An quốc!

- ... Nghe nói bị người của Du Li Cốc cướp đi rồi...

- Trông như thế nào? Nghe nói không mặc áo cưới mà vẫn mặc nam trang tới Tề quốc. Thế còn ra thế thống gì? Làm sao mà xứng với Thái tử được?

Vĩnh Dạ nhún vai không thèm để ý. Nhĩ lực của Vĩnh Dạ rất tốt, lời nghị luận của mấy cô gái nàng nghe rõ mồn một. Nàng bất giác cười lặng lẽ, Thái tử Yến tướng mạo thanh tú, tính cách ôn hòa, xuất thân cao quý, lại còn đơn thân, đương nhiên là đối tượng lý tưởng mà các tiểu thư quý tộc muốn sánh duyên rồi. Nàng không ghét Thái tử Yến, cũng không muốn cưới chàng, khi đã bỏ đi thì mọi chuyện của chàng chẳng liên quan gì tới nàng nữa.

Nàng ưng một xấp lụa tím nhạt và một mảnh vải màu trắng hoa chìm. Màu tím là màu theo thói quen của nàng, nhưng Vĩnh Dạ lại chọn tấm vải trắng. Nàng nghĩ Nguyệt Phách thường mặc màu trắng, như thế sẽ hợp với chàng.

Ông chủ tiệm vải nghe Vĩnh Dạ nói muốn dùng miếng vải này may váy thì cười nói:

- Không biết số đo của vị tiểu thư đó thế nào?

- À... - Vĩnh Dạ ngẩn người, Nguyệt Phách dịch dung cho nàng thành một tiểu tử mặt đen, đầu thề cho người ta đo người mình được? Há hốc miệng, nhìn tấm vải ngẩn ngơ, thờ dài nói – Vốn định cho người trong mộng một bất ngờ, tại hạ không thể đo được kích cỡ của nàng, ông chủ có loại váy áo nào may sẵn thì tại hạ mua luôn vậy...

- Cứ may theo kích cỡ của vị công tử này chắc chắn là được.

Bàn tay Vĩnh Dạ thoáng run, cổ mặt dày nói:

- Vị công tử này nói đùa rồi! Ông chủ, tôi không mua nữa, hôm khác có kích cỡ rồi thì tới. – Nói rồi cầm đầu đi một mạch.

Một thanh trường kiếm chặn trước mặt nàng, Phong Dương Hề lạnh lùng nhìn nàng, trong ánh mắt vừa lạnh lùng vừa lóe lên lửa giận, mang theo cả hận ý. Tuy rằng mặt hắc râu ria xồm xoàm, Vĩnh Dạ vẫn có thể nhận thấy miệng hắn đang cử động, hiển nhiên là đang nghiêng răng.

- Công tử... có ý gì? – Vĩnh Dạ toát mồ hôi lạnh, lời nói không còn lưu loát nữa.

Phong Dương Hề mỉm cười:

- Chẳng có ý gì, tại hạ có một biểu muội có thân hình tương tự như công tử, dẫn tại hạ giúp nó chọn một mảnh vải đẹp may y phục, ta chọn mảnh vải này, phiên công tử đo kích cỡ. Vị công tử này chắc là sẽ giúp tại hạ chứ?

- Ha ha... - Vĩnh Dạ cười khan. Phong Dương Hề rõ ràng đang chỉ vào mảnh lụa màu tím nhạt, hắn nhận ra mình rồi. Vĩnh Dạ cảm thấy thật xui xẻo, xui tận mạng.

Nàng vội liếc ra ngoài.

- Yển công tử không ở đây, chỉ có mình Phong mỗ. Nếu công tử phối hợp thì Phong mỗ sẽ hậu tạ công tử. Bằng không...

- Đo! Ông chủ, mau đo cho tôi, để giúp vị biểu muội của Phong công tử đây có một bộ y phục như ý! – Vĩnh Dạ ngắt ngang lời Phong Dương Hề, ý hắn là có thể thương lượng, mình đương nhiên đành phải thức thời.

Đo xong kích cỡ, ông chủ lắc đầu:

- Biểu muội của công tử thân hình cao ráo mà mỏng như tờ giấy... - Rồi ánh mắt liếc về phía ngực của Vĩnh Dạ. Vĩnh Dạ đỏ bừng mặt, nàng vì đóng giả nam nhân mà bất chấp trời nóng, bó chặt ngực mình, thế nào gọi là mỏng như tờ giấy? Nghe thấy tiếng cười khùng khục của Phong Dương Hề, nàng thở phì phì lạnh giọng nói:

- Tại hạ còn việc quan trọng, không làm phiên công tử mua y phục cho biểu muội nữa. Cáo từ!

- Chờ chút. Phong mỗ đa tạ công tử giúp đỡ, chờ dặn dò xong ông chủ, Phong mỗ mời công tử uống trà. – Một tay Phong Dương Hề giữ chặt Vĩnh Dạ, một tay móc bạc trả cho ông chủ, hẹn ngày lấy y phục, đội mắt nheo lại nhìn Vĩnh Dạ, ý bảo nàng ngoan ngoãn một chút.

Vĩnh Dạ khóc không ra nước mắt, nàng sợ nhất là bị Phong Dương Hề nhận ra mình là Tinh Hồn. Nàng từng giao thủ với hắn, khinh công và ám khí của nàng không thể chống lại được hắn, thế nên nàng chỉ biết cúi đầu ủ rũ đi theo Phong Dương Hề.

Đi vào một ngõ cụt, Phong Dương Hề mới buông tay ra, lạnh lùng nói:

- Ngoài kia người ta sôi sùng sục lên tìm cô, vậy mà Công chúa vẫn còn tâm tư về tranh, đạo phở, mua y phục, sống thật là tiêu điều!

- Chuyện của tôi với Thái tử Yển liên quan quái gì tới huynh?!

- Vốn không liên quan gì tới tôi, nhưng cô vào Đại Xương Hiệu thì lại liên quan tới tôi rồi. – Ánh mắt Phong Dương Hề trở nên phức tạp, giọng điệu như châm biếm – Không phải tôi tình cờ gặp cô ở cửa hàng tơ lụa đâu, tôi theo cô từ Đại Xương Hiệu tới đây.

- Huynh sẽ không giao tôi cho Thái Yển chứ?

- Thế thì phải xem Công chúa có phối hợp với Phong mỗ hay không.

Vĩnh Dạ nhường mày, không biết hắn có ý gì, hừ một tiếng:

- Dựa vào đâu mà tôi phải phối hợp với huynh?

- Chẳng lẽ Công chúa không lo cho Tường Vi quận chúa nữa sao?

Vĩnh Dạ sững sờ.

Nàng muốn ích kỷ mặc kệ Tường Vi, mặc kệ Du Li Cốc, chỉ cùng Nguyệt Phách rời khỏi Thánh Kinh, sống cuộc sống an bình.

Nhưng Tường Vi như một cái gai trong lòng nàng.

Nếu không phải vì thích nàng, Tường Vi sẽ không trà trộn vào đội ngũ đi Trần quốc; nếu không vì nàng lừa Tường Vi cùng Nguyệt Phách đi lấy giải được cô độc không hề có thật thì Tường Vi đã không rơi vào tay Du Li Cốc.

Nàng nhớ Vương phi từng nói, Tĩnh An Hầu phu nhân vì nhớ con mà đổ bệnh. Tường Vi ở trong tay Du Li Cốc, liệu có sống dễ dàng không? Sự lương thiện bị đè nén của Vinh Dạ cuối cùng cũng trỗi dậy.

Nàng nhìn Phong Dương Hề, hỏi:

- Huynh biết tin tức về Tường Vi?

Phong Dương Hề gật đầu.

- Phong đại hiệp biết tung tích của Tường Vi mà vì sao không cứu nàng ra?

- Ta chỉ biết Tế Cổ Trai có liên hệ với Du Li Cốc, mà muốn vào được Tế Cổ Trai rất khó, ta đang đau đầu thì nhìn thấy Công chúa. Công chúa vốn có bản lĩnh thương thức tranh chử, lại tới Tế Cổ Trai làm việc, thế nên, Công chúa là người thích hợp nhất để điều tra tung tích của Du Li Cốc, cứu Tường Vi quận chúa.

Vinh Dạ thở dài, bỗng dung nhớ tới biểu cảm lưu luyến của Nguyệt Phách khi nàng ra cửa. Chàng nói chàng sợ nàng đi rồi sẽ không quay về nữa, chàng muốn nàng bán tranh giả xong báo được thù thì không xuất đầu lộ diện nữa. Nguyệt Phách có thể lĩnh cảm được nàng bị Phong Dương Hề hoặc Thái tử Yến tóm được sao?

Nàng sinh ra đã là kẻ đối đầu của Du Li Cốc. Một ngày trước, nàng còn muốn cùng Nguyệt Phách rời khỏi Thánh Kinh, sống đời an nhàn. Một ngày sau, nàng chỉ đành ẩn thân trong bóng tối để quyết đấu với Du Li Cốc.

Vậy mà, Tường Vi... nàng không thể không lo, không thể không cứu.

- Tôi ở Tế Cổ Trai đã hơn nửa tháng nay, đó chỉ là một tiệm bán đồ cổ rất bình thường mà thôi.

Phong Dương Hề nhìn sự thay đổi trên mặt Vinh Dạ, lúc thì nhủ mảy lo lắng, khi lại bi thương cảm khái, không khỏi tự hỏi, ép nàng như thế có phải là đúng không? Có lẽ hẳn nên buông tay, để nàng sống cuộc sống của nàng. Ý định này vừa nhen nhóm, lồng ngực Phong Dương Hề đã cảm thấy khó chịu, như bị ai đó đánh một quyền rất mạnh. Sao hẳn có thể cho phép... Phong Dương Hề cố gắng kiềm chế tâm trạng mình, cố gắng nói với Vinh Dạ một cách hiền hòa:

- Cô ở thêm một thời gian sẽ phát hiện ra. Nếu giờ tôi mà biết Tế Cổ Trai và Du Li Cốc liên lạc với nhau như thế nào thì việc gì phải tới tìm cô?

Vinh Dạ cười cười:

- Làm thế nào để tôi liên lạc với huynh?

- Tôi luôn ở cạnh cô. – Phong Dương Hề nói rồi quay đầu bỏ đi.

Vinh Dạ ngẩn người, hẳn nói luôn ở cạnh nàng? Hẳn biết nàng ở cùng Nguyệt Phách? Sao hẳn lại tìm được họ? Có lẽ hẳn đã nhìn thấy cảnh nàng trèo tường vào nhà.

- Tôi biết một chút võ công... - Lồng bàn tay Vinh Dạ xuất hiện một cây trâm dài ba thốn, nàng nhìn sống lưng Phong Dương Hề, thận trọng nói.

Phong Dương Hề không quay đầu lại:

- Ta biết, chút võ công mèo cào đủ để trèo tường thôi.

- Ngày trước tôi giấu huynh là vì... - Vinh Dạ đang định tìm một lý do hợp lý để giải thích.

Tiếng cười của Phong Dương Hề vang lên:

- Ta biết, cô sợ ta không chịu bảo vệ cô sang Trần quốc! Về sớm đi, tiểu tử họ Nguyệt đó chờ cô lâu lắm rồi.

Bóng hắt biến mất, Vinh Dạ đã căng thẳng toát mồ hôi. Chỉ cần Phong Dương Hề có một chút nghi ngờ, nàng sẽ không hề khách sáo mà giết hẳn. Không dùng phi đao, ám khí khác cũng có thể rất xuất sắc.

Nghi vấn lại dâng lên trong lòng. Vinh Dạ nhớ ra trong sơn cốc, Phong Dương Hề cứ đòi bế nàng ra khỏi cốc, là vì hẳn sợ công phu của nàng không đủ, hay là vì hẳn đồng cảm với thể lực chưa hoàn toàn bình phục của nàng? Rốt cuộc trong bóng tối, hẳn đã nhìn thấy bao nhiêu, nghe thấy bao nhiêu? Vinh Dạ lại một lần nữa nhớ tới cảnh tượng mình cùng Nguyệt Phách trong tiểu viện.

Có thể Phong Dương Hề mai phục trên nóc nhà, nếu hắt lại gần viện tử, chắc chắn nàng đã phát hiện ra. Hay nói cách khác, cho dù hắt thấy nàng trèo tường thì cũng chưa chắc đã biết nàng là Tinh Hồn.

Vĩnh Dạ nghĩ mãi, cuối cùng thở phào một hơi.

Chú thích: [1] Cầm sống; Vẫn chuộc lại được; Cầm chết: bán đứt.

[2] Người thuê mình.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Vụ mua bán của An gia

Nếu không biết nàng là ai, An gia sao có thể để Du Li Các dùng Nguyệt Phách và Tường Vi uy hiếp nàng? Nếu biết thân phận của nàng, Thái tử phi tương lai, vậy thì con đường tài lộc của An Bá Bình hình như quá nguy hiểm rồi.

- Về rồi à?

Vĩnh Dạ trèo tường đi vào từ hậu viện. Để che giấu tai mắt người khác, mỗi lần ra ngoài nàng đều trèo từ hậu viện để ra, khi về cũng chờ trời tối mới trèo tường vào. Người trong ngõ chỉ biết Triệu đại thúc ở nhà tết giày cỏ để hầu hạ Triệu đại thẩm bệnh nặng, rất ít khi ra ngoài, thế nên Vĩnh Dạ không thể nào ra vào thoải mái được.

Trong sân có một giàn nho, Nguyệt Phách ngồi dưới giàn nho mỉm cười chờ nàng về ăn cơm.

Vĩnh Dạ mua hai con gà quay, cổ nở nụ cười:

- Ta cầm được một nghìn lượng bạc. – Nói rồi đưa ngân phiếu cho Nguyệt Phách. Bày gà quay lên bàn, còn có vài đĩa thức ăn nhỏ, ngoài ra có canh đậu xanh nấu bí đao. Nguyệt Phách thở phào:

- Ta lại mua một con lợn rồi, gọi nó là heo quậy. Khi nào nó béo, có lẽ chúng ta cũng đi được rồi.

Vĩnh Dạ "ồ" một tiếng, xé cái đùi gà đưa cho Nguyệt Phách, còn mình cầm một cái chân gà lên gặm. Bỗng dưng nàng phát hiện ra gặm chân gà còn có một tác dụng nữa là không cần nói quá nhiều.

Nàng có nên nói với Nguyệt Phách chuyện mình gặp Phong Dương Hề không?

- Tinh Hồn, chúng ta rời khỏi Thánh Kinh, tìm một nơi non xanh nước biếc, dân chúng hiền hậu được không? Ta muốn thấy nàng mặc nữ trang, cũng như những cô nương bình thường khác, sau khi sắp xếp xong xuôi, nàng cưới ta được không?

- Ta... - Vĩnh Dạ do dự, nhớ rằng Phong Dương Hề nói hắt luôn ở cạnh nàng. Không biết vì sao, cứ nghĩ tới việc khi ở cạnh Nguyệt Phách, Phong Dương Hề đang ở một bên nhìn bọn họ là cả người lại thấy khó chịu. Đây là lần thứ bao nhiêu Nguyệt Phách bảo nàng gả cho chàng rồi? Vĩnh Dạ thấy lòng rối như tơ vò.

- Nàng sao thế? Xảy ra chuyện gì ư? – Nguyệt Phách nhìn nàng chăm chú, miếng gà quay trong tay đột nhiên không còn mùi vị.

- Ta không thể bỏ mặc Tường Vi. Chờ tìm được nàng ấy đã, được không? Phong Dương Hề đã hứa là sẽ không nói với Thái tử Yến, không bắt ta về thành thân! – Vĩnh Dạ cúi đầu kể lại chuyện gặp Phong Dương Hề cho Nguyệt Phách. Nàng không nói Phong Dương Hề luôn đi theo nàng, sợ Nguyệt Phách cảm thấy bất an.

Nguyệt Phách ngừng ngàng, uống một ngụm cháo, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Đúng thế, nếu không cứu Tường Vi, cả đời này ta cũng không thấy thoải mái được.

Vĩnh Dạ dùng đũa khuấy cháo, nói khẽ:

- Cứu được Tường Vi rồi, chúng ta sẽ... sẽ đi tìm nơi đó. – Mặt nàng đỏ bừng, cầm đầu uống cháo.

Nàng không thể nói ra được tiếng "cưới". Vĩnh Dạ thấy ánh mắt Nguyệt Phách có chút hoài nghi, nàng luôn muốn cùng Nguyệt Phách sống cuộc sống bình an, gả cho chàng thì có gì không đúng? Vì sao nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường?

- Nhất định phải cứu được Tường Vi. – Nguyệt Phách đưa tay lau vết mỡ dính trên mặt nàng, dịu dàng nói. – Từ nhỏ nàng đã ngu ngơ, nhưng luôn lương

thiện. Không cứu Tường Vi, cuộc sống của chúng ta làm sao trôi qua bình an được?

Vĩnh Dạ cười, nói:

- Chàng sai rồi, ta không ghét, cũng không lương thiện. Nếu không phải gặp Phong Dương Hề, ta thà cả đời này cứ sống như thế, mặc kệ Tường Vi, thật đấy. Ta ích kỷ lắm, có lẽ vì luôn luôn phải sống trong căng thẳng, thế nên mới khát khao cuộc sống bình an ấy.

Sau khi nói ra câu này, Vĩnh Dạ thấy tay Nguyệt Phách run run. Nàng cũng giật mình, nàng khao khát cuộc sống bình an ấy chứ không phải vì thích Nguyệt Phách? Không, không phải đâu, Vĩnh Dạ thầm nói với mình không phải như thế. Nguyệt Phách từ nhỏ đã đối xử tốt với nàng, những ngày ở bên Nguyệt Phách rất ấm áp, sao nàng lại không thích chàng cho được?

- Ta còn không biết nàng sao? Trông thì có vẻ tàn nhẫn, thực sự lại rất dễ mềm lòng. Đừng nói nữa, ăn mau lên, giặt sạch chân gà đi, còn cái đùi nữa đây! – Nguyệt Phách rù mi che giấu sự hoang mang trong đáy mắt, vội vàng gấp thức ăn cho Vĩnh Dạ.

Gương mặt chàng đang ở gần bên, nhưng Vĩnh Dạ lại có một cảm giác bất lực, cảm thấy rồi có một ngày chàng sẽ ở rất xa, rất xa nàng. Vì sao khi trong núi, nàng cảm thấy không lâu dài, mà khi tới Thánh Kinh, nhìn thấy Bình An y quán trong giấc mơ, cùng Nguyệt Phách sống cuộc sống bình yên như giấc mơ, nàng vẫn cảm thấy không lâu dài?

Tâm trạng ấy khiến Vĩnh Dạ hoảng hốt, nàng cũng không thể nói rõ được vì sao, bỗng dưng ném cái chân gà đi rồi ôm lấy Nguyệt phách. Nàng nhắm mắt lâm bầm

- Chúng ta đi, đi luôn bây giờ! Chẳng phải chàng rất quen thuộc Thánh Kinh này sao? Chúng ta có thể tìm một góc tường thành vắng vẻ để treo ra ngoài? Khinh công của ta giỏi, ta đưa chàng ra ngoài! Chúng ta mặc kệ Tường Vi, mặc kệ Du Li Cốc, cũng không cần điều tra quan hệ giữa Tề Cô Trai và Du Li Cốc nữa, chúng ta đi!

- Đò ngốc! – Nguyệt Phách vỗ nhẹ lên lưng nàng, Thánh Kinh khác với các đô thành khác, tường thành cao tám trượng, tất cả đều xây bằng đá xanh, muốn treo tường đâu có dễ dàng như thế? Huống hồ... bây giờ đã bị Phong Dương Hề theo dõi, làm sao mà đi được? – Chàng vuốt nhẹ sống lưng nàng, cho nàng khóc đã đời. Vầng trăng sáng rọi trong mắt chàng, cảm giác tịch mịch lạnh lẽo, như thể ẩn chứa một nỗi đau vô bờ.

Trong sân vườn mùa hạ, ánh trăng xuyên qua giàn nho, dây nho và lá đổ bóng loang lổ, bao phủ Nguyệt Phách và Vĩnh Dạ.

Giờ Mão, chân trời đã ánh lên sắc xanh lam, rồi dần ngả sang sắc cam, ngày mới lại bắt đầu.

Vĩnh Dạ uể oải nằm trên giường, không lấy lại nổi tinh thần. Tới qua nàng khóc một rồi ngủ mất. Nếu không phải nghĩ tới bất cứ chuyện gì mà ngủ một giấc thì tốt quá. Nàng thở dài, các vấn đề trong đầu lại len lỏi chui ra, Tường Vi liệu ở đâu được nhỉ?

- Heo lười, còn chưa dậy sao? Con heo quậy kia đã dậy từ lâu rồi! Ta cho nó ăn rồi!

Vĩnh Dạ nghiêng đầu, Nguyệt Phách dựa cửa vui vẻ nhìn nàng, ánh nắng dát vàng lên người chàng, gương mặt anh tuấn, nụ cười nơi khóe môi khiến chàng cho dù chỉ mặc một bộ quần áo vải bình thường cũng như thần tiên thoát tục.

- Nó làm sao mà giống ta được? Nó chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.

- Đêm qua ai ăn xong rồi ngủ? – Nguyệt Phách không nhịn được cười. Hôm qua Vĩnh Dạ khóc một rồi ôm chàng không buông, không lâu sau thì ngủ quên mất.

Vĩnh Dạ ngồi bật dậy như con cá quẫy đuôi, vươn vai, đi thẳng ra cửa phòng:

- Nó béo rồi thì mang cắt tiết, ta mà béo là vì ăn thịt của nó, giống nhau thế nào được.

Nguyệt Phách phì cười thành tiếng, nhìn Vĩnh Dạ uống hết một bát cháo to rồi mới lấy đồ dịch dung ra:

- Những cái này là điều chế riêng cho nàng, cũng như cái cũ, nếu không dùng thuốc rửa thì không trôi đi được. Nàng cẩn thận một chút, giọng nàng rõ ràng, nghe không thấy sự dịu dàng của nữ nhân, người gầy bé, yết hầu nhỏ cũng là bình thường, kiểm thêm chút vết thương dán vào, không rơi được đâu.

- Nguyệt Phách vừa giải thích vừa dịch dung cho nàng.

Vĩnh Dạ thấy chàng đã làm xong thì soi gương, trong gương là một thiếu niên có nước da đen giòn, không sợ làm lộ hàm răng trắng. Đang định đi thì Nguyệt Phách lại lấy ra một túi đao:

- Ta đặt làm đây, giống cái ngày trước của nàng.

- Làm từ lúc nào?

- Đây là khi trước lão chương quây béo tổ khổ, kêu nàng ngang ngược, nhân tiện làm một bộ. Cầm chỗ đao này cứ nghĩ như nàng đang ở cạnh. - Nguyệt Phách thần nhiên cười.

Vĩnh Dạ cầm túi đao. Từ sau khi giết Nhật Quang, nàng không muốn dùng phi đao nữa, những lưỡi đao cũ đã được chôn xuống đất cùng với bộ y phục tím ở Bình An y quán rồi. Nàng không muốn người của Du Li Cốc biết tới sự tồn tại của mình. Phi đao sẽ nhắc nhở tất cả mọi người, nàng chính là thích

khách Tinh Hồn.

Vậy mà khi nàng không muốn làm Tinh Hồn nữa, nàng vẫn phải dùng phi đao, nhưng đao của Nguyệt Phách cho nàng thì khác, nó mang theo nỗi nhớ nhung và lưu luyến của chàng. Vĩnh Dạ nhận túi đao, mở ra, trong đó có ba mươi sáu ngọn đao, nàng làm một việc mà Thanh y sư phụ đã nghiêm lệnh cho nàng không được tiết lộ ra ngoài.

Vĩnh Dạ cầm thanh đao khua khua trước mặt Nguyệt Phách:

- Xem xiếc đây. – Thanh đao trong lòng bàn tay bỗng dưng biến mất. Hết ngọn này tới ngọn khác, biến mất hết như không khí.

Nguyệt Phách mở to mắt, hỏi nàng:

- Nàng giấu ở đâu?

Vĩnh Dạ xòe hai tay:

- Chàng lục đi! Xem chàng có tìm ra không?

Nguyệt Phách cười gian xảo, gật đầu, vờn tay về hướng ngực nàng.

Vĩnh Dạ hét lên:

- Chàng dám tấn công ngực! Nguyệt Phách, chàng vẫn là tiểu tử thời hồi còn nhỏ!

Nàng hét lên, đồ mặt trời tường bay ra ngoài.

Nguyệt Phách si ngốc nhìn nàng, nụ cười dần dần biến mất. Ánh nắng kéo dài cái bóng của chàng trên mặt đất, chàng đứng trong sân, nhưng lại không cảm nhận được bất cứ hơi ấm nào tỏa ra từ vầng mặt trời nóng bức trên kia.

- Lý công tử tới rồi à?

Vĩnh Dạ ừm một tiếng rồi đi vào nội viện của Tề Cổ Trai, khựng lại.

Đại quân gia của Đại Xương Hiệu, Lương ông và một nam tử trung niên ngồi trong phòng. Trên bàn bày bức tranh mà nàng đã làm giả.

Nàng liếc nhìn bức tranh trên bàn, thản nhiên hỏi:

- Lương ông mời tại hạ đến thẩm định bức tranh này sao?

- Cậu... - Đại quân gia nhận ra người cầm tranh chính là Vĩnh Dạ, đứng bật dậy.

- Bức tranh này là do tại hạ mang tới Đại Xương Hiệu cầm cố.

Đại quân gia đỏ bừng mặt chấp tay với Vĩnh Dạ:

- Bức tranh này do đích thân Trần đại gia thẩm định là hàng giả. Lần đầu tiên lão phu nhìn nhầm, vô cùng hổ thẹn!

Nam tử trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi, để râu ngắn, ôn tồn nhìn nàng. Ánh mắt nàng chuyển sang sợi thắt lưng lụa trên lưng hắn.

- Lý công tử có nhận ra con tì hưu ngọc này không?

- Nghe đồn ở Tề quốc có một miếng ngọc lục thúy, toàn thân trong suốt, màu xanh không vương tạp chất, được điêu khắc thành một con tì hưu ngọc, đáng giá mười vạn lượng bạc trắng.

- Lý công tử ánh mắt tinh tường! - Nam tử trung niên nở nụ cười rạng rỡ, chấp tay. - Tại hạ An Bá Bình, là đông gia của Đại Xương Hiệu. Đại Xương Hiệu thất lễ rồi. – Nói rồi nhân thần thoáng động, đại quân gia vội vàng đặt ấn chương điền hoàng và ngân phiếu lên bàn.

- Công tử có thù đoạn thật cao minh! Nhị quân gia của Đại Xương Hiệu dám nhận cầm điền hoàng thượng phẩm giá trị trăm lượng với giá thấp, có lẽ vì công tử bất bình nên mới trêu đùa Đại Xương Hiệu như thế. – An Bá Bình khẽ thở dài, cứ như thể lỗi sai là do mình.

An Bá Bình? Vị An công tử này là con trai của An gia? Nàng lên nhìn hắn một cái, thấy An Bá Bình và An tử tiểu thư chênh nhau khá nhiều tuổi, tướng mạo cũng chẳng hề giống nhau, có lẽ An lão giàu nhất Tề quốc nên cưới không biết bao nhiêu vợ lớn vợ nhỏ, con cái sinh ra không giống nhau cũng là lẽ thường tình. Nàng nói khẽ:

- Thì ra là An gia đại công tử? Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!

- Khách sáo quá, An mẫu nghe nói Tề Cổ Trai có một sư phụ giám định rất cao minh, thế nên tới đây thỉnh giáo, không ngờ lại gặp được chủ nhân của bức tranh này, đúng là phúc của An mẫu. Ha ha...

Vĩnh Dạ thầm nói, người đã biết là giả, lại tìm được ta, rốt cuộc là có mục đích gì? Nàng liếc nhìn viên ấn thạch điển hoàng trên bàn, cười nói:

- Chẳng lẽ vào tiệm cầm đồ, được nhị quân gia và đại quân gia xem xét rồi mà còn hối hận hay sao?

An Bá Bình lắc đầu, ánh mắt lóe lên vẻ tinh anh:

- Ra khỏi tiệm tuyệt không hối hận, có những việc nhỏ xin công tử đừng để bụng. An mỗ tới đây để cầu tài, muốn mời công tử giúp đỡ Đại Xương Hiệu!

- Tôi được Lương ông yêu mến, không định đổi chủ khác.

Lương ông nghe thấy liền đứng lên thờ dài nói:

- Thực lòng không dấu công tử, Đại Xương Hiệu và Tế Cổ Trai thực ra là một nhà, đồng gia đều là An công tử.

Người có mối quan hệ với Du Li Cốc mà Phong Dương Hề nói chẳng lẽ là chi An gia, cự phú của Tế quốc? Chưa gì đã tìm tới tận cửa, An gia đúng là có bản lĩnh. Vĩnh Dạ khách sáo cười, nói:

- Tại hạ muốn về quê trong thời gian sắp tới, hôm nay đang định xin đồng ông cho từ chức. Xin lỗi đại công tử vậy.

- Ha ha, nếu đã vậy thì An mỗ cũng không ép. Định mời Lý công tử giúp An mỗ xem thêm một bức tranh, An mỗ có vài vấn đề về nghệ thuật về tranh muốn thỉnh giáo công tử.

Vĩnh Dạ tỏ vẻ miễn cưỡng đồng ý.

Không biết đã đi bao lâu, đi qua thủy tạ, hành lang dài, giả sơn, đầm sen, rừng xanh, cuối cùng xuất hiện một tòa nhà. Bước vào trong nhìn, là một gian thư phòng.

An Bá Bình cười nói:

- Công tử thấy biệt uyển này của ta thế nào?

Vĩnh Dạ nhìn quanh, cửa sổ thư phòng sáng rõ, trong phòng treo hai bức tranh sơn thủy, trồng hai chậu hoa lan đang nở rộ. Ở giữa là một thư án bằng gỗ hạng rất to, chỉ sơn một lớp sơn mỏng, trên bàn bày loại giấy vẽ tranh thượng hạng. Nhớ tới thư phòng của Lý Thiên Hựu bị mình phá hủy, Vĩnh Dạ bất giác cảm thán, thư phòng của An gia cũng đáng giá như thế.

- Dọc đường tới đây thấy biệt uyển có bố cục khéo léo, từng góc cây, ngọn cỏ đều được chăm chút kỹ càng. Thư phòng trang nhã, mọi vật dụng trong đây đều bất phẩm.

- Công tử thích thì nơi này sẽ tặng cho công tử!

Vĩnh Dạ giật mình đứng lên, liên tục xua tay:

- Như thế... không được. Lý mỗ không có công không nhận lộc, và lại tôi cũng sắp rời khỏi đây, ý tốt của đại công tử tại hạ xin ghi tạc.

- Công tử đừng hốt hoảng, Bá Bình cầu tài như khát nước, muốn giữ công tử lại nhưng làm công tử sợ hãi. Là lỗi của Bá Bình! – Nói rồi lại cúi lưng hành lễ với Vĩnh Dạ

Một căn phòng lớn như thế mà bảo tặng là tặng luôn, đúng là không thể coi thường. Vĩnh Dạ thầm nghĩ.

- Ai, nơi này so với Thu Thủy sơn trang của Trần đại gia còn kém xa lắm. – An Bá Bình cười ha hả, đưa tay vuốt cằm râu ngắn – Thu Thủy sơn trang của Trần đại gia bên bờ hồ Lạc Nhật rộng bốn mươi mẫu, có hàng trăm nô bộc, thế thiếp mười chín người. Trần đại gia có ba sở thích, thích rượu, thích trà, thích mỹ nhân. Một năm ông ấy chỉ vẽ ba bức tranh. – An Bá Bình nhìn Vĩnh Dạ im lặng.

Vĩnh Dạ chớp mắt tiếp lời:

- Muốn chống đỡ cả một gia nghiệp, nuôi vợ xinh thiếp đẹp, lại còn thích rượu thích trà, vẽ nhiều thì sẽ không còn đáng tiền nữa. Vẽ ít, một năm thu nhập chỉ chừng vài nghìn lượng bạc. Thế nên An gia chính là hậu thuẫn lớn nhất của Trần Thu Thủy.

An Bá Bình cười to:

- An gia là người làm ăn, chỉ mong lợi nhuận. Tranh của Trần đại gia là chiêu bài, là bộ mặt, nhưng không phải là sinh ý kiếm tiền.

- Thế nên chẳng mấy khi có một cao thủ làm giả như tôi, tranh của thời này cao nhất như tranh của Trần Thu Thủy cũng chỉ được ngàn lượng bạc, nếu là tranh của cổ nhân thì ai mà biết giá trị của nó thế nào? – Vĩnh Dạ mỉm cười.

An Bá Bình bật cười lớn:

- Ha Ha, nói chuyện với người thông minh như Lý công tử thật là dễ chịu! Trong vòng một năm, năm bức tranh chữ, thù lao ba nghìn lượng bạc. Thế nào? – Hấn xòe tay ra.

Năm bức? Vĩnh Dạ nhìn hấn như nhìn quái vật, lắc đầu:

- Nếu không có bút tích thực, một năm không thể nào mô phỏng được năm bức tranh.

- Nếu có bút tích thực thì sao?

Vĩnh Dạ thở dài:

- Đương nhiên không thành vấn đề.

- Lý công tử đồng ý An mỡ rồi chứ?

Vĩnh Dạ rất muốn đồng ý ngay lập tức. Hôm qua Phong Dương Hề tìm gặp nàng, hôm nay đại đồng gia của Tế Cổ Trai cũng tìm tới, chuyện này ít nhiều cũng có nhiều điều thần bí. Có điều, nàng rất muốn thăm dò giới hạn của An Bá Bình. Nàng cười cười:

- Đại công tử, tại hạ còn phải hồi hương, thứ cho tại hạ không giúp được đại công tử.

An Bá Bình trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Ta có một bằng hữu họ Du nói, dùng cái này nhất định sẽ mời được Lý công tử. – Hấn ôm ra một cái hộp, đặt lên bàn.

Vĩnh Dạ nghi hoặc nhìn, ngón tay nhẹ nhàng mở hộp, cả kinh suýt nhảy dựng lên. Trong hộp đựng một đôi giày cỏ. Bên tai Vĩnh Dạ vang lên câu nói đùa của Nguyệt Phách: “Nàng không thấy ngoài cửa có treo giày cỏ đó sao? Cứ cách mười ngày Triệu đại thúc lại xách giày cỏ đi bán”. Đây chẳng phải là đôi giày cỏ treo xung quanh viện từ nơi nàng và Nguyệt Phách ở sao?

- Ha ha, chỉ là một đôi giày cỏ rách thôi mà! An gia thật biết làm ăn!

- Giày cỏ tuy rách nhưng An mỡ phải mất một vạn lượng bạc để mua đấy. – An Bá Bình bình thản nói.

An gia và Du Li Cốc rốt cuộc có quan hệ gì? An Bá Bình chỉ vì cầu tài nên mới bỏ ngân lượng ra tìm Du Li Cốc thôi ư? Mẫu Đơn Viện mà Du Li Cốc mở ở Thánh Kinh cũng đã biến mất trong một đêm y như ở An quốc, Trần quốc. An gia dùng cách gì để liên lạc được với Du Li Cốc? Nếu dùng Nguyệt Phách để uy hiếp nàng, không lẽ An Bá Bình đã biết thân phận của nàng rồi sao?

Mắt An Bá Bình nheo lại như kim, nhìn Vĩnh Dạ chăm chăm:

- Bằng hữu họ Du nói, người khác không quan tâm đôi giày cỏ ấy, nhưng Lý công tử thì lại rất quan tâm.

- Vì sao tôi phải quan tâm?

- Ha ha, vì bằng hữu họ Du nói, người tết đôi giày cỏ lớn lên cùng Lý công tử, bên cạnh hấn còn có một nữ nhân xinh đẹp, nghe nói là ý trung nhân của Lý công tử.

- Đại công tử biết tôi là ai không? – Vĩnh Dạ thẳng thắn hỏi.

An Bá Bình lắc đầu:

- An mỡ chỉ cầu tài, công tử là ai ta không quan tâm.

Vĩnh Dạ đột nhiên bật cười, cười đến đau bụng. Nàng mỉm cười xách đôi giày cỏ lên:

- Vị bằng hữu đó của ngài tôi cũng quen, chỉ có điều hấn không phải bằng hữu mà là kẻ thù của tôi. Ngài nói xem tôi nên làm thế nào?

An Bá Bình nghĩ ngợi rồi nói:

- An mỡ sẵn sàng làm người bắc cầu, sau khi thành công, tôi sẽ bảo vị bằng hữu họ Du kia không bao giờ gây phiền phức cho Lý công tử nữa.

- Như thế thì tốt.

An Bá Bình nghe vậy cả mừng, vội rút một tờ ngân phiếu một nghìn lượng bạc từ tay áo ta, đặt lên bàn:

- Lý công tử có nhu cầu gì cứ nói. An mỡ chỉ cầu tài, không có mưu đồ gì khác.

- Tôi muốn gặp người bạn đã lớn lên với tôi từ nhỏ, và cả ý trung nhân của tôi.

- Không thành vấn đề! – An Bá Bình vỗ tay, ngoài cửa xuất hiện một lão nhân. – Bình thúc, đưa Lý công tử đi.

Vĩnh Dạ tỉ mỉ quan sát Bình thúc, gương mặt bình thường không có gì nổi bật, thân hình gầy gò, hai tay xỏ trong tay áo. Nhưng khi ông ta xuất hiện ở cửa, Vĩnh Dạ không hề cảm nhận được gì.

Lúc này phát hiện Vĩnh Dạ đang nhìn mình, Bình thúc cũng ngược mắt nhìn nàng một cái. Đôi mắt đó tinh quang lấp lánh, hệt như tia chớp rạch ngang đêm đen, sáng tới kinh người, chỉ chớp mắt đã biến mất, khôi phục lại bộ dạng bình thường.

Vĩnh Dạ thất kinh, chắc chắn võ công của Bình thúc cực cao. Nếu nàng muốn chốn, với khinh công và ám khí của nàng có lẽ chốn được, nhưng Nguyệt Phách và Tường Vi thì sao? Nàng quay đầu nhìn An Bá Bình cười:

- Ông ta chính là bằng hữu họ Du của ngài?

An Bá Bình cũng cười:

- Không phải, Bình thúc là quản gia của An phủ biệt viện, sau này cũng là quản gia của công tử.

Tìm một cao thủ tới giám sát nàng? Võ công của Bình thúc với Phong Dương Hề, ai lợi hại hơn? Vĩnh Dạ nghi hoặc “ồ” một tiếng, nói với Bình thúc:

- Đi thôi.

Bên ngoài biệt uyển là một cái kiêu nhỏ, Vĩnh Dạ ngồi vào kiêu. Thấy hướng đi chính là viện tử Nguyệt Phách đang sống, trái tim nàng như chìm vào hố băng lạnh lẽo.

Chẳng lẽ Phong Dương Hề muốn thông qua An gia để tìm được Du Li Cốc sao?

Vĩnh Dạ bắt đầu nhớ lại những tư liệu về An gia.

Cự phú của Tề quốc, sinh ý rộng khắp thiên hạ. An gia quyên góp cho Tề quốc xây tàu chiến, An gia đại tiểu thư là Hoàng phi, An Bá Bình vì cầu tài mà nhờ Du Li Cốc ra tay giúp đỡ. Vậy nếu không biết nàng là ai, An gia sao có thể để Du Li Cốc dùng Nguyệt Phách và Tường Vi uy hiếp nàng? Nếu biết thân phận của nàng, Thái tử phi tương lai, vậy thì con đường tài lộc của An Bá Bình hình như quá nguy hiểm rồi.

Nếu An gia và Du Li Cốc có liên hệ mật thiết với nhau, nhưng An gia tứ tiểu thư hiển nhiên là ngây thơ không biết gì, Dụ Gia Đế hận Du Li Cốc thấu xương lẽ nào lại để Tam hoàng tử cưới An gia tứ tiểu thư?

Vĩnh Dạ càng nghĩ càng thấy đau đầu.

Trong một ngày, sự việc xoay chuyển đến chóng mặt. Buổi sáng ra ngoài, nàng và Nguyệt Phách vẫn bình an, bây giờ Tường Vi sắp xuất hiện rồi, Nguyệt Phách cũng bị Du Li Cốc không chế.

Hôm qua mình mang tranh đi cầm, hôm nay đã bị tìm thấy, lại còn dùng nguyệt Phách và Tường Vi làm con tin để uy hiếp nàng làm giả tranh.

Nàng cười khổ một tiếng, hành động của Du Li Cốc nhanh thật, lại rất khéo léo. Chân trước nàng vừa đi, chân sau họ đã tìm thấy Nguyệt Phách, lại còn không chế chàng.

Nàng nhớ tới lời của Thanh y sư phụ:

- Không ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Du Li Cốc. – Một cảm giác bi ai đổ ập xuống.

Nàng vẫn còn hi vọng, đó là Phong Dương Hề.

Ngọn đèn lồng trong con ngõ nhỏ vẫn còn sáng, con ngõ yên tĩnh một cách đáng sợ. Vĩnh Dạ âm thầm cảm nhận bầu không khí bên ngoài. Từ khi chiếc kiêu đi vào trong ngõ, hơi thở nhẹ nhàng chưa hề dừng lại, nơi này mai phục rất nhiều người. Trong một ngày mà ở đây đã có sự thay đổi đến chóng mặt.

Thường ngày về tới đây, trong lòng nàng chỉ thấy bình an, vui vẻ. Hôm nay, Vĩnh Dạ cảm giác như mình đi vào một tấm lưới, bị bầu sát khí xung quanh bao phủ, không thể cự quậy.

Bỏ ra một khoản tiền lớn như thế, bọn họ thực sự chỉ vì vài bức tranh giả thôi sao?

Tư duy của Vĩnh Dạ rơi vào một màn sương mù, không nhìn rõ chân tướng sự việc.

Chiếc kiêu dừng trước cổng, Vĩnh Dạ ra khỏi kiêu, thấy cánh cửa của Bình An y quán bên cạnh mở ra, Bình thúc đưa tay ra hiệu, Vĩnh Dạ bèn đi vào.

Nàng rất quen thuộc với Bình An y quán, bên cạnh lại càng quen thuộc hơn. Sáng nay còn cùng Nguyệt Phách ngồi trong sân uống cháo ăn điểm tâm. Bình thúc đứng bên bức tường vây, ra hiệu bảo Vĩnh Dạ đi qua.

Nàng thấy trên tường có một cái lỗ, vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình trong sân. Nàng lách đầu, ghé lại gần.

Nàng nhìn thấy Tường Vi

Gương mặt tái nhợt, gầy đến trơ xương. Gò má đẹp như hoa nay đã lõm xuống, duy chỉ có đôi mắt là sáng dị thường. Tường Vi đang ngồi trong sân, dựa vào người Nguyệt Phách. Giọng nàng nhẹ như con gió, yếu ớt như hơi thở:

- Khi nào Vĩnh Dạ ca ca sẽ tới đón ta? Chàng nói nhất định sẽ tới đón ta mà. Về tới An quốc, chàng sẽ cưới ta làm tân nương của chàng...

Vĩnh Dạ nghi hoặc nhưong mảy, tin mình được cải phong thành quận chúa đã lan ra khắp thiên hạ, Nguyệt Phách không nói với Tường Vi ư?

- Ta là Nguyệt ca ca, Tường Vi, muội quên rồi sao? - Nguyệt Phách nhẹ nhàng dỗ dành.

Biểu cảm của Tường Vi càng mơ màng:

- Nguyệt ca ca? Nguyệt ca ca biến mất rồi. Vĩnh Dạ ca ca, muội muốn ngủ, huynh ôm muội đi!

Nguyệt Phách thở dài, ôm lấy Tường Vi.

Tường Vi ôm chặt cổ chàng, lẩm bẩm:

- Vĩnh Dạ ca ca, huynh đừng rời xa muội. Một mình muội ở trong căn nhà đó đáng sợ lắm, chân muội không đi được nữa, huynh đừng bỏ mặc muội, Vĩnh Dạ ca ca...

Vĩnh Dạ càng nghe càng thấy hồ đồ, Tường Vi nói năng chẳng có trật tự gì cả. Đầu óc nàng bỗng dưng chấn động, chân của nàng ấy! Chân của Tường Vi làm sao?

- Ta không rời xa muội, ta bế muội về phòng ngủ. - Nguyệt Phách đứng lên, Vĩnh Dạ nhìn thấy rõ đôi chân Tường Vi bất động, bám lấy cổ Nguyệt Phách mặc cho chàng ôm.

Nàng cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, một giọt nước mắt lăn xuống. Xảy ra chuyện gì mà thành ra thế này?

Vĩnh Dạ âm thầm nhìn ngọn đèn tắt ngúm.

Quận chúa của phủ Tĩnh An Hầu, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, được nâng niu như bảo bối trong tay... Một cơn gió thổi qua, giọt nước mắt khô dần.

Nàng dò dẫm quay đầu, nhìn Bình thúc chăm chú, khàn giọng nói:

- Nếu bây giờ tôi qua đó gặp họ thì sao?

- Đại công tử nói, nếu ngài có hành động gì bất thường thì họ chỉ có chết. - Bình thúc bình tĩnh nói, thần sắc hơi thay đổi, dường như do dự điều gì đó.

- Quay về đi! - Vĩnh Dạ thở dài, đột nhiên phi đao dờn tay, người đã lùi nhanh về phía sau, như một con chim lùi lại ba trượng.

Nàng biến mất thì Nguyệt Phách và Tường Vi mới không còn nguy hiểm, nếu không mọi người sẽ càng liên lụy tới nhau, chẳng ai chạy thoát được. Nhân lúc Du Li Cốc và An gia còn chưa ép mình phải uống độc vật gì, Vĩnh Dạ buộc phải thoát.

Suy nghĩ của nàng lập tức thay đổi, bởi vì nàng nghĩ tới một người - Mặc Ngọc!

Ở chùa Khai Bảo của An quốc, người Du Li Cốc muốn giết không phải là Đoan Vương, mục tiêu là nàng. Ánh mắt Mặc Ngọc nhìn nàng chất chứa thù hận và đố kỵ, như thể nàng đã cướp mất thứ hân vô cùng yêu quý, lại như thể nàng đã hủy hoại mất bảo bối của hắn. Mà Lý Ngôn Niên lại từng tiết lộ thân phận của Mặc Ngọc trong sơn cốc rất cao. Với độ tuổi của Mặc Ngọc, thân thủ vẫn chưa bằng Lý Ngôn Niên, dựa vào đâu mà hắn có thân phận cao như thế?

Vĩnh Dạ chỉ xác định được một chuyện, mục tiêu của Du Li Cốc là mình. Nguyệt Phách và Tường Vi chỉ là quân cờ họ dùng để khắc chế mình.

Nàng dốc hết toàn lực, thuận theo cơn gió nhẹ nhàng xuyên qua bóng đêm, nàng cảm thấy Bình thúc đẩy một chương tới, nhưng vì cự ly quá xa nên chương phong vũ vào lưng nàng không có cảm giác gì, sau đó bỏ lại ông ta.

Phong tỏa một ngõ thì đã là gì, chỉ cần tìm được Phong Dương Hề, tìm được Thái tử Yến, với võ công của Phong Dương Hề và quyền thế của Thái tử Yến, muốn phá hủy ngõ này cũng không phải là khó.

Nàng không biết nơi dừng chân của Phong Dương Hề, nàng chỉ có thể lao về phía hoàng cung. Nàng không có lựa chọn khác, chỉ đành tìm Thái tử Yến. Chỉ có quyền thế của chàng mới có thể giúp Nguyệt Phách và Tường Vi bình an thoát hiểm. Vĩnh Dạ không thể nghĩ tới quá nhiều điều, cho dù ngay bây giờ bảo nàng cưới Thái tử Yến, nàng cũng đồng ý.

Nàng bay đi trong bóng đêm, trong lòng điên cuồng gọi tên Phong Dương Hề. Chẳng phải hắn nói hắn luôn ở bên cạnh nàng sao? Người đâu? Hắn ở đâu?

Con phố dài trong màn đêm dần dần dâng lên một lớp mây mù.

Hoàng cung đang ở ngay trước mặt, Vĩnh Dạ càng thêm cảnh giác. Một đầu con phố dần dần xuất hiện bày, tám thanh y nhân che mặt.

- Tinh Hồn.

Cái tên ấy lập tức xuyên thẳng vào trái tim Vĩnh Dạ, nàng lặng lẽ đứng nhìn, sau lưng cũng có người.

- Các người tính toán rất chuẩn, còn biết ta đi đường nào.

- Cốc chủ đã tính toán rằng người sẽ đi đường này. Người định đánh một trận rồi chịu thôi, hay là từ bỏ đối kháng, chủ động theo bọn ta đi?

- Đương nhiên là ta... - Phi đao của Vĩnh Dạ đã rời tay, ném về kẻ đứng sau lưng, còn mình rút tỳ đao ra, lao về phía trước như một mũi tên.

Nóc nhà hai bên cũng có người nhảy xuống, ngọn roi dài như con rắn liếm vào mắt cá chân nàng.

Vĩnh Dạ lẳng không lật người né tránh, bàn tay túm lấy ngọn roi, người kia lập tức bị kéo ra ngoài, nhân cơ hội đó mượn lực búng mạnh, thân thể đã bay xa ba trượng.

Trước mặt lướt qua một bóng người, một chưởng mang theo nội lực hùng hậu ập tới, nàng nghiêng người, chưởng vỗ lên vai, đau tới mức khiến tay nàng run rẩy, suýt thì cầm đao không vững, tay trái vẫn vung phi đao. Người đó vẫn còn không dám tin khi đưa tay bật yết hầu, há hốc miệng định hét lên mà không hét được, mồ hôi đầm đìa trên trán, ngã rầm xuống.

Vĩnh Dạ cười lạnh, ám khí trên người phóng ra không tiếng, mười bóng đen ấy vẫn bao vây, tiêu hao thể lực của nàng, hình như định bắt sống.

Nàng thở hắt hắt, hét lên:

- Không đánh nữa, ta hết ám khí rồi.

- Người thông minh đấy! – Thanh y nhân giằng cột lại gần.

Vĩnh Dạ đứng yên bất động, tính toán bộ pháp, đột nhiên lao tới. Nàng không còn ám khí, tỳ đao như hình với bóng, bèn sử dụng đòn công kích của kiếp trước, thấy trước mặt đã trống một chỗ, bèn dùng khinh công để thoát. Hai thanh kiếm chênh chếch lao tới, kiếm pháp vô cùng độc ác, nhanh chóng bổ sung vào vòng vây.

Vĩnh Dạ ngượng lòng, ngẩng đầu nhìn trăng, cười cười, rồi cũng đến một ngày không đánh lại cũng chẳng chạy thoát được.

- Người đã bị thương rồi, còn đánh tiếp thì chỉ kiệt sức thôi, không trốn được đâu. – Một người lạnh nhạt nói.

Vĩnh Dạ thở dốc, thanh y nhân đang siết chặt vòng vây. Sở trường đặc biệt của nàng là khinh công và ám khí, nàng biết họ nói không sai. Bụng chân nàng đã phát run, ám khí đã dùng hết, gan bàn tay đang chảy máu tươi, tỳ đao keng một tiếng rơi xuống đất.

Nàng nhìn bóng người càng lúc càng lại gần, đưa tay rút cây trâm cài tóc, đặt ngang cổ họng:

- Còn lại gần một bước, ta sẽ tự vẫn.

Thanh y nhân khựng lại.

- Tránh ra! – Nàng quát, loạng choạng lùi về sau. Nàng đang đánh cược, cược Du Li Cốc không lấy mạng mình. Ai ngờ mới lùi được mấy bước, ngọn roi đột nhiên quét ngang, chân Vĩnh Dạ mềm nhũn, ngã xuống đất, cây trâm ngọc trong tay văng đi xa.

- Muốn chết cũng không chết được đâu. – Thanh y nhân lạnh lùng nói, ngọn roi lại quát ra định quán lấy người Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ nhắm mắt, nàng đã không còn sức lực. Vậy mà không cảm thấy bị tấn công, nàng kinh ngạc mở mắt ra, ngọn roi quát về phía nàng đã đứt thành mấy đoạn. Phong Dương Hề chặn trước mặt nàng, thanh trường kiếm chỉ vào thanh y nhân:

- Không sợ chết thì lên hết đây. Tốt nhất là cùng lên, Phong mỗ không muốn phải tiêu diệt từng người.

Ánh trăng chiếu lên thanh kiếm của hắn, lóe lên tia sáng lạnh lẽo. Gương mặt ấy mang chút gì như giằng cột, mỉa mai, nhân thần sắc bén như dao.

- Sao hả, chỉ dám ra tay trong bóng tối, không dám so chiêu với Phong mỗ ư?

Thanh y nhân bao vây hắn, đột nhiên nhất tề ra tay. Phong Dương Hề bước lên một bước, lưỡi kiếm lóe hàn quang. Ba thanh y nhân lao lên trước đối đầu với lưỡi kiếm, chỉ cảm thấy bàn tay lạnh buốt, hoảng sợ nhìn, bàn tay cầm kiếm đã bị chém đứt rơi xuống đất. Làn sương mù trên con phố càng dày hơn, loáng thoáng ngửi thấy một mùi thơm, Phong Dương Hề biến sắc, ôm Vĩnh Dạ bỏ đi, như một con hắc ưng nhân lúc các thanh y nhân còn ngỡ ngàng, lao vút ra ngoài.

Một tiếng thở dài vang lên:

- Các người không phải đối thủ của hắn đâu. Rút đi!

- Vâng!

Thanh y nhân cung kính đáp, đưa người bị thương rời đi.

Ánh trăng một lần nữa bao phủ con phố, như thể mọi việc chưa từng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Một cái tát, một nụ hôn

Nàng bị hôn ư? Nguyệt Phách chỉ hôn lên má nàng, vì sao nàng lại bị hôn? Nàng vô thức vung tay tát mạnh lên mặt Phong Dương Hề.

Tựa vào người Phong Dương Hề, Vĩnh Dạ nhắm mắt mặc hân bế mình đi. Nàng quá mệt mỏi, mệt tới mức chẳng buồn suy nghĩ. Bất luận Phong Dương Hề đưa nàng tới đâu, có lẽ đều an toàn.

Bàn tay hân giữ chắc thắt lưng nàng, khiến Vĩnh Dạ cảm thấy an tâm. Nàng mở mắt, nhìn thấy ánh mắt cương nghị của Phong Dương Hề, hàng lông mày rậm, lòng bỗng nguội lạnh, hân biết nàng là Tinh Hồn... Vĩnh Dạ chẳng buồn nghĩ ngợi nữa, sinh tử do số, nàng rất ghét cảm giác lần nào cũng căng thẳng, hồi hộp khi đứng trước mặt Phong Dương Hề.

Nếu mình chết rồi, hân có đi cứu Tường Vi và Nguyệt Phách không? Dù sao hân là đại hiệp, coi cái ác như kẻ thù, là một đại hiệp đối đầu với Du Li Cốc.

Lạc Nhật Hồ dưới ánh trăng bàng bạc con sông, Phong Dương Hề đưa Vĩnh Dạ tới trúc lâu của hân.

Vĩnh Dạ nằm trong lòng hân với gương mặt nhợt nhạt, hàng mi dài run rẩy. Hân nhìn nàng thương xót, trong lòng mâu thuẫn dị thường. Thận trọng đặt nàng lên giường, hân đưa tay ra bắt mạch nàng.

Vĩnh Dạ giật mình mở mắt ra, chạm phải ánh mắt cau lại vì lo âu của Phong Dương Hề. Nàng nhẹ nhàng rút tay lại:

- Tôi không sao... huynh nói dối, huynh không ở cạnh tôi.

- Cô hi vọng ta luôn ở cạnh cô sao? – Phong Dương Hề lạnh lẽo hỏi.

Vĩnh Dạ muốn gạt đầu, từ khi hân nói hân luôn cạnh nàng, nàng cảm thấy rất an toàn, chưa từng lo lắng rằng người của Du Li Cốc sẽ tìm được mình. Nhưng nàng lại dừng lại, cười nhạt:

- Là huynh nói thế, tôi chỉ hỏi lại mà thôi.

- Ta mới từ chỗ Đông cung của Thái tử ra. – Không chờ được câu trả lời mà mình muốn, Phong Dương Hề hơi thất vọng, hân đưa tay ra xoa nơi vai bị trúng chưởng của Vĩnh Dạ, hỏi. – Vai cô bị trúng một chưởng, có sao không?

Về mặt lo âu ấy khiến Vĩnh Dạ thấy không thoải mái, lần nào gặp Phong Dương Hề cũng là hân cứu nàng. Nhưng nàng lại sợ hân sẽ giết mình, tới nay cũng không ngoại lệ. Nàng lạnh lùng:

- Lần trước đóng giả Tiểu Ma Tử bị huynh nhận ra, đóng giả tiểu tử mặt đen huynh cũng nhận ra. Nhân lực tốt như thế, có lẽ chuyện gì cũng đã nhìn thấy.

Nàng chậm chậm xòe tay ra, lòng bàn tay có một ngọn phi đao.

Dài một thốn, rộng nửa phân, hai mặt đều vậy máu, được làm bằng bạc nguyên chất, ngân quang lấp lánh.

Nàng nói từng tiếng:

- Huynh nhìn cho rõ, đây là đao của tôi. Sát thủ cho dù thế nào cũng phải giữ lại ngọn ám khí cuối cùng trên người. Tiểu Lý Phi Đao, bách phát bách trúng. Tôi chính là thích khách Tinh Hồn mà huynh cần tìm, huynh luôn muốn giết tôi. Người huynh luôn cứu chính là người huynh muốn giết nhất, chuyện này thật là mỉa mai.

Phong Dương Hề nhìn Vĩnh Dạ chăm chú, Vĩnh Dạ cố gắng tìm kiếm điều gì đó từ mắt hân, nhưng đôi mắt còn đen thẫm hơn cả bóng đêm ấy chỉ soi lên hình bóng của nàng. Nàng hít sâu một hơi, quay đầu đi nơi khác.

Phong Dương Hề giữ lấy cằm rồi xoay mặt nàng lại, khóa chặt ánh mắt nàng, mỉm cười:

- Ta tưởng rằng cô sẽ không có lúc nào nhìn thẳng vào mắt ta mà không nói dối.

Dừng khí trong lòng Vĩnh Dạ đột nhiên bị kích thích, đẩy tay hấn, lạnh lùng nói:

- Nhìn ngọn phi đao là huynh phải hiểu, tôi lấy lý do không biết võ công để mời huynh làm bảo tiêu hộ tống tôi đi Trần quốc vốn dĩ không phải là tốt đẹp gì. Tôi muốn mượn tay Dịch Trung Thiên trừ khử huynh, để sau này huynh không giết tôi. Ở dịch quán Trần quốc, người phóng một ngọn phi đao vào lưng huynh cũng là tôi, nếu không thì huynh đã không bị trúng tên.

Phong Dương Hề nhìn nàng không chớp mắt, đợi sau khi Vĩnh Dạ nói một hơi rồi trừng mắt nhìn hấn, hấn mới bình thản nói:

- Vẫn may, khí huyết đầy đủ, không có trở ngại gì, ngủ một giấc đi.

Dứt lời liền đứng lên đi ra ngoài.

Thái độ lạnh tránh của hấn khiến Vĩnh Dạ phẫn nộ:

- Sao huynh không giết tôi? Huynh quên ông Vương bán mì ở cổng ngõ ở An quốc rồi sao? Ông ta chỉ là một lão nhân vô tội! Huynh quên vụ thích sát Binh bộ thượng thư ở Kinh Đô rồi sao, huynh còn bị tôi hạ độc? Huynh quên ở dịch quán nước Trần, ai cho huynh một đao sau lưng rồi sao, để huynh bị trúng tên của Dịch Trung Thiên, suýt chút nữa thì bị bắt? Huynh còn luôn miệng nói là muốn giết tôi? Vì sao bây giờ không giết? Muốn giữ tôi lại vì còn tác dụng gì sao?

Phong Dương Hề lao vào như một cơn gió, vung tay cho Vĩnh Dạ một bạt tai:

- Đây là đánh thay cho những người vô tội đã bị cô giết chết.

Căn phòng bỗng dưng im lặng tới nỗi một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào.

Vĩnh Dạ thấy lòng mình chua xót, nàng không biết vì sao lại cảm thấy tủi thân, buồn bã như thế. Từ nhỏ ở Du Li Cốc, nàng luyện công cực khổ cũng chưa từng thấy tủi thân; ở Đoan Vương phủ được nâng niu như viên minh châu, chưa từng phải nghe nửa câu nói nặng; ở Trần quốc biết mọi người giằng bầy mình, nàng cũng không tủi thân; Nguyệt Phách chưa bao giờ trách cứ nàng một câu; Lý Ngôn Niên từng tát nàng, nàng vẫn mỉm cười. Phong Dương Hề đánh không sai, hấn không giết nàng đã là khoan dung lắm rồi, nhưng nàng lại cảm thấy tim mình đau nhói. Viên mắt chua xót ngập nước, nàng cúi đầu xuống, nhìn giọt lệ rơi lên mặt đất, như giọt nước rơi xuống dầu, lập tức bắn ra.

Vĩnh Dạ bước xuống giường, cúi đầu đi tới cạnh Phong Dương Hề, kim nén cảm giác muốn khóc, khàn giọng nói:

- Tôi không nợ gì huynh nữa.

Nàng đi từng bước ra ngoài, cây cầu treo vron mình vào bóng tối, Vĩnh Dạ cảm thấy mình đang từng bước đi vào bóng đêm vô bờ, từ nay về sau không bao giờ còn nhìn thấy ánh sáng nữa.

Sau trận ác chiến, mỗi bước chân đều trở nên run rẩy, vai trúng một chưởng, tay phải gần như không nhấc lên được. Gò má vẫn còn đau rát, có lẽ đã sưng lên. Nàng phải rời đi, nàng còn phải tới Hoàng cung, đi tìm Thái tử Yến. Nguyệt Phách và Tường Vi còn bị nhốt trong ngõ nhỏ, nàng không thể ở lại, càng không thể ngã xuống.

Phong Dương Hề đứng trong phòng sững sờ giây lát rồi mới hoàn hồn lại, hấn đang làm gì thế này? Hấn giơ tay lên, những ngón tay khe khẽ run rẩy. Hấn cau mày, lao ra ngoài.

Trên cây cầu trúc dưới ánh trăng nhợt nhạt, chỉ có cái bóng đơn côi loạng choạng của Vĩnh Dạ, cô đơn như tinh tú trên bầu trời đêm lạnh lẽo. Cảm giác đau nhói, chua xót dâng ngập trong lòng Phong Dương Hề, hấn thở dài một tiếng rồi đuổi theo.

- Thay đổi chủ ý rồi ư? – Đôi mắt còn sáng hơn cả những vì sao trong đêm tối của Vĩnh Dạ lóe lên về phía mai.

- Theo ta về. - Lời ra tới miệng rồi còn thay đổi, Phong Dương Hề chỉ đành cười khổ.

Vĩnh Dạ chẳng nói lời nào, quay người đi theo hấn.

- Sao ngoan ngoan thế?

Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên, bình tĩnh mỉm cười:

- Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Chẳng lẽ tôi còn phải đánh nhau với huynh? Hoặc là giả bộ chống cự để huynh vác về?

Phong Dương Hề khựng lại, theo Vĩnh Dạ quay về. Lặng lẽ đi một đoạn, đột nhiên hấn nói:

- Vì sao cô bình tĩnh vậy? Hận ta lắm sao?

- Tôi chỉ là... thấy thương cho bản thân. – Vĩnh Dạ lắc đầu, kiên trì đi tiếp từng bước.

Phong Dương Hề ngẩng đầu nhìn trời, hít sâu một hơi, cảm giác chua xót xuyên thẳng vào xương cốt, khó chịu nắm chặt tay. Hắn thấy nàng đi rất chậm, chân run rẩy, bất giác đưa tay ra rồi lại rút về. Bỗng dưng hắn thấy sợ, sợ nàng hận hắn, đẩy tay hắn ra. Hắn lặng lẽ nhìn nàng, như thể người đang phải khó nhọc bước đi kia là chính mình.

Quay lại căn phòng, Vĩnh Dạ cố đứng thẳng:

- Nói đi, muốn tôi làm gì?

- Rửa lớp dịch dung đi.

Vĩnh Dạ đổ một ít bột thuốc vào cái chậu, rửa lớp dịch dung trên mặt. Dưới ánh đèn vàng ấm áp, không nhận ra sắc mặt của nàng, nhưng có thể nhìn rõ một bên gò má hơi sưng lên.

Phong Dương Hề móc một cái bình sứ trong ngực ra, đổ một viên thuốc định xoa lên mặt nàng.

Vĩnh Dạ đoạt lấy cái bình:

- Nam nữ thọ thọ bất thân.

- Khi ta ôm cô về sao cô không nói thế? – Phong Dương Hề như thể nghe thấy câu chuyện nực cười nhất thiên hạ.

- Tôi đánh nhau mất sức, nhân tiện thỏa mãn tâm tư thương hoa tiếc ngọc của huynh thôi.

Phong Dương Hề quay đầu bỏ đi, viên thuốc ở ngón tay chui vào lòng bàn tay, trơn trượt thật khó chịu.

Vĩnh Dạ xoa mặt, cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Nàng cẩn thận kéo áo xuống, vai phải sưng tím lên, nàng bôi thuốc. Thử cử động tay phải, vẫn được, chưa bị thương vào xương cốt. Nàng thờ dãi ngã ra giường, hậu quả của việc mất sức mà vẫn cố gắng gượng là hai chân giờ run rẩy không nghe theo sự điều khiển. Ngày mai, nếu không cần phải lo lắng gì được ngủ một giấc đã đời thì sướng biết mấy.

Vậy mà đã mệt lắm rồi, người nằm trên giường mà đầu óc vẫn không ngừng hoạt động. Rõ ràng thần kinh đã căng cứng tới cực điểm nhưng vẫn không nghe thấy tiếng đứt phứt phứt.

Cuộc sống trong sơn cốc cùng Nguyệt Phách thoáng như một giấc mộng, một giấc mộng xa vời. Nàng biết rõ rồi đi rồi sẽ không quay lại được nữa, vậy mà vẫn mong được có thêm lần nữa, cuộc sống bình an ở Bình An y quán dưới ánh nắng hè đã một đi không trở lại. Sự bảo vệ của Nguyệt Phách từ nhỏ, sự dịu dàng mà chàng dành cho nàng khiến nàng tham luyến, ngay cả việc nắm tay chàng đi dưới ánh nắng, cất tiếng cười to mà nàng cũng không dám, nhưng nàng vẫn thích.

Nguyệt Phách, Tường Vi... lần lượt xuất hiện trong đầu nàng, trái tim Vĩnh Dạ khó chịu như bị kim đâm. Nàng mở mắt, trong bóng tối vẫn nhìn thấy rõ ràng. Những món gia cụ đơn giản mà dễ chịu, trên tường còn treo một cây đàn. Phong Dương Hề cũng biết chơi đàn?

Nàng mở mắt nhìn đêm đen, cho tới khi mặt trời ló ra khỏi mặt hồ, ánh sáng trong căn phòng chuyển dần từ màu lam xám nhàn nhạt sang màu vàng cam ấm áp.

Phong Dương Hề thích ánh sáng, thế nên hắn mới dựng tòa trúc lâu này trên mặt hồ.

Vĩnh Dạ nhắm mắt, ánh sáng quá chói mắt, nàng chỉ thích hợp với đêm dài hắc ám.

Dần dần, ánh nắng gần như đã thiêu đốt cả tòa trúc lâu, Vĩnh Dạ kéo một chiếc chăn mỏng định che bớt ánh sáng, tay nàng lại run rẩy, không sao dựng sức được. Nàng khó nhọc trở mình, lồng ngực ấm áp khó chịu, há miệng nôn ra một ngụm máu. Nàng nhớ tới một chương của Bình thúc tấn công vào lưng tối qua, nàng còn tưởng là không sao.

Nàng nằm bò trên giường, mệt mỏi nghĩ tới Nguyệt Phách và Tường Vi. Nàng há miệng gọi Phong Dương Hề, mà ba tiếng ấy thốt ra khỏi miệng nhẹ như một hơi thở. Nàng vận hết sức ném ngọn phi đao trong tay ra, ngọn đao rơi vào cái chậu đồng, kêu keng một tiếng.

Giường như vừa mới nghe thấy tiếng động, cánh cửa đã cọt két bị đẩy ra. Con gió buổi sáng tháng Bảy mang theo chút hơi lạnh tràn vào, Phong Dương Hề giật nảy mình, lại gần đỡ Vĩnh Dạ, thấy nàng mỉm cười rồi ngất đi.

Tối qua vẫn bình thường vô sự, sao hôm nay lại thành ra thế này? Phong Dương Hề nhớ Vĩnh Dạ bị thương trên vai, bèn thận trọng kéo cổ áo nàng ra, thấy vết sưng đã tan dần, chỉ còn lại vết bầm xanh. Hắn cau mày, đặt tay lên mạch nàng, cảm giác hơi thở rối loạn, mạch tượng yếu ớt, bất giác giật mình.

Gọi liên tiếp mấy tiếng mà không thấy Vĩnh Dạ phản ứng, hắn không chút do dự, đưa tay cởi y phục nàng. Trên cổ Vĩnh Dạ rơi ra một tấm mộc bài, trên đó là ba chữ “Phong Dương Hề” viết như rồng bay phượng múa.

Phong Dương Hề ngẩn người, tay nắm chặt mộc bài, nhớ lại tình cảnh khi Vĩnh Dạ tới nhờ mình làm bảo tiêu. Hình ảnh nàng vừa rụt rè, vừa ngây thơ, vừa trong sáng như một lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim ngàn năm không tan chảy của hắn, đi tới nơi yếu mềm nhất trong đáy tim. Là hắn đeo tấm mộc

bài lên cổ nàng, hấn nói nàng có thể dùng tám mộc bài ấy để xin hấn làm một việc. Nàng vẫn luôn luôn đeo nó, là vì muốn có ngày nếu hấn định giết nàng thì mang ra bảo vệ tính mạng sao? Hay là muốn dùng nó để lợi dụng hấn lần nữa? Vậy mà nàng vẫn đeo nó, chưa hề gỡ ra.

- Ta không quan tâm vì sao cô vẫn đeo nó... - Hấn nhắm mắt, trong lồng ngực dâng lên một niềm vui, một cảm giác khiến hấn muốn phát điên. Phong Dương Hề nhìn Vĩnh Dạ, ngón tay run rẩy, khóe miệng mấp máy, mang theo nụ cười, cảm thấy dường như chẳng có gì là không thể.

Hấn nhanh nhẹn cởi y phục của Vĩnh Dạ, ngay cả sợi vải bó ngực cũng cởi ra.

Bầu ngực Vĩnh Dạ đẹp như một chú bò câu, làn da quanh năm không gặp nắng trắng trẻo, mịn màng.

- Thương ở đâu nhỉ? – Phong Dương Hề lăm bằm, coi như không nhìn thấy thân thể đẹp tuyệt trần của nàng. Hấn cau mày lật người nàng lại, thấy ở lưng có một chữ nhỏ ẩn đã sưng lên, sờ lên đó mà nóng bỏng như sờ vào sắt nung.

Phong Dương Hề biết chắc chắn Vĩnh Dạ đã bị cao thủ đã thương, hít sâu một hơi, dùng nội lực để điều tiết nội tức cho nàng. Suốt nửa canh giờ, hấn nghe thấy Vĩnh Dạ “ư” một tiếng mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc y phục lại cho nàng, hấn liếc nhìn tám mộc bài, rồi lại nhẹ nhàng nhét vào.

Ngón tay lướt nhẹ qua những vết ngón tay còn hằn trên má nàng, Phong Dương Hề hồi hận vô cùng. Vì sao hấn lại hung dữ với nàng như thế? Biết rõ rằng nàng không cố tình giết những người đó, biết rõ rằng không thể trách nàng mà sao hấn vẫn bị nàng kích cho nổi giận?

Phong Dương Hề thở dài. Nhớ tới Nguyệt Phách mà Vĩnh Dạ một lòng nhung nhớ, trong mắt lại lóe lên chút mỉa mai, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Trong bóng tối vô biên, Vĩnh Dạ dường như đã quay lại dòng sông trên đường đầu thai. Sóng nước lạnh lẽo khiến nàng nổi bật bệnh. Hình như nàng vừa uống một ngụm nước sông, đắng ngắt buồn nôn, vừa há miệng ra lại thấy một ngụm nước đắng nữa đổ vào.

Làm ma mà cũng khổ thế sao! Bị bọn tiểu quý bài xích, bị quý sai trút giận. Trước mắt nàng tựa như lại xuất hiện Bì Ngạn Hoa đỏ rực, từng vạt trái dài như dòng sông máu đang chảy xiết.

Bỗngưng từ giữa dải hoa xuất hiện một vệt màu trắng, Nguyệt Phách toàn thân đầy máu nằm giữa đám hoa nhìn nàng.

Mắt chàng vẫn dịu dàng như thế, nhưng chất chứa vô hạn bi thương!

Vĩnh Dạ cố bơi vào bờ, vậy mà chỉ cảm thấy người mình nhẹ bẫng, không sao dùng sức được.

Nàng há miệng hét to, nhưng miệng vừa há ra, từng ngụm nước đắng ngắt ấy lại bị đổ vào. Toàn bộ âm thanh của nàng bị nước sông nhấn chìm, giương mắt lên nhìn Nguyệt Phách bắt lực nhìn nàng.

Vĩnh Dạ vẫn hét trong tuyệt vọng, bắt lực nuốt xuống những ngụm nước sông bị đổ vào miệng, bắt lực nhìn Nguyệt Phách càng ngày càng xa mà rơi nước mắt.

Hình như nàng nổi trên mặt sông, không có bờ, không có ánh sáng, không có ý thức.

Một đôi tay ấm áp lướt qua mặt nàng, nàng cảm nhận được cả sự thô ráp của đôi tay ấy.

- Tỉnh rồi hả?

Giọng nói như từ chân trời xa xăm vọng lại, Vĩnh Dạ ngơ ngác lắng nghe, vô thức “ừm” một tiếng, rồi lại ngủ thiếp đi.

Vĩnh Dạ ngủ suốt ba ngày. Theo lý mà nói, nàng chỉ ngủ một đêm là sẽ tỉnh. Sức khỏe nàng hồi phục khá nhanh, điều này có liên quan tới nguồn nội lực thuần khiết và kỳ quái trong cơ thể nàng. Nguồn nội lực này không hề lộ ra ngoài, chẳng trách ban đầu hấn không nhận ra là nàng biết võ công.

Phong Dương Hề đứng ở đầu giường nhìn nàng, khi hôn mê, nàng gọi tên Nguyệt Phách. Hấn nhớ tới người mặc y phục trắng như ánh trăng với vẻ mặt thần nhiên tự tại ấy. Lý Thiên Hựu một lòng muốn giết Nguyệt Phách cũng chỉ vì nàng thích người đó sao?

Nàng và Nguyệt Phách là thanh mai trúc mã, nàng tới Thánh Kinh rồi bỏ trốn cũng là vì chàng, trong lòng Vĩnh Dạ chỉ có Nguyệt Phách.

Hấn nhớ lại khi đứng từ xa nhìn nàng và Nguyệt Phách sống trong một viện tử sơ sài, thô lậu, nhớ lại mỗi khi ra ngoài, trên mặt nàng luôn là nụ cười bùng sáng, bước chân nhẹ nhàng, khóe miệng lại thấy đắng chát.

Ánh nắng chiếu vào, gương mặt Vĩnh Dạ nhợt nhạt, yếu ớt.

Ánh mắt Phong Dương Hề đầy phức tạp, nhìn nàng một lúc rồi quay người đi ra.

Khi Vĩnh Dạ tỉnh dậy thì mặt trời đã ngả về tây. Nàng chớp mắt, phát hiện ra thương thế đã khỏi quá nửa. Nàng nhớ tới Phong Dương Hề, là hấn đã dùng nội lực giúp nàng đã thông kinh mạch sao? Vết thương trên cánh tay cũng khỏi rồi.

Vĩnh Dạ nhìn xuống người mình, chỉ có bộ trung y[1], chiếc áo bào vải xanh lam, mảnh vải buộc ngực được gấp gọn gàng để bên gối, và cả ngón phi đao duy nhất còn sót lại. Hấn cởi y phục của nàng? Vĩnh Dạ vội vàng né tránh vấn đề này.

Nàng mặc y phục vào, sống lưng vẫn còn hơi đau, nàng không bó ngực. Dù sao Phong Dương Hề cũng biết nàng là nữ nhân.

Xuống giường đẩy cửa phòng, trước mặt là mặt hồ lấp lánh, nàng không thể không nheo mắt, vầng mặt trời đỏ rực đang lặn chỉ còn cách mặt hồ vài trượng. Trong không trung, ráng chiều vạn trượng, một đàn cò trắng bay ngang.

- Lạc Nhật Hồ! – Nàng thốt lên.

- Đờ hơn rồi hả? – Phong Dương Hề mang một bát thuốc vào. – Cô nói đúng rồi, đây là Lạc Nhật Hồ, đẹp nhất vào lúc mặt trời lặn.

- Cảm ơn! – Vĩnh Dạ nhận lấy bát thuốc, chỉ uống một ngụm đã nhổ ra. – Đáng quá! – Nàng nhớ lại thứ nước sông đắng nghét trong giấc mơ, hóa ra là đang uống thuốc.

Phong Dương Hề đang định khuyên nàng “thuốc đắng dã tật” thì thấy Vĩnh Dạ hít sâu một hơi rồi uống cạn bát thuốc. Nàng liếm môi, lưỡi vẫn còn vị đắng, Vĩnh Dạ cười giấu cợt:

- Ngụm đầu tiên chưa kịp chuẩn bị. Thuốc đắng dã tật, tôi không thể bệnh mãi được. Thích khách không có tư cách kêu đắng.

Lời của nàng khiến Phong Dương Hề rung động. Phải chịu bao nhiêu khó nhọc, nhẫn nại bao nhiêu gian nan mới nói ra được câu ấy?

Có lẽ nàng rất sợ chết, thế nên không sợ chịu khổ.

Ánh hoàng hôn chiếu lên mặt Vĩnh Dạ, gương mặt ấy còn đẹp hơn cảnh chiều tà.

Con gió buổi tối thổi tung bay mái tóc nàng, bộ y bào đơn giản không thể làm giảm đi vẻ đẹp của nàng.

Phong Dương Hề nhận ra sự thất thần của mình, thầm mắng một tiếng hồng nhan họa thủy. Hắn liếc nhìn mảnh vải quấn ngực được gấp gọn gàng trên đầu giường, thán nhiên nói dối:

- Cô ngủ suốt ba ngày, Thu Thủy son trang của Trần Thu Thủy ở cách đây không xa, ta tìm một tì nữ tới đây chăm sóc cô.

Vĩnh Dạ mỉm cười thoải mái. Bỗng dưng nhớ ra Phong Dương Hề nói nàng đã ngủ ba ngày, bất giác sốt ruột:

- Tôi ngủ ba ngày rồi?

- Ừm

- Tôi... - Nàng nhớ tới Nguyệt Phách và Tường Vi, vội vàng định đi.

- Người đi nhà trống. Chúng không ngốc thế đâu.

Ngực Vĩnh Dạ đau nhói, loạng choạng lùi về sau một bước.

Phong Dương Hề cau mày đỡ nàng:

- Cô còn chưa khỏe hẳn, phải tĩnh dưỡng vài ngày nữa.

Dáng vẻ của Tường Vi ủa vào trong tim, trong chớp mắt, nàng lại biến mất, và cả Nguyệt Phách. Trong lòng Vĩnh Dạ tràn đầy hối hận và tự trách, một luồng yếm khí từ trong ngực bốc lên, nàng lâm bầm:

- Nếu tôi ngoan ngoãn ở lại An gia, len lén gửi tin cho huynh thì có phải sẽ cứu được họ không? Bình thúc đó võ công rất cao, tôi sợ tôi quay về rồi sẽ không ra được nữa... - Vĩnh Dạ nộ khí công tâm, một ngụm máu tươi lại thổ ra.

Phong Dương Hề giật nảy mình, thấy hai mắt nàng đỏ quạch, nhãn thần mê mang thì gờ tay đánh ngất Vĩnh Dạ. Hắn thở dài, Bình thúc mà Vĩnh Dạ nói thực sự muốn lấy mạng nàng. Chẳng lẽ mình đoán sai?

Hắn bế Vĩnh Dạ vào phòng, lặng lẽ ngồi bên giường với nàng.

Nếu có thể, hắn không muốn để nàng bị kéo vào trận chiến này nữa. Nhưng không kéo nàng vào sao được? Không để nàng nhìn rõ thì sao nàng chịu tin? Nhưng như thế có quá tàn nhẫn với nàng không? Phong Dương Hề vô cùng mâu thuẫn. Ánh mắt hắn lướt qua cổ Vĩnh Dạ, ngờ ngàng nghĩ, nếu nàng đeo miếng mộc bài đó không phải vì muốn lợi dụng hắn thì sao?

Bất giác hắn cười khổ, hắn đã lựa chọn con đường khó khăn nhất để có được trái tim nàng sao?

Mặt trời đã lặn xuống hồ Lạc Nhật, ánh sáng trong tòa trúc lâu dần dần tối đi.

Phong Dương Hề gỡ cây đàn trên tường xuống, nhẹ nhàng gảy lên khúc “Thanh Bình Lạc”, tiếng đàn tao nhã, nghe như tiếng nước chảy róc rách, tràn đầy sự bình thản, an lành. Tiếng đàn ấy khiến tâm tư hắn bình tĩnh lại, cũng khiến khí tức rối loạn của Vĩnh Dạ yên ổn lại.

An gia là gia tộc giàu có nhất Tề quốc, sự sụp đổ của An gia ảnh hưởng tới tài lực của Tề Quốc.

Nếu là An gia mời Du Li Cốc ra tay bắt người Vĩnh Dạ quan tâm nhất để uy hiếp nàng, chẳng lẽ họ đã biết thân phận nàng nhanh vậy sao? An Bá Bình có một ngàn lá gan cũng không dám uy hiếp nàng làm tranh giả nếu biết nàng là Thái tử phi tương lai. Với tài lực của An gia, gây ra động tĩnh lớn như thế chỉ vì muốn có vài bức cổ họa đáng tiền thôi sao?

Ánh trăng chiếu sáng mặt hồ, tư duy của Phong Dương Hề như những sóng nước trên mặt hồ, lăn tăn, lấp lánh. Hắn cố gắng ghép từng sự việc nhỏ lại với nhau.

Hay là Du Li Cốc uy hiếp An gia? Vì sao Du Li Cốc lại bắt An Bá Bình giữ Vĩnh Dạ lại về tranh?

Du Li Cốc vốn đã lên kế hoạch hàng chục năm, định cướp hoàng quyền của An quốc, nhưng vào lúc cuối cùng lại thay đổi chủ ý. Từ khi Dụ Gia Đế của An quốc qua đời, Hựu Khánh Đế kế vị, Mẫu Đơn Viện mà Du Li Cốc đặt ở kinh thành các nước đã biến mất chỉ trong một đêm, gần như không có bất cứ hành động gì. Chỉ có ở Tề quốc là nhiều lần xuất hiện dấu vết.

Chỉ vì nàng là Tinh Hồn, là thích khách đã phản bội Du Li Cốc, thế nên mới muốn bắt nàng?

Ba ngày trước sau khi cứu Vĩnh Dạ, hắn đã tới ngõ đó, bên trong không một bóng người, cứ như thể chưa từng xảy ra chuyện gì. Trận thế chúng bày ra hình như chỉ là để Vĩnh Dạ nhìn thấy, biết Nguyệt Phách và Tường Vi đang ở trong tay chúng, khiến nàng không dám vọng động. Còn sau khi Vĩnh Dạ thoát được, thích khách của Du Li Cốc đã chờ nàng ở con đường tắt yếu mà nàng phải qua khi muốn tới Hoàng cung. Chúng có mục đích gì? Hắn cảm giác đó chỉ là vì muốn bắt được nàng, không muốn nàng và Mộ Dung Yến có bất kỳ liên lạc nào.

Hơi thở sau lưng dần trở nên bình thường. Phong Dương Hề ngừng mạch suy nghĩ, quay đầu:

- Cô tỉnh rồi à?

- Vết thương của tôi nặng lắm sao?

- Ừ, người làm cô bị thương là một cao thủ nội công, là người của Du Li Cốc.

- An Bá Bình nói Bình thúc là quân gia ở biệt uyển. Tôi biết ông ta võ công cao, sợ quay về biệt uyển rồi không thoát được nữa. – Vĩnh Dạ trầm ngâm, lồng ngực vẫn đau âm ỉ.

- Sốt ruột cũng vô ích, người đã biến mất rồi. Cô muốn tìm được họ thì trước tiên phải dưỡng thương cho khỏi. – Phong Dương Hề dịu giọng khuyên nhủ.

Hắn không thấp đèn, trong bóng tối, Vĩnh Dạ trầm mặc giây lát rồi nói:

- Được tôi sẽ dưỡng thương cho khỏi. Tôi nhất định sẽ tìm được họ.

Phong Dương Hề đi tới bên giường, đưa tay bắt mạch nàng, lát sau cười cười:

- Không sao nữa rồi, tĩnh dưỡng thêm vài ngày là khỏe. Phong cảnh ở đây rất đẹp, rất có lợi cho việc dưỡng bệnh,

- Vì sao huynh không giết tôi? Tôi là người huynh luôn muốn giết mà?

Vĩnh Dạ nhìn Phong Dương Hề không hiểu. Nhớ lại một cái tát của hắn, có lẽ hắn hận nàng lắm. Từ tám năm trước, lần đầu tiên nàng dùng phi đao giết ông Vương bán mì, Phong Dương Hề đã muốn tìm nàng, bắt nàng đền mạng.

- Không phải cô muốn làm, ta chỉ muốn giết kẻ đã bắt cô phải cầm phi đao thôi. Hắn ra lệnh cho rất nhiều người đi giết người, chỉ vì một sự ích kỷ của hắn.

Giọng Phong Dương Hề bỗng dưng trở nên lạnh lẽo, rồi cười khổ, nói:

- Là vì ta muốn tìm được Tinh Hồn để giết hắn, thế nên cô mới cho ta một đao sau lưng, hễ gặp ta là sợ hãi, nói dối, đúng không?

Hắn không giết nàng? Vĩnh Dạ thấy hơi khó chấp nhận sự thực này. Nàng khàn giọng:

- Tôi sợ huynh. Nhiều năm trước Du Li Cốc có ý bắt tôi giết ông già bán mì không hề quen biết là vì ngày nào huynh cũng tới đó ăn mì. Nếu tôi không nghe lời, họ sẽ nói cho huynh biết tôi là Tinh Hồn, mượn tay huynh để giết tôi. Nhiều năm lắm rồi, cứ nhìn thấy huynh là tôi nghĩ, có một ngày huynh sẽ giết tôi...

Nói rồi nàng rung mình. Phong Dương Hề lập tức cảm nhận thấy, gậy ông đập lưng ông, không khỏi thảm chửi mình ngốc. Thấy bộ dạng bất lực, yếu ớt của Vĩnh Dạ, trong lòng bỗng thấy thương xót. Hắn cười cười, dịu giọng:

- Sao tôi lại giết cô được? Đồ ngốc!

Giọng hần dịu dàng mà trầm ổn, dịu dàng tới mức khiến Vĩnh Dạ cảm thấy tủi thân. Nàng không biết vì sao mình lại tủi thân, nước mắt cứ thế lăn xuôi.

Bao nhiêu năm qua, nàng cứ gặp hần là như chuột gặp mèo; gặp hần là lông tóc toàn thân dựng đứng.

- Huynh cũng lừa tôi. Huynh nói huynh không qua lại với quyền quý, vậy mà huynh lại giúp Lý Thiên Hựu; huynh bảo tôi đi trả ngựa, vậy mà lại bán đứng tôi cho Mẫu Đơn Viện, để Lý Ngôn Niên hành hạ tôi... Tôi không tin huynh, huynh lừa tôi... - Nàng nhớ lại đáng về Phong Dương Hề tìm nàng trong biển lửa ở dịch quán Trần quốc, nàng lại không nỡ giết hần để diệt trừ hậu họa, thậm chí hần vào núi cứu nàng, nàng cũng từng muốn giết hần. Nàng thực sự rất sợ. Tâm lý sợ hãi gieo trong tim nàng từ nhỏ đã vượt qua tất cả. Trong suy nghĩ của nàng chỉ có một việc: Phong Dương Hề sẽ giết nàng, bởi vì nàng là thích khách Tinh Hồn.

Phong Dương Hề ngơ ngàng, trong lòng dấy lên nỗi ăn năn vô bờ. Đưa tay ôm nàng vào lòng, Vĩnh Dạ giật dữ đẩy hần ra, Phong Dương Hề vẫn ôm chặt nàng, tựa như lồng ngực hần là nơi an toàn nhất.

Vĩnh Dạ giằng co một hồi một mỏi, ủ rũ nói:

- Tôi sợ huynh, sợ tới mức không lúc nào không muốn giết huynh.

- Ta muốn giết cô thì đã không cứu cô rồi. - Phong Dương Hề thở dài.

Giọng hần như một ngọn núi cao đứng sừng sững, dần dần bình ổn lại tâm trạng của Vĩnh Dạ. Nàng nhắm mắt, hết lần này tới lần khác nói với bản thân, là thật, hần sẽ không giết mình, mình không cần phải sợ hần nữa.

Nỗi sợ hãi và cơn ác mộng nhiều năm lập tức biến mất, nàng cảm thấy tim mình thối lại, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ trong đêm, tỉnh giấc, hần vẫn là một đại hiệp chính nghĩa, vẫn muốn giết mình.

Đầu óc nàng rối bời, vì sao hần lại không giết nàng nữa? Vì sao hần lại cứu nàng? Vì sao hần lại đối với nàng tốt thế? Vì sao?

Vĩnh Dạ ngẩng đầu, đôi mắt Phong Dương Hề tỏa sáng trong bóng tối. Nàng bỗng dưng ý thức được rằng hần ở rất gần mình, gần tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của hần. Nàng ngượng ngùng lùi lại, Phong Dương Hề với tay kéo mạnh, hôn lên môi nàng. Hần không hề cho nàng cơ hội né tránh. Nụ hôn của hần bá đạo mà không mất đi sự dịu dàng, bao phủ lấy đôi môi nàng, nhẹ nhàng và tham lam.

Vĩnh Dạ đỏ mặt như một khúc gỗ. Nàng bị hôn ư? Nguyệt Phách chỉ hôn lên má nàng, vì sao nàng lại bị hần hôn? Nàng vô thức vung tay tát mạnh lên mặt Phong Dương Hề.

Sức nàng rất yếu, nhưng tiếng bạt tai lại rất kêu, trong sự tĩnh lặng của màn đêm, tựa một lưỡi dao xé rách tất cả những âm áp dịu dàng.

Vĩnh Dạ giật mình, ngượng ngịu nói:

- Làm nam nhân lâu rồi còn tưởng mình là nam thật, ha ha, hai nam nhân... thú vị ghê.

Nói đoạn cười khan hai tiếng, trong lòng vừa căng thẳng vừa hoang mang.

Vì sao khi Phong Dương Hề hôn, nàng lại không né tránh? Thậm chí nàng còn cảm thấy thoải mái, cảm giác mình như một viên ngọc đang được hần dịu dàng bảo vệ?

Lời của nàng khiến Phong Dương Hề ngơ ngàng, muốn nổi giận, thấy mặt Vĩnh Dạ cứ đảo tròn không dám nhìn thẳng thì lại buồn cười. Hần thoáng thả lỏng:

- Sao khi ta thấy cô ôm Nguyệt công tử lại không thấy buồn cười như hai nam nhân ôm nhau?

Vĩnh Dạ cười ha hả, đưa tay giữ vai hần lại, hào sảng nói:

- Mọi người đều là huynh đệ, rất... bình thường mà.

Phong Dương Hề chẳng cảm thấy bình thường chút nào, liếc nhìn nàng khoác tay lên vai mình, cố nén lửa giận. Hần bình tĩnh đứng lên:

- Cô phải nghỉ ngơi vài ngày cho khỏi hần, ta đi thăm dò chuyện của An gia và Du Li Cốc. Cô cứ ở đây đừng đi lung tung, ta sẽ mời ti nữ của Trần gia tới hầu hạ cô.

Hần mở cửa phòng, sao trời lấp lánh.

Phong Dương Hề đóng cửa, bay vọt xuống hồ. Hần thực sự cần dùng nước lạnh để bình tĩnh lại.

Vĩnh Dạ ngáy người ngồi trên giường, suốt cả một đêm.

Khi mặt trời một lần nữa chiếu sáng tòa trúc lầu, cuối cùng nàng mới mệt mỏi ngủ thiếp đi.

- Không nghĩ gì nữa, cứu được Nguyệt Phách và Tường Vi rồi tính. - Nàng nhắm mắt lại tự nhủ.

Chú thích: [1] Y phục ngày xưa thường có nhiều lớp, trung y là lớp áo mặc ở giữa.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bí mật của chiếu trúc

Vĩnh Dạ lặng lẽ nói:

- Cái gai trong tim có lấy ra được không?
- Chỉ cần nàng có, ta sẽ lấy hết chúng ra. – Cuối cùng Phong Dương Hề không kìm được, đưa tay ôm nàng vào lòng, kiên định nói.
- Ta tuyệt đối không để một mình nàng phải đối mặt đau.

Tiếng cửa cọt kẹt mở ra, Vĩnh Dạ không mở mắt.

Cánh cửa một lần nữa được đóng lại.

Vài lần như thế, nàng neho mắt mở ra he hé. Ánh mắt chạm phải một chiếc váy màu xanh, Vĩnh Dạ an tâm tỉnh giấc.

- Tiểu thư tỉnh rồi à? Đã sang giờ Mùi rồi! Tôi là Minh Lam, ở son trang của Trần lão gia. Lão gia bảo tôi tới đây hầu hạ cô. – Giọng nói rất ngọt ngào, nghe như rượu nếp, ngọt mà không ngấy, cảm thấy rất dễ chịu.

Vĩnh Dạ mở to mắt, nhìn Minh Lam bê bát thuốc đi tới trước giường.

Trông Minh Lam cũng rất ngọt ngào, khi nói, khóe miệng có hai lúm đồng tiền vừa sau vừa tròn. Mái tóc dài buông xõa bờ vai, một viên đá quý màu xanh lam thả trên vầng trán mịn màng, trắng trẻo.

Vĩnh Dạ vừa nhìn thấy đã thích, lập tức cảm thấy Minh Lam rất phù hợp với sở thích của nàng. Nàng cười nói:

- Lão gia nhà cô thích mỹ nhân, đặt tên các nàng đều theo màu sắc. Cô thích màu lam nên tên là Minh Lam. Món trang sức trên trán kia là do lão gia tặng. Chắc chắn ông ta sẽ nói, chỉ có Minh Lam mới xứng với viên bảo thạch màu lam này thôi.

Minh Lam há hốc miệng.

Đưa thuốc cho ta, coi chừng đổ ra ngoài! – Vĩnh Dạ buồn cười nhìn Minh Lam còn đang run rẩy.

- Ôi tiểu thư, lão gia cũng quen cô ư, ông ấy nói với cô rồi à? – Đôi mắt mở lớn của Minh Lam không phải hai màu đen trắng, mà trong đôi mắt hai màu đen trắng ấy còn ánh lên sắc lam nhàn nhạt.

Vĩnh Dạ uống một hơi hết bát thuốc, lau miệng nói:

- Cô mặc một cái váy xanh lam, áo màu nâu sẫm. Lão gia nhà cô là cao thủ dùng màu, đương nhiên ông ấy biết cách phối. Cô lại tên Minh Lam, kết hợp với viên lam bảo thạch là nghĩ ra thôi.

Minh Lam mím môi cười, hai lúm đồng tiền vừa sâu vừa ngọt, gương mặt đỏ bừng, giậm chân:

- Nếu không phải biết tiểu thư là nữ, chắc chắn tôi còn tưởng cô là một nam nhân hư hỏng khéo ăn nói!

Tâm trạng Vĩnh Dạ cũng trở nên tốt hơn. Nàng hít sâu một hơi, nhận ra nội tức của mình bình ổn hơn nhiều. Phong Dương Hề bảo nữ nhân mà Trần Thu Thủy thương yêu tới hầu hạ nàng, quan hệ của hai người chắc chắn là không tầm thường. Nàng khựng lại, cảnh cáo bản thân không được nghĩ nữa. Xuống giường vờn vai một cái, nói:

- Tôi chẳng có việc gì làm, đi bãi phóng lão gia nhà cô đi.

Nàng đưa tay lấy chiếc áo vải, Minh Lam đột nhiên giật lại, nói:

- Đây là đồ cho nam nhân mặc, nữ nhân mặc áo bào làm gì!

- Lão gia nhà cô nói, nữ nhân thích hợp nhất với loại váy nhẹ nhàng bay bổng, y bào của nam nhân không tôn lên được nét đẹp của nữ nhân, đúng không?

- Á! Tiểu thư lại biết rồi à? – Điều bộ trọn to mắt của Minh Lam khiến Vĩnh Dạ thích thú, đưa tay vuốt mặt nàng một cái, bỗng dưng thấy hứng thú với các mỹ nhân mà Trần Thu Thủy sưu tầm ở Thu Thủy sơn trang.

Một Minh Lam đã độc đáo như vậy, các mỹ nhân khác chắc chắn cũng không hề thua kém.

Tuy rằng An Bá Bình nói Trần Thu Thủy dựa vào tài lực của An gia để duy trì gia đình, nhưng Vĩnh Dạ lại tin rằng, người được Phong Dương Hề tin tưởng, vẽ được những bức tranh sơn thủy nổi tiếng nhất định là người có tâm lòng rộng mở, tuyệt đối không phải hạng tham lam tiền tài.

Điều này khiến nàng ngạc nhiên, vì sao An Bá Bình lại cho rằng Trần Thu Thủy là người như thế? Có lẽ quen Trần Thu Thủy rồi nàng sẽ hiểu được vài phần mục đích An Bá Bình muốn nàng làm tranh giả.

- Nhưng tôi muốn ra ngoài đi lại một chút, không thể mặc thế này đi phải không? Tôi thì không sợ, chỉ e người khác nhìn thấy rồi sợ. – Vĩnh Dạ nói không sai. Ở thời đại này một năm bốn mùa đều phải ăn mặc kín đáo. Nếu mà là kiếp trước, ngày nóng bức thế này nàng đã mặc áo cộc tay ra đường rồi.

Minh Lam chau miệng đáp:

- Phong công tử nói tiểu thư tính dầy chắc chắn sẽ không chịu ở trong nhà, lão gia nhà tôi bèn bảo nếu tiểu thư đồng ý thì cứ tới Thu Thủy sơn trang chơi. – Nàng cười tươi cầm một cái túi vải đưa cho Vĩnh Dạ.

Mở ra nhìn vào, là chiếc váy màu tím nhạt, phối với loại áo mềm tay rộng bằng voan trắng. Vĩnh Dạ nhớ lại hôm ở tiệm vải, Phong Dương Hề ép nàng đo kích cỡ là để may bộ y phục này. Ngón tay lướt trên chất vải trơn mượt, trăm ngàn cảm xúc dâng lên trong lòng. Nàng lắc đầu:

- Tôi không mặc nữ trang.

Nàng nhớ tới Nguyệt Phách. Chàng vẫn trong tay Du Li Cốc, làm sao nàng có thể mặc nữ trang cho người khác nhìn thấy được? Chàng hi vọng sẽ là người đầu tiên được thấy nàng mặc nữ trang. Vĩnh Dạ thấy sống mũi cay cay, rồi lại nhớ tới nụ hôn của Phong Dương Hề đêm qua, nhất thời mất hết hứng thú.

- Minh Lam, tôi muốn ở lại đây, không tới sơn trang nữa. Nếu tiện thì cô có thể mang một bộ dụng cụ pha trà tới đây không? Tôi muốn nấu trà.

- Tiểu thư! – Minh Lam ngờ ngác nhìn Vĩnh Dạ.

Nàng buông xõa tóc, mặc một bộ trung y mà trông đã xinh đẹp nhường này, vì sao lại không mặc bộ váy xinh đẹp hơn?

Vĩnh Dạ gỡ cây đàn của Phong Dương Hề xuống đặt lên cái bàn thấp, áy náy cười với Minh Lam:

- Giúp tôi đa tạ ý tốt của lão gia nhà cô.

Nàng thông thả đưa tay, ngón giữa thẳng tắp hạ xuống, nhìn một con chim lướt qua mặt nước, nhớ tới câu thơ của Vương Bột: “Lạc hà dữ cô vục tề phi”[1].

Nàng tựa như cánh chim lẻ loi, không dám gần gũi người khác.

Thích khách đều có số phận ấy. Nàng thương Nguyệt Phách, gần gũi Nguyệt Phách cũng vì chàng và nàng giống nhau, đều là khổ mệnh.

Cuộc sống đạm bạc mà ám áp trong ngõ nhỏ lại hiện lên trước mắt, sao nàng có thể mặc chàng không quan tâm?

Tiếng đàn từ ai oán sang bi phẫn, ngón tay của Vĩnh Dạ càng lúc càng dồn dập. Không biết nàng đã chơi bao lâu, buổi chiều nóng bức mà Vĩnh Dạ không hề cảm thấy một chút hơi nóng. Thậm chí nàng còn không nghe thấy tiếng đàn của mình, ánh mắt nhìn về nơi xa không có tiêu cự, trong đầu chỉ nghĩ tới Nguyệt Phách và Tường Vi.

Một bàn tay đột ngột đặt xuống dây đàn, tiếng đàn im bật.

- Ngón tay bị thương thì không tiện sử dụng ám khí đâu. – Trong giọng nói điềm tĩnh của Phong Dương Hề có ẩn chứa một chút tức giận.

Đầu ngón tay đau âm ỉ, đã lâu không chơi đàn mà vừa chơi lại chơi quá lâu, Vĩnh Dạ rũ mắt hỏi:

- Có tin tức gì chưa?

- Cô lo cho Tường Vi hay Nguyệt công tử?

Vĩnh Dạ quay đầu đi, nàng lo cho Tường Vi, cũng lo cho Nguyệt Phách. Chỉ cần nghĩ tới việc họ đang nằm trong vòng vây của Du Li Cốc là nàng lại thấy bất an, không sao bình tĩnh được.

Phong Dương Hề đột nhiên bật cười, nhìn mặt hồ, nói:

- Cô nhìn xem, bóng đêm sắp bao phủ rồi, nhưng ngày mai vẫn sẽ là một ngày huy hoàng, rực rỡ.

Vĩnh Dạ ngẩn ngơ, không biết rốt cuộc hán đang định nói gì. Hiện giờ nàng chẳng còn tâm trạng cùng hán ngắm mặt trời lặn, Vĩnh Dạ cần môi:

- An Bá Bình nói bỏ ra một vạn lượng bạc mời Du Li Cốc giúp đỡ, không chế Nguyệt Phách và Tường Vi, là vì muốn tôi giúp hán làm giả tranh chữ của cô nhân? Tề Cổ Trai và Đại Xương Hiệu đều là sinh ý của An gia.

- Những thứ cô học được nhiều thật đấy! Đó cũng là một phần mà thích khách phải học sao? - Phong Dương Hề hoài nghi.

Lời hán lại khơi dậy nỗi buồn trong lòng Vĩnh Dạ. Nàng không muốn kiếp trước làm sát thủ, kiếp này vẫn phải làm thích khách. Nàng mệt mỏi lắm rồi. Ngực khí của Phong Dương Hề lọt vào tai Vĩnh Dạ lại tràn đầy ý giễu cợt. Thích khách không cần học những thứ này, chỉ cần học giết người thôi sao? Nàng cười lạnh:

- Còn hơn ai đó luôn miệng nói không kết giao với quyền quý, nhưng lại câu kết thân mật với Hựu Khánh Đế và Thái tử Yến! Ít nhất tôi kiếm tiền bằng bản lĩnh! Vĩnh Dạ luôn muốn biết đại hiệp làm gì để kiếm tiền mà sống, bây giờ thì hiểu rồi.

Nàng nói hán làm chó săn để kiếm tiền sống qua ngày? Phong Dương Hề tức giận nghiêng răng kèn kẹt, gân xanh trên trán nổi rõ, quay đầu đi không nhìn Vĩnh Dạ để tránh cho nàng một cái bạt tai. Tu vi bao nhiêu năm qua bị một câu của nàng làm cho mất cả kiêu chể, Phong Dương Hề thấy thật khâm phục Vĩnh Dạ.

Hán hít sâu một hơi, không hiểu vì sao một câu nói lại khiến nàng xù lông nhím lên như vậy. Phong Dương Hề cố gắng kiềm chế nộ khí, thông thả nói chính sự với nàng:

- Bất luận Du Li Cốc bắt cô ở An gia vẽ tranh, hay là An gia cần cô vẽ tranh thì cô đều có cơ hội vào An gia điều tra việc này. Có điều cô chỉ có một tháng. Cho dù điều tra ra kết quả gì hay không, cô đều phải thành thân.

Vĩnh Dạ nhướn mày:

- Thái tử là gì của huynh?

- Là người giúp ta tiêu diệt Du Li Cốc. Ta nghĩ, cô cũng không muốn nhìn thấy Du Li Cốc tiếp tục uy hiếp cô.

Vĩnh Dạ trầm mặc giây lát, hỏi:

- Đó là điều kiện của huynh và chàng ta sao?

Phong Dương Hề khựng lại không đáp.

- Tôi cưới hay không cưới chàng ta thì liên quan gì tới huynh?! - Tối qua hôn nàng, hôm nay đã bảo nàng cưới Thái tử, Phong Dương Hề, huynh coi tôi là cái gì? Vĩnh Dạ nhất thời bị chọc giận.

- Đường mà cô đi tới hôm đó chẳng lẽ không phải là Đồng cung của Thái tử? Chẳng lẽ không phải cô muốn cưới người đó rồi lợi dụng hán bảo vệ người trong mộng của cô? - Phong Dương Hề giễu cợt nhìn Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ không nói được lời nào, hừ một tiếng, không đáp.

Bộ dạng bướng bỉnh của nàng khiến Phong Dương Hề nổi giận, nàng thích tiểu tử đó thế sao? Thà vì hán gả cho Mộ Dung Yến, một người mà nàng không yêu? Hán cười lạnh:

- Cô không làm cũng phải làm! Nếu cô muốn người trong mộng của cô và Tường Vi quận chúa được bình an! Cô nói ta uy hiếp cô cũng được, nói gì cũng được, cô tự cân nhắc đi!

Vĩnh Dạ đột nhiên bật cười ha hả:

- Ta là thích khách tiểu nhân, dựa vào đầu mà ta phải cứu Tường Vi và Nguyệt Phách? Đó là số phận của họ, chẳng liên quan gì tới ta! Sức khỏe của Vĩnh Dạ đã ổn, xin cáo từ!

Phong Dương Hề đưa tay giữ nàng lại, nói từng tiếng:

- Những gì cô nói ta không tin một tiếng.

- Buông tay!

- Nhận lỗi!

Cái gì? Nàng sai ở đâu? Rõ ràng là hán vô lý. Cổ tay bị hán siết đau nhói, Vĩnh Dạ rút tay ra mà Phong Dương Hề không buông. Nàng sốt ruột xoay ngón phi đao trong lòng bàn tay, cắm vào yết hầu Phong Dương Hề, nàng chỉ dùng phương thức giết người hữu hiệu nhất theo thói quen, nàng chỉ muốn thoát khỏi hán.

Ánh mắt Phong Dương Hề lập tức trở nên lạnh lẽo, nàng định giết hắn? Hất tay nàng ra, thoát khỏi đòn tấn công của Vĩnh Dạ, thuận thế vỗ vào lưng nàng.

Vỗ công hắn cao hơn Vĩnh Dạ rất nhiều, sau chưởng ấy, vết thương chưa lành của Vĩnh Dạ một lần nữa nặng thêm, nàng thổ ra một ngụm máu tươi, người vắng xuống hồ.

Phong Dương Hề không kịp thu chưởng, bèn lao xuống theo.

Khi vớt được Vĩnh Dạ, thấy vết máu bị nước làm loãng trước ngực nàng, người đã bất tỉnh nhân sự, tìm Phong Dương Hề thất lại, vừa đau lòng, vừa khó chịu. Hắn vỗ mạnh một chưởng lên mặt hồ, nước bắn tung tóe, Phong Dương Hề chưa bao giờ thấy khó chịu nhường này.

Hắn bế Vĩnh Dạ quay về trúc lâu, run rẩy cõng y phục cho nàng, dùng chiếc khăn mỏng quấn quanh người nàng, những giọt nước từ tóc và râu hắn nhỏ tí tách xuống dưới. Bộ y phục ướt sũng dán vào người, bị mặt trời hong khô càng thêm khó chịu. Sự khó chịu trong lòng Phong Dương Hề còn lớn hơn cả thế. Một chưởng tung ra, khi Vĩnh Dạ bay ra ngoài, hắn đã hối hận, hắn không muốn tổn thương nàng dù chỉ một chút, vậy mà hắn lại đánh nàng thổ huyết.

Khi Vĩnh Dạ tỉnh lại đã không còn nằm trong trúc lâu nữa.

Minh Lam lo lắng nhìn nàng, mang thuốc tới cho nàng uống.

- Đây là Thu Thủy son trang ư? - Vĩnh Dạ bình thần hỏi.

- Đúng thế, Phong công tử có việc, nói là tiểu thư ở son trang dưỡng bệnh sẽ tốt hơn. - Minh Lam dịu dàng nói.

- Minh Lam, cô ra ngoài đi, tôi muốn vận công. - Vĩnh Dạ không muốn nghe thấy cái tên của Phong Dương Hề, nàng lạnh lùng nghĩ, việc quan trọng nhất hiện nay của mình là dưỡng lành vết thương, sau đó nghĩ cách cứu Nguyệt Phách và Tường Vi.

Minh Lam ngoan ngoãn bê bát thuốc lên, trước khi đi lại nói:

- Phong công tử nói, tiểu thư mà khỏe có thể quay về An gia xem thế nào, không chừng lại có thu hoạch bất ngờ.

Vĩnh Dạ gật đầu. Minh Lam ra ngoài, nàng lại thờ dài, đôi mắt trong sáng nhuốm vẻ lo âu. An gia, chẳng lẽ tung tích của Nguyệt Phách và Tường Vi phải thông qua An gia mới biết được?

Nàng lặng lẽ vận công. Một chưởng của Phong Dương Hề không mạnh, chỉ hơi chạm vào nội phủ, gây ra thương thế mà thôi. Nội lực như con rắn trong cơ thể luôn lách tới tứ chi, càng thuận lợi hơn trước kia, là vì hắn giúp nàng thông kinh mạch sao? Chỉ vận công một lát, Vĩnh Dạ lại không thể kiềm chế mình khi nghĩ tới Phong Dương Hề. Nàng không ngừng nói với bản thân phải tĩnh tâm, phải tĩnh tâm.

Mười ngày sau, thương thế của Vĩnh Dạ đã có chuyển biến tốt. Ngoài Minh Lam ra, không có bất kỳ ai của Thu Thủy son trang tới làm phiền nàng. Phong Dương Hề cũng biến mất.

Vĩnh Dạ thu dọn lại đôi chút, vẫn là bộ áo bào bằng vải ấy và một ngọn phi đao. Nàng cáo từ Minh Lam.

- Tiểu thư, cái này Phong công tử đưa cô. - Minh Lam lấy ra một tay nải.

Vĩnh Dạ liếc qua, bộ váy màu tím nhạt được gấp cẩn thận, còn có một túi đao và một túi bạc vụn. Nàng mở ra nhìn, trong túi đao có hai mươi tư ngọn phi đao, hình như là những cái ngày trước mình từng dùng, nàng nghĩ, có phải ngày trước mỗi khi nàng giết một người, Phong Dương Hề lại lấy về không? Hắn trả cho nàng là có ý gì?

Là nhắc nhở nàng đừng giết người tốt nữa, hay nói với nàng rằng, từ nay hắn sẽ không giết nàng nữa?

Vĩnh Dạ xách tay nải, nàng do dự một lát, định để bộ từ y lại, nhưng rồi vẫn mang theo.

Một lần nữa bước chân vào con ngõ nhỏ, ánh nắng đang rực rỡ. Vĩnh Dạ không hề có niềm vui khi được trở về nhà.

Con ngõ yên tĩnh chẳng còn ai chờ nàng ăn cơm nữa, không còn nữa.

Nàng đẩy cánh cổng nhà Triệu đại thúc, đình viện trống không, ngay cả con heo cũng không còn. Nàng ngẩng người ngồi xuống dưới giàn nho thảnh thờ nghĩ ngợi, thật cô độc.

Đẩy cánh cửa đông sương phòng, phòng của Nguyệt Phách rất đơn giản, chăn gối được gấp gọn gàng. Nàng về tây sương phòng nghỉ một lát, chiếu trúc mát lạnh, nàng nằm lặng lẽ.

Vĩnh Dạ đến thế giới này, trong suốt mười tám năm qua, đây là lần đầu tiên cảm thấy cô đơn.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve lên chiếu trúc, sống ở đây bao nhiêu ngày qua nhưng chưa từng thấy lưu luyến như thế này. Bỗng dưng đầu ngón tay cảm thấy dị thường. Vĩnh Dạ ngẩng người, nhắm mắt tiếp tục vuốt nhẹ.

Rất nhiều năm trước, nàng đã từng ở trong bóng tối và từng bước chạm được vào bí mật của "Thiên Mạch Nội Kinh" theo cách này.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: An gia tam công tử

Nàng trở mình dậy, nhắm mắt quan sát cái chiếu trúc, mắt thường không nhìn ra có điểm gì đặc biệt. Nàng lúi chúi chiếu chiếu, chạy ra ngoài sân.

Dưới ánh mặt trời, bí mật của nó lộ lộ hiện ra.

Toàn thân Vĩnh Dạ run rẩy, cái nắng tháng Tám gay gắt là thể mà trái tim nàng lại vô cùng lạnh lẽo. Nàng nhìn cái chiếu trúc, đột nhiên dùng phi đao đâm mạnh vào nó như thể phát điên, thanh trúc bay tung tóe, đâm trúc đâm vào tay, nàng không cảm thấy đau, chỉ muốn đâm chiếu chiếu thành hàng ngàn mảnh vụn.

Bỗng dưng có một bàn tay ôm lấy nàng

Vĩnh Dạ đá chân, kỹ năng phòng vệ của kiếp trước được phát huy hiệu quả.

Người trước mặt là ai nàng không biết, sự ngăn cản của hắn càng khiến nàng cuồng nộ. Cho tới khi đôi tay ấy ôm chặt lấy nàng, thu hết nộ khí và sự mạnh mẽ của nàng vào lồng ngực rộng rãi của mình.

Không biết bao lâu đã trôi qua, thân thể Vĩnh Dạ mới mềm ra. Hắn nâng mặt nàng lên, gương mặt lo lắng của Phong Dương Hề được phóng đại trước mắt nàng, hắn nói gì đó nàng không nghe rõ.

Rất lâu sau, Vĩnh Dạ mới khàn giọng:

- Vì sao cả huynh cũng muốn tôi cưới Thái tử...

Phong Dương Hề khựng lại, ánh mắt từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng. Hắn ôm chặt nàng vào lòng, luôn miệng nói:

- Không phải, ta không có ý đó! Không cưới Thái tử, ta không phải bắt nàng cưới Thái tử!

Vĩnh Dạ ngớ ngàng rất lâu, đột nhiên vùng tay tát mạnh lên mặt hắn, nói to:

- Rõ ràng là huynh có!

Phong Dương Hề ngẩn người, niềm vui trong lòng dần dần dâng cao. Hắn cười lớn, tình nghịch hỏi:

- Vì sao nàng giận khi ta muốn nàng cưới Thái tử, hà Vĩnh Dạ?

Vĩnh Dạ há hốc miệng, sao nàng lại giận vì chuyện này? Nàng quay đầu đi mím môi không đáp.

- Không bắt nàng cưới, ta tuyệt đối không ép nàng cưới hắn, được chưa? - Lời Phong Dương Hề khiến Vĩnh Dạ yên tâm hơn.

Ánh mắt hắn ánh lên vẻ chân thành và dịu dàng. Đôi mắt sắc bén như chim ưng ấy lúc này trở nên thẳng thắn, Vĩnh Dạ không mất công sức đã nhìn rõ hàm nghĩa trong ấy. Nàng giật mình, lùi về sau một bước, lảo đảo:

- Huynh... chẳng phải huynh bỏ mặc tôi không lo rồi sao?

Phong Dương Hề nhìn nàng chăm chú, dường như nàng có chút sợ hãi, nàng đang sợ điều gì? Bất giác buột miệng:

- Ta không muốn quản nữa, nhưng... ta vẫn tới rồi. Vĩnh Dạ, nàng... - Hắn định hỏi có phải trong lòng nàng có hắn không, nhưng lời đã ra tới miệng mà vẫn không thể nào cất thành tiếng.

Vĩnh Dạ há miệng, đúng thế, hắn tới rồi, hễ nàng gặp nguy hiểm là hắn ở ngay bên cạnh nàng. Chỉ cần nghĩ tới hắn là nàng thấy an lòng, nhưng... trong mắt nàng lấp lánh một tình cảm mà ngay cả bản thân nàng cũng không thể nói được.

Vĩnh Dạ cúi thấp đầu, nhìn chiếc chiếu trúc đã bị đâm lỗ chỗ, tim nàng tựa như cũng bị cứa thành nghìn mảnh. Nàng nói:

- Tôi là Tinh Hồn, là thích khách Tinh Hồn độc nhất vô nhị, tôi không phải là Công chúa của An quốc, không phải là bông hoa yếu ớt mặc cho bất cứ ai cũng có thể thay tôi quyết định cuộc đời.

- Ta biết. - Phong Dương Hề nắm tay nàng, Vĩnh Dạ thoáng run.

Cảm giác đau nhói do đâm trực cắm vào thịt khiến nàng vô cùng tỉnh táo:

- Dầm dẫm vào thịt còn đau hơn bị một đao đâm vào.

- Lấy ra là được. - Phong Dương Hề cúi đầu nhìn.

Hắn lấy từng cái dầm ra, cẩn thận như đang thêu hoa.

Vĩnh Dạ lặng lẽ nói:

- Cái gai trong tim có lấy ra được không?

- Chỉ cần nàng có, ta sẽ lấy hết chúng ra. - Cuối cùng Phong Dương Hề không tìm được, đưa tay ôm nàng vào lòng, kiên định nói, - Ta tuyệt đối không để một mình nàng phải đối mặt đau.

Đi vào Bình An y quán, Vĩnh Dạ đào đất trong sân lên. Bộ tử bào và phi đao của nàng được chôn ở đây.

- Chắc chắn là bị lục soát mang đi rồi. - Phong Dương Hề nói.

- Không đâu, chắc chắn không bị mang đi. - Vĩnh Dạ cuốc đất ra, cầm bộ y phục vừa bẩn vừa hôi trong tay ngẫm ngía.

- Bộ y phục cũ này thì có ích gì?

- Có, có tác dụng lớn lắm! Y phục cũng có thể nói. - Vĩnh Dạ như thể đang thưởng thức một món bảo vật, nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ bi ai.

Phong Dương Hề không hỏi tiếp, trong mắt dâng lên một vẻ thấu hiểu và thương xót.

Nàng vui vẻ đào chỗ phi đao mà mình chôn dưới đất, hai mươi ngọn, không thiếu ngọn nào. Nàng cầm phi đao ngẫm ngía, màu trắng bạc chói mắt. Nàng quay đầu cười với Phong Dương Hề:

- Thực ra bất cứ loại ám khí nào tôi cũng dùng rất tốt. Loại đao này chỉ là để huynh nhận ra tôi mà thôi. Tôi tưởng... vốn định không dùng đao nữa nên mới chôn ở đây. - Nàng tưởng từ nay sẽ được sống cuộc sống bình an, đi trộm đi cướp cũng không muốn làm, nàng tưởng từ nay sẽ không cần dùng tới phi đao nữa, tưởng rằng... cuộc đời này quả nhiên chẳng có việc gì là có thể khẳng định được.

- Nàng còn lo là ta sẽ giết nàng không?

- Không. Có điều tôi vẫn phải dùng nó.

- Vì sao?

- Vốn không muốn dùng nó nữa, nhưng đã cho tôi dùng thì tôi dùng vậy. - Thế tay của Vĩnh Dạ rất nhanh, chớp mắt ngọn phi đao đã biến mất khỏi lòng bàn tay nàng. Biểu cảm thần phục của Phong Dương Hề khiến nàng nhớ tới Nguyệt Phách khi đó, bất giác trở nên u buồn, rồi lại lập tức nở nụ cười nghịch ngợm:

- Đao của cao thủ ám khí chẳng khi nào huynh biết được là được giấu ở đâu đâu.

Phong Dương Hề thấy nàng cười vui vẻ thì tâm trạng cũng khá hơn, trầm tư nói:

- Ta nhất định sẽ có cách biết, nàng tin không?

- Ha ha, không tin.

- Đánh cược nhé?

- Cược cái gì?

- Cược xem ai phát hiện ra bí mật trước, bí mật của An gia và Du Li Cốc.

Vĩnh Dạ nhìn Phong Dương Hề, hắn nghiêm túc nhìn nàng. Vĩnh Dạ cười, đột nhiên đưa tay túm râu hắn giật mạnh. Phong Dương Hề đau đón hét lên:

- Làm gì thế hả?

Vĩnh Dạ nhún vai:

- Thì ra là thật.

Phong Dương Hề dờ khóc dờ cười.

- Huynh biết thuật rút xương không?

- Cái gì?

Vĩnh Dạ bĩu môi:

- Tôi tưởng huynh không có râu, lắc mình một cái sẽ biến thành Thái tử Yên.

Phong Dương Hề bật cười ha hả, ánh mắt nhìn Vĩnh Dạ trở nên dịu dàng hơn, thấy Vĩnh Dạ bĩu môi khinh bỉ, cảm thấy nàng thật đáng yêu. Hắn cố nhịn cười:

- Vĩnh Dạ, nàng phải hiểu rằng đó là hiệp ước giữa phụ vương nàng và Tề Hoàng, Thái tử và nàng đều như nhau!

- Huynh cũng phải hiểu cho rõ, trên đời này trừ phi tôi muốn cưới, nếu không chẳng ai có thể ép tôi. - Vĩnh Dạ cao ngạo héch cằm lên, vỗ ngực Phong Dương Hề, vô cùng nghiêm túc. - Tôi hận nhất là người mà tôi tin tưởng lừa gạt tôi. Tôi từng thề, đời này tuyệt đối không để ai đâm sau lưng tôi một đao, đặc biệt là bằng hữu của tôi.

Không đợi Phong Dương Hề đáp, nàng đã nhướn mày cười:

- Tôi phải về An gia đây, an tâm làm tranh.

- Chờ chút! Nếu An gia hỏi nàng mấy hôm nay đi đâu thì sao?

Vĩnh Dạ quay lưng đi ra ngoài, trong mắt chất chứa nỗi bi thương, nhưng giọng vẫn đầy vẻ giễu cợt:

- Cả Du Li Cốc lẫn An gia hình như đều chỉ muốn tôi ngoan ngoãn ở trong biệt uyển của An gia làm tranh. Mấy hôm nay tôi bị quản gia của tôi đánh cho một chưởng, đương nhiên là phải dưỡng thương rồi, nay không nỡ xa người trong mộng nên đành ngoan ngoãn quay về thôi!

Phong Dương Hề bị câu nói của nàng làm cho nghẹn đến khó chịu.

Chú thích: [1] Dịch nghĩa: Ráng chiều rơi xuống, cùng cánh cò đơn chiếc đều bay. Ở độ tuổi của Mặc Ngọc, võ nghệ không cao không thấp. Nếu không có tiền tài của An gia giúp đỡ, hắn dựa vào cái gì mà có được địa vị ấy ở Du Li Cốc? Chỉ có một khả năng, hắn và một người nào đó trong An phủ có quan hệ mật thiết. Mà mối quan hệ này, đại ca của hắn, An Bá Bình cũng không biết.

Phong Dương Hề ôm Vĩnh Dạ, cười ngửa đưa nàng tới biệt uyển của An gia.

- Huynh biết tôi là Tinh Hồn từ khi nào? – Vĩnh Dạ bình thản hỏi.

- Lâu rồi.

- Lâu là bao lâu.

- Khi ở sơn cốc Di Sơn là ta biết rồi.

Vĩnh Dạ lấp bắp:

- Lần trước... ở trong sơn cốc...

- Nàng không muốn cho ta biết thì hà tất gì phải ép người? Nếu muốn chờ nàng cố nhẫn nhịn không dùng khinh công, bước thấp bước cao ra khỏi sơn cốc thì ta thà ôm một con heo! Huống hồ nàng còn nhẹ hơn heo! – Phong Dương Hề giễu cợt.

Khi đó nàng sợ hắn phát hiện nên không dám để lộ công phu, hắn thì không muốn nói trắng ra.

Vĩnh Dạ lập tức ngậm miệng.

Tiếng vỗ ngựa gõ vào lòng hai người. Chẳng ai muốn nói gì nữa, dường như đều đang chìm vào tâm sự của riêng mình.

Lại dường như, không muốn phá vỡ sự yên lặng hài hoà này.

Cánh cổng lớn của biệt uyển đã ở ngay trước mắt, Phong Dương Hề ghìm cương ngựa, ngựa hí dài rồi dừng lại:

- Đi đi.

Vĩnh Dạ nhảy xuống ngựa, đi một mạch không quay đầu.

Phong Dương Hề không nhận được, gọi nàng, nói khẽ:

- Ta ở đây, luôn ở bên cạnh nàng. – Hần quay đầu ngựa, vỗ ngựa bỏ đi.

Vĩnh Dạ nhìn theo bóng hần, trong lòng dấy lên một cơn sóng. Nàng định thần, chậm chậm đi tới biệt uyển, gõ cửa lớn.

Cửa mở ra, Bình thúc đứng trong cửa, ánh mắt thoáng về kinh ngạc.

- Thiếu gia ta về rồi đây. – Vĩnh Dạ không dịch dung, áo bào màu lam, từ thần tình ung dung tao nhã toát lên vẻ xinh đẹp như một cây trúc sau mưa.

Bình thúc cau mày, thấy nàng không dịch dung, thần nhiên đứng nhìn mình. Ông ta cúi người, nói khẽ:

- Công tử mấy hôm nay đi đâu thế? Tiểu nhân rất lo cho công tử.

- Bị ông đánh một chưởng nên phải đi dưỡng thương. Bình thúc sau này nhẹ tay một chút, tại hạ thân thể yếu ớt, không chịu được. – Vĩnh Dạ mặt không biến sắc đi vào, dặn dò, - Bữa tối phong phú một chút, nhân tiện xem đại công tử có rảnh không, tại hạ muốn cùng đại công tử trao đổi vài điều tâm đắc về tranh vẽ.

- Vâng. – Trong mắt Bình thúc loé lên vẻ kỳ quái, biểu cảm trên mặt thì tỏ ra cung thuận, hết như một lão quân gia bình thường, trung hậu.

Lúc lên đèn, An Bá Bình theo hẹn mà tới, thấy dung mạo của Vĩnh Dạ thì không khỏi kinh ngạc,

- Mời đại công tử ngồi. Tối nay có lợn quay, dê quay, hai con vịt tiềm, bỏ câu hầm...

An Bá Bình nhanh chóng trấn tĩnh lại, cười sáng khoái:

- Lý công tử thì ra thích ăn thịt.

- Đại công tử không cảm thấy tôi ăn hơi nhiều sao?

- Cho dù muốn ăn cả Kim Long ở Lạc Nhật Hồ, ta cũng lập tức sai người đi bắt.

Vĩnh Dạ “ồ” một tiếng, nâng ly rượu lên rồi lại đặt xuống. Thấy An Bá Bình không hề hoài nghi, nâng ly rượu lên uống, trong mắt Vĩnh Dạ loé lên một vẻ kỳ quái, thong thả nói:

- Trong rượu có độc, đại công tử không biết sao?

Tay An Bá Bình thoáng run, lặng lẽ đặt xuống, đối diện với đồ ăn ngon mà không còn vị giác.

- Tôi không dịch dung, đại công tử không hề kinh ngạc, có lẽ đã sớm biết tôi là ai. Tôi rời đi nhiều ngày, không mời tự về, đại công tử không kinh ngạc là vì đã tính được rằng tôi sẽ quay lại. Nhưng đại công tử biết rõ trong rượu có độc mà vẫn muốn cùng tại hạ uống cạn, rốt cuộc là vì sao?

An Bá Bình thất thần nhìn nàng, chậm rãi rời khỏi chỗ ngồi, tới trước mặt nàng quỳ xuống.

Chủ nhân của đại gia tộc giàu có nhất Tề quốc, nửa tháng trước có thể dùng Nguyệt Phách và Tường Vi uy hiếp nàng vậy mà bây giờ lại quỳ trước mặt nàng.

Vĩnh Dạ thiếu điều nhảy dựng lên. Nàng cố kiềm chế bản thân không động đậy, nhìn An Bá Bình giẫy cọt. Sự phát triển này quả nằm ngoài dự đoán của nàng. Nàng tưởng cho dù quay về, An Bá Bình vẫn sẽ dùng Nguyệt Phách và Tường Vi để uy hiếp mình.

- Công chúa! Xin người tha cho An gia. – An Bá Bình nói.

Vĩnh Dạ nhìn trái nhìn phải, ngạc nhiên hỏi:

- Công chúa ở đâu?

Mặt An Bá Bình khó coi như đang máu, trắng bệch như tờ giấy, hai mắt hần lên tia máu. Từ khi hiểu chuyện tới giờ, hần chưa bao giờ phải tỏ ra hèn mọn đến thế. Hần có thể quỳ trước Hoàng đế, tổ tông, duy chỉ có chưa bao giờ quỳ trước một nữ nhân, kể cả mẫu thân mình. Hần là trưởng tử của An gia, từ nhỏ đã lớn lên trong nhung lụa gấm vóc, khí thế không thua kém Vương hầu. Năm bảy tuổi, hần dùng bàn tính còn thuần thực hơn cả tổng quản đã làm ở An gia hai mươi năm, trong tay hần, ngân lượng của An gia kiếm về mỗi năm có thể dùng tàu để chở.

Cái gì dùng tiền không mua được? An Bá Bình không biết. Nhưng hần biết cho dù hần có tiêu tới các bạc cuối cùng của An gia cũng không thể mua được bình an.

Nàng là ai? Con gái Đoan Vương uy chấn thiên hạ của An quốc, nữ nhân mà Hựu Khánh Đế thương yêu nhất, thê tử tương lai của Thái tử Tề quốc. An Bá Bình chỉ đành cúi đầu.

Trong lòng tràn ngập bi ai. Vì sao hần phải đồng ý cho nàng tới làm tranh? Vì sao phải dùng người mà nàng quan tâm để uy hiếp nàng? Quỳ trước mặt

Vĩnh Dạ, hần đề tiện như một tên nô tài, cho dù là con tì hữu phi thủy đáng giá mười vạn lượng bạc đeo nơi thắt lưng cũng không thể khiến hần trở nên cao quý.

Vĩnh Dạ rũ mắt nhìn hần, nhân tiện cầm một cái chân vịt lên gặm. Nàng nhét thịt đầy miệng, lẩm bẩm:

- Có phải mình đang nằm mơ không?

Tiếng gió lướt qua, bên cạnh An Bá Bình lại có thêm một người, đó là Bình thúc. Ông ta đập mạnh đầu xuống đất:

- Là lão nô tài đánh Công chúa một chưởng, tự mình quyết định, định lấy mạng Công chúa, không liên quan gì tới đại công tử. Xin công chúa tha cho An gia.

Nói rồi giờ chưởng lên đập xuống Thiên Linh Cái của mình.

Vĩnh Dạ rất tự tin với thủ pháp của mình. Tuy rằng Bình thúc nội công thâm hậu, nàng cũng vô cùng nhanh nhẹn, Bình thúc đập trúng cái chân vịt, tay dính đầy dầu mỡ. Cánh tay Vĩnh Dạ tê rần, cười khổ:

- Thực ra Bình thúc bây giờ cũng có thể một chưởng đánh chết tôi, nội công của ông quá lợi hại.

- Sao Công chúa không để lão nô tự vẫn? Kẻ sĩ có thể giết, không thể nhục! – Hai mắt Bình thúc mở to, ánh mắt lại thoáng qua tia sáng như chớp rạch ngang trời đêm, sắc bén không gì sánh nổi.

Vĩnh Dạ trầm tư một lát:

- Không phải tôi không giết ông, rõ ràng võ công của tôi không bằng ông, không giết nổi ông. Và lại, tôi cũng không hiểu... ban đầu tôi bị các người kiềm chế, giờ đột nhiên lại thay đổi, ai cũng chẳng thích nghi được. Đại công tử có thể đứng lên nói chuyện không?

An Bá Bình cười thầm nói:

- Người là Thái tử phi, người muốn diệt An gia, còn nói là bị người kiềm chế, chẳng phải là chuyện cười sao? Người dám tới đây một mình ư, ngoài kia chắc chắn đã có mai phục?

Vĩnh Dạ ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ đại công tử mời tôi tới, không biết thân phận của tôi ư?

Trên mặt An Bá Bình đột nhiên hiện lên sự kích động, hai tay siết chặt thành nắm đấm:

- Lập nghiệp khó, giữ nghiệp càng khó hơn. An Bá Bình bị ma xui quỷ khiến nên uy hiếp Công chúa, Bình thúc muốn lấy mạng Công chúa, đều là lỗi của Bá Bình, một mình tôi đền mạng, Công chúa có thể tha cho An gia không?

Vĩnh Dạ càng nghe càng thấy hồ đồ, bèn hỏi thăm dò:

- Đại công tử lại bị ai sai khiến chẳng?

An Bá Bình cắn chặt răng không nói.

Vĩnh Dạ thở dài:

- Tôi chưa từng nghĩ tới việc tiêu diệt An gia, các người tưởng rằng tôi quay lại đây là để vấn tội thị uy với các người sao?

Thấy trong mắt An Bá Bình loé lên vẻ khinh khi, Vĩnh Dạ càng thấy kỳ quái:

- Chẳng lẽ bằng hữu họ Du của ngài không nói cho ngài biết, tôi còn có một thân phận nữa ư? Tôi vốn là thích khách của Du Li Cốc, tên Tinh Hồn!

Thân thể An Bá Bình thoáng run, nhắm chặt hai mắt, Bình thúc thở dài gọi:

- Đại công tử.

- Được, tôi tuyệt đối không truy cứu chuyện này, đại công tử có thể đứng lên nói chuyện được chưa? – Là điều khó nói nào khiến vị chủ sự của An gia này phải tỏ ra khó xử như thế? Lòng hiếu kỳ của Vĩnh Dạ một lần nữa bị khơi dậy.

Ngay lúc nàng đưa tay đỡ An Bá Bình dậy, ngoài cửa sổ có một làn khói tím bay vào. Làn khói này Vĩnh Dạ từng nhìn thấy khi nàng bám theo Nhật Quang, chính nó đã tước đi tính mạng của Nhật Quang.

Nàng phản ứng rất nhanh, đưa tay tóm lấy An Bá Bình bay ra ngoài cửa.

Bình thúc vỗ một chưởng về phía làn khói rồi cũng nhảy theo ra ngoài.

Bên ngoài tiếng cung tên như mưa, hình như muốn lấy mạng toàn bộ ba người.

Vĩnh Dạ bảo vệ An Bá Bình, chỉ sợ hắn bị diệt khẩu. Bình thúc cũng mang tâm tư như vậy. Nhưng làn tên dày đặc như mưa, bên ngoài kia không biết có bao nhiêu nỏ tiễn thủ.

Lúc này ở nơi tiễn bắn ra lướt qua một đạo kiếm quang như chớp xẹt, chặn đứng tấm lưới dày đặc được kết từ những ngọn tiễn.

Một tiếng còi lanh lảnh cất lên, các nỏ tiễn thủ chớp mắt rút đi. Đến như chớp, đi như gió, vô cùng nhanh nhẹn.

Phong Dương Hề xuất hiện trong bóng tối, hai mắt hắn còn sáng hơn những vì sao. Hắn cười với Vĩnh Dạ như muốn nói với nàng, hắn thực sự ở bên cạnh nàng.

Vĩnh Dạ ngỡ ngàng nhìn hắn. Hắn không lại gần, nàng cũng không tới đó, ánh mắt hai người chạm vào nhau rồi lại chuyển đi.

- Đa tạ Công chúa!

Vĩnh Dạ quay đầu cười:

- Đại công tử, có nói được không?

Sắc mặt An Bá Bình xám xịt, nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy xuống:

- Là tam đệ của tôi.

An gia tam công tử? Vĩnh Dạ nhướn mày không hiểu.

Hắn đang định nói thì bỗngưng thấy mặt Bình thúc sùng lên đỏ bừng, sau đó tái xanh. Hắn sợ hãi run rẩy:

- Bình thúc! – Cổ họng Bình thúc bị siết chặt lại, lúc đi, ông đã hít phải ngạt khói cuối cùng, gào lớn một tiếng, máu tươi từ miệng bắn ra. Phong Dương Hề đã lao tới, đặt một tay lên lưng ông ta truyền nội lực. Bình thúc không nói được lời nào, chỉ giương mắt trông mong nhìn hắn. Phong Dương Hề thở dài, gật đầu:

- Ta đảm bảo Công chúa sẽ không truy cứu trách nhiệm của đại công tử, chỉ cần không liên quan gì tới An gia, ta đảm bảo An gia vô sự.

Cổ họng Bình thúc kêu ọc ọc, Vĩnh Dạ thở dài gật đầu. Cơ thể ông co rút mạnh, rồi tắt thở.

Một cao thủ nội công mà lại dễ dàng chết như thế ư? Vĩnh Dạ thấy hơi khó tin.

- Nàng có sao không? – Phong Dương Hề bị Bình thúc dọa một trận, vội vàng nắm tay Vĩnh Dạ thăm mạch của nàng.

Mặt An Bá Bình đầy vẻ kinh ngạc, tựa như nhìn thấy quái sự gì đó.

Vĩnh Dạ thầm nói: Ta còn là Thái tử phi trong mắt An Bá Bình cơ mà! Nàng đỏ mặt rụt tay về.

- Không sao.

Trong sảnh hoa, An Bá Bình tái mặt chậm rãi nói:

- Là tam đệ của tôi. Hôm đó Công chúa mang cảm tranh của Trần đại gia, sau khi xác nhận là tranh giả, tôi vô cùng kinh ngạc, rất muốn kết giao. Bởi vì tôi si mê tranh, nên có cùng tam đệ nói tới chuyện này. Tam đệ nói, sao không mời Công chúa làm tranh cho tôi? Tôi sợ Công chúa không chịu, tam đệ bèn lấy ra một đôi giày cỏ, dặn tôi nói như thế. Còn nói, phái Bình thúc đưa Công chúa đi thăm họ, chắc chắn không vấn đề gì. Khi đó, tôi không biết thân phận của Công chúa, nếu mà biết... - An Bá Bình thở dài.

- Tam đệ của ngài là người thế nào?

An Bá Bình cúi đầu, nói khẽ:

- Công chúa quen đấy, nó còn một tên khác là Mặc Ngọc.

Vĩnh Dạ và Phong Dương Hề đưa mắt nhìn nhau. Hóa ra Mặc Ngọc công tử là tam công tử của An gia, thế thì Du Li Cốc...

- Cốc củ Du Li Cốc là gì của An gia? – Bọn họ hai miệng một lời hỏi.

An Bá Bình giật mình, liên tục xua tay:

- An gia vốn chỉ làm ăn, cốc củ Du Li Cốc tuyệt đối không phải là người của An gia. Tam đệ khi còn nhỏ đã xuất phủ, luôn nói là đi bá sư học nghệ. Con cháu An gia chúng tôi đều phải có một kỹ nghệ nào đó.

- Ngài không biết tam đệ của mình làm tiểu quan trong Mẫu Đơn Viện sao?

- Tôi không biết. Máy ngày trước tam đệ về Tề quốc, mẫu thân chỉ nói nó học nghệ thành công nên về phủ. – An Bá Bình đỏ bừng mặt.

- Thực ra khi đó tôi không biết người là Công chúa, sau đó Bình thúc nói với tôi, vào tới ngõ, ông ấy mới hiểu, không phải chỉ đơn giản là làm tranh. Hôm nay ông ấy mới biết người hôm đó bị đánh một chưởng là Công chúa. Khi đó ông ấy chỉ cho rằng tôi bị trúng bẫy, thân phận của người chắc chắn không hề đơn giản, ông ấy không muốn liên lụy tới tôi nên muốn giết người.

Vĩnh Dạ thờ phào, nàng luôn cảm thấy áy náy, tối hôm đó nếu không phải nàng bỏ trốn thì Nguyệt Phách và Tường Vi đã không bị chuyển đi. Thì ra cho dù Bình thúc không giết nàng, những kẻ mai phục trong ngõ và những kẻ chờ nàng trên đường tới Hoàng cung cũng sẽ giết nàng.

Mặc Ngọc công tử xuất thân từ gia đình giàu có, giấu gia đình tới Mẫu Đơn Viện, hình như trong Du Li Cốc, hẳn còn có địa vị rất cao. Chẳng trách khi Lý Ngón Niên nói tới Mặc Ngọc lại có biểu cảm kỳ quái như vậy.

Phong Dương Hề lặng lẽ lắng nghe, chân mày nhíu chặt. Rất lâu sau mới hỏi:

- Mặc Ngọc muốn giết đại công tử, lúc này có lẽ đã không còn ở An gia nữa đúng không? An gia chỉ có hai huynh đệ, đại công tử mà chết, chủ sự trong nhà chẳng phải chỉ còn Mặc Ngọc công tử thôi sao? Hẳn chỉ cần giết đại công tử thì sẽ cướp được gia tài, việc gì phải hận Vĩnh Dạ thấu xương như thế?

An Bá Bình như kẻ tàn phế, bắt lực ngồi sõng soãi trong ghế. Nghe Phong Dương Hề nói thế, mắt sáng lên, lắc đầu nói:

- An gia khác những nhà khác. Cho dù Bá Bình chết thì việc làm ăn sẽ do hội trưởng lão của gia tộc cùng kinh doanh. Tam đệ xuất phủ học nghệ thì chắc chắn sẽ không thể làm chủ sự của An gia. Trong An gia, bất cứ người nào hiểu chuyện kinh doanh đều có thể trở thành chủ sự, chỉ có nó là không được. Thế nên tôi chưa từng nghĩ rằng tam đệ lại muốn giết tôi.

- Không phải cầu tài, thì là hận tôi thôi. – Vĩnh Dạ không hiểu nàng chỉ bắt Mặc Ngọc đứng ở Mẫu Đơn Viện một ngày, vì sao hẳn lại hận tới mức muốn nàng phải chết như thế. Mỗi khi nhìn thấy Mặc Ngọc, nàng đều đọc được một nỗi hận mãnh liệt trong mắt hắn.

Từ chùa Khai Bảo tới Mẫu Đơn Viện, hận ý của Mặc Ngọc chưa bao giờ che giấu.

Đánh rần động cỏ, Mặc Ngọc không giết được nàng, chắc chắn sẽ ân thân kỹ càng. Giống như Nguyệt Phách và Tường Vi đã biến mất, như cây kim dưới biển, không thấy bóng dáng.

- Tôi muốn theo đại công tử tới An gia sống một thời gian. – Vĩnh Dạ thông thả nói, trực giác mách bảo nàng rằng, Mặc Ngọc vẫn còn ở Thánh Kinh, nói không chừng còn đang trốn ở An phủ.

Ở độ tuổi của Mặc Ngọc, võ nghệ không cao không thấp. Nếu không có tiền tài của An gia giúp đỡ, hẳn dựa vào cái gì mà có được địa vị ấy ở Du Li Cốc? Chỉ có một khả năng, hẳn và một người nào đó trong An phủ có quan hệ mật thiết. Mà mỗi quan hệ này, đại ca của hắn, An Bá Bình cũng không biết.

An Bá Bình bắt an nhìn Vĩnh Dạ, nói khẽ:

- Công chúa, An gia...

- Đại công tử an tâm, nếu An gia không liên quan gì tới việc này, tôi sẽ không làm gì An gia đâu. – Vĩnh Dạ cười cười.

Phong Dương Hề cau mày:

- Không được.

- Vì sao?

Phong Dương Hề nhìn An Bá Bình chăm chú:

- Chắc chắn An gia còn rất nhiều nơi mà ngay cả đại công tử cũng không được phép đến, đúng không?

An Bá Bình cúi thấp đầu:

- Trong giang hồ có rất nhiều người tới An gia, nhân tiện làm hộ viện giống như Bình thúc. Có điều chỉ cần không gây bất lợi cho An gia thì họ sẽ không ra tay. Bá Bình sẽ đảm bảo Công chúa được bình an.

Vĩnh Dạ chỉ có một manh mối này, làm gì có chuyện từ bỏ? Nhân lúc Phong Dương Hề chưa kịp lắc đầu, nàng nói:

- Cứ quyết định thế nhé, tôi là người làm tranh mà đại công tử mời về nhà, vẫn tên là Lý Lâm.

Tiếng côn trùng đêm kêu rí rả, vầng trăng treo trên đầm sen.

Phong Dương Hề và Vĩnh Dạ lặng lẽ ngồi bên bờ hồ.

Nàng không ngồi cạnh hắn, một mình ngồi cách xa, nhìn đầm sen không nói.

Phong Dương Hề đang uống rượu, từng bát từng bát, Vĩnh Dạ không lên tiếng, hắn cũng không muốn nói chuyện.

Chẳng ai ngờ quay về biệt uyển lại xảy ra chuyện này.

- Nàng tới An gia rồi sẽ biết vì sao ta lại không muốn cho nàng đi. – Cuối cùng Phong Dương Hề cũng lên tiếng.

Vĩnh Dạ quay đầu, cười nhạt:

- Bước vào cửa mới biết sâu như biển, chắc lần này huynh không thể ở bên cạnh tôi, huynh không thể theo tôi vào.

- Thế vì sao nàng còn đi?

Vĩnh Dạ đưa ánh mắt phức tạp nhìn hắn, hồi lâu mới nói:

- Huynh thực sự không muốn tôi đi sao? – Nàng chuyển sang vui vẻ, cố đè nén nỗi bi ai trong lòng. – Tôi không thể không đi, còn huynh, muốn tôi không đi, lại rất hi vọng tôi sẽ đi, đúng không?

Lời nàng như một ngọn roi quất lên người Phong Dương Hề, khiến bàn tay hắn thoáng run, rượu tràn ra ngoài. Hắn uống cạn ly rượu, đứng lên lạnh lùng nói:

- Nếu nàng thực sự nghĩ thế thì ta không ngăn nàng nữa.

- Ha ha... - Vĩnh Dạ bật cười, cười ra nước mắt.

Phong Dương Hề siết chặt tay, trán nổi gân xanh, hắn có thể nghe thấy tiếng mạch máu đang chảy rần rật trong huyết quản. Hắn cố gắng kiềm chế bản thân, chậm rãi nói:

- Nàng có lý do không thể không đi, ta cũng có lý do muốn nàng đi, nhưng tuyệt đối không như nàng nghĩ! – Nói xong hắn không nhìn Vĩnh Dạ nữa, rào bước bỏ đi.

Hắn muốn quay đầu lại bảo nàng phải cẩn thận, nhưng Vĩnh Dạ vẫn đang cười, tiếng cười ấy đâm sâu vào tim hắn.

An gia không chỉ là gia đình giàu có nhất Tề Quốc, mà còn là thiên hạ đệ nhất thương gia.

Có người nói, vào Hoàng cung mới biết thế nào gọi là sâu như biển, vào An gia rồi mới biết thế nào gọi là đại phú quý.

Từng có người nói đứng ở kiến trúc hùng vĩ nhất Hoàng cung Tề quốc – Thiên Cơ Các để cúi đầu ngắm nhìn Thánh Kinh, miếu đường cao xa, trang nghiêm, sừng sững.

Cũng có người nói làm thuê ba năm ở phủ đệ của An gia vẫn chưa biết được toàn bộ diện mạo của phủ đệ này.

Thu Thủy sơn trang của Trần Thu Thủy được xây bên bờ hồ Lạc Nhật phong cảnh như tranh, người Thánh Kinh lại nói hồ Ánh Nguyệt trong đại trạch của An gia còn đẹp hơn hồ Lạc Nhật tới mười lần.

Sau khi An gia quyên tiền cho Tề quốc đóng chiến thuyền, Hoàng thượng bèn hạ lệnh thưởng biệt uyển Hoàng gia, Ánh Nguyệt hồ nằm gần An gia cho họ. An gia bên đập thông tường nhà, khu vườn đẹp nhất của Hoàng Gia từ đó trở thành một phần của An gia.

Bước vào cổng phủ cao lớn, đi khoảng một tầm tên bắn, Vĩnh Dạ phát hiện tường viện vốn được phân thành hai tầng trong ngoài, tầng ngoài đều có đặt các lầu canh, có hộ viện đi tuần. Giữa tầng trong và tầng ngoài là khu sinh sống của các nô bộc trong nhà.

Vào tới nội viện, trước mắt là một màu xanh ngắt. Từng nếp nhà trập trùng như cung điện ẩn hiện ở giữa, trong rừng có noãn thạch, đường mòn hoặc là những hành lang dài nối tiếp. Dọc đường không nhìn thấy hộ viện, nhưng vừa lên tiếng là lập tức có người chạy tới thỉnh an. Các tiểu tư, thị nữ đều nhã nhặn lễ độ, đi đường nhìn thẳng. Vĩnh Dạ thâm kinh ngạc, An gia trị gia nghiêm ngặt như đại nội Hoàng cung.

Như trước đây đã thỏa thuận, An Bá Bình mời Vĩnh Dạ tới vẽ lại bức “Quan m Đồ” của Triệu Tử Cổ, một họa sư bậc thầy đã qua đời, mà bức tượng Quan m do chính tay Triệu Tử Cổ điêu khắc lại nằm trong Phật đường của An phủ. Thế nên Vĩnh Dạ để tìm kiếm họa ý, bèn vào An phủ thăm quan.

Đi suốt hai khắc đồng hồ mới tới được một toà viện tử. Nói là Phật đường, nhưng Vĩnh Dạ cảm thấy nó giống một toà tự viện. Trong không khí vương vấn làn khói xanh của hương trầm, lại còn nhìn thấy cả hoà thượng.

An Bá Bình nói khẽ:

- Gia mẫu lễ Phật, xin cho tôi vào thông báo một tiếng.

Vĩnh Dạ tặc lưỡi, thích lễ Phật thì xây trong nhà một toà miếu, ngân lượng của An gia thật là nhiều. Nàng đứng ngoài Phật đường, bốn bề an tĩnh, ngay đến tiếng ve kêu cũng không nghe thấy. Tháng Tám trời nóng bức mà không có tiếng ve? Nàng ngạc nhiên nhìn ngó xung quanh, thấy trên các cây ở quanh Phật đường có treo mấy cái túi thơm. Chẳng lẽ dùng để đuổi ve sao? An gia mời ở đâu được một cao thủ chế thuốc như thế nhỉ?

- Lý công tử, mời! – An Bá Bình ra khỏi Phật đường, cười nói.

Vĩnh Dạ bước vào Phật đường, ngửi thấy một mùi thơm kì lạ, hương thơm rất nồng bao phủ toàn bộ Phật đường. Định thần lại nhìn, thấy một bức tượng Phật bằng gỗ cao tới một trượng, màu nâu vàng, không phải là trầm hương thì là gì? Một miếng trầm hương đã đổi được một miếng vàng có thể tích tương đương, trầm hương thường nhỏ, dùng làm hương liệu, tượng Phật này cao tới một trượng, hơn nữa với tay nghề điêu khắc tinh xảo của Triệu đại sư thì không biết đáng giá bao nhiêu tiền? Nàng chớp mắt, nhớ lại những ngày cùng Nguyệt Phách đếm từng xu để đi mua gạo. Sớm biết thế đến An gia Phật đường chật một tay Phật mang bán cũng đủ để họ ăn cả đời. Cho dù không bán không cầm, mang đi hun thịt heo cũng được, nói không chừng con heo đó không chỉ đổi được có mấy lạng gạo và một miếng thịt. Nếu khi đó không rầu rĩ vì tiền ăn, nàng đã không phải mang cảm miếng ăn thạch diên hoàng, không vì muốn báo thù Đại Xương Hiệu trả giá thấp mà làm tranh giả, như thế thì những việc sau này liệu có xảy ra không? Tưởng Vi liệu có xuất hiện không? Nàng và Nguyệt Phách liệu có thể tiếp tục ung dung ngồi uống cháo ở sân, nhìn trăng ngắm sao không?

- Lý công tử, đây là gia mẫu.

Vĩnh Dạ sực tỉnh lại từ những tưởng tượng ban nãy, thấy bên cạnh bức tượng là một lão phu nhân. Mái tóc bạc trắng, áo vải màu nâu, tay cầm một tràng hạt bằng gỗ trầm, trông thần thái có vẻ bình thản, như thể con người đã hoà vào không trung cùng với hương trầm, ngũ quan đoan chính, khi còn trẻ chắc hẳn là một mỹ nhân.

Bên cạnh lão phu nhân có một thị nữ, sắc mặt lạnh lùng, liếc Vĩnh Dạ một cái, ánh mắt như thể đang nhìn một con kiến vừa bị giẫm dưới chân mình.

Vĩnh Dạ vội vàng hành lễ, gặp loại nữ nhân như thế này, nàng thường không có cảm tình.

Lão phu nhân mở mắt ra, từ tốn nói:

- Đã là người vẽ Quan m thì trong lòng tất cũng có Phật, chắc là người từ bi, đi đi.

Vĩnh Dạ nghe lời, với nhãn lực của nàng, không biết vì sao cứ cảm thấy lão phu nhân này rất quen. Không nhìn được bèn liếc nhìn vài cái, giật mình bởi ánh mắt thâm dò của lão phu nhân. Nàng vội vàng ngoan ngoãn nghiêm túc ngắm nghía bức tượng Quan m trong Phật đường. Sau một tuần hương, nàng nghe thấy lão phu nhân chậm rãi mở miệng:

- Lý công tử đã ngắm tượng Quan m rất lâu, có cảm nhận gì?

- Hồi lão phu nhân, bức Quan m liên đài này đặt chân lên đài sen, bảo tượng đoan trang, sống động như thật, hiếm có nhất là các đường nét đều tròn trịa, thông suốt, thần thái từ bi. Thủ pháp điêu khắc vô cùng tinh diệu, y phục bay bổng như thật, gỗ trầm hương để làm cũng là loại khó tìm, Triệu đại gia đã không dễ lãng phí nó. Hơn nữa gỗ trầm rất khó điêu khắc, cũng chỉ có Triệu đại gia là thánh thủ nên mới có tài nghệ phi phàm, khiến tại hạ mở rộng tầm mắt. – Vĩnh Dạ không biết lão phu nhân muốn kiểm tra mình hay chỉ là buột miệng hỏi vậy, nghiêm túc trả lời.

Lão phu nhân lạnh nhạt nói:

- Lý công tử đúng là có học vấn, nhãn lực của Bá Bình khá lắm, đi đi.

Vĩnh Dạ cung kính hành lễ, lui ra khỏi Phật đường.

Khi hành lễ cáo từ bà, cảm giác quen thuộc ấy lại xuất hiện. Vĩnh Dạ nghĩ ngợi trong lòng rất lâu, vẫn không nghĩ ra là gặp vị lão phu nhân này ở nơi nào.

Ra khỏi Phật đường, bước chân lên đường mòn giữa rừng, An Bá Bình mới nói nhỏ:

- Công... công tử đúng là chân tài thực học, Bá Bình sợ toát cả mồ hôi.

Vĩnh Dạ tĩnh tâm để ý xung quanh, thấy không có người mới nói:

- Hoá ra lão phu nhân muốn kiểm tra tôi. Thứ cho tại hạ mạo muội, lão phu nhân có phải thân sinh mẫu thân của đại công tử không?

An Bá Bình lắc đầu:

- Mẫu thân tôi là tiểu thiếp của phụ thân, đã qua đời từ lâu. Bà là chính thất của phụ thân, là mẹ của tam đệ. Phụ thân qua đời sớm, khi đó Bá Bình đang ở ngoài lo liệu chuyện làm ăn, không ở bên cạnh người được. Đầu năm lão thái gia cũng qua đời, Bá Bình mới gánh vác việc chính của An gia.

- Ô, lão phu nhân là người ở đâu?

- Quê ngoại của mẫu thân hình như là một trấn tên là Phúc Bảo, ở trong núi. Tề quốc nhiều núi, là ngọn núi nào thì Bá Bình cũng không rõ.

Vĩnh Dạ nhìn viện tử của An gia, cảm thấy nơi này đẹp thì đẹp thật, nhưng yên tĩnh tới đáng sợ, hết như một nấm mồ. Sống trong một đại gia tộc như thế này có lẽ cũng chẳng dễ dàng.

Tối hôm đó nàng được sắp xếp vào một khách phòng trong nội viện. An Bá Bình nói với mọi người rằng nàng cần phải quan sát tượng Phật nhiều ngày mới có thể làm tranh được. Bên ngoài khách phòng Vĩnh Dạ dặn không cần thêm quá nhiều nhân thủ, cứ như thường ngày là được.

Nàng khổ sở suy nghĩ, rốt cuộc là đã gặp lão phu nhân đó ở đâu? Khách phòng rộng rãi, ngoài là sảnh, trong là phòng ngủ. Bên ngoài làm thư phòng, để tiện cho nàng vẽ tranh nên nguyên vật liệu đã đầy đủ. Vĩnh Dạ tiện tay cầm bút vẽ gương mặt của lão phu nhân, nhìn đi nhìn lại, sửa đi sửa lại, gương mặt bà đã biến thành một gương mặt khác, hai người giống nhau tới bảy phần.

Bàn tay cầm bút của Vĩnh Dạ run rẩy không thể kiềm chế. Lát sau nàng tiện tay vẽ thêm một bức tượng Quan m, trên mặt dần dần nở nụ cười. Nàng hít sâu một hơi, đặt hai bức tranh vào ngọc nền đốt đi. Lúc này nàng nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh. Vĩnh Dạ thổi tắt nến, thân hình búng nhẹ, bay vọt ra cửa sổ.

Trên nóc nhà cách đó không xa có một bóng đen lướt qua.

Nàng sợ phải sống một cách yên ổn ở An gia mà không có động tĩnh gì. Nhìn thấy bóng đen đó, Vĩnh Dạ đầu chịu bó qu, thi triển khinh công tới mức tối đa, cách bóng đen càng lúc càng gần.

Hình như biết là nàng đang đuổi theo, bóng đen từ nóc nhà nhảy xuống một cái sân.

Vĩnh Dạ không hề do dự, đuổi theo.

Trước mắt bỗng sáng bừng lên, một mặt hồ màu bạc xuất hiện trước mắt, hắc y nhân đã đứng giữa con thuyền nhỏ.

Hắn nhìn nàng, chậm rãi lên tiếng:

- Không ai ngờ được rằng khinh công của ngươi còn giỏi hơn cả Thanh y nhân. Giấu giỏi lắm.

Vĩnh Dạ nhún vai, mỉm cười:

- Mặc Ngọc xông tử, ồ, An gia tam công tử, ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!

Mặc Ngọc không mặc y phục dạ hành chật chội, chiếc áo dài màu lục sẫm, lưng đeo thắt lưng ngọc, khí độ hoàn toàn khác lúc ở Mẫu Đơn Viện, đường hoàng là một phong lưu quý công tử. Chỉ có đôi mắt ấy là vẫn chứa đầy sự đố kị, hận thù và bi phẫn, hẳn học nhìn nàng.

- Ngươi biết rõ rằng ta dụ ngươi ra đây, vì sao vẫn còn mắc bẫy? Ở đây, ngươi tưởng Phong Dương Hề còn có thể cứu ngươi lần nữa sao?

- Khinh công của ta rất ổn, độ chuẩn của ám khí cũng không tệ, Mặc Ngọc công tử chỉ cách ta hơn một trượng, ngươi không sợ chết sao? – Vĩnh Dạ cười cười. – Hơn nữa, cao thủ của An gia không ít, Mặc Ngọc công tử hiển nhiên là đã nói chuyện với họ rồi, không có ai đến làm phiền nên dọc đường mới thuận lợi như thế, nhưng còn có một tác dụng nữa là không ai tới cứu ngươi.

Mặc Ngọc hừ một tiếng:

- Nói đúng rồi, ta dụ ngươi ra đây là vì nơi này yên tĩnh, ta không tin ta không giết nổi ngươi!

- Vĩnh Dạ rất muốn biết vì sao Mặc Ngọc công tử lại hận ta đến vậy? Người ta nhìn thấy mỹ nhân đều thương hoa tiếc ngọc, chẳng ai nỡ đụng tới một đầu ngón tay. – Vĩnh Dạ giơ đầu ngón tay ra minh hoạ.

Nàng nghi hoặc nghiêng đầu, rồi làm ra vẻ bưng bít:

- Ta hiểu rồi, Mặc Ngọc công tử ở Mẫu Đơn Viện lâu quá nên không có hứng thú với nữ nhân nữa, thích nam nhân! Có điều tại hạ luôn xuất hiện trong trang phục nam nhân, ngay cả Phế Thái tử Lý Thiên Thụy của An quốc cũng khen ngợi Vĩnh Dạ, nếu vào Mẫu Đơn Viện làm tiểu quan, thì người nổi nhất không phải là Mặc Ngọc công tử nữa rồi. Một mỹ nhân nam nữ đều thích như ta là thiên hạ vô song, Mặc Ngọc công tử vì sao cứ muốn giết Vĩnh Dạ vậy?

Nàng bắn liên thanh một tràng, khiến lửa giận trong mắt Mặc Ngọc càng cháy lên hừng hực. Hắn nghiêng răng nói:

- Chờ ta bắt được ngươi, ta sẽ rạch nát mặt ngươi, cắt gân tay gân chân của ngươi, để ngươi không dùng được khinh công, không tung được ám khí, xem còn ai thương hoa tiếc ngọc với ngươi nữa không!

Tiếng gió nổi lên, một đạo ngân quang ném thẳng vào mặt Mặc Ngọc, hắn giật mình nghiêng mặt đi, mái tóc bị cắt một ít, trên má xuất hiện một vết đao nhẹ, một vết máu nhỏ chảy từ má xuống.

- Tam công tử, không sao đâu, dù sao ngươi cũng không cần dựa vào Mẫu Đơn Viện để kiếm cơm nữa, nam nhân mà, xấu một chút cũng không sao. Những nam nhân tốt với ngươi không chỉ coi trọng mặt của ngươi, mà còn cả thắt lưng và cái đuôi kia nữa! Ta quyết không tới Mẫu Đơn Viện giành miếng cơm với ngươi đâu. – Vĩnh Dạ đọc địa nói.

Mặc Ngọc nghiêng răng nhìn nàng, quát to một tiếng, rút thanh nhuyễn kiếm từ thắt lưng ra, vũ động như con rắn, đâm vào cổ họng của Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ đột ngột tung người bay lên. Đó là khinh công tuyệt đỉnh, cứ như thể ở phía trên đã buộc sợi dây kéo thẳng nàng lên. Chưa cần nghi ngại, Vĩnh

Dạ đã lẳng không lật người, ánh sáng như trăng của phi đao bắn về phía Mặc Ngọc. Nàng nghĩ, hẳn tuyệt đối không thể tránh được đao này.

Thanh đao trúng tay Mặc Ngọc, kiếm của hắn rơi xuống thuyền, một mảnh ám khí trúng vào người, hắn run rẩy ngã nhào từ trên thuyền xuống nước. Vinh Dạ cũng nhảy xuống theo, nhưng vừa mới xuống, nàng đã hối hận.

Một tấm lưới trong suốt vây lấy nàng. Trong nước, Vinh Dạ không thể nào thi triển khinh công, lùi về phía sau, lại không kịp tránh tấm lưới. Gương mặt hung ác của Mặc Ngọc xuất hiện phía trước Vinh Dạ. Phi đao của nàng trúng vào người hắn mà dường như hắn vẫn không hề hấn gì.

Vinh Dạ chợt hiểu, phi đao không xuyên nổi vào hộ giáp, Mặc Ngọc đã chuẩn bị rồi mới tới. Nàng cố gắng dùng đao để cửa rách lưới tơ bạc, nhưng vô dụng. Vinh Dạ bỏ cuộc, càng quấy đạp thì tấm lưới càng thắt chặt, nàng không thể cựa quậy nổi nữa.

Mặc Ngọc không dám lại gần nàng, chỉ thu chặt tấm lưới, trừng mắt nhìn nàng. Vinh Dạ không bơi được, chỉ đành ngừng hô hấp, thận trọng kiểm soát hơi thở. Mặc Ngọc không thể nào thở trong nước, rồi có lúc hắn phải ngoi lên mặt nước.

Thiên Mạch Nội Kinh lưu chuyển trong thân thể, Vinh Dạ và Mặc Ngọc đối mặt nhìn nhau. Võ công của nàng cao hơn hắn, khoảnh khắc hắn ngoi lên để thở, nàng sẽ giết hắn rồi mở lưới.

Lúc này, nàng thấy Mặc Ngọc rút một cái ống từ trong ngực ra, một đầu ngậm trong miệng, một đầu nhô lên khỏi mặt nước.

Vinh Dạ thầm kêu chết rồi, cố gắng giằng mạnh, ôm cả tấm lưới bơi về phía Mặc Ngọc, phi đao của nàng ngấm vào đầu và tay hắn, nhưng uy lực của phi đao ở trong nước bị giảm mạnh, tấm lưới trên người càng lúc càng chặt, gần như không thể nào phát ra ám khí. Cảm giác tức thở như khiến lồng ngực nàng nổ tung, nàng không thể xông ra khỏi mặt nước, Mặc Ngọc thì cứ ở bên dưới kéo tấm lưới. Vinh Dạ giãy giụa theo phản xạ, chân tay dần dần vô lực, Mặc Ngọc bơi lên khỏi mặt nước, kéo nàng lên, đồng thời kích mạnh một chuông. Bóng tối ập về phía nàng, nàng nhớ tới Phong Dương Hề, lần này, hẳn quả thực không ở cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tượng Phật rơi lệ

- Thì hẳn thông minh mà, tìm được họa tượng mà tôi vẽ, đôi mắt của vị Bồ Tát đó không bình thường, con chó săn Mặc Ngọc lúc tôi vào Phật đường đã trôn trong bức tượng Phật để nhìn tôi, hừ!

Vinh Dạ ở An gia được một đêm đã mất tích.

Giờ Thìn, An Bá Bình tới khách phòng mời Vinh Dạ ăn bữa sáng, mặt xám ngoét như tro.

Vinh Dạ mất tích ở dịch quán là vì nàng tự bỏ đi. Hiển nhiên, lần này không phải.

Không ai có thể gánh vác được trách nhiệm này, An Bá Bình không dám, Phong Dương Hề cũng không thể.

An gia đại tiểu thư, chủ nhân của Hoa Thanh Cung, Hoa quý phi khóc lóc tới ngất đi trước mặt Hoàng đế cũng không thể chống lại một tờ Thánh chỉ.

Thái tử Yến thống lĩnh Đông cung Long Vũ Soái, Thần Vũ Soái chưa đầy một canh giờ sau đã bao vây An phủ.

Thái tử Yến liếc nhìn bức tường cao lớn ngoài An phủ lắc đầu, nói với Phong Dương Hề:

- Hai đạo binh sĩ của Đông cung có một nghìn người, ta thấy nếu An gia cố tình kháng chỉ, thì cũng tổn thất ít nhất trên năm trăm người.

Phong Dương Hề lạnh lùng không đáp.

Lát sau, cổng An phủ mở rộng, cổng dẫn ra nội viện cũng mở rộng, hàng trăm thị tùng khiêng thảm ra trải từ hậu viện tới cửa chính.

Trận thế này khiến Phong Dương Hề cười khò, như thế này đâu giống tiếp chỉ? Như thế họ đang vào phủ để thăm hỏi vậy.

Sau khi cổng chính mở ra, An lão phu nhân dẫn đầu đoàn người của An gia đi ra. Bốn trăm người đứng kín ở cổng chính An phủ, sắp xếp chỉnh tề theo thứ tự già trẻ lớn bé.

- Lão thân đưa toàn gia An phủ quý đón Thái tử! – Giọng bà sang sảng, trong ngoài An phủ yên tĩnh tới độ không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Phong Dương Hề ôm kiếm đứng một bên như xem náo nhiệt. Thái tử Yến nhăn nhó mặt mày, ho hai tiếng rồi mở Thánh chỉ ra, đại ý là Vinh An công chúa mất tích ở An gia, phụng chỉ kiểm tra toàn bộ.

Lão phu nhân thông thả tiếp chỉ tạ ơn, không hề tỏ ra hốt hoảng.

Một canh giờ, những khoảng đất trống bên ngoài An phủ đều được dựng một túp lều. Lão phu nhân cho chuyển ghế thái sư ra ngồi. Các phủ của An gia cần xử lý chuyện làm ăn vẫn tiếp tục làm việc, các thị nữ tiểu tư xếp hàng lĩnh bài tử, mấy trăm chiếc chậu đồng dựng băng đá không lò được đặt bên ngoài, mấy chục cái lò lớn nổi lửa đun trà, chuẩn bị bữa trưa.

Vô cùng trật tự.

Binh sĩ của Long Vũ Soái, Thần Vũ Soái đều là con nhà thế gia, đã nhìn quen cảnh phô trương mà giờ cũng phải tặc lưỡi thần phục. Thái tử Yến cười khở lắc đầu, nói với Phong Dương Hề và Thiên tổng chấp quản lương soái:

- Phiền Phong đại hiệp dẫn hai vị Thiên tổng vào nội phủ kiểm tra, ta đi uống trà với lão phu nhân, thăm dò tin tức.

Chàng mỉm cười rạng rỡ bước vào lều của lão phu nhân, cười nói:

- Lão phu nhân trị gia như trị quân, ta rất khâm phục. Nếu người không chê thì ta xin ngậm trà uống được không?

Lão phu nhân cười bình thản:

- Dâng trà cho điện hạ.

Uống trà ngon, sau lưng còn có thị nữ xinh đẹp quạt cho, hơi lạnh từ những chậu băng đá tan chảy theo cánh quạt ập tới, Thái tử Yến lại muốn thờ dài.

- Nghe nói điện hạ khi ở Trần quốc đã nhất kiến chung tình với Vĩnh An công chúa của An quốc, có thể kể nghe không?

Ngậm trà vừa vào miệng Thái tử Yến nuốt thì phun ra ngoài, gương mặt thanh tú đỏ bừng, nhẹ giọng đáp:

- Công chúa không như người thường, ta rất yêu nàng, như châu như ngọc. Nàng vô cùng tinh nghịch, thích mô phỏng tác phẩm của các danh gia để trêu chọc người khác, được đại công tử mời vào An phủ làm tranh, không ngờ lại còn có thể mất tích ở An phủ. Ta lo lắng cho sự an toàn của nàng, đêm qua sai người bảo vệ xung quang An phủ. Ở An phủ không có người nào đáng nghi ra vào, thế nên mới xin chỉ điều tra trong phủ.

Lão phu nhân ra vẻ trầm tư:

- Nghe nói sức khỏe của Công chúa không tốt, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như nam nhi, mười tám tuổi mới khôi phục lại thân phận quận chúa, trước khi được gả sang An quốc mới phong thành Vĩnh An công chúa. Thật đáng tiếc, lão thân chưa được chứng kiến dung nhan thật của nàng.

Thái tử Yến nhớ tới phong nghi của Vĩnh Dạ, nét mặt mơ màng:

- Lạc Vũ thua nàng về khí khái, An tứ thua nàng về yêu mị, Ngọc Tụ thua nàng về tú lệ, Tường Vi quận chúa thì ta chưa gặp.

Lúc này lão phu nhân mới tỏ vẻ rung động, tràng hạt vẫn xoay trong tay giờ mới dừng lại, thờ dài 1 tiếng:

- Thì ra là thế, vẻ đẹp ấy rất giống Đoan Vương phi sao?

- Hơn Vương Phi ở sự khí khái, điểm này thì rất giống Đoan Vương.

Bàn tay lần tràng hạt của lão phu nhân dừng lại, rất lâu sau mới lại thờ dài. Không biết là đang tượng tượng đến dung mạo của Vĩnh Dạ, hay là đang lo lắng cho tương lai của An gia.

Thái tử Yến vốn ôn hoà, tâm tư cẩn mật, thấy bà lộ vẻ lo lắng thì an ủi:

- Chỉ là điều tra thôi, lão phu nhân đừng lo. An gia trung thành, Hoàng thượng tất sẽ minh xét. Hoàng thượng vốn rất sủng ái Quý phi nương nương, không bỏ mặc đâu.

Lão phu nhân bê tách trà lên, gạt lá trà đi, uống một ngụm rồi nói:

- Lão thân đã quyết định rồi, việc này kết thúc sẽ phân An gia.

Thái tử Yến giật mình:

- An gia giàu có, vì sao phải phân gia?

Lão phu nhân thờ dài:

- Cây to thì gió lớn. An phủ quá lớn, Bá Bình còn trẻ, lão thân nay đã cao tuổi, không lo được sản nghiệp khổng lồ này. Cây lớn còn có cành khô, Công chúa đã mất tích trong nội viện, sau này không chừng còn xảy ra chuyện gì đó. Các phủ các viện tách nhau ra sống, tốt hay xấu thì phải xem vận số của từng người.

Bà nhìn các binh sĩ đi vào trong phủ, đột nhiên thở dài, nói với Thái tử Yến:

- Thái tử uống với lão thân một tách trà, lão thân xin nhờ Thái tử một việc. Lão thân lễ Phật, Phật đường không thể cho quá nhiều binh sĩ đi vào, làm phiền tới Bồ Tát thì không hay.

Thái tử Yến cười nói:

- Ta sẽ dặn dò bọn họ, lão phu nhân đừng lo.

Chàng gọi một binh sĩ tới ra lệnh không được phá hoại Phật đường, rồi lại thông thả ngồi uống trà.

Phong Dương Hề đứng trong khách phòng của Vĩnh Dạ, nơi này rất sạch sẽ, không có dấu vết cho thấy nàng đã ngủ ở đây. An Bá Bình đứng cạnh hắn, lo lắng nói:

- Nơi này chắc chắn chưa hề đụng tới. Sớm nay khi tôi tới gọi Công chúa, phát hiện trong phòng không có người rồi mới đi báo tin. Tôi đã hạ lệnh không cho bất cứ ai đi vào.

Phong Dương Hề lặng lẽ đứng nghe, nhãn thần sắc lạnh nay thêm vài phần lo lắng:

- Khi Vĩnh Dạ vào đây, văn phòng tứ bảo ở nơi này có bị động đến không?

- Không hề.

Mắt hắn sáng lên, lại gần đài nến, nến đã tắt, trên đó còn dính tro giấy. Vĩnh Dạ đã vẽ cái gì đó rồi lại đốt đi? Không người bước vào, tro giấy nàng đốt quá ít, thử chưa cháy hết liệu Vĩnh Dạ có mang theo bên người không? Phong Dương Hề đi qua đi lại trong phòng, ánh mắt sắc bén nhìn từ xà nhà tới cửa sổ. Bỗng dưng hắn nằm xuống, lăn vào dưới gầm bàn rộng lớn.

Tim đập thình thịch. Dưới gầm bàn có một ngọn phi đao găm chặt hai tờ giấy còn chưa cháy hết. Hắn cẩn thận gỡ ra, ngắm một lúc rồi cho vào trong ngực.

- Hôm qua Vĩnh Dạ còn đi đâu? Gặp những ai? – Giọng Phong Dương Hề lạnh lẽo, ánh mắt đã khôi phục lại vẻ sắc bén như chim ưng.

An Bá Bình rụt rè đáp:

- Theo như thoả thuận trước đó, nàng lấy có là về tượng Phật của Triệu Từ Cố để vào đây. Tại hạ đưa Công chúa tới Phật đường xem tượng, mẫu thân quanh năm lễ Phật, Vĩnh Dạ cũng đã gặp người.

Phong Dương Hề chẳng nói gì nữa, rào nhanh bước chân tới Phật đường.

Bức tượng Quan m ngồi đài sen đưa ánh mắt từ bi bác ái nhìn chúng sinh. Mùi hương trầm rất nồng bao phủ cả Phật đường, nồng tới mức không ngửi ra mùi gì khác.

Hắn ngậy người nhìn bức tượng Phật Quan m xuất thần, Quan m từ bi lặng lẽ nhìn hắn, trong đôi mắt nhỏ dài có một đôi đồng tử màu đen tràn đầy tình cảm, vừa như mang ý cười lại vừa như chất chứa vô hạn đau khổ, cực kì sống động. Ánh mắt ấy chuyển động theo động tác của Phong Dương Hề.

Phong Dương Hề nhắm mắt, hai tay chấp lại lẩm bẩm nói gì đó. Hai mắt mở bừng ra, thanh trường kiếm đâm thẳng vào Quan m.

An Bá Bình đứng cạnh giạt mình lùi về sau một bước, hai đầu gối mềm nhũn quỳ sụp xuống đất. Con tì hưu phi thủy đập xuống nền gạch xanh kêu lên lanh canh. Cả người hắn run rẩy, đập đầu xuống đất, xin Bồ Tát phù hộ.

Phong Dương Hề đá bay chiếc bàn cúng, thanh trường kiếm vung lên, tách đôi bức tượng Quan m từ chỗ lồng mây, gỗ trầm hương rất mềm, hắn không dám dùng chưởng lực để tách ra, nhảy lên đài sen, dùng chỉ lực tách nhẹ, tượng Quan m bị xẻ thành hai mảnh.

- Phong đại hiệp, Thái tử có lệnh đừng phá hoại Phật đường của lão phu nhân... - Binh sĩ thở hổn hển chạy vào truyền lệnh, đúng lúc thấy bức tượng Phật bị chẻ làm đôi, sợ đến cầm nín.

Vĩnh Dạ với gương mặt nhợt nhạt vô cùng, trên người bị quấn chặt bằng lưới tơ bạc, bị trói trong tượng Phật, miệng bị bịt chặt không phát ra âm thanh gì, đưa mắt nhìn Phong Dương Hề.

- Mau bẩm báo Thái tử! – Phong Dương Hề lạnh lùng nói. Hắn đưa tay lấy miếng giẻ khỏi miệng Vĩnh Dạ, lo lắng hỏi. – Thế nào?

- Con chó săn Mặc Ngọc! Huynh cẩn thận, trên lưng tôi bị cắm rất nhiều đao. – Vĩnh Dạ nhổ mấy miếng, mấp máy khoé miệng tê cứng, oán hận lên tiếng. Nàng đứng trong tượng Phật một đêm, không thể cử động, đã gần như không chịu nổi. Nghiến răng trừng mắt nhìn An Bá Bình quỳ bên dưới, hận lây sang cả hắn.

Phong Dương Hề giật mình, đi vòng ra sau lưng, lưng tượng Phật bị cắm sáu ngọn phi đao, sâu ba phân, như cái đinh ghim vào lưng Vĩnh Dạ.

Hắn vận nội lực dùng kiếm tách lưng tượng Phật ra, dùng đao ấn mạnh, Vĩnh Dạ hự lên một tiếng rồi ngã xuống đất, sáu vết thương sau lưng lập tức

chảy máu xối xả.

- Vĩnh Dạ, nàng cố chịu đựng nhé! – Mặt Phong Dương Hề xám xịt như bị phủ mây đen, rạch đứt lưới tơ, kéo lá cờ xuống bọc Vĩnh Dạ lại, bế nàng đi ra ngoài.

An Bá Bình bò dậy, nhìn bức tượng Phật bị huỷ hoại, thảm thở dài, loạng choạng đuổi theo ra ngoài.

Phong Dương Hề hiển nhiên là đang trong cơn cuồng nộ, thấy hấn đi theo thì quát lớn:

- Đi lấy thuốc trị thương!

An Bá Bình toát mồ hôi hột, nghĩ ngợi rồi nhanh chóng chạy đi lấy thuốc trị thương, miệng còn lầm bầm:

- Bỏ Tất phù hộ! – Niệm chú một hồi rồi lại cười khổ, Bỏ Tất lần này cũng không thể bảo vệ nổi An gia rồi. Tuy rằng biết thế nhưng vẫn vội vàng đi tìm linh dược mà An gia sưu tầm, hi vọng có thể giảm bớt được tội trạng. Hấn là chủ sự của An gia, lúc này những gì hấn nghĩ chỉ là làm thế nào để có được lợi ích tốt nhất.

An phủ quá rộng, Phong Dương Hề không dám bế Vĩnh Dạ đi quá lâu, đưa thẳng nàng về khách phòng.

Lát sau An Bá Bình liêu xiêu lao vào, mang một tấm vải trắng sạch sẽ cùng thuốc, hét lên một môt:

- Tôi... có thuốc!

Phong Dương Hề đưa tay lên, cầm kiểm rạch ngang cánh tay hấn:

- Thử thuốc!

An Bá Bình đau đớn nhảy dựng lên, xé y phục, rắc thuốc lên trên, máu lập tức được cầm lại, vết thương chảy nước vàng. Hiệu quả khá tốt.

- Không để lại vết sẹo đâu, thuốc của thần y Hồi Hồn!

Phong Dương Hề cười lạnh nhận lấy, mở lá cờ trên người Vĩnh Dạ ra, lật ngược nàng lại.

Vĩnh Dạ đau đớn hét lên:

- Huynh là heo à, bảo hấn ra ngoài!

An Bá Bình ngậy người, chưa chờ Phong Dương Hề ra lệnh đã lau mồ hôi đóng cửa phòng lại đi ra, chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, lưng dựa vào cửa phòng thở hổn hển.

Lúc này Thái tử Yến đã nhận được tin, đưa thị vệ tới, thấy An Bá Bình ngồi ngoài cửa, nhìn vào trong cau mày gọi:

- Đại công tử?

- Điện... điện hạ! Công... công chúa đang... trị thương. – Đột nhiên hấn nhớ ra Phong Dương Hề và Công chúa hai người cô nam quả nữ cùng ở trong phòng trị thương, thương thế lại buộc phải cời y phục, sợ hãi không dám nói rõ, quỳ xuống đất run rẩy.

- Ô, có Phong đại hiệp ở đó, có lẽ là không sao, ta không vào đó làm phiền nữa. – Thái tử Yến thở phào, đứng trong sân nhìn An gia, trong mắt loé lên vẻ trầm tư.

Vĩnh Dạ được tìm thấy trong tượng Phật, lại còn bị thương, An gia chắc chắn không thể thoát khỏi liên can, nên làm thế nào đây?

Sau khi nhận được tin, Long Vũ Soái và Thần Vũ Soái đã bao vây toàn bộ An phủ. Cộng cả các tiểu tư, thị nữ trong phủ là hơn một nghìn người, còn nhiều hơn số binh lính mà chàng đưa tới. Thái tử Yến cười khổ, đứng là đại gia đình.

Vĩnh Dạ nằm bò trên giường cho Phong Dương Hề bôi thuốc, hơi cử động thân thể một chút là đau, Phong Dương Hề cầm miếng vải trắng thân nhiên vòng qua ngực nàng, buộc vết thương thành nhiều tầng. Vĩnh Dạ cúi đầu nhìn ngực mình, nhắm mắt oán giận nói:

- Huynh có bao nhiêu nữ nhân?

- Không có.

- Tôi là nữ nhân. Không có nữ nhân thì sao huynh lại tự nhiên như thế! Huynh có phải là nam nhân không?

Phong Dương Hề nhin cười, đáp:

- Câu này phải là ta hỏi nàng mới đúng, nàng có phải nữ nhân không? Bị một nam nhân cời y phục mà nàng không đỏ mặt?

Vĩnh Dạ khựng lại, cười khổ:

- Ngày trước mùa hè tôi còn cỡi trần ra phố, làm nam nhân lâu quá nên bị lẩn rồi.

Phong Dương Hề thực sự không dám tin vào tai mình, sầm mặt nói:

- Nói linh tinh gì thế?

Lúc này Vĩnh Dạ mới phản ứng lại, ngượng ngùng nói:

- Không có gì, nói đùa thôi, để đỡ ngượng.

Phong Dương Hề tức giận siết mạnh tay, thắt nút lên lưng nàng, sầm mặt nói:

- Nàng đường đường là Công chúa An quốc, Thái tử phi tương lai của Tề quốc, kiểu nói đùa như thế này không thể nói bừa được đâu.

Vĩnh Dạ nghiêng đầu nhìn hắn:

- Nếu tôi là nữ nhân của Thái tử thì hắn có chém huynh không?

Phong Dương Hề ghen hống hồi lâu không nói được gì, trừng mắt quát Vĩnh Dạ:

- Đây là trị thượng, nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết!

- Ô, sau này nếu tôi thích đại cô nương nhà nào thì chỉ cần cho nàng ta hai đao, rồi lột y phục ra trị thượng, xem xong sờ xong không phải chịu trách nhiệm à. - Sự háo sắc của Vĩnh Dạ lại trỗi dậy.

Phong Dương Hề nghe nàng nói dở khóc dở cười, thấy bộ y phục cỡi ra đã dính đầy máu, không thể mặc tiếp, bèn cỡi áo bào của mình mặc vào cho nàng. Nghĩ ngợi rồi nghiêm túc nói:

- Không cưới Thái tử, cưới ta thì sao?

Cười hắn? Vĩnh Dạ nghĩ tới hai bức tranh mà mình vẽ, trong lòng rất khó chịu, chỉ cười:

- Chỉ vì huynh nhìn thấy lưng tôi? Nhìn một cái là tôi phải cưới à? Nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, quá nghiêm túc thì trở thành cổ hủ. Tôi còn sợ tôi hủy hôn, phụ vương tôi sẽ không sống nổi mất.

Người mà Vĩnh Dạ nghĩ tới là vị công tử anh tuấn mặc bạch y thoát tục ấy. Sắc mặt Phong Dương Hề dần dần thay đổi, cười lạnh nói:

- Không phải nàng sợ phụ vương nàng không sống được, mà là sợ tiểu tử họ Nguyệt kia sẽ đau khổ phải không?

Nỗi đau trong lòng Vĩnh Dạ lại bị hấn khơi dậy, muốn ngồi dậy nhưng sau lưng đau nhói, bèn nằm bò xuống, cười lạnh nói:

- Nói đúng rồi, biết vì sao tôi đi lấy chồng mà lại mặc nam trang không? Bởi vì tôi chỉ muốn chàng là người đầu tiên nhìn thấy tôi mặc nữ trang.

Phong Dương Hề biến sắc mặt, đứng lên bỏ đi:

- Có lẽ Thái tử Yến đã tới rồi, nàng đem câu đó mà nói với ngài.

Vĩnh Dạ hừ một tiếng:

Một lát sau, nàng nghe thấy tiếng bước chân, giọng nói dịu dàng của Thái tử Yến vang lên:

- Vĩnh Dạ, nàng vẫn khỏe chứ?

- Chưa chết!

Thái tử Yến không giận, đứng ở đầu giường, tò mò nói:

- Sao Phong đại hiệp biết nàng ở trong tượng Phật.

- Thì hắn thông minh mà, tìm được họa tượng mà tôi vẽ, đôi mắt của vị Bồ Tát đó không bình thường, con chó săn Mặc Ngọc lúc tôi vào Phật đường đã trốn trong bức tượng Phật để nhìn tôi, hừ!

Khi đó Vĩnh Dạ bước vào Phật đường, lúc quan sát kỹ tượng Phật cứ cảm thấy đôi mắt tượng Phật hết như thật. Nhãn lực của nàng rất sắc bén, đi hai vòng khẳng định đó là mắt của người sống, ánh mắt đó chứa đầy thù hận và nộ ý. Người nào trốn trong tượng Phật nhỉ? Nàng lại nhìn thấy gương mặt của lão phu nhân. Nghe An Bá Bình nói bà là mẫu thân của Mặc Ngọc liền hiểu ra. Đương nhiên nàng nghĩ ra Mặc Ngọc ở trong Phật đường cùng mẫu thân, nghe nói đại công tử đưa nàng tới, với tâm tính của Mặc Ngọc, chắc chắn sẽ không muốn đi, bèn chui vào tượng Phật để nhìn nàng.

- Phong đại hiệp đúng là người cẩn thận. May mà có huynh ấy!

- Là tôi thông minh thì có! Nếu không có tôi thì hần có tìm được không? Cũng may mà tìm ra, nếu không thì như Mặc Ngọc nói, bắt tôi phải giương mắt lên nhìn hần hàng ngày bước vào tháp hương cúng Phật, hun tôi thành xác khô!

Thái tử Yến rùng mình, cười nói:

- Bình an là tốt, ta sẽ báo thù cho nàng. Chúng ta về đi.

Chàng đưa tay định bế nàng, bị Vĩnh Dạ vung tay gạt ra, vết thương bị động đau nhói khiến nàng nhăn mặt, thờ hồn hèn nói:

- Nam nữ thụ thụ bất thân, gọi hai nha đầu tới đây!

Thái tử Yến rút tay về, chàng quay đầu nhìn Phong Dương Hề ở ngoại viện, cười cười:

- Vĩnh Dạ nói đúng lắm.

Không lâu sau, vài thị nữ bước vào, làm một chiếc kiệu mềm để đưa Vĩnh Dạ thẳng về dịch quán.

Nhân Nhi, Ý Hồng và một đám thị nữ thấy Vĩnh Dạ quay về, vừa mừng vừa lo, thấy nàng bị thương lại khóc lóc âm ỉ, nhưng coi như cũng an tâm hơn.

Vĩnh Dạ nằm trong dịch quán dưỡng thương. Trong cung lại sai ngự y của Thái y viện tới kiểm tra vết thương, toàn dùng những loại thuốc thượng hạng. Khôi rồi da non mới mọc, không để lại sẹo.

Tội trạng đều do An gia tam thiếu gia gánh, không biết người đã đi đâu, bèn ra văn thư tước nã. Quyết định của Hoàng đế là tịch thu sản nghiệp An gia, nhưng vì Hoa quý phi khóc lóc suốt ngày, bèn chỉ tịch thu đại trạch của An gia, bắt An gia bồi thường một trăm vạn lượng bảo ngân, việc này coi như kết thúc.

Đại trạch không còn, lão phu nhân bèn tuyên bố chia nhà, các phòng các viện của An gia tự phân chia tài sản. An Bá Bình được chia phần nhiều nhất, Đại Xương Hiệu và Tế Cổ Trai vẫn thuộc sở hữu của hần. An gia không lộ như một bó dưa đứng thẳng, vừa buông tay ra đã đổ ngã nghiêng tứ phía.

Những người tài giỏi thì kinh doanh gia nghiệp nhà mình; những người thích rong chơi nay không có sự quản thúc của trưởng lão thì cả ngày chơi bời lêu lổng, dần dần lụn bại.

Còn lão phu nhân thì mang một phần kim ngân cùng thân tộc, chỉ nói là mình về quê an hưởng tuổi già, không lo tới sự vụ của An gia.

Tường trong tường ngoài của đại trạch An gia bị đánh sập, những tòa viện tử tinh xảo trước kia có nơi thì đổ trống, có nơi thì được Hoàng đế thưởng cho người khác, tự xây tường bao, phân chia ranh giới.

Ánh Nguyệt Hồ một lần nữa trở thành biệt uyển của Hoàng gia.

Trong thời gian dưỡng thương, Vĩnh Dạ nghe nói một loạt những thay đổi của An gia, bất giác cười lạnh, lần này người được lợi thực sự là Hoàng đế Tề quốc. Nàng nghĩ tới là thấy hận, mình bị thương thật uống.

Nhân Nhi không hiểu, Vĩnh Dạ uể oải nằm trên sập mềm giải thích cho nàng ta:

- Người không tới An gia nên không biết, tới rồi sẽ hiểu, cả tòa nhà cứ như Hoàng cung ấy, một pho tượng Phật trong đó cũng đã giá trị liên thành, Hoàng đế bệ hạ chỉ mong An gia giải tán, tốt nhất là có lý do nào đó để xử toàn An gia. Có câu nói "Hòa Thân đồ, Gia Khánh no". Kim ngân của một nhà băng sưu thuế hai mươi năm của một quốc gia, một miếng thịt to như thế, không ăn mà nhìn cũng đã chảy nước miếng.

Nhân Nhi vỗ lẽ ra:

- Đều đòi lại từ vết thương của tiểu thư.

- Cũng tốt, coi như là của hồi môn của ta. Dù sao ta cũng dặn phụ vương không được tặng ta thứ gì đáng tiền, không thì đã mất con gái lại mất cả của. - Vĩnh Dạ cười nhạt.

- Công chúa, Phong đại hiệp cầu kiến.

- Báo hần cut! - Vĩnh Dạ nhớ lại hôm đó Phong Dương Hề phát áo bỏ đi là lại nổi lửa giận trong lòng.

Ý Hồng giật mình, chọn miếng nho lạnh cho Vĩnh Dạ ăn.

- Ý Hồng, ở đây không còn việc gì nữa, người có thể cùng Lâm Đô úy về An quốc, nhà hần còn mẹ già đang tựa cửa chờ mong đấy. - Vĩnh Dạ ngậm quả nho, thần nhiên nói như thể không có việc gì.

Ý Hồng ngỡ ngàng, nước mắt lập tức tuôn như mưa, quỳ trước mặt Vĩnh Dạ, nói:

- Ý Hồng biết, tiểu thư giận Ý Hồng, Ý Hồng sai rồi...

Vĩnh Dạ ngồi dậy, đập mạnh tay hất đồ đĩa nhỏ, mặt biến sắc.

- Ta giận người, ta giận người thế nào? Người với Lâm Đô úy vì ta mà khó khăn lắm mới sống tiếp được, sao ta dám giận người?

Ý Hồng chỉ khóc thút thít. Nhân Nhi lớn lên bên nàng từ nhỏ, tình nghĩa sâu đậm. Vĩnh Dạ vốn đối với họ rất tốt, chưa bao giờ sai bảo họ như hạ nhân, đã bao giờ thấy nàng nổi giận thế đâu? Nàng ta im lặng rất lâu mới nói:

- Tiểu thư, người giận Ý Hồng không chịu ở lại bên người sao?

Vĩnh Dạ nhìn Ý Hồng cười lạnh, trong lòng bỗng nhớ tới Lâm Thúy, đau đớn khó chịu, phất áo đi ra ngoài, lúc đi qua người Ý Hồng, nàng gằn giọng nói:

- Ta cưới Thái tử hay không, không phải là việc mà người có thể lo được. Người và Lâm Đô úy muốn báo đáp ơn cứu mạng của hần, ta không ngăn cản. Hai người ở lại đây chỉ khó đời đường, muốn về An quốc ta sẽ thành toàn. Chỉ có điều đừng để ta biết vì sao sáng nay ta vừa mới nói thích ăn nhỏ ướp lạnh thì chiều nay Thái tử đã mang cả giò tới!

Nàng rào nhanh bước đi, không thèm nhìn Ý Hồng thêm một cái.

Nhân Nhi thất kinh, nắm tay Ý Hồng lắc lắc, truy hỏi:

- Tỷ không biết rằng Lâm Thúy đã làm tổn thương tiểu thư sao? Sao tỷ có thể...

Ý Hồng bật khóc nức nở:

- Không mà, chỉ vì Thái tử quan tâm tới tiểu thư nên ta mới nói, ta không phản bội người! Ta ngay cả... một chuyện bé xít ở Trần quốc cũng không nói cho ai.

Nhân Nhi thở dài, vuốt lưng Ý Hồng an ủi, khẽ khàng:

- Tiểu thư mấy hôm nay vui buồn thất thường, trong lòng đang sầu khổ lắm, tỷ đừng trách người... tiểu thư không thích Thái tử điện hạ, tỷ hà cớ gì...

Lời hai người vọng vào tai Vĩnh Dạ. Con gió thổi qua, một phiến lá vàng rơi xuống. Mùa thu sắp tới rồi sao?

Tháng Chín, trời cao mây trắng, vì sao trái tim nàng vẫn như bị cái nắng hè thiêu đốt?

- Công chúa, Thái tử điện hạ tới ạ. - Thị vệ trưởng Vương Đạt đứng trong sân bẩm báo.

Vĩnh Dạ không nói gì, đứng trên bậc tam cấp đưa mắt nhìn đám mây phiêu đảng nơi chân trời.

Wương Đạt lại nói khẽ:

- Tin Công chúa bình an vô sự đã được gửi về Kinh Đô, Hoàng thượng và Vương gia đều gửi thư tới. - Hần móc trong ngực ra hai phong thư.

Vĩnh Dạ nhận lấy mở ra, Lý Thiên Hựu viết: "Lạc Vũ chơi đàn dưới trăng, lòng ta nhớ Tiểu Dạ vô hạn. Việc đã tới nước này, Tiểu Dạ phải coi trọng hòa hảo giữa hai nước An, Tề. Trời xa, đất xa, lòng sầu khổ, trăm thương nàng". Vĩnh Dạ phì cười thành tiếng, ai ngày đêm nhớ người? Ngón tay rạch ngang tờ giấy, dùng lực một cái là rách, liếc thấy Vương Đạt bên cạnh, bèn nhin cười nói:

- Hồi thư cho bệ hạ với tốc độ tám trăm dặm, "Vĩnh Dạ vì bệ hạ không oán không hối, nguyện báo Thánh ân".

Wương Đạt cúi đầu vâng dạ, Vĩnh Dạ không đọc thư của Đoan Vương, thấy hần đòi thư phúc đáp bèn cười:

- Hồi báo Vương gia, nói ngài đã sinh được một con gái giỏi. Rồi hỏi thăm Vương phi, nói ở nhà chỉ có bà là người tốt.

Wương Đạt giật nảy mình, như thế chẳng phải là mắng Đoan Vương sao?

Vĩnh Dạ cau mày, nói:

- Không thì nói là ta chỉ nhớ bà mà thôi.

Lúc này Vương Đạt mới thở phào, hành lễ bỏ đi.

Vĩnh Dạ tiện tay vo tròn thư của Lý Thiên Hựu, nghĩ ngợi rồi lại nhét vào ngực. Nàng cầm thư Đoan Vương, hơi do dự, vị phụ vương gian xảo của nàng định nói điều gì? Vĩnh Dạ đoán mãi không ra bèn mở thư. Trong thư viết: "Bí mật bông hoa dưới chân là phụ vương tiết lộ".

Vĩnh Dạ cười khan, nàng đã biết từ lâu rồi, lão gian tặc. Đọc tiếp, trên đó còn một câu: "Phong tục của ba mươi sáu dân tộc nước Tề khác nhau, Hoàng hậu vô tình nói tộc Tây Bạc ở nước Tề tới nay vẫn dùng máu người cúng tế vào Trung thu. Nhớ lại trận đại chiến của An, Tề vào Trung thu hai mươi năm

trước, bắt được tộc trưởng Tây Bạc, tiêu diệt ba nghìn chiến sĩ Tây Bạc, có được "Thiên Mạch Nội Kinh", thương tâm vô cùng".

Câu này có ý gì? Hai mươi hai năm trước, phụ vương đại chiến với Tề đứng dịp Trung thu. Từ miệng Lạc Vũ tình cờ biết tộc người Tây Bạc Trung thu hàng năm đều cúng tế bằng máu tươi, trận chiến đó tử thương vô số, nghe nói số người phụ vương chặt đầu có thể phủ kín cả ghế ngồi của người. Chẳng lẽ ông nghi ngờ cóc chủ Du Li Cốc muốn giết ông chính là người Tây Bạc? Tim nàng đập dồn dập, dường như nghĩ ra điều gì đó, nhưng lại không nắm bắt được gì. Nhưng Vĩnh Dạ cảm thấy, nàng đang từng bước lại gần chân tướng, đang từng bước vén được bộ mặt thật của Du Li Cốc. Trong lòng vô cùng kích động, nếu tìm được Du Li Cốc, chẳng phải sẽ tìm được Nguyệt Phác và Tường Vi hay sao?

- Công chúa! - Vương Đạt quay lại, đồng hành còn có Mã thị lang.

- Chuyện gì?

Mã thị lang cười tươi như hoa, nói:

- Công chúa, Tề hoàng hạ chỉ, hôn kỳ sẽ định vào Trung thu. Còn mười ngày nữa...

- Thương thế của ta chưa khỏi, Trung thu quá gấp!

Mã thị lang chỉ một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ tiền hôn này để sớm quay về An quốc, nghe Vĩnh Dạ nói thế thì tỏ ra khó xử, rụt rè nói:

- Xin công chúa lấy quốc gia làm trọng.

Vĩnh Dạ lườm hằm, Lý Thiên Hựu còn không giục ta, người giục cái gì mà giục? Nàng bực bội xua tay:

- Cứ trả lời như thế.

Mã thị lang toát mồ hôi hột, lắp bắp nói:

- Công chúa... Thái tử điện hạ và Triệu đại nhân vẫn chờ ở tiền sảnh.

- Nói ta bị ốm, đang nằm trên giường. - Vĩnh Dạ quyết định ăn vạ. Nàng không muốn vào cung rồi lại ra, cứ như thế này tới cùng. Chẳng buồn nhìn sắc mặt Mã thị lang, quay đầu bỏ đi.

Lạc Vũ công chúa vô tình tiết lộ phong tục của Tây Bạc có liên quan rất nhiều tới trận đại chiến hai mươi hai năm trước, nhưng hình như lại chẳng liên quan gì. Nàng quyết định nhất định phải đi xem buổi huyết tế của Tây Bạc. Trung thu, chỉ mười ngày nữa là tới Trung thu rồi, sao có thể gả vào cung được? Cho dù không tới Tây Bạc thì nàng cũng phải đi. Cho dù cả đời cô đơn phiêu bạt, nàng cũng không muốn gả cho Thái tử Yên.

Về tới tầm thất, Vĩnh Dạ thở dài. Ý Hồng vẫn đang quý, Nhân Nhi ở cạnh nàng ta:

- Làm gì mà quý ở đây?

Ý Hồng ngược đôi mắt đỏ hoe lên nói:

- Ý Hồng sai rồi

Vĩnh Dạ không biết nên nói gì, lại gần đưa tay kéo, kéo cả hai người đứng dậy. Ý Hồng và Nhân Nhi đã tê buốt cả chân, hét lên một tiếng rồi lại ngã xuống, thế là Vĩnh Dạ ném họ lên giường, đột nhiên nhớ ra ý định trái ồm phải áp thuở trước, cười ha hả rồi nhào lên giường, ôm hai người thật chặt.

- Ta luôn muốn được ôm mỗi người một tay, hôm nay để ta được như ý nguyện đi. Hôm nay ba chúng ta ngủ chung một giường nhé.

Ý Hồng và Nhân Nhi đỏ mặt, đẩy tay Vĩnh Dạ ra:

- Tiểu thư càng ngày càng không nghiêm túc, đã sắp cưới chồng rồi còn càn quấy.

Vĩnh Dạ gối đầu lên gối, thở dài:

- Ta có muốn cưới đâu. Ta còn phải điều tra chuyện của Du Li Cốc, muốn cứu Tường Vi quận chúa nữa cơ. Sứ thần nước Tề hôm nay tuyên chỉ, bảo ta Trung thu vào cung. Ta đang đau đầu đây.

Nàng không nói tới chuyện của Ý Hồng, tự nhiên hóa giải sự ngượng ngùng, nhưng quả thực là đang rất rầu lòng. Một lần nữa bỏ đi ư? Nàng nên đi đâu để tìm tộc Tây Bạc?

- Tiểu thư, giọng nói của tôi người còn nhớ không? Tôi đóng giả người xuất giá cũng được. - Ý Hồng xưng phong.

- Không được. Lần này không phải trò đùa. Cưới thay ta sớm muộn cũng bị nhận ra, giờ ta còn không muốn lấy chồng. - Mắt Vĩnh Dạ sáng lên, cúi đầu nói bên tai Ý Hồng. - Giờ ta đi ngay, người thay ta giả ốm, họ nghe thấy giọng người chắc chắn sẽ tưởng ta vẫn ở đây.

- Tiểu thư, chẳng phải người không muốn tôi cưới thay sao?

- Tôi Trung thu ta sẽ biến mất, người không hề rằng, bọn họ cũng không đuổi kịp ta đâu. Ta làm xong việc sẽ về, không phải lo. - Vĩnh Dạ cười ha ha. Nàng muốn đi trước, không để ai biết nàng đi đâu. Có lẽ, mười ngày này có thể điều tra được tộc Tây Bạc.

Ỗ Hồng thờ dài, nàng há miệng mắc quai, chỉ đành đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tây Bạc tế thu

Vàng trắng dần dần nhô lên đỉnh đầu, cơn gió thổi qua lưng sông, thổi bay mái tóc của nàng. Một gương mặt nhợt nhạt, kiêu diễm xuất hiện dưới ánh trăng. Tim Vĩnh Dạ đập thình thịch như trống đánh. Nàng không thể ngờ được rằng, đối tượng huyết tề lại là Tường Vi!

Vĩnh Dạ cảm tay nải lên lên ra khỏi dịch quán. Nàng đi thẳng ra khỏi cổng Tây thành Thánh Kinh, đi về phía tây nam.

Cơn gió đầu thu vuốt ve trên mặt thật dễ chịu, ra khỏi cổng thành mới ba dặm, nàng đã lập tức thấy khó chịu.

Phong Dương Hề ngồi bên đường như cười như không nhìn nàng, con ngựa đen đang an nhàn gặm cỏ bên cạnh.

Vĩnh Dạ vùng vãi, con ngựa lao vút qua, coi như không nhìn thấy người này.

Tiếng vó ngựa sau lưng, Phong Dương Hề đã đuổi tới nơi. Vĩnh Dạ ghì ngựa lại, giận dữ quát:

- Huynh đi theo tôi làm gì? Chẳng lẽ lại được Thái tử nhờ vả, tôi đây làm bảo tiêu sao?

Phong Dương Hề thông thả đáp:

- Ta tới Tây Bạc xem thu tế[1], tình cờ cùng đường với nàng nên mới đuổi đi cùng thôi. Công chúa mười ngày sau xuất giá, ra ngoài tân bộ sao?

Mắt Vĩnh Dạ sáng lên:

- Phong đại hiệp, thu tế là gì? Thú vị không?

Phong Dương Hề lườm nàng một cái, nói:

- Công chúa bảo Phong mỗ cút, đương nhiên Phong mỗ phải tránh Công chúa xa một chút. – Nói rồi thúc ngựa chạy nhanh.

Nhỏ nhen! Vĩnh Dạ thầm chửi, nhưng lại đành đi theo. Nhìn lưng hắn, nàng càng lúc càng thấy nghi ngờ. Nàng vì thu tế của tộc Tây Bạc nên mới tới đây, nhưng vừa ra khỏi cổng đã tình cờ gặp đúng Phong Dương Hề, rõ ràng là hắn ở quan đạo chờ nàng, nhưng lại nói là đi xem thu tế. Làm sao hắn biết được? Chẳng lẽ lão gian tặc ở nhà lại nói chuyện này cho Thái tử Yên?

Phong Dương Hề đi phía trước không quay đầu lại, như thể hoàn toàn không sợ Vĩnh Dạ không đi theo hắn. Vĩnh Dạ hừ một tiếng, thấy một ngã rẽ trên đường, tức khí rẽ vào. Nàng không tin Phong Dương Hề không quay lại tìm nàng.

Nàng chỉ biết là đi về hướng tây nam, còn đường nhánh này đi tới nơi nào thì nàng không rõ, mặc cho ngựa chạy. Khoảng một tuần hương sau, nàng kinh ngạc quay đầu, Phong Dương Hề không đi theo nàng, Vĩnh Dạ thầm hối hận, chẳng lẽ quả thực chỉ là trùng hợp.

Bất ngờ quay lại đuổi theo Phong Dương Hề, nàng thực sự không làm được, thở dài nghĩ, Lạc Vũ đã biết Tây Bạc tộc có tục thu tế thì có lẽ rất nhiều người đều biết. Dọc đường vừa đi vừa hỏi vậy.

Trước mặt xuất hiện một thành trấn. Tường thành màu xám, xây bằng đá xanh và đất vàng. Trấn đó không lớn cũng không nhỏ, có thể là vì ở gần Thánh Kinh nên cũng khá náo nhiệt.

Vĩnh Dạ dừng ngựa trước khách điểm, xách tay nải đi vào.

Chiếc bàn vuông bằng gỗ bị nước muối làm cho trắng xóa, tiểu nhị giới thiệu món đùi dê nướng, rượu là loại rượu cao lương của địa phương. Vĩnh Dạ dùng con dao nhỏ cắt đùi dê ra, rắc thêm gia vị, một miếng thịt dê một ngụm rượu. Thấy người ăn uống trong khách điểm đều mặc những bộ y phục dị tộc, bất giác thấy ngạc nhiên. Ánh mắt dừng lại trên người một nam tử.

Người đó khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường, rất gầy, mặc một bộ áo vải bình thường. Cách ăn của hắn cũng như Vĩnh Dạ, một miếng thịt dê, một ngụm rượu, cay toát cả mồ hôi. Bên cạnh hắn đặt một thanh kiếm, loại kiếm bình thường, có thể mua được ở bất kỳ tiệm bán vũ khí nào. Hình như hắn cũng cảm nhận được Vĩnh Dạ đang nhìn mình, bèn liếc nàng một cái, hình như hơi giật mình vì gương mặt của nàng, rồi lại cúi đầu cắt thịt dê.

Vĩnh Dạ không nén được cười, một người rất thú vị. Nàng bê đĩa thịt dê của mình và cầm rượu sang cạnh hắn:

- Mời huynh đài! Đều thích một kiểu ăn, cùng ăn nhé.

Người đó không lên tiếng, tiếp tục uống rượu ăn thịt, coi Vĩnh Dạ như không tồn tại.

Vĩnh Dạ cảm thấy cùng ăn với một người thích ăn thì sẽ càng ngon miệng hơn. Đối phương không lên tiếng, nàng cũng không nói gì, toàn tâm toàn ý thưởng thức món ngon trước mắt. Sau lúc com no rượu say, người đó lau miệng, gọi:

- Tiểu nhị tính tiền.

Vĩnh Dạ móc một đĩnh bạc đặt lên bàn, cười nói:

- Chẳng mấy khi được ăn ngon miệng, huynh đệ để tôi mời!

Người đó ngạc nhiên nhìn nàng nói:

- Vì sao huynh lại mời?

Vĩnh Dạ gạt mình, được ăn không mất tiền mà không thích à? Nàng cười:

- Huynh đài mời tôi ư?

- Tôi không có thừa bạc.

- Ha ha. – Vĩnh Dạ gặp được một quái nhân thì cảm thấy rất vui vẻ, cũng không kiên trì thêm nữa, đưa mắt liếc kiếm của người đó, hỏi. – Huynh đài có biết có một nơi là Tây Bạc tộc sắp tiến hành thu tế không?

- Hừ! – Mặt người đó lập tức biến sắc, nghiêng răng nói. – Tại hạ đang định đi tìm hiểu huyết tể người người sống của Tây Bạc tộc đây!

Vĩnh Dạ cả mừng, đúng là mèo mù vớ cá rán, hoá ra người này cũng tới Tây Bạc xem thu tế. Nàng thận trọng hỏi:

- Nhìn huynh đài có vẻ như rất bất mãn với tục thu tế này?

- Đương nhiên! Coi thiếu nữ là vật cúng tế, phơi khô máu của thiếu nữ ấy, cách cúng tế như thế tại hạ nhất định phải ngăn cản! – Người đó đập mạnh bàn, khiến bát rượu nảy lên.

Vĩnh Dạ nghe thấy bất giác cau mày:

- Chẳng lẽ không còn vương pháp nữa sao?

- Vương pháp? Tây Bạc tộc này là một dị tộc chốn thâm sơn, vương pháp không quản được.

- Là thiếu nữ trong tộc sao?

- Không biết.

Vĩnh Dạ cười nói:

- Tại hạ muốn đi cùng huynh đài, không biết được không?

Người đó đánh giá Vĩnh Dạ một hồi, giữu cọt nói:

- Không phải tại hạ không cho, nhưng công tử thân hình mỏng manh, yếu đuối như thư sinh. Tại hạ ngăn cản thu tế, đưa công tử theo e rằng không tiện.

Vĩnh Dạ gạt đầu, nghĩ bụng, ta lén theo người là được. Nàng cũng không nói nhiều, luyến tiếc lắc đầu, đặt một phòng nghỉ lại.

Hôm sau, người nọ lên ngựa đi về phía tây, Vĩnh Dạ theo sau hắn từ xa.

Càng đi về phía tây, địa hình càng trở nên hiểm trở, từ bình nguyên tới đồi núi, rồi lại gặp những dãy núi nhọn hoắt.

Khi dừng chân tại một tiểu trấn nhỏ dưới chân núi, cuối cùng người đó cũng ngồi xuống trước mặt Vĩnh Dạ:

- Vị công tử này, nhìn huynh y phục sang trọng, chắc chắn xuất thân phú quý. Huynh cho dù hiếu kỳ cũng không thể theo tôi lên núi được nữa, nơi đây là rừng nguyên sinh, vô cùng hung hiểm, huynh hãy đi về đi.

Vĩnh Dạ nheo mắt nhìn hắn, hỏi:

- Tại hạ họ Lý, huynh đài quý tính là gì?

- Tòì họ Hồng.

- Tại hạ chuyến này đi theo Hồng huynh là vì muốn xem thu tế của Tây Bạc tộc. Mai chính là Trung thu phải không? Đã tới đây rồi thì đâu thể có chuyện quay về? Hồng huynh muốn ngăn cản thu tế, tại hạ thì muốn xem náo nhiệt, không gây trở ngại gì đâu.

Hồng công tử nhìn Vĩnh Dạ, thờ dài, lắc đầu bỏ đi.

Vừa tỉnh giấc, ánh nắng nhàn nhạt đã rải khắp nơi, khu rừng phía xa tràn đầy sức sống. Vĩnh Dạ theo Hồng công tử lên núi. Đi tới đoạn đường núi hiểm trở, phải bỏ ngựa để đi bộ.

Hình như rất đông người đi về phía Tây Bạc tộc, hơn nữa còn mang theo binh khí. Vĩnh Dạ không khỏi kinh ngạc, hỏi:

- Hồng công tử, chẳng lẽ nhiều người muốn hành hiệp trượng nghĩa đến thế sao?

Hồng công tử cười lạnh một tiếng:

- Truyền rằng vào thu tế của Tây Bạc tộc, sau khi hắt máu lên đài tế, cuối cùng sẽ chảy thành một suối máu, trong suối máu có độc vật và thảo dược được ngâm quanh năm, nghe nói người nào uống được một ngụm nước suối sẽ tăng cường công lực, thế nên các nhân sĩ võ lâm cũng tới, một số người là xem náo nhiệt, đa số đều có mục đích là uống được nước ở suối máu. Tộc nhân Tây Bạc lại rất hiếu khách, chỉ cần không phá hoại huyết tế của họ thì xong việc, họ đều ban cho mỗi người một bát máu.

Vĩnh Dạ tặc lưỡi, ở đây có rất nhiều tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp, nghĩ trong suối máu chắc chắn có ngâm một số thuốc bổ. Vĩnh Dạ cũng muốn cười lạnh, bao nhiêu nhân sĩ võ lâm vì một bát máu mà bất chấp tính mạng của một thiếu nữ đáng thương, con người đúng là loại động vật ích kỷ.

Liệu Phong Dương Hề có phải cũng đến xin một bát máu để uống không? Vĩnh Dạ bất giác nhớ tới nụ hôn của hắn, rồi lại nghĩ tới suối máu, tự nhiên thấy buồn nôn.

- Bao nhiêu nhân sĩ giang hồ cùng tới để xin một bát máu, Hồng công tử không sợ đắc tội họ sao?

- Hồng mỗ không sợ, tuy rằng ngày trước cũng từng có những nhân sĩ giang hồ hành hiệp trượng nghĩa bị giết ngay tại trận, nhưng cho dù ta có chết thì cũng đâu thể giương mắt lên nhìn việc này xảy ra hàng năm được?

Vĩnh Dạ đảo tròn mắt:

- Hồng công tử muốn phá hoại thế nào?

Hồng công tử cười lạnh đáp:

- Ta định cứu thiếu nữ bị huyết tế ngày hôm nay.

- Ha ha, cách này hay, rút củi đáy nồi, để họ không còn ai có thể huyết tế nữa. Tại hạ nguyện giúp công tử một tay.

Hồng công tử hoài nghi nhìn nàng, lắc đầu. Vĩnh Dạ thấy hắn không tin thì tiện tay bẻ một cành cây, nghe thấy bên phải có tiếng chim hót, chưa cần nhìn đã vung tay ra. Tiếng chim im bặt, Hồng công tử tròn tròn mắt nhìn nàng, ánh mắt bất giác loé lên vẻ khâm phục, lập tức nói cho Vĩnh Dạ biết suy nghĩ của mình.

Hai người thương thảo một hồi, rồi lại đi một đoạn đường núi, nghe thấy tiếng trống dồn dập và tiếng ca quái dị, biết rằng nơi ở của Tây Bạc tộc đã tới.

Qua một sườn núi, trước mắt trở nên rộng rãi. Trên bình nguyên của lũng sông toạ lạc những căn nhà trông như những tảng đá màu xám, cái to cái nhỏ.

Hồng công tử nói:

- Đây là thôn trại Tây Bạc, ở giữa chính là nơi cúng tế.

Vĩnh Dạ đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của hắn, ở giữa những ngôi nhà đá là một quảng trường hình tròn, thạch đài hình vuông. Xung quanh được dựng rất nhiều cây cột bằng gỗ, trên thạch đài lại có ba trụ gỗ rất cao lớn. Ở đầu được phết bột vàng, toả sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hai người họ theo những kẻ đi xem lễ lục tục tiến vào thôn trại, tìm chỗ nghỉ chân trong những túp lều xung quanh quảng trường, có người Tây Bạc tộc mang nước, rượu và thức ăn tới, vô cùng nhiệt tình.

Vĩnh Dạ đưa mắt nhìn quanh, thấy người Tây Bạc đều mặc những chiếc áo ngắn bằng gấm nhiều màu sắc, phối hợp với trang sức bằng da thú, trên mặt tô vẽ y như những người châu Phi, tò mò hỏi:

- Bình thường những người này cũng vẽ mặt à?

- Chỉ thu tế mới thể thôi.

Vĩnh Dạ gật đầu nghĩ ngợi, nếu có người của Du Li Cốc mà cũng về mặt như thế thì chắc chắn là không nhận ra. Nhưng nàng không muốn dịch dung, không tìm được bóng dáng của Du Li Cốc, Vĩnh Dạ chỉ mong có người nhận ra mình.

Đêm, trên khoảng đất trống nhóm lên vài đống lửa, khiến cây cột cứng tế trên quảng trường bỗng trở nên đáng sợ.

Một vầng trăng sáng nhô lên, tiếng trống càng dồn dập, người Tây Bạc vây quanh đài tế nhảy múa. Vĩnh Dạ cảm thấy màn vũ điệu phóng khoáng mà son dã này hơi giống màn kịch đuôi tà của Trương Tây, nơi sùng bái những đồ đẳng[2] cổ xưa.

Nàng ngẩng đầu lên, thạch đài cao khoảng hai trượng. Dưới ánh lửa, toàn thạch đài toát lên một màu nâu sẫm, không biết có phải được nhuộm từ huyết tế nhiều năm hay không. Bốn góc thạch đài đều khắc hình đầu thú, miệng thú đặt vào một máng đá bên dưới. Rồi từ đầu thú dẫn ra, bên dưới đặt một chậu đá màu trắng, miệng chậu lại đều khắc một con thạch thú đang uống nước, như thể lập lại chín tầng thì mới dẫn tới một đầu thú màu trắng ở phía chính nam, bên dưới là một chậu đá ngọc hình vỏ sò khép lại. Ánh lửa chiếu sáng, bảo thạch trắng ngà gần như trong suốt, trong đó đựng một loại chất lỏng.

Lúc này tiếng trống thay đổi, nhanh hơn, dồn dập hơn.

Trên thạch đài không biết từ khi nào đã xuất hiện một viên tư tế ăn mặc hoa hòe hoa sói, thân hình cao lớn, cầm y trường bào, đeo một chiếc mặt nạ hung ác. Tay lão chỉ lên mặt trăng, chậm chậm mở ra, chậu bảo thạch hình vỏ sò ở bên dưới cũng chậm chậm mở ra.

Không hiểu sao sau khi mở ra, mùi của chất lỏng bên trong bay ra lại không phải là mùi máu, mà là một mùi hương lạ. Mùi hương lan trong không khí, khiến một cảm giác thoải mái từ từ lan khắp thân thể những người ngồi được.

Vĩnh Dạ cau mày ngừng hô hấp, xé một mảnh vải, thấm ướt bằng trà rồi bịt mũi miệng lại. Hồng công tử mỉm cười ngăn nàng:

- Loại hương này không độc, chỉ là an thần.
- Hồng công tử hiểu rất rõ về nơi này?
- Ta muốn ngăn cản huyết tế, đương nhiên phải thăm hỏi kỹ càng trước khi hành sự!

Tư tế trên thạch đài không biết đang làm bầm khăn gì với mặt trăng. Vĩnh Dạ thấy ông ta vung tay, đầu ngón tay xuất hiện hai đốm lửa màu xanh lam, bùng một cái liền đốt cháy đống lửa bên dưới thạch đài. Tiếng trống càng dồn dập, tiếng hoan hô của người Tây Bạc càng nhiệt liệt, ngay cả các nhân sĩ giang hồ cũng không ít người sợ hãi mà cảm thán.

Vĩnh Dạ cố nhịn cười, dùng phốt-pho dẫn lửa có gì lạ? Giả thần giả quỷ!

Sau khi đống lửa được nhóm lên, một đoàn người Tây Bạc khiêng những cái gì đó ném vào lửa, không lâu sau thì một mùi hương như thức ăn nướng bay lên, Vĩnh Dạ phì cười. Hoá ra họ ném vào đống lửa những thứ được bọc bằng bột mì, chắc là chòe lễ tế kết thúc sẽ ăn.

Tiếng trống đột nhiên im bật, tư tế đứng trên thạch bài làm bầm một đoạn tế văn lạ lùng. Máy hán tử người Tây Bạc cời trần mang đao sáng loáng lên thạch đài, đứng hai bên trái phải cái trụ tế ở chính giữa, Vĩnh Dạ lập tức thấy căng thẳng, lễ tế sắp bắt đầu.

Giọng tư tế như đang niệm kinh, lại như đang hát, âm thanh đột nhiên cao vút lên. Một bạch y thiếu nữ được kéo lên chính giữa thạch đài như kéo một lá cờ.

Đầu nàng cúi xuống, mái tóc dài che khuất gương mặt, bên dưới bộ áo trắng là một đôi chân thon dài. Vầng trăng dần dần nhô lên đỉnh đầu, cơn gió thổi qua lưng sông, thổi bay mái tóc của nàng. Một gương mặt nhợt nhạt, kiểu diêm xuất hiện dưới ánh trăng. Tim Vĩnh Dạ đập thình thịch như trống đánh. Nàng không thể ngờ được rằng, đối tượng huyết tế lại là Tường Vi!

- Huyết tế sắp bắt đầu rồi, mau đi cứu người.
- Huynh chặn người bên dưới lại, cố đừng để họ lại gần thạch đài.
- Dưới thạch đài chắc chắn có cơ quan, chúng ta đi vào từ bên dưới. – Gương mặt Hồng công tử lấp lánh sự tinh anh.

Vĩnh Dạ nhìn Tường Vi, không muốn một mình nàng phải ở trên đó, do dự một lát rồi nói:

- Huynh vào từ bên dưới, tôi ở bên trên tiếp ứng.

Hồng công tử khựng lại, đồng ý, thân hình lách nhẹ một cái đã biến mất, đúng là một cao thủ.

Tiếng trống một lần nữa vang lên, hào hùng, bi tráng.

Người Tây Bạc bên cạnh Tường Vi đã quỳ xuống, hai tay giơ cao thanh đao trong tay. Lưỡi đao mỏng mà sắc, toả ngân quang lạnh lẽo dưới ánh trăng. Hoa văn ngũ sắc trên mặt họ toát lên một vẻ độc ác, đáng sợ.

Vĩnh Dạ nhìn quanh, không thấy bóng dáng Phong Dương Hề đâu. Nàng không chờ hấn được nữa, tay siết chặt phi đao, nhìn chăm chăm tên tể trên thạch đài, không hề do dự, phóng nhanh phi đao ra, thân hình như một mũi tên lao vút lên thạch đài.

Tên tể chỉ hơi nghiêng người né tránh, cây quyền trượng trong tay nhắm thẳng về phía Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ nhẹ nhàng đứng lên cây trượng bằng thể Kim kê độc lập[3], phi đao hoá thành lưới quang, trong phút chốc, mấy đại hán xung quanh Tường Vi đều trúng đao ngã xuống. Nàng thâm kêu lạ, tên tể này võ công khá cao, người trên đài lại toàn hạng kém cỏi.

Đại lực từ cây quyền trượng dưới chân áp tới, mũi chân nàng điểm nhẹ, bay tới trước mặt Tường Vi. Thấy tên tể giận dữ nhìn mình, miệng đang hét cái gì đó, người Tây Bạc dưới đài và không ít nhân sĩ giang hồ cùng xách vũ khí lao lên thạch đài.

Vĩnh Dạ đưa tay vào ngực áo, cười cười, lòi đạn màu đen phát nổ, dòng suối máu ở thạch đài nổ tung ra, khiến bên dưới vang lên những tiếng thét cuồng nộ. Tụ đao của nàng rời khỏi tay, chặt đứt sợi dây thừng buộc Tường Vi. Một tiếng keng vang lên, nàng nhìn kĩ lại, hoá ra là dây sắt. Sau giây có tiếng gió, nàng không quay đầu, phóng một ngọn phi đao ra sau, chỉ còn tiếng hét thảm thiết của tên tể.

Vĩnh Dạ nâng cằm Tường Vi lên, thấy hai mắt Tường Vi nhắm chặt, hơi thở mỏng manh như tơ. Nàng sợ hãi hét to:

- Tỉnh lại đi, Tường Vi, là ta đây, Vĩnh Dạ đây!

Tường Vi mơ màng mở mắt, trong ánh mắt có sợ hãi, có vui mừng cùng một chút không dám tin, miệng mấp máy vừa định lên tiếng thì dưới chân nàng sụt xuống thành một cái hố, cả người rơi xuống dưới.

Vĩnh Dạ vội vàng nhảy theo. Nàng dùng sức phóng vọt xuống, ôm chặt lấy Tường Vi trước khi tiếp đất.

Bên dưới là một gian thạch thất, trên tường có hai chiếc đèn dầu đang cháy, ánh sáng yếu ớt, những cái bóng trập trùng, đầy vẻ u ám in lên tường đá. Trong bầu không khí ẩm ướt có mùi máu tanh, mùi thối khiến người ta buồn nôn.

Hồng công tử đang kịch chiến với người khác.

Vĩnh Dạ không lo được cho hấn, nàng đặt Tường Vi xuống, cời xích sắt, lúc này ở góc vang lên một tiếng nói yếu ớt:

- Tỉnh Hồn!

m thanh đó chấn động thần trí Vĩnh Dạ, nàng ngơ ngác quay người lại, ở góc gian thạch thất tối om là một bóng áo bào trắng như mặt trăng, người ấy ngồi dựa vào tường, gương mặt ẩn trong bóng tối, ánh mắt mang theo một thứ tình cảm không nói nên lời đang lẳng lẳng nhìn nàng.

Trên đời này chỉ có mình chàng gọi nàng là Tỉnh Hồn theo cách ấy, trên đời này cũng chỉ có ánh mắt của mỗi chàng khi nhìn nàng là dịu dàng, yên tĩnh như mặt hồ phẳng lặng dưới ánh trăng. Nhưng hôm nay, với nhãn lực hơn người, trong gian thạch thất tối om, tuy rằng không nhìn rõ mặt chàng, chỉ có đôi mắt ấy, đôi mắt ánh lên nỗi tương tư ai oán, như ngọn đèn dầu trong mưa gió, tường chừng sáng bừng, nhưng chớp mắt đã bị mưa gió dập tắt.

Vĩnh Dạ quên mất Tường Vi trong tay, quên mất trận chém giết xung quanh, sững sờ đối diện với Nguyệt Phách.

- Mau cứu người đi! – Hồng công tử cuồng quát kêu lên.

Vĩnh Dạ sực tỉnh lại, nhìn Tường Vi đang hôn mê trên đất, gào lên với người trong góc:

- Nguyệt Phách, chàng chờ ta! – Nàng tháo xích được một nửa mới phát hiện ra có một cái khoá sắt khoá chặt tay của Tường Vi, Vĩnh Dạ cố ép mình bình tĩnh lại, tháo sợi dây thép ở tóc ra mở khoá.

- Ta không chống chọi được nữa rồi, mau lên!

Tiếng chém giết vang lên bên tai, bên ngoài là tiếng hò hét ầm ĩ, Nguyệt Phách ở trong góc, Tường Vi đang bất tỉnh nhân sự... tay Vĩnh Dạ đang run rẩy. Người từ ngoài xông vào càng lúc càng nhiều, thậm chí có cả nhân sĩ giang hồ. Hồng công tử quát lên, máu trên người đã chảy như sông, vừa đánh vừa lui về phía Vĩnh Dạ.

Tất cả như một bộ phim quay chậm đang chiếu trước mặt nàng, một cảm giác bất lực từ đáy tim nhen lên.

- Phong Dương Hề! - Nước mắt nàng trào ra, ngẩng đầu lên hét lớn. Vì sao hấn còn chưa tới?! Vĩnh Dạ bất lực gỡ xích sắt, nhìn đôi mắt trong bóng tối, lo lắng toát mồ hôi.

Cuối cùng Tường Vi cũng cử động, khê khằng gọi nàng:

- Vĩnh Dạ ca ca...

Tiếng gọi ấy đánh mạnh vào tâm trí của Vĩnh Dạ, nàng sực tỉnh lại, không kịp đáp lời, lại cảm thấy một cơn gió từ một thanh đao bổ xuống lưng mình. Nàng không quay đầu lại, phi đao lướt ra, lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết. Vĩnh Dạ liếc nhìn cái bàn kéo, trong lòng rung động, ôm lấy Tường Vi, mũi chân điểm nhẹ kéo mạnh cái khoá, phóng nhanh từ miệng thạch thất ra ngoài, đưa mắt lại nhìn, thấy ánh mắt Nguyệt Phách trong góc nhìn nàng chắt chứa nỗi buồn ly biệt.

Dưới ánh trăng vàng vạc, trên thạch đài một lần nữa xuất hiện hai bóng người, một người áo tím phát phơ, một người bạch y xanh xao. Vô số người xông lên thạch đài.

Vĩnh Dạ ôm chặt Tường Vi. Nàng chặt không đứt xích sắt, ám khí rồi có lúc sẽ dùng hết, ở góc tối om dưới thạch thất, Nguyệt Phách và Hồng công tử nhiệt tình vẫn dưới đó. Nàng nhìn Tường Vi, lòng nóng như lửa đốt.

Một thanh ám khí xé gió lao tới, Vĩnh Dạ vung chân đá mạnh, nóng vội muốn chết, quát to:

- Phong Dương Hề, con bà nó, huynh mà còn không tới là tôi chết ở đây đây!

Một bóng đen lướt qua, sau mấy vòng xoay thì đứng vững xuống trên thạch đài. Con gió thổi tung hắc bào của hắn, Phong Dương Hề đưa mắt nhìn chúng nhân dưới đài, quát to:

- Phong Dương Hề ở đây, có ai muốn thử lưỡi kiếm của Phong mỗ không?

Hắn như thiên thần đứng trên thạch đài, kiếm cầm trong tay, khí khái áp đảo mọi nhân sĩ giang hồ đầu đang bốc hỏa. Suối máu đã bị huỷ, những người muốn xin một bát máu để uống cũng tỉnh táo đầu óc, không đánh nổi Phong Dương Hề, hà cớ gì phải thí mạng vì một thứ không còn tồn tại? Một người lùi về sau, người đi theo ngày càng nhiều, họ cất vũ khí, luyện tiếu nhìn suối máu bị huỷ ngay trước mắt rồi lục tục xuống núi. Nhưng những người Tây Bạc nào có chịu từ bỏ? Họ vẫn điên cuồng hét lên rồi xông tới.

Lúc này, trên sườn núi cách đó không xa sáng lên những ngọn đuốc như những vì sao. Phong Dương Hề cười lạnh:

- Bước thêm một bước, trên đồi này sẽ không còn nơi gọi là Tây Bạc tộc.

Đám đông người Tây Bạc ngẩn ngừ giây lát rồi lại huy động vũ khí tấn công.

Phong Dương Hề lạnh lùng nhìn họ không cử động. Bỗng dung tử trong thôn trại có mũi tên bắn ra, vô số quan binh lao tới. Vĩnh Dạ an tâm nhìn Tường Vi, có Phong Dương Hề ở đây, nàng không phải lo cho nàng ấy nữa. Mũi chân điểm nhẹ, bay vào địa thất.

- Nguyệt Phách! – Vĩnh Dạ chỉ gọi một tiếng rồi khựng lại.

Nơi này vô cùng yên tĩnh, trong địa thất chỉ còn các thi thể chất cao.

Vĩnh Dạ lao về phía Nguyệt Phách, rõ ràng không nhìn thấy bóng áo trắng ấy, nhưng nàng vẫn không từ bỏ.

- Khụ! – Trong địa thất vang lên tiếng ho khe khẽ, Vĩnh Dạ quay đầu, Hồng công tử đẩy một thi thể đè trên người mình ra, lao đảo đứng dậy, chỉ vào góc địa thất. – Có đường hầm.

Vĩnh Dạ lao tới, một con gió ẩm ướt, lạnh lẽo ập vào mặt, nàng tìm được một cánh cửa.

Hồng công tử thở hổn hển, khó nhọc nói:

- Có mấy người tới... đưa đi rồi!

Vĩnh Dạ thần thờ nhìn cánh cửa tối om, nghiêng răng lao vào.

- Vĩnh Dạ, Tường Vi không xong rồi, nàng mau tới đây! – Phong Dương Hề đứng ở thạch đài bên trên, gọi nàng.

Tường Vi không xong rồi? Vĩnh Dạ dùng chân, con gió âm u thổi tới, nàng rung mình, sống lưng nổi gai ốc. Trong lòng có một âm thanh nhắc nhở nàng, Nguyệt Phách ở ngay trước mặt, nàng đuổi theo được, nàng nhất định đuổi theo được.

- Nàng mau lên! – Phong Dương Hề quát to.

Đôi chân Vĩnh Dạ gian nan rút khỏi địa đạo. Nàng ngẩng đầu lên, trông thấy Phong Dương Hề đầy vẻ lo lắng, nàng cúi đầu, một giọt nước mắt theo gò má lăn xuống.

- Nguyệt Phách! – Vĩnh Dạ hét to vào miệng địa đạo, địa đạo trống không trả lại nàng tiếng vọng.

m thanh của Nguyệt Phách vẫn còn bên tai, chàng đang gọi tên nàng, đây là lần cuối cùng chàng gọi nàng sao? Ánh mắt Nguyệt Phách như ánh trăng trên đầu, nhẹ nhàng, bay bổng, tựa như điểm sáng duy nhất trong gian địa thất, nhưng lại không chiếu sáng nổi thân hình chàng.

Vĩnh Dạ cố ép bản thân không được nghĩ tiếp, bay ra khỏi địa thất.

Trên thạch đài, Tường Vi như thể đang trôi nổi lơ lửng trong ánh trăng.

Xung quanh là các binh sĩ đứng yên lặng. Thái tử Yến cách đó không xa, lặng lẽ quan sát tất cả.

Vĩnh Dạ dường như không dám lại gần, mỗi bước lại gần Tường Vi, nỗi hổ thẹn lại tăng thêm một phần. Nàng chần chừ khẽ gọi:

- Ta là Vĩnh Dạ, Tường Vi.

Tường Vi nằm trong lòng Phong Dương Hề, bàn tay hần chưa từng rời khỏi sống lưng nàng. Tường Vi vẫn còn một hơi thở, tất cả đều nhờ vào nội lực mà hần truyền vào nên vẫn còn sống:

- Trong cơ thể nàng ta có độc, có lẽ đã bị cho uống trước khi huyết tể, giờ không xong rồi.

Vĩnh Dạ không dám tin tai mình, nhìn Tường Vi. Nàng giết bao nhiêu người, nhưng chưa lần nào thấy sợ hãi cái chết như lúc này. Nàng không có cách nào chấp nhận sự thực này. Tường Vi sẽ chết? Cô bé con có gương mặt trắng như sữa năm sáu tuổi, mái tóc đen nhánh, điệu bộ nũng nịu như công chúa Bạch Tuyết ấy rồi sẽ chết sao?

Hình ảnh ngây thơ si tình của Tường Vi ngập tràn tâm trí. Nàng ấy mới mười lăm tuổi mà! Vĩnh Dạ muốn mở miệng, nhưng chẳng nói được lời nào, bàn tay lắc nhẹ thân hình Tường Vi, lắc mãi. Cô hòng nàng như nghẹn lại, không tìm được nơi phát tiết, bao nhiêu uất hận dâng tràn lên mắt.

Nàng nhìn giọt lệ của mình rơi trên mặt Tường Vi.

Lần đầu tiên nàng hiểu thế nào là nước mắt như mưa.

Không phải mưa bụi mùa xuân, không phải mưa ngâu mùa thu, mà là mưa rào mùa hạ, cơn mưa không hề cảnh báo, đã ào ào đổ xuống. Không phải nàng muốn khóc, mà nàng đã không còn cảm giác khóc.

Tường Vi không chút động tĩnh, Vĩnh Dạ hi vọng nàng cử động một chút, cho dù chỉ là một chút thôi để nàng biết Tường Vi vẫn còn sống.

- Tường Vi... - Vĩnh Dạ hét to một tiếng rồi nghẹn lại.

Phong Dương Hề nhìn nàng thương xót, trong mắt hần, lúc nào Vĩnh Dạ cũng tràn đầy thần thái phấn chấn. Nàng thông tuệ, nàng xảo trá, cho dù là yếu đuối thì nàng cũng nghiêng răng chịu đựng. Hần chưa bao giờ thấy nàng khóc đến thương tâm như thế này.

Trong lòng hần dâng lên một nỗi đau, hệt như bị kim đâm, bàn tay bắt giắc run rẩy, hần nghiêng răng cố nén nỗi đau xuống. Nội lực chưa hề đứt đoạn. Hần không muốn Vĩnh Dạ phải thất vọng, không muốn để Tường Vi đoạn khí.

Lông mi Tường Vi thoáng động đậy, đôi mày thanh tú thoáng cau lại, tựa hồ vô cùng thống khổ.

Vĩnh Dạ thấy vậy mừng như điên, gọi to:

- Tường Vi, muối mở mắt ra! Ta là Vĩnh Dạ! Ta đưa muối về nhà.

Lời vừa dứt, giọng đã nghẹn ngào, Phong Dương Hề nói nàng không xong rồi, Tường Vi chắc chắn là không cứu được nữa rồi, làm sao nàng có thể đưa nàng ấy về nhà.

- Vĩnh Dạ ca ca... - Tường Vi khép mắt, nỉ non.

Vĩnh Dạ lau nước mắt trên mặt, luôn miệng đáp:

- Ta đây, Tường Vi, ta là Vĩnh Dạ ca ca của muối đây.

Tường Vi không đáp, gương mặt nhợt nhạt như tờ giấy, dường như lại mê man.

Vĩnh Dạ cuống quýt ấn vào huyết nhân trung của nàng, hi vọng nàng tỉnh lại.

Mắt Tường Vi hé hé mở ra rồi lại một môi khép lại, nhẹ giọng nói:

- Muối muốn về nhà...

- Được, ta đưa muối về nhà. Về rồi ta sẽ cưới muối. Tường Vi, muối đừng ngủ. Chúng ta lập tức về An quốc, ta luôn rất thích muối, ta chưa bao giờ không thích muối, nghe thấy không? Tường Vi!

Khoé môi Tường Vi nở một nụ cười tuyệt đẹp, đôi mắt mơ màng dường như đã nhìn thấy cảnh tượng mà nàng khao khát bấy lâu. Tường Vi hoảng hốt nghĩ, gương mặt Vĩnh Dạ hình như ở ngay trước mắt, mà giọng nói lại như trong cõi mộng. Nàng nhìn Vĩnh Dạ ấy nấy:

- Vĩnh Dạ ca ca... muối lại nằm mơ rồi... huynh... không tốt với muối bằng Thái tử ca ca...

Lý Thiên Thụy! Đúng thế, Lý Thiên Thụy cho dù có xấu xa đến đâu thì hần cũng luôn yêu thương Tường Vi. Gương mặt Vĩnh Dạ nhợt nhạt như tuyết, nàng nói to:

- Ta tốt hơn hần, ta sẽ đổi với muối tốt hơn cả hần! Tường Vi, ta đưa muối về nhà, về nhà rồi ta sẽ cưới muối, ta chỉ cưới mình muối thôi, ta cho muối

làm cộp cái, muội nói gì ta cũng nghe theo!

Thái tử Yến nhìn Vĩnh Dạ đầy thương xót, không một ai cười.

Hồng công tử toàn thân đầy máu tanh bò ra từ địa thất nhìn Vĩnh Dạ, trong mắt ánh lên vẻ đồng cảm, nghe nàng đổ dành Tường Vi, rồi lại nhìn những giọt nước mắt như mưa của nàng mà xuất thần.

Tường Vi phì cười, tiếng cười ngắn ngủi khiến nàng bật ho, lồng ngực như bị một bàn tay bóp chặt, không thở nổi, nàng đau khổ lắc đầu, trước mặt lại xuất hiện ảo ảnh. Những ngày này nàng như nằm mơ, giờ tựa hồ như quay lại những năm hồi sáu tuổi. Bầu trời rực rỡ pháo hoa hình cá, hình rồng, hình xe ngựa, cảnh đẹp mơ màng. Hình như nàng được quay lại Tĩnh An Hầu phủ, cha mẹ thương yêu, các ca ca bảo vệ.

- Tường Vi, ta chưa bao giờ nói rằng thực ra ta rất thích muội, luôn rất thích muội. Muội đừng làm sao... - Vĩnh Dạ nghẹn ngào, ánh mắt của Tường Vi nàng không hiểu, Tường Vi dường như đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, hai mắt loé lên một chút thần thái, hình như nghĩ ra chuyện gì đó rất vui, gương mặt nở một nụ cười xinh đẹp. Vĩnh Dạ hiểu rõ trong lòng, chẳng qua nàng đang nhớ lại quãng thời gian tươi đẹp trước kia thôi.

Nàng ngẩng đầu lên, chạm phải gương mặt trắng bệch của Phong Dương Hề, hần cũng đau lòng, cũng biết là Tường Vi sắp chết rồi sao?

Bàn tay bị siết chặt, Tường Vi nắm lấy tay nàng, sự mơ màng trong ánh mắt đã biến mất, như thể đột nhiên tỉnh lại. Nàng mở miệng ra định nói gì đó nhưng lại thổ một ngụm máu tươi lên mặt Vĩnh Dạ, thân thể Tường Vi co giật mạnh, cổ họng cố gắng thốt ra được một tiếng:

- Chiều...

Dường như nàng không nói được thêm nữa, lo lắng nhìn Vĩnh Dạ, mắt ngấn lệ.

Biểu cảm của Tường Vi hết như thanh trúc bị nàng chém nát hôm đó, mang theo những cái dằm cắm ngập vào tim Vĩnh Dạ. Nàng lau máu trên mặt, nắm tay Tường Vi, nói từng tiếng:

- Ta nhìn thấy rồi, ta hiểu rồi. Ta thề... nhất định sẽ báo thù! Tường Vi, không sợ... đừng sợ... muội sẽ không sao đâu... ta sẽ đưa muội về nhà. Chúng ta về An Quốc! Ta cưới muội, ta ở bên muội, không bao giờ bỏ mặc mình muội nữa...

Tường Vi tham luyến nhìn Vĩnh Dạ, khoe miệng mấp máy, ánh mắt chất chứa nỗi bi ai đưa từ mặt Vĩnh Dạ, tới vầng trăng sáng trên trời, sau đó tia sáng trong mắt như vầng trăng bị mây đen che khuất, dần u ám.

Phong Dương Hề thở dài, nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất. Quay sang nhìn Vĩnh Dạ, nàng đã đỡ đỡ cả người.

- Vĩnh Dạ... - Hần không biết nên an ủi nàng thế nào, đưa tay nắm tay nàng, lạnh lẽo như thể chạm vào băng. Phong Dương Hề nhói lòng, ôm Vĩnh Dạ vào lòng, gọi tên nàng hết lần này tới lần khác.

Vĩnh Dạ đỡ đỡ nhìn hần, lẩm bẩm:

- Huynh đi đâu thế? Sao huynh không đến sớm hơn?

Phong Dương Hề im lặng không đáp. Hần đã tận lực rồi, trên đường tới đây hần bị hành thích năm lần, còn bị trúng độc. Hần luôn dùng nội lực miễn cưỡng trụ lại, lúc này nội lực đã truyền sang cho Tường Vi, hần rất mệt mỏi, dường như sắp không chống lại được độc tố trong cơ thể.

Vĩnh Dạ chậm chậm đứng lên, Tường Vi vẫn nằm trên thạch đài lạnh lẽo, sau lưng là động khẩu u tối, ánh mắt Nguyệt Phách đang biến mất. Nàng mờ mịt, từng bước lại gần động khẩu.

Phong Dương Hề nhìn nàng, nỗi đau trong tim còn lớn hơn nỗi đau bị trúng độc, nàng quan tâm tới Nguyệt Phách đến vậy ư? Nàng quay về phía động khẩu, gào như xé gan xé phổi cái tên của Nguyệt Phách, trong lòng nàng chỉ có chàng thôi ư? Phong Dương Hề há miệng ra định gọi, nhưng lại phun ra một ngụm máu. Dưới thạch đài, mọi người kinh hãi xông xáo, Thái tử Yến hoảng sợ, vừa gọi vừa lao tới:

- Dương Hề.

Vĩnh Dạ máy móc quay đầu lại, máu của Phong Dương Hề phun lên cả người Tường Vi, máu bắn lên chiếc bạch bào có màu xanh lam, màu sắc đó trông thật là quen thuộc.

Thái tử Yến ôm Phong Dương Hề, lo lắng gọi to:

- Ngự y! Người đâu?

Một viên ngự y lao lên thạch đài, nhìn thấy đồng máu màu xanh thì ngây người.

- Hần bị trúng độc gì?

Ngự y quỳ xuống, toàn thân run rẩy, ông ta cũng không biết.

- Cứu chuyển hoàn hồn thảo, hần buộc phải uống Cứu chuyển hoàn hồn thảo! - Vĩnh Dạ lao nhanh về phía Phong Dương Hề như một con gió, giọng nói

lạnh lạnh và cao vút gần như không còn là giọng của nàng. Phong Dương Hề dùng nội lực để hỗ trợ Tường Vi, có trời mới biết khi dùng nội lực, hần đã đau tới mức nào!

Vĩnh Dạ từng trúng loại độc này, đương nhiên hiểu rõ sự lợi hại của nó. Nhìn gương mặt tái nhợt của Phong Dương Hề, cảm giác hoảng loạn như cơn sóng thủy triều nhấn chìm nàng. Nàng luôn miệng quát:

- Mau đi tìm, trên núi có, hỏi người ở đây! Không có thì cưỡi ngựa cấp tốc đi lấy, mau lên, hần... hần dùng nội lực không qua được ba ngày đâu!
- Còn không mau đi! – Thái tử Yên nóng ruột vạn phần.

Phong Dương Hề đưa ánh mắt bình tĩnh nhìn Vĩnh Dạ, cười khê:

- Không dùng nội lực là không sao. Vĩnh Dạ, sao nàng không đi nữa?

Vĩnh Dạ cố kiềm chế bản thân không nhìn động khẩu sau lưng, đó là vực thẳm của nàng, nàng muốn nhảy xuống, nhưng không thể nữa rồi.

Nàng lặng lẽ nhìn Phong Dương Hề, cũng mỉm cười:

- Không đuổi kịp nữa rồi, chàng... không chết đâu, tôi không thể bỏ mặc Tường Vi. Huynh... đau không?

Phong Dương Hề đột nhiên cười lớn, lại phun ra một ngụm máu:

- Ta không sao, bao nhiêu người ở đây, chẳng phải còn có Cửu chuyển hoàn hồn thảo sao? Có phải là loại độc không có thuốc giải đâu!

Trong tiếng cười ấy hàm chứa tức giận, khiến Vĩnh Dạ muốn nhảy dựng. Vì sao ánh mắt hần lại trở nên xa lạ và lạnh lẽo đến thế? Như thể đang ở một nơi xa xôi lắm nhìn nàng.

Vĩnh Dạ lúng túng không biết làm gì, không phải nàng nhớ Nguyệt Phách, mà nàng chỉ muốn tìm ra một đáp án... Trong mắt Phong Dương Hề tràn ngập thương tâm, Vĩnh Dạ run run, định đưa tay nắm tay hần, vừa chạm ánh mắt hần lại rút về. Nàng quay đầu sang đưa tay ôm lấy Tường Vi:

- Huynh không sao là tốt, tôi phải đưa Tường Vi về nhà.

Nàng lao đảo đứng lên, ôm lấy Tường Vi, nàng ấy nhẹ nhàng như không còn xương cốt. Tường Vi đã phải chịu những nỗi đau gì, đều là do nàng hại, tất cả là do nàng.

- Vĩnh Dạ! – Thái tử Yên không nhịn được, lên tiếng gọi nàng. Sao nàng có thể bỏ Tường Vi mà xuống núi?

Vĩnh Dạ nghe thấy, nàng không muốn quay đầu, không muốn nhìn thấy ánh mắt của Phong Dương Hề. Hần trách nàng vì Nguyệt Phách mà thần hồn điên đảo, mặc hần không lo, thậm chí bỏ mặc cả Tường Vi. Nàng đã bỏ mặc hần và Tường Vi để đuổi theo Nguyệt Phách. Nàng khó chịu, khó chịu vì Tường Vi, khó chịu vì Phong Dương Hề.

Một người vì nàng mà chết, một người vì nàng mà trúng độc trọng thương. Nhưng họ thực sự không quan trọng bằng Nguyệt Phách sao? Vĩnh Dạ muốn nói với Phong Dương Hề, không phải như thế. Nhìn Tường Vi, nàng chẳng nói được lời nào. Nàng không có tư cách.

Ánh trăng rơi xuống, Tường Vi trong tay nhẹ nhàng, bay bổng như ánh trăng. Vĩnh Dạ cúi đầu, nước mắt rơi lã chã lên mặt Tường Vi.

Bé nàng đi xuống thạch đài, Vĩnh Dạ nhớ tới Tường Vi năm sáu tuổi nhảy từ chiếc xuống nói to rằng thích nàng, nhớ lại mỗi lần Tường Vi bám lấy nàng đều bị nàng bỏ mặc mà vẫn không oán không hỏi.

Năm ấy vì nàng mà nghe theo lời sai bảo của Nguyệt Phách không một lời ca thán, vì nàng mà theo Nguyệt Phách tới Tề quốc xa xôi.

Vậy mà Tường Vi lại chết ở đây. Nếu mình không tới thì Tường Vi có chết không? Vĩnh Dạ lắc đầu, nếu nàng không tới, Du Li Cốc sẽ không để Tường Vi chết như thế, chắc chắn là không. Chúng muốn nàng ấy phải chết trước mặt nàng, đúng thế, nhất định là như thế.

Vĩnh Dạ đi được vài bước rồi chân mềm nhũn, quỵ trên đất, ôm Tường Vi mà khóc rống lên.

Nàng một lòng muốn tìm thấy Tường Vi và Nguyệt Phách, nàng không dịch dung, chỉ mong người của Du Li Cốc nhận ra mình để biết được hành tung của chúng. Nhưng vì sao lại như thế này?

Nếu sớm biết sẽ như vậy thì nàng thà cả đời không truy tìm Du Li Cốc, nàng thà để chúng bắt được mình, cho dù bị giam cầm, nàng cũng không muốn Tường Vi chết!

Không ai khuyên nhủ nàng, cũng không ai kéo nàng dậy. Trên quảng trường lặng lẽ chỉ vang lên tiếng khóc của Vĩnh Dạ, cho tới khi khóc đến mệt rồi, nàng ôm Tường Vi thiếp đi.

Chú thích: [1] Cúng tế vào mùa thu.

[2] Những vật tổ được coi như biểu tượng của một gia đình hoặc một tộc người.

[3] Kim kê độc lập: Một thể võ mà người thi triển co một chân, đứng trên một chân.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Vĩnh Dạ khuynh thành

Nàng nuôi tiếc nghĩ, Nguyệt Phách thực sự không nhìn thấy lần đầu tiên nàng mặc nữ trang rồi. Bởi vì nàng nhất định phải cứu Phong Dương Hề, vì Phong Dương Hề mà thay y phục thì có là gì? Nàng không thể nào tưởng tượng một nam nhân tự do như chim ưng đó mà lại bị nhốt trong thiên lao tối tăm

Con gió thu cuộn lên, lá vàng xơ xác.

Gió mùa thu thổi tan đám mây, bầu trời sạch trong như vừa gột rửa. Đồng thời cũng thổi tan màu sắc trong trái tim Vĩnh Dạ, chỉ để lại một bóng tối vô bờ.

Nàng nhìn những chiếc lá rơi ngoài cửa sổ, lặng lẽ nghĩ, nàng chưa bao giờ gặp một cô gái nào trong sáng như Tường Vi. Từ năm sáu tuổi đã nói là thích nàng, chưa bao giờ hết yêu nàng. Yêu nàng thì có gì tốt? Nàng hết lần này tới lần khác bỏ mặc Tường Vi, lần nào cũng giả trò khôn lỏi chỉ mong nàng ấy biến đi thật nhanh. Nàng chưa bao giờ cho Tường Vi hi vọng, nhưng Tường Vi lại chưa bao giờ từ bỏ hi vọng. Cho dù chỉ đối xử với nàng ấy tốt một chút, một chút xíu thôi, nàng ấy cũng đã mừng tới phát điên rồi.

Tường Vi không muốn gả cho Lý Thiên Thụy, khi bỏ trốn còn mặc bộ váy màu đỏ dịu mắt, bộ váy mà lần đó vì muốn thoát khỏi nàng, mình đã tiện tay chỉ.

Nàng lừa Tường Vi rằng mình bị trúng cô độc của Nguyệt Phách, gấp thức ăn cho nàng ấy, hỏi nàng ấy một tiếng ngon không, thế mà Tường Vi đã cảm động đến gục xuống bàn mà khóc. Gương mặt kiều diễm như đoá hoa nở rực rỡ sau cơn mưa ấy tới giờ Vĩnh Dạ vẫn nhớ.

Trước khi cùng Nguyệt Phách đi Trần quốc, nàng nhớ Tường Vi còn ngọt ngào cười nói:

- Vĩnh Dạ ca ca, huynh an tâm đi, trước khi chưa lấy được giải dược, cho dù có mất mạng muội cũng sẽ bảo vệ hần, hần không chết, huynh cũng không thể chết.

Nhưng Nguyệt Phách không chết, mình không chết, mà nàng ấy lại chết rồi.

Ở trong căn nhà nơi ngõ nhỏ ấy, nàng ấy luôn miệng gọi Vĩnh Dạ ca ca.

Trước khi chết, Tường Vi vẫn gọi nàng là Vĩnh Dạ ca ca.

Tới khi chết Tường Vi vẫn không biết người mà nàng yêu là một nữ nhân, ngay cả cơ hội để nói sự thực cho cô bé ấy cũng không có.

Ngay cả cơ hội cầm tay nàng ra phố mua trang sức, y phục cũng không có.

Nàng nói, nàng muốn về nhà.

Nụ cười hàm chứa giận dữ của Phong Dương Hề vẫn còn vang vọng bên tai.

Ánh mắt nhàn nhạt của Nguyệt Phách cũng rơi tại đáy lòng.

Địa đạo đằng sau cánh cửa đá ấy gần ngay trước mắt, mà như xa tận chân trời. Nếu nàng đuổi theo thì có gặp được chàng không?

Nàng không dám nghĩ, không dám nghĩ tiếp.

Ánh mắt Nguyệt Phách cũng dịu dàng như ánh trăng tủa lên người Tường Vi tối đó, đó là nơi mềm yếu nhất trong lòng Vĩnh Dạ, mềm yếu tới nỗi chỉ thờ nhẹ một hơi là đã như lưỡi dao cứa qua đau nhói.

Từng cảnh tượng như những con sóng không thể kiềm chế, dội thẳng vào tâm trí Vĩnh Dạ. Khiến nàng hối hận, khiến nàng oán hận.

- Tiểu thư! - Ý Hồng và Nhân Nhi lo lắng nhìn nàng.

Vĩnh Dạ đã quay về ba ngày rồi, sau khi sai người đưa Tường Vi về An quốc, Vĩnh Dạ vẫn cứ ngồi thẩn thờ trước giường như thế.

Nhân Nhi nhìn Ý Hồng, nói:

- Vị Hồng công từ đó ổn rồi, ngự y nói chỉ bị ngoại thương, dưỡng thương vài ngày là khỏi. Hấn không muốn ở lại nên đã đi rồi.

- Phong đại hiệp thì sao? - Vĩnh Dạ lặng lẽ hỏi. Thực ra nàng không cần hỏi, Phong Dương Hề giúp Thái tử Yến nhiều như thế, Thái tử Yến chắc chắn sẽ tìm Cửu chuyển hoàn hồn thảo giải độc cho hấn. Võ công của hấn cao cường chắc chắn là không sao, nhưng nàng vẫn không kìm được mà hỏi.

Hấn trúng độc mà vẫn cố gắng gượng. Nếu không có hấn, Vĩnh Dạ không dám khẳng định mình có thể rút lui an toàn không. Cho dù hấn gọi Thái tử Yến tới. Có phải hấn vì muốn tiêu diệt Du Li Cốc nên mới cố gắng gượng để tới không?

- Ta đang hỏi các người đây! Phong đại hiệp thế nào? - Vĩnh Dạ hỏi lại lần nữa.

Nhân Nhi cuối đầu, rụt rè đáp:

- Đang trong thiên lao.

- Hừ? Vĩnh Dạ ngỡ rằng mình đã nghe nhầm.

- Nghe Mã đại nhân nói, Phong đại hiệp được giải độc rồi, không sao nữa. Nhưng Hoàng thượng đại nộ, nói ngài ấy câu... nói ngài ấy đưa tiểu thư bỏ trốn, nên...

Vĩnh Dạ đứng bật dậy:

- Truyền Mã đại nhân!

Nàng bước nhanh ra tiền sảnh, sao Thái tử Yến có thể lấy oán báo ơn, làm một việc như vậy? Phong Dương Hề đã giúp hấn bao nhiêu lần! Vĩnh Dạ phần nộ vô cùng.

Mã đại nhân ở tiền sảnh.

Tề quốc Triệu đại nhân cũng ở tiền sảnh.

Vĩnh Dạ lạnh lùng nhìn Triệu đại nhân, giễu cợt nói:

- Đại nhân lại tới tuyên chỉ sao!

Triệu đại nhân cười cười:

- Vĩnh Dạ công chúa tiếp chỉ!

Vĩnh Dạ lườm ông ta, quỳ xuống nhận chỉ.

- Ban cho An quốc Vĩnh Dạ công chúa làm chính phi của Thái tử Tề quốc, làm chủ loan điện Đông cung, ban Ngọc sắc kim ấn! Khâm thủ! - Triệu đại nhân đọc Thánh chỉ xong, quay đầu ra hiệu.

Một viên nội thị mang Ngọc sắc kim ấn vào. Món đồ đặt trên hoàng lĩnh khiến Vĩnh Dạ nhảy dựng lên:

- Là có ý gì?

- Hoàng thượng nói việc tốt làm ngay, Công chúa vào Thánh Kinh đã gần hai tháng, tuy rằng Trung thu không nhập cung, nhưng đã bỏ cáo thiên hạ, Công chúa đã là Thái tử phi của Tề quốc chúng tôi. Hôm nay dọn thần mang Ngọc sắc kim ấn tới, mời Công chúa chuẩn bị, ngày mai đại nội sẽ cử người tới đón Công chúa vào cung. - Triệu đại nhân mỉm cười khiêm nhường. - Công chúa tiếp chỉ đi!

Vĩnh Dạ nhìn Ngọc sắc kim ấn như nhìn một con mãnh thú. Nàng vốn không có ý muốn gả cho Thái tử Yến, càng không muốn vào Hoàng cung nước Tề vào lúc này. Nàng lùi ra sau nửa bước, ngạo mạn nói:

- Không tiếp.

Triệu đại nhân dường như đã sớm liệu trước, mỉm cười nói:

- Vì thần truyền lời của Thái tử điện hạ, điện hạ nói, Công chúa có thể không tiếp, nếu Công chúa không quan tâm đến tính mạng của Phong Dương Hề. Hạ quan đã chuyển lời xong, cáo từ.

Nội thị cung kính bệ Ngọc sắc kim ấn, không bỏ đi.

Vĩnh Dạ nổi giận, vung tay hất đổ cái khay, nhớ phụ vương từng nói:

- Tề quốc không chỉ có mình hấn là Hoàng tử, người có thể làm Thái tử thì không tầm thường đâu. Vĩnh Dạ đừng trách phụ vương không nhắc nhở con, đừng coi thường bất cứ ai.

Thái tử Yến là loại tiểu nhân trông thì tưởng chừng yếu ớt vô hại, nhưng thực ra lại vô cùng lợi hại sao?

Nội thị sợ hãi đi nhặt Ngọc sắc kim ẩn, Mã đại nhân đứng một bên chỉ biết lắc đầu, thờ dài trước tính khí của Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ lạnh lùng nhìn nội thị, trong lòng lại nghĩ tới Phong Dương Hề. Nàng lên tiếng hỏi:

- Người vẫn chưa đi, có phải Thái tử điện hạ dặn dò gì người không?

Tên nội thị đó vội vàng quỳ xuống trả lời:

- Điện hạ nói, ở ngoài dịch quán chờ Công chúa.

Vĩnh Dạ “hừ” một tiếng, đi ra ngoài.

Thái tử Yến ngồi trên ngựa, dịu dàng mời nàng lên kiệu.

Vĩnh Dạ một lần nữa nghiêm túc đánh giá lại vị Thái tử Tề quốc này. Gương mặt nhợt nhạt yếu ớt, nụ cười ôn hòa, thân hình gầy gò, ngoài bộ y phục thêu hình rồng màu đen trên người, nàng thật sự không thấy chàng ta có một điểm nào giống Thái tử một nước. Bộ dạng của Thái tử chẳng khác gì khi ở Hoàng cung nước Trần.

Ban đầu ở Trần quốc, nàng vì Nguyệt Phách đang ở Thánh Kinh Tề quốc nên cố tình kết giao với chàng. Lần thứ hai gặp riêng là ở An quốc, nàng coi chàng như một đối tượng có thể nói chuyện.

Cưới chàng? Nam nhân này? Cho dù chàng dùng thủ đoạn, dụng tâm cơ, nàng không mắc bẫy thì chàng làm gì được? Vĩnh Dạ khinh bỉ chui vào kiệu, chẳng buồn hỏi chàng ta định đưa mình đi đâu.

Thái tử Yến cười ngựa đi bên kiệu, không nén được tò mò.

- Nàng biết là ta định đưa nàng đi đâu ư?

- Liệu chàng có cắt gân tay gân chân của hần, rồi xuyên qua xương tì bà không?

Thái tử Yến khựng lại, tự giễu:

- Những việc làm tàn nhẫn như thế ta không làm được, muốn làm cũng là do Hoàng thượng hạ chỉ.

Vĩnh Dạ lặng lẽ. Chẳng lẽ đúng là ý của Tề Hoàng? Với sự quan tâm của Thái tử Yến với Phong Dương Hề ngày hôm đó thì có lẽ chàng ta không làm việc này đâu. Tề Hoàng... vì mình tới Thánh Kinh năm lần bảy lượt xảy ra chuyện nên mới đại nộ sao?

Đi trong thiên lao tối tăm, ẩm ướt, Vĩnh Dạ quan sát tỉ mỉ mọi thứ xung quanh, cách bố trí của binh sĩ, bố cục của thiên lao... âm thầm tính toán xem có thể cứu Phong Dương Hề ra không.

Nàng cười khổ, sao ở kiếp này, lần nào nàng cũng bị người ta uy hiếp thế nhỉ? Nàng là một thích khách, một thích khách máu lạnh, sao nàng lại có nhiều sở đoản bị người ta nắm được thế?

- Nơi này tổng cộng có tám lớp, Phong Dương Hề bị nhốt ở lớp trong cùng, chỉ những phạm nhân võ công cao cường và cực kỳ nguy hiểm mới bị nhốt ở đó. - Thái tử Yến tốt bụng giải thích. - Còn nữa, từ ngoài vào trong tổng cộng có mười sáu chốt, Vĩnh Dạ, nàng muốn cướp hần ra ngoài là không thể. Ta không muốn nàng cướp thiên lao, như thế sẽ khiến triều đình bản tán xôn xao, nàng sẽ bị thương, điều đó không tốt cho quan hệ hai nước.

Vĩnh Dạ buồn cười, đột nhiên giơ tay ra, ngón tay đao nhẹ nhàng đặt lên cổ Thái tử Yến:

- Ta uy hiếp ngài thì sao?

Thái tử Yến giật mình, bất an nhìn ngực tốt xung quanh đã rút đao ra, lên tiếng quát:

- Công chúa chỉ đùa với ta thôi, bỏ binh khí xuống.

- Sao ngài không nghĩ là tôi làm thật?

- Vĩnh Dạ, nàng ép ta cũng vô ích, có phải ta nhốt hần vào đâu, là Hoàng thượng! - Thái tử Yến cố gân cổ lên nói. - Hoàng thượng muốn làm thế, ta cũng bó tay. - Nàng bỏ đao ra đi.

Vĩnh Dạ thu đao về, nhìn lớp song sắt cuối cùng, dừng chân.

- Hần có sao không?

Thái tử Yến xua tay:

- Không sao, có điều, Hoàng thượng nói, nếu ngày mai nàng không vào cung, không làm Thái tử phi thì người sẽ giết hân.

Hân không sao, hân biết nàng đứng ở một nơi rất gần hân không? Vĩnh Dạ nhìn song sắt trước mặt, chỉ cần nàng muốn, nàng có thể bước qua, tới bên cạnh hân. Trong đầu lại lướt qua tiếng cười của Phong Dương Hề trên thạch đài ở Tây Bạc, hân giận nàng. Nàng đã liên lụy hân rồi, bởi vì nàng không chịu vào cung, Tề Hoàng mới thừa lúc hân trúng độc mà nhốt vào thiên lao. Vĩnh Dạ thở dài.

Đi gặp hân thì đã sao? Nói với hân rằng, nàng vì hân nên mới cưới Thái tử Yên?

Vĩnh Dạ nhìn Thái tử Yên, hỏi:

- Ngài thích tôi à? Thật sao?

Gò má Thái tử Yên thoáng chốc đỏ bừng, ngập ngừng hồi lâu mới nói:

- Vĩnh Dạ, nàng... rất đẹp!

Vĩnh Dạ bật cười sáng khoái, quay người đi:

- Ta không gặp hân nữa, ngày mai ta vào cung, ta làm Thái tử phi.

Thái tử Yên hình như rất ngạc nhiên với quyết định của nàng, theo sau nàng luôn miệng nói:

- Vì sao? Vì sao nàng không gặp hân? Vì sao nàng lại cưới ta? Vì thích hân nên sợ hân bị Hoàng thượng giết mất sao?

Vĩnh Dạ thông thả nói:

- Ngài không quản được tôi, đây là thứ nhất; ngài rất có tiền, đó là thứ hai; ngài còn có quyền thế, đó là thứ ba. Một người chồng có thể cho tôi tiền bạc, quyền thế, lại không quản được tôi, tôi nghĩ, làm Thái tử phi chắc vui lắm.

Thái tử Yên khựng lại. Chàng vẫn không nguội lòng:

- Ta biết là nàng vì hân, nàng sợ hân chết, thế nên mới đồng ý đúng không?

Vĩnh Dạ không trả lời, Thái tử Yên vẫn đi sau lưng nàng lải nhải:

- Ta đã nhận ra từ lâu rồi, nàng để hân trị thương cho nàng, ta ôm nàng một tí thì không được; hân trúng độc ngã xuống, tay nàng còn nắm chặt tay hân...

- Ngài có thôi đi không?! - Vĩnh Dạ quát to, nhìn bộ dạng há hốc miệng của Thái tử đầy khinh miệt. - Ta thích hân thì sao? Ngài còn dám cưới một nữ nhân nói trước mặt ngài rằng thích một nam nhân khác mà không khó chịu ư?

- Nhưng nàng lại không muốn nhìn hân! - Thái tử Yên lí nhí, hình như hành động này của Vĩnh Dạ khiến chàng lại lóe lên tia hi vọng.

Vĩnh Dạ thật sự bị đánh bại bởi lối tư duy của chàng. Nàng trừng mắt nhìn chàng ta, nói rõ ràng từng tiếng:

- Ta sợ nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của hân khi bị nhốt trong thiên lao sẽ đau lòng! Hiểu chưa? Đau lòng!

Nàng phất áo bỏ đi.

Sau lưng, Thái tử Yên còn đang lẩm bẩm lặp lại lời nàng.

Vĩnh Dạ nghe thấy, đột nhiên mắt ươn ướt. Nàng thực sự thích Phong Dương Hề ư? Vì sao nàng lại lo lắng cho hân như vậy? Vì sao nàng lại đau lòng? Thì ra nàng đã thích hân. Không phải là người mà nàng vẫn nghĩ sẽ cùng chàng sống cuộc sống bình an, không phải là người mà nàng vẫn hi vọng được cho chàng là người đầu tiên thấy mình mặc nữ trang.

Vĩnh Dạ thấy lòng chua xót.

Nàng không muốn gặp hân ư? Nàng muốn chứ. Nhưng nàng lại sợ Phong Dương Hề biết, biết rằng nàng vì hân mà cưới Thái tử Yên. Khi hân được tự do, nàng đã là nữ chủ nhân của Đông cung, là Thái tử phi tôn quý.

Nàng không giống hân. Mọi ký ức kiếp trước khiến nàng không quan tâm tới những lễ nghĩa của kiếp này. Nhưng hân thì khác, hân sẽ để bụng chuyện nàng đã cưới Thái tử.

Vĩnh Dạ dừng chân, quay đầu nhìn Thái tử Yên vẫn đứng yên chỗ cũ. Không phải chàng thích nàng, có lẽ là vì dung mạo của nàng, có lẽ là vì nàng là con gái của Đaoan Vương An quốc. Chàng không phải người xấu, thậm chí còn không phải là một người đáng ghét. Nhưng chàng mãi mãi không hiểu được, cưới một nữ nhân mình không yêu và cũng không yêu mình không phải là hạnh phúc.

Thái tử Yến chậm chậm lại gần nàng, thấy giọt nước trong mắt Vĩnh Dạ, dường như rất áy náy, hồi lâu sau vẫn không biết nói gì.

- Ngày mai, ta muốn nhìn thấy hân khỏe mạnh đi ra, nếu không, cho dù có nhập cung, ta đảm bảo vẫn sẽ bỏ đi, trừ phi ngài chặt chân ta.

Thái tử Yến sững người, vội vàng đáp:

- Ta sẽ nói với Hoàng thượng.- Chàng do dự rồi nói. - Vĩnh Dạ, cát phục[1] đã được đưa tới dịch quán, nếu nàng còn mặc nam trang, ta e Hoàng thượng sẽ đại nộ, không tha cho Phong Dương Hề đâu.

Vĩnh Dạ không nói gì.

Mặt trời lặn xuống, rồi lại mọc lên, ngày và đêm đã trôi qua.

Con gió thổi qua cây ngô đồng trước nhà, đã vào mùa lá vàng rơi.

Mùa thu cũng là mùa thu hoạch, nàng thu hoạch được cái gì? Không ngừng giãy giụa trong những cái bẫy, liên tục trải qua ly biệt.

Có lẽ mùa thu, thứ nàng thu hoạch được cũng là biệt ly. Quả ngọt biệt ly cây lá, hạnh phúc vì cái chết mà biệt ly.

Vĩnh Dạ nhớ lại hồi ở Trần quốc, mình từng nói với Ý Hồng, nàng ghét sự biệt ly.

- Tiểu thư, thay cát phục thôi. - Nhân Nhi và Ý Hồng cùng một đám thị nữ lặng lẽ đứng trong tấm điện của Vĩnh Dạ.

Trên giá quần áo là một bộ cát phục màu đỏ rực thêu viền vàng, vạt áo thêu hình phượng hoàng màu vàng.

Chiếc áo bào bên ngoài có cái đuôi dài như đuôi chim phượng, mặt cái này vào, một nữ nhân bình thường cũng trở nên rực rỡ. Vĩnh Dạ chống cảm ngấm bộ cát phục suốt cả một đêm. Nàng nuôi tiếc nghĩ, Nguyệt Phách thực sự không nhìn thấy lần đầu tiên nàng mặc nữ trang rồi. Bởi vì nàng nhất định phải cứu Phong Dương Hề, vì Phong Dương Hề mà thay y phục thì có là gì? Nàng không thể nào tưởng tượng một nam nhân tự do như chim ưng ấy mà lại bị nhốt trong thiên lao tối tăm. Chỉ mới nghĩ thế là nàng đã thấy đau lòng.

- Nhân Nhi, mang y phục tới đây.

- Vâng!

Tiếng cát từ chiếc đồng hồ cát chảy xuống, thời gian đang trôi.

Bên ngoài dịch quán, xe ngựa đã chờ sẵn; ngoài phòng, Mã Thị lang, Vương Đạt và các thị vệ đang chờ; trong phòng, mọi thị nữ đều đang chờ.

Ánh tịch dương ngày thu đã nhạt màu. Bầu trời từ vàng cam chuyển dần sang xanh xám

Cửa lớn của tấm điện mở ra. Vĩnh Dạ chậm chậm bước ra.

Lần đầu tiên trong đời nàng mặc nữ trang.

Mái tóc vấn cao, cài một chiếc trâm phượng bằng vàng. Đĩa trâm bằng tơ vàng khéo léo tạo thành hình phượng hoàng giang cánh, miệng phượng ngậm hạt châu, một dây ngọc dài thả xuống bên tai, tỏa sáng long lanh dưới ánh đèn. Hàng lông mày như núi xa, đôi môi như anh đào tháng Tám.

Viện tử được soi sáng bởi cung đăng, soi rõ vẻ đẹp rực rỡ của nàng trong bộ lễ phục màu trắng mặt trắng. Chiếc váy dài kéo một đường trên đất, y phục được thêu bằng chỉ bạc trông như tinh nguyệt lấp lánh. Mỗi bước chân, trăng sao như cùng nhảy múa.

Vĩnh Dạ tựa như đã khoác cả bầu trời sao lên người.

Đó là bộ y phục mà Nhân Nhi với Ý Hồng cùng ba mươi thị nữ nữa đã thêu trong suốt một ngày một đêm. Sự kiên trì của Vĩnh Dạ, Nguyệt Phách không nhìn thấy, nhưng nàng đã tận tâm lắm rồi.

Nhân Nhi và Ý Hồng nhớ tới Nguyệt công tử trong bộ y phục màu trắng như thần tiên ở Đoan Vương phủ, lòng không khỏi chua xót thay Vĩnh Dạ. Ý Hồng cúi đầu áy náy vô cùng, nàng thật sự không ngờ rằng Nguyệt công tử trong lòng Vĩnh Dạ lại có địa vị như thế, ngay cả khi xuất giá, nàng cũng từ bỏ bộ cát phục màu đỏ để mặc y phục màu trắng.

Con gió đêm thổi bay tà áo, nàng đặt chân lên thảm lụa đỏ, bước xuống bậc cấp.

Trong đình việc rộng lớn chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ.

Vĩnh Dạ đảo mắt, cười với Mã Thị lang đang quỳ trong sân:

- Mã đại nhân, về bẩm báo với lão hồ ly nhà ta, nói lần này người có thể an tâm được rồi.

Mã Thị lang ngẩng ngẩn nhìn nàng dường như lại được nhìn thấy Đoan Vương phi của hai mươi năm trước. Không, Đoan Vương phi quốc sắc thiên

huong, còn Vĩnh Dạ từ trong xương cốt lại mang theo sự kiêu ngạo và hào khí của Đoan Vương. Ông chưa bao giờ nghĩ rằng, Vĩnh Dạ trong y phục nam trang và Vĩnh Dạ trong nữ trang lại khác biệt nhau lớn tới vậy. Ông đã quen với Vĩnh Dạ mạnh mẽ, quyết đoán, phong độ ngời ngời, lại thấy khó thích nghi với mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành trước mặt.

- Mã đại nhân! - Vĩnh Dạ cau mày.

Mã Thị lang thoáng rung, vội vàng quỳ xuống đất

- Thần cung tiễn Công chúa!

- Cung tiễn Công chúa!

Vĩnh Dạ rảo nhanh bước chân ra khỏi dịch quán, trước mặt là một cảnh tượng khác.

Tề quốc phái ra toàn bộ nghi trượng, Thần Sách Quân phong tỏa toàn bộ con phố, quân dung nghiêm chỉnh, nhất tề hô:

- Cung nghênh Thái tử phi!

Vĩnh Dạ liếc nhìn Triệu đại nhân của Lễ bộ Thượng thư:

- Được rồi, quát to thế làm gì? Sợ người ta không biết sao?

Khỏe miệng Triệu đại nhân gằn gặt, cuối đầu xuống.

Dưới xe hoa là một nội thị đang quỳ. Giẫm lên lưng hắn để bước lên? Vĩnh Dạ cười cười, bất động. Vĩnh Dạ đang đợi tin tức của Thái tử Yến. Dùng Phong Dương Hề để uy hiếp nàng, không thể để nàng ngốc tới nỗi chưa nhìn thấy người đã cưới.

- Công chúa! - Triệu đại nhân thấy nàng vẫn bất động thì lên tiếng thúc giục.

Lúc này từ đằng xa có một con ngựa lao tới, tất cả mọi người đều ngạc nhiên đưa mắt nhìn, không biết ai to gan dám xông vào đây mà không ai ngăn lại.

Tìm Vĩnh Dạ đột nhiên đập mạnh, thậm chí nàng còn có thể nghe thấy nhịp tim của mình. Bỗng dưng nàng sợ phải nhìn thấy Phong Dương Hề.

Chàng từng nói, cưới chàng, đừng cưới Thái tử.

Chàng từng nói, tuyệt đối sẽ không ép nàng cưới Thái tử.

Chàng từng kiên định ôm nàng, nói với nàng rằng chàng sẽ ở bên nàng.

Nay nàng vì chàng mà cưới người khác, chàng sẽ thế nào?

Con ngựa lập tức xông vào, hí dài rồi dừng lại, một người từ trên lưng ngựa nhảy xuống, bắt chập ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh, đi tới cạnh Vĩnh Dạ, nắm tay nàng kéo vào dịch quán.

Vĩnh Dạ không hề biết rằng Thái tử Yến lại khỏe như thế, gần như siết gãy cổ tay nàng. Thái tử Yến trông có vẻ rất căng thẳng, không nói lời nào, lời tuốt Vĩnh Dạ vào nội điện, cho mọi người lui ra rồi mới nói:

- Phong Dương Hề trong tay Du Li Cốc.

Hả? Vĩnh Dạ ngạc nhiên mảy. Phong Dương Hề đã được giải độc, với kinh nghiệm của hắn, sau khi giải độc cùng lắm là hai ngày nội công đã được khôi phục, có lẽ là không sao. Từ Tây Bạc quay về đã bốn ngày, công lực của Phong Dương Hề phải được khôi phục rồi mới phải, người của Du Li Cốc làm sao có thể kiềm chế được hắn? Hơn nữa chẳng phải hắn ở trong thiên lao sao? Có mười sáu chốt, tám tầng cửa, đến một con ruồi ở ngoài còn không bay lọt được, con ruồi ở trong cũng chỉ có thể tiến hành hôn nhân cận huyết.

Thái tử Yến chấp tay đi lại trong điện rất lâu, liếc nhìn Vĩnh Dạ, nói:

- Hôm nay ta đi thả Phong Dương Hề, không thấy người đâu nữa.

- Chẳng phải Du Li Cốc cũng giống như ở An quốc, đã xâm nhập vào tận Hoàng cung Tề quốc?

Vĩnh Dạ chỉ buột miệng hỏi. Thần sắc Thái tử Yến trở nên nghiêm trọng, chàng ngần ngừ một lát rồi đáp:

- Rất kỳ lạ, mười sáu chốt không thấy động tĩnh gì. Phong Dương Hề cứ như tan vào không khí.

Tan vào không khí? Sao có thể? Theo như Vĩnh Dạ quan sát, thiên lao của nước Tề kiên cố không kém gì thiên lao của An quốc, được canh phòng nghiêm ngặt. Muốn đưa Phong Dương Hề đi mà không có động tĩnh gì là chuyện không thể. Trừ phi người trong thiên lao đã bị mua chuộc, hơn nữa còn bị mua chuộc tập thể.

Thái tử Yến hình như cũng nhận ra những gì nàng đang nghĩ bèn giải thích:

- Ta nói hần tan vào không khí là có ý, một trăm tám mươi thủ vệ canh giữ thiên lao đều bị ta trói lại, khẩu cung từ trên xuống dưới đều thống nhất, hôm nay không ai vào thiên lao. Không thể nào có kẻ giải mạo ẩn tín tới bắt người.

- Hôm qua thì sao?

Thái tử Yến bất lực nói:

- Hôm qua chỉ có ta và nàng.

Vĩnh Dạ cảm thấy thật kỳ quái, nàng trầm tư một lát rồi nói:

- Có manh mối gì khác không?

- Không có.

Thái tử Yến nhìn Vĩnh Dạ, hình như giờ mới phát hiện ra nàng đã thay nữ trang. Chàng nhìn Vĩnh Dạ từ trên xuống dưới, đột nhiên cười nói:

- Vĩnh Dạ, nàng là nữ tử đẹp nhất mà ta từng gặp.

- Nói câu ấy lúc này ngài không thấy kỳ lạ sao?

Thái tử Yến nghĩ ngợi rồi nói:

- Cũng đúng, rất kỳ lạ. - Chàng nhìn Vĩnh Dạ chăm chú rồi lại nói, - Dùng Phong Dương Hề uy hiếp nàng thực đúng là hạ sách. Ta hi vọng Vĩnh Dạ cam tâm tình nguyện thì hơn. Thế nên chờ tìm được hần rồi hãy tính. Yến bất tài, nhưng không muốn cưới vợ như thế này.

Đó là lần đầu tiên Thái tử Yến khiến nàng cảm thấy chàng giống một nam nhân, một người tưởng chừng yếu đuối nhưng lại có trái tim rộng lượng của một nam nhi. Nói chuyện với Thái tử Yến, chàng vốn dĩ cũng không phải là tệ. Vĩnh Dạ cười ha hả, nàng cảm thấy Thái tử Yến lúc này giống như một người bạn:

- Mời điện hạ. Vĩnh Dạ muốn vào thiên lao xem thế nào.

Mất Thái tử Yến lóe lên ý cười ôn hòa, cùng Vĩnh Dạ sánh vai đi ra khỏi dịch quán.

Triệu đại nhân, Mã thị lang và những người khác đang chờ tới sát ruột, thấy hai người họ đi ra, Triệu đại nhân thờ phào nhẹ nhõm:

- Mời Thái tử phi lên kiệu, không thể làm lỡ giờ lành.

- Hôn kỳ hoãn lại, việc này ta đã bẩm tấu lên Hoàng thượng. - Thái tử Yến leo lên ngựa, ra hiệu bảo mang một con ngựa cho Vĩnh Dạ. Nàng mỉm cười, mũi chân điểm nhẹ, thân hình nhẹ nhàng bay lên lưng ngựa, tà áo rộng phất phơ trong gió, tựa như đóa lan giữa đêm. Ánh sáng bàng bạc từ vàng trắng hắt xuống người nàng, khuôn mặt nàng, khoảnh khắc ấy, nàng diễm lệ vô cùng.

- Đi! - Hai người cũng thúc ngựa lao nhanh về phía thiên lao.

Triệu đại nhân há hốc miệng.

Trong chảo dầu là một ngọn lửa hùng hực cháy, trong thiên lao càng toát lên vẻ thâm u.

Vĩnh Dạ bước vào tầng cửa thứ tám, mỗi khi tới một cánh cửa, lại có hai người đồng thời mở khóa. Mỗi khi đi qua một cánh cửa, cửa lại bị khóa vào. Trừ khi mang theo ấn tín để đón người, nếu không xông vào đây thì cũng không dễ xông ra ngoài.

Nơi này là một nấm mồ.

Vĩnh Dạ bước vào tầng cửa thứ tám của thiên lao, chỉ có một cảm giác như vậy.

- Hần giúp ngài bao nhiêu lần, mà ngài đối đãi với hần thế sao?

Thái tử Yến ngượng nghịu quay đầu đi.

Vĩnh Dạ hừ một tiếng, quan sát tỉ mỉ.

Nếu không có ngọn lửa trong đĩa dầu trên trên tường thì nơi này chỉ là một vùng tối tăm.

Không có cửa sổ, hai bên hành lang nhỏ hẹp là bốn phòng giam. Đứng trong hành lang có thể nhìn thấy song sắt thứ tám, mọi không khí đều tới từ phòng giam tầng thứ bảy.

Cánh cửa phòng giam này khác với những phòng khác, là cửa đá, bên dưới chỉ để lại một cửa sổ tầm một thước, tầng ngoài được bọc bằng lưới sắt, cũng đã khóa lại. Trông chỉ như một nơi đưa cơm và bỏ tiểu, con người không thể chui qua được.

Thái tử Yến đứng ngoài cánh cửa đá, nói:

- Muốn mở cánh cửa đá này, ngục tốt không có chìa khóa.
- Ai có?
- Hoàng thượng. - Thái tử Yến móc một chùm chìa khóa ra mở cửa đá, Vĩnh Dạ ngăn chàng lại.

Nàng cầm khóa lên xem xét tỉ mỉ nói:

- Cho ta một miếng sắt nhỏ.

Lát sau, nàng cầm miếng sắt nhỏ nhét vào ổ khóa, dựa vào cảm nhận ở bàn tay để tìm chốt khóa, sau một tuần hương, một tiếng cạch vang lên, nhưng vẫn bất động. Vĩnh Dạ lúc này mới thở dài:

- Khóa này không có chìa thì không mở được.

Thái tử Yến cười nói:

- Khóa này không phải khóa bình thường, nếu không dùng chìa để mở, khi mở ra đồng thời sẽ phát động cơ quan, rồi nó sẽ không rút về được nữa. Tới khi đó khóa sẽ khép chặt không một khe hở, trở thành một cục sắt chứ không còn là khóa nữa.

Chàng lấy chìa khóa nhét vào, lúc này Vĩnh Dạ mới phát hiện ra chìa khóa có cấu tạo rất kỳ quái, nàng trầm tư nghĩ:

- Ta chỉ muốn thử xem có người nào mở được khóa này không, xem ra khóa ở thạch môn này chưa bị động tới.

Thái tử Yến, mở được khóa, đẩy cánh cửa, rất chặt, chàng đỏ bừng mặt, gọi:

- Vĩnh Dạ, nàng làm đi!

Vĩnh Dạ cười nhẹ lắc đầu, câu “trời gà không chặt” có lẽ là để hình dung người như Thái tử Yến? Nàng chậm chậm dùng lực, cánh cửa đá bị đẩy ra. Lòng không kim được nhói đau.

- Chẳng lẽ những người bị nhốt ở trong đều không định thả ra nữa sao?

Thái tử Yến ngăn người, không nói gì.

Cửa mở ra, mang hai ngọc đuốc tới chiếu sáng bên trong.

Không gian bên trong không lớn, rộng hai trượng, dài hai trượng, rất gọn gàng. Một chiếc giường đá sạch sẽ, không có vật phẩm gì khác. Tường được xây từ đá xanh tảng lớn.

Vĩnh Dạ thấy cạnh tường không có bát đĩa gì bèn hỏi:

- Một ngày chỉ mang một bữa cơm?
- Phải, giờ Ngọ hôm nay ta đến trước khi mang cơm, cơm hôm qua mang đi rồi. Trong thạch lao này không cho phép để lại bất cứ vật phẩm gì.
- Ngay cả chăn cũng không có?
- Không có.

Vĩnh Dạ đi vài bước nói:

- Người tan vào không khí ư?
- Đúng.
- Các người lui hết ra đi, mang cả đuốc đi.

Thái tử Yến nhìn nàng một cái, rồi nghe lời lui ra ngoài.

- Đóng cửa lại đi. Đừng làm phiền ta. - Vĩnh Dạ muốn quay lại trạng thái của Phong Dương Hề khi bị nhốt một mình trong này. Nàng cũng không hiểu vì sao người lại biến mất.

Cánh cửa đá được đóng lại, không gian nhất thời trở nên yên tĩnh. Vĩnh Dạ ngồi xuống giường đá, nghĩ, khi đó có lẽ Phong Dương Hề cũng như thế này.

Tựa như được quay lại hồi nhỏ, khi cùng Thanh y sư phụ học nghệ trong địa thất. Không thấy ánh sáng đối với người khác có lẽ là một việc rất đáng sợ, nhưng Vĩnh Dạ đã sớm quen từ lâu.

Liệu hần có quen không? Hần ở trong này liệu có cảm thấy tuyệt vọng không? Vĩnh Dạ bắt giác uơu ướu khóe mắt. Nàng cố ép mình trấn tĩnh lại, nhớ tới cảm giác mà Thanh y sư phụ nói.

Con gió từ cửa sổ thạch môn thổi vào, mang một mùi tanh thối mà chỉ thiên lao mới có lẫn vào không khí. Ngoài cửa có năm người, Thái tử Yên, hai ngục tốt, hai thị vệ.

- Điện hạ, bịt chặt cửa sổ của thạch môn lại. - Vĩnh Dạ nói to.

Thái tử Yên làm theo. Không lâu sau, nơi này chìm vào sự yên tĩnh, ngay cả một ánh sáng nhỏ cũng không nhìn thấy. Không khí dần dần lắng xuống.

Vĩnh Dạ ngồi lặng lẽ, dần dần hóa thành một phần trong căn phòng bằng đá, chỉ một chút gì đó từ ngoài kia lọt vào nàng cũng có thể cảm nhận được. Đúng thế, cho dù chỉ là một chút gió, một chút gió từ khe tường.

Bàn tay nàng đưa ra, dán vào bức tường, đột nhiên nảy dựng lên:

- Điện hạ!

Thạch môn bị thị vệ đẩy ra, Thái tử Yên vui mừng hỏi:

- Có phát hiện gì không?

- Phòng giam bên cạnh có ai?

- Không ai cả!

- Cái gì!

- Trong mười năm qua, phòng giam tầng thứ tám chỉ có mình Phong Dương Hề ở đây. - Thái tử Yên quả quyết đáp.

Vĩnh Dạ cười tươi như hoa, đi tới bức tường nối với phòng bên cạnh, nói với hai thị vệ:

- Đẩy đi.

Hai tên thị vệ đẩy mạnh theo hướng tay nàng chỉ, một tảng đá xanh rơi ầm ầm xuống, rơi vào căn phòng bên cạnh. Vách tường bên cạnh bị mở ra, Vĩnh Dạ bước vào, tắc lưỡi thờ dãi:

- Không một khe hở, ngay cả vôi tường cũng mới được trát lên.

Thái tử Yên không hiểu, Vĩnh Dạ cười nói:

- Nơi này có địa đạo, dịch giường đi là biết.

Chiếc giường được dịch đi, hở ra một cái hố to, Thái tử Yên tròn tròn mắt. Kẻ nào dám đào hầm tới tận thiên lao?! Vĩnh Dạ đứng ở động khẩu, quan sát rất lâu mới nói:

- Động này không phải mới đào, có lẽ phải mười năm rồi, nơi này từng nhốt người nào, động này đào để cứu người đó, nay tình cờ Phong Dương Hề vào thiên lao nên được dùng tới.

Phong Dương Hề lặng lẽ bị đưa đi mất, chắc chắn là do trúng một loại mê hương nào đó. Phòng giam tầng thứ tám mỗi ngày chỉ tới giờ Ngọ mới được ngục tốt mang cơm, qua giờ Ngọ thì nơi này yên tĩnh như một nắm mồ. Có người từ địa đạo vào đây, bắt đầu đào tường. Phong Dương Hề nghe thấy cũng thấy lạ, với tính cách của hần, chắc chắn sẽ không hét lên thông báo mà xem cho tới cùng. Sau đó mê hương được thổi vào, Phong Dương Hề bị hôn mê trong căn phòng giam không khí lưu thông không tốt, rồi bị đưa đi.

Người tới đây có đủ thời gian để quét sạch mọi dấu vết, để lại bức tường đá xanh như cũ. Chỉ có điều, dù sao cũng sẽ để lại khe hở, mà gió lọt qua khe hở đó thì không thể thoát khỏi cảm nhận của Vĩnh Dạ.

Mấy viên thị vệ đi xuống động, Vĩnh Dạ đang định nhảy xuống, Thái tử Yên bèn ngăn nàng lại, nhìn sâu vào mắt nàng:

- Bộ y phục đẹp quá, không thích hợp đi xuống động, chờ tin tức báo cáo đi.

Nửa canh giờ sau, thị vệ quay về báo, địa động hướng ra ngoài thiên lao.

Nơi đó là một khoảng đất trống. Thiên lao Tề quốc như một viện tử độc lập, mười trượng xung quanh đến một gốc cây còn không có, miệng ra của địa

động là một ngọn đồi phủ kín những cây cỏ thấp bé. Cả một mảng cỏ lớn bị lật ra mới để lộ động khẩu.

- Nếu buổi tối đưa người đi thì chắc chắn xe ngựa sẽ không dừng lại tại đây. Có chó tuần đường không. - Vĩnh Dạ nhìn những căn nhà phía xa, lên tiếng hỏi.

Đương nhiên là có chó, chúng ngửi mùi trong thạch lao, lao ra từ địa động, thẳng tới những dãy nhà phía xa.

Thái tử Yên và Vĩnh Dạ cùng một đội Thần Sách Quân vội vàng đuổi theo đàn chó, khi tới gần, Vĩnh Dạ ha hả bật cười.

Nơi này là trạch viện của An gia trước kia.

- Đúng là chân rét, chết mà không hết. - Thái tử Yên lẩm bẩm

Vĩnh Dạ nhìn chàng cười:

- An gia quá đông người, một Mặc Ngọc tới nay vẫn chưa bắt được chưa là gì cả.

Trạch viện của An gia đã có sinh khí hơn trước nhiều, đủ mọi loại người vào đây ở, tự trở thành viện lạc, con chó chạy tới Phật đường thì không ngửi thấy mùi gì nữa.

Bức tượng mà Triệu Tử Cốc điêu khắc đã không còn nữa, bị đập thành đàn hương, nhưng hương khói nơi này vẫn khiến mũi chó mất linh nghiệm.

- Quay về đi, Phong Dương Hề chắc chắn không ở đây đâu, bị đưa đi rồi.

- Sao nàng biết?

- Cảm giác. - Vĩnh Dạ nhìn Phật đường ngày xưa, thông thả nói. Giữa nàng và Phong Dương Hề không biết từ khi nào đã hình thành một sự ấn ý, không thể hình dung được bằng lời nói.

- Công chúa! - Trong đám khách hương có người lên tiếng gọi, Vĩnh Dạ quay đầu, thấy Hồng công tử.

Rất đông người ngựa tới làm kinh động trụ trì của tự viện, cũng làm kinh động hương khách trong tự viện. Hồng công tử sau khi biết thương thế không nặng bèn kiên quyết khước từ sự níu giữ của Vĩnh Dạ, vào sống ở đây. Hắn biết thân phận của Vĩnh Dạ, bởi vậy đối cách xưng hô.

Mất Vĩnh Dạ dần dần sáng lên. Nàng thấy trên người Hồng công tử vẫn còn quần vải thì quan tâm hỏi:

- Hồng huynh sức khỏe thế nào?

- Ngoại thương thôi, dưỡng thương vài ngày là ổn. - Hồng công tử nói, rồi nhìn cách ăn mặc của Vĩnh Dạ, kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng, ánh nhìn dừng lại trên bộ váy thêu dây trắng sao của nàng, dường như hơi khó chấp nhận bộ nữ trang này.

Vĩnh Dạ cười cười, nói với Thái tử Yên:

- Điện hạ, Vĩnh Dạ và Hồng công tử từng gặp nhau một lần, tối nay muốn cùng Hồng công tử uống đôi chén rượu, điện hạ tự nhiên.

Thái tử Yên không nổi giận, biết rằng Vĩnh Dạ muốn ở lại tự viện điều tra thêm, sau một hồi dằn dò, để lại một đội binh sĩ bảo vệ nàng rồi rời đi.

Vĩnh Dạ đi vào Phật đường, thanh đăng như đậu, cờ phướn phát phơ, tượng Phật đã biến thành bức tượng Di Lặc hoàn toàn mới. Nhớ lại cảnh tượng lúc trước bị nhốt ở đây nhìn thấy Phong Dương Hề, khi hắn xông vào, nàng vô cùng vui mừng, không chỉ là được hồi sinh từ chỗ chết, mà còn là sự hải lòng khi tâm ý hai người tương thông.

Cho dù ngọn đao trên lưng cắm vào đầu nhói, cho dù bị nhốt ở đây rất khó chịu, nàng vẫn nghĩ, chắc chắn Phong Dương Hề sẽ tìm được tờ giấy mà nàng giấu dưới gầm bàn, nhất định sẽ tìm được nàng.

Bây giờ, liệu nàng có thể dựa vào cảm giác ấy để tìm hắn không?

- Công chúa, đang tìm gì thế?

Vĩnh Dạ khựng lại, cười nói:

- Ta từng bị nhốt ở đây, rất cảm khái.

- Công chúa hôm nay đại hôn, sao lại xuất hiện ở đây? - Hồng công tử có vẻ nghi ngại.

Vĩnh Dạ nghĩ ngợi rồi thông thả nói:

- Lẽ ra hôm nay phải vào cung, nhưng có việc nên lỡ mất. Hồng huynh, không nhắc những việc này nữa, còn uống rượu được không?

- Ha ha, được say cũng Công chúa là phúc của Hồng mẫu. Có điều trong tự viện cấm uống rượu.

Vĩnh Dạ gọi một tên thị vệ tới dặn:

- Chuẩn bị rượu thịt, bồn cung muốn cùng Hồng công tử ngắm trăng.

Hồng công tử nhìn vị trụ trì đứng cạnh, hơi khó xử:

- Công chúa, tại hạ... sống nhờ trong chùa, thế này...

- Xin phép trụ trì, rượu thịt từng qua ruột, Phật tổ tại tâm. Không biết trụ trì nghĩ thế nào?

Trụ trì chấp hai tay, cúi đầu nói:

- Lời Công chúa chí phải, lão nạp cũng thường uống rượu.

Vĩnh Dạ cười ha hả, hóa ra An gia nuôi hòa thượng rượu thịt. Nàng cất tiếng cười, lịch sự nói với trụ trì:

- Vĩnh Dạ và đại sư có duyên, quyên một nghìn lượng bạc làm tiền hương hỏa. Thêm mười mẫu đất gần đây làm điền sản. - Nàng chẳng phải là Thái tử phi của Tề quốc sao, chút thể diện này Tề Hoàng và Thái tử Yên thế nào cũng phải cho nàng. Tự viện dựa vào hương khói của hương khách nên đương nhiên không có lợi lộc gì, các đại trạch gia viên gần đây cắt một phần cho tự viện, cũng coi như là có nguồn thu nhập lâu dài.

- Công chúa khẳng khái, lão nạp vô cùng cảm tạ. Không làm phiền Công chúa và Hồng công tử ẩm tửu nữa, lão nạp cáo lui. - Sự vui mừng không giấu nổi trên mặt trụ trì không thoát được khỏi ánh mắt Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ bắt giác nghĩ, có quyền có tiền đúng là tốt, tùy tiện hoa tay múa chân là được.

Rượu thịt được bày trong đình lục giác ở một góc của tự viện. Vĩnh Dạ nhìn thị vệ cách đó không xa, cau mày:

- Các người chờ bên ngoài đi, ở trong miếu chẳng ra gì cả.

Đuổi thị vệ đi, lúc này Vĩnh Dạ mới tươi cười:

- Hôm đó đi Tây Bạc, Hồng công tử không cho Vĩnh Dạ trả tiền, cũng không chịu mời Vĩnh Dạ, sau khi thương khôi lại không chịu nhận ơn của Vĩnh Dạ. Huynh dung một thanh kiếm kiếm một mình lên Tây Bạc cứu thiếu nữ bị tể, sự hiệp nghĩa này Vĩnh Dạ rất khâm phục, Vĩnh Dạ kính Hồng huynh một ly.

Nàng ngửa cổ uống cạn ly rượu, ngẩng đầu nhìn trăng, thờ dài nói:

- Ngày mai ta sẽ vào cung, sau này những chuyện hành hiệp giang hồ sẽ không làm được nữa. Hôm nay chẳng mấy khi được uống cùng bằng hữu giang hồ, Hồng huynh đừng coi ta là công chúa, cứ coi như là vị tiểu huynh đệ hôm đó đi.

Hồng công tử đồng ý, sáng khoái uống rượu.

Hai người bắt đầu nói tới những chuyện trong giang hồ. Hồng công tử từ sau khi học nghệ xuống núi, bèn một mình hành tẩu giang hồ, rất nhiều chuyện thú vị, Vĩnh Dạ nghe một cách thích thú. Thi thoảng lại kể những chuyện mình biết cho hắn nghe, hai người như những người bạn thân lâu năm, vô cùng hợp nhau.

Chẳng mấy chốc đã uống hết hai vò rượu, mắt Vĩnh Dạ thoáng mơ màng, Hồng công tử bất an nói:

- Công chúa, hay là đi nghỉ sớm đi. Người là thiên kim lá ngọc cành vàng. Hồng mẫu chỉ là một lăng từ.

Vĩnh Dạ hàm hồ nói:

- Ta muốn say, không muốn vào cung.

Hồng công tử thấy nàng đã say thì bất đắc dĩ nói:

- Tại hạ gọi người mang cho Công chúa một ấm trà tới nhé!

Vĩnh Dạ đập bàn:

- Ai thêm uống trà? Chúng ta tiếp tục uống rượu. - Hai má nàng đã đỏ như hoa hồng, nhãn thần đã mơ hồ động một tầng hơi nước.

Hồng công tử lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt vô cùng phức tạp, cuối cùng thờ dài, nói:

- Công chúa, ly cuối cùng, uống xong thì về nhé.

Hắn rót đầy rượu cho Vĩnh Dạ, Vĩnh Dạ cầm ly lên, dừng lại, thần nhiên cười:

- Ta coi huynh là bằng hữu đấy.

Hồng công tử ngờ ngàng, nhìn Vĩnh Dạ một hơi uống cạn, sóng mắt càng mơ màng, say đồ gục trên bàn.

Hồng công tử nhìn Vĩnh Dạ, thần kinh vô cùng phức tạp. Nhìn quanh một lát, bể Vĩnh Dạ lên lướt nhanh vào Phật đường.

Sau khi trời sáng, các thị vệ canh gác ngoài tự viện phát hiện Vĩnh Dạ và Hồng công tử đồng thời biến mất.

Thái tử Yên đại nộ, phong tỏa tự viện.

Chú Thích: [1] Y phục mang lại sự may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tiểu trấn cổ quái

Nơi này đúng là thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết. Tuy rằng không có những cánh hoa đào theo dòng nước xuôi trong vắt chảy qua kẽ chân, nhưng bầu không khí nơi đây hiền hòa, tĩnh lặng. Thời gian dường như đã dừng lại tại đây, như thể mình vừa uống một loại thuốc hóa giải nội lực, không thể bay nhảy được nữa, chỉ có thể thông thả cất bước mà đi.

Xe ngựa lao nhanh trên sơn đạo, khi mặt trời ngày thu mới mọc rọi trên phiến lá đầu tiên của đỉnh núi, con ngựa hí dài rồi dừng lại bên một khe suối.

Một người áo vải đội mũ rộng vành nhảy xuống, thân hình gầy gò, nhưng nhanh nhẹn như một con báo. Hắn vén rèm kiệu lên.

Trong xe có một người nằm lạng lẽ, mái tóc buông xõa, y phục màu trắng, hai gò má vẫn đỏ hồng vì rượu, dường như đang trong một giấc mơ ngọt ngào.

Lưu lạc giang hồ đã bao nhiêu năm, hắn chưa từng có bằng hữu nào. Câu “Ta coi huynh là bằng hữu” của Vĩnh Dạ trước khi ngã xuống vẫn còn vang vọng bên tai, khiến Hồng công tử rất kinh ngạc.

- Hồng Y, người đang chờ gì thế? - Một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Hồng Y chậm rãi quay đầu lại, trong khe suối có một cái bè trúc đi tới, trên đó là một người áo xám, dung mạo bình thường, chòm râu bạc trắng, nếu không phải dung ngữ khí này thì người khác tưởng đó chỉ là một sơn nhân.

- Tôi tới hơi sớm. Người đưa tới rồi. - Hồng Y lạnh nhạt đáp.

Người áo xám đưa bè trúc dừng lại bên bờ, đi tới chỗ xe ngựa, nhìn vào trong một cái, gật đầu:

- Dễ dàng không?

- Hôm qua nàng ta tới tự viện. Ta thừa dịp hạ thủ.

Người áo xám “ồ” một tiếng rồi nói:

- Giao cho ta.

Hồng Y lẳng lặng bế Vĩnh Dạ lên, nàng vẫn ngủ rất ngon. Hắn không nhìn nàng lấy một cái, giao cho người áo xám. Hắn nhảy lên xe, đánh xe ngựa định đi. Người áo xám đột nhiên hỏi:

- Nàng có nhận ra người không?

- Không. - Hồng Y phun ra một đáp án, vung roi đưa xe ngựa tiếp tục đi về phía trước. Cho tới khi khe suối đã lùi xa mới thở dài, lẩm bầm. - Hi vọng nàng mãi mãi đừng nhận ra ta.

Người áo xám bế Vĩnh Dạ lên bè trúc, sào trúc điểm nhẹ, chiếc bè lướt đi như bay trên dòng suối, qua mấy ngã rẽ, đi vào một động khẩu.

Khi Vĩnh Dạ tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trên một chiếc giường trúc. Nàng cười lạng lẽ, cuối cùng nàng cũng tới được nơi mà nàng muốn, nàng có nhìn thấy người nàng muốn gặp không? Dường nhiên là có.

Vĩnh Dạ cử động tay, đầu ngón tay đã xuất hiện phi đao, đao của nàng cũng không bị lấy đi, thực sự không sợ nàng ra tay giết người ư? Vậy mà vừa điều chỉnh nội tức, nàng lập tức hiểu ra. Phi đao nàng phóng ra lúc này chẳng khác gì phi đao do một người bình thường phóng ra. Nội lực như con rắn

trong cơ thể đã không còn nữa, kinh mạch ở đan điền trống không.

Có điều gì khiến người ta an tâm hơn là phế vỡ công của nàng không? Phi đao để lại cho nàng làm kỷ niệm mà thôi.

Ai bảo nhất định phải dùng nội lực? Kiếp trước không có nội lực không biết bay lên nóc nhà thì chẳng phải nàng vẫn bám vào tường và leo ba mươi tầng như người nhện đó sao? Vĩnh Dạ nghĩ vậy bật cười

Nàng ngồi dậy, chỉnh lại mái tóc, sợi dây thép mềm mại trong đó vẫn còn. Nhìn cách ăn mặc của mình, hai tay phẩy nhẹ, cách tay áo rộng bay lên như cánh bướm. Nàng dịch hông, mím môi cười, chậm chậm đi ra.

Nếu Đoan Vương phụ phụ mà nhìn thấy chắc sẽ rớt cả con ngươi mất, Vĩnh Dạ lúc này chỉ là một mỹ nhân trong bộ cung trang. Không còn bước đi mạnh mẽ của nam nhân, gót chân sen như cánh liễu đung đưa trong gió.

Bên ngoài là một biển hoa, những đóa hoa lạ đang nở rộ, như một tấm thảm trải dài trên sườn núi. Ngọn núi phía xa đã biến màu, ánh lên sắc thu rực rỡ. Bầu trời trong xanh, những đám mây cô đơn trôi lơ lửng. Trong rừng thì thoảng vang lên tiếng chim hót líu lo, thế giới thực sự yên tĩnh tới cực điểm.

Đứng ở cửa, Vĩnh Dạ nghiêng cười, nơi sườn núi thấp thoáng một tiểu trấn, ngôi xanh tường trắng nối tiếp nhau uốn lượn. Tiểu trấn có lẽ được xây dựa vào núi, bởi vì Vĩnh Dạ nhìn thấy ở đối diện ngọn núi có mấy thác nước lớn, bọt nước như tấm rèm trắng bạc "bay" trong gió.

Nàng hít sâu một hương núi rừng, mười mấy năm trước khi ý thức nàng tỉnh táo, chuyển thể thành một hài đồng và mở mắt ra, nàng cũng đã làm hành động tương tự.

Con gió mát lạnh từ mũi miệng luồn sâu vào phổi khiến nàng thấy đau nhói, đầu óc bị kích thích, tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Nơi này đúng là thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết. Tuy rằng không có những cánh hoa đào theo dòng nước suối trong vắt chảy qua kẽ chân, nhưng bầu không khí nơi đây hiền hòa, tĩnh lặng. Thời gian dường như đã dừng lại tại đây, như thể mình vừa uống một loại thuốc hóa giải nội lực, không thể bay nhảy được nữa, chỉ có thể thông thả cất bước mà đi.

Trong biển hoa đang có một người lẳng lặng đứng. Trường bào màu trắng như mặt trăng, gương mặt anh tuấn, dưới đôi mày kiếm là một đôi mắt dịu dàng, cháy bỏng. Chàng đứng trong biển hoa, như một vị thần tiên không vướng bụi trần.

Vĩnh Dạ trong ký ức là vẻ đẹp còn toát lên hào khí khiếp người, xảo trá, thông tuệ; nữ nhân đang đi trước mặt điềm nhiên, ung dung. Cuối cùng nàng cũng thay nữ trang, cho dù mái tóc nàng buông lơi vì giấc ngủ, chiếc mũ phượng trên đầu nhắc nhở nàng có thân phận của một Thái tử phi, chiếc váy màu trắng mặt trăng nàng mặc trên người lại thực sự khiến tim chàng đập mạnh, khi xuất giá nàng mặc như thế này chứng tỏ điều gì? Nguyệt Phách kích động tới mức thả rơi chiếc cốc trong tay.

Vĩnh Dạ nhìn chàng, nụ cười như hoa tươi nở rộ, sâu thêm ở khóe môi. Nàng không hề do dự xách váy lại gần, mang theo cả ánh nắng rực rỡ trên người, đôi má hồng đào, như đang tới một cuộc hẹn hò xinh đẹp.

Hương hoa thơm vẩn vút, nàng như bay tới trước mặt chàng một thước rồi dừng lại.

- Lần nào nàng/chàng xuất hiện cũng khiến tim ta đập mạnh. - Vĩnh Dạ và Nguyệt Phách đồng thanh nói.

Vĩnh Dạ bật cười, tiếng cười lạnh nghe thật vui tai, trong mắt không vương chút u buồn, như thể bước chân giẫm lên rừng cây mùa thu, lá thu vụn vờ dưới chân, giòn giã trong sáng.

Nguyệt Phách cũng cười, chàng thích nhìn thấy Vĩnh Dạ như thế này.

- Đói chưa?

Vĩnh Dạ gật đầu.

Nguyệt Phách nắm tay nàng đi vào trong nhà:

- Tối qua nàng uống rượu say, ta nấu canh chua, uống một bát cho đỡ đau đầu.

Vĩnh Dạ bất động, hỏi khẽ:

- Uống rồi có khiến ta khôi phục nội lực không?

Nguyệt Phách dừng chân, đưa mắt nhìn quanh, biển hoa đẹp làm say lòng người, chàng lẩm bẩm:

- Nàng thích nơi này không?

- Đẹp lắm

- Vì sao nàng không muốn sống cuộc sống yên bình ở đây? Không ai có thể bắt nàng làm thích khách, không ai làm tổn thương tới nàng. - Giọng Nguyệt Phách chất chứa nỗi bi thương.

Vĩnh Dạ cười, cuộc sống yên bình? Từ khi mở mắt tới nơi này, rồi nhìn thấy chàng, còn có gì yên bình để nói? Nàng quay người nhìn tiểu trấn dưới sườn núi:

- Không muốn đưa ta vào trấn sao? Người qua người lại có vẻ rất náo nhiệt.

- Được. - Nguyệt Phách trầm ngâm giây lát rồi nói, tâm trạng tốt đẹp đã bị gió núi thổi tan, nàng đã muốn nhìn thì sớm muộn cũng sẽ nhìn thấy, sớm một ngày hay muộn một ngày có gì khác biệt? Chàng tiện tay đeo gùi trúc lên lưng, nắm tay nàng xuống núi

Con gió thổi tung y phục của Vĩnh Dạ, nàng như đang theo con gió quay về. Nguyệt Phách nắm tay nàng, ngón tay thon dài mềm mại như thê không xương. Chàng khẽ siết lấy, nhưng bàn tay trong tay chàng không có chút phản ứng. Điều này khiến chàng hơi buồn, chàng hi vọng nàng cũng siết chặt lấy tay mình. Vậy mà khi chàng siết tay, Vĩnh Dạ vẫn không phản ứng. Chàng như thể đang nắm một thứ không có sinh mệnh, nhưng lại không nỡ buông ra.

Trên sườn núi xuất hiện một con phố dài, phố không rộng, chỉ chừng ba trượng, nhưng rất dài. Những mái nhà hai bên phố đều treo các tấm chiếu bài đung đưa theo gió. Có tiệm thuốc, khách điểm, trà quán, tửu lầu, tiệm tạp hóa, lò rèn, còn có cả sơn dân công hàng từ trên núi xuống bày ra đất rao bán. Chỉ cần là những gì một tiểu trấn cần có thì nơi đây đều có. Vĩnh Dạ thấy chợ thức ăn, hai mắt sáng lên.

Trong chợ bán cả rau, cả thịt.

Mấy thanh gỗ gõ thô treo thịt lợn, bên dưới là một cái bàn lớn. Một gã béo trung niên ngực trần bụng to đang chặt xương lợn. Nàng bỏ tay Nguyệt Phách ra, chạy tới gọi:

- Trương đại thúc, tôi cần năm cân thịt nạc, không được dính chút mỡ nào, phải băm thật nhỏ ấy.

Trương đại thúc cười ha hả đáp:

- Được thôi! Chờ chút! - Ông cất năm cân thịt nạc, đặt lên bàn vùng hai con dao băm nhỏ, rồi lại dùng một chiếc lá ba tiêu màu xanh phi thúy bọc lại đưa cho Vĩnh Dạ.

Nàng không nhận, cười nói:

- Trương đại thúc, tôi cần năm cân thịt toàn mỡ, không được dính chút nạc nào, cũng băm nhỏ.

Trương đại thúc vẫn cười ha hả đáp:

- Không vấn đề, chờ chút! - Rồi ông cất năm cân thịt mỡ, đặt lên bàn băm nhỏ, lại dùng một chiếc lá ba tiêu màu phi thúy gói lại.

Vĩnh Dạ vẫn không nhận, thong thả nói:

- Đại thúc tay nghề giỏi thật, tôi lại muốn có thêm năm cân xương trắng, không dính một chút thịt nào, vẫn băm nhỏ.

Trương đại thúc lập tức chọn năm cân xương trắng trên giá thịt xuống, không dính chút thịt nào, băm nhỏ, dùng lá ba tiêu bọc lại đặt lên bàn, cười tươi hỏi:

- Tiểu thư còn muốn gì nữa?

Vĩnh Dạ chớp mắt nói:

- Vì sao Trương đại thúc không nói tôi đang trêu chọc thúc.

- Hôm nay buôn bán không tốt, chẳng mấy khi có vị khách hào phóng như tiểu thư, đại thúc tôi vui còn không kịp nữa là, ha ha, tiền thịt năm mươi đồng, đao công mười đồng, tổng cộng sáu mươi đồng.

Năm xưa nếu đại thúc ở trấn Quan Tây mà cũng có thái độ tốt như thế, Lỗ đề hạt[1] có muốn nổi giận sinh sự cũng không được rồi. Nhìn thái độ của Trương đồ phụ, Vĩnh Dạ cảm thấy người ở trấn Quan Tây đúng là tính tình khó chịu, tự mua dây buộc mình.

Nguyệt Phách cầm túi tiền ra, Vĩnh Dạ ngăn chàng lại. Nàng mỉm cười:

- Hôm nay ta muốn tiêu tiền, bỏ tiền ra mua đồ là một việc rất vui vẻ, đừng tranh với ta.

Nàng móc một ngọn phi đao ném vào ống trúc:

- Thanh đao này đáng năm phân bạc, đao công cũng đáng mười tiền rồi chứ.

Trương đại thúc nheo mắt cười nói:

- Đa tạ tiểu thư, mang tới tiệm cầm đồ ít nhất cũng được bảy mươi tiền, tiểu thư ngày mai lại tới nhé!

Vĩnh Dạ cầm ba gói thịt đặt vào gùi trúc của Nguyệt Phách, cười tươi nói:

- Thịt nạc làm canh thịt viên, mỡ chiên lấy dầu, còn xương, ta đưa Trương đại thúc thôi.

Nguyệt Phách cười hỏi:

- Sao nàng biết ông ấy họ Trương?

Vĩnh Dạ ngạc nhiên nói:

- Chẳng phải chàng bảo ở đầu ngõ nhà chàng có Trương đồ phu sao? Trương đồ phu không họ Trương chẳng lẽ họ Lý à?

Nụ cười của Nguyệt Phách đóng băng trên môi, còn chưa kịp nói gì, Vĩnh Dạ đã gọi to:

- Ai nha, kia chẳng phải là chương quây béo sao? Ngài còn mở thêm tiệm tạp hóa à! Tám năm không gặp, ngài béo hơn trước rồi! Ngài đừng bò lên bàn nữa, tôi sợ nó sập mất.

Ông chương quây béo mắt ti hí nằm bò trên bàn chán nản nhìn người đi đường, thịt trên mặt quá nhiều khiến đôi mắt ông ta chỉ còn hai đường kẻ chỉ, nghe thấy tiếng gọi thì ti mi đánh giá Vĩnh Dạ một lượt, một lúc sau mới hưng phấn như thể gặp lại cháu gái, cười híp cả mắt:

- Tỉnh Hồn về rồi à! Lần này ta không trúng kế của người nữa, người không được thử hàng trong tiệm ta.

Vĩnh Dạ có vẻ không vui, sa sầm mặt:

- Mua đồ không cho thử, keo kiệt! Có điều, chương quây béo, tôi phát tài rồi nên mới quay về, hôm nay nhất định phải mua mấy thứ tốt tốt về chơi.

Nói rồi đi vào trong tiệm, nàng nhìn trái nhìn phải, chương quây béo dính lấy nàng như cái đuôi, chỉ sợ nàng động thủ.

Vĩnh Dạ chỉ một hàng tiểu phi đao hỏi:

- Bao nhiêu?

- Năm mươi lượng bạc hai mươi cái.

- Tôi chỉ mua một cái?

- Năm lượng!

Vĩnh Dạ gật đầu, vui vẻ đi xem đồ trang sức, kim ngân chu bảo bày đầy nhưng nàng chỉ chọn một cây trâm mặc ngọc không có gì nổi bật:

- Bao nhiêu?

- Người bỏ xuống, bỏ xuống! - Chương quây béo nhảy tới, thịt trên người rung lên, nhanh nhẹn như một con khỉ, giằng lấy cây trâm trong tay Vĩnh Dạ, thờ phào nói. - Mặc ngọc thượng hạng đấy, hai trăm lượng. Người chỉ được trả giá một lần.

- Năm mươi lượng! Giá này được chứ? Đương nhiên nó không chỉ đáng một, hai lượng bạc. - Vĩnh Dạ cười nói.

Chương quây béo nghĩ ngợi, thờ dài nói:

- Nhiều năm không gặp nên giảm giá, năm mươi lượng bán vậy.

Vĩnh Dạ móc trong ngực ra mười ngón phi đao, đặt lên quầy:

- Một ngón năm lượng, mười ngón là năm mươi lượng. Nàng cầm trâm mặc ngọc quay đầu gọi Nguyệt Phách - Chàng lại đây!

Nguyệt Phách bình thần lại gần, Vĩnh Dạ nhón chân gỡ cây trâm gỗ trên đầu chàng vứt đi, dùng cây trâm mặc ngọc thận trọng cài lên tóc chàng, ngắm nghía một lúc rồi tặc lưỡi khen ngợi:

- Ta biết mặc ngọc hợp nhất với khí chất của chàng mà!

Nguyệt Phách hình như không hiểu ý của nàng, cười nhẹ:

- Ánh mắt của nàng luôn rất tốt.

Vĩnh Dạ chỉ vào tiệm thuốc, nói:

- Đi thôi, chúng ta đi bán thuốc, về nhà ăn bữa tối.

Trong tiệm thuốc chỉ có một người, mái tóc xám trắng, thân hình gầy gò, gương mặt lãnh đạm.

- Ha ha, con còn đang nghĩ người mở tiệm thuốc có phải là Hồi Hồn sư phụ không? Hồi Hồn sư phụ, con là Tinh Hồn đây, con là nữ nhân, mặc váy người không nhận ra sao? Nhớ trả giá cao cho thuốc của Nguyệt Phách, dù sao cũng từng là sư đồ.

Hồi Hồn không thay đổi thần sắc, quan sát tỉ mỉ thuốc của Nguyệt Phách, nhận lấy, lấy ra một đĩnh vàng mười lượng:

- Bỏn tiệm không lừa dối ai.

Vĩnh Dạ nhìn Hồi Hồn chăm chú:

- Hồi Hồn sư phụ, con muốn mua thuốc giải độc. Bao nhiêu năm qua không biết người có nghiên cứu ra cái gì không? Cái loại uống vào rồi không bao giờ trúng độc nữa ấy!

- Có, uống vào lập tức công hiệu.

- Thật à? Vĩnh Dạ vô cùng vui mừng.

Hồi Hồn rũ mắt nói:

- Người chết không bao giờ trúng độc.

- Bình mới rượu cũ. Không tiến bộ! - Vĩnh Dạ đưa tay cười. - Đạo này tinh thần con không tốt, nội lực không còn, Hồi Hồn sư phụ khám giúp con xem?

Hồi Hồn đặt tay lên cổ tay nàng, lát sau đáp:

- Trúng Mỹ Nhân Kiều, tên giống như thuốc, loại độc này khiến người ta yếu đuối vô lực, như một mỹ nhân, chỉ biết ngồi yên lặng một chỗ, không thể vung đao múa kiếm.

- Giải thể nào?

- Không giải được.

Vĩnh Dạ thất vọng rút tay về, buồn bã đi ra khỏi tiệm thuốc, lại quay đầu nói:

- Nam nhân chắc không trúng Mỹ Nhân Kiều đâu nhì? Nam nhân mà ngồi yên lặng một chỗ như nữ nhân thì đâu còn là nam nhân nữa.

- Nam nhân chỉ trúng Hóa Công Tán, dùng Mỹ Nhân Kiều để giải, anh hùng gặp được mỹ nhân, đương nhiên Bách Luyện Cang sẽ hóa thành Nhiễm Chi Nhu.

Vĩnh Dạ cười lớn:

- Đúng là kỳ diệu! Nguyệt Phách, đổi lại là chàng, chàng sẽ dùng cái gì để giải?

- Cũng như sư phụ. - Lời chàng rất ngắn gọn.

Vĩnh Dạ ngẩng đầu cười:

- Xem ta vui chưa này, chàng theo ta dạo phố có mệt không? Nam nhân ghét nhất là cùng nữ nhân dạo phố.

- Không mệt. Rất vui!

- Không biết trong tiểu trấn này còn bao nhiêu người quen, đi tám năm, ít nhiều gì cũng phải chuẩn bị một chút lễ vật để bái phỏng mọi người mới đúng. Ví dụ như mỹ nhân tiên sinh, Thanh y sư phụ, Hồng Y, Ưng Vũ... chàng thấy thế nào?

- Được.

Vĩnh Dạ lại thờ dài:

- Lễ vật cũng phải mất tiền, vừa vặn còn mười mấy ngọn đao, dù sao không có nội lực mang theo cũng vô dụng, mang đi cầm đồ cũng được.

Nàng rào bước vào tiệm cầm đồ, đặt phi đao lên quầy. Nghe thấy quản gia xướng:

- Mười ba ngọn tiểu phi đao bằng thép gỉ, năm lượng bạc!

Vĩnh Dạ bật cười lớn, cười tới mức không thở nổi, gõ lên quầy nói:

- Viết phiếu cầm, cầm chết! Quạ trong thiên hạ đều đen như nhau!

Nhận phiếu cầm, năm lượng bạc, nàng lại thở dài, nghĩ ngợi rồi gỡ cây trâm phượng trên đầu xuống đưa cho quản gia:

- Đây là trâm của Thái tử phi nước Tề đấy, ông mà còn dám nói bừa là sắt gỉ đồng nát thì tôi cho ông biết tay!

Viên quản gia lườm một cái, cao giọng xướng lên:

- Một trâm phượng nạm lam ngọc bằng vàng nguyên chất kiểu dáng lỗi thời, năm mươi lượng bạc.

Vĩnh Dạ càng nghe càng tròn tròn mắt, cuối cùng ôm bụng bật cười:

- Ta phục rồi, cầm đi.

Cầm ngân lượng, nàng hỏi Nguyệt Phách:

- Ta cần mua bao nhiêu món quà?

- Một món.

- Vì sao?

- Bởi vì mỹ nhân tiên sinh và Thanh y sư phụ ra ngoài vân du, tới nay chưa về! Ở đây, người quen của nàng chỉ có mình Hồng Y thôi. - Nguyệt Phách mỉm cười, tựa như đang xem một đứa trẻ con chơi đùa, ánh mắt chất chứa thương yêu.

Vĩnh Dạ lắc đầu:

- Không đúng, ta không tính nhầm, vẫn cần mua ba món quà.

- Ồ? Hai món quà kia tặng ai?

Vĩnh Dạ chớp mắt nói:

- Bí mật! Đi thôi, đi mời Hồng Y uống rượu trước, mười năm không gặp, không biết hắn trông như thế nào rồi?

- Lúc này chắc hắn đang trong tù lâu.

Vĩnh Dạ bước chân vào tù lâu đã nhìn thấy Hồng công tử. Một mình hắn ngồi trong góc, đang xẻ đùi dê, một miếng thịt một ngụm rượu. Vĩnh Dạ dường như hơi ngỡ ngàng, Nguyệt Phách thở dài nói:

- Hắn chính là Hồng Y.

Vĩnh Dạ không hề khách sáo, ngồi xuống trước mặt Hồng Y, lấy một gói quà ra đưa hắn:

- Nhiều năm không gặp, đây là quà tặng huynh.

Hồng Y mở gói giấy, bên trong là năm cân xương đã được băm nhỏ.

Vĩnh Dạ cười nói:

- Vốn định mua cho con lợn ở nhà ăn, nhưng nhà lại không có lợn, Hồng Y dùng tạm vậy. Đạo công của Trương đại thúc rất tốt, chặt rất vụn. Ăn gì bỏ nấy, làm thích khách sợ nhất là xương cốt bị đánh vỡ, không cầm nổi kiếm.

- Đa tạ.

- Hôm qua tôi mời huynh, huynh chuốc say tôi, hôm nay huynh phải mời bù.

Hồng Y liếc nhìn Vĩnh Dạ và Nguyệt Phách, một người xinh đẹp như hoa, một người anh tuấn tiêu diêu, cũng mặc áo trắng, cùng trông như thần tiên. Hắn cúi đầu nói:

- Được.

Ba chiếc đùi dê, cùng một cách ăn.

Nguyệt Phách cũng một miếng thịt, một ngụm rượu, rượu vào ly là cạn.

Ăn một lúc lâu, Vĩnh Dạ ngồi im, ngạc nhiên nói:

- Nguyệt Phách, tư lượng của chàng khá thật, sao ta không biết chàng uống giỏi thế?

Trên mặt Nguyệt Phách từ đầu tới cuối vẫn là một nụ cười nhàn nhạt:

- Ta không uống giỏi lắm.
- Sao chàng còn chưa say? Hôm qua ta uống tới lúc này vì sao đã say rồi?
- Ta say lâu rồi, có điều nàng không nhận ra thôi. - Nguyệt Phách nâng ly rượu nghiêng đầu nhìn Vĩnh Dạ. Ánh mắt ấy trông thật kỳ lạ.

Chàng chưa bao giờ nhìn nàng như thế. Từ nhỏ tới lớn, ánh mắt Nguyệt Phách nhìn nàng lúc nào cũng là bảo vệ, thương yêu, dịu dàng. Ánh mắt lúc này là ánh mắt của một nam nhân nhìn một nữ nhân xinh đẹp.

Cuối cùng Vĩnh Dạ không chịu được, đứng lên nói to:

- Những việc mà ta không nhận ra còn nhiều lắm, nghĩ đã thấy no, ta về nhà đây.

Nguyệt Phách đứng lên nhìn Hồng Y áy náy nói:

- Nhà có vợ dữ, bắt lực! Lần sau ta sẽ uống rượu với người.
- Ai là vợ dữ của chàng? Chàng đã mang sính lễ tới chưa? Chàng bày tiệc mừng chưa? Chúng ta đã bái thiên địa, ta đã dâng trà cho cha mẹ chồng chưa? Sao ta không biết là ta cưới chàng rồi! - Vĩnh Dạ biến sắc.

- Nếu nàng muốn thì ta sẽ làm theo. - Nguyệt Phách nhìn Vĩnh Dạ chăm chú.

- Ta có nói là sẽ cưới chàng không? - Vĩnh Dạ lườm chàng rồi ngồi xuống, cười tươi nói với Hồng Y. - Hồng Y này, huynh với tôi là thanh mai trúc mã, dọc đường tới đây như đã gặp từ lâu, ở Tây Bạc cùng chung hoạn nạn, chỉ bằng...

- Ta say rồi! - Hồng Y cố nén trái tim đang đập cuồng loạn, ngã ra bàn.

- Nói say là say... thật hay giả vậy? - Vĩnh Dạ lăm bằm.

- Đương nhiên là thật rồi. Nàng có muốn chúc say cả ta luôn không? - Nguyệt Phách nâng ly lên nhấp một ngụm, nghiêng đầu nhìn Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ nhìn sắc trời, đứng lên nói:

- Ta còn phải đi tặng quà. Còn hai bao thịt nữa, không tặng thì phí quá.

Nguyệt Phách ngạc nhiên hỏi:

- Ở đây nàng còn bằng hữu nữa sao?

- Không phải bằng hữu, cũng coi như người quen, An lão phu nhân và Mặc Ngọc công tử cũng ở Phúc Bảo trấn, không đi gặp thì sao an tâm được? Ta còn hai món quà nữa chưa tặng mà.

Nguyệt Phách như bị ai đó đánh một quyền, cuối cùng sắc mặt cũng thay đổi:

- Nàng uống say rồi, về nhà.
- Ta có say đâu? Ta còn tỉnh táo lắm. - Vĩnh Dạ đối diện với chàng, từng tiếng thốt ra vẫn tròn vành rõ chữ.

Nguyệt Phách đứng lên kéo nàng:

- Nàng say rồi, ta đưa nàng về nhà.
- Ta không say! - Vĩnh Dạ không hề nhượng bộ.

Nguyệt Phách nhìn nàng mỉm cười:

- Nàng thực sự không say ư? Không say mà sao nàng không đi được nữa?

Lời chàng vừa dứt, Vĩnh Dạ thực sự như người say rượu, chân tay không nghe theo điều khiển, mềm nhũn vô lực, đầu lưỡi cũng to ra, không nói được lời nào. Nguyệt Phách thở dài, ôm ngang eo nàng bế thốc lên:

- Tiểu nhị ca, người nói xem nàng say chưa?

Tiểu nhị cười ha hả:

- Tôi chưa bao giờ thấy cô nương nào say lợi hại như thế.

Chường quây lác đầu nói:

- Đại cô nương tốt nhất nên ít xuất đầu lộ diện, còn uống say mềm, ra thể thống gì!

Nguyệt Phách áy náy nói:

- Nàng uống nhiều rượu là lại thể, thực sự bó tay. - Nói rồi bế Vĩnh Dạ rảo bước ra cửa.

Vĩnh Dạ như bị dội gáo nước lạnh từ đầu tới chân, vô cùng bình tĩnh. Say thì say, nàng nhắm mắt lại coi mình như người say thật, bất tỉnh nhân sự.

Tiếng huyền não của tiểu trấn xa dần, mùi hương ập tới. Nàng biết mình lại quay về căn nhà nhỏ giữa ruộng hoa.

Nguyệt Phách đặt nàng lên giường, chu đáo đắp cho nàng một chiếc chăn mỏng, lẩm bẩm:

- Xem ra sau này không thể cho nàng uống rượu nữa rồi.

Vĩnh Dạ mở bừng mắt ra, trừng mắt nhìn Nguyệt Phách.

Chàng không nhìn nàng, khép cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài vọng tới tiếng pháo đốt, âm thanh trong núi vọng đi rất xa. Vĩnh Dạ bị đánh thức, nàng phát hiện ra mình đã cử động được. Ngồi dậy, mái tóc đã rối tung. Nàng không biết chải đầu, thế là xõa tóc, tiện tay lấy một sợi vải buộc chặt. Khi mở cửa ra, trước phòng có ba người, một là bà mối, chường quây của quán rượu, và cả Đoan Vương lễ ra đang ở tận An quốc.

Nguyệt Phách quay đầu cười với nàng:

- Sinh lễ của nàng.

Bà mối tươi cười đưa cho nàng một danh sách quà, trên tờ giấy màu đỏ liệt kê vô số các lễ vật. Nàng thông thả xem, có tới chín mươi sáu mục, Vĩnh Dạ cười:

- Ra tay hào phóng thật, còn nhiều gấp đôi Mộ Dung Yên.

- Hải lòng không?

Vĩnh Dạ gật đầu nói:

- Cũng được, nhưng thiếu một món.

- Cái gì?

- Phong Dương Hề.

Nguyệt Phách cười nói:

- Nàng muốn Phong Dương Hề làm sinh lễ của nàng? Muốn cái tay cầm kiếm của hắn, hay là cái đầu?

Vĩnh Dạ cũng cười:

- Ta muốn hắn làm người chứng hôn, không được sao?

- Đương nhiên là được.

- Tiểu thư, giờ lành định vào tới mai. - Một người ăn mặc như bà mối tươi cười nói.

- Tiệc mừng đặt ở đâu?

Chường quây của tửu lâu đứng ra:

- Tiểu thư an tâm, tiểu tiệm đã chuyên mời Trần sư phụ của Mẫu Đơn Viện ở Kinh Đô tới, tiệc rượu chắc chắn không tệ.

Vĩnh Dạ trả danh sách cho Nguyệt Phách, nghiêm túc nói:

- Phụ vương ta phải đồng ý mới được.

- Vĩnh Dạ, một mối lương duyên như thế, cha sao lại không đồng ý cho được? - Đoan Vương cười tươi đáp.

Vĩnh Dạ cười lạnh:

- Đổng có giống không? Muốn làm cha ta ư, thật lòng nói với người, ta là một kẻ khốn nạn.

Đoan Vương đổng giả lập tức im lặng. Trên đời này có mấy ai vì mắng người khác mà tự nhận mình là kẻ khốn nạn.

Nguyệt Phách cố nhin cười, ho khẽ một tiếng, ra hiệu bảo ba người ra về. Chàng nhìn Vĩnh Dạ định lên tiếng, Vĩnh Dạ đóng sầm cửa lại.

- Tới mai ta xuất giá. Tân nương trước khi xuất giá không được gặp mặt tân lang. Ở đây cho ta mượn một hôm làm nhà mẹ đẻ vậy.

Mặt Nguyệt Phách thoáng tối đi, cánh cửa ấy đã ngăn cách trái tim Vĩnh Dạ và chàng. Nên trách ai đây? Chàng mím môi, đôi mắt dưới chân mày kiếm lóe lên tia sáng bức người, đứng lặng người hồi lâu mới rời đi.

Bên bờ ruộng hoa, một con châu chấu lao nhào vào đây bắt lực búng chân, Nguyệt Phách gỡ nhẹ xúc tu của nó ra, lẩm bẫm:

- Ở đây có lẽ rất an toàn.

Lại một lát sau, cánh cửa lặng lẽ mở ra, Vĩnh Dạ ló đầu ra ngoài nhìn, chầm chậm đi ra.

Trương đồ phu vẫn ở đầu phố bán thịt lợn, cười tươi gọi nàng:

- Tiểu thư, hôm nay muốn mua thịt gì?

Vĩnh Dạ thở dài:

- Xin lỗi, Trương đại thúc, hôm nay không thể mua thịt của thúc rồi.

- Không sao, ngày mai tiểu thư thành thân, Nguyệt công tử đã mua hai con lợn đãi tiệc rồi.

Vĩnh Dạ nhớ tới cuộc sống đêm đông xu, ăn cháo loãng chỉ có hai người ở Bình An y quán, lẩm bẫm:

- Thì ra chàng giàu có như thế.

Đi về phía trước, chuông quây béo bò trên bàn mỉm cười gọi nàng:

- Tinh Hồn, mai xuất giá rồi, người vào tiệm chọn lễ vật đi, coi như là quà mừng ta tặng người, không đòi ngân lượng.

Vĩnh Dạ lắc đầu:

- Trong sảnh lễ của tôi có cả bò rồi, mấy món đồ lặt vặt của ông không có chỗ nào để.

- Đúng thế, ta chỉ có mấy món đồ lặt vặt thôi, Nguyệt công tử mua hết ngọc ngà châu báu trong tiệm của ta rồi.

Vĩnh Dạ cười cười:

- Khai trương ăn ba năm, chuông quây béo xem ra lại béo thêm một chút rồi. Đời người xưa nay có ai không chết? Chết béo cũng là hạnh phúc.

Khi đi qua tiệm thuốc của Hồi Hồn, Vĩnh Dạ lặng lẽ đối diện với ông, cười nói:

- Tới mai Hồi Hồn sư phụ nhất định phải thay một bộ y phục mới rồi hãy tới nhé.

- Được.

Vĩnh Dạ bước vào tửu điểm, chuông quây chạy ra hỏi:

- Tiểu thư muốn gọi gì?

Vĩnh Dạ nhìn Hồng Y ngồi trong góc:

- Cho một suất giống của hân.- Nàng đi tới trước mặt Hồng Y ngồi xuống, rót một ly rượu, uống một mình, không nói gì.

Hồng Y ngẩng đầu lên nhìn nàng:

- Từ khi nào cô biết?

- Tây Bạc. - Vĩnh Dạ trả lời đơn giản.

- Tôi lộ nhiều sơ hở thế sao.

- Không, chỉ là cảm giác. Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy một người muốn đi phá hoại người khác không nên nói cho một người xa lạ như tôi toàn bộ kế hoạch của hắn, đây vốn là việc phải làm lén lút lút, huynh cũng không giống người hay khoe khoang. Mà khi đến Phật đường ở An gia, huynh không nên hỏi tôi rằng, tôi đang tìm cái gì.

Hồng Y ngạc nhiên nhìn nàng, thông thả nói:

- Vì sao hôm qua cô giả bộ không biết?

- Tôi không thể tỏ ra quá thông minh. Tôi mà thông minh là sẽ có người xui xẻo.

Hồng Y uống cạn ly rượu, bĩ ai nhìn Vĩnh Dạ:

- Cô sai rồi. Khi cô mở mắt ra, tất cả mọi người đều biết cô cố ý tới đây. Không cần tôi phải giăng bẫy, cho dù không cho thuốc vào ly rượu đó, cô cũng sẽ tới.

Vĩnh Dạ cười ha ha, xoay ly rượu trong tay, nỡ bĩ ai trong mắt càng dâng đầy:

- Sao tôi có thể không tới? Người quen ở đây quá nhiều.

Hồng Y đứng lên, chậm rãi nói:

- Đúng thế, người quen nhiều là tốt. Nghe nói Phong đại hiệp ngày mai sẽ xuống núi uống rượu mừng của cô, hôn lễ này chắc chắn là rất náo nhiệt.

- Đa tạ.

Xuống núi, hán ở trên núi sao? Bước chân Vĩnh Dạ không hề do dự, bước lên núi.

Con gió thổi qua, lá thu rụng xuống, như một cánh bướm đoạt hồn rơi trên con đường mòn lên núi.

Son cốc thâm u, tiếng suối róc rách. Vĩnh Dạ bước đi từng bước, lá rụng dưới chân phát ra tiếng lạo xạo, cô tịch tới mức có thể nghe được nhịp tim của mình.

Qua một khúc rẽ, trước mặt có một cây cầu gỗ. Thực ra là mấy thanh gỗ bắc ngang ngọn núi. Có thể nhận ra cây cầu đã cũ, trên gỗ đã phủ một lớp rêu xanh ngắt.

Trên tảng đá nhô ra ở đầu cầu là một tiểu đình lục giác, Nguyệt Phách ngồi trong đình uống trà.

Vĩnh Dạ coi như không nhìn thấy, cất bước định lên cầu.

Nguyệt Phách rào nhanh bước chân ra chặn đường đi của nàng.

Vĩnh Dạ cười cười:

- Tránh ra.

Chàng nắm tay nàng, không nói gì, kéo nàng đi xuống núi. Vĩnh Dạ không đứng vững, bị chàng kéo loạng choạng, suýt thì ngã xuống đất.

- Tuy rằng trước khi thành thân, tân lang không được gặp tân nương, nhưng nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, hôm nay ta rất muốn uống rượu cùng nàng. Nàng không muốn sao?

- Buông tay. – Vĩnh Dạ sầm mặt, nàng không muốn nhìn thấy chàng, thậm chí còn chẳng muốn nói với chàng câu nào. Cái câu nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết ấy lại khiến nàng nhớ tới cảnh tượng Phong Dương Hề cứu nàng ở An gia. Ánh mắt nàng vô hồn nhìn xuyên qua Nguyệt Phách, thẳng về ngọn núi phía xa.

Nguyệt Phách không buông tay, càng nắm chặt hơn, nói rõ từng tiếng:

- Nàng không muốn biết tất cả sao?

Vĩnh Dạ ngẩng phắt đầu lên, tay còn lại vung lên mặt chàng. Nguyệt Phách nhẹ nhàng tránh đi, nàng nhào vào lòng chàng, cái tát hệt vào hư không. Chàng dùng giọng vô cùng dịu dàng để nói bên tai nàng:

- Hôm nay nàng lại uống rượu rồi.

Sức lực toàn thân Vĩnh Dạ đột nhiên biến mất, cũng như hôm qua, mềm nhũn ngã vào người chàng.

Nguyệt Phách bế nàng xuống núi, mới đi được mấy bước, một giọng nói ồ ồ vang lên sau lưng:

- Ca, vì sao lại đưa nàng xuống núi? Huynh sắp cưới nàng ta, chẳng lẽ không đưa về cho mẫu thân nhìn mặt sao?

Nguyệt Phách không đếm xỉa gì, bước chân càng nhanh hơn.

Trước mắt hoa lên, Mặc Ngọc mặc chiếc áo dài màu trắng, chặn ngay trước mắt. Nhìn chăm chăm vào Vĩnh Dạ trong lòng Nguyệt Phách, nói:

- Tẩu tẩu, mẫu thân rất muốn gặp tẩu. Ha ha, ta quên mất, tẩu đã uống say rồi, say thì đầu lười to ra, không nói được nữa, đúng không?

Nguyệt Phách lạnh lùng nhìn hấn, giây sau mặt Mặc Ngọc đã biến sắc, lao nhanh ra ngoài như chạy trốn. Nguyệt Phách bế Vĩnh Dạ bước xuống núi như thể không có việc gì xảy ra.

Sau lưng Mặc Ngọc mắng to:

- Huynh vì ả ta mà hạ độc cả với đệ sao?

Nguyệt Phách dừng lại, lạnh lùng nói:

- Đệ tự chuốc lấy!

- Ca! - Giọng Mặc Ngọc tràn đầy uất ức.

Vĩnh Dạ lặng lẽ lắng nghe tất cả, đưa mắt nhìn lên những đám mây đang lơ lửng trên trời. Nàng nhắm mắt, khóe môi nở nụ cười, như một đám mây, chớp mắt đã bị gió thổi mất.

Chú thích: [1] Nhân vật Lỗ Chí Thâm trong Thủy Hử.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Du Li cóc chủ

Trong mắt Nguyệt Phách ngập tràn thống khổ, chàng không muốn làm cóc chủ Du Li Cốc. Chàng thực sự muốn mở một Bình An y quán để bình an sống qua ngày. Chỉ cần có nàng, chàng chẳng cần gì hết.

Về tới ruộng hoa, Nguyệt Phách thả nàng xuống, thân thể Vĩnh Dạ lại khôi phục sức lực một cách kỳ diệu. Nàng chẳng buồn nhìn chàng, đi thẳng vào phòng, đưa tay đóng cửa. Nguyệt Phách đẩy mạnh ra, nộ khí hiện lên trên mặt, quát khê:

- Nàng muốn hỏi gì? Nàng muốn biết gì sao nàng không hỏi?

Vĩnh Dạ quay đầu lại, ánh sáng rọi tới từ sau lưng Nguyệt Phách, gương mặt chàng ngược sáng trở nên mờ hồ. Nàng cười cười:

- Ta có quen chàng đâu, ta hỏi cái gì?

Lời của nàng còn khiến người ta đau hơn loại thuốc độc nhất thế gian. Nàng nói không quen chàng, một câu nói đủ để xé nát trái tim Nguyệt Phách.

Ngon lửa giận cố kìm nén trong lòng Nguyệt Phách suốt hai ngày qua cuối cùng cũng bùng cháy, chàng thông thả lại gần nàng, nghiêng từng tiếng:

- Nàng không quen ta? Năm đó nàng là đứa trẻ cuối cùng bước vào tiểu lâu, co mình trong một góc, không đếm xỉa gì tới trận chém giết tối hôm đó, ai đã chặn trước mặt nàng? Năm đó ai đã nắm bắt bên tai ta rằng, giết người của lâu số chín? Suýt nữa thì ta quên mất, ta luôn coi nàng là đứa em trai ngốc nghếch của ta, nhưng nàng còn thông minh hơn nó hàng trăm, hàng ngàn lần.

- Làm gì có ai nói Mặc Ngọc công tử của Mẫu Đơn Viện là gã ngốc. Hấn là một gã ngốc, còn ta là một con lợn còn ngu hơn cả một gã ngốc! Từ khi an toàn từ tiểu lâu đi ra, trong tay ta không dính máu của một đứa trẻ nào, đao của ta thậm chí cũng còn không dính máu, ta thực sự nên cảm ơn chàng, cảm ơn chàng đã cho ta quen được một huynh đệ tốt như chàng! Đứng ra thay ta nhận tội. Ta mới nên khâm phục sự thông minh của chàng, một đứa trẻ tám tuổi đã biết mua chuộc nhân tâm! - Vĩnh Dạ cười lớn, chuyện cũ tựa hồ như mới xảy ra ngày hôm qua. Mùi máu tanh trong tiểu lâu dường như đã quay lại với căn nhà gỗ này.

Nếu không phải Nguyệt Phách tám tuổi đứng ra, nếu không phải Nguyệt Phách mười tuổi chặn trước mặt nàng, nàng có tin chàng không? Có luôn tin chàng như thế không?

- Cách tám năm trời, chàng đột ngột xuất hiện trong Vương phủ của Lý Thiên Hựu, chàng dường như vẫn là Cừu Cừu của năm xưa, bảo vệ ta chu đáo, luôn thương yêu, chiều chuộng ta, không muốn để ta mạo hiểm, chịu khổ. Hay cho khổ nhục kế! Sao ta lại quên mất, Du Li Cốc vốn luôn nghiêm ngặt vì

sao lại để cho hai thích khách mà họ đã tận tâm bồi dưỡng thành bằng hữu! - Vĩnh Dạ nhìn Nguyệt Phách tóc lửa, nàng không còn nội lực, nàng chẳng qua chỉ không còn nội lực mà thôi. Nàng là một thích khách sát thủ ở cả hai kiếp, khi người khác chưa phơi bày sự thật ra trước mặt, nàng đã dùng những nghi vấn xâu chuỗi lại thành một sự thực.

Nhưng nàng lại quên mất kiếp trước nàng chết như thế nào, nàng vẫn để cho kẻ tưởng như vô hạn dịu dàng thân thiết ấy phá hủy mọi phòng bị của mình.

Người mà nàng hoàn toàn tin nhiệm, người mà nàng từng nghĩ rằng là người duy nhất trên thế giới này có thể tin tưởng được, người duy nhất để lại cho nàng sự ấm áp nơi đáy tim. Vĩnh Dạ cảm thấy mình quá ngốc. Một người sống hết cả một đời có lẽ sẽ có rất nhiều nuối tiếc, sẽ hi vọng kiếp sau mình không phạm sai lầm tương tự, không để lại nuối tiếc tương tự, vậy mà, nàng có cơ hội làm lại từ đầu, thế mà nàng vẫn không tránh được.

- Ta hiểu, ta đã sớm hiểu rồi! Chẳng vào Vương phủ của Lý Thiên Hựu không phải vì phối hợp với Lý Ngôn Nhiên, mà là để phán đoán Du Li Cốc dốc toàn lực vào cuộc tranh đoàn Hoàng quyền của An quốc có hợp lý hay không. Có gì thích hợp hơn việc tiếp cận ta, thân mật với ta để thăm dò những việc này?

Chàng là người hành y, chàng biết mình là nữ nhân, chàng nhìn rõ tất cả.

Đương nhiên chàng biết Dụ Gia Đế và phụ vương đã giăng ra thiên la địa võng, ngay cả mình cũng chỉ là một quân cờ trong việc phá hủy Du Li Cốc. Thế nên Du Li Cốc mới rút lui toàn bộ, mới bỏ mặc Lý Ngôn Nhiên để bảo toàn thực lực.

Vĩnh Dạ bị thương nhìn Nguyệt Phách:

- Ta không tìm người cứu chàng ở Hựu thân vương, chàng cũng vẫn có thể thoát thân, đúng không?

Nguyệt Phách cười, nụ cười mang chút bất lực, nhưng cũng đầy trân trọng:

- Không, ta biết chắc chắn nàng sẽ cứu ta, chắc chắn.

- Ha ha! Con bà nó, ta đúng là ngốc! - Vĩnh Dạ nhớ lại mình từng quỳ trước mặt Lý Nhị cầu xin ông. Ảnh Tử thúc của nàng, nàng chưa bao giờ cầu xin ông, nhưng lại phá lệ vì Nguyệt Phách.

Nàng nhớ tới lời Thanh y sư phụ khi ở Trần quốc, chẳng ai có thể thoát khỏi sự khống chế của Du Li Cốc, Nguyệt Phách không cần phải trốn, đúng không?

- Uống công ta luôn lo lắng cho chàng. Ta luôn nghĩ người của Du Li Cốc cho chàng uống cô độc, uy hiếp chàng, ta không ngờ được rằng... Nguyệt cốc chủ, ta đoán đúng không?

Nguyệt Phách ngồi xuống, trên bàn có rượu, chàng rất muốn uống, từ khi quay về đây, ngày nào chàng cũng uống một bình rượu, cảm giác cái thứ nước cay xè nóng bỏng ấy trôi vào bụng khiến chàng thấy dễ chịu.

- Nàng nói đúng hết rồi. Tinh Hồn, nàng thực sự là thích khách ưu tú nhất Du Li Cốc. - Nguyệt Phách rót rượu uống một mình. - Cốc chủ tiền nhiệm là gia gia của ta, khi vào phủ Hựu thân vương, người qua đời, ta tiếp nhận chức cốc chủ. Ta muốn tìm hiểu kế hoạch mười năm qua của Du Li Cốc có thực sự là không một kẽ hở không. Ai ngờ vừa đi đã gặp nàng, ta lập tức lại phát hiện ra Lý Thiên Hựu và Phong Dương Hề có qua lại với nhau. Người khác không biết Phong Dương Hề, nhưng ta biết rõ. Hắn là đệ tử của đệ nhất kiếm khách Tề quốc, tất cả mọi người đều tưởng hắn là người An quốc, nhưng hắn là người Tề. Tinh Hồn, cũng may có nàng, nếu không Du Li Cốc sẽ không quyết đoán rút lui như thế.

Vĩnh Dạ cũng ngồi xuống, rót một ly rượu, uống cạn. Rượu trôi vào cổ họng, thiêu đốt tận tim nàng, nơi đó phát ra âm thanh dịu dàng, phong tỏa máu huyết đang lưu thông! Nàng thương cảm nói:

- Ta ngốc quá, đi theo chàng đương nhiên là tốt nhất.

- Đúng là nàng ngốc, ngốc tới mức khiến ta không nhẫn tâm tổn thương nàng. Ta hạ lệnh rút lui khỏi cuộc tranh đua Hoàng quyền của An quốc, rút bỏ Mẫu Đơn Việc, để Du Li Cốc ẩn vào bóng tối. Nàng xem Phúc Bảo trấn hiền hòa biết bao, trong núi vẫn có thể tự cung tự cấp. Ta tưởng rằng có thể đưa nàng tới đây, cùng nàng sống cuộc đời mà nàng muốn.

.- Vậy sao? Nhưng Mặc Ngọc công tử lại muốn bắt ta giết ta, phá hỏng kế hoạch của chàng, đúng không?

Nguyệt Phách thờ dài, chàng là cốc chủ, nhưng không ngăn được Mặc Ngọc.

- Ha ha, đa tạ. Còn phải đa tạ chàng đã hóa trang thành Phong Dương Hề cứu ta khỏi tay Mặc Ngọc ở Di Sơn. Để ta tưởng rằng, mười ngày trong núi ấy là những ngày vô âu vô lo, vui vẻ nhất trong cuộc đời này của ta. Thậm chí ta còn không nở nào mà uống canh chàng nấu, không nở nào mà không ngủ thiếp đi, không nở rời đi. - Trong mắt Vĩnh Dạ đột nhiên phấp phấp, thân hình chao nghiêng như chiếc lá vàng trong cơn gió thu, nàng nghiêng đầu hết lớn. - Chàng còn mở Bình An y quán cái gì?

Cảnh xưa hiện lên trước mắt.

Chàng vì nàng mà mở một Bình An y quán, căn nhà nho nhỏ, hoa viên nho nhỏ.

Hai người sống trong Bình An y quán, tuy cuộc sống đạm bạc nhưng hạnh phúc, đẹp như một giấc mộng.

Còn gì tàn nhẫn hơn thế.

Tìm Nguyệt Phách thất lại, đưa tay định ôm nàng, Vĩnh Dạ gạt tay chàng ra, nước mắt tuôn rơi:

- Tôi hôm đó, chàng cứu Mặc Ngọc ở Mẫu Đơn Viện. Chàng biết ta sẽ tới Tề quốc tìm chàng và Tường Vi, chàng thực sự mở một Bình An quán. Ta hiểu rồi, Nhật Quang và nữ thích khách đó là do chàng giết, vì sao chàng lại giết họ? Sợ Nhật Quang nói ra bí mật của chàng sao?

Trong mắt Nguyệt Phách tràn đầy thống khổ, chàng không muốn làm cóc chủ Du Li Cốc. Chàng thực sự muốn mở một Bình An y quán để bình an sống qua ngày. Chỉ cần có nàng, chàng chẳng cần gì hết.

Tất cả mọi người đều đang tìm họ. Thái tử Yến, Phong Dương Hề đang tìm Vĩnh Dạ, người của Du Li Cốc cũng đang tìm chàng. Chàng sợ Nhật Quang nói ra bí mật của chàng, càng sợ người trong cốc tìm được chàng.

Chàng không muốn bị tìm thấy, không muốn gánh vác trách nhiệm của mình, không muốn làm cóc chủ Du Li Cốc mà nàng căm hận.

Chàng nhìn Vĩnh Dạ, chậm rãi nói:

- Chúng ta vốn có thể bình an rời khỏi Thánh Kinh, rồi tìm một nơi non xanh nước biếc để sống qua ngày. Chính nàng, nàng nhất định đòi xuất đầu lộ diện mới dụ Phong Dương Hề tới.

Nước mắt lăn dài trên gò má, Vĩnh Dạ bật cười, tiếng cười che lấp tất cả. Là lỗi của nàng sao? Nàng muốn kiếm một ít tiền không trộm không cướp rồi cùng chàng bỏ đi. Nàng rất ích kỷ không muốn lo cho Tường Vi, nhưng sau khi gặp Phong Dương Hề, sự ích kỷ đó biến thành tội lỗi, sao nàng có thể không lo cho Tường Vi?

Vĩnh Dạ nhìn chàng cười, Nguyệt Phách ngồi đối diện nàng uống rượu, sự dịu dàng của chàng đâu? Chàng căm thù Tường Vi, nhưng lại trách nàng dụ Phong Dương Hề tới.

Nàng cười ha hả:

- Chẳng phải là chuyện tốt sao? Để chàng biết rằng Phong Dương Hề đã để mắt tới An gia. Chàng biết An gia cây to gió lớn, khiến Hoàng đế nghi kỵ, thế nên chàng có thời gian sắp xếp một màn kịch hay. Chàng bảo Mặc Ngọc dụ An Bá Bình đi tìm ta tới biệt uyển, để ta biết thân phận của Mặc Ngọc, rồi lại để Mặc Ngọc bắt ta nhưng không giết ta, cố tình để Hoàng đế tìm được cái cớ. Để An gia trong một đêm sụp đổ một cách đương nhiên. Ha ha, vì sao Mặc Ngọc lại bắt được ta? Chẳng phải vì hắn đã được mặc ô kim giáp y mà ta tặng chàng, nên hắn không sợ phi đao của ta, đúng không?

Trên mặt Nguyệt Phách thoáng qua một nụ cười khổ, không phủ nhận.

Mình vì chàng mà tặng ô kim giáp y cho chàng, lại vì thế mà rơi vào tay Mặc Ngọc. Vết đao mới lành trên lưng Vĩnh Dạ như đang chảy máu, nàng thực sự hi vọng Mặc Ngọc giết nàng, thực sự hi vọng Nguyệt Phách có thể đứng trước linh đường mà thấp cho nàng nén hương!

Nguyệt Phách, Nguyệt Phách! Đó là người mà nàng luôn muốn bảo vệ, toàn tâm toàn ý tin tưởng ư?

Vĩnh Dạ nhìn chàng, tâm cơ và sự ắt hẳn của chàng khiến nàng khâm phục.

- An gia muốn giải tán thì cần có một lý do, một lý do để người khác cho là rất bình thường, để người khác không phát giác ra quan hệ giữa An gia và Du Li Cốc, mà An gia biến thành con số không thì càng tiện cho Du Li Cốc hành sự, đúng không?

- Chàng có ý cùng Tường Vi biến thành con tin, để ta không dám động thủ. Tâm tư chàng thật là cẩn mật! Chàng đưa phi đao trước cho ta, bố trí nhân thủ trên phố trước. Chàng biết Phong Dương Hề sẽ đi theo ta, chàng cố ý để hắn nhận ra ta chính là thích khách Tinh Hồn mà hắn muốn giết, chàng muốn ta và Phong Dương Hề trở mặt đúng không? Sao ta lại không nhận ra tâm cơ của chàng thâm trầm đến thế? Ta tự tưởng mình thông minh, trong mắt chàng, ta còn không bằng đứa em trai ngu ngốc kia!

Giọng nàng như lưỡi dao của nàng, mỗi dao lại đâm vào một chỗ yếu hại trên người Nguyệt Phách. Chàng không muốn phủ nhận:

- Nàng nhận ra hết rồi ư? Chuyện làm ăn của An gia càng ngày càng lớn, nếu tiếp tục như thế thì càng nguy hiểm. Làm vậy đối với An gia có lợi, đối với Du Li Cốc cũng có lợi. Ta đã sắp xếp từ lâu rồi, nàng chẳng qua chỉ là một thời cơ. Ta có thể nói cho nàng biết bộ mặt thật của Du Li Cốc, toàn bộ nhà chúng ta đều là người của Tây Bạc tộc. Từ sau trận chiến hơn hai mươi năm trước, chúng ta ra khỏi ngọn núi Tây Bạc, bắt đầu làm ăn ở Thánh Kinh. Gia gia ta đã âm thầm xây dựng Du Li Cốc, phân An gia thành hai phần. Đại ca chỉ biết việc sinh ý, hoàn toàn không biết mối quan hệ giữa Du Li Cốc và An gia. Ta tám tuổi, Mặc Ngọc bảy tuổi đồng thời được đưa vào sơn cốc.

Trên mặt chàng phảng phất nỗi đau, Nguyệt Phách bình thản nói:

- Con của các gia đình phú quý khác có thể sống trong nhung lụa, ta và Mặc Ngọc từ khi còn nhỏ đã phải chịu huấn luyện. Nỗi khổ mà ta và nó từng phải chịu, nàng không từng từng được đâu. Gia gia ta nói, chỉ khi chịu nhiều khổ sở hơn người khác, chúng ta mới thành tài. Ở An gia ta không có danh phận gì, bởi vì từ nhỏ ta đã biết mình phải tiếp quản Du Li Cốc, ta và An gia không có quan hệ gì hết. Mặc Ngọc chỉ kém ta một tuổi, nó mềm lòng hơn ta nên bị gia gia ném vào Mẫu Đơn Viện, để nó mang cái danh hồng quan nhân, học sự ắt hẳn. Như thế có tàn nhẫn không? Từ nhỏ ta đã rất thương nó, điều này đối với ta mà nói cũng vô cùng tàn nhẫn! Thế nên khi ở trong sơn cốc nhìn thấy nàng, ta sẵn lòng bảo vệ nàng, có việc gì cũng chặn trước mặt nàng.

Mọi việc trên đời này có những lúc không thể nói đúng sai. Nếu là trước kia, Vĩnh Dạ sẽ không vì chàng là cóc chủ của Du Li Cốc mà ghét bỏ, nàng không có quan niệm thị phi mãnh liệt và rõ ràng như Phong Dương Hề. Nhưng giờ đây, cho dù chàng phải chịu bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu đau đớn thì nàng cũng không xúc động.

Vĩnh Dạ cười lạnh:

- Chàng đã độc ác như thế sao không độc ác tới cùng? Giết ta rồi ném thi thể vào Phật đường An gia, cũng có thể đạt được mục đích của chàng! Vì sao không giết ta? Chàng không biết làm như thế sẽ khiến Mặc Ngọc đau lòng lắm sao? Vì một nữ nhân mà phá hỏng tình huynh đệ chẳng phải rất đáng tiếc ư?

Nguyệt Phách chăm chú nhìn nàng, bình thản nói:

- Vì sao? Nàng hỏi ta vì sao ư?! - Đột nhiên chàng đập mạnh ly rượu xuống đất, quát lên - Ta muốn cùng nàng bình an sống hết một đời, vì sao nàng không chịu? Vì sao nàng lại vạch trần tất cả? Vì sao không thể giả bộ như không biết?

Lửa giận của Vĩnh Dạ cũng bùng phát theo tiếng quát, mọi tâm trạng như ngọn núi lửa phun trào, nàng giơ tay gạt tung bình rượu và ly rượu trên bàn, tiếng vỡ xoang xoảng kích thích thần kinh nàng. Hai mắt Vĩnh Dạ vẫn vện tia máu, nàng nghiêng răng:

- Bởi vì Tường Vi! Tường Vi... nàng ấy cùng chàng tới Tề quốc, nàng ấy phát hiện ra bí mật của chàng đúng không? Thế nên chàng mới phở đôi chân nàng, giam cầm nàng. Hôm đó ta cùng Bình thúc tới tiểu viện, Tường Vi giả điên giả ngốc, giả vờ thần trí mơ hồ, lời nói điên điên loạn loạn, nhưng nàng ấy đang nói với ta, nàng ấy đang dùng tính mạng của mình để nói với ta tất cả!

Nàng nhớ lại chiếc chiếu trúc mà Tường Vi từng ngủ, Tường Vi đã dùng trăm để khắc từng lỗ nhỏ lên đó, nàng giờ lên trước ánh nắng, nơi ánh nắng lọt qua có hình một mặt trăng.

Mặt trăng ấy còn mãnh liệt, bóng rất hơn cả ánh nắng ngày hôm đó, nó đã thiêu cháy mọi hi vọng của nàng. Trái tim bị Nguyệt Phách cảm động đã nhảy ra khỏi lồng ngực, bị phơi dưới ánh mắt, bị phơi cạn cả nước, cạn cả nhu tình, chỉ còn lại một cái vỏ trống rỗng khô không khóc. Dầm trong lòng bàn tay, Phong Dương Hề có thể lấy ra, dầm dẫm vào trong tim hắc nói hắc cũng có thể lấy ra. Hắc không biết, giây phút đó nàng đã chẳng còn trái tim nữa. Cái thứ đang đập thình thịch trong lồng ngực giờ phút ấy chỉ còn là nỗi hận, mỗi một nhịp đập, nó lại đưa nỗi căm ghét vào huyết mạch của nàng, ngay cả lời nàng nói ra, hơi nàng thở ra cũng mang theo nỗi căm hận tận trong xương tủy.

- Tường Vi là một cô gái tốt biết bao, chàng không biết ư? Sao chàng nhẫn tâm để nàng chết, hạ độc rồi lại còn huyết tể? Chàng thậm chí còn ngồi bên dưới gương mặt lên nhìn. Nguyệt Phách, ta không quen chàng, Nguyệt Phách mà ta quen không phải như thế!

Đương nhiên Tường Vi biết người ở trong viện tử là Nguyệt Phách nên mới giả điên giả ngốc nói linh tinh. Chàng hoàn toàn không sợ Tường Vi sẽ nói ra, chàng vì không muốn Vĩnh Dạ phát hiện ra bí mật của mình nên những thứ nàng chôn trong Bình An y quán bên cạnh, chàng cũng không hề động đến.

Vĩnh Dạ trợn mắt nhìn Nguyệt Phách rất lâu, quay người đi ra ngoài:

- Trên núi có gì mà chàng sợ ta lên đó vậy? Ta vốn cũng không định sống để bước chân ra khỏi đây, giờ ta muốn đi xem.

- Không được đi! - Nguyệt Phách đứng lên, giữ chặt nàng lại, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Sức của chàng khỏe thật, Vĩnh Dạ cảm thấy cổ tay mình như sắp gãy ra. - Tối mai nàng sẽ phải thành thân với ta, ta không cho nàng rời khỏi đây nửa bước.

Vĩnh Dạ cười lớn:

- Thành thân? Cùng chàng sao? Đời này kiếp này đều không thể! Cho dù chàng chặt đứt chân ta thì ta cũng phải đi xem, có gì có thể khiến cho cóc chủ Du Li Cốc lừng danh phải sợ hãi đến thế!

Sự dịu dàng trong mắt Nguyệt Phách đã không còn, nàng xinh đẹp như thế, nàng là người mà chàng không muốn tổn thương nhất. Nàng cố chấp bảo vệ chàng, khiến tim chàng mềm yếu hết lần này tới lần khác. Thậm chí chàng còn nghĩ, nếu có thể, chàng sẽ giấu nàng suốt đời.

Chàng cho rút toàn bộ Mẫu Đơn Viện, đưa thực lực của Du Li Cốc về bóng tối. Thậm chí chàng không muốn giết phụ vương nàng, không muốn báo thù. Nhưng nàng quen chàng đã là một bi kịch, chắc chắn chàng sẽ làm nàng đau lòng.

Nguyệt Phách kéo mạnh Vĩnh Dạ vào lòng, cười thâm trầm:

- Không phải nàng muốn xem cái gì, mà là nàng muốn thấy hắc, đúng không? Ta không muốn giết Tường Vi, chính nàng, trong địa thất của Tây Bạc tộc, khi nàng gọi tên Phong Dương Hề, ta đã không cứu được nàng ta nữa rồi. Ta vốn định để nàng cứu Tường Vi đi, nhân cơ hội đó về bên nàng. Bởi vì ta luôn tin lời mà nàng nói. Nàng nói cứu được Tường Vi, chúng ta sẽ sống cuộc sống bình an... Nhưng khi ở trong địa thất, nàng ôm Tường Vi và ngắt đầu gọi tên Phong Dương Hề, ta đã biết là không thể. Trong lúc khẩn cấp, nàng chỉ chịu tin hắc, thậm chí nàng còn không đi tới cạnh ta... Khi đó ta đã nghĩ, trái tim nàng không còn ở chỗ ta nữa. Nàng không hiểu, nhưng ta thì nhìn thấy rõ lắm.

- Thế nên chàng khiến Tường Vi trúng độc mà chết? Sao chàng có thể độc ác như vậy hả, Nguyệt Phách? - Vĩnh Dạ bị nhốt trong lòng chàng, nhớ tới Tường Vi, hận tới nỗi cúi xuống cắn mạnh.

Nàng dùng toàn lực, cho tới khi miệng ngập mùi máu tanh, cho tới khi không còn sức lực nữa.

Nguyệt Phách bất động, cánh tay rí máu, hình như không còn cảm giác gì. Chàng lạnh lùng nói:

- Nàng vì hấn có thể cưới Thái tử Yên. Trước đó ta từng hỏi nàng, nhưng nàng không chịu gật đầu cưới ta. Từ khi nàng quyết định cưới Thái tử Yên, ta đã không muốn giết nàng nữa. Phong Dương Hề là ta cướp ra, ta biết nhất định nàng sẽ tới. Giờ nàng hãy vì hấn mà cưới ta đi.

Vĩnh Dạ ngẩng đầu nhìn chàng:

- Hồi Hồn sư phụ nói Mỹ Nhân Kiều không có thuốc giải, là thật sao?

- Thật, từ khi nàng tới đây, ta cảm thấy nàng không cần phải có võ công nữa. Nàng chỉ là một người bình thường, sống ở đây cả đời, đừng mong ra khỏi sơn cốc. - Câu nói của Nguyệt Phách rất lạnh lùng, nhưng trong mắt chàng đang có một ngọn lửa đang nhảy múa.

- Đời này, ta hận nhất là đã vi phạm lời thề mà tin người. Khi Tường Vi chết, ta đã nghĩ, là lỗi của ta, ta rõ ràng đã nhìn thấy thứ mà nàng ấy để lại, rõ ràng đã giải đáp được mọi nghi vấn, nhưng ta vẫn không chịu tin. Cho tới khi mở mắt ra nhìn thấy người, cho tới khi nhìn thấy Trương đồ phu, chương quỳ béo, Hồi Hồn sư phụ trong tiểu trấn, ta đã biết, nơi này chính là quê cũ của An gia lão phu nhân, Phúc Bảo trấn, nơi này cũng là quê hương của người! Nguyệt Phách, người không cần dùng Phong Dương Hề để uy hiếp ta, ta biết, cho dù ta cưới người thì chàng cũng chết! Ta không cưới người đâu, có chết cũng không để cho người được như ý nguyện.

Nguyệt Phách bị nàng kích nộ, chàng vì nàng làm bao nhiêu việc đi ngược với quy định của Du Li Cốc? Vĩnh Dạ ngày trước luôn muốn ở cùng chàng, vậy mà bây giờ thà chết cũng không cưới chàng. Chàng nghiến răng nói:

- Nàng không có sự lựa chọn, nàng muốn chết cũng không được, ta có thể khiến nàng đến sức chết cũng không có. Nàng có muốn thử không?

Hấn không còn là Nguyệt Phách, không còn là Nguyệt Phách từ nhỏ đã bảo vệ nàng, thương yêu nàng, dịu dàng với nàng nữa rồi. Vĩnh Dạ một lần nữa nói với bản thân, người trước mặt nàng là Nguyệt Cốc chủ của Du Li Cốc, Nguyệt Phách của nàng đã không còn tồn tại kể từ sau khi giết chết Tường Vi rồi.

Trên thế giới này chẳng còn ai đáng để nàng tin tưởng, chẳng còn ai.

Sự ỷ lại bao nhiêu năm qua bỗng biến thành bọt nước, gương mặt nhợt nhạt của Tường Vi khiến nàng nhói đau, tung tích của Phong Dương Hề không rõ kích nộ nàng. Từ lúc nào nàng đã muốn xông tới trước mặt hấn mà hét to lên, phát tiết mọi nỗi đau khổ trong tim nàng? Từ khi Mặc Ngọc mặc Ô kim giáp y mà nàng tặng hấn, hay là khi nhìn thấy vàng trắng trên chiếu trúc mà Tường Vi để lại? Vào khoảng khắc Tường Vi chết trong lòng nàng ở thôn trại của Tây Bạc, hay từ khi Phong Dương Hề bị cướp đi?

Bi thương và tuyệt vọng như một dòng nham thạch hủy diệt tất cả, đốt cháy mọi lý trí của nàng, khiến nàng bất chấp tất cả, vạch trần chân tướng, thậm chí không chịu là mặt lá trái. Nàng vốn có thể giả vờ như không biết, cùng hấn sống tiếp rồi tìm cơ hội, nhưng nàng không kiềm chế nổi bản thân. Từ khi tới đây, nàng nhìn thấy hấn thì cứ như nhìn thấy rắn rết xấu xí khiến nàng sợ hãi, tuy rằng có một cái tên đẹp, nhưng rắn rết thì vẫn là rắn rết!

Khi nhìn thấy hấn, cánh đồng hoa ngút ngàn bỗng mất đi màu sắc dù đẹp tới đâu, tiểu trấn dù hiền hòa tới đâu cũng chỉ đáng sợ như địa ngục.

Nàng mỉm cười nói với hấn, người bán thịt chẳng phải là Trương đồ phu sao? Trương đồ phu ở đầu đường quê hấn, thì ra là Trương đồ phu của Du Li Cốc. Nàng chỉ mua một cây trâm bằng ngọc ở chỗ chương quỳ béo, mỉm cười nói với hấn, Mặc Ngọc và hấn có quan hệ thân thiết. Thậm chí nàng còn thẳng thừng nói với hấn, nơi này chính là Phúc Bảo trấn của An gia lão phu nhân.

Vào một thời cơ không tốt, nàng cùng ép mình và hấn vào ngõ cụt, không có đường lùi.

Trái tim Vĩnh Dạ đã bị thương lỗ chỗ. Nàng không bao giờ biết rằng bản thân mình luôn thức chờ cầu sinh lại có đúng khí ấy - đúng khí "thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lạnh".

Nhưng con thú bị nhốt vẫn còn trận đấu cuối cùng, chỉ cần con người còn sống thì vẫn còn hi vọng. Dục vọng cầu sinh ăn sâu trong máu thịt cùng sự huấn luyện bao nhiêu năm qua bắt Vĩnh Dạ phải bình tĩnh lại.

- Ta muốn gặp chàng, bây giờ. - Vĩnh Dạ ngẩng cao đầu. - Người không phiền nếu phải chịu một chút kích thích chứ?

Nguyệt Phách cười:

- Ta không phiền. Ta chẳng có gì phải phiền lòng cả.

Lá cờ màu xanh của khách điểm bay trong gió, Vĩnh Dạ ngạc nhiên hỏi:

- Chàng không ở trên núi sao? Sống trong khách điểm sao?

- Vốn ở trên núi, nhưng hấn là khách duy nhất tới dự lễ, không ở khách điểm, chẳng lẽ ở nhà ta? - Nguyệt Phách bước vào khách điểm, đẩy một căn phòng ở hàng chữ Thiên.

Trên núi có gì? Một lần nữa Vĩnh Dạ lại thấy hiếu kỳ.

Phong Dương Hề nhìn ra ngoài cửa, trong mắt lóe lên tia vui mừng:

- Vĩnh Dạ, sao lại là nàng? Chẳng trách sáng nay nghe tiếng hí tước kêu. Nàng mặc nữ trang đẹp quá! Tiếc là màu sắc của bộ y phục này đơn giản quá, khiến sắc mặt của nàng không đẹp!

Chàng ngồi tựa vào giường bất động, vẫn bộ hắc bào, chòm râu nhếch nhác, mắt hần tia máu, ngoài vẻ mệt mỏi ra thì trên người không có dấu vết bị thương nào khác.

Lời chàng khiến trái tim Vĩnh Dạ như bùng mở, nàng cười tươi, xoay một vòng:

- Đúng thế, bộ này không đẹp bằng bộ chàng tặng ta. Lần trước ta bôi tóc, thoa son, hôm nay thì không. Có điều lần trước là lần đầu tiên ta mặc nữ trang, cảm giác khác lần này.

- Không sao, sau này ta sẽ mua cho nàng loại phấn son tốt nhất, ta sẽ giúp nàng chải kiểu tóc đẹp nhất. - Phong Dương Hề nhìn Vĩnh Dạ đầy tình ý, vô cùng phối hợp nàng nói dối. Trái tim đau nói, nàng từ An quốc tới Thánh Kinh bất chấp lễ nghĩa, kiên trì mặc nam trang, ngay cả khi xuất giá mặc bộ nữ trang cũng là màu trắng mà Nguyệt Phách thích mặc.

Trái tim Nguyệt Phách cũng đau nhói.

Thì ra người đầu tiên được thấy nàng mặc nữ trang là Phong Dương Hề, không phải hắn.

Khi xuất giá, tuy nàng đã mặc nữ trang, lại mà màu trắng mà mình thường mặc, hắn còn tưởng rằng trong lòng nàng đang nhớ tới hắn.

- Nguyệt cốc chủ, ta có thể lại gần chàng hơn để nói chuyện không? - Vĩnh Dạ cười tươi hỏi Nguyệt Phách. Sự lễ độ ấy dễ hình thành một sự xa cách.

Nguyệt Phách cười cười, đứng ở cửa bất động:

- Đương nhiên, chỉ có điều đừng làm gì quá đáng. Đừng quên, ngày mai nàng sẽ là thê tử của ta. Tay của nàng cho dù chạm vào chỗ nào trên người hắn, ta cũng sẽ móc thịt ở chỗ đó ra.

- Nay, Vĩnh Dạ, nàng đừng có hại ta, cách ta xa một chút.

Vĩnh Dạ cười ha hả lại gần:

- Gã cho một người chồng hay ghen cũng tốt, tuy rằng nghe có vẻ đáng sợ, nhưng cảm giác được hắn quan tâm tới ta thật sự rất tốt.

Phong Dương Hề nhìn Vĩnh Dạ phì cười:

- Ngày mai nàng sẽ cưới hắn hả?

Vĩnh Dạ thông thả nói:

- Chàng đúng là tai họa! Vì chàng hai hôm trước ta phải cưới Thái tử Yên, ngày mai lại phải cưới Nguyệt cốc chủ. Chàng là gì của ta? Ta phải vì chàng mà xuất giá sao? Ta tới thăm chàng, để chàng biết ta có thực sự vì chàng mà cưới người khác không.

Trực giác nói với nàng ở phòng bên có bốn người, đều là cao thủ. Nàng đưa tay túm mái tóc buông xõa lên buộc lại, một ống trúc nhỏ trượt từ tay nàng xuống lòng bàn tay Phong Dương Hề. Cho dù Hồi Hồn nói có thật hay không, nàng chỉ có thể thử. Nội lực tuy không còn, tay nàng thì vẫn còn khéo léo.

Vĩnh Dạ cau mày nói:

- Chàng trúng độc gì vậy? Trông như con mèo hen ấy, chẳng giống đại hiệp giang hồ chút nào.

- Hóa Công Tán, nếu không thì ta nằm đây làm gì? Chẳng phải là vô lực sao? - Phong Dương Hề thở dài, ánh mắt vẫn sắc bén như trước kia. - Ta không quan tâm chuyện này, ta chỉ quan tâm là nàng có nhận ra hay không? Nàng có phải vì ta mà cưới người khác không?

Chân mày nàng càng nhíu chặt, hình như câu hỏi này rất khó trả lời. Nghĩ ngợi một lát, Vĩnh Dạ mới thở dài:

- Dù sao chàng cũng đã cứu ta nhiều lần, Nguyệt cốc chủ nói, cho dù có phải vì chàng hay không, ta đều phải cưới hắn. Thêm một lý do cũng chẳng sao, để chàng nhớ cái tình của ta cũng được.

Nàng đứng lên, quay đầu nhìn Nguyệt Phách:

- Chúng ta đi thôi.

Nguyệt Phách cười cười, đi tới bên nàng, nắm tay nàng nói:

- Ta tưởng nàng sẽ lao tới cắt đứt cổ tay cho hắn uống máu nàng giải độc

Vĩnh Dạ lườm hần một cái:

- Có giải được thật không? Làm gì có chuyện các người dễ dàng nói ra cho ta thế?

- Đương nhiên, chỉ có điều nàng không quá ngốc, những việc biết rõ là không làm được thì chắc chắn sẽ không làm. - Nguyệt Phách nói rồi vịn mạnh tay Vĩnh Dạ, Phong Dương Hề biến sắc, ngón tay và cổ tay nàng trắng như ngọc, không có một vết thương nhỏ.

Vĩnh Dạ đau đớn tái mặt, miệng vẫn cười:

- Tiếc là ở đây không có sổ máu, ta tin sổ máu có thể giải Hóa Công Tán tốt hơn máu của ta nhiều.

Nguyệt Phách nhìn nàng, trong mắt lóe lên vẻ thương cảm cùng sợ hãi. Hần chậm chậm buông tay nàng ra, cười nói:

- Tay nàng rất đẹp, cũng rất khéo léo, ta không nỡ vịn gãy nó. - Hần quay đầu cười với Phong Dương Hề - Ngày mai mời Phong đại hiệp tới uống rượu mừng. Huỳnh cứu Tinh Hồn nhiều lần, tại hạ vô cùng cảm kích.

Nguyệt Phách dìu Vĩnh Dạ đi ra cửa phòng, cẩn thận đóng cửa lại.

Phong Dương Hề nhắm mắt, lòng bàn tay siết chặt ống trúc nhỏ, nhếch miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hồn phi phách tán

Máu tanh trong miệng Nguyệt Phách bị hần nuốt vào trong bụng. Nỗi hận nào khiến nàng hận tới cả kiếp sau? Hoàng tuyền sao? Nếu như nàng nói, ngắt một đóa Bi Ngạn Hoa dưới hoàng tuyền để nhớ lại kiếp này, hần sẵn lòng ngắt hết toàn bộ hoa ở đó.

Vàng trắng tròn đã biến thành trăng khuyết, vàng trắng hạ tuần chiếu sáng tiểu trấn nơi sơn cốc. Mây che khuất trăng, trải lên một bóng tối mơ hồ, u ám. Những ngôi sao như những ngọn lửa, lấp lánh điểm trên bầu trời.

Vĩnh Dạ nhìn mình trong chiếc gương đồng tạc lười tán thương, cười với bốn thị nữ:

- Các người khéo tay thật, ta càng nhìn càng thấy mình xinh đẹp.

- Tiểu thư vốn đã quốc sắc vô song.

Vĩnh Dạ đứng lên, bước thử hai bước, chiếc váy đỏ rực hoa lệ như những con sóng lăn tăn trên mặt hồ, xòe ra.

- Thực ra đi đường thì không tiện lắm, phải kiên nhẫn, không được vội vàng, không được đi bước dài. Chân mèo đi là thế, trái năm thôn, phải năm thôn, hông hơi lắc lắc. - Nàng lâm lâm, như một đám mây trượt ra ngoài cửa.

Nguyệt Phách cũng mặc bộ đồ màu đỏ, thay đổi hoàn toàn dáng vẻ lạnh nhạt trước đó, gương mặt anh tuấn càng trở nên có thần thái hơn.

Hần vẫy tay, các thị nữ trong phòng quỳ gối lui ra.

- Nàng đẹp hết như ta nghĩ, chỉ có điều, chẳng có tân nương nào hiếu động như thế cả. Nàng nên ngồi ở đây, chờ tiệc rượu xong xuôi, ta tới gỡ khăn phủ đầu cho nàng. - Nguyệt Phách mỉm cười, nếu không có gì ngoài ý muốn, nàng sẽ là của hần. Vậy mà vô hình trung vẫn có một bức tường chắn ngang giữa hần và nàng, cho dù hần đã sắp xếp xong mọi thứ, hần vẫn không có được nàng. Hần hi vọng giờ phút này tới muộn một chút, để hần được ngắm nàng lâu thêm một chút cũng được.

Vĩnh Dạ chớp mắt:

- Chẳng phải nói là sẽ thết yến đãi khách ở tửu lầu sao?

- Đó là chuyện của nam nhân, ta cùng hàng xóm và Phong đại hiệp uống rượu mừng xong sẽ quay về vén khăn trùm đầu cho nàng. Ngoan, quay về ngồi chờ đi. - Nguyệt Phách đỡ Vĩnh Dạ tới bên giường ngồi xuống, mắt nhìn nàng chăm chú, trong lòng dâng đầy nỗi thương cảm biệt ly. Hần tự tay phủ khăn trùm đầu cho nàng. Khoảnh khắc tấm khăn ấy che khuất dung nhan nàng, nụ cười của Nguyệt Phách đã biến mất. Người mở khăn cho nàng không phải là hần, cho dù hần có muốn đến đâu.

- Người cho ta uống thuốc gì? Còn hữu dụng hơn cả điểm huyết. - Vĩnh Dạ hỏi Nguyệt Phách cách qua tấm khăn.

- Nói ra nàng cũng không hiểu, trên đời này có rất nhiều loại thảo dược thần kỳ, có rất nhiều sự biến hóa và phối hợp. Nó chỉ khiến nàng tạm thời tê liệt.

Ngồi một lát, ta sẽ quay lại. - Nguyệt Phách dịu giọng nói, chậm chậm lùi về sau, ra khỏi phòng.

Trước mặt Vĩnh Dạ dường như bị bao phủ trong một đám sương màu đỏ, nàng không nhìn thấy hắn, tìm Nguyệt Phách thoáng run, gần như có một ham muốn lao lên vén khăn trùm đầu của nàng, nắm tay nàng từ nay đi ngao du sơn thủy.

Nàng sẽ không đi theo hắn. Giữa họ còn bị ngăn cách bởi Tường Vi, một cô gái xinh xắn yêu kiều như hoa, tươi tắn rạng rỡ từng gọi hắn là Nguyệt ca ca.

Từ khi Tường Vi chết, hắn nên hiểu rằng, hắn đã mãi mãi đánh mất Tinh Hồn của hắn rồi.

Nguyệt Phách run rẩy đưa tay đóng cửa.

Cánh cửa bị đóng lại, tiểu trấn nơi sườn núi đã vang lên tiếng pháo. Tiếng cười loáng thoáng theo gió vọng tới.

Vĩnh Dạ ngưng thần lắng nghe, bàn tay thoáng động, sợi dây thép cứu mạng từ lòng bàn tay chui ra. Nàng khó nhọc cử động từng chút, như hồi ở trong sơn cốc đối kháng với Nhuyễn Cốt Tán, kích thích thần kinh của mình, dùng cơn đau để giải tỏa sự tê liệt.

Cánh cửa cốt kết bị đẩy ra. Nàng bất động, lạnh lùng hỏi:

- Ai?

Qua phần bên dưới của chiếc khăn trùm đầu, nàng nhìn thấy một đôi giày đế mỏng.

- Huynh ấy thực sự muốn cưới ngươi... - Giọng Mặc Ngọc vô cùng thê lương - Huynh ấy nhốt mẫu thân chỉ để cưới ngươi.

Vĩnh Dạ bật cười:

- Sao hả, ngay cả nội công ta cũng không còn nữa, làm tẩu tẩu của ngươi, ngươi phải an tâm mới đúng. Làm sao ta đấu nổi với hắn?

Mặc Ngọc lẩm bẩm:

- Mẫu thân luôn chờ ngươi. Ta giấu người quá lâu, ta đúng là bất hiếu. - Nói rồi bế nàng lên, nhìn căn phòng được trang trí màu của hạnh phúc, khóe mắt lóe lên vẻ đau thương. Hắn bất chấp Nguyệt Phách, nhanh chóng bỏ đi.

Từ lâu trong trấn đã kín tân khách. Những chiếc bàn gỗ được kê sát vào nhau thành một bàn lớn, bày lên những món ăn do đích thân Trần sư phụ của Mẫu Đơn Viện ở Kinh Đô làm.

Phong Dương Hề ngồi ở đầu chiếc bàn dài.

Khi Nguyệt Phách vui vẻ bước vào, khóe mắt chàng giật giật. Vĩnh Dạ không cùng hắn tới, không nhìn thấy người, Phong Dương Hề không thể nào an tâm.

Trong những tiếng chúc mừng, Nguyệt Phách đi tới bên chàng, nâng cao ly rượu:

- Phong đại hiệp tới đây dự lễ, tại hạ vô cùng vinh hạnh.

Phong Dương Hề uống một ly, cười nói:

- Tân nương từ đâu? Chẳng lẽ lại xấu hổ nên trốn đi rồi?

Mọi người xung quanh cũng ủa lên, đòi gặp tân nương từ.

Cũng như việc thành thân của người bình thường, nơi đây cũng có người đòi đi quây động phòng, tiếng hò hét không hề nhỏ.

Nguyệt Phách cười nói:

- Tại hạ mời rượu mọi người, uống xong rồi quây vậy.

Hắn uống cạn ly rượu, nhìn Phong Dương Hề nói khẽ:

- Tinh Hồn trước nay nội tâm luôn rất độc lập, cũng rất yếu đuối, nàng hận nhất là bị phản bội, ta đã tổn thương trái tim nàng, ngươi cũng thế.

Ánh mắt sắc bén của Phong Dương Hề nhìn Nguyệt Phách chăm chú, gần như sắp động thủ. Chàng thông thả uống rượu, nói:

- Phong mỗ không hiểu ý Nguyệt cốc chủ.

Nguyệt Phách trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Tinh Hồn luôn muốn sống cuộc sống bình an, hạnh phúc, không muốn làm một thích khách trong bóng tối. Ta không cho được nàng cuộc sống ấy, người thì được. Phong đại hiệp mà kiên nhẫn một chút, không chừng có thể thực hiện được giấc mơ của nàng.

Phong Dương Hề nghi hoặc nhìn Nguyệt Phách, chẳng lẽ hắn biết công lực của mình đã được khôi phục rồi sao? Nhưng Vĩnh Dạ ở đâu? Ý Nguyệt Phách là bảo chàng bây giờ không được hành động sao?

Hồng Y ngồi bên cạnh, lặng lẽ không nói gì, bất giác liếc lên sườn núi. Hắn xách một vỏ rượu đi cạn một lượt với những người trong tửu lầu, rồi chậm chậm lùi ra cửa, chớp mắt đã biến mất.

Chưa đầy khắc sau, hắn hốt hoảng quay lại, đi tới bên Nguyệt Phách nói nhỏ:

- Nàng không có trong tân phòng, Mặc Ngọc công tử cũng không tới.

Chiếc bát trong tay Nguyệt Phách rơi xoảng xuống sàn nhà, vỡ vụn, sắc mặt tái nhợt hơn cả mặt Hồng Y.

Trong tửu lầu rất ồn ào, nhưng khoảnh khắc này yên tĩnh dị thường.

Ánh mắt Nguyệt Phách lướt qua người Phong Dương Hề, có một chút thương cảm, cả một chút ngưỡng mộ. Hắn cười với chàng, nói với tân khách:

- Ta uống hơi nhiều, tân nương tử cũng đang chờ sốt ruột, xin đi trước một bước, các vị cứ tận hưởng. Phong đại hiệp cứ bình tĩnh, có những việc không thể nóng nảy được.

Nguyệt Phách nói xong bèn đưa Hồng Y ra khỏi tửu lầu.

Phong Dương Hề ngỡ ngàng, lòng nóng như lửa đốt, Vĩnh Dạ xảy ra chuyện gì? Rõ ràng trong lời Nguyệt Phách còn có ý khác.

Tân lang vừa đi, tân khách cũng dần dần ra về.

Chường quỳ đi tới bên Phong Dương Hề, hành lễ nói:

- Cốc chủ nói, nếu Phong đại hiệp muốn Tinh Hồn được bình an thì xin ở đây chờ một tuần hương.

Lão cung kính mang ra một lò hương, trên đó cắm một nén hương to.

- Cốc chủ còn bảo lão hủ chờ cùng Phong đại hiệp. - Chường quỳ nói xong, bày ra bộ dạng thấy chết không sờn, phẩy áo bào ngồi xuống đối diện Phong Dương Hề.

Phong Dương Hề cười cười, lặng lẽ uống rượu, trong lòng lại vô cùng sốt ruột. Mộ Dung Yến khi nào mới mang binh đến đây? Chàng rất sợ, sợ chậm một bước thì sẽ mất nàng, nhưng giờ chàng chỉ có thể chờ đợi.

Đây là lần đầu tiên Hồng Y thấy Nguyệt Phách thi triển khinh công, hắn chưa bao giờ thấy Nguyệt Phách dùng võ công. Vị cốc chủ trong một cái búng tay này đã giải quyết được một đại họa cho Du Li Cốc, bảo toàn thực lực, biến Phúc Bảo trấn thành một ngôi nhà, một ngôi nhà mà ngay cả một thích khách như hắn cũng thích. Hắn trông có vẻ ôn tồn, vô hại, thậm chí chưa bao giờ nổi giận, nhưng ai không biết thì tưởng hắn chỉ biết một chút y thuật, biết dùng một chút độc.

Lúc này, Hồng Y lại thờ dài. Hắn tin rằng, nếu đối chiêu với Nguyệt Phách, không dùng độc thì hắn cũng không qua nổi năm mươi chiêu.

Tà áo dài của Nguyệt Phách tung bay trong gió, Hồng Y dốc hết toàn lực mà vẫn bị bỏ xa mười trượng. Hắn nhìn dãy núi trùng điệp ẩn trong bóng tối, bất giác lo lắng. Mặc Ngọc công tử đưa Vĩnh Dạ đi đâu? Lão phu nhân bị nhốt ở biệt uyển trên đỉnh núi định làm gì?

Ánh đèn đột nhiên xuất hiện, bức tường trắng của biệt uyển trở nên cô tịch.

Trong bóng tối lướt ra ba người, hành lễ với Nguyệt Phách:

- Cốc chủ.

- Tam công tử đâu?

- Tam công tử không tới. Lão phu nhân trong biệt uyển.

Nguyệt Phách nhắm mắt, tim thoáng run lên. Hắn nhìn tiểu trấn dưới núi, nghĩ ngợi rồi nói:

- Tất cả mọi người trong cốc đã rút hết chưa?

Hồng Y cuối đầu:

- Theo lời dặn của cốc chủ, chỉ cần cốc chủ rời khỏi bàn tiệc giữa chừng là toàn bộ rút lui. Nhưng... Phong Dương Hề... hắn...

Nguyệt Phách thoáng nhìn hấn, nói:

- Lão chường quầy ở với hấn rồi, hấn không dám hành động đâu. Ngươi đi tiếp ứng cho lão chường quầy đi.

- Vâng! - Hồng Y đáp một tiếng, cùng ba người trong bóng tối phi thân bay xuống núi. Hấn quay đầu nhìn biệt uyển, gương mặt Vĩnh Dạ lướt qua trong đầu, hấn thở dài, bỏ đi một mạch.

Lòng Nguyệt Phách nóng như lửa đốt, hấn xông vào hậu sơn của biệt uyển, khởi động cơ quan trên một bức tường đá, sơn bích lộ ra một cái hang. Bước chân hấn không dừng lại, xông thẳng vào bên trong, quát to:

- Dừng tay!

Trong sơn động có một đài tế y như ở thôn trại Tây Bạc. Vĩnh Dạ nằm trên đài tế, váy dài xõa ra, hồng y đỏ rực như máu. Mặc Ngọc đang cầm đao đứng cạnh nàng, trong tay nàng đã siết chặt một sợi dây thép.

Nghe thấy tiếng quát, Mặc Ngọc dừng tay.

Lão phu nhân ngồi trên ghế, hấn học quát:

- Giết ả đi!

Bàn tay cầm đao của Mặc Ngọc chậm chậm đưa lên.

- Mặc Ngọc!

m thanh ấy nghe bi thương tới mức khiến Mặc Ngọc đau xót. Hấn quay lại nhìn Nguyệt Phách càng ngày càng tới gần, khàn giọng quát:

- Ca, ả là con gái của thù nhân.

Nguyệt Phách từng bước lại gần, hấn đã đề phòng ngày này, từ khi Vĩnh Dạ vào sơn cốc, hấn đã không cho An lão phu nhân biết tin này. Hấn sợ nàng lên núi, hấn thực sự sợ.

Đao của Mặc Ngọc chỉ vào Vĩnh Dạ:

- Huynh đừng qua đây, nữ nhân nào mà không được, sao nhất định phải là ả?! Huynh không biết ả vì tiêu diệt Du Li Cốc mà đã dùng mọi chiêu rồi sao? Đề nhất định phải giết ả!

- Mặc Ngọc, đệ giết nàng, đệ sẽ không còn là em trai của ta nữa! - Gương mặt Nguyệt Phách đáng sợ dị thường. Hấn nhìn chăm chăm cây đao của Mặc Ngọc, lặng lẽ đứng trước mặt hấn. Vĩnh Dạ trên thạch đài không nói gì, trong mắt lóe lên vẻ khinh bỉ. Nàng cái gì cũng biết, vì sao lại không hiểu trái tim của hấn?

Lão phu nhân nghe thấy Nguyệt Phách nói thì đứng bật dậy. Bà quay người phẫn nộ nhìn hấn, vung chuỗi tràng hạt trong tay ném mạnh:

- Con quên rồi sao? Con quên là cha con chết như thế nào sao? Năm đó con năm tuổi, con quên những gì mà con nhìn thấy ở đây rồi sao? Con quên con đã từng thế độc ư? Con quên lời hứa với gia gia con trước khi lâm chung sao? Sao con có thể cười ả?

Nguyệt Phách đứng yên bất động, mặc cho tràng hạt đập vào người mình, rồi rơi từng hạt xuống đất, tiếng rơi vang vọng trong cái hang rất lâu, từng hạt như đâm vào tim hấn. Làm sao hấn có thể quên được?

Đoan Vương Lý Cốc trong trận chiến đó không giết cha hấn, nhưng lại cướp đi “Thiên Mạch Nội Kinh”, báu vật của dòng tộc, giết chết ba nghìn tướng sĩ Tây Bạc. Cha hấn bước ra từ đông tứ thi, vong hồn của ba nghìn tướng sĩ Tây Bạc quấn lấy ông, nổi áy náy vì làm mất báu vật của dòng tộc dày vò ông. Toàn gia rời khỏi Tây Bạc tới Thánh Kinh, năm năm sau, An gia có chỗ đứng ở Thánh Kinh. Ở đây, hấn tận mắt chứng kiến cha hấn đã tế chính mình!

Tối trung thu năm đó, máu chảy ra từ đài tế nhuộm đỏ cả mặt trăng. Đài tế được xây từ thù hận và máu tươi đã đè lên tim hấn từ nhỏ.

Hấn và Mặc Ngọc vì thù hận phải hi sinh bao nhiêu?

Vĩnh Dạ sừng sốt lắng nghe, nàng cảm thấy thật không thể tin được. Một tộc trưởng chiến bại vì sao không hận mình học nghệ không tinh? “Thiên Mạch Nội Kinh” là báu vật của Tây Bạc? Không lẽ... nàng nhớ tới chuyện mình bị bắt cóc mười tám năm trước.

Nguyệt Phách quỳ trước mặt lão phu nhân, nhắm mắt nói:

- Chẳng lẽ chúng ta không thể ở nơi non xanh nước biếc này, bình an sống qua ngày sao? Chúng ta nhất định ngày nào cũng phải sống trong thù hận sao? Con đã phế võ công của nàng, nàng chỉ là một người bình thường, cả đời này nàng đều không thể rời khỏi đây. Năm xưa là chiến trường, ai có số phận của người ấy, cho dù Đoan Vương quá ư tàn nhẫn thì đó cũng không phải là lỗi của Tinh Hồn. Tha cho nàng đi, mẹ!

- Được, con đúng là một đứa con trai ngoan! - An lão phu nhân run rẩy tức giận vì lời của Nguyệt Phách.

Vì một nữ nhân, hấn quên thù hận và lời thề, thậm chí còn hạ lệnh giam lỏng bà ở đây.

- Ngọc Nhi, con tránh ra! Ta biết con và nó tình cảm sâu đậm, con hận ả nhưng lại e ngại đại ca con không ra tay được, để ta! - Lão phu nhân lao ra, giằng cây đao trong tay Mặc Ngọc, nhìn Vĩnh Dạ cười lạnh - Tự cổ hồng nhan là họa thủy! Trọng phu ta chết trong tay phụ vương ngươi, hai đứa con trai của ta từ nhỏ đã không được sống một ngày yên ổn. Nay ngươi lại mê hoặc Nguyệt Nhi của ta, để nó vì ngươi mà mang tội bất hiếu! Nguyệt nhi, con mà ngăn cản ta giết ả thì con hãy giết luôn mẹ con đi!

- Nguyệt Phách và bà rất giống nhau! - Vĩnh Dạ đột nhiên lên tiếng, giọng nói u u vọng lại trong sơn động. - Hôm đó ở Phật đường nhìn thấy lão phu nhân, tôi cứ cảm thấy rất quen. Đại công tử nói bà là mẹ ruột của Mặc Ngọc, tôi tưởng Mặc Ngọc giống bà. Nhưng về tôi về một bức tranh, hóa ra Nguyệt Phách giống bà hơn. Khi còn trẻ, chắc chắn phu nhân cũng là một họa thủy!

Lão phu nhân bị một tiếng “họa thủy” của nàng khiến cho bàn tay cầm đao run rẩy:

- Hôm đó Ngọc Nhi bắt ngươi, nếu không định mượn ngươi giải tán An gia thì ngươi tưởng ngươi còn sống tới lúc này sao?

- Đương nhiên là tôi còn sống tới giờ rồi, tôi xinh đẹp thế này, con trai bà không nở đâu. Chỉ tiếc là khi đó bà không giết tôi, nếu không có thể thử xem con trai bà có cứu tôi không! - Vĩnh Dạ ngang nhiên thách thức, ánh mắt lóe lên vẻ đắc ý.

Lời nàng đâm thẳng vào trái tim lão phu nhân. An lão phu nhân hoang mang quay đầu nhìn Nguyệt Phách:

- Nguyệt Nhi, con có làm thế không? Nói cho mẹ biết, con có làm thế không?

Nguyệt Phách cúi đầu. Ánh mắt Mặc Ngọc cũng nhìn sang hấn.

Vĩnh Dạ đang chờ thời cơ này, nàng đột nhiên nhảy vọt lên, sợi thép trong tay đã quán lấy cổ họng lão phu nhân, mỉm cười:

- Cả nhà các ngươi không cần đẩy qua đẩy lại, tuy rằng ta không có nội lực, nhưng vẫn có thể giết người.

Nguyệt Phách và Mặc Ngọc ngẩn người, không ai ngờ Vĩnh Dạ vẫn còn cử động được.

- Nguyệt Phách, ngươi không cần dùng độc đâu. Ta đảm bảo trước khi cơ thể mất sức, sợi thép này vẫn xuyên được qua cổ họng mẫu thân ngươi. - Vĩnh Dạ cười cười, sợi thép trong tay đã xuất hiện vết máu.

- Nàng thả mẹ ta ra, ta thả nàng xuống núi. - Giọng Nguyệt Phách tràn đầy sự mệt mỏi.

Chẳng còn cơ hội nào nữa, giữa hấn và nàng thực sự không còn cơ hội làm lành nữa rồi. Cho dù hấn không muốn nhắc tới thù hận, đưa người của Du Li Cốc ẩn sâu vào trong núi sống cuộc sống bình an, nàng cũng sẽ không bao giờ trở về bên hấn.

- Lý Vĩnh Dạ, uống công ca ca ta đối xử tốt với ngươi, ngươi là đồ không có tim! Tường Vi quận chúa là do ta giết, bọn ta trà trộn vào thu tế của Tây Bạc định dùng ả để dụ ngươi. Là ta đã hạ độc ả, đại ca ta hoàn toàn không biết! Người dùng độc và bày cung tiễn thủ trong biệt uyển của An Bá Bình cũng là ta! Là ta muốn giết ngươi, ngươi cứ nhắm vào ta ấy! - Mặc Ngọc quát lên.

Vĩnh Dạ khựng lại, Nguyệt Phách chăm chăm nhìn tay nàng, nhưng ánh mắt tuyệt không nhìn nàng.

Tường Vi không phải do hấn giết? Sao hấn không giải thích? Vĩnh Dạ cười cay đắng, Mặc Ngọc là đứa em trai ngốc nghếch mà hấn vẫn nói, hấn có gì để mà giải thích? Không lẽ lại để nàng đi giết đứa em mà hấn luôn thương yêu sao?

Trái tim Vĩnh Dạ như đã được mở khóa, rồi lại bị một cái khóa khác ghim vào, đau đớn, khó chịu. Nước mắt lấp lánh trong mắt nàng:

- Muộn rồi... cho dù là ai giết thì Tường Vi cũng không sống lại được nữa! Nàng không sống lại được nữa, hiểu không? - Vĩnh Dạ hét lớn - Tránh ra!

Đã muộn rồi, khi hấn cầm tù Tường Vi, đã chẳng còn cách nào có thể vãn hồi. Hấn đã phá hủy tia hi vọng tốt lành nhất trong tim nàng. Cho dù bây giờ hấn không cho người của Du Li Cốc làm sát thủ nữa, cho dù hấn có trốn vào rừng sâu, sống cuộc tiêu điều thì Nguyệt Phách âm áp trong lòng nàng cũng đã không còn nữa.

Khoảng cách giữa nàng và Nguyệt Phách chỉ có hai trượng, nhưng lại như xa tận chân trời, góc biển. Cho dù họ từng thân thiết đến bao nhiêu, tình cảm sâu đậm đến cỡ nào. Hai người đã đi lên hai con đường khác nhau, kéo giãn khoảng cách của đôi bên, mãi mãi không thể nào có cơ hội thương yêu nhau nữa.

Vĩnh Dạ đẩy lão phu nhân lên trước một bước. Lão phu nhân ở ngay trước mặt nàng đột nhiên mềm nhũn, ngã xuống đất.

Vĩnh Dạ gạt mình, Nguyệt Phách và Mặc Ngọc cũng kinh hãi lao tới. Thanh đao trong tay lão phu nhân đâm thẳng vào bụng, chỉ còn lộ cán đao. Máu chảy như sông, nhuộm đỏ cả tề đài.

- Ầ... sẽ mang tai họa... rời khỏi đây. - Ánh mắt lão phu nhân quẩn luyến nhìn từ Mặc Ngọc sang Nguyệt Phách, khi nhìn thấy máu chảy qua tề đài, bà mỉm cười. - Phụ thân con đến lúc chết cũng ở trên tề đài, ông ấy... dùng máu của mình để xây nên tề đài này... ta cũng thế.

Lão phu nhân nhắm mắt xuôi tay.

Mặc Ngọc ôm lão phu nhân khóc rống lên. Nguyệt Phách quỳ bên cạnh, gương mặt hần méo mó một cách đáng sợ. Hần ngẩng đầu nhìn Vĩnh Dạ, cứ như vậy mà nhìn nàng, ánh mắt sắc như đao, tràn đầy oán hận và đau khổ.

Vĩnh Dạ rùng mình, sợ hãi chậm chậm lùi về sau, nàng không muốn giết mẫu thân hần.

Tường Vi chết trong tay Mặc Ngọc, nhưng Tường Vi vì phát hiện ra bí mật của hần nên mới bị cầm tù. Hần phé bỏ nội lực của nàng, hần lại muốn cưới nàng. Mẫu thân của hần không chết trong tay nàng, nhưng vì nàng mà chết... Vĩnh Dạ đã không thể phân biệt nổi rốt cuộc là ai nợ ai, ai hại ai nữa rồi.

Nàng hét to một tiếng, chạy nhanh ra ngoài động, chỉ muốn tránh xa khỏi nơi này, không bao giờ nhìn thấy hần nữa.

Một vạt áo đỏ lướt qua, Nguyệt Phách chặn trước mặt nàng, không nói lời nào, vẫn dùng ánh mắt ấy nhìn nàng chăm chú.

- Thì ra... võ công của ngươi rất giỏi! - Nàng lắm bẫy, thì ra võ công của hần rất giỏi! - Ngươi còn gì không lừa ta nữa không?! - Sự lưu luyến còn lại trong lòng Vĩnh Dạ đã như một căn phòng bị nổ tung, trong khoảnh khắc tất cả đều biến mất. Hần luôn lừa nàng, cho dù là biết hần là Cốc chủ Du Li Cốc, nàng vẫn cảm thấy hần bị ép buộc, không phải là hần muốn như thế. Cái chết của Tường Vi khiến nàng không thể nào quên được, sự lừa dối của Nguyệt Phách càng khiến nàng đau tới tận xương tủy.

Một người khi trở nên độc ác thực sự rất đáng sợ, gương mặt anh tuấn của Nguyệt Phách vì đau khổ mà gần như đã méo mó biến dạng. Hần từng bước lại gần nàng, Vĩnh Dạ bất giác lùi về phía sau, cho tới khi hết đường để lùi, dựa vào vách núi.

Nguyệt Phách đưa tay ra định bắt nàng, Vĩnh Dạ kéo tay hần qua vai một cái, Nguyệt Phách ngã xuống, chỉ trong chớp mắt hần đã lại bay tới trước mặt nàng, lãnh đạm nói:

- Chẳng trách nàng có thể cử động.

Vĩnh Dạ quay người đá một cước, gót chân lập tức bị siết trong tay Nguyệt Phách. Hần nhẹ nhàng đẩy ra, Vĩnh Dạ ngã nhào lên thạch đài.

- Mặc Ngọc, đệ đưa mẫu thân đi, ta tề ả xong sẽ tới.

Mặc Ngọc lau nước mắt, bế lão phu nhân lên, khởi động cơ quan bước vào, quay đầu nói:

- Ca, huynh còn có đệ! Huynh đừng bỏ mặc đệ.

Nguyệt Phách mỉm cười:

- Có khi nào ta không lo cho đệ không?

Vĩnh Dạ thở hổn hển bỏ dậy, nàng bị ngã mạnh, nghiêng rãng chịu đau, nghe Nguyệt Phách nói định tề mình, sợ hãi lùi về sau.

Nguyệt Phách rào nhanh bước chân, túm Vĩnh Dạ đi tới bên cây cột gỗ, trói lại.

- Muốn có máu của ta phải không? Chém một đao xuống cánh tay trái của ta, nơi đó có huyết quản gần tim nhất, một đao chặt xuống, không cần công phu Nhất Đán Chi, ta sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết. Hoặc chặt một đao lên cổ ta, đảm bảo máu phun thành dòng khiến ngươi sung sướng! - Biết rằng không thoát được, Vĩnh Dạ trấn tĩnh lại. Có thể kiếp này, nàng sẽ phải trải qua kiếp nạn này. Hai kiếp đều bị phản bội, có lẽ kiếp sau nàng sẽ dễ sống hơn.

Nguyệt Phách nâng mặt nàng lên, đó là gương mặt khiến hần vô cùng thương yêu, vì nàng, hần vứt bỏ thù hận, cha mẹ, vứt bỏ Du Li Cốc. Nàng là người mà hần luôn muốn bảo vệ, hần hủy hoại hạnh phúc của nàng, nàng cũng hủy hoại hạnh phúc của hần đó thôi.

- Hồng nhan họa thủy! Ta từng nói thế, mẹ ta cũng từng nói thế...

Hần giữ chặt cằm nàng, chậm chậm cúi đầu xuống hôn lên môi Vĩnh Dạ. Đôi môi hần nóng như lửa, như thể đang thiêu đốt mọi thứ ngăn cách giữa nàng và hần.

Vĩnh Dạ bị động ngẩng đầu, chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi hần, Nguyệt Phách dường như không thấy đau, vẫn cố chấp không chịu bỏ ra. Hai người như dã thú cắn xé nhau, cho tới khi miệng đầy máu tanh, không phân biệt nổi là ai cắn ai. Cuối cùng hần cũng bình tĩnh lại, cẩn thận lau khô miệng cho nàng, khước môi kiêu diễm, không có vết thương. Là máu của hần nhỉ? Vậy mà sao hần không thấy đau?

Ánh mắt nàng nhìn hần thật xa lạ, xa lạ tới mức khiến hần không dám tới gần. Tựa như chỉ cần bế nàng một lần nữa, cả người nàng sẽ mọc gai đâm vào hần lỗ chỗ.

- Ngươi ra tay đi! Ta từng tới hoàng tuyền, nơi đó có một loài Bì Ngạn Hoa đỏ rực như máu. Cuối cùng ta cũng hiểu, đó là do máu tưới vào hoa. Để ta lại hái một đóa hoa nữa, không, ta sẽ hái hết! Để ta nhớ rằng, kiếp sau không được tin bất kỳ ai nữa! - Vĩnh Dạ thốt từng lời qua kẽ răng.

Máu tanh trong miệng Nguyệt Phách bị hần nuốt vào trong bụng. Nỗi hận nào khiến nàng hận tới cả kiếp sau? Hoàng tuyền sao? Nếu như nàng nói, ngắt một đóa Bì Ngạn Hoa dưới hoàng tuyền để nhớ lại kiếp này, hần sẵn lòng ngắt hết toàn bộ hoa ở đó.

Hắn có thể một đao giết chết nàng, như thế thì mọi thứ sẽ kết thúc. Gương mặt Tinh Hồn khi còn nhỏ, gương mặt nàng khi đã lớn lướt qua tâm trí hắn, hắn thực sự phải giết nàng sao?

Nguyệt Phách cười thê lương:

- Làm sao ta có thể giết nàng... ta thà giết chính bản thân mình. Hắn sẽ tìm thấy nàng, ông máu mà nàng cho hắn đã giúp hắn khôi phục lại công lực rồi, đúng không? Khi đó ta chỉ hận không thể siết vỡ tay nàng! Vậy mà ta vẫn không nổi... Tinh Hồn, ta tưởng rằng sao và trăng có thể làm bạn với nhau mãi mãi, tiếc rằng, nàng thà vì hắn mà chết chứ không chịu ở bên cạnh ta...

Nguyệt Phách quay đầu mở cơ quan của thạch môn, đi tới bên cửa, hắn quay đầu nhìn nàng một cái, nàng mặc chiếc váy cưới đỏ rực, lẽ ra nàng phải là tân nương của hắn, nhưng hắn lại không thể đưa nàng đi. Nguyệt Phách khàn giọng nói:

- Trên đời này sẽ không còn Du Li Cốc nữa! - Hắn quyết tuyệt đi vào thạch môn.

Nàng thần thờ nhìn vạt áo đỏ lướt vào thạch môn rồi biến mất, nàng không biết đó là cảm giác gì, tựa như mọi thứ bỗng trở nên trống rỗng. Nàng biết, đời này nàng sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa.

Trên nền tuyết, Nguyệt Phách tám tuổi đứng ra thay nàng nhận tội:

- Là tôi! - Bước chân mà hắn vừa đặt ra cũng đã đặt luôn vào trái tim nàng.

Nguyệt Phách mười tuổi khi bị ba vị sư phụ phát hiện đã đứng ra, vừa hà hơi vào bàn tay đông cứng, vừa dùng tay để cuộc đất trong vườn thuốc.

Khi nàng rời khỏi sơn cốc, Nguyệt Phách đã kiên định nói:

- Ta nhất định sẽ nhận ra người.

Nàng hỏi hắn:

- Nếu người trong cốc bắt người giết ta thì sao?

Nguyệt Phách nghiêm túc nhìn nàng:

- Không có ngày đó đâu. Người biết mà, ta luôn coi người là huynh đệ.

Tám năm sau, hắn xuất hiện ở Kinh Đô, trong vẻ anh tuấn mang theo khí chất siêu phàm thoát tục, đôi mắt dưới chân mày kiếm lấp lánh ánh sáng linh tuệ. Hắn dùng Tiểu Tinh để dọa nàng, nàng không cho nó lại gần, hắn thì nói:

- Ta lại gần người.

Nhưng ánh mắt hắn không còn trong sáng như hồi nhỏ nữa, đa phần, khi hắn nhìn nàng, sự dịu dàng trong mắt đều thoáng qua nhàn nhạt bi thương. Mỗi lần ở bên nhau, hắn đều thận trọng như thể không có ngày mai.

Trong tâm trí Vinh Dạ ngập đầy hình ảnh của Nguyệt Phách. Là ai đã tổn thương ai, ai đã hại ai?

- Vinh Dạ! - Một kiếm của Phong Dương Hề chặt đứt dây thừng, Vinh Dạ ngã vào lòng chàng, ánh mắt hoảng hốt mơ hồ nhìn về góc vách núi.

Có binh sĩ lao tới, Vinh Dạ bừng tỉnh:

- Đứng.

Tiếng hét của nàng rất to, vang vọng trong sơn động một hồi lâu chưa dứt. Vinh Dạ túm lấy vạt áo Phong Dương Hề, nước mắt như mưa:

- Xin chàng, đừng đuổi theo nữa, đừng bao giờ tìm hắn nữa... ta xin chàng được không?

Nàng đột ngột khóc to, tất cả bi thương đều bộc phát trong khoảnh khắc.

Đó là lần thứ hai chàng thấy nàng rơi lệ, lần thứ nhất là vì Tường Vi, lần thứ hai là vì người đó. Trái tim Phong Dương Hề đau nhói, ôm chặt lấy nàng, khàn giọng đáp:

- Được.

Chàng ôm nàng đi nhanh ra ngoài, quát to:

- Phong tỏa nơi này, dỡ bỏ tiểu trấn, một viên ngói cũng không để lại!

Ở cửa vào sơn cốc, Thái tử Yến thông thả cười trên lưng ngựa, thấy người ngựa đã rút ra mới thờ phào nhẹ nhõm.

Phong Dương Hề bế Vĩnh Dạ không thốt một lời, lên xe ngựa mới nói:

- Đi thôi, không còn Du Li Cốc nữa.

Vĩnh Dạ trong lòng thoáng động dậy, khóe mắt lặng lẽ lăn xuống một giọt lệ.

Chàng thở dài, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, ôm nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thái tử không râu

Phong Dương Hề điềm nhiên cười:

- Nàng nói chuyện với Yến đệ cũng biết, đệ ấy không thích Hoàng vị. Huống hồ nếu không phải phụ vương nàng đồng ý hôn sự này thì ta hà tất gì phải làm Thái tử?

Tấm màn như đám mây nhẹ nhàng buông rủ, đưa mắt nhìn ra, chiếc giường gỗ điêu khắc rộng lớn được trải một lớp chăn thêu hoa xinh xắn. Vĩnh Dạ như con thỏ giật mình nhảy dựng lên.

Trên người nàng mặc một chiếc áo lụa màu tím nhạt rất rộng, váy dài quét đất, suýt nữa thì vấp chân ngã. Bàn chân trần đặt lên nền gạch vàng lạnh lẽo, nàng cảm thấy lúng túng.

Đây là Hoàng cung sao? Nơi này chính là loan điện của Đông cung Tề quốc sao? Vĩnh Dạ vén màn lên, ánh sáng rọi vào. Nàng nheo mắt, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Nàng đi mấy bước, nghe thấy có người đang đến. Vĩnh Dạ lướt ra sau tấm màn, nghe thấy giọng của hai thị nữ:

- Nương nương chưa tỉnh sao? Sắp tới giờ Ngọ rồi.

Nàng ho khẽ một tiếng, giọng nói lập tức im bật. Hai thị nữ hành lễ với nàng rồi nói:

- Nô tì hầu hạ nương nương thay y phục.

- Không cần, ta đói rồi, ăn luôn bây giờ.

Hai thị nữ có vẻ bối rối, đang định lên tiếng thì Vĩnh Dạ đã cau mày:

- Đừng nói với ta những quy củ trong cung, giờ ta đói rồi.

Nàng thông thả ngồi bên bàn gấp thức ăn, ăn được một nửa mới nhớ ra từ sơn cốc quay về, hình như nàng nằm trên xe ngựa ôm Phong Dương Hề ngủ thiếp đi.

Một cảm giác đau nhói đâm xuyên lồng ngực, Vĩnh Dạ hít thật sâu, không muốn nghĩ tiếp, nàng phải mãi mãi gạt bỏ người đó bên ngoài ký ức. Không có người đó, không có Du Li Cốc.

- Nương nương, Hoàng thượng mời người dùng bữa xong tới Thiên Cơ Các tấn kiến.

- Đây là đâu?

- Hồi nương nương, đây là Tế Xương Cung.

Không phải Đông cung, còn nhớ Thái tử Yến từng nói, Thái tử phi phải ở Loan điện ở Đông cung, sao lại chạy tới đây nhỉ?

- Chuẩn bị cho ta một bộ... - Vĩnh Dạ thở dài, nàng không thể mặc nam trang được nữa - Váy áo đơn giản.

Cho dù có phải là Loan điện của Đông cung hay không thì nơi này cũng là Hoàng cung. Phong Dương Hề... chàng không biết nàng không còn nội lực, muốn trèo tường ra ngoài có khó không nhỉ? Phong Dương Hề ném nàng vào Hoàng cung ư, sao chàng có thể làm như thế?

Vĩnh Dạ muốn cười to.

Nguyệt Phách như thế, Phong Dương Hề cũng như thế.

Ai nói thích khách thì vẫn có được hạnh phúc?

Nàng liếc nhìn cung điện sang trọng, phú quý, hạ quyết tâm. Ra đi, ra đi thật xa. Không còn Du Li Cốc, không còn Nguyệt Phách, cũng không còn Phong Dương Hề, nàng chỉ có mình nàng.

Vĩnh Dạ trấn tĩnh lại.

Bây giờ nàng phải đối mặt với Hoàng đế của Tề quốc. Nàng không muốn gả cho Thái tử Yến, không muốn. Suy nghĩ này rất đơn giản, nhưng hiển nhiên là rất khó khăn.

Trên đời này không gì có thể làm khó nàng. Đối với phụ vương và mẫu thân ở An quốc xa xôi, Vĩnh Dạ nhưng nhớ vô bờ. Nàng rất muốn quay về An quốc, rất muốn được ở nhà mình.

Thay y phục, chải tóc xong, nàng nghiêng đầu, cũng không nặng lắm. Vĩnh Dạ xách váy đi nhanh ra ngoài.

- Đi trước dẫn đường đi.

Thiên Cơ Các là kiến trúc cao nhất của Hoàng cung nước Tề, vân thạch màu đen xây thành những bậc tam cấp rộng rãi, trên là ba tầng cung điện trùng trùng điệp điệp. Khí thế hùng vĩ. Nghe nói đứng trên Thiên Cơ Các có thể bao quát toàn bộ Thánh Kinh.

Vĩnh Dạ đặt chân lên bậc tam cấp, quay đầu lại nhìn, hai thị nữ chạy thở hổn hển, thể lực của mình tốt hơn họ rất nhiều. Vĩnh Dạ cười cười, chờ họ đi tới, thả chậm bước chân.

Ngẩng đầu nhìn lên, ở góc độ này đủ để khiến người ta ngưỡng vọng. Tề hoàng là người như thế nào nhỉ? Ai cũng nói: Hoàng đế sâu xa khó lường, là kiểu mặt thì tương tự, đầu thì sáng rõ như Dụ Gia Đế hay là kiểu ôn tồn nho nhã, phong lưu tự tại như Trần hoàng? Vĩnh Dạ âm thầm đoán kết quả lần gặp mặt này như thế nào.

Nàng được gả từ An quốc tới đây đã hơn hai tháng mới thực sự vào Tề cung, giữa chừng bao nhiêu sóng gió, Tề hoàng sẽ nhìn nhận vị Thái tử phi không muốn gả cho Thái tử này thế nào?

Trong lúc suy nghĩ, Vĩnh Dạ đã đặt chân lên bậc cấp ở tầng trên cùng. Trên thạch đài rộng rãi, các cấm quân đứng trang nghiêm, một lão thái giám thấy nàng tới bèn vội vàng vào trong thông báo.

Vĩnh Dạ lặng lẽ đứng ngoài Thiên Cơ Các, không lâu sau, lão thái giám cười tươi chạy ra, nói khẽ:

- Hoàng thượng đã chờ nương nương lâu rồi.

- Đa tạ công công. - Vĩnh Dạ lễ độ đáp, xách váy bước vào điện.

Bên trong Thiên Cơ Các cực kỳ rộng lớn, cửa sổ xung quanh mở rộng, gió từ bốn phương tám hướng đổ vào. Nơi này khiến người ta cảm thấy thật dễ chịu. Vĩnh Dạ nghĩ thế.

Mắt nàng liếc thấy một góc long bào màu đen, bèn quỳ xuống hành lễ:

- Vĩnh An công chúa của An quốc khấu kiến Hoàng thượng. - Nàng vẫn dùng thân phận của An quốc, sau giấc ngủ có thân phận khác, nàng không thừa nhận.

- Miễn lễ, lại gần một chút, để trẫm xem nào. - Giọng Tề hoàng yếu ớt, làm đế vương đã nhiều năm, cho dù giọng nói yếu ớt thì vẫn thể hiện sự uy nghiêm.

Vĩnh Dạ đứng lên, chậm chậm tới trước mặt Tề hoàng, đang định hành lễ thì ông ngăn nàng lại:

- Nào, ngồi xuống cạnh trẫm.

Vĩnh Dạ đa tạ, ngồi xuống.

- Thứ con vô tội, ngẩng đầu lên nói chuyện với trẫm.

Vĩnh Dạ chậm chậm ngẩng đầu lên, lúc này mới thấy rõ Tề hoàng nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc ghế mềm, bên cạnh đặt một chiếc ghế gấm. Ông đã lớn tuổi, râu tóc bạc phơ, ánh mắt hiền hòa.

- Quả nhiên là quốc sắc vô song, nghe nói từ nhỏ sức khỏe con đã yếu, được nuôi như con trai đến năm mười tám tuổi, thế nên luôn mặc nam trang?

- Hồi Hoàng thượng, vâng ạ. Bộ nữ trang này quả thực con không quen lắm. Có điều con vẫn thích ạ.

- Ha ha, câu này rất thẳng thắn. Trẫm cũng không thích vòng vo, cho trẫm biết, con muốn gả cho Thái tử không? - Tề hoàng đột nhiên nháy mắt.

Hành động tinh nghịch này khiến Vĩnh Dạ khựng lại. Nàng chậm rãi nói:

- Bệ hạ có trách tội con không?
- Không đâu.
- Con không muốn.
- Vì sao? Thái tử bác học đa tài, tuy rằng không biết võ công, cũng hơi gầy gò, nhưng nó là một nam nhi tốt.

Vĩnh Dạ cười cười:

- Hồi Hoàng thượng, nam nhi tốt trên đời rất nhiều, Vĩnh Dạ không thể thích hết mọi người được.
- Con thích Phong Dương Hề ư? Hắn đưa con vào cung, rõ ràng là đã buông tay mà con vẫn thích sao? - Tề hoàng bình thân nói.

Tim Vĩnh Dạ thất lại.

Chàng hỏi nàng, vì sao nghe chàng nói muốn nàng cưới Thái tử, nàng lại nổi giận?

Chàng ở thiên lao, vì sao nàng vừa nghĩ tới bộ dạng của chàng là đã đau lòng?

Nàng dễ dàng thay nữ trang chỉ để cứu chàng?

Nàng uống rượu của Hồng Y thực sự chỉ là vì muốn chứng thực Nguyệt Phách là người của Du Li Cốc chứ không phải vì Phong Dương Hề? Nghĩ nữa thì có ích gì? Chàng đã đưa nàng vào Hoàng cung nước Tề rồi.

Vĩnh Dạ hít sâu một hơi, nói:

- Hoàng thượng hiểu lầm rồi, Phong Dương Hề và Vĩnh Dạ là... - Nàng không nói nổi hai tiếng “bằng hữu” ra miệng.

Từ khi nào nàng thành bằng hữu của chàng? Nàng là thích khách Tinh Hồn mà chàng muốn giết. Sau đó, chàng không giết nàng nữa, hai người cùng đối phó với Du Li Cốc, cũng được coi là hợp tác.

- Hoàng thượng, trong lòng Vĩnh Dạ không thích ai. Không muốn cưới Thái tử không phải vì Phong Dương Hề. - Vĩnh Dạ kiên định nói.

Tề hoàng mỉm cười, nụ cười khiến các nếp nhăn trên mặt hẳn sâu. Ông nghĩ ngợi rồi nói:

- Xưa nay hôn nhân đều là lệnh của cha mẹ, lời của bà mai. Trẫm nợ phụ vương con một ân tình, thế nên mới đồng ý hôn sự này. Phụ vương con cũng hứa với trẫm, khi ông ấy còn sống, ông ấy sẽ cố gắng ngăn cản An quốc và Tề quốc giao binh. Ông ấy rất thương yêu con, thế nên ông ấy còn đưa ra một yêu cầu. Nếu Vĩnh Dạ không thể nào thích được con trai trẫm thì hôn sự này hủy bỏ, nhưng cho dù thế nào cũng phải để con cách xa An quốc.

Vĩnh Dạ tròn tròn mắt, không dám tin vào tai mình.

Tề hoàng mỉm cười:

- Nhưng trẫm cũng có điều kiện, nếu Vĩnh Dạ thích con trai trẫm thì nhất định phải vào cung làm Thái tử phi. Trẫm nghĩ, điều này rất công bằng.

Thế là có ý gì? Thích Thái tử Yến đương nhiên phải vào cung làm Thái tử phi, như thế là điều kiện gì? Vĩnh Dạ cảm thấy hơi mơ hồ.

Tề hoàng nói tiếp:

- Trẫm phải cảm ơn con đã giúp trẫm giải quyết một vấn đề khó khăn. Trước nay, An gia luôn nắm giữ tài lực của Tề quốc, trẫm không phải sợ họ có tiền, mà sợ các đại thần trong triều đều coi trọng đồng tiền, từ trên xuống dưới đều nói đỡ cho An gia. Nếu cứ kéo dài thì Hoàng quyền khó kiểm soát. Hai mươi năm trước, trẫm phát hiện hiện tượng này, luôn rất phiền não, vừa phải lợi dụng An gia, lại vừa muốn tiêu diệt An gia. An gia đồ rồi, trẫm là người vui nhất, thế nên trẫm nói thẳng với con để con lựa chọn. Trẫm hỏi con lần nữa, con thực sự không thích Phong Dương Hề sao?

Vĩnh Dạ rũ mắt, cố che giấu nỗi đau trong lòng. Chàng ném nàng vào Hoàng cung, cuối cùng chàng vẫn ném nàng cho Mộ Dung Yến.

- Vĩnh Dạ chưa có ý trung nhân.

- Con cũng không muốn gả cho Yến Nhi ư?

- Vâng. - Vĩnh Dạ không hề do dự. Chuyện tốt hiếm có, sau này nàng không cần mang cái danh Thái tử phi nữa. Thái tử Yến là một người tốt, nhưng nàng lại không thích nổi.

Tề hoàng nói:

- Không hối hận.

- Đa tạ Hoàng thượng khai ân, Hoàng thượng là một vị quân chủ thánh minh. - Vĩnh Dạ chân thành nói.

Tề hoàng lắc đầu:

- Trẫm già rồi, mọi việc trong nước đều giao cho Thái tử, chẳng bao lâu nữa trẫm sẽ thoái vị, để lại ngai vàng cho nó, an tâm làm Thái thượng hoàng, không hỏi tới chính sự. Thái tử cứng cáp rồi, đến trẫm cũng phải kị nó ba phần.

- Sao thế được? Hoàng thượng tinh thần vẫn tiếp, hơn nữa còn nhìn thoáng một số việc, đó là điều tốt.

- Ha ha, con rất được lòng trẫm. Có điều con tự đi nói với Thái tử đi. Dương Nhi! Con ra đây. - Tề hoàng gọi với vào bên trong.

Từ trên cầu thang chậm chậm đi xuống một nam tử trẻ trung, khí vũ ngút trời, thân hình cao lớn, chiếc long bào rộng màu đen, kim quan đội đầu.

Khi gương mặt chàng xuất hiện trước mắt Vĩnh Dạ, nàng ngỡ ngàng chớp mắt. Hơi thở của chàng rất quen thuộc, hàng lông mày rậm, ánh mắt sắc bén như mê hoặc dưới lông mày. Khóe môi chàng hơi nhếch lên, đường nét trên gương mặt rõ ràng, khác với sự thanh tú của Thái tử Yên, ở chàng toát lên mị lực của một nam nhân. Nếu trên mặt chàng còn có bộ râu chứ không phải là cái cằm trắng đã được cạo râu gọn gang, chàng sẽ là...

Vĩnh Dạ giật mình trượt từ trên ghế xuống đất. Nàng luống cuống đứng lên, lắp bắp nói:

- Không phải... chàng không phải là... là Phong Dương Hề chứ?

- Mộ Dung Dương Hề tham kiến Vĩnh An công chúa. - Giọng nói rất bình thản, bình thản như thể không có chút tình cảm nào. Khóe miệng khẽ động, gương mặt ấy liền trở nên sinh động, trên mặt hiện rõ ý cười.

Vĩnh Dạ hít sâu một hơi, chàng là Phong Dương Hề có bộ râu nhếch nhác, trông luôn bần bần thiêu thiêu, chỉ thích mặc hắc bào đó sao?

Thấy Vĩnh Dạ sợ tới mức ấy, Phong Dương Hề cố kìm lại cái miệng đang nhếch lên cao, nhưng không làm sao nên được nụ cười càng lúc càng rạng rỡ. Chàng xoa cái cằm mới cạo râu sạch sẽ, đắc ý nghĩ, có lẽ cũng chẳng kém tiểu tử họ Nguyệt kia là mấy?

Vĩnh Dạ thần thờ nghĩ, năm năm trước phụ vương đã đặt ra hôn sự này, từ năm năm trước chàng đã biết mình phải cưới chàng? Mộ Dung Yên thì sao? Mộ Dung Yên là ai? Thái tử một nước bảo thay là thay luôn sao? Triều thần không ngạc nhiên ư? Ngôn quan không nghị luận ư? Bách tính không hoang mang ư?

- Du Li Cốc và An gia không thể tách rời, lại khiến Tề quốc rối loạn nghiêng trời lệch đất. Từ nhỏ ta đã theo sư phụ rồi cung học nghệ, bởi vậy Yên đệ phải gánh cái danh Thái tử. Yên đệ không có hứng thú với chính sự. Như thế, ta ở trong bóng tối điều tra, để Du Li Cốc và An gia tưởng rằng Hoàng thượng nước Tề ta bệnh nặng, Thái tử nhu nhược, càng tiện hành sự. - Phong Dương Hề bình thản nói, chỉ vài câu đơn giản đã khái quát được hết cục thế vĩ diệu của triều đình.

Vĩnh Dạ nhìn Phong Dương Hề, đầu óc lập tức trở nên trống rỗng.

- Vĩnh Dạ, bây giờ nàng có bằng lòng gả cho ta không? - Phong Dương Hề ở trên lầu đã nghe thấy mọi lời đối thoại, chàng nghĩ, vì mình đưa Vĩnh Dạ vào cung nên khiến nàng nổi giận. Chàng không cho rằng sự ý lại của Vĩnh Dạ với mình là giả, không cho rằng sự yếu đuối của nàng trước mặt mình là giả bộ. Nàng vì chàng mà gả cho Mộ Dung Yên, cũng vì tìm chàng mà vào Du Li Cốc, nhưng chàng không dám khẳng định là trong lòng nàng không có người kia.

Trong trúc lầu ở Lạc Nhật Hồ, chàng đã hôn nàng, nàng lại nói rằng chỉ muốn sống cuộc sống bình dị với Nguyệt Phách.

Chàng cứu nàng ở An phủ, lần đầu tiên bảo nàng hãy cưới chàng, nàng lại nói lần đầu tiên nàng mặc nữ trang phải để cho Nguyệt Phách xem.

Bộ váy đầu tiên mà nàng mặc là màu trắng thêu đầy trăng sao.

Khi tìm thấy nàng trong sơn động ở Phúc Bảo trấn, ánh mắt nàng tán loạn, là vì Nguyệt Phách.

Phong Dương Hề không dám khẳng định. Nếu nàng bằng lòng thì sao? Trái tim chàng bắt đầu đập dồn dập. Nhưng nếu nàng không đồng ý, trong lòng nàng còn nhớ tới tiểu tử đó sao? Bàn tay Phong Dương Hề bất giác siết chặt.

Theo như ý của phụ hoàng, tất cả làm theo tâm ý của Vĩnh Dạ. Dựa vào đâu? Phong Dương Hề không biết biểu cảm trên gương mặt mình đang thay đổi liên tục, cực kỳ đặc sắc.

Gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, đôi mắt sắc bén như chim ưng, khí chất toát ra từ người chàng, chàng vốn dĩ đã là một bậc vương giả. Vĩnh Dạ cúi đầu, nói khẽ:

- Chơi đùa ta trong lòng bàn tay vui lắm phải không? Hừ?

Phong Dương Hề như bị nàng cho một cái tát, không ngờ Vĩnh Dạ lại phản ứng như thế. Chàng vội vã thanh minh:

- Vĩnh Dạ, ta không phải có ý đó!

- Bệ hạ, người có thể nói cho con biết, người có quen Lý Nhị không? Hoặc là điện hạ quen người này? - Mặt Vĩnh Dạ trầm mặc như nước. Không trả lời Phong Dương Hề, thậm chí nàng còn không thèm nhìn chàng lấy một cái.

- Sao con đoán ra?

- “Thiên Mạch Nội Kinh”.

Trong tay Ảnh Tử thúc có “Thiên Mạch Nội Kinh”. Đó là cuốn sách mà phụ vương nàng đã cướp của Tây Bạc tộc trong trận chiến đó, có lẽ người bắt cóc nàng chính là Lý Nhị. Ông biết trong tay phụ vương nàng có quyển võ học chí bảo này, ông ta là người học võ, đương nhiên muốn có nó, ai ngờ đọc không hiểu nên mới tặng cho nàng. Vĩnh Dạ nghĩ thông được điều này, bất giác thở dài. Tề hoàng thở dài nói:

- Năm xưa sau đại chiến An, Tề mấy năm, An, Trần hai nước khai chiến ở Tân Ngọc Quan, khi đó ta còn trẻ, vẫn muốn hùng bá thiên hạ, thế nên sai ngự tiền nhất phẩm thị vệ tới Kinh Đô bắt cóc con, muốn để phụ vương con thảm bại, Trần quốc tấn công được vào Tân Ngọc Quan, An quốc chắc chắn sẽ đại thương nguyên khí. Hắn mãi không quay về, sau đó ta mới biết phụ vương con cứu mạng hắn, hắn không muốn dùng con làm con tin, bèn lên lên nuôi dưỡng con, nhưng hắn lại có lỗi với ta, thế là tiềm nhập vào Du Li Cốc. Biết kế hoạch giả mạo Thái tử của Lý Ngôn Nhiên, nhân tiện đưa con tới đó, để con quay về Vương phủ, cách này không có ích cho con, nhưng lại có lợi cho hắn ở bên cạnh Lý Ngôn Nhiên, theo dõi động hướng của Du Li Cốc. Sau khi con trưởng thành, hắn mới quay về. Đó là nguyên nhân mà trẫm nợ phụ vương con.

Trước cửa điện Thiên Cơ Các có một người chậm chậm bước vào, lưng còng, gương mặt gầy gò, quỳ phục xuống đất:

- Ly Nhai có lỗi với Hoàng thượng!

- Đứng lên đi! Ta nghĩ, chắc chắn ngươi rất muốn gặp Vĩnh Dạ.

Ly Nhai ngẩng đầu, ánh mắt chứa chan tình cảm, hồ thẹn cúi đầu:

- Vĩnh Dạ, là ta hại ngươi phải xa nhà mười năm.

Vĩnh Dạ cảm thương vô vàn.

Năm tuổi nàng mới tỉnh dậy, nếu không phải là Ly Nhai, có lẽ cả đời nàng không biết mình là ai. Có lẽ, nàng mãi mãi sẽ không là thích khách Tinh Hồn, Vĩnh Dạ sẽ không quen biết Nguyệt Phách, sẽ không có những trải nghiệm suốt mười tám năm qua. Như mạch máu bị siết chặt nay đã mở ra, Nguyệt Phách và Du Li Cốc như dòng máu tuôn trào, một lần nữa quay lại não nàng.

Không có ai đáng tin, trên đời này vĩnh viễn chẳng có ai để nàng trao gửi trái tim.

Nàng quỳ xuống dập đầu với Ly Nhai.

Ly Nhai sợ hãi vội vàng hoàn lễ.

Vĩnh Dạ nghiêm túc hỏi:

- Ảnh Tử thúc thúc giúp Vĩnh Dạ nhiều lần, cũng cứu Vĩnh Dạ nhiều lần. Xin hãy cho tôi biết, người nói người phải đi, báo ơn rồi là đã tận trung. Vào lần mà tôi đi tìm ông Vương, người đã nhận ra Phong Dương Hề chưa?

Ly Nhai bất giác đưa mắt nhìn Phong Dương Hề.

Vĩnh Dạ nhẹ giọng nói:

- Tôi chỉ muốn nghe một câu nói thật.

Ly Nhai cúi đầu nói:

- Vâng. Nhưng điện hạ...

Vĩnh Dạ ngắt ngang lời ông, dập đầu với ông ba cái:

- Vĩnh Dạ hiểu rồi, Vĩnh Dạ vẫn rất cảm kích Ảnh Tử thúc thúc. Bao nhiêu năm qua, tôi... - Ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt của Ly Nhai, đó là một sự quyến luyến rất sâu sắc. Đối với Vĩnh Dạ mà nói, sự ân ý và quyến luyến với Ảnh Tử thúc có những lúc còn hơn cả với Đao Vương.

Nàng đứng lên:

- Vĩnh Dạ không muốn cưới Phong Dương Hề, cũng không muốn cưới Thái tử, sẽ lập tức thu dọn hành trang về An quốc. Vĩnh Dạ cáo lui!

Tề hoàng thở dài, liếc nhìn Phong Dương Hề đứng như khúc gỗ, hừ một tiếng. Ông ôn tồn nói với Vĩnh Dạ:

- Về nhớ hỏi thăm phụ vương con giúp ta. Chuyện năm xưa đừng nhắc tới nữa, chuyện này... phụ vương con thường hay thù dai, trẫm không nỡ giấu

con, Vĩnh Dạ cũng phải giúp trăm phần ưu.

- Vĩnh Dạ không bị tổn thương gì, tự biết nặng nhẹ. Vĩnh Dạ cáo lui! - Nàng đứng lên, con gió thu thổi tới, trong đầu Vĩnh Dạ chỉ có một suy nghĩ: về nhà.

Bóng nàng biến mất khỏi Thiên Cơ Các, mặt Phong Dương Hề tái xanh, nàng không buồn nhìn chàng lấy một cái.

- Nếu con sớm quay về làm Thái tử, không lang bạt trong giang hồ thì chẳng phải đã xong rồi sao? - Tề hoàng bình thân buông một câu.

Phong Dương Hề quay đầu giận dữ quát:

- Yếu đệ làm Thái tử thì sao? Con vẫn có thể phò tá đệ ấy. Con không muốn làm Hoàng đế! Giờ thì phụ hoàng như ý rồi chứ? Con đồng ý kế thừa Hoàng vị, nhưng chuyện người hứa với con thì sao? Người đã nói con chỉ cần giải quyết được Du Li Cốc, giải quyết được An gia thì sẽ không ép con làm Thái tử nữa; nay lại lấy hôn sự hai nước ra để nói, nói rằng Vĩnh Dạ chắc chắn sẽ cưới Thái tử Tề quốc, nếu con không làm Thái tử thì không cưới được nàng. Bây giờ thì sao? Người lừa con, lại còn để Vĩnh Dạ tự chọn, tính khí nàng như thế chắc chắn sẽ cho rằng con đang lừa nàng.

- Điện hạ bớt giận! Vĩnh Dạ chỉ là nhất thời không chấp nhận được sự thật này thôi. Nô tài thấy... - Ly Nhai liếc về phía Vĩnh Dạ vừa bỏ đi.

Phong Dương Hề tỉnh táo lại, vội vàng vái chào Tề hoàng:

- Nhi thần cáo lui!

Tề hoàng bắt lực xua tay.

Thấy Phong Dương Hề sai bước rồi đi, ông mới cười:

- Ly Nhai, người đi đi, có thể việc này người giúp được. - Ông thì thầm bên tai Ly Nhai vài câu. Ly Nhai bật cười, cúi đầu thật sâu:

- Nô tài cáo lui.

Tề hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bầm:

- Lý Cốc, nếu không phải là nợ ông, trăm chẳng buồn nhọc lòng thế này đâu.

Vĩnh Dạ đi xuống khỏi Thiên Cơ Các, hai thị nữ định dẫn nàng về Tề Xương Cung. Nàng lạnh nhạt nói:

- Không cần nữa, Hoàng thượng đã hứa sẽ cho ta xuất cung, đi trước dẫn đường đi.

Cách Thiên Cơ Các càng lúc càng xa, cổng cung đã ở trước mắt, Vĩnh Dạ bất giác quay đầu. Bỗng đứng nhìn thấy Phong Dương Hề như một đám mây đen đuổi theo, nàng sợ hãi co giò chạy, vừa chạy vừa hét:

- Phụ hoàng chàng đã hứa cho ta quay về.

Nàng xách váy gần như đã chạy hết giới hạn của mình, các thủ vệ ở cổng cung tròn tròn mắt, vô thức rút trường mâu ra phong tỏa cổng cung.

- Tráng ra! Hoàng thượng cho ta xuất cung! - Vĩnh Dạ bất chấp tất cả, đẩy mạnh trường mâu ra, thuận thế lao ra ngoài cổng.

Thất lung bỗng đứng bị siết lại, nàng hét lên, giãy giụa:

- Chàng dám kháng chỉ? Hoàng thượng đã cho ta xuất cung về An quốc.

Phong Dương Hề không đếm xỉa gì tới nàng, nếu thả cho nàng đi thì có mọc miệng khắp người cũng không nói rõ được nữa. Chàng bế nàng đi thẳng về Tề Xương Cung:

- Chúng ta phải nói chuyện, nếu nàng vẫn không chịu, ta nói rồi, ta sẽ không miễn cưỡng nàng.

- Ta không muốn nói chuyện với chàng.

- Không nói không được.

Vĩnh Dạ cắn môi không lên tiếng. Nỗi ám ức trong lòng càng lúc càng tích tụ lại, nếu Nguyệt Phách không phé nội lực của nàng, nàng lại sợ chàng thế ư? Nhớ lại lúc trước bay vùn vút trên vách tường, phi đao tùy nghi sử dụng, bây giờ chẳng làm được gì. Chẳng không cho nàng đi, đến tường ở Hoàng cung nàng cũng không qua nổi, màn sương trong mắt càng lúc càng dày, cuối cùng cũng thành nước mắt chảy xuống.

Phong Dương Hề đuổi hết mọi người ra, bế nàng ngồi xuống, thấy Vĩnh Dạ sa sầm mặt không nói lời nào, trong lòng bất giác trở nên bức bối:

- Nàng không muốn cưới ta là vì nàng thích tiểu tử họ Nguyệt kia, đúng không?

Vĩnh Dạ giầy giụa muốn thoát khỏi chân chàng, Phong Dương Hề không buông, Vĩnh Dạ giận dữ quát:

- Thế này không thể nào nói chuyện với chàng được!

Phong Dương Hề lỏng tay ra, Vĩnh Dạ lướt nhanh ra ghế đối diện, ngồi xuống, lau nước mắt rồi nói:

- Muốn nói gì nói đi! Nói xong ta vẫn xuất cung về nhà - Thấy Phong Dương Hề trừng mắt, nàng vội vàng nói thêm - Chàng nói rồi, chàng không miễn cưỡng ta.

Phong Dương Hề thấy mặt nàng tràn đầy tức giận, tóc tai rối tung, trong lòng bỗng thấy ảm ảm. Thấy nàng để phòng mình, bàn tay đã đưa ra lại rút về. Nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, trầm ngâm một lát rồi mới nói:

- Ta vốn... không định cưới nàng.

Lời đã thốt ra bèn như nước tuôn trào.

- Ta sinh non, rất yếu ớt, phụ hoàng sợ ta không sống được bèn giao cho sư phụ nuôi dưỡng ta. Từ nhỏ ta đã không lớn lên ở Hoàng cung, phụ hoàng bèn giấu luôn chuyện này, cho rằng ta chu du thiên hạ cũng là việc tốt. Hựu Khánh Đế khi đó vẫn còn là Thân vương, có hôn sự với hoàng muội của ta là Lạc Vũ. Ta từ nhỏ đã xa nhà, nhưng lại rất thương yêu tiểu muội này, thêm vào đó cũng muốn điều tra Du Li Cốc nên ta tới An quốc, với thân phận du hiệp phò tá Hựu Khánh Đế một tay. Ta rất thích cuộc sống ở bên ngoài, rất tự tại. Năm năm trước Đoan Vương và phụ hoàng lại định hôn sự. Phụ hoàng nói với ta, hôn sự này định ra là vì ta, bởi vì Đoan Vương phi quốc sắc thiên hương, con gái bà chắc chắn cũng không tệ.

Vĩnh Dạ cười lạnh:

- Thái tử là Mộ Dung Yến, chàng cướp ngôi Thái tử của hắn, liệu có tái diễn cảnh huynh đệ tình thù không?

Phong Dương Hề điềm nhiên cười:

- Nàng nói chuyện với Yến đệ cũng biết, đệ ấy không thích Hoàng vị. Huống hồ nếu không phải phụ vương nàng đồng ý hôn sự này thì ta hà tất gì phải làm Thái tử?

Vĩnh Dạ hơi hoài nghi.

Phong Dương Hề thở dài:

- Phụ hoàng ta cho rằng, ta thích hợp để kế thừa Hoàng vị hơn Yến đệ, nghĩ trăm phương ngàn kế để ta làm Thái tử, thế nên hôn sự mà nàng định không phải với Mộ Dung Yến hay Mộ Dung Dương Hề, mà là Thái tử Tề quốc. Ai làm Thái tử, người đó cưới nàng, đơn giản vậy thôi. Còn về việc hai ông già đó còn giao dịch ngầm gì nữa thì ta không biết.

- Sau đó thì sao... - Ý của chàng là cái ghế Thái tử này chàng ngồi vì nàng? Vĩnh Dạ cười lạnh.

- Sau đó... - Phong Dương Hề nhìn Vĩnh Dạ, nhớ tới thần sắc của nàng khi chàng gặp bên bờ sông, chàng hiểu tất cả nhưng lại nói một loạt những lời để khai sáng cho nàng, biết rõ rằng nàng thông minh khôn lỏi lại giả bộ ngây ngô, nhưng nàng vẫn khiến tim chàng rung động.

Vĩnh Dạ thấy chàng ngập ngừng thì cười lạnh:

- Để ta nói thay chàng. Chàng chưa từng nghĩ là sẽ cưới ta. Chàng biết thân phận của ta, biết quan hệ của ta và Du Li Cốc. Thế nên ta mời chàng làm bảo tiêu là trùng nguyện vọng của chàng, chàng thuận nước đẩy thuyền, theo ta đi Trần quốc để xem Du Li Cốc chơi trò gì. Không ngờ ta lại khiến chàng và Dịch Trung Thiên tranh đấu, ta...

Nàng nhớ cảnh Phong Dương Hề lao vào biển lửa điên cuồng tìm nàng, tất cả đều là giả, Vĩnh Dạ hung hăng cảnh cáo bản thân, chẳng qua chàng sợ mình chết, chàng đối phó với Du Li Cốc sẽ thiếu mất một kẻ để lợi dụng.

- Ta giúp Dịch Trung Thiên đâm chàng một đao sau lưng, chàng trọng thương được Mộ Dung Yến bảo vệ về Tề quốc. Thế nên khi chàng dưỡng thương xong, một lần nữa xuất hiện, chàng luôn theo dõi Mẫu Đơn Viện ở Kinh Đô, tình cờ cứu được ta. Trong lòng chàng muốn báo thù, bất chấp an nguy của ta, bán đứng ta vào Mẫu Đơn Viện. Chàng khoái trá mang ta làm mồi câu, tưởng rằng có thể tìm được cứ điểm của Du Li Cốc, thế nên chàng đi tìm sáu ngày trong núi, nhân tiện tìm thấy ta. Còn Lý Ngõn Nhiên đã trở thành con tốt thí của Du Li Cốc, vẫn không nguội lòng, bởi vì chàng đã nhìn thấy tờ giấy mà Nguyệt Phách để lại cho ta trong trúc lâu dưới chân Di Sơn, trên đó chắc chắn không chỉ viết câu đó, đúng không?

Phong Dương Hề sùng sốt, nhớ lại tờ giấy mà Nguyệt Phách để lại trong trúc lâu, trên đó vẽ một mặt trăng, một ngôi sao, chúng tựa vào nhau rất thân thiết, thế nên chàng mới không muốn để Vĩnh Dạ nhìn thấy.

Vĩnh Dạ cười ha hả:

- Ta theo Thanh y sư phụ ở trong thạch thất ba năm, chỉ một con muỗi bay qua cũng có thể nhìn thấy rõ nó có mấy chân, ta nhìn thấy hai chữ “y quán”, thế nên rất muốn cầm lấy xem kỹ, chàng bèn nhét nó vào ngực. Ta đoán, trên đó chắc chắn viết chữ “Bình An y quán”. Thế nên, vừa tới Thánh Kinh ta đã mất tích, chàng có thể dễ dàng tìm được ta và luôn ở cạnh ta.

Lời của Vĩnh Dạ càng lúc càng mạnh mẽ, lông mày Phong Dương Hề càng lúc càng nhíu chặt, mấy lần định ngắt lời rồi lại im lặng. Trên tờ giấy thật sự có câu đó, Nguyệt Phách viết: Bình An y quán, ta còn có thể chờ được nàng không? Rõ ràng là đã định thân với chàng mà còn dăn dúi với nam nhân khác, chàng không giận sao được? Chàng không muốn nàng tới cái nơi gọi là Bình An y quán, vậy mà vừa tới Thánh Kinh, nàng vẫn tới đó.

- Chàng thấy ta vào Tế Cổ Trai, chàng bèn nghĩ tới An gia đứng sau lưng Tế Cổ Trai. Chàng lấy Tường Vi làm mối như, khiến ta nảy lòng áy náy, bảo ta vào An gia. Ở trúc lâu, chàng cho ta một cái tát... - Vĩnh Dạ buồn bã.

- Cái tát ấy... - Phong Dương Hề muốn nói, khi đó chàng nổi giận, nàng liên tục khơi dậy nộ khí trong lòng chàng, chàng rất hối hận.

Vĩnh Dạ ngẩng đầu lên, kiên định nói:

- Chàng là đại hiệp chính nghĩa, chàng cho rằng rõ ràng chàng đã biết ta là thích khách Tinh Hồn, chàng tha thứ cho ta thì ta phải cảm ân báo đức. Chàng bảo ta gả cho Mộ Dung Yên, chàng không muốn cưới ta, bởi vì ta chỉ là một thích khách, một tiểu nhân đứng không?

Phong Dương Hề lại bị nàng chọc giận:

- Ta bảo nàng cưới Thái tử...

- Có gì khác biệt sao? Chàng có từng nói với ta chàng là Hoàng tử của Tề quốc không? Nếu muốn cưới ta, chàng có còn là Thái tử của Tề quốc không?

- Ở An gia Phật đường, khi cứu nàng, ta cũng nói nàng hãy cưới ta, đừng cưới Thái tử!

- Ha ha! - Vĩnh Dạ cười lớn - An gia Phật đường... chàng biết An gia có nguy hiểm, chàng vẫn để ta đi, bởi vì chàng muốn mượn cơ ta xảy ra chuyện để tiêu diệt An gia, dăm hại Thái tử phi đồng nghĩa với mưu phản! Thứ chàng muốn là đồn gục cây đại thụ An gia! Ta tới Tây Bạc xem thu tế, chàng bèn đi theo. Chàng biết, có ta thì chắc chắn có thể câu được người của Du Li Cốc, bởi vì chàng cũng nghi ngờ Nguyệt Phách, chẳng phải thế sao? Chỉ cần treo ta làm mồi câu thì nhất định sẽ tìm được hắn, tìm được Du Li Cốc!

Nàng nói một mạch khiến những lời Phong Dương Hề định nói nghẹn ngang cổ họng. Đồ không biết điều! Chàng hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng:

- Nàng tiếp tục đi!

- Sau đó là để nhìn rõ trái tim ta sao? Chàng và phụ hoàng chàng câu kết với nhau, dùng chính mình để uy hiếp ta, không ngờ lại trúng bẫy của Du Li Cốc, họ dám cướp thiên lao. Thật ra chàng không hề lo lắng đúng không? Cho dù mê hương có thổi vào, với công lực của chàng, chàng hoàn toàn có thể ngưng bễ hô hấp, giả bộ hôn mê, chàng hoàn toàn không trúng Hóa Công Tán, chàng đã chắc chắn tất cả khi vào Du Li Cốc, nếu không Mộ Dung Yên sao có thể dễ dàng để mình ta ở trong Phật đường An gia? Bởi vì chàng chỉ mong ta có cơ hội vào Du Li Cốc. Chàng vui lắm đúng không? Bởi vì ta như một con ngốc, vào Du Li Cốc và xuất hiện trước mặt chàng, lại còn đưa cho chàng một ống máu.

Giọng nàng trầm xuống, nở nụ cười bi thương:

- Ta không tin ai, chẳng phải chàng cũng thế? Đã thử được trái tim ta rồi, chàng vui lắm đúng không? Sau đó chàng cạo râu, nho nhã xuất hiện trước mặt ta, tưởng rằng ta sẽ nghiễm nhiên cưới chàng, đúng không?

Phong Dương Hề im lặng, đúng là chàng không trúng Hóa Công Tán của Du Li Cốc, nhưng chàng cũng không ngờ rằng Vĩnh Dạ lại thực sự tới. Sự xuất hiện của nàng quả thực khiến chàng rất vui, nhưng chàng cũng lo lắng cho nàng vì sự xuất hiện của nàng làm đảo lộn kế hoạch của chàng?

Nàng liếc Phong Dương Hề, nhìn gương mặt trầm tư của chàng. Chàng giận lắm ư? Người nên nổi giận phải là mình mới đúng? Vĩnh Dạ khẽ lắc đầu.

Du Li Cốc đã biến mất rồi, Nguyệt Phách sẽ không để Du Li Cốc vẫn còn là Du Li Cốc trước đây, bản tính của hắn là lương thiện, hắn đóng cửa Mẩu Đơn Viện, để An gia rút lui chính là một minh chứng. Chẳng có gì cần Phong Dương Hề phải hành tẩu giang hồ nữa. Bao năm qua, chàng đi khắp thiên hạ, chẳng lẽ không phải là đang lên kế hoạch cho giang sơn tương lai của mình sao?

Tất cả đều nằm trong tính toán của chàng, chàng bảo vệ mình, quan sát mình, có lẽ, còn thích mình.

Một Nguyệt Phách đã phá vỡ sự tin tưởng của nàng với người khác, một Phong Dương Hề khiến nàng ý lại, rồi lại khiến nàng thất vọng.

Thích một người thì nên như Lâm Thúy, buông bỏ tất cả sao? Người khác có thể, nhưng nàng không phải một nữ nhân bình thường, bản tính của nam nhân là thế, nàng hiểu chứ, dường như cũng chẳng thể trách nổi chàng.

Nam nhân có dục vọng chiếm hữu rất mạnh, thích việc gì cũng nằm trong lòng bàn tay mình, Phong Dương Hề cũng không ngoại lệ.

Thích chàng nàng không kiểm soát được, nhưng nàng có thể không cưới.

Vĩnh Dạ đứng lên, cúi đầu nhìn Phong Dương Hề, nhướn mày nói:

- Cạo râu đi cũng ra dáng lắm! Ta không thể không khen chàng một câu, chàng thực sự rất có mị lực! Có điều, đáp án của ta cũng có rồi, ta không cưới! Cáo từ!

- Nàng đứng lại cho ta! - Phong Dương Hề im lặng nghe những lý lẽ hùng hồn, những suy đoán kín kẽ của nàng, giận đến nghiến răng.

Vĩnh Dạ quay đầu, nhướn mắt nhìn chàng, bình thản nói:

- Sao hả? Điện hạ nói lời không giữ lời ư? Chàng muốn giữ ta, ta cũng bó tay, bởi vì... nội lực của ta bị Nguyệt Phách phế rồi. Ta không thể bay qua bờ tường được nữa, cũng không thể dùng phi đao được nữa. Ta có về nhà, chẳng qua cũng vì muốn phụ vương, mẫu thân thương yêu ta, nuôi ta cả đời. Nếu ngày nào đó gặp người thực sự đối tốt với ta, có thể cho ta một cuộc sống bình dị, yên lành thì ta sẽ cưới người đó.

Thần sắc nàng u ám, khiến Phong Dương Hề nhìn nàng mà tim đau nhói. Nàng không còn nội lực? Chàng nhớ lúc cứu Vĩnh Dạ từ son động ra, hình như nàng chưa từng dùng công phu. Một người biết võ công mà bị phế thì cảm giác sẽ như thế nào, huống hồ là Vĩnh Dạ, nàng kiêu ngạo và luôn thấy không an toàn, không có nội lực, nàng chẳng mạnh mẽ hơn những nữ tử bình thường là bao.

Chàng chậm rãi nói:

- Ta từng nói ta tuyệt đối không miễn cưỡng nàng. Nhưng mà Vĩnh Dạ, không phải như những gì nàng nói đâu.

- Không phải? Ảnh Tử thúc thúc nhận ra chàng, đã sớm nói với chàng tất cả, chàng chưa bao giờ nói với ta. Chàng đang quan sát, chàng đang nghĩ không nói mới là có lợi nhất cho chàng, có thể tiến thoái tùy nghi. Chàng thấy ta giờ trò khôn lỏi, chàng trốn ở một bên cười thầm. Bây giờ ta chẳng còn giá trị gì để lợi dụng nữa rồi, ngoại trừ... cái danh hiệu công chúa. Có điều, ta nghĩ nếu Lý Thiên Hựu thực lòng muốn đánh nhau thì hẳn sẽ không vì ta mà từ bỏ đâu. Tạm biệt!

Vĩnh Dạ không muốn nhìn thấy chàng. Nàng đã nói xong, cảm thấy rất hợp tình hợp lý, vì sao tìm lại thấy đau đến thế? Khó chịu tới mức thấy khóe mắt xót xa.

Nàng quay lưng về phía chàng, nói khẽ:

- Có biết bị người mà mình tin tưởng nhất lừa gạt, phản bội có cảm giác gì không? Chàng không hiểu đâu.

Phong Dương Hề đột nhiên nhớ tới lời Nguyệt Phách:

- Nội tâm Tinh Hồn rất độc lập, cũng rất yếu đuối, nàng hận nhất là sự phản bội, ta đã tổn thương trái tim nàng, nguoi cũng thế.

Nàng không quay đầu, đi ra khỏi Tế Xương Cung. Lúc bước ra cổng cung, nàng quay đầu, trên bậc cấp của Tế Xương Cung phía xa xa, bóng áo đen của Phong Dương Hề đang đứng lặng lẽ trong gió thu.

Vĩnh Dạ cắn môi, quay đầu đi.

Ngoài cổng cung, Ly Nhai đã chuẩn bị sẵn ngựa:

- Vĩnh Dạ, ta đưa cô về An quốc. Ở Kinh Đô một thời gian dài cũng quen rồi, muốn quay về xem thế nào.

Mắt Vĩnh Dạ đỏ hoe, cười lên ngựa, nói:

- Tôi biết, Ảnh Tử thúc thúc có tình cảm rất tốt với Trương thâm trong nội phủ, thúc đi rồi, Trương thâm lên khóc mấy lần.

Ly Nhai ngượng ngừng cười:

- Vớ vẩn! Về nhà cứ gọi ta là Lý Nhị.

Vĩnh Dạ nghiêm túc nói:

- Nếu sau này Ảnh Tử thúc thúc vẫn chưa thành gia, chưa có con trai thì Vĩnh Dạ nhất định sẽ ở bên chăm sóc khi người lâm chung. Đi thôi, tôi nhớ phụ vương và mẫu thân rồi! – Nàng vung roi, con ngựa lao như bay.

Ly Nhai quay đầu, trên thạch đài của Thiên Cơ Các thấp thoáng bóng dáng của Phong Dương Hề, điện hạ đang nhìn Vĩnh Dạ sao? Ly Nhai mỉm cười, vỗ ngựa đuổi theo Vĩnh Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đôi cánh vút bay

“Tinh Hồn, cho dù nàng nguyện vì hấn biến thành một đêm mà những vì sao rơi về vô tận, ta cũng sẽ vì nàng tìm lại đôi cánh vút bay. Ta muốn nàng hạnh phúc”. Chỉ có điều ông trời trêu người, một Tường Vi, một mối phụ thù, một trách nhiệm, một sự ăn năn đã khiến khoảng cách giữa nàng và hấn trở nên

quá xa vời.

Ly Nhai vẫn tên là Lý Nhi.

Vĩnh Dạ lại quay về Hoàn Ngọc viện. Ý Hồng được gả cho Lâm Đô úy, Nhân Nhi nói sẽ đi theo nàng cả đời.

Cuộc đời nàng còn gì nữa? Nguyệt Phách đã phé nội công của nàng, đến hành tẩu giang hồ nàng cũng không làm được.

Đoan Vương và Đoan Vương phi chỉ nhìn nàng thờ dài, nói với bên ngoài là Vĩnh Dạ về nhà mẹ đẻ ở một thời gian ngắn.

Ngôi vị Thái tử của Tề quốc có sự thay đổi, Tề hoàng nhường ngôi cho Thái tử, thiên hạ đều biết. Vĩnh Dạ đột ngột quay về nhà ngoại, lâu dần, ai mà không nghi ngờ?

Người nghi ngờ nhiều nhất là Lý Thiên Hựu.

Y không phải gã ngốc, Mộ Dung Yến chưa cưới Vĩnh Dạ, Mộ Dung Dương Hề thì mãi không lập Hậu, Vĩnh Dạ quay về An quốc, y nghĩ, thực ra nàng chưa cưới ai.

- Phong Dương Hề... Mộ Dung Dương Hề... - Lý Thiên Hựu nhìn hai bức họa tượng để trên bàn, lẩm bẩm.

Một hiệp khách giang hồ mặt đầy râu ria, một người toát lên vẻ vương giả, khí độ ngút trời. Vị Hoàng đế hai mươi sáu tuổi này là vị hiệp khách giang hồ kia?

- m mưu hay, tâm tư giỏi, thủ đoạn cao! - Thiên Hựu không mất nhiều thời gian để hiểu ra được mấu chốt vấn đề, vô cùng khâm phục tâm cơ của Phong Dương Hề, rồi lại âm thầm có ý phòng bị.

Nếu không phải là chàng thì có lẽ y đã có được Vĩnh Dạ, vậy mà giờ đây... Thiên Hựu cười khổ. Với sự sành sỏi vì đã đi khắp thiên hạ của Phong Dương Hề, với hiểu biết của Phong Dương Hề về An quốc, hai nước giao binh chưa biết ai sẽ chết trong tay ai.

Mộ Dung Yến làm sao có thể so với Phong Dương Hề... không, phải là Mộ Dung Dương Hề mới đúng?

Lý Thiên Hựu đã từng gặp Mộ Dung Yến, chàng cảm thấy Vĩnh Dạ tuyệt đối không thể thích Mộ Dung Yến được. Nàng chỉ vì cục thế, vì giao hảo hai nước mà đồng ý nhân duyên ấy, cũng như việc mình đồng ý cưới Lạc Vũ làm Hoàng hậu.

Khi đó cho Vĩnh Dạ xuất giá là vì người nàng cưới là Thái tử. Mộ Dung Yến không còn là Thái tử nữa, Vĩnh Dạ dựa vào đâu mà vẫn phải cưới chàng ta? Còn Mộ Dung Dương Hề cho dù có thành Thái tử thì thay chồng đột xuất, Vĩnh Dạ sẽ chịu ư? Lý Thiên Hựu nghĩ đến đây thì tim bắt đầu đập dồn dập.

Thế là một đạo Thánh chỉ từ Hoàng thành tới Đoan Vương phủ: Hựu Khánh Đế mời Vĩnh Dạ vào cung thường mai.

Lĩnh Thánh chỉ, Đoan Vương tươi cười nói với Vương công công:

- Vĩnh Dạ dù sao cũng là Hoàng hậu của Tề quốc, vào cung không thể quá sơ sài, xin công công chờ ở trong phủ.

Ra khỏi tiền sảnh, mặt Đoan Vương sầm xuống. Điều ông luôn lo lắng chính là Vĩnh Dạ từ chối hôn sự này. Tin tức chưa lan ra, nhưng trong lòng ông thì hiểu rõ lắm. Nhớ tới Lý Thiên Hựu, rồi lại nhìn Vĩnh Dạ trong bộ nữ trang yêu điệu thực nữ, Đoan Vương như bị nhóm lửa sau lưng, vội vàng đi vào nội đường.

Thấy Vĩnh Dạ vẫn ăn mặc như ở nhà, Đoan Vương càng đau đầu. Nếu Vĩnh Dạ búi kiểu tóc phụ nhân lên thì có nghĩa là nàng đã là Tề hậu. Nhưng nàng từ chối hôn sự này, sau này làm sao có thể lấy chồng được nữa?

- Phụ vương, hay là con vẫn mặc nam trang.

-Ra thể thống gì!

Vĩnh Dạ cười giảo hoạt:

- Chẳng phải càng tốt? Không cần phải phiền phức

Đoan Vương khựng lại, cười ha hả:

- Được, nam trang. Cứ nói rằng vào cung với thân phận Tề hậu quá gây chú ý, không muốn như thế.

Tề hậu? Tim Vĩnh Dạ nhói đau. Cuối cùng nàng cũng hiểu thế nào gọi là hữu duyên vô phận rồi, không phải những người yêu nhau đều có thể ở bên nhau.

Nguyệt Phách hi vọng cùng nàng sống cuộc sống bình an nơi tiểu trấn. Trong lòng nàng có hận, và cũng có hình bóng của một người khác. Đã từng có thể, chỉ là đã từng.

Nàng có thể cưới Phong Dương Hề, như thế mọi người đều vui mừng. Nhưng nàng không qua được cửa ải đó, cho dù trong lòng có chàng, đều không thể.

Mặc bộ tử bào ngày trước, đầu đội kim quan, khoác một chiếc áo ngoài màu bạc, gương mặt như tranh, nàng lại biến thành một thiếu niên phong độ ngời ngời. Nàng cất bước đi, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Nàng rào bước ra tiền sảnh, nghe Đao Vương thờ dài:

- Nhớ đấy, đừng nhắc tới chuyện hủy hôn.

- Phụ vương, rốt cuộc người mà cha định hôn sự cho con khi đó là Mộ Dung Yến hay Mộ Dung Dương Hề? - Vĩnh Dạ đột ngột quay đầu, ánh mắt sắc lạnh.

Đao Vương ho khan một tiếng, quay đầu đi, giọng vo ve như muỗi:

- Chẳng phải đã nói, người định thân là... Thái tử Tề quốc sao?

- Đừng nói với con cái gì mà Thái tử Tề quốc. Cha đã sớm câu kết với Tề hoàng, ai cũng có lợi, cha đã sớm biết Phong Dương Hề chính là Mộ Dung Dương Hề! Cha đã biết từ lâu rồi! - Vĩnh Dạ phẫn nộ quát lên.

Đao Vương huých Vương phi. Vương phi lên nhìn Vĩnh Dạ, rụt rè nói:

- Hắn không làm Thái tử thì không là hắn mà.

Vĩnh Dạ nhớ tới hôm đó mình thoát khỏi tay Lý Ngôn Nhiên, Phong Dương Hề nói sau này gặp lại, nỗi đau trong lòng lại lan rộng ra, cười lạnh rồi nói:

- Được lắm, giấu hay lắm. Tất cả mọi người đều giăng bẫy con, tất cả mọi người!

Nàng cúi đầu đi ra tiền sảnh. Đao Vương giật nảy mình, cất cao giọng gọi nàng:

- Vĩnh Dạ! Con đứng lại! Nghe phụ vương một câu nữa.

- Nghe cái gì? Nghe cha nói chàng giỏi hơn Mộ Dung Yến, cha đã sớm biết chàng chắc chắn sẽ làm Thái tử, thế nên mới vui vẻ gả con đi? Còn phối hợp với chàng để giết con, chỉ để tiêu diệt Du Li Cốc? - Vĩnh Dạ cười lạnh.

- Nhưng chẳng phải con cũng thích hắn ư? Hắn có là Thái tử hay không thì quan trọng gì? Chẳng qua là con tức hắn vì đã giấu con thôi. Nếu hắn không làm Thái tử, nắm tay con cao chạy xa bay, phiêu du giang hồ, ta với phụ hoàng của hắn chẳng phải chỉ biết giương mắt lên nhìn hay sao? - Đao Vương lườm nàng, cảm thấy mình nói rất có lý.

- Thích chàng không có nghĩa là con phải cưới chàng! Con thà cưới Lý Thiên Hựu còn hơn! - Vĩnh Dạ tự nhiên nổi giận. Nghe Tề hoàng nói, nàng tưởng phụ vương luôn tốt với nàng. Nhưng ông vẫn giấu nàng, chuyện gì cũng giấu nàng, vì đại kế của họ, vì âm mưu của họ, chỉ giấu duy nhất một mình nàng.

Vương phi thờ dài, ca thán:

- Vĩnh Dạ sẽ đau lòng biết bao.

- Nàng thì hiểu gì? Không hành hạ hắn, sau này hắn có tam cung lục viện, làm gì có chuyện chung tình với mình Vĩnh Dạ? Trừ phi hắn không làm Hoàng đế thì ta an tâm - Đao Vương trừng mắt, nhìn hướng Vĩnh Dạ bỏ đi, nhớ câu mà nàng ném lại trước khi đi, bất giác cau mày. Vĩnh Dạ đứng vì một phút nóng giận mà cưới Hoàng thượng thật chứ, nếu vậy làm gì có chuyện Phong Dương Hề chịu để yên?

- Người đâu! Mau đi Thánh Kinh! - Đao Vương gọi thị vệ tới, vội vàng viết một phong thư gửi cho Phong Dương Hề. Nếu chậm thì sẽ xảy ra chuyện lớn thật mất.

Vườn mai trong Ngự hoa viên đã bày sẵn hai chiếc ghế phủ da hổ, bên dưới là lò sưởi. Vĩnh Dạ thấy Thiên Hựu, trong lòng muôn vàn cảm khái.

Nói ra thì Thiên Hựu luôn đối với mình rất tốt, chỉ có điều con người thường có cảm xúc khác nhau. Nàng chỉ cần nghĩ tới chàng ta là anh họ của nàng là đã nổi da gà.

Vĩnh Dạ ngẩng người nhìn Thiên Hựu, bất giác nhớ tới Nguyệt Phách. Vòng quanh một hồi, thực ra Thiên Hựu còn chân thành với nàng hơn Nguyệt Phách.

- Tiểu Dạ. - Thiên Hựu khẽ gọi, người vẫn không quay đầu lại.

- Tham kiến Hoàng thượng! - Vĩnh Dạ chấp tay hành lễ.

- Để trẫm đoán xem nàng mặc phục trang của Hoàng hậu, nữ trang bình thường, hay là... nam trang. - Thiên Hựu nhìn hoa mai xuất thần, cười nhẹ. - Nam trang phải không? - Nói rồi quay đầu lại.

Vĩnh Dạ không biết vì sao chàng đoán chuẩn như vậy, cười khan hai tiếng:

- Vĩnh Dạ không muốn quá nổi bật, ở đây vài ngày rồi sẽ về Tề quốc.

Thiên Hựu nhìn gương mặt xinh đẹp đến hoàn mỹ của nàng, trong lòng đã có đáp án. Chàng gật đầu:

- Ngồi đi.

Vĩnh Dạ tạ ơn rồi ngồi xuống, cơ mình trong chiếc ghế mềm mại, tay cầm cái lò sưởi, cười nói:

- Mai của Ngự hoa viên năm nay nở đẹp thật.

Lý Thiên Hựu cho mọi người xung quanh lui ra, đích thân rót rượu:

- Đây là Thanh Châu Hồng, được mang từ Thanh Châu của Trần quốc tới. Trẫm không nghĩ có thể còn được cùng Tiểu Dạ uống rượu thưởng mai.

Vĩnh Dạ nâng ly lên, chỉ nhấp một ngụm rồi bỏ xuống:

- Chàng không thích muội uống rượu, chỉ uống chút thôi.

- Chàng là Mộ Dung Yên hay Phong Dương Hề? - Lý Thiên Hựu uống một ngụm rượu, xoay chiếc ly trong tay. - Ta đoán người mà Tiểu Dạ nói là Phong Dương Hề phải không? Ta không gọi hẳn là Mộ Dung Dương Hề là vì muốn Tiểu Dạ biết, trẫm không phải là gã ngốc dễ lừa.

- Đúng, Phong Dương Hề chính là Mộ Dung Dương Hề. Năm xưa phụ hoàng và Thái thượng hoàng của Tề quốc hiện nay định ra hôn sự này, chỉ nói Vĩnh Dạ phải gả cho Thái tử Tề quốc. Thái tử thay ngôi, Mộ Dung Dương Hề trở thành Thái tử, đương nhiên Vĩnh Dạ phải cưới chàng. - Vĩnh Dạ bình thân giải thích, bất giác thấy hơi bức bối. Nàng luôn cảm thấy Lý Thiên Hựu biết điều gì đó, liệu có phải chàng ta vẫn chưa từ bỏ ý định? Nàng nói với phụ vương thà cưới Lý Thiên Hựu chỉ là trong lúc tức giận, ý định cưới chàng ta vừa nhen nhóm là Vĩnh Dạ lập tức cảm thấy lông tóc dựng ngược lên, lò sưởi quá nóng, cảm giác như đang đốt cả mông nàng.

Lý Thiên Hựu lặng lẽ ngắm hoa mai, cười nói:

- Thực ra trẫm là người rất đa nghi. Nghe Tiểu Dạ nói đã cưới Mộ Dung Dương Hề, nhưng Hoàng hậu một nước sao có thể đột nhiên rời cung? Tiểu Dạ từng biến mất một lần ở Thánh Kinh. Nghe nói viện tử nàng sống khi đó bị hỏa hoạn. Từ ngày hôm đó, Thánh Kinh bắt đầu lập trạm điều tra, cách điều tra người rất kỳ quái. . . - Ánh mắt chàng ta lâm như vô tình liếc vào chân Vĩnh Dạ - Chi bằng Tiểu Dạ cởi giày cho biết thật giả?

Vĩnh Dạ đỏ bừng mặt. Nàng đứng lên, giận dữ nói:

- Chân của Vĩnh Dạ ư? Hoàng thượng không tiện nhìn thấy. Mai rất đẹp, Vĩnh Dạ ở ngoài lâu, cảm thấy hơi lạnh, không khỏe lắm. Xin cáo từ.

Thiên Hựu vẫn ngồi bất động, Thanh Châu Hồng như một đốm lửa trong cái ly bằng sứ trắng. Chàng lặng lẽ nói:

- Thực ra trong lòng Tiểu Dạ chưa từng có trẫm, đúng không?

Vĩnh Dạ rùng mình. Với tính cách của Lý Thiên Hựu, chọc giận chàng ta thì chẳng có ích lợi gì. Nàng đứng thẳng lưng:

- Cho dù có thì cũng không thể có. Hoàng thượng không hiểu sao?

Thiên Hựu lắc đầu, nói:

- Nếu có thì đã không phải là không thể có. Thực ra nàng chưa cưới Phong Dương Hề.

- Chưa cưới không có nghĩa là không cưới. Tôi chỉ đang buồn chuyện này mà thôi, thế nên mới muốn về đây ở vài ngày.

- Ha ha, Tiểu Dạ, nàng rất thông minh, ta miễn cưỡng nàng cũng vô nghĩa. Chỉ là có những lúc, ta ngồi ở đây, thường nghĩ tới lúc trước được ở bên nàng. Nếu nàng không có nơi nào để đi, cưới ta, ta sẽ thương yêu nàng cả đời. Hắn đã chịu thả cho nàng về, thì trong lòng hắn có nàng không? - Lý Thiên Hựu lựa chọn buông tay, Phong Dương Hề là Mộ Dung Dương Hề, năm năm trước đã định thân, y không vì Vĩnh Dạ mà sớm kết một cường địch như thế đâu. Có điều, nếu Vĩnh Dạ kiên trì, y cũng không phiền nếu nàng làm phi.

Lời Lý Thiên Hựu khiến Vĩnh Dạ dừng bước. Nàng lặng lẽ cúi đầu, định nói gì đó nhưng rốt cuộc lại thôi, bỏ đi thật nhanh.

Tiếng bước chân biến mất, Thiên Hựu thở dài, chấp tay đi vào sâu trong vườn mai. Một bóng áo vàng lướt qua, Thiên Hựu mỉm cười, trước khi Lạc Vũ kịp tránh đi đã đứng trước mặt nàng, trên trọc:

- Hoàng hậu không phải sợ lạnh mà không cùng trẫm thưởng mai đó chứ?

Lạc Vũ cúi đầu, gương mặt gần như rụt lại trong chiếc áo choàng rộng rãi. Thiên Hựu mỉm cười ôm nàng:

- Nàng đã đông cứng lại rồi, hồi cung đi. Trẫm rất có hứng thú với vị Hoàng huynh mà nàng từ nhỏ vẫn chưa được gặp mặt, Hoàng hậu không phiền nói với trẫm chứ...

Tuyết rơi không hề dự báo trước, sáng sớm tinh dậy, ngoài sân Hoàn Ngọc viện đã trắng xóa một màu.

Vĩnh Dạ cầm bình đi lấy tuyết hoa mai, nhớ tới mỹ nhân tiên sinh, nhớ tới cảnh tượng năm xưa khi mình mới từ Du Li Cốc tới Vương phủ, chẳng còn hứng thú gì nữa. Ừ ỏi cuộn tròn trong cái chăn lông, ôm lò sưởi thưởng mai.

Nhân Nhi xoa tay định khuyên nàng vào phòng, Vĩnh Dạ mệt mỏi nói:

- Hoa mai thơm vào khi lạnh nhất, càng lạnh càng thơm. Muốn thưởng mai, đương nhiên phải càng lạnh càng tốt.

- Nhưng... lạnh quá sinh bệnh đấy ạ. - Nhân Nhi thở dài.

Vĩnh Dạ đang định trả lời thì giọng của Vương phi vang lên từ cổng viện:

- Vĩnh Dạ, nghe nói cây mai già ở chùa Khai Bảo nở đẹp lắm, chúng ta tới đó thấp hương, thưởng mai được không?

- Vâng. - Vĩnh Dạ nhớ tới Tường Vi, nàng cũng nên tới thăm nàng ấy.

Di Sơn được phủ trong màu bạc, chùa Khai Bảo cũng có vẻ vắng lặng, ngoài cổng chùa được quét tước sạch sẽ, rắc vài hạt ngũ cốc, đây là để bỏ thí cho đám chim sẻ. Bọn chim riu rít một đàn, khá là náo nhiệt.

Vĩnh Dạ thấp ba nén hương trước bia trường sinh của Tường Vi, âm thầm nói với nàng, hoàng tuyền không đáng sợ, chỉ cần đừng hái hoa hái cỏ, uống thuốc của Mạnh bà là sẽ quên hết mọi khổ nạn của kiếp trước.

- Tiểu thư. - Lý Nhị lặng lẽ đứng sau nàng, thấy Vĩnh Dạ rơi lệ, ông lo lắng gọi một tiếng.

Vĩnh Dạ lau khô nước mắt, mỉm cười:

- Ánh Tử thúc thúc, có thể đưa tôi tới một nơi không?

Lý Nhị gật đầu.

Bẩm báo Vương phi xong, Vĩnh Dạ cùng Lý Nhị tới thạch đài của Di Sơn. Ánh mặt trời mùa đông trải lên nền tuyết trắng, Vĩnh Dạ nhớ hồi nhỏ, khi mình bước ra khỏi tiểu lâu đã nghe Lý Ngôn Nhiên ngấm tuyết mà rằng:

- Giang sơn như họa!

Giang sơn mà Lý Ngôn Nhiên ngày đêm mơ tưởng cuối cùng cũng cho ông được một nắm đất vàng ở ngoại thành Kinh Đô, bên cạnh ông còn có Lãm Thử bầu bạn.

Con gió lạnh lẽo thổi từ sơn cốc tới khiến Vĩnh Dạ rùng mình. Nàng nhìn sơn cốc, nhớ tới căn nhà trúc.

- Vĩnh Dạ, cô đã gọi ta một tiếng thúc thúc, ta không thể không thanh minh vài câu cho ngài... .

Vĩnh Dạ ngắt lời ông:

- Không cần nữa. Chàng trốn trong bóng tối, chẳng qua chỉ muốn nhìn người đã được định hôn sự cho chàng như thế nào. Chàng chỉ đang lợi dụng tôi, vì giang sơn Đại Tề của chàng, vì đại kế tiêu diệt Du Li Cốc của chàng!

- Thực ra năm đó, khi cô đi tìm ông Vương bán mì bị phát hiện, ta ở trong bóng tối cứu cô, ta nhận ra kiếm pháp của ngài, ta không biết ngài là con trai của Thái thượng hoàng, ngài cũng không biết thân phận của cô. - Lý Nhị chậm rãi nói.

Vĩnh Dạ nhìn biển mây được ánh nắng dát vàng ngoài xa, khẽ khàng:

- Đó là tám năm trước, năm năm trước chàng đã biết rồi.

- Nghe ta nói, Vĩnh Dạ, hồi đầu năm ta tới phủ Hựu thân vương cứu Nguyệt Phách. Ta đưa Nguyệt Phách từ dưới sông lên, ngài đứng bên bờ sông nhìn và nhận ra ta, lúc này mới biết cô chính là Tinh Hồn mà ngài cần tìm. Ngày trước, ngài chỉ biết cô là nữ, không biết cô là Tinh Hồn, nhưng ngài biết rồi cũng không định giết cô. Khi cô đi Trần quốc, ngài bảo ta rời đi, ngài nói sau này ngài sẽ ở cạnh cô, ngài luôn rất thích cô. Đi Trần quốc, ngài thật lòng muốn bảo vệ cô, sợ cô không đấu lại với Dịch Trung Thiên.

Vĩnh Dạ nhớ tới việc ở Trần quốc, nàng đã khích bác để Phong Dương Hề đấu với Dịch Trung Thiên, rồi còn giở trò khôn lỏi. Nàng tự cho rằng mình lừa được chàng, chàng lại luôn xem nàng diễn kịch, cảm giác xấu hổ một lần nữa nhói lên tim.

Lý Nhị thở dài một tiếng:

- Ngải từ Trần quốc trở về, thương thế vô cùng nghiêm trọng, mười ngày trời vẫn chưa hạ sốt. Ta nhìn thanh đao đó là biết cô đã cho ngải một đao sau lưng.

- Đúng thế, tôi ở sau lưng cho chàng một đao, sao tôi không bồi thêm một đao nữa? Bớt đi một tai họa! - Vĩnh Dạ lẩm bẩm.

Nếu ban đầu giết chàng thì giờ đã không khó chịu thế này. Tưởng rằng chàng chính là vị đại hiệp mà trong lòng luôn ngưỡng vọng, là người cho nàng cảm giác an toàn, vậy mà chớp mắt chàng đã thành người giăng bày nàng, bảo nàng biết phải cư xử ra sao?

Lý Nhị cười ôn hòa:

- Khi đó ngải cũng nói như vậy?

- Hừ? - Vĩnh Dạ không hiểu lắm.

- Ta nhìn thanh đao đó, sợ ngải hận cô, bèn định khuyên nhủ. Ngải nói, cô không bồi thêm một đao, cô có tình với ngải.

Vĩnh Dạ giật mình, chàng bị sốt nên mê sảng sao? Nàng có tình với chàng? Vĩnh Dạ nhớ tới cảnh tượng trong tòa trúc lâu ở Lạc Nhật Hồ. Bàn tay nàng nhẹ nhàng đặt lên bờ môi, râu của chàng làm nàng đau nhói, nàng không nổi giận, chỉ thần thờ...

- Cô tới Thánh Kinh, ngải đi đón cô. Cô vì người đó mặc nam trang... ngải rất đau lòng, vốn định chờ cô tới Thánh Kinh rồi sẽ nói cho cô sự thực. Thời tiết nóng bức, dọc đường không tiện nói, tới dịch quán ngải bèn hạ lệnh chuẩn bị cho cô băng đá giảm nhiệt. Ý Hồng và Lâm Đô úy năm xưa được cứu về nước Tề, khi đó ngải đã trọng thương, Yên điện hạ vốn không muốn dính dáng, chính ngải nói, thị nữ thiếp thân và cận vệ của cô không thể không cứu. Dọc đường, ngải thường bảo Yên điện hạ trò chuyện với Ý Hồng cô nương, chẳng qua vì muốn biết thêm một số sở thích của cô. - Lý Nhị chỉ hận không thể nói một hơi hết những thâm tình của Phong Dương Hề dành cho nàng.

Vĩnh Dạ nhắm mắt, vì sao cảm giác chua xót trong lòng càng ngày càng nặng nề? Nàng quát khẽ, ngắt ngang lời Lý Nhị:

- Chàng từ đầu đến cuối vẫn không định nói, chàng là người mà tôi đã định thân!

- Vĩnh Dạ, cô bằng lòng vào cung không? Ngải không thể khẳng định được tâm ý của cô, đường đột nói với cô chỉ khiến cô trốn ngải xa hơn thôi. Cô rời khỏi dịch quán, cùng người đó sống trong ngõ nhỏ, kỳ thực ngải muốn thành toàn cho cô, nếu không phải phát hiện thực ra võ công của người đó rất giỏi. Ngải chỉ muốn cho cô nhìn rõ hơn. Huống hồ, cho dù ngải nói với cô thì cô có tin không?

Sự lựa dối của Nguyệt Phách một lần nữa như mũi dao đâm thẳng vào tim Vĩnh Dạ. Nhưng ở Phúc Bảo trấn, nàng đã không còn hận hấn nữa rồi. Đó là nỗi bi ai vào tận xương, là nút thắt không thể nào tránh khỏi.

Nàng hiểu Nguyệt Phách, nhưng ở giữa còn có Tường Vi và mẫu thân hấn ngăn cản, khiến nàng không thể nào lại gần Nguyệt Phách.

Ở giữa còn bị ngăn cách bởi những người mà nàng và hấn không thể nào đối mặt, trái tim dần dần trở nên xa cách, huống hồ trong lòng nàng lại chứa đựng một người khác.

Chỉ đơn giản như vậy.

Lý Nhị thấy gương mặt nàng bình thản như hồ nước, chăm chú nhìn sơn cốc, lại nói:

- Thái thượng hoàng cố ý nhốt ngải vào thiên lao, nếu ngải không đồng ý kế vị, thì cô thực sự phải cưới Yên điện hạ, thế nên ngải mới đồng ý làm Thái tử. Vốn định đâm lao phải theo lao, cô vào cung rồi giải thích với cô sau, không ngờ Du Li Cốc lại cướp thiên lao. Cô đừng trách ngải, ngải không nói vì vốn muốn đưa cô cao chạy xa bay.

Vĩnh Dạ chẳng nói chẳng rằng, nhìn vào sơn cốc, hít sâu một hơi rồi nói:

- Ảnh Từ thúc thúc, đưa tôi xuống đáy cốc.

Lý Nhị nhìn xuống dưới, nghi hoặc hỏi:

- Dưới đáy cốc có gì?

Vĩnh Dạ nhìn đáy cốc, nói như người nằm mơ:

- Nhà cũ.

Lý Nhị không hiểu, nhưng vẫn đưa Vĩnh Dạ xuống cốc.

- Nhà? - Phong Dương Hề ẩn mình trong rừng cây cạnh thạch đài lướt ra, chàng nghiêng răng nhìn Vĩnh Dạ và Lý Nhị rời đi, cả người run rẩy. Trong lòng nàng thực sự chỉ có Nguyệt Phách? Mặc cho Lý Nhị giải thích thế nào, nàng vẫn không chịu nghe, không chịu tin, chỉ vì nàng vẫn không quên được người đã cùng nàng ẩn thân nơi rừng sâu?

Quốc sự đã yên, nhận được truyền thư của Đoan Vương, chàng lập tức tới An quốc bắt kể ngày đêm, bảo Vương phi hẹn Vĩnh Dạ tới đây để nghe

những điều này ư? Nàng chẳng một chút nhớ nhưng, chẳng một chút tình ý nào dành cho chàng.

Phong Dương Hề nhớ lại vô số đêm phục mình trong ngõ nhỏ, chỉ sợ nàng gặp chuyện không may, nàng lại cùng Nguyệt Phách tình thâm ý trọng. Chàng muốn để nàng nhìn thấy thân phận thực sự của Nguyệt Phách, không ngăn cản nàng vào An gia, nàng lại tưởng rằng chàng đang lợi dụng nàng.

Nàng đã đi ba tháng rồi, nàng vẫn chưa nghĩ thông suốt sao?

Trong mắt Phong Dương Hề lóe lên một tia lạnh thấu xương, nàng như thế, chàng còn có gì mà không làm được?

Chàng không nói cho nàng biết sự thực, chàng luôn do dự. Nếu Vĩnh Dạ thật sự không thích chàng, chàng không muốn miễn cưỡng. Chàng lặng lẽ ở bên cạnh nàng, cho nàng tự do và không gian, giải tỏa những hoài nghi trong lòng nàng, muốn có được trái tim của nàng, thế nhưng chàng chờ được cái gì?

Con gió lạnh ập tới, Phong Dương Hề xoa cằm, khóe môi nở một nụ cười gian xảo.

Tuyết ngập tới gối, Vĩnh Dạ giẫm chân xuống rồi khó nhọc nhấc lên. Ngày trước khinh công của nàng tới độ có thể giẫm chân lên tuyết không để lại dấu vết, vậy mà bây giờ chỉ có thể tập tễnh bước đi.

Lý Nhị muốn dùng khinh công để đưa nàng đi, nhưng Vĩnh Dạ từ chối.

Nàng nhớ lại nụ cười giễu cợt của Phong Dương Hề khi ở chỗ Lý Ngôn Niên chạy ra, chàng nhìn nàng và nói:

- Chẳng lẽ cứ đi thế này mười mấy dặm đường núi thì mới thoải mái?

Vĩnh Dạ tức khí khó nhọc đi vào trong cốc, khi đó nàng không dám bộc lộ công phu, bây giờ thì không có công phu, trong lòng bất giác thấy ảm ức.

Nóc tòa trúc lầu phủ đầy tuyết trắng, Vĩnh Dạ hà hơi vào tay, đẩy cửa bước vào.

Bên trong vô cùng yên tĩnh, nhưng lại rất sạch sẽ.

Có người từng đến, trong đầu Vĩnh Dạ lướt qua suy nghĩ ấy, ngần ngại lao vào phòng, vừa muốn lên tiếng gọi, vừa liều mạng nén xuống. Nàng không thể gọi, cũng không dám gọi.

Trường sinh linh bài của Tường Vi vẫn còn được thờ cúng trong chùa Khai Bảo, mẫu thân hán vẫn còn trên trời nhìn hán. Vĩnh Dạ nhắm mắt, cố nén giọt lệ.

- Tiểu thư. - Lý Nhị giật mình.

Vĩnh Dạ hít sâu một hơi, gượng cười:

- Ảnh Tử thúc thúc, ông chờ tôi, tôi muốn vào phòng một mình xem thế nào.

Trong căn phòng mà nàng sống vẫn còn chiếu trúc, chấn hoa.

Ổng trúc trong phòng vẫn còn mấy cành hoa đại đã khô, đài nến lạnh lẽo, tất cả vẫn y như hôm đó khi nàng và Phong Dương Hề rời đi. Nàng còn nhớ hôm đó Phong Dương Hề cũng nấu một nồi canh cá. Từng có hai người đàn ông ở đây nấu canh cho nàng ăn, nhưng cuối cùng nàng vẫn cô đơn một mình.

Vĩnh Dạ máy móc đưa mắt nhìn quanh, nàng nhớ tới Lâm Thúy, Ý Hồng, Tường Vi, những thứ mà nữ nhân cần thật là đơn giản.

Ánh mắt nàng dừng lại trên bàn, nơi đó đặt một cái bình bằng bạch ngọc, thứ này xuất hiện ở đây từ khi nào nhỉ?

Vĩnh Dạ nghi hoặc cầm cái bình lên, trong đó có một tờ giấy và một viên thuốc, nàng cầm tờ giấy liếc qua, bàn tay run rẩy.

“Tình Hồn, cho dù nàng nguyện vì hán biến thành một đêm mà những vì sao rơi về vô tận, ta cũng sẽ vì nàng tìm lại đôi cánh vút bay. Ta muốn nàng hạnh phúc”.

Bên dưới là một vầng trăng khuyết như lưỡi câu, một lần nữa lại đẩy lên khát khao trong Vĩnh Dạ, cho dù lần này bên cạnh vầng trăng không còn có ngôi sao.

- Nguyệt Phách... - Lòng Vĩnh Dạ trầm mỗi ngón ngang.

Hán là cốc chủ Du Li Cốc, hán khiến nàng từ nay không dám tin tưởng bất kỳ ai, hán phế võ công của nàng, Tường Vi chết trong tay hán... Vì sao hán còn muốn khôi phục công lực cho nàng, hán còn muốn nàng hạnh phúc?

Trước mắt Vĩnh Dạ tựa hồ như lại ẩn hiện bóng Nguyệt Phách trong căn nhà trúc, lại tựa hồ có thể nhìn thấy tâm tình hán khi đặt chiếc bình vào đây.

Sao nàng không hiểu? Hai kiếp là thích khách, sự mâu thuẫn và đau khổ, cảm giác cô đơn và bất lực luôn khiến Vĩnh Dạ phải một mình đi trong đêm tối. Nàng như vậy, Nguyệt Phách cũng như vậy

Chỉ có điều ông trời trên ngai, một Tường Vi, một mối phụ thù, một trách nhiệm, một sự ăn năn đã khiến khoảng cách giữa nàng và hắn càng trở nên quá xa vời.

Đời người nếu chỉ như lần đầu gặp mặt... Nếu Nguyệt Phách dặn lòng không bảo vệ nàng, nàng cùng hắn sẽ chẳng có bao diu dàng thắm thiết, sẽ không dựng căn nhà trúc trong cốc này, không mở y quán trong con ngõ nhỏ, tất cả những gì hắn làm chỉ là vì tự do và hạnh phúc mà cả hai cùng ngưỡng vọng.

Mặc Ngọc hận nàng, hận nàng khiến Nguyệt Phách phản bội Du Li Cốc, hận nàng khiến Nguyệt Phách mềm lòng, hận nàng khiến Nguyệt Phách quên cả phụ thù.

Nếu không phải là nàng, Phúc Bảo trấn vẫn sẽ ở nơi non xanh nước biếc ấy. Đối với người của Du Li Cốc mà nói, Phúc Bảo trấn cũng chính là nhà.

Nguyệt Phách đóng cửa Mẫu Đơn Viện, giải tán An gia. Hắn muốn đưa Du Li Cốc tới một cuộc sống mới, thế nên hắn không muốn trốn nàng, muốn nàng có thể chấp nhận, có thể cùng hắn sống đời bình an nơi tiểu trấn.

Nhưng nàng không thể nào chấp nhận được cái chết của Tường Vi, không thể nào bỏ được Phong Dương Hề, không thể nào coi Du Li Cốc như một thiên đường.

Hắn và nàng đã bị số phận an bài là hai tinh cầu không thể nào gặp nhau, chỉ có thể nhấp nháy trong đêm tối cô đơn, vĩnh viễn không có được sự ấm áp của mặt trời.

- Nguyệt Phách... - Vĩnh Dạ thì thầm gọi tên hắn. Đã lâu lắm rồi nàng muốn quên cái tên này, không muốn để hắn xuất hiện, lúc này thốt ra từ miệng, lại chất chứa bao nhiêu tình cảm.

Có những việc cả đời cũng không quên được, mà cả đời, cũng không dám hỏi tưởng lại. Nhưng hắn vẫn cố chấp vì nàng mà tìm lại đôi cánh vút bay, để nàng tự do đi tìm hạnh phúc. Sao Vĩnh Dạ không cảm thương cho được?

Cánh cửa bị đập ra, Phong Dương Hề lạnh lùng nhìn nàng:

- Thực sự không quên được hắn à?

Vĩnh Dạ giật nảy mình, bàn tay buông ra, chiếc bình lăn xuống đất. Nàng vội vàng nhặt lấy, nhưng Phong Dương Hề lại nhanh hơn nàng, đã cầm nó vào tay. Nhìn thấy dòng chữ đó, chàng phì cười, rồi lại nhìn viên thuốc, hất cằm với Vĩnh Dạ:

- Giao dịch được không?

Hả?

- Ta nghĩ tiểu tử đó chắc chắn đã tìm được thuốc giúp nàng khôi phục công lực, nàng muốn không? - Lòng bàn tay Phong Dương Hề cầm viên được hoàn, cười như hồ ly.

- Không muốn! - Vĩnh Dạ cố gắng khống chế nhịp tim đập điên cuồng của mình, sao chàng lại tới? Trông chàng chẳng còn vẻ gì là nhếch nhác, bộ y phục cắt may rất hợp với thân hình khôi ngô của chàng, chiếc áo choàng lông chồn màu bạc khoác bên ngoài làm toát lên thần khí của chàng. Hơn ba tháng nay nàng sống rất không thoải mái, vậy mà chàng có vẻ lại rất sung sướng? Vĩnh Dạ đố kị nghĩ, dựa vào đâu mà chàng lại sống tốt hơn mình?

Nụ cười trên mặt Phong Dương Hề thực sự rất đẹp, nhưng Vĩnh Dạ lại cảm thấy rất đáng ghét. Nàng lạnh nhạt đáp:

- Không có công phu, làm một người bình thường cũng tốt.

- Cũng tốt, dù sao ta cũng ở bên cạnh nàng, võ công của ta đủ mạnh để đảm bảo an toàn cho nàng. - Phong Dương Hề gật đầu đồng ý, vung tay ném viên thuốc ra ngoài - Không cần tới cái này.

Ánh mắt Vĩnh Dạ bất giác nhìn ra ngoài cửa, có võ công tốt biết bao, đánh không lại thì chạy.

- Ảnh Tử thúc thúc! - Nàng gọi to.

Phong Dương Hề phì cười:

- Ông ta là nô tài của ta, nàng tưởng ông ta sẽ nghe lời nàng sao? Ta bảo ông ta đi rồi.

Vĩnh Dạ sầm mặt, hừ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Phong Dương Hề thông thả bước ra một bước, chặn trước mặt nàng.

- Sao hả, Hoàng thượng nói lời mà không giữ lời sao? - Vĩnh Dạ nhìn chàng thách thức.

- Ta thích đứng đây.

Vĩnh Dạ quay người đi tới trước cửa sổ, hai tay chống xuống rồi nhảy lên, hành động vô cùng nhanh nhẹn. Nàng chưa kịp nhảy xuống, Phong Dương Hề đã đứng ngoài cửa sổ nhìn nàng cười:

- Biết tác dụng của khinh công rồi chứ?

- Chàng định làm gì?

- Vĩnh Dạ xinh đẹp thế này, là nam nhân thì đều động lòng. Nơi này hoang vắng lạnh lẽo, nàng hét rách cả cổ cũng chẳng có ai cứu đâu, nàng nói xem ta định làm gì?

Vĩnh Dạ nhìn chàng rất lâu, đảo tròn mắt rồi cười:

- Trời tuyết lạnh lẽo, kẻ ra cũng tao nhả. Chỉ có điều người mà lạnh thì có lẽ hứng thú cũng không cao, cho dù có nhiệt tình đến đâu thì cũng bị đông cứng rồi.

Phong Dương Hề trừng mắt nhìn Vĩnh Dạ, quát:

- Tiểu thư khuê các mà cũng nói mấy lời này được sao?

- Ta hiểu sai ư? Ta tưởng nam nhân khi nói chuyện với một nữ nhân xinh đẹp thì đều có suy nghĩ ấy. - Vĩnh Dạ lườm chàng.

Phong Dương Hề vốn định dọa nàng, không ngờ câu nói của Vĩnh Dạ khiến chàng suy nghĩ thì ngã ngửa. Chàng hít sâu một hơi, lại nhìn Vĩnh Dạ, thấy nàng hà hơi vào tay, ngồi trên cửa sổ, hai má lạnh quá đã đỏ bừng, càng trở nên kiều diễm. Chàng không thể không nghiêm túc nói:

- Vĩnh Dạ, theo ta về đi. Ta giấu nàng là ta không đứng, trong lòng ta luôn tưởng nàng thích tiểu tử đó.

Vĩnh Dạ nhìn chàng, nghiêm túc hỏi:

- Chàng thích ta vì ta xinh đẹp sao? Nam nhân thì đều thích nữ nhân xinh đẹp. Nếu ta không có gương mặt này thì sao?

- Hồng nhan chớp mắt thành xương khô, không phải nam nhân nào cũng vì dung mạo của nữ nhân.

- Vậy sao? - Bàn tay Vĩnh Dạ chậm chậm đưa ra, một ngọn phi đao đã đặt lên má - Thế ta rạch một đao xem nào.

- Đứng! - Phong Dương Hề cả kinh, đứng yên bất động.

- Đứng thì thôi, có điều... được hoàn khôi phục công lực của ta đâu? Ta biết chàng chưa vứt đi. Có khinh công thích lắm. Hoặc là trả ta công lực, hoặc là ta rạch một đao. Chàng cho rằng ta có dám rạch không? - Vĩnh Dạ thông thả nói.

Phong Dương Hề bất giác cười khổ, chàng đâu dám đánh cược với nàng? Sự tàn nhẫn của nàng đâu phải chàng chưa từng được chứng kiến. Chàng lấy viên được hoàn trong ngực ra:

- Ta trả võ công cho nàng là được chứ gì, sợ nàng rồi.

- Để xuống đất, lùi xa năm trượng.

Chàng thờ dãi, đặt được hoàn xuống nền tuyết, bắt lực lùi ra xa, đứng rất xa, nói:

- Vĩnh Dạ, nàng đừng đùa với bản thân mình. Nếu trong lòng nàng không có ta, ta tuyệt đối không miễn cưỡng nàng!

Vĩnh Dạ nhảy xuống khỏi cửa sổ, bàn chân suýt thì đông cứng. Nàng lại gần, cầm viên được hoàn lên nuốt, cười tươi nói:

- Chàng nhìn thoáng ra là tốt nhất, ta có võ công, ta có thể đi khắp thiên hạ, ta đã nói rồi, ta hận nhất là người mình tin tưởng lại phản bội mình... - Còn chưa nói xong, nàng đã ngã nhào xuống đất, sợ hãi nhìn Phong Dương Hề, mặt biến sắc - Chàng đòi được hoàn?

Phong Dương Hề lại gần, cười ha hả:

- Đúng thế, ta đoán nàng sợ ta cướp lại, chắc chắn không kịp nhìn kỹ đã nuốt luôn. Nhuyễn Cốt Hoàn, ta thấy thuốc này cũng được, vốn là chuẩn bị cho nàng mà, ta không muốn dây vào một con mèo rừng. Còn nữa, dựa vào đâu mà ta không được miễn cưỡng nàng?

Chàng bế Vĩnh Dạ lên, trong gió vang lên tiếng chửi rủa của Vĩnh Dạ:

- Phong Dương Hề, chàng là người bỉ ổi, mặt dày nhất mà ta từng gặp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Mồi sắc

Vĩnh Dạ cười ha hả:

- Ta sợ cái gì? Dù sao ta cũng thích chàng. Có điều, chàng không tìm được ta đâu, ta sắp rời khỏi An quốc rồi. Không đi là vì ta không có võ công, lại quá xinh đẹp, không an toàn. Bây giờ, thiên hạ này còn nơi nào mà ta không đi được sao? Tạm biệt!

Ngon lửa cháy hừng hực trong lò mang tới cho căn phòng sự ấm áp như mùa xuân.

Rượu đã hâm nóng trong ấm bạc được rót vào bình sứ trắng. Thân bình vẽ cảnh hoa mẫu đơn, vừa nhìn đã biết là loại đồ sứ thượng hạng.

- Lý Ngôn Niên đã từng dùng, ta nghĩ chàng đừng có đụng vào nữa, trông đã buồn nôn. - Vĩnh Dạ sông soài dựa trên ghế mềm, hứng thú quan sát Phong Dương Hề.

Phong Dương Hề cười cười, đứng lên lấy trên giá sách xuống một cái hộp gấm. Trong hộp gấm để hai chiếc ly ngọc. Ngọc sáng tới mức có thể soi gương, hiếm có nhất là vừa mỏng lại vừa trong suốt. Thân ly chạm hình rồng phượng, sinh động như thật. Chàng lấy ly ra cười:

- Chiếc ly này làm ly rượu giao bôi là hợp lý nhất, ta mang từ Hoàng cung tới đây đây.

Vĩnh Dạ chớp mắt, nói:

- Thạch ốc bí mật của Lý Ngôn Niên không ngờ lại trở thành nơi trú chân của chàng ở An quốc. Thân phận Tề hoàng không thích hợp để vào Kinh Đô. Thu dọn sạch sẽ lắm, chắc là đã cho hai lão gian tặc ở nhà ta cái gì hả? Họ dám giúp chàng lừa ta tới?

Phong Dương Hề tặc lưỡi khen ngợi, tâm tư Vĩnh Dạ thật là cẩn mật, nhìn cách bố trí trong căn nhà đá là biết chàng lừa nàng tới.

- Chàng đã chuẩn bị cả rồi, ta lại không có võ công, Nhuyễn Cốt Hoàn một ngày sau mới giải, ta vẫn không chạy được. Ngoài kia tuyết bay ngập trời, ta cũng chẳng muốn chạy, ta sợ mình bị chết cồng mắt.

- Ừm, nàng thông minh thế, đương nhiên là biết lợi hại. - Phong Dương Hề cười cười, ánh mắt liếc qua ngực Vĩnh Dạ, đã lâu lắm không nhìn thấy nàng, hôm nay gặp lại, nàng thực sự rất đẹp, đẹp tới mức chàng không nén được trái tim đập thình thịch.

Ánh mắt Vĩnh Dạ lướt qua ngực mình. Quanh năm rèn luyện nên thân hình rất quyến rũ, ba tháng này ăn ngon ngủ ngon, ngực nàng nở ra, tuy rằng hơi gầy nhưng vẫn hơn trước nhiều. Đại cô nương mười tám tuổi sao có thể không đẹp cho được? Nàng nhìn kỹ Phong Dương Hề. Hắc y vẫn là hắc y, có điều nhìn chất liệu thì biết đó không phải là loại hắc y bình thường nữa. Người đẹp vì lụa, cạo râu đi trông cũng cực kỳ quyến rũ, đôi mắt ấy vô cùng mê hoặc.

- Sao hả, cảm thấy ta cũng được à? - Phong Dương Hề cười nheo mắt - Nàng nói xem, tiểu tử đó trông rất anh tuấn, mặc áo trắng như thể thần tiên thoát tục, làm sao thực tế bằng ta được.

Vĩnh Dạ sầm mặt:

- Mỗi người một sở thích. Ta thích.

- Thích cũng vô ích thôi, dù sao nàng cũng là vợ của ta. - Phong Dương Hề cố nén cảm giác chua chua trong tim, chàng chắc chắn một điều, Lý Vĩnh Dạ không phải nữ nhân bình thường. Nói lý với nàng là có lỗi với bản thân.

Vĩnh Dạ im miệng.

Phong Dương Hề rót rượu từ bình sứ vào ly. Một dòng Thanh Châu Hồng bốc khói trông như miếng hồng ngọc, hấp dẫn vô cùng.

Chàng nâng ly lên, khóe miệng hơi nhếch, uống rượu, thần thái vô cùng thích thú.

Vĩnh Dạ nhìn chăm chăm miệng chàng, bất giác nuốt nước miếng.

Phong Dương Hề cười cười, lấy ly thứ hai, tay vừa nhấc lên đã mềm oặt xuống.

Vĩnh Dạ hình như rất ngạc nhiên với hành động của chàng, ngồi trên ghế chờ đợi.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Phong Dương Hề, gọi khẽ:

- Vĩnh Dạ, rượu giao bôi phải cả hai người uống, ly đó nàng tự uống đi.

Vĩnh Dạ bấu môi, giữu cột nhìn chàng:

- Biết rõ ta bị trúng Nhuyễn Cốt Tán không cựa quậy được mà còn bảo ta tự uống rượu, Phong đại hiệp trở nên độc ác như thế từ khi nào? Lát nữa, liệu chàng có dễ thức ăn trước mặt ta rồi bảo ta tự ăn không?

Phong Dương Hề nghe vậy, mặt dần dần biến sắc, triệu chứng của chàng là trúng Nhuyễn Cốt Tán, chàng hoài nghi là Vĩnh Dạ đã giở trò. Chẳng lẽ ở đây còn có ai khác?

Chàng nhớ lại cái bình sứ trong căn nhà trúc, cười khò:

- Người nàng muốn gặp có lẽ đã tới rồi, nàng không vui sao?

- Người ta muốn gặp? Ai?

Phong Dương Hề hạ giọng:

- Ta trúng Nhuyễn Cốt Tán rồi!

- Cái gì? Chàng trúng Nhuyễn Cốt Tán? Ha ha, đúng là báo ứng! Hai chúng ta ngồi đây trợn mắt nhìn nhau vậy! - Vĩnh Dạ chẳng có vẻ gì là lo lắng.

Ngữ điệu của nàng khiến Phong Dương Hề nổi giận. Chàng gằn giọng:

- Nàng chỉ muốn hấn tới phải không? Cười to vậy sao?

Thanh củi cháy trong lò kêu lách tách, không có động tĩnh gì khác.

Vĩnh Dạ cau mày:

- Chàng đùa ta à? Nơi này làm gì có người?

Phong Dương Hề sốt ruột, hai người không thể nhúc nhích, cứ như vậy mà chết ở đây thì chẳng đáng chút nào. Chàng nhìn Vĩnh Dạ, ánh mắt tràn ngập lo lắng. Nếu một mình chàng thì cũng thôi, bắt chàng phải giương mắt nhìn người khác bắt nạt Vĩnh Dạ, chàng thực sự không chịu được.

Ánh mắt chàng khiến Vĩnh Dạ thờ dài. Chàng đang lo lắng cho mình sao? Cuối cùng nàng không nhịn được cười:

- Quả nhiên chàng trúng Nhuyễn Cốt Tán rồi, thế thì ta an tâm.

Thân hình nàng bật dậy như một mũi tên, cầm chiếc ly ngọc lên, cười tươi đi tới trước mặt Phong Dương Hề, khẽ nâng cầm chàng lên. Phong Dương Hề bực bội định quay đầu đi, Vĩnh Dạ giữ chặt cầm chàng lại, cười yêu mị.

Sau đó nàng thông thả uống cạn ly rượu trước ánh mắt giận dữ của chàng, rồi cúi đầu phủ lên bờ môi chàng, để rượu đi vào miệng chàng.

Phong Dương Hề trợn mắt nhìn nàng, bị động để nàng hôn, nhưng lại chẳng thể không há miệng, hương rượu thơm nồng đi thẳng vào cổ họng, mang theo cả hơi nóng. Lưỡi Vĩnh Dạ như con cá nhỏ trong dòng suối, hoạt bát di chuyển trong miệng chàng, trơn trượt, mềm mại, linh hoạt vô cùng.

Toàn thân Phong Dương Hề đã mất sức, mặc cho nàng giữ chặt cầm chàng, trêu chọc chàng, lưỡi nàng chạm vào nơi nhạy cảm nhất trong miệng chàng, cái cảm giác tê dại, ngứa ngáy ấy khiến chàng khó chịu vô cùng, trán lấm tấm mồ hôi.

Vĩnh Dạ cười cười, đưa tay ra lau mồ hôi của chàng, thông thả nói:

- Ta biết là khó chịu lắm. Chàng khó chịu ta càng vui, ha ha!

Nàng đang trêu chọc chàng?! Phong Dương Hề nhất thời tức giận xám xịt cả mặt.

- Ta nói thẳng, ta thực sự rất muốn uống viên dược hoàn chàng đặt trên nền tuyết, có điều mùi của Nhuyễn Cốt Tán ta đã quá quen thuộc, ngửi một cái là không uống nổi nữa. Mà chàng đã độc ác thế thì ta chỉ đành theo chàng thôi. Ta không có nội lực, võ công chưa khôi phục, nhưng tay ta vẫn khéo léo lắm, thế nên khi chàng cúi đầu cầm ly là ta đã ném nó vào bình rượu. Chỉ đơn giản thế thôi. - Vĩnh Dạ vừa nói vừa tìm trên người chàng, tìm được viên dược hoàn khôi phục công lực mà Nguyệt Phách đã điều chế cho nàng, ngắm nghía một hồi, đóng đưa trước mặt Phong Dương Hề, sau đó mở miệng ra nuốt xuống.

Một luồng khí nóng xông thẳng vào Đan Điền, như một dòng nước chảy qua cánh đồng khô hạn, một canh giờ sau, Vĩnh Dạ lại vui mừng cảm nhận được nguồn nội lực tinh khiết như con rắn đang chậm chậm chuyển động trong cơ thể mình.

Nàng bật cười sáng khoái:

- Phong đại hiệp, Mộ Dung Dương Hề, Hoàng đế bệ hạ... chàng làm gì được ta?

Phong Dương Hề nhìn thần thái của Vĩnh Dạ thì bỗng dưng không còn giận dữ nữa. Chàng chậm rãi nói:

- Giờ ta bỏ tay với nàng rồi đứng không? Có điều ta rất thích uống rượu, nếu nàng cho ta uống theo cách ban nãy, đừng nói là trong bình rượu có Nhuyễn Cốt Tán, cho dù là rượu độc ta cũng có thể uống hết.

Vĩnh Dạ vung tay tát lên mặt chàng một cái, thách thức:

- Thế này chàng cũng không nổi giận?

- Vì sao ta phải nổi giận? Nghe Vương phi nói Vĩnh Dạ muốn tìm một người giống như Đao Vương, ăn một cái tát rồi mà vẫn vui vẻ đi tìm Trương Liên Thảo về lại dấu bàn tay. Có điều ở đây không có Trương Liên Thảo, khả năng thư họa của Vĩnh Dạ cũng vô cùng tinh tuyệt, chỉ bằng, nàng vẽ cho ta? - Sắc mặt Phong Dương Hề không thay đổi, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu.

Vĩnh Dạ cười lạnh:

- Đừng có tưởng bở. Chàng rơi vào tay ta thì cứ chờ tới lúc khóc không nổi đi.

Nàng nói làm là làm, sau vài động tác đã lột sạch áo của Phong Dương Hề, bàn tay đặt lên vùng ngực rắn chắc của chàng, cười yêu mị:

- Thích không?

Mặt Phong Dương Hề biến sắc, thốt lên:

- Nàng định làm gì?

- Chàng cạo râu đi trông cũng... quyến rũ lắm! Một nữ nhân thích chàng, đối với nam nhân có ngoại hình đẹp lại khiến nàng rung động, nơi này hoang vắng, chàng có hết rách cổ họng cũng chẳng có ai tới cứu chàng, chàng nói xem, ta định làm gì? - Vĩnh Dạ lặp lại lời mà Phong Dương Hề vừa nói.

Mặt nàng như tỏa sáng, ánh lửa nhảy múa trong mắt nàng, nàng là một yêu tinh! Phong Dương Hề nhìn nàng, gần như đã quên mất mình ở nơi nào.

Nàng ngồi trên chân chàng, môi nàng, tay nàng khéo léo du ngoạn trên thân thể chàng, mấy ngọn tóc xoắn tung lướt qua mặt chàng, nàng mở cổ áo, khi cúi đầu, dưới cằm cổ trắng ngần thấp thoáng nhìn thấy gò ngực đầy đặn, khiến huyết mạch chàng sôi sục, nhưng thân thể lại không thể động đậy, mồ hôi túa ra như tắm, Phong Dương Hề khó chịu đến muốn chết.

- Vĩnh Dạ... - Cổ họng phát ra âm thanh trầm đục, Phong Dương Hề gọi tên nàng, trong mắt hừng hực lửa dục vọng.

Vĩnh Dạ nghe được, tay khẽ run lên, nàng chậm rãi lùi lại, nhìn Phong Dương Hề cười áy náy:

- Xin lỗi nhé, cứ như vậy đi.

Phong Dương Hề bị nàng trêu chọc khó chịu đến cực điểm, nghe vậy không nhịn được tức giận gầm lên:

- Cái gì mà “cứ như vậy đi”?

Vĩnh Dạ kéo lại nếp nhăn trên váy, cài lại cổ áo, thong thả cầm chiếc áo choàng lông chồn trắng lên buộc lại, nhàn nhã nói:

- Ta báo thù được rồi, ta không giận chàng nữa, đương nhiên là cứ như vậy rồi. Xin lỗi nhé, ta phải đi đây. Vài canh giờ nữa Nhuyễn Cốt Tán của chàng sẽ được giải, ta mà không đi, ở lại đây làm gì? Làm việc xấu đương nhiên phải bồi dầu vào chân, chuẩn là thượng sách.

Nàng cẩn thận đắp lại y phục cho chàng, nhìn xuống dưới, bàn tay ấn mạnh xuống, thấy Phong Dương Hề trừng mắt, các cơ trên má giật giật, có lẽ là đang nghiến răng cố nhịn, lúc này nàng mới phì cười nói:

- Cơ thể tuyệt lắm! Ta thích chàng, thật đấy, không phải Nguyệt Phách, ta hoàn toàn không có tí dục vọng nào với hắn. Lừa ta làm gì? Chàng nên vui mới đúng. - Nói rồi cúi đầu, hôn lên môi chàng, lưỡi liếm nhẹ, rồi lại cắn nhẹ một cái.

Nàng kích thích khiến Phong Dương Hề run lẩy bẩy, nghiến răng nói:

- Nếu nàng rơi vào tay ta, nàng không sợ sao?

Vĩnh Dạ cười ha hả:

- Ta sợ cái gì? Dù sao ta cũng thích chàng. Có điều, chàng không tìm được ta đâu, ta sắp rời khỏi An quốc rồi. Không đi là vì ta không có võ công, lại quá xinh đẹp, không an toàn. Bây giờ, thiên hạ này còn nơi nào mà ta không đi được sao? Tạm biệt!

Thấy Vĩnh Dạ mở cửa phòng, Phong Dương Hề gọi to:

- Lý Vĩnh Dạ, nàng thực sự không cưới ta sao?

Vĩnh Dạ nhìn thế giới trắng xóa ngoài kia, mỉm cười:

- Hoàng đế tam cung lục viện, Vĩnh Dạ không tiêu hóa nổi!

Nàng cẩn thận đóng cửa, rào nhanh bước chân.

Một tháng sau, trên giang hồ xuất hiện một người rất kỳ quái!

Nói người này kỳ quái, là vì thói quen của hắn rất kỳ quái. Lúc vui, năm lượng bạc, hắn sẽ giúp người làm việc; lúc không vui, hắn mở miệng ra đòi một vạn lượng, hơn nữa, hắn không giết người.

Từng có một tên ác bá hoành hành một phương, có thôn dân góp tiền được một trăm lượng bạc đi cầu xin hắn trừ hại. Hắn nhận tiền, bỏ ra ba tháng để hủy hoại mọi mối làm ăn của tên ác bá đó.

Thôn dân rất ngạc nhiên, hỏi hắn vì sao không giết tên ác bá. Hắn chỉ tên ác bá đang ngồi thu lu bên góc tường làm ăn mảy, cười nói:

- Hắn còn là tên ác bá đó sao?

Quốc chủ Trần quốc bệnh nặng, Ngọc Tự công chúa kế vị thành Nữ hoàng. Các văn nhân Trần quốc tập trung mở thi hội, nghe nói Nữ hoàng cũng mặc thường phục tới tham dự. Trong thi hội, người đó lại xuất hiện, còn giẫm rách váy của Nữ hoàng, cười lớn rồi bỏ đi. Nữ hoàng giận dữ đến trắng bệch cả mặt mà vẫn không hạ lệnh bắt hắn.

Hành tung của hắn lang thang bất định. Có điều, muốn tìm hắn thì rất dễ, chỉ cần mừng Một và Mười lăm hàng tháng, đặt một bàn thịnh yến ở tửu lầu buôn bán tốt nhất Trần đô Trạch Nhã, An quốc Kinh Đô và Tề quốc Thánh Kinh, để một tờ giấy viết yêu cầu của mình cùng với ngân phiếu, chỉ cần giấy và ngân phiếu biến mất thì có nghĩa là giao dịch thành công.

Có điều, nếu có người vào Mừng một và Mười lăm đứng ngoài tửu lầu chờ thì chắc chắn sẽ không nhìn thấy hắn. Có người ý mình khinh công hay dịch dung cao thủ, đứng chờ ở tửu lầu, vẫn không nhìn thấy hắn. Không ai biết hắn làm thế nào để biết, nhưng hắn không tới.

Phong Dương Hề tức giận đến giậm chân.

Từ khi biết tật xấu háu ăn và thói quen khó chịu này của Vĩnh Dạ, chàng âm thầm sai người mở một tửu lầu xa xỉ nhất, lớn nhất ở Thánh Kinh - Trích Tinh Lâu[1].

Khai trương được ba tháng, hình như Vĩnh Dạ chỉ đi lại giữa An quốc và Trần quốc. Ở Phong Các lớn nhất, xa xỉ nhất trong Trích Tinh Lâu bày rất nhiều rượu thịt nhưng chưa lần nào đón được Vĩnh Dạ.

Thế là chàng lại sai người sang Kinh Đô và Trạch Nhã. Ai ngờ Trần quốc Nữ hoàng bệ hạ và An quốc Hựu Khánh Đế cũng chung một tâm tư, đấu với nhau hai tháng, Phong Dương Hề chỉ đành buồn bã lui về Thánh Kinh.

Chàng không hiểu vì sao Vĩnh Dạ không tới Thánh Kinh? Chẳng lẽ nàng biết tửu lầu này là do chàng mở ra? Phong Dương Hề thở dài, đô thành ba nước, hành tung của Vĩnh Dạ phiêu diêu bất định, cho dù mừng Một chàng sang Trần quốc, nói không chừng Mười lăm nàng lại đang ở An quốc. Chàng giận dữ nghĩ, trừ phi Vĩnh Dạ không tới Thánh Kinh, tới rồi chẳng lẽ lại sợ không bắt được nàng?

Nhớ tới những chuyện mà Vĩnh Dạ làm trong sơn cốc là Phong Dương Hề lại nổi giận.

Giận thì giận, Mừng một và Mười lăm tháng nào Phong Dương Hề cũng ngoan ngoãn bày tiệc rượu trong Trích Tinh Lâu để chờ đợi.

Lại một ngày Mười lăm nữa trôi qua. Phong Dương Hề ngồi trước bàn đầy thức ăn ngon, cảm thấy cuối cùng mình cũng thực sự nổi giận rồi.

Chàng ăn hết một bàn rượu thịt xong thì hồi cung, hạ chỉ ra lệnh cho toàn quốc tuyển tú nữ vào cung, chàng muốn tuyển phi.

- Vĩnh Dạ, nàng là nữ nhân độc ác nhất, giáo hoạt nhất mà ta từng gặp. Ta không chơi với nàng nữa. Thiên hạ mỹ nữ không thiếu, ta việc gì phải ôm khư lấy nàng? - Khóe mắt Phong Dương Hề toát lên một vẻ cô đơn và quyết tuyệt.

Tề hoàng anh vũ, lại trẻ trung, chưa lập Hậu, cũng không có phi tần, đủ để thu hút rất nhiều nữ nhân xinh đẹp.

Trong Thu Thủy sơn trang ở Lạc Nhật Hồ, Vĩnh Dạ nghe Trần Thu Thủy luôn miệng cần nhân, cuối cùng bực bội lên tiếng cắt ngang lời ông:

- Trần đại gia, sơn trang của ngài chiếm bốn mươi mẫu đất, nô bộc hàng trăm người, thê thiếp mười chín, ngài thích rượu, thích trà, thích mỹ nhân, một năm ngài chỉ về ba bức tranh, làm sao mà đủ nuôi họ?

Trần Thu Thủy vuốt chòm râu lụa thưa vài sợi:

- Đúng thế, chẳng phải là nhờ số ngân lượng hàng năm cô kiếm về sao? Nhưng lão đạo đức ngồi ngoài, không hề quý gói cáo mật với Hoàng thượng, lại còn cung cấp nhà đẹp, món ngon, rượu ngon, giai nhân, lão phu đâu có tiêu không tiền của cô. Có điều, lão phu cũng thấy lạ, Vĩnh Dạ ngày nào cũng nhìn trúc lâm năm xưa Hoàng thượng dựng nên, vì sao lại không chịu gặp ngài?

Vĩnh Dạ cười cười:

- Chàng đã sắp nạp phi rồi, ta gặp chàng làm gì? Bảo ta nuôi mười chín thể thiếp thì được, bảo ta trở thành một trong số mười chín thể thiếp đó, ta không làm được.

- Nữ nhân đồ kị là phạm vào thất xuất[2], hiểu không?

- Ta không tiến thì làm gì có xuất? - Vĩnh Dạ uể oải đáp.

Trần Thu Thủy đảo tròn mắt, nói đầy thâm ý:

- Nhưng mà cô đồ kị, nổi giận.

- Có sao?

- Cô nhìn xem, cô vừa nghe tin đã bóp nát một cái ly ngọc của ta, bộ ly ấy thiếu một chiếc cũng không thành bộ nữa, giá ba trăm lượng đấy! Cô còn vỗ mạnh lên bàn, làm vỡ một cái ấm của ta. Cái ấm ấy được làm từ đá quý, có lịch sử trăm năm, giá năm nghìn lượng đấy. Cô lại còn ăn một mạch hết ba khay đồ ăn, giá năm mươi lượng. Năm nay cô đã làm rất nhiều việc tốt, ở An Quốc, Trần quốc ba tháng mà ôm về chưa tới một nghìn lượng bạc. Lão phu cảm thấy thật chẳng có lời chút nào. - Trần Thu Thủy thờ dài.

Vĩnh Dạ nhảy dựng lên, chỉ mặt Trần Thu Thủy mà quát:

- Ai cũng nói khí thế trong tranh của Trần đại gia hào hùng, tất là người phóng khoáng, rộng lượng, không câu nệ tiểu tiết, ai ngờ người ngài cũng chỉ đầy mùi tiền bạc mà thôi!

Trần Thu thủy lập tức đỏ bừng mặt, gằn cổ lên nói:

- Lão phu sặc mùi tiền bạc? Cô phải biết rằng chỉ cần cáo mật lên Hoàng thượng, không biết Hoàng thượng sẽ thưởng cho lão phu bao nhiêu vàng bạc! Thấy thư pháp của cô thoải mái, phóng khoáng, vốn tưởng cô với lão phu là người đồng đạo, ai ngờ cô lại là người nhỏ nhen, tính toán như thế! Hừ, ngày mai lão phu không cần thể thiếp, cai rượu về tranh! Không chịu nổi cô nữa!

Vĩnh Dạ sững người, nở nụ cười tươi tắn, kéo tay áo Trần Thu Thủy:

- Tối nay là Mừng một phái không? Ta tới Trích Tinh Lâu ở Thánh Kinh xem có việc gì không nhé? Không được một vạn lượng thì không nhận!

Trần Thu Thủy hừ một tiếng, quay đầu đi nơi khác.

Vĩnh Dạ cười ha ha:

- Ta đi kiếm cho ông ấm trà làm từ đá quý nhé? Rồi kiếm thêm bộ ly đẹp nữa?

- Đồ ăn cấp lão phu không dùng.

Vĩnh Dạ hùng hồn nói:

- Ai nói là ăn cấp? Ta đi nhận việc, nhân tiện đưa ra yêu cầu, không được thì thôi! Đó là ta dùng sức lao động của mình để kiếm, được chưa?

Trần Thu Thủy giờ quyền sở, hài lòng gật đầu:

- Nhớ đấy, đây là cô bồi thường tổn thất của ta! Ai, lão phu sinh bình được học sinh kính ngưỡng, vậy mà đến mức phải mở khách điểm

- Đâu có! Trần đại gia đạo đức ngồi ngồi, cứu người gặp nguy, kháng khái vô cùng, trợ giúp học sinh, học sinh cảm ơn đại đức, không biết lấy gì báo đáp. Gần đây mới nghiên cứu ra một kỹ thuật phun mực, xin Trần đại gia chỉ điểm một hai. - Vĩnh Dạ lại tung mồi.

Trần Thu Thủy sờ trường vẽ tranh sơn thủy, nghe nói có kỹ thuật mới thì mắt sáng lên, tươi cười nói:

- Cũng tới giờ rồi, Vĩnh Dạ đi sớm về sớm, lão phu chuẩn bị trà ngon rượu ngon cùng Vĩnh Dạ bàn chuyện vẽ tranh.

Vĩnh Dạ thay bộ dạ hành, như cánh chim lướt đi trong gió, bay ra khỏi Thu Thủy sơn trang.

Từ xa nàng đã nhìn thấy Trích Tinh Lâu, nhưng không lại gần.

Trên tầng ba của tòa lầu là Phong Các hào hoa nhất Trích Tinh Lâu. Vĩnh Dạ ngần ngừ xuất thần, chỉ riêng cái tên thôi cũng đủ biết là do Phong Dương Hề mở ra.

Chàng muốn tìm nàng sao? Muốn bắt nàng hay là nhớ nàng? Từ khi tòa lầu này được dựng lên, nàng bèn sang An quốc và Trần quốc chơi. Ba tháng trôi qua, chàng còn kiên nhẫn không?

Phong Các đèn đuốc sáng trưng, cửa sổ mở rộng, bên trong không một bóng người. Vĩnh Dạ ngồi dưới bức bình phong ở phòng đối diện, có thể nhìn thấy một mâm thức ăn ngon bày ở bên trong.

Vĩnh Dạ cười cười, rút cây cung trên lưng ra, ngấm chuẩn ánh đèn, cung cong như mặt trăng, thể bay như tia chớp. Mũi tên bắn ra, Phong Các lập tức tắt đèn.

Nàng đi vòng ra đối diện Trích Tinh Lâu chờ đợi, Phong Các vẫn không có động tĩnh gì. Bên dưới Trích Tinh Lâu vẫn đông người qua lại, hình như không ai phát hiện ra ánh đèn ở Phong Các đã tắt từ lúc nào.

Vĩnh Dạ chờ giây lát, thấy Phong Các lại sáng đèn, một người ăn mặc như tiểu nhị thấp đèn sáng, nhìn mũi tên xuất thần, đột nhiên giật mình rút tên ra lao ra khỏi Phong Các.

Không lâu sau, một con ngựa phóng vụt ra khỏi Trích Tinh Lâu, lao thẳng về hướng Hoàng cung.

Phong Dương Hề không ở đây? Vĩnh Dạ cười ha hả, thân hình bay lên như một con gió, lảng không đập mình, treo ngược trên hiên nhà của Phong Các.

Nàng lặng lẽ cảm nhận, Phong Các quả nhiên giống như quy củ ban đầu nàng đặt ra, không ai mai phục bên trong. Vĩnh Dạ an tâm bay vào, nhặt một tấm thiệp để trên bàn. Nàng đeo găng tay vào, cẩn thận mở ra, bên trong có một ngân phiếu một vạn lượng, còn có một tờ giấy. Trên đó viết:

“Con gái của Triệu thượng thư cùng tại hạ tâm đầu ý hợp, không muốn tiến cung. Xin hãy giúp Triệu tiểu thư, đưa tới Vương gia ở thành Nam là được.”

Vĩnh Dạ “hừ” một tiếng, đây chính là thú vui đáng ghét của kẻ làm Hoàng đế. Nữ nhân đến tuổi là phải vào cung, phá hoại mối nhân duyên tốt đẹp của người ta. Nàng cất ngân phiếu đi, nhìn bàn rượu bên trong, nuốt nước miếng rồi kiên quyết bỏ đi.

Lát sau, một cánh cửa bí mật của Phong Các mở ra, Phong Dương Hề ngồi trong phòng tối, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ xuất thần. Nàng thận trọng thật, không dám vào phòng. Nếu phong thư đó quay trở lại, chàng chỉ đành đuổi theo. Tiếc là... Phong Dương Hề mấp máy khóe môi, như cười như không, nàng nhận rồi.

Chú Thích: [1] Lầu Hái Sao.

[2] Thời phong kiến, họ đặt ra thất xuất đối với một người vợ để bó buộc người phụ nữ trong khuôn khổ gia đình. Thất xuất gồm có: Không con, tà dâm, không thờ cha mẹ chồng, lười điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đưa đầu vào rọ

- Ta nhớ chàng rồi, ta cảm thấy mình chẳng thể nào tìm được một nam nhân nào tốt hơn chàng nữa, ta quyết định đi theo chàng cả đời.

Phong Dương Hề nhướn mày không tin:

- Thật hả?

Vĩnh Dạ gật đầu, ôm lấy chàng, lăm lăm:

- Thật.

Cung đăng bằng lưu ly như phủ lên Hoàng cung nước Tề một lớp voan mỏng mềm mại.

Các tú nữ trong Dạ Đình Chỉ Lan viện ngưỡng mộ nhìn Triệu mỹ nhân sau khi tiếp chỉ được nội thị trong cung hầu hạ đi tắm hương liệu. Đó là lần đầu tiên Hoàng thượng triệu tú nữ hầu hạ kể từ khi hạ chỉ tuyển phi.

Bao nhiêu người vào cung mà chỉ có bảy người được chọn làm mỹ nhân, có lẽ Triệu mỹ nhân sẽ là người đầu tiên được Hoàng thượng phong làm tần.

Vĩnh Dạ quan sát tỉ mỉ bức họa của Triệu mỹ nhân, cũng đã tới Vương gia ở thành Nam để gặp một thanh niên có gương mặt thanh tú, y phục sang trọng, trông có vẻ là một người xuất thân giàu có.

Nàng quan sát chàng ta suốt ba ngày.

Vương gia là một quán rượu nhỏ. Cửa hàng hình như không buôn bán, thanh niên đó từ sáng tới tối chỉ ngồi trong quán rượu, không rời đi một khắc nào. Chàng ngồi ba ngày, mắt cứ nhìn đắm đắm về phía Hoàng cung, mặt đầy mong ngóng. Vĩnh Dạ dịch dung thử cùng chàng trò chuyện, chàng chẳng nói gì.

Vĩnh Dạ bèn chuyện phiếm với tiểu nhị, làm như vô tình nhắc tới bảy mỹ nhân mà Hoàng thượng mới sắc phong, thanh niên đó lập tức thay đổi sắc mặt, cúi đầu uống rượu, ánh mắt vẫn không rời khỏi Hoàng cung.

Lúc này Vĩnh Dạ mới an tâm, chuẩn bị cướp Triệu tiểu thư ra.

Nàng không lạ gì cha của Triệu mỹ nhân. Ông là sứ thần của Tề quốc đã tới đón nàng khi nàng được gả sang đây, Lễ bộ Thượng thư Triệu Duy Sơn. Mặt vuông chữ điền, toát lên vẻ chính khí. Con gái ông xinh đẹp kiều kiêu, mặt trái xoan, có đôi mắt to.

- Tiểu cô nương mười sáu tuổi bị con trâu già như chàng gãm cỏ non, ta thật xấu hổ thay chàng. - Vĩnh Dạ lẩm bẩm

Nàng ngồi trên xà nhà ngắm Triệu mỹ nhân từ trong ra ngoài rồi mới bay xuống, nói khẽ:

- Quán rượu Vương gia ở thành Nam.

Nàng nói sau lưng người ta, Triệu mỹ nhân rùng mình, ngăn người trong giây lát rồi vô thức định kêu lên.

Vĩnh Dạ đưa tay ra bịt miệng:

- Muốn xuất cung không? Tình lang của cô đang chờ cô đấy.

Triệu mỹ nhân chớp mắt, một giọt lệ rơi xuống, không nói gì. Vĩnh Dạ thở phào, tiện tay cầm y phục mặc vào cho nàng, dùng chân quần lại, rồi bế nàng bay nhanh ra cửa sổ.

- Mắt huynh sáng như sao. - Triệu mỹ nhân nằm trong lòng nàng, khàn giọng lên tiếng.

Vĩnh Dạ kéo khăn che mặt xuống, cười với nàng ta:

- Ta thích mỹ nhân, chỉ bằng theo ta được không?

Gương mặt hoàn mỹ của Vĩnh Dạ sau tấm khăn che mặt khiến Triệu mỹ nhân ngẩn người. Nàng bất giác đưa tay sờ mặt Vĩnh Dạ, ánh mắt mơ màng, nói khẽ:

- Thực sự có người đẹp trai thế ư?

Vĩnh Dạ phì cười, như một bông hoa nở rộ vào mùa xuân. Nàng rào nhanh cước trình, định nhanh chóng đưa Triệu mỹ nhân xuất cung. Lúc này bỗng dưng cổ nàng tê dại, bước chân ngừng trệ:

- Cô... - Lập tức cùng với Triệu mỹ nhân ngã từ nóc nhà xuống.

- Á... - Triệu mỹ nhân ám toán nàng mà lại không biết võ công, hét lên một tiếng, chân tay khuỵu hoảng loạn xạ.

Đôi chân Vĩnh Dạ không nghe theo sự điều khiển, khụy xuống.

Thị vệ bên dưới nghe thấy tiếng kêu thì lập tức lao ra, khéo léo đón được hai người.

Triệu mỹ nhân sợ hãi bật khóc tu tu.

Vĩnh Dạ bức bối nhìn bầu trời sao, nghĩ, hình như người bị nàng ta dùng cây kim trong chiếc nhẫn chích mê được vào người là mình chứ? Sao cứ như thế nàng ta bị bắt nạt vậy?

Lần này, nàng nên làm thế nào đây?

Vấn đề này Vĩnh Dạ cũng rất khó trả lời. Gặp lại Phong Dương Hề, nàng cảm thấy vui kỳ lạ. Có lẽ nàng luôn rất nhớ chàng, thế nên mới nhận nhiệm vụ này. Nhưng nhớ tới các tú nữ trong Dạ Đình và bảy mỹ nhân mới được chàng sắc phong, Vĩnh Dạ thở dài. Nghĩ bụng, chàng không cần quá cố chấp, bởi vì mình tuyệt đối sẽ không làm một trong các phi tần trong cung của chàng đâu.

Trong lúc suy nghĩ, nàng đã bị hai thị vệ lôi như lôi heo chết vào điện đường.

- Bẩm Hoàng thượng, đã bắt được đạo tặc hái hoa, Triệu mỹ nhân không sao! - Thị vệ bẩm báo.

Vĩnh Dạ chớp mắt, không nhận được cười. Rất lâu trước kia, sau khi phát hiện ra mình là nữ, nàng luôn canh cánh trong lòng rằng mình không thể làm một đại hiệp phong lưu, cũng chẳng thể làm một đạo tặc hái hoa, không ngờ vẫn được làm một lần, bảo sao nàng không cười cho được?

- Triệu đại nhân, theo như pháp luật của nước Tề, kẻ phạm tội dâm ô, bắt cóc thì nên phạt thế nào?

Nàng không nhìn thấy nhưng lại nghe rất rõ giọng điệu đắc ý của Phong Dương Hề.

Triệu Duy Sơn cung kính đáp:

- Theo luật nước Tề thì nên phạt roi, xăm người rồi đi lưu đày.

- Trẫm biết rồi, lui ra đi.

Triệu thượng thư hành lễ lui ra, lúc đi qua Vĩnh Dạ liếc nàng một cái, sợ hãi run rẩy, đi ba bước lùi hai bước, chỉ hận mình không thể bay ra ngoài.

Vĩnh Dạ hẳn học nghĩ, Triệu đại nhân đang sợ sau này mình sẽ báo thù sao?

Tà long bào màu đen rộng rãi dừng lại trước mặt Vĩnh Dạ. Phong Dương Hề cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy ý cười:

- Để nàng nhìn thấy Triệu đại nhân chỉ là để cho nàng biết, đây là cái bẫy mà ta giăng ra. Triệu mỵ nhân đã xuất cung rồi. Ta hứa với nàng, giúp ta làm xong việc này, ta sẽ ban hôn cho nàng ta và tình lang. Người mà nàng gặp chính là thanh mai trúc mã của nàng ta, công tử của Ngự sử đại phu Lưu đại nhân, chuyện này thì không phải giả. Thế nên một vạn lượng đó, nàng vẫn có thể nhận được.

- Thế thì tốt, giờ ta rất thiếu ngân lượng, nếu không cũng chẳng nhận việc này. Dù sao đây cũng là Hoàng cung, rất nguy hiểm. - Vĩnh Dạ cười ha ha.

Phong Dương Hề ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt nàng, hỏi:

- Nhớ ta phải không? Nếu không thì đã không biết rõ là nguy hiểm mà vẫn tới.

Vĩnh Dạ bật cười lớn:

- Ta bị ép... nếu không trả tiền thì sẽ bị ông chủ khách điểm ném ra ngoài, người chết vì tiền, câu này thực sự rất có lý.

- Nàng cứ thừa nhận là vì ta không được à? Hừ, ta không có được thì... xử phạt roi, xăm người lưu đây! - Phong Dương Hề gần giọng nói.

- Ai nói là chàng không có được? - Vĩnh Dạ ngạc nhiên nói - Hình phạt roi, xăm người lưu đây mà chàng nói, ta nghĩ cũng chẳng dám nghĩ. Ta vốn là người thức thời mà.

Phong Dương Hề ngẩn người, bế nàng lên, cười tươi như hoa:

- Thức thời thì quá tốt. Quá tốt rồi.... ha ha!

Vĩnh Dạ nheo mắt nhìn chàng, Phong Dương Hề khi cười trông thật đẹp. Nàng nuốt nước bọt, đạo tặc hái hoa, hôm nay nàng đã hái được bông hoa to nhất, có tiền nhất, có quyền nhất!

Ngón tay Phong Dương Hề luồn vào đai áo nàng cởi ra, chiếc áo dạ hành màu đen rơi ra. Chàng cười nói:

- Vĩnh Dạ, hôm đó trong căn nhà đá ở sơn cốc, đã đã thế là phải ăn nàng từng miếng, từng miếng một, không quá nhanh mà cũng không quá chậm.

- Ồ? Nhìn thấy mà không ăn được nên khó chịu chứ gì? - Vĩnh Dạ không hề nổi giận.

Phong Dương Hề nghiêng răng:

- Còn nhớ nàng giấu phi đao trước mặt ta không? Khi đó ta đã nói, ta có cách để tìm ra mọi ám khí mà nàng giấu trên người. Cách này rất đơn giản, coi hết ra là được. - Nói rồi chàng ném ra một loạt ám khí, vừa ném vừa lắc đầu, chàng thực sự không thể tưởng tượng được thân thể mỏng manh của Vĩnh Dạ lại có thể giấu được nhiều thứ như thế.

Vĩnh Dạ chớp mắt, cảm thấy cách này thực sự rất hữu hiệu.

Tóc dài như thác, ngón tay Phong Dương Hề nhẹ nhàng vuốt qua mái tóc nàng, ngón tay dùng lực, sợi dây thép ra, cầm trong tay ngắm nghía, cười nói:

- Hôm đó ở chỗ Lý Ngôn Niên, nàng dùng cái này để mở khóa hả? Nàng biết nhiều thứ thật.

Trên người Vĩnh Dạ đã không còn một mảnh vải, nằm yên trên giường, Phong Dương Hề cười nói:

- Ta xem nào, trên người còn giấu gì không? - Nói rồi hai tay nhẹ nhàng đặt lên ngực Vĩnh Dạ.

Đây là bản năng của nam nhân, Vĩnh Dạ thờ dài, có hậu quả như thế nào đương nhiên nàng biết. Nàng không cự tuyệt, vô thức rên rỉ theo từng hành động của chàng.

Phong Dương Hề như được nghe một khúc ca mềm mại nhất, điệu khúc cổ xưa vang lên, mang theo những cảm dỗ vi diệu nguyên thủy nhất. Chàng cúi đầu hôn lên môi nàng, mọi nỗi nhớ nhung và ái mộ đều trở nên hưng mãnh, mang theo sự cố chấp và cuồng nhiệt không thể cưỡng lại.

- U... - Vĩnh Dạ thờ hồn hên - Ta muốn ôm chàng.

Phong Dương Hề “ừm” một tiếng, nàng không còn ám khí, võ công không bằng mình, chẳng lẽ nàng định khóa thân dùng khinh công? Chàng triu mến nhìn gò má ửng hồng của Vĩnh Dạ, đôi môi nàng như anh đào tháng Tám, sáng mắt như hồ nước mùa xuân.

Chàng mỉm cười giải mê dược cho nàng, lát sau trầm giọng nói:

- Ôm ta!

Vĩnh Dạ nhẹ nhàng đưa tay lên vòng qua cổ chàng, lòng bàn tay trượt vào cổ áo chàng. Nàng muốn có chàng, thực sự rất muốn. Ai nói nàng nhận nhiệm vụ này không phải là vì chàng?

Trong mắt Vĩnh Dạ đã lóe lên dự vọng, cội y phục của chàng ra, Phong Dương Hề không cự tuyệt, chàng chỉ cảm thấy Vĩnh Dạ trước mắt quá đẹp, đẹp tới mức chàng không nỡ “ăn” nàng ngay lập tức.

Vĩnh Dạ đột nhiên nghiêng người, đè chàng xuống dưới. Tư thế này vô cùng quái dị, quái dị tới mức khiến nàng cũng giật mình. Phong Dương Hề cũng cảm thấy rất kỳ quái, giọng nói trầm đục như thể đồng Thanh Châu Hồng đã đun nóng, hương thơm quần quýt:

- Vĩnh Dạ thích ở trên sao?

Vĩnh Dạ chớp mắt, ngượng ngùng nhìn trái nhìn phải, rồi nhanh nhẹn túm một chiếc chăn, lăn tới đầu kia chiếc giường, thắm máng, thế nào gọi là mình thích ở trên?

Chiếc chăn bị Phong Dương Hề kéo ra, thấy Vĩnh Dạ nhắm mắt giả chết, cổ đã đỏ bừng vì xấu hổ. Chàng nín cười, cúi đầu hôn lên nụ hồng đào trên ngực nàng, hàm hồ nói:

- Cũng không phải là không được...

Vĩnh Dạ hét lên, định nhảy dựng lên, Phong Dương Hề ấn nàng xuống, nhả nài khê khàng gọi nàng:

- Vĩnh Dạ...

Ánh mắt chàng đã chan chứa lửa tình, nhìn nàng chăm chú, nói từng tiếng:

- Ta muốn nàng, chỉ muốn nàng! Cho dù nàng vẫn còn ám khí, cho dù nàng đâm sau lưng ta một đao nữa, ta cũng muốn nàng.

Vĩnh Dạ thờ dài, vòng ôm quanh cổ chàng càng siết chặt. Nàng cũng muốn chàng, chỉ muốn chàng.

“Phù dung buông xuống, đêm xuân ngắn. Tiếng ngọc thánh thót cùng đêm trắng”.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa như tiếng châu. Hàng mi dài của Vĩnh Dạ thoáng lay động, tỏa ra ánh sáng mê hoặc.

Nàng ngáp dài, nhắc chân lên nhìn, đóa hoa màu đỏ ấy đã biến mất. Vĩnh Dạ nhớ tới chuyện hôm đó ở bốn cổng của Thánh Kinh, bất luận nam nữ, tất cả cùng kiểm tra chân, cười ngây ngẩn. Lần này còn trò đó nữa không?

Nàng nhòm dậy như một con mèo, Phong Dương Hề vẫn đang ngáy đều đều. Nàng thần thờ nhìn chàng, thờ dài một tiếng, chậm chậm mặc y phục vào, tham lam nhìn chàng thêm một cái, rồi kiên quyết bỏ đi.

Khi nàng mở cửa sổ, tiếng mưa gió tràn vào. Khi cửa sổ đóng lại, Phong Dương Hề chậm chậm mở mắt.

Chàng gối tay sau đầu, đôi mắt thâm trầm như bóng đêm nhìn cửa sổ chằm chằm, không biết đang nghĩ gì.

Gỗ được chuyển tới bên bờ hồ Lạc Nhật, nửa năm sau, nơi đó mọc lên một tòa phủ đệ vô cùng hoành tráng, chiếm cứ cảnh đẹp nhất bên bờ Lạc Nhật, cùng phân chia địa bàn với tòa trúc lâu.

Trần Thu Thủy đứng trong thủy tạ của Thu Thủy sơn trang, lẩm bẫm:

- Nghe tin từ trong cung gửi tới, Hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng, giao cho Yến điện hạ nhiếp chính, nghe nói muốn thoái vị cho Yến điện hạ để chuyển tới Lạc Nhật Hồ dưỡng bệnh. Chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều. Thái thượng hoàng sức khỏe không tốt nên nhường ngôi, Hoàng thượng sức khỏe cũng không tốt, cũng đòi nhường ngôi. Người nhà Mộ Dung bị làm sao nhỉ?

Vĩnh Dạ nghe vậy, bàn tay thoáng run, mực trong bình đồ hết ra giấy vẽ. Nàng cười khan:

- Đây là kỹ thuật hát mực, không biết lần này vẽ ra được cái gì?

Trần Thu Thủy nhắc bút vẽ ra một con tuấn mã, rồi sau vài nét bút đơn giản lại vẽ ra một kiếm khách hào hùng ngồi trên lưng ngựa, thần thái kiêu ngạo, hắc y tung bay.

Vĩnh Dạ liếc một cái rồi nói:

- Sao thế, người mà Trần đại gia khâm phục nhất là người này sao?

- Đúng thế, có thể bỏ những thứ mà người thường không dám bỏ, cầu những thứ mà người thường không thể cầu, tự do tự tại, những người chung tình là những người lão phu thực sự khâm phục!

Vĩnh Dạ hừ một tiếng:

- Căn nhà đối diện trông thật là chường mắt, che mất phong cảnh của Thu Thủy sơn trang, tôi cũng chán ở rồi, đi đây.

- Chờ tới khi người ta xây xong nhà rồi mới đi, định chuyển sang căn nhà có phong cảnh đẹp để ở sao?

- Gần đây tiêu hết tiền rồi, không ở nổi sơn trang của ngài nữa, tôi phải sang Trần quốc kiếm ít ngân lượng. - Vĩnh Dạ nói xong bèn quay đầu bỏ đi.

- Đây là một nghề cổ xưa và thần bí, coi chừng có người cướp mất bát com của cô. - Trần Thu Thủy thường thức kiệt tác mới của mình, không ngừng đầu lên, nhắc nhở.

Vĩnh Dạ nhún vai, thản nhiên bỏ đi.

Trạch Nhã Y Thủy Các.

Cảnh sắc mặt hồ thu trọn vào đáy mắt.

Hôm nay Mươi lăm, trong tòa tiểu lầu Thính Cầm, nơi có phong cảnh đẹp nhất ở Y Thủy Các có người bày một bàn yến tiệc thịnh soạn.

Ban đêm tĩnh mịch, trên mặt nước được soi sáng bởi ánh đèn bồng dung nhô lên một ống trúc.

Lúc này, trên nóc nhà thủy tạ đột nhiên có mấy hạt lạc bị ném xuống, trúng vào ống trúc.

Mặt hồ bỗng nổi sóng, Vĩnh Dạ như con cá lao vọt lên mặt nước. Hạt lạc suýt thì chui lọt vào khí quản, nòng họ khù khụ, phi đao đồng thời rời tay.

Người trên nóc nhà vung tay đỡ lấy phi đao, gọi to:

- Đại sư phụ của Y Thủy Các đang rán cá, có thơm không?

Vĩnh Dạ khựng lại, lao xuống nước như nhìn thấy ma.

Người đó vung tay phóng một sợi roi ra, khi nàng nhảy vào nước, ngọn roi đã cuốn lấy chân nàng, kéo mạnh một cái, người thì bay xuống, Vĩnh Dạ lảng không tung tóe đao chém đứt roi, người đó ôm lấy nàng. Như một con cua quắp lấy thân hình nàng, rồi xoay người rơi vào thủy tạ.

- Nàng mà còn dùng ám khí, ta sẽ lột hết y phục nàng ra để vứt ám khí đi, sau đó phế võ công của nàng, xem nàng còn có thể tìm được viên dược hoàn khôi phục công lực thứ hai không?

Vĩnh Dạ cười yêu mị:

- Sao ta lại đấu với chàng làm gì? Phong đại hiệp.

Phong Dương Hề nhìn nàng chăm chăm, cũng bật cười:

- Dù sao ta cũng không làm Hoàng đế nữa, nàng mà còn muốn trèo qua cửa sổ thì ta sẽ đuổi theo. Ta có thời gian và tinh lực.

- Vì sao ta phải chạy? Thực ra ta rất thích phủ đệ bên bờ hồ Lạc Nhật, có nhà to để ở, việc gì ta phải ướm sừng đứng đây cho gió thổi? Chúng ta về đi!

Phong Dương Hề thích thú nhìn nàng:

- Nàng trở mặt còn nhanh hơn người ta lật sách. Sớm biết thế ta đã ở bên hồ Lạc Nhật chờ nàng, việc gì phải đi xa thế này?

- Bởi vì ta thích chàng đuổi theo ta, phải cho ta bậc thang để mà ta xuống chứ.

Phong Dương Hề không nén được cười.

Trong rừng, song mã lướt nhanh.

Vĩnh Dạ cười lớn:

- Phong Dương Hề, chàng ngốc thật, sao chàng không làm Hoàng đế? Thực ra ta rất muốn chơi với các nữ nhân trong hậu cung, ai cũng nói hậu cung thiên hạ, chắc chắn là thú vị lắm.

- Nàng thích thì ta sẽ giống như Trần Thu Thủy, cưới mười chín thê thiếp vào phủ, cũng vui vậy.

- Được thôi, ta sẽ tìm mười chín thanh niên tới quyến rũ họ.

Phong Dương Hề ngậm miệng, sa sầm mặt.

Nửa canh giờ sau, Vĩnh Dạ cười khế một tiếng, thân thể bay lên, đáp xuống ngựa của Phong Dương Hề, tựa vào lòng chàng. Phong Dương Hề không đếm xỉa gì tới nàng.

Vĩnh Dạ bật cười, luồn tay vào vạt áo Phong Dương Hề, chàng kéo mạnh ngựa lại, nắm lấy tay nàng, chân thành nói:

- Ta sẽ khiến nàng hạnh phúc.

Khu rừng bỗng ngưng yên tĩnh lạ thường, chỉ còn nghe thấy tiếng chim riu rít xa xa cùng tiếng tim đập của hai người.

Vĩnh Dạ si mê nhìn Phong Dương Hề, dần dần nở nụ cười, bẽn lễn hỏi:

- Vì sao phải nhường ngôi cho Yến?

- Không chỉ là vì nàng, ta vốn cũng không muốn làm Hoàng đế. Như thế này cũng tốt, Tề quốc mà có việc ta sẽ lập tức ra tay. Nàng không trách ta là vẫn quân chuyện của Tề quốc chứ? - Phong Dương Hề nghiêm túc nói.

Vĩnh Dạ lướt ngón tay qua vạt áo chàng:

- Không đâu, ta vốn... vốn định vì chàng mà vào cung. Định... ừm, chơi thêm một, hai năm nữa.

Phong Dương Hề lườm nàng, bật cười:

- Bây giờ thì sao?

- Ta nhớ chàng rồi, ta cảm thấy mình chẳng thể nào tìm được một nam nhân nào tốt hơn chàng nữa, ta quyết định đi theo chàng cả đời.

Phong Dương Hề nhướng mày không tin:

- Thật hả?

Vĩnh Dạ gật đầu, ôm lấy chàng, lăm lăm:

- Thật.

Phong Dương Hề lắc đầu:

- Lời nàng nói ta không tin.

- Thật mà, nếu ta mà nói dối thì... võ công bị phế, muốn chạy cũng không chạy được. - Vĩnh Dạ chân thành trả lời chàng.

Phong Dương Hề cười ha hả, ôm chặt lấy nàng.

- Thế thì tốt. Cuối tháng này ta sẽ tổ chức đại lễ phong Hậu!

- Cái gì?

- Giang sơn của ta, Hoàng vị của ta có thể dễ dàng nhường cho người khác sao? Nàng tưởng là trẻ con chơi trò Hoàng đế à? - Phong Dương Hề phì cười - Nàng mắc bẫy rồi! Chẳng qua ta chỉ cho Yến giúp ta xử lý quốc sự, nhân tiện dùng binh trà bằng đá quý, bộ ly thượng hạng để mua một vài câu nói của Trần Thu Thủy thôi.

- Ta...

- Nàng hối hận thì sẽ mất võ công đấy. Trong cung không có bảy mỹ nhân, không có phi tần, nàng cùng ta làm Hoàng đế. Rất công bằng! - Phong Dương Hề lập tức ngắt ngang lời Vĩnh Dạ.

- Làm Hoàng đế bận lắm, một mình ta thì không vui.

- Nàng bận cùng ta.

- Ta không thích quốc sự.

- Sao lại không thích? Nàng nghĩ xem, bao nhiêu là đại thần, người nào là trung thần, người nào không phải, phải mất bao nhiêu tâm tư mới tìm hiểu được? Ngày nào cũng có rất nhiều việc cần ra quyết sách, đều là vì bách tính, có ý nghĩa lắm chứ! Bách tính sống tốt thì thu thuế sẽ nhiều, thuế nhiều thì quốc khố mới đầy đủ. Tiền tron quốc khố nhiều thì nàng cũng được tiêu thoải mái, kiếm ít tiền mọn trên giang hồ thế thì có ý nghĩa gì? - Phong Dương Hề thuyết giáo một tràng.

- Còn nữa, nàng muốn uống Thanh Châu Hồng của Trần quốc, chỉ một câu nói là có người mang tới cho nàng; nàng muốn ăn cá ở Cổ Nhã Viên, một câu nói là có người mang lên tận bàn. Mùa thu có thể đi săn chồn, Hoàng gia có một khu săn bắn rất rộng. Đứng rồi, thịt gấu xiên lên nướng thơm lừng, ta có thể cùng nàng đi săn gấu. Nàng xem, ăn uống chơi bời, có thứ nào mà ai hơn được nàng không?

- Cưới chồng, ăn uống... - Vĩnh Dạ lẩm bẩm, nàng muốn sống cuộc sống như thế nào - Nhưng ta muốn sống đơn giản một chút, không muốn cả ngày phải bận rộn vì quốc gia, bách tính.

Phong Dương Hề ghim cương ngựa, hoài nghi nhìn nàng:

- Thật hả?

- Ừ, ta nói thật đấy. Ta có thể vì chàng vào cung, nghe thì có vẻ thích lắm, nhưng ta thực sự vẫn muốn sống cuộc sống đơn giản một chút.

Phong Dương Hề cau mày, bỗng dừng nhớ ra điều gì đó, cười nói:

- Nàng còn đeo tấm mộc bài ta tặng nàng không?

Vĩnh Dạ ngạc nhiên, tháo tấm mộc bài ở cổ ra, gần như nàng đã quên mất là mình còn đeo nó, hình như từ khi Phong Dương Hề đeo tấm mộc bài này lên cổ nàng, nàng chưa từng gỡ nó xuống. Nàng ngạc nhiên nhìn chàng:

- Sao chàng biết ta vẫn đeo?

- Sao ta lại không biết? Ở trúc lâu bên hồ Lạc Nhật, ta đã coi hết của nàng... lờm ta làm gì? Nàng là vợ đã hứa gả cho ta, sao ta không thể coi y phục của nàng? - Phong Dương Hề hùng hồn.

Vĩnh Dạ đỏ mặt, quay đầu đi hỏi:

- Làm gì?

Phong Dương Hề xoay mặt nàng lại, cười nói:

- Ta từng nói, có tấm mộc bài này thì ta sẽ làm cho nàng một việc. Ví dụ, nàng có thể yêu cầu ta vì nàng mà từ bỏ Hoàng vị.

Vĩnh Dạ sững sờ.

- Rốt cuộc là chàng có nhường ngôi cho Mộ Dung Yến không?

Phong Dương Hề ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh lam, thông thả nói:

- Nàng nghĩ thế nào?

- Rốt cuộc là có hay không?

- Phong Dương Hề! Chàng còn giấu cọt ta, ta mà giận là không đi với chàng nữa!

- Là ai nói "Ta nhớ chàng rồi, ta cảm thấy mình chẳng thể nào tìm được một nam nhân nào tốt hơn chàng nữa, ta quyết định đi theo chàng cả đời. Nếu ta nói dối thì bị phế vô công, muốn chạy cũng không chạy được?" Ha ha! - Phong Dương Hề nhắc lại lời nàng. Quất roi thúc ngựa chạy nhanh.

Trong gió vang lên giọng nói đầy sầu não của Vĩnh Dạ:

- Thế ta phải theo chàng làm Hoàng đế hay là không?

- Trên đường từ đây về Tề quốc, nàng có thể thông thả mà suy nghĩ.

Vĩnh Dạ thở dài, đúng là một lựa chọn khó khăn. Làm Hoàng đế có rất nhiều tác dụng, làm Vương gia cũng có rất nhiều lợi ích. Đối với nàng mà nói, nhà thì một bên rộng hơn, một bên nhỏ hơn. Nàng nhớ lời phụ vương từng nói, chàng có phải là Thái tử không thì có quan hệ gì, nếu chàng thực sự muốn đưa nàng cao chạy xa bay thì ông và phụ hoàng chàng chẳng phải cũng chỉ biết giương mắt lên nhìn?

Nàng ngẩng đầu lên mỉm cười:

- Ta không chọn. Có nhà là được, dù to hay nhỏ. Có chàng là được, an tâm là ổn. Chàng không lo thì ta lo cái gì? Thế nên câu hỏi lựa chọn này để chàng tự trả lời đi.

Lời này vừa thốt ra, nàng thấy trái tim mình bỗng nhiên thật an bình, chỉ cần có chàng, là tốt rồi.

Phong Dương Hề cúi đầu nhìn nàng, trong mắt Vĩnh Dạ tràn đầy tin cậy. Cuối cùng chàng cũng có được thứ mình muốn, cho dù chàng đưa ra quyết định thế nào, nàng cũng sẽ ở bên cạnh chàng.

Phong Dương Hề nhéo nhéo mặt nàng, cười khê:

- Ngốc! Làm Hoàng đế làm gì có nhiều thời gian ở bên nàng? Yếu tâm tư cẩn mật, tính tình ôn hòa, tâm địa rộng lượng, chắc chắn sẽ rất tốt với bách tính. Có điều, ta hứa với đệ ấy, nếu Tề quốc có chuyện, ta sẽ không khoanh tay bàng quan. Giờ chúng ta về nhà nhé?

- Ừm, về nhà!

Vĩnh Dạ nở nụ cười, rạng rỡ như ánh nắng.

-----Hoàn Chính Vãn-----

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ngoại truyện 1: Phong Dương Hề

Nụ cười của Vĩnh Dạ rạng rỡ như ánh nắng, có nhiều câu mà ta không thể hỏi. Không biết từ khi nào, ta đã hiểu tâm tư của nàng. Ta biết, chắc chắn nàng đã hiểu rõ, sống cùng người mình yêu, để đối phương vui vẻ cũng là niềm hạnh phúc của mình.

Nếu biết đại hiệp Phong Dương Hề uy danh thiên hạ bò trên đầu tường nhìn lên con gái nhà người ta, không biết người ta sẽ dùng câu “đạo tặc hái hoa” hay “kẻ si tình” để hình dung. Nhưng ta biết, cả hai cách hình dung này đều không chính xác.

Ta chắc chắn không phải đạo tặc hái hoa, bởi vì ta hoàn toàn không có ý tà dâm với Thế tử Lý Vĩnh Dạ của Đao Vương phủ; là kẻ si tình cũng không chính xác. Ta bò trên đầu tường của Hoàn Ngọc viện chẳng qua chỉ vì tò mò mà thôi.

Phụ hoàng phái người gửi thư, nói đã định cho ta một hôn sự, đối phương là con gái của Đao Vương Lý Cốc của An Quốc. Mà người đời đều biết, năm chín tuổi, đưa con trai duy nhất của Đao Vương, Lý Vĩnh Dạ đã được đưa tới chỗ thân y Hồi Hồn của Du Li Cốc để trị khỏi căn bệnh trĩ độn và quay về Kinh Đô. Ta ở An quốc bốn năm mới biết, Thế tử hóa ra là con gái, hơn nữa còn có khả năng được gả cho ta, sao không tò mò cho được?

Lý Vĩnh Dạ không thấp, sắc mặt u ám, thân hình mỏng manh như cái sào tre. Năm định thân nàng mới mười ba tuổi, ta thực sự không nhận ra nàng có điểm nào giống nữ nhân.

Tuy rằng trông có vẻ bệnh tật nhưng nàng có ngũ quan cân đối, không chỗ nào có thể chê trách được. Như phụ vương nói, Đao Vương phi xinh đẹp vô song, con gái bà sau này nhất định sẽ là mỹ nhân. Sau này Lý Vĩnh Dạ lớn lên chắc chắn sẽ là khuynh thành tuyệt sắc.

Nhưng ta không có hứng thú với nàng.

Năm nay, ta đã hai mươi mốt tuổi rồi. Nhìn nàng, ta luôn cảm thấy nàng là một đứa trẻ, thực sự không thể tưởng tượng được nàng sẽ trở thành thê tử của mình.

Phạm vi hoạt động của Lý Vĩnh Dạ rất nhỏ, phần lớn thời gian ở trong Hoàn Ngọc viện. Thi thoảng ta nhớ ra ban ngày bò trên bờ tường lên lút nhìn nàng từ xa, nếu nàng không nằm trên ghế dài để ngủ, phơi nắng thì cũng ngồi pha trà trong đình viện, có thể nhận ra nàng là một người cực kỳ yên tĩnh. Điều này khiến ta xem lên mấy lần là thấy chán.

Từ đó về sau, trong suốt một năm trời, ta chẳng buồn đến xem nữa.

Mấy năm nay, ta luôn ở An quốc để tìm một người.

Một thích khách của Du Li Cốc tên là Tinh Hồn, hần sở trường dùng tiểu phi đao màu bạc mỏng như lá liễu, khinh công trác tuyệt và kiêu ngạo, khoa trương. Sau khi giết người, không những hần để lại phi đao mà còn viết lên tường hoặc xuống đất rằng “Tiểu Lý Phi Đao, bách phát bách trúng”.

Ta đã thu thập được hai mươi ngọn đao, nhưng chưa một lần bắt được hần, khiến ta khó chịu trong lòng. Thậm chí ta còn không biết trông hần như thế nào. Nhớ tới ông già Vương bán mì ở ngõ nhỏ nhiều năm trước là lửa giận lại bùng bùng. Ta bắn lờ ra ngoài, nhất định sẽ bắt được gã thích khách tâng tận lương tâm, bất phân thiện ác này. Ta không nhất định phải giết hần, mà chỉ là thấy tò mò. Vô cùng tò mò một người như thế nào mà gây án ở Kinh Đô đã mấy năm, chưa lần nào để lại dấu vết. Điều này khiến ta vô cùng khâm phục hần.

Người cần tìm kiếm là người của Du Li Cốc. Từ sau khi An quốc lập Nhị hoàng tử Lý Thiên Thụy làm Thái tử, ta đã nhận được tin Đại hoàng tử Lý Thiên Hựu và Hoàng muội Lạc Vũ bí mật định thân. Ta biết, Du Li Cốc đã bỏ “vốn” rất nhiều vào An quốc, cũng biết sau này Hoàng quyền An quốc chuyển giao chắc chắn sẽ xảy ra cảnh huynh đệ tương tàn. Bởi vì phụ hoàng ta tuyệt đối không gả con gái cho một thân vương. Dụ Gia Đế nếu không phải muốn Lý Thiên Hựu đăng cơ thì đã không liên hôn với Tề quốc, tìm hậu thuẫn cho Lý Thiên Hựu.

Vì lợi ích của hai nước, cũng vì Lạc Vũ, càng là vì lời hứa với phụ hoàng, ta tới Kinh Đô, với danh nghĩa là cao thủ của Tề quốc, âm thầm hỗ trợ Lý Thiên

Hựu.

Mấy năm qua, Tinh Hồn rất thận trọng, cũng rất to gan, liên tiếp thích sát mấy chục người nhưng không để lại một dấu vết nào. Khi truy tìm tung tích hắn, ta cũng đã quan sát động tĩnh của An quốc.

Đứng trong thành Tần Xuyên, ta quan sát tất cả của nơi đây, bố trí phòng thủ, quy luật thay ca của các binh sĩ và địa hình sông núi, Tần Hà. Có bản đồ địa hình do mình tự vẽ, nếu An, Tề đại chiến, e rằng An quốc cũng không dễ dàng chống lại được quân đội Tề quốc.

Ta thờ dài, làm thế này chỉ là đề phòng ngộ nhỡ. Ta không thích chiến tranh, lúc đó bách tính lâm than, cơ cực, thế nên ta buộc phải bảo vệ quốc gia và con dân của mình.

Trong khách điểm, thân tín của Hựu thân vương gửi cho ta một tin tức, một người tên Nguyệt Phách vào sống trong phủ Hựu thân vương, tự xưng là đồ đệ của Hồi Hồn ở Du Li Cốc, nhận được sự ủy thác của người bí mật, tới bảo vệ Hựu thân vương.

Các hoàng tử đã trưởng thành, cuối cùng Du Li Cốc cũng ra tay rồi sao? Ta mỉm cười, nhìn về phía Kinh Đô, lòng nghĩ, Tinh Hồn, người chuẩn bị xuất hiện chưa?

Phi ngựa về Kinh Đô, ta gặp một nam tử trẻ trung tên là Nguyệt Phách. Hắn rất anh tuấn, chiếc áo bào màu nguyệt bạch không vướng bụi trần, rất nho nhã và ôn hòa, trông có vẻ như không biết võ công. Không hiểu vì sao lần đầu tiên nhìn thấy Nguyệt Phách, ta đã cảm thấy hắn không đơn giản.

Bởi vì hắn quá trấn tĩnh, như thể mọi thứ đều nắm trong lòng bàn tay, phong thái thoát tục như thần tiên. Phũ phàng bụi bám trên chiếc hắc y, ta cho rằng, phạm những kẻ nội tâm hiểm ác thì càng khiến bản thân trông vô hại. Người xuất thân từ Du Li Cốc mà có được khí độ thoát tục này sao? Có quỷ mới tin!

Ta theo Nguyệt Phách đi vào trà lầu, ngồi trong một góc. Nguyệt Phách không phát hiện ra ta, tinh thần hắn đang tập trung vào nàng Tường Vi quận chúa xinh đẹp đang yêu đang quấn lấy Đoan Vương Thế tử Vinh Dạ.

Nghe mọi người xung quanh bàn tán, ta bất giác muốn cười, đóng giả nam nhân có lẽ cũng chẳng vui lắm.

Vinh Dạ thành công trong việc bỏ rơi Tường Vi, ta ngồi ở góc trà lầu không nhìn thấy nàng, chỉ nghe thấy tiếng thảo luận của mọi người về dung mạo tuyệt thế của nàng. Chớp mắt năm năm đã trôi qua, nữ nhi mười tám thay đổi rất nhiều, không biết Lý Vinh Dạ đã xinh đẹp tới mức nào. Đã lâu lắm rồi ta không tới thăm nàng, thế nên quyết định đi nhìn lên một lần nữa. Sự tò mò của ta với Vinh Dạ không phải vì sự tuấn mỹ mà mọi người nói, mà là vì trong tiếng cười khe khẽ của mọi người, ta biết nàng đã dùng nhiều cách để nhiều lần bỏ rơi Tường Vi quận chúa. Điều này khác quá nhiều so với một Vinh Dạ khô khan, tẻ nhạt trong ấn tượng của ta.

Trong lúc suy nghĩ, ta nghe thấy tiếng Nguyệt Phách lầm bầm, ánh mắt hắn khiến ta cảm thấy hắn quen biết Vinh Dạ, hơn nữa quan hệ không hề bình thường.

Vinh Dạ từng sống ở Du Li Cốc nửa năm, trị khỏi bệnh mới quay về Vương phủ. Chẳng lẽ nàng và Nguyệt Phách quen biết nhau ở Du Li Cốc?

Nhớ tới việc nàng là người đã được định thân cho mình, tuy rằng không có cảm giác gì với nàng, nhưng ta bất giác thấy hơi bài xích gã thanh niên có tướng mạo anh tuấn này.

Con gió xuân tràn đến, bầu không khí sau mưa trong trẻo, dễ chịu.

Lúc này hoa anh đào đang nở rộ, những nụ đào cũng còn chớm chín, những cánh hoa màu hồng màu trắng rơi đầy mặt đất.

Ẩn mình trong rừng hoa của Hoàn Ngọc viện, ta cảm thấy phong cảnh nơi này rất đẹp.

Ta thấy Lý Vinh Dạ trong bộ áo lụa đi tới bên hồ ngắm cá. Ngoài dung nhan bệnh tật, nàng thực sự rất đẹp, hơn nữa không hề có vẻ e thẹn của nữ nhi, nếu không biết chuyện, chẳng ai cho rằng nàng là một nữ nhi.

Ngắm một hồi lâu, cảm thấy chán nên đang định rút lui thì thấy nàng có một hành động nhỏ, khiến ta suy nghĩ rớt cả cằm. Vinh Dạ nhỏ nước bọt vào cái đầm cá! Sau đó thích thú đứng nhìn, thấy không có người bèn đắc ý bĩu môi, cười ha hả nhìn mấy con cá đua nhau lao lên ăn nước bọt của nàng.

Ta không thể nào hình dung được sự chấn động trong lòng, khoảnh khắc ấy, xung quanh Lý Vinh Dạ đột nhiên như tỏa sáng lấp lánh, cả người nàng trở nên sống động hơn, không còn là một kẻ ngốc chỉ biết bệnh tật nằm trên ghế nhắm mắt để ngủ nữa.

Nàng chậm chạp đi vào rừng hoa, ta nhanh chóng biến mất, trong đầu chứa toàn hình ảnh đáng yêu nghịch của nàng. Lúc này ta không biết dấu chân mình giẫm lên những cánh hoa anh đào đã bị nàng phát hiện, càng không biết nàng chính là thích khách Tinh Hồn mà ta luôn tìm kiếm.

Tinh Hồn định giết Binh bộ Thượng thư Quách Kỳ Nhiên. Lý Thiên Hựu lập tức thông báo cho ta.

Lần này, cuối cùng ta cũng nhìn thấy bóng dáng của Tinh Hồn. Hắn rất gầy, người bé nhỏ, khinh công rất cao, lại vô cùng giáo hoạt và độc ác.

Hắn nằm trên đất, thần thái từ đôi mắt hắn khiến ta khựng lại. Tinh Hồn là thích khách, hắn cũng là một thích khách đáng thương bị Du Li Cốc thao túng. Thế thì ta có nên giết hắn không?

Trong lúc lo là, Tinh Hồn nhảy vọt từ dưới đất lên, trong tay bắn ra ám khí cực độc. Ta nổi giận, gạt bay ám khí của hắn, loại thích khách như thế này có giết một nghìn lần cũng không quá đáng. Nhưng ta vẫn bị trúng ám toán. m thanh cuồng ngạo của Tinh Hồn kích thích màng nhĩ ta:

- Thích khách luôn có chiêu cuối cùng, tên của chiêu này là bí ối. Có điều, vẫn chưa phải là bí ối lắm, loại độc này không lấy được mạng của ngươi.

Khoảnh khắc ấy, ta nhìn thấy ánh mắt hắn, sáng như một viên hắc trân châu, bóng tối ở trong ánh mắt ấy đã biến mất, hắn thật biết nguy trang.

Làm gì có lý ấy! Ta cố nén loại thuốc độc đang phát tác trong thân thể, nhìn Tinh Hồn biến mất, nghiêng răng nghĩ, ta nhất định phải bắt được ngươi! Ai bảo ngươi dám huênh hoang trước mặt ta?

- Hắn vút lại cái này! - Lý Thiên Hựu đưa cho ta một quyển danh sách. - Hình như đây là danh sách cần thích sát của Du Li Cốc, hắn vô tình làm rơi.

Ta cau mày, vụ thích sát lần này của Tinh Hồn khiến ta ngạc nhiên. Có ba nguyên nhân: Thứ nhất, phi đao không một lần trượt lại không thể lấy được mạng Quách Kỳ Nhiên; thứ hai, một kẻ chưa lần nào để lộ dấu vết vì sao lại làm rơi một thứ quan trọng như thế này? Thứ ba, hắn không giết ta. Nếu ám khí ám toán ta có chứa độc được chí mạng, có lẽ ta đã chết trong tay hắn rồi mới đúng. Vì sao?

- Cùng là thích khách của Du Li Cốc, Tinh Hồn thì đối đầu với chúng ta, Nguyệt Phách lại tới giúp ta, ta cảm thấy việc này có điều bí ẩn.

- Vương gia định làm thế nào?

- Dùng Nguyệt Phách làm mồi câu.

Thư phòng của Lý Thiên Hựu bị Tinh Hồn cho nổ tung, hình như hắn ta nắm được nơi Tinh Hồn ra vào. Hắn không nói với ta, hình như có dự định riêng.

Nhưng một đầu mối quan trọng như thế sao ta có thể dễ dàng bỏ qua? Ta biết tới đó thị vệ của Vương phủ đã thả chó. Không mất nhiều thời gian, ta đã có được tin từ thị vệ: Tinh Hồn quay về Đoan Vương phủ. Ta khẽ sờ suy nghĩ, luôn cảm thấy có thứ gì đó đã bị mình bỏ sót.

Nhớ tới việc Tinh Hồn đi vào Đoan Vương phủ, bất giác ta lại nhớ tới cảnh tượng Vĩnh Dạ nhỏ nước bọt “câu” cá.

Lý Thiên Hựu bắt Nguyệt Phách, thần bí nói với ta rằng, Tinh Hồn chắc chắn sẽ cứu Nguyệt Phách.

Bao nhiêu năm qua, Tinh Hồn bỗng dưng có hành tung, Du Li Cốc cũng có manh mối, ta rất vui. Ngồi bên bờ sông, ta lặng lẽ nghĩ tới âm mưu của Du Li Cốc, vô tình nhìn thấy Vĩnh Dạ.

Thần sắc nàng đầy hoang mang, như một đứa trẻ không tìm được đường. Nàng mơ màng đi vào lòng sông, toàn thân ướt sũng. Ta không kìm được, lên tiếng gọi nàng.

Có lẽ ta đã làm nàng sợ, ánh mắt nàng nhìn ta đầy phòng bị. Sự phòng bị ấy khiến ta thấy khó chịu, ta cố gắng giải tỏa nỗi sợ trong lòng nàng.

- Sức khỏe của Vĩnh Dạ không tốt, không thể phân ưu cho phụ vương, vô cùng buồn bã.

Khi nàng nói câu ấy, ta rất đồng cảm với nàng. Ta không biết có phải vì Đoan Vương quá muốn có con trai nên mới bắt nàng cải nam trang hay không. Vĩnh Dạ vì không phải là nam tử, sức khỏe lại không tốt nên mới phiền não thế chẳng? Ta ôn tồn lựa lời khuyên nhủ nàng. Thấy mắt nàng dần dần sáng lên, trong lòng ta lại dấy lên một cảm giác quen thuộc, chưa kịp nghĩ nguồn cơn của cảm giác ấy thì lại thấy một niềm hoan hỉ tự đáy lòng.

Hóa ra nàng là người rất linh lợi. Khi mỉm cười, cả người nàng toát lên một thần thái rực rỡ, che lấp cả vẻ đẹp ngoại hình của nàng, có một mị lực khiến người ta muốn lại gần.

Nàng tặng ta một đỉnh bạc, bảo ta đi mua y phục. Ta dờ khóc dờ cười. Ta để râu ria đầy mặt, mặc bộ hắc bào bình thường nhất, vốn là muốn để lại trong mắt người khác đặc điểm riêng của Phong Dương Hề.

Vĩnh Dạ cảm thấy ta nhếch nhác lắm sao? Ta lại nhớ tới tiểu tử anh tuấn thoát tục đó, trong lòng thấy khó chịu, Vĩnh Dạ không thích người nhếch nhác, chắc chắn là nàng thích một tiểu tử như Nguyệt Phách.

Hình như Vĩnh Dạ nhận ra sự không vui của ta, nàng liên tục giải thích, chỉ sợ ta hiểu lầm nàng trông mặt mà bắt hình dong, điều này khiến ta cảm thấy nàng quả thật tâm địa thiện lương.

Ta tặng nàng tám mộc bài của mình, cho dù sau này có cưới nàng hay không, ta cũng hi vọng mình có thể hoàn thành được một tâm nguyện của nàng, bảo vệ nàng bình an.

Lúc gần đi, nàng nói:

- Sầu quân độc hướng giang, Vĩnh Dạ nguyệt đồng cô[1]. Sau này còn gặp lại

Ta đọc đi đọc lại câu thơ ấy, Vĩnh Dạ trong phút chốc lại cho ta một ấn tượng mới. Một cảm giác nhàn nhạt, như lo lắng, mà như cô độc, khiến ta thấy lưu luyến nàng.

Ta ngồi bên bờ sông rất lâu, cứ nhớ đi nhớ lại cuộc đối thoại với Vĩnh Dạ ban nãy và thần thái, cử chỉ của nàng. Hình như trong phút chốc, nàng khiến ta

nảy sinh hứng thú với nàng. Rất lâu sau, ta mới nhớ ra Lý Thiên Hựu nói tới nay Tinh Hồn có lẽ sẽ tới cứu Nguyệt Phách. Đang định rời đi thì ta thấy hai người từ dưới sông đi lên.

Ly Nhai là ngự tiền thị vệ của Tề quốc, ông ta biến mất đã nhiều năm, lúc này ta thấy ông ta đang kéo Nguyệt Phách đã hôn mê từ dưới nước lên.

Từ thân hình của ông ta, ta khẳng định ông ta không phải là Tinh Hồn, chẳng lẽ Ly Nhai biến mất bao nhiêu năm qua là để vào Du Li Cốc? Ta đi theo, sau khi ông ta sắp xếp cho Nguyệt Phách ổn thỏa, ta xuất hiện trước mắt ông ta trong một ngõ nhỏ không người.

Lời của Ly Nhai khiến ta sững sờ. Vinh Dạ xinh xắn, Vinh Dạ lương thiện, Vinh Dạ một thân tiêu điều, Vinh Dạ vừa mới nói chuyện với ta lại chính là thích khách Tinh Hồn mà ta tìm kiếm bao nhiêu năm qua. Chẳng trách Tinh Hồn lại trốn vào Đao Vương phủ. Đao Vương có biết thân phận của nàng không? Nếu không vì sao Đao Vương lại bắt nàng phải tiếp tục cải nam trang? Bỗng dưng ta cảm thấy âm mưu của Du Li Cốc không tách khỏi việc cầu y của Thế tử.

Ly Nhai vì báo ân, và cũng vì muốn nắm được hành tung của Du Li Cốc nên mới hạ mình làm nô bộc của Lý Ngôn Niên, ông ta dùng thật thay giả để đưa Vinh Dạ về Đao Vương phủ. Ông ta biết ta định giết Tinh Hồn, khẩn thiết và chân thành nói với ta những bất lực và nỗi oan ức của Vinh Dạ.

Ta biết tất cả những điều này, chỉ càng thương Vinh Dạ hơn.

Là lỗi của phụ hoàng ta mới khiến một thiên kim tiểu thư lẽ ra được nuôi trong nhung gấm lụa là phải chịu bao nhiêu khổ sở.

Sự giả hoạt của nàng, những lời nói dối của nàng chỉ là để giúp nàng toàn mạng. Vì tiêu diệt Du Li Cốc mà bao nhiêu năm qua, nàng xuất hiện trước mắt người đời trong bộ dạng nam nhi, trong lòng nàng buồn tới thế nào. Nhớ lại ban nãy Vinh Dạ đứng dưới lòng sông, lại còn phải phòng bị ta vì sợ ta biết nàng là Tinh Hồn, bỗng dưng ta như cảm nhận được sự cô độc và lẻ loi của nàng.

Thù hận của ta với Du Li Cốc càng thêm sâu sắc.

Phụ hoàng từng hứa với ta, tiêu diệt Du Li Cốc, giải tán sự uy hiếp của An gia, ta có thể không làm Thái tử. Nhưng người định thân với Vinh Dạ là Thái tử, phụ hoàng thực ra là hi vọng ta trở thành Thái tử. Đối với Vinh Dạ, ta luôn nghĩ ta không cần cưới nàng, ta cũng không muốn làm Thái tử. Nhưng giờ đây, ta trở nên do dự, ta thực lòng muốn bảo vệ nàng.

Khi Vinh Dạ cảm tấm mộc bài tới xin ta bảo vệ nàng đi Trần quốc, ta nhìn nàng nói dối không chớp mắt, lúc thì ngây thơ, lúc thì tỏ ra âm ỉ, đáng thương, trong lòng càng thấy thương yêu và tò mò. Ta đeo lại tấm mộc bài ấy vào cổ nàng, hứa chỉ cần nàng đeo cái này, ta sẽ luôn bảo vệ nàng.

Vốn dĩ Yến đệ đi sứ, ta cũng phải tới bảo vệ đệ ấy, thế là ta hứa với Vinh Dạ, nhân tiện ta cũng có thể tới Trần quốc bảo vệ Yến đệ.

Ta hi vọng chuyến đi sang Trần quốc, ta sẽ nhìn thấy mặt chân thực nhất của Vinh Dạ, ta muốn thăm dò suy nghĩ thực sự trong lòng nàng.

Nếu không vì bảo mệnh, nàng có nói dối ta không?

Có người nói, sự tò mò của nam nhân đối với một nữ nhân là dấu hiệu cho thấy sẽ nảy sinh tình cảm? Nếu câu này là thật, tình cảm của ta dành cho Vinh Dạ có lẽ đã bắt đầu từ giây phút ấy.

Mùi máu tanh trải khắp khu rừng của Trần quốc.

Ta lật những thi thể bị chôn vùi, lác đầu thờ dài, thực sự không thể liên hệ được cái chết của những người này với nụ cười ngây thơ của Vinh Dạ.

Ta biết nàng ở vào cảnh nguy hiểm, nhưng, nàng... thực sự độc ác.

Dịch Trung Thiên hành thích nàng, ta mới hiểu nàng mời ta sang Trần quốc là vì muốn ta đấu với Dịch Trung Thiên.

Ánh mắt nàng nhìn ta lạnh tránh. Ta cảm thấy nàng sợ ta, sợ ta biết nàng là Tinh hồn sẽ giết nàng sao? Ta giấu sự thực, không nói với nàng, bởi vì đấu võ miệng với nàng, nhìn nàng nói dối khiến ta cảm thấy rất thú vị.

Chuyến đi Trần quốc khiến ta có cái nhìn khác về nàng, ta muốn có nàng.

Sự độc ác, sự giả hoạt, sự thông minh của nàng... Nhìn nàng, ta cảm thấy từ bỏ một nữ nhân như thế sẽ chỉ khiến mình hối hận. Nàng là một nữ tử sẽ không khiến ta phải cô đơn.

Dịch quán hóa loạn, ta không biết vì sao Dịch Trung Thiên lại to gan lớn mật tới mức dám đốt cả dịch quán. Tuy rằng ta biết Vinh Dạ có võ công, với khinh công của nàng, chạy trốn có lẽ không phải là vấn đề. Nhưng ta vẫn xông vào. Khoảnh khắc đó, sự lo lắng dành cho nàng khiến ta phát hiện, mình đã quá quan tâm tới Vinh Dạ rồi.

Khi phi đao bay tới, không đâm trúng chỗ yếu hại của ta. Ta quay đầu mỉm cười, đao của nàng khiến ta biết nàng vẫn bình an. Ta không nhìn thấy nàng, nhưng biết chắc chắn nàng nhìn thấy ta, trong lòng bỗng thấy vui hơn. Phi đao của Vinh Dạ trước nay vốn vô tình, cũng không một lần trượt. Nàng không phi thêm một đao, cũng không phi vào chỗ yếu hại của ta. Là vì ta bảo vệ nàng, khiến nàng cuối cùng cũng có một chút chân tình sao?

- Hừ, Hoàng huynh còn muốn gì? Phụ hoàng u mê đầu óc nên mới muốn một nữ tử như thế làm Thái tử phi! - Yến đệ biết Vinh Dạ cho ta một đao thì vô cùng phần nộ.

Ta lắc đầu, đệ ấy không hiểu, Vĩnh Dạ có nỗi khổ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

- Nếu nàng yêu ta, ta sẽ cưới nàng. - Ta chỉ trả lời Yến đệ như thế.

- Chỉ vì nàng ta xinh đẹp ư?

- Không, trái tim nàng như thủy tinh, ánh sáng khác nhau sẽ phát ra màu sắc khác nhau. Yến đệ, ta muốn nàng. - Ta biết, thái độ của ta buộc phải mạnh mẽ, nếu không Yến đệ sẽ bài xích nàng, phụ hoàng cũng sẽ do dự.

Vết thương vừa lành, ta đã về An quốc. Ta không biết Vĩnh Dạ trốn ở đâu, nhưng ta biết, với thân thủ, sự giáo hoạt của nàng, chắc chắn là nàng vô sự.

Tình cờ cứu được nàng bị trúng mê dược ở bên ngoài Mẫu Đơn Viện, ta tưởng rằng nàng nhìn thấy ta sẽ cảm thấy áy náy và có thêm chút tình ý. Thế nhưng ta rất thất vọng. Ngoại trừ phòng bị và nói dối ta, nàng còn muốn giết ta. Thái độ của nàng đối với ta hoàn toàn khác thái độ đối với tiểu tử họ Nguyệt kia, ta nhất thời nổi giận.

Không chỉ một lần ta nghĩ, nếu Vĩnh Dạ tin tưởng ta, chỉ cần nàng nói ra sự thật, ta nhất định sẽ đối xử thật lòng với nàng.

Nhưng nàng không làm thế.

Ta rất giận dữ, định dọa nàng, cho nàng nếm chút mùi khổ sở, thế là ta bán đứng nàng vào Mẫu Đơn Viện. Ta biết chắc chắn từ nàng, ta có thể tìm được manh mối của Du Li Cốc. Ta cũng biết, Du Li Cốc một lòng muốn bắt sống nàng, bởi vì nàng có giá trị lợi dụng, nhất định sẽ không làm tổn thương nàng.

Nhưng nàng lại mất tích, Mặc Ngọc đã sớm rời khỏi Mẫu Đơn Viện, kẻ ở Mẫu Đơn Viện lại là Lý Ngôn Niên.

Trong phút chốc, ta hồi hận khôn cùng. Tâm trạng nặng nề trở nên bức bối, bất an.

An quốc có cung biến, ta truy tìm theo dấu vết của Lý Ngôn Niên. Ta chỉ mong ông trời phù hộ mình tìm được nàng, ta chỉ mong nàng không chết, cho dù nàng gặp phải điều gì, ta cũng quyết định chăm sóc nàng cả đời.

Trong sáu ngày sáu đêm tìm khắp cả Di Sơn, không phải là ta không mệt mỏi, không muốn ngủ, nhưng ta không thể bỏ mặc nàng. Không tìm được nàng, ta không thể nào bình tâm được.

Lúc vì nàng mà ăn ngủ không yên, ta biết, ta thực sự thích nàng rồi. Cho dù nàng đã giết bao nhiêu người tốt, cho dù trong lòng nàng còn nhớ tới một nam nhân khác, ta đều thích nàng.

Khi tìm được căn nhà đá, Vĩnh Dạ căng thẳng nhìn ta. Trong ánh mắt nàng lóe lên sự phòng bị và căng thẳng, không phải vì Lý Ngôn Niên, mà vì ta.

Ta khiến nàng căm ghét và thù hận thế sao? Khiến nàng giờ nào khắc nào cũng muốn giết ta sao?

Ta nói với nàng, ta không muốn giết Tinh Hồn. Nhưng thông tin này vẫn không thể khiến nàng an tâm với ta. Ta bắt gặp nghĩ, người nàng thích trong lòng là Nguyệt Phách.

Trong căn nhà trúc dưới thạch đài của Di Sơn, ta nhìn thấy một tờ giấy, là Nguyệt Phách viết cho Vĩnh Dạ. Giữa họ đã từng có tình cảm rất sâu sắc. Ta đọc mà trong lòng chẳng biết có mùi vị gì, nhất là cái biểu cảm lên lét của Vĩnh Dạ khi muốn đọc tờ giấy đó càng khiến ta nổi giận.

Khi nàng thức dậy, buột miệng gọi tên Nguyệt Phách, ta chỉ hận không thể nói với nàng, nàng đã được hứa gả cho ta, không được nghĩ tới nam nhân khác, nhất là một nam nhân khiến ta cũng cảm thấy hành tung bất thường, không đáng tin tưởng.

Đoan Vương gửi thư tới giục Tề quốc mau mang sính lễ.

Lý Thiên Hựu thành Hoàng đế, Đoan Vương không muốn gả Vĩnh Dạ cho hắn.

Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao Đoan Vương lại đặt ra hôn sự này.

Ở Kinh Đô, Vĩnh Dạ đã giết quá nhiều quan viên của An quốc, một khi chuyện này bị phát giác, tính mạng nàng sẽ khó bảo toàn. Nàng gả sang Tề quốc làm Thái tử phi, Đoan Vương có thể chối bỏ mọi việc, như thế có thể giữ được mạng sống cho Vĩnh Dạ.

Nghĩ thông được điều này, ta và Yến đệ bèn mang sính lễ tới Đoan Vương phủ.

Nghĩ tới việc Vĩnh Dạ sắp được gả cho mình là trong lòng ta lại dấy lên niềm vui khó tả.

Ta muốn gặp Vĩnh Dạ, nhưng lại thấy hơi ngại, bèn lấy danh nghĩa của Yến đệ để hẹn nàng tới dự tiệc.

Hựu Khánh Đế hạ chỉ phong Vĩnh Dạ là Vĩnh An công chúa, ta rất mong ngóng được nhìn thấy vẻ đẹp của nàng khi mặc nữ trang. Nhưng khi Vĩnh Dạ xuất hiện trong bộ nam trang, ta cảm thấy đây có lẽ là phong cách của Vĩnh Dạ, rồi lại cảm thấy nàng không mặc nữ trang chắc chắn là còn có một nguyên nhân khác.

Sau đó nghe nói nàng thà kháng chỉ chứ không chịu để cho Lý Thiên Hựu thấy nàng mặc nữ trang, chẳng lẽ, nữ trang của nàng chỉ mặc cho tiểu tử đó ngắm? Suy đoán này khiến lòng ta đau như cắt.

Ta không tin nàng dám nam trang xuất giá.

Nhất cử nhất động của Vĩnh Dạ không lúc nào là không ảnh hưởng tới ta. Trong lòng ta ôm một nỗi giận, giấu đi thân phận của mình không nói với nàng, muốn chờ khi Vĩnh Dạ vào cung và xuất hiện trước mặt nàng, khiến nàng phải bàng hoàng, lúng túng. Không ngờ, khi nàng từ thuyền bước xuống và xuất hiện sau lưng một đám thị nữ, suýt nữa thì ta đã thổ huyết. Nàng thực sự nam trang xuất giá, lại còn mặc rất hùng hồn.

Nàng ăn mặc như thế khiến ta nhận ra hai điều: Người trong lòng nàng là tiểu tử đó; nàng ngoan ngoãn xuất giá là để dễ ăn nói với Đoan Vương.

Vĩnh Dạ không biết, nàng chỉ cần bước lên mảnh đất của Tề quốc ta, nàng đã là Thái tử phi của Tề quốc rồi. Nếu nàng bỏ đi, bỏ theo người khác, Hoàng thất Tề quốc không thể mang nổi nhục này.

Lúc lên xe ngựa tiến vào Thánh Kinh, ta nhìn bóng nàng đi vào dịch quán mà thở dài, trừ phi ta thành toàn cho nàng, để nàng mai danh ẩn tính; nếu không, nàng vĩnh viễn đừng mong ở cùng tiểu tử đó.

Cùng lúc đó, ta cũng rất hoài nghi, chẳng lẽ mình thực sự không bằng tiểu tử không thể bảo vệ nàng ấy? Nhất thời ta rất muốn cạo râu, thay y phục và đi gặp nàng.

Yến đệ thấy ta xoa râu ngồi soi gương thì thở dài:

- Nữ nhân vui vì dung mạo của mình, Hoàng huynh cũng có nỗi phiền não tương tự sao?

Tôi khựng lại, từ bỏ dự định gặp Vĩnh Dạ với diện mạo thật. Đường đường là nam tử mà lại phải dùng ngoại hình để chiếm lấy trái tim nàng, ta thấy khinh bỉ mình.

Ta không nói sự thực với Vĩnh Dạ, trong lòng, ta hi vọng nàng ở lại, cho dù là vì hiệp ước giữa hai nước. Ta muốn sau khi thành thân, nàng trở thành vợ của ta, ta sẽ khiến nàng thích mình. Vậy mà Vĩnh Dạ vẫn đi mất.

Nghe được tin này, ta chẳng khác nào vàng mặt trời rơi xuống hồ Lạc Nhật, trước mắt tối sầm, lạnh lẽo.

Ta muốn xem, muốn xem tình cảm giữa nàng và tiểu tử đó sâu sắc tới mức nào.

Nàng chỉ có một nơi để đi, đó là Bình An y quán. Trong tờ giấy để lại ở trúc lâu đã viết như thế. Chỉ cần trong Thánh Kinh có y quán như thế, thì nàng sẽ không thể thoát khỏi tầm mắt của ta.

Từ đằng xa đã thấy tiểu tử họ Nguyệt nắm tay nàng đi vào y quán, ánh tịch dương chiếu lên người họ, một người anh tuấn thoát tục, một người mỹ sắc vô song, thực đúng là một cặp giai nhân.

Ta ra lệnh cho binh sĩ đi điều tra, báo cáo nói rằng trong đó có một cặp vợ chồng già ân ái.

Đêm đó, sau khi say rượu, ta nói với Yến:

- Ta không làm Thái tử đâu.

Yến đệ trầm mặc rất lâu, rồi nói:

- Huynh nhìn lại xem, nghĩ lại xem.

Ta đập bàn đứng lên, giận dữ quát:

- Ta vốn dĩ không muốn làm Thái tử! Nếu không phải Vĩnh Dạ...

- Hoàng huynh có từng nghĩ vì sao Vĩnh Dạ đào hạ lưu tình? Nàng đào hôn không muốn cưới là một sự thực, nhưng Hoàng huynh quên rằng Vĩnh Dạ không biết người nàng phải cưới là huynh. - Lúc này Yến đệ lại khuyên nhủ ta. Lời của đệ ấy như nước lạnh tạt vào mặt, khiến ta lập tức tỉnh táo trở lại.

Vĩnh Dạ không biết người nàng phải cưới là ta nên mới đào hôn. Câu ấy khiến ta lại nhen nhóm trong lòng hi vọng.

Ta đã nhiều lần cứu nàng, Vĩnh Dạ cũng có một chút tình với ta. Nàng sợ ta biết nàng là thích khách Tinh Hồn sẽ giết nàng sao? Nếu Vĩnh Dạ biết người nàng phải cưới là ta, nàng có bỏ đi không?

Ta rời khỏi Hoàng cung, phục ở đối diện Bình An y quán, quan sát tòa viện tử đó từ xa.

Từ xa ta thấy hần ôm nàng, nhìn họ ăn uống cười đùa trong sân, một cảm giác như không thờ được đè lấy ta. Ở cùng Vĩnh Dạ, cùng đấu võ miệng, chưa bao giờ ta có khoảnh khắc ấm áp ấy.

Trong lòng mâu thuẫn cực độ.

Ta nên thành toàn cho nàng và tiểu tử đó, hay là cướp nàng đi?

Nếu ta ép nàng thì nàng là người đuối lý. Nàng đã vào Kinh Đô nước Tề với thân phận là Vĩnh An công chúa, thiên hạ này đều biết nàng là Thái tử phi của Tề quốc.

Nhưng nụ cười của Vĩnh Dạ, bầu không khí hài hòa trong căn nhà nhỏ, Vĩnh Dạ từ nhỏ đã phải chịu khổ sở ở Du Li Cốc, điều này khiến ta không thể hạ quyết tâm.

Nàng và Nguyệt Phách sống riêng trong hai căn phòng, chẳng lẽ nàng không muốn cưới hần? Ta thờ phào nhẹ nhõm, nếu nàng thành người của hần, cho dù thế nào ta cũng buông tay thành toàn cho họ. Ta tiếp tục quan sát Bình An y quán.

Trong mười ngày ta phát hiện một chuyện rất kỳ quái. Ta nhìn thấy một số người kỳ lạ, hình như họ rất có hứng thú với Bình An y quán xập xệ này.

Ta chặn ba người ở đầu ngõ. Vậy mà trước khi ta hỏi được điều gì đó, họ đã uống thuốc độc tự sát, không thể lấy được khẩu cung của ai. Ta chỉ biết họ là người của Du Li Cốc.

Nếu Vĩnh Dạ và Nguyệt Phách rời khỏi Thánh Kinh, ta sẽ khó có thể bảo vệ nàng chu toàn. Thế là ta hạ lệnh phong tỏa bốn cổng của Thánh Kinh để điều tra, giữ nàng lại trong tầm mắt mình sẽ an toàn hơn.

Cuối cùng Vĩnh Dạ và Nguyệt Phách cũng ra khỏi cái ngõ. Ta đi theo Vĩnh Dạ, thấy nàng vào cửa hàng cầm đồ. Ta biết cuộc sống của họ trôi qua rất thanh đạm, cuộc sống thanh đạm như thế mà Vĩnh Dạ vẫn cam lòng, ta chẳng còn gì để nói. Một nữ nhân quyết định đi theo một nam nhân, vì hần mà chịu khổ, trà nước đạm bạc cũng không sao, thế thì nàng chắc chắn là rất yêu hần. Cho dù ta ép buộc Vĩnh Dạ, cũng không thể có được trái tim nàng. Nàng không phải là nữ tử bình thường, nàng có tư tưởng, nàng rất độc lập.

Tìm ta như người lạnh, quyết định sau khi tiêu diệt được Du Li Cốc thì thả họ đi. Giữ một nữ tử không yêu mình, giữ một Vĩnh Dạ cô đơn bên cạnh mình, thì thả ta để cho nàng tự do, để nàng sống cuộc sống mà nàng muốn.

Khi quay về, ta và Vĩnh Dạ đều nhìn thấy cặp vợ chồng già đang nhìn trộm Bình An y quán. Vĩnh Dạ theo chân, ta cũng đi theo sau nàng.

Hai người đó chết trong đám sương màu tím có độc.

Khi Vĩnh Dạ quan sát hai thi thể, đồng thời ta thấy Nguyệt Phách rời khỏi viện tử đó. Công phu của hần khá cao, ta không đuổi theo.

Nên hình dung tiểu tử này thế nào đây? Hần rất anh tuấn, dưới hàng mày kiếm là một đôi mắt sáng rực có hồn, ngày trước ta cảm thấy hần như một thư sinh nho nhã. Nhưng giờ hần khiến ta thấy quái dị.

Hần có võ công cao như thế, thân pháp như ma quỷ. Vì sao hần lại giết hai người đó? Vì sao hần giấu Vĩnh Dạ chuyện hần có võ công? Với công lực này, làm gì có chuyện hần để Tường Vi quận chúa rơi vào tay Du Li Cốc? Chẳng lẽ người vừa nhìn trộm Bình An y quán là tới tìm hần?

Bao nhiêu nghi vấn nổi lên trong lòng, nhưng ta lại rất vui, như thể tìm được lý do để không giao Vĩnh Dạ cho hần. Có lẽ trong lòng, ta chưa bao giờ muốn Vĩnh Dạ đi theo hần.

Ta có thể đoán định, quan hệ giữa Nguyệt Phách và Du Li Cốc không đơn giản. Vĩnh Dạ rất tin tưởng hần, nhưng hần lại luôn lừa dối nàng. Ta rất vui, từ giây phút đó, ta quyết định cướp lại Vĩnh Dạ.

Ta phải thừa nhận rằng thủ đoạn của mình hơi bỉ ổi. Ta từng bước dẫn Vĩnh Dạ vào tròng, ta muốn tự nàng nhìn rõ bộ mặt thật của tiểu tử đó. Ta muốn thừa nước đục thả câu. Cảm động nàng, chiếm lấy trái tim nàng vào lúc nàng yếu đuối nhất.

Ái tình là con dao hai lưỡi. Vĩnh Dạ từng bước phát hiện ra sự bất bình thường, từng chút cảm thấy đau lòng, cùng lúc đó, sự đau buồn của nàng cũng đang chĩa vào tim ta.

Thấy nữ nhân mà mình yêu thương đau lòng vì một nam nhân khác, không một nam nhân nào lại không khó chịu. Cho dù đang ở bên cạnh nàng mà lòng ta vẫn như dao cắt.

Có nhiều lúc ta muốn bỏ cuộc, cho dù Nguyệt Phách là người thế nào, chỉ cần Vĩnh Dạ thích là được. Ta nghĩ, chờ An gia giải tán, phá được Du Li Cốc, chờ Vĩnh Dạ tự làm chủ vậy.

Ta yêu nàng, rất mệt.

Ta là một người luôn rất điềm tĩnh. Tuy rằng ta không muốn làm Thái tử, nhưng ta biết mình là Hoàng tử của Tề quốc, ta có trách nhiệm của mình.

Khi phiêu bạt giang hồ, ta có thể hành hiệp trượng nghĩa, nhưng cũng đồng thời quan sát động tĩnh của hai nước An, Trần, quan sát địa lý, triều chính và quân sự của hai nước này. Ta luôn dùng một ánh mắt khác để đánh giá tất cả.

Ta rất ít khi làm những việc mà mình không nắm chắc.

Vậy mà tình cảm và trái tim con người rất khó nắm bắt.

Khi Vĩnh Dạ nghi ngờ Nguyệt Phách, tình cảm của nàng bất giác cũng sẽ nghiêng về phía ta. Ta có thể cảm nhận được sự mâu thuẫn và quyến luyến. Có nhiều lúc, cho dù nàng không nói ta cũng có thể cảm nhận được tình ý trong mắt nàng.

Ta và nàng từng cãi nhau rất nhiều lần, lạnh lùng, giễu cợt, không ai nhường ai. Ta từng đánh nàng, nàng cũng đánh trả, không phải vì Nguyệt Phách, mà là vì thân phận Thái tử phi của nàng.

Nàng không dễ dàng tin tưởng ai, ta cũng chẳng khác gì.

Ta không chịu tin rằng trong lòng nàng không có người ấy, không chịu nói với nàng chân tướng. Ta hi vọng nàng có thể chủ động yêu mình.

Lần đánh nàng ngã xuống nước, ta thực sự muốn từ bỏ.

Vậy mà khi nàng khỏi vết thương, rời khỏi Trần gia và mang theo bộ váy màu tím ta đặt làm cho nàng, ta lại không kìm nén được, đi theo nàng.

Nàng nổi giận với một chiếc chiếu, đáng vẻ đó thật đáng sợ và đau lòng. Khi đó trong lòng ta dấy lên một nỗi đau, cho dù nàng còn yêu hấn hay không, ta cũng không muốn từ bỏ nữa.

Nàng buồn bã hỏi ta:

- Vì sao huynh cũng bắt tôi cưới Thái tử...

Ta thực sự không dám tin, nàng vì nguyên nhân này mà tranh cãi với ta? Ta thực sự là quá ngu ngốc, hôm đó khi ta buột miệng nói muốn nàng cưới ta, ta lại quên mất nàng không biết ta là Tề quốc Thái tử, nàng đương nhiên cho rằng ta không thực lòng với nàng.

Vĩnh Dạ quan tâm ta sao? Ít ra nàng hỏi thế cũng chứng tỏ trong lòng nàng, nàng có một chút quan tâm tới ta, đúng không? Ta nói với nàng cho dù có xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ cùng nàng đối diện.

Nàng ở trong lòng ta, dường như muốn trốn vào lòng ta. Nàng không đẩy ta ra, từ giây phút này, ta có thể cảm nhận được sự tin tưởng của Vĩnh Dạ đối với mình. Có lẽ, tiểu tử đó vẫn chưa hoàn toàn biến mất khỏi trái tim nàng, nhưng dù sao đó cũng là một khởi đầu tốt.

Ta nghĩ, cho dù là tàn nhẫn, ta cũng phải chặt đứt nỗi nhớ của nàng với tiểu tử đó.

Ta không ngăn cản nàng vào An gia. Mặc Ngọc là Tam công tử của An gia, nhất định sẽ kéo được Nguyệt Phách ra. Cho dù Nguyệt Phách là gì của Du Li Cốc, ta cũng có thể khẳng định một điều, chắc chắn hấn sẽ không làm hại Vĩnh Dạ. Thế nên ta rất an tâm.

Vĩnh Dạ hiểu lầm rằng ta lợi dụng nàng làm việc cho Hoàng thất nước Tề. Khi đó ta rất muốn nói với nàng, nếu ta phải giải quyết An gia, chẳng lẽ ta không còn cách nào khác? Còn cần nàng phải mạo hiểm sao? Mục đích lớn nhất là để nàng nguội hấn lòng với Nguyệt Phách. Ta rất giận dữ, có điều cách làm của ta cũng không vinh quang cho lắm. Đây vốn dĩ là một mũi tên trúng hai con chim.

An gia được giải tán rất thuận lợi, thuận lợi tới mức khiến ta cảm giác có người đang thuận nước đẩy thuyền.

Vĩnh Dạ vẽ hai bức tranh, một bức là Nguyệt Phách, một bức là tượng Phật trong Phật đường. Ta gặp An lão phu nhân, bỗng dưng hiểu ra vì sao hôm đó Vĩnh Dạ lại vẽ Nguyệt Phách.

An gia chỉ có hai con trai, Nguyệt Phách giống y hệt An lão phu nhân mang võ công cực cao. Nhớ lại từng chuyện xảy ra ở An quốc, ta nghi ngờ hấn và cóc chủ Du Li Cốc có quan hệ không bình thường.

Ta nhận được mật tín của Đao Vương, xin phụ hoàng hạ lệnh cho Vĩnh Dạ thành thân vào Trung thu.

Chắc chắn Vĩnh Dạ cũng biết chuyện Tây Bạc tộc tổ chức huyết tế vào Trung thu, chắc chắn nàng sẽ đi điều tra.

Ta nghĩ, Nguyệt Phách có một vị trí đặc biệt ở Du Li Cốc, vậy thì huyết tế Trung thu chắc chắn sẽ có manh mối gì đó.

Ánh mắt của hấn nói với ta, hấn rất yêu Vĩnh Dạ.

Huyết tế là chuyện của Tây Bạc tộc, đó là một nơi thâm sơn dị tộc, triều đình không quản lý. Ta không có hứng thú với huyết tế, ta chỉ hi vọng Nguyệt Phách và người của Du Li Cốc xuất hiện, để Vĩnh Dạ nhìn rõ bộ mặt thật của hấn, để triệt để cắt đứt tình cảm với hấn.

Không ai ngờ được rằng lại có kết cục như thế.

Tường Vi quận chúa đáng yêu đã chết.

Sau khi trúng độc, ta lại dùng nội lực, lực phủ ngũ tạng đau như bị dao chém, nhưng vẫn không so được với nỗi đau mà Vĩnh Dạ dành cho ta. Giọng nàng hét to tên Nguyệt Phách từ địa thất vang ra, như một cột đá, đông cứng trái tim ta.

Dáng vẻ sợ hãi của nàng khi thấy ta thổ máu xanh khiến ta phát nộ. Chẳng lẽ nàng thực sự nhìn không rõ? Nàng đối diện với thi thể của Tường Vi mà vẫn không nhìn rõ bộ mặt thật của người đó?

Tiểu tử họ Nguyệt đó thực sự đã cướp mất hồn phách của nàng đi rồi sao?

Nên hình dung tâm trạng của ta thế nào đây? Ta rất đau lòng, chỉ hận rằng nàng không lập tức đuổi theo tiểu tử đó, từ đó không bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.

Tiếng khóc xé lòng của nàng khi ôm Tường Vi khiến ta bỗng dung hiểu ra, ta làm thế là quá tàn nhẫn với nàng.

Về tới Thánh Kinh, ta nói với phụ hoàng mình không muốn làm Thái tử. Ta muốn hỏi Vĩnh Dạ một câu, một câu thật quyết đoán: Có muốn cùng ta phiêu bạt giang hồ hay không? Không cần quan chuyện Du Li Cốc, vĩnh viễn quên đi tiểu tử đó.

Trong lúc đại nộ, phụ hoàng nhân khi ta trúng độc, nhốt ta vào thiên lao. Người đánh cược với ta, nếu Vĩnh Dạ bất chấp tính mạng của ta mà từ hôn, ta buộc phải làm Thái tử.

Ý của người là nếu Vĩnh Dạ đồng ý cưới, ta có thể không làm Thái tử; nhưng ta không làm Thái tử thì chẳng phải Vĩnh Dạ sẽ phải cưới Yến sao?

Ý của phụ hoàng là cho dù thế nào ta cũng phải làm Thái tử.

Thủ đoạn cũng được, đánh cược cũng được, ta không từ chối. Ta cũng rất muốn biết, Vĩnh Dạ liệu có vì mình mà cưới chồng hay không. Ở trong lòng nàng, ta có phân lượng như thế nào.

Yến đệ đi rồi quay lại, cười cười nói:

- Vĩnh Dạ không vào thăm huynh là vì thương huynh, Hoàng huynh. Đệ đi tìm phụ hoàng lấy chìa khóa để thả huynh ra.

Ta không nén được cười. Có làm Thái tử hay không đã không còn quan trọng, quan trọng là trái tim Vĩnh Dạ, trong tim nàng cuối cùng cũng có ta.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Trong đầu ta đang nghĩ, Nguyệt Phách có để nàng bình an xuất giá không?

Ta còn chưa kịp nghĩ thông suốt vấn đề này thì đã nghe thấy động tĩnh ở phòng bên vọng tới. Thạch bích của nhà lao động dậy!

Ta nín thở, mặc cho người ta tới cướp mình đi. Sào huyết của Du Li Cốc cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt, ta thờ dài, Nguyệt Phách là cốc chủ của Du Li Cốc, điều này đã định trước hần và Vĩnh Dạ không có kết quả gì.

Khoảnh khắc ấy, ta hi vọng Vĩnh Dạ đừng tới. Ta nghĩ, thân phận của Nguyệt Phách sẽ khiến nàng đau đớn muốn chết.

Từ khi ta dùng thủ đoạn kéo Vĩnh Dạ vào trong, đây là lần đầu tiên ta không muốn nàng tới.

Vậy mà nàng vẫn tới. Tới vì ta sao? Nếu là trước đây, ta sẽ rất vui, còn bây giờ, ta trầm mặc nhìn nàng, nàng đau bao nhiêu thì ta cũng đau bấy nhiêu.

Vĩnh Dạ nói, chiếc váy đầu tiên mà nàng mặc là chiếc váy tím ta đã tặng cho nàng, ta biết rõ đó chỉ là nói dối mà vẫn phối hợp với nàng thật ăn ý. Trong lòng ta rất khổ sở, nàng đứng trước mặt Nguyệt Phách nói vậy là cố ý kích thích, chọc tức hần. Trong lòng nàng vẫn luôn có hần. Bởi vì bộ y phục đầu tiên khi nàng mặc nữ trang là bộ váy màu nguyệt bạch thêu đầy trăng sao.

Cho dù nàng biết bộ mặt thật của hần, nàng vẫn mặc bộ y phục ấy. Ta có một cảm giác thất bại đến bất lực.

Trong ống trúc mà nàng lén ném lại có máu giải Hóa Công Tán. Ta cầm ống trúc, nàng vì ta chảy một giọt máu cũng đáng để ta dùng cả đời trả lại nàng, cho dù trong lòng Vĩnh Dạ có còn Nguyệt Phách hay không thì ta cũng tha thứ cho nàng.

Sự việc thế là kết thúc, Nguyệt Phách đưa người của Du Li Cốc ẩn vào rừng sâu.

Lần thứ hai Vinh Dạ khóc đến thương tâm trước mặt ta, thứ ta có thể cho nàng chỉ là một cái ôm. Nàng dựa vào ta, như tìm được một cọng cỏ cứu mạng, là tia hi vọng cuối cùng của nàng.

Vinh Dạ vốn kiên cường nay yếu đuối tới mức không chịu nổi một chút mưa gió.

Ta muốn đưa nàng tránh xa Hoàng cung, lưu bạt giang hồ. Phụ hoàng lại nói, phải cho Vinh Dạ một cơ hội gặp mặt thực sự.

Ta đồng ý, hướng hồ ta đã hứa với phụ hoàng làm Thái tử, phải gánh vác trọng trách của Tề quốc. Ta tưởng rằng trong lòng Vinh Dạ có ta thì sẽ không quan trọng chuyện vào cung hay không, nàng sẽ thông cảm, sẽ cưới ta.

Vậy mà, khi ta xuất hiện với thân phận Thái tử trước mặt nàng, trong mắt nàng chỉ có hoảng sợ và giận dữ.

Nàng giận dữ bóp méo tâm ý của ta, nói xong bèn bỏ đi.

Ta không giữ nàng lại, đó là lỗi của ta. Cho dù ta bảo vệ nàng bao lâu, dùng bao nhiêu kiên nhẫn để chờ đợi nàng yêu ta, cuối cùng ta vẫn lừa gạt nàng.

Ta nghĩ, Vinh Dạ nổi giận là vì trong lòng nàng có ta nên mới giận. Nàng chỉ đang giận ta giấu nàng, trong lòng không thể bước qua được nỗi đau ấy. Ta hi vọng nàng sẽ bình tâm suy nghĩ, dù sao thì nàng cũng là người kiêu ngạo, ta rất hi vọng có một ngày Vinh Dạ sẽ tới tìm ta.

Ba tháng sau, Đoan Vương gửi tới một bức thư thần tốc tới, suýt chút nữa đã khiến ta tức chết. Trong thư nói, Vinh Dạ có ý cưới Lý Thiên Hựu.

Yến nói mặt ta đen như nhọ nồi. Ta chỉ hừ một tiếng:

- Lý Thiên Hựu không có cái gan đó đâu, chẳng qua là trong thư Đoan Vương Lý Cốc viết hơi khoa trương thôi.

Tuy nói vậy nhưng ta vẫn cấp tốc tới An quốc.

Vinh Dạ vẫn là Vinh Dạ tình quái trước kia, nàng tương kế tựu kế, cho ta uống Nhuận Cốt Hoàn.

Ta tưởng rằng sau khi nàng vạch trần ta sẽ bỏ đi không quay lại. Không ngờ thủ đoạn của nàng lại độc ác như vậy.

Nàng nói:

- Ta thích chàng, thật đấy, không phải Nguyệt Phách, đối với hần ta chẳng có chút dục vọng nào cả. Lừa ta làm gì? Chàng nên vui mới đúng.

Đúng là ta nên vui, nhưng nàng lại sắp đi rồi.

Nàng nói:

- Hoàng đế tam cung lục viện, Vinh Dạ không tiêu hóa nổi!

Nàng ra ngoài, không quay đầu lại.

Vinh Dạ là yêu tinh, nàng khơi dậy khát vọng và chiếm hữu nguyên thủy nhất của nam nhân, ta đã nghĩ ra đủ mọi cách, bao gồm cả phé võ công của nàng, chặt đứt đôi cánh của nàng, trói nàng suốt cả đời.

Ta nghĩ kế để nàng vào cung, sau đó bắt nàng, lần này nàng biến thành một con bướm quỳn rũ, cùng ta quán quýt suốt đêm. Ta biết nàng tỉnh rồi, biết nàng mặc y phục chuẩn bị bỏ đi, nhưng ta bất động.

Đó mới là Vinh Dạ mà ta muốn có, bắt nàng biến thành một nữ tử bình thường thì còn gì thú vị?

Ta nhìn nàng biến mất. Cuối cùng ta cũng hiểu, chắc chắn nàng sẽ không ở lại trong cung. Cho dù nàng có yêu ta hay không, nàng cũng sẽ không ở lại trong cung.

Hoàng vị và Vinh Dạ trở thành một vấn đề khó với ta.

Ta không muốn làm Hoàng đế là một chuyện, làm Hoàng đế rồi lại nhường ngôi lại là chuyện khác. Sự cô chấp của Vinh Dạ như một ngọn núi, một ngọn núi cao chắn ngang trước mặt ta.

- Hoàng đế tam cung lục viện, Vinh Dạ không tiêu hóa nổi... - Câu nói ấy lặp đi lặp lại trong đầu ta nhiều lần, ta rất hoài nghi. Nếu nàng yêu ta, vì sao nàng không chịu cùng ta gánh vác giang sơn? Ta có thể không lập phi tần, chỉ cần một mình nàng.

Nàng có thể là nữ nhân của ta, nhưng vẫn không chịu ở bên cạnh ta. Vì sao?

Vinh Dạ không chịu vào cung, chắc chắn là nàng hi vọng ta không làm Hoàng đế. Nhưng Hoàng đế bảo không làm là không làm ngay được sao?

- Dương Nhi, một vị Hoàng đế không thể bị nữ sắc mê hoặc. - Tuy rằng phụ hoàng nói thế nhưng trong giọng nói không có ý trách cứ. Ta nhìn cảnh sắc trên Thiên Cơ Các, trầm ngâm không nói. Ta không phải là bị nữ sắc mê hoặc, mà là bị Vĩnh Dạ mê hoặc. Quốc sự ta biết xử lý thế nào, nhưng không có nàng, nhưng chuyện khác đều trở nên vô vị.

- Khiến phụ hoàng lo lắng rồi, con chỉ là...

Chỉ là gì? Trong lòng ta còn nhớ nàng, chỉ là không có nữ tử nào khiến ta động lòng mà thôi. Ta cười cười:

- Hoàng cung tam cung lục viện, cũng không phải... không có nàng không được.

Khi nói ra câu này, trước mắt ta bỗng dung lướt qua gương mặt của Vĩnh Dạ. Tiếng thở dài khi nàng rời đi nghe như tiếng gió vùn vút trên Thiên Cơ Các, khiến tim ta lạnh lẽo, run rẩy.

Phụ hoàng nhìn ta không nói gì, trước khi đi cũng thở dài.

Bầu trời xanh ngắt, từng đám mây trắng bị cơn gió thổi tan, Thánh Kinh ở dưới chân ta, Tề quốc ở dưới chân ta. Giang sơn của ta, con dân của ta đang nhìn ta.

Nhắm mắt lại, cảm giác bất lực.

- Hoàng thượng... - Không biết Yến đế đã xuất hiện ở Thiên Cơ Các từ khi nào.

Khoảnh khắc ta quay đầu lại, đệ ấy nở một nụ cười:

- Là thần tử thì phải phân ưu cho vua. Hoàng huynh trong lòng buồn bã, chỉ bằng xây một tòa biệt viện ở Lạc Nhật Hồ, khi nào rảnh rồi có thể tới đó tĩnh tâm.

Lạc Nhật Hồ... Ta nhớ tới cảnh tượng cứu Vĩnh Dạ ở căn nhà trúc bên bờ hồ, tấm mộc bài trên cổ nàng đung đưa trước mắt. Ta buột miệng đồng ý.

Trúc lâu vẫn như thế, có điều thêm thứ gì đó thì phải.

Trên giường đặt bộ váy màu tím. Vĩnh Dạ từng tới đây, nàng trả lại ta bộ váy, nàng... không bao giờ xuất hiện nữa.

Suy nghĩ này khiến ta chưa chút tới không thể kiềm chế, cầm bộ váy lên xé tan làm đôi. Trong tiếng lụa rách, ta nghe thấy một âm thanh như thể tiếng tim mình đang vỡ nát, quất to:

- Người đâu! Phá trúc lâu này!

- Hoàng thượng, nghe nói trong phủ của Trần Thu Thủy có một thiếu niên thần bí, dung mạo xinh đẹp hơn cả các thiếp của Trần Thu Thủy. Hoàng thượng có muốn mời Trần Thu Thủy tới tấn kiến không? - Yến đế ôn tồn nói.

Ta nhìn đệ ấy, cười lạnh:

- Đừng tưởng ta không biết Vĩnh Dạ sống trong Thu Thủy sơn trang, nàng không muốn vào cung, chẳng lẽ lại bắt ta phế võ công của nàng, ép nàng vào cung?

Yến đế phe phẩy chiếc quạt:

- Có gì không được?

Ta thờ dài:

- Đệ không hiểu nàng. Về cung đi. Ta không muốn tới đây nữa.

- Vậy sao? Suốt nửa năm qua, tối nào Hoàng huynh cũng xuất cung tới đây, liệu có quản được đôi chân của mình không? Có tòa trúc lâu này còn che giấu được thân ảnh, phá đi rồi thì chỉ đành đứng dưới ánh trăng thôi. - Yến đế cười giễu cợt.

Ta giận dữ quát:

- Đó là lời một thần tử nói sao?

Yến đế lờm ta, đáp trả:

- Đệ gọi huynh là Hoàng huynh, không gọi là Hoàng thượng. Quan tâm huynh trưởng của mình thì có gì là không đúng?

Ta á khẩu, cảm giác như bị ai đó nhìn trộm tâm tư mình. Yến cũng biết đêm nào ta cũng tới đây, chờ nàng qua nửa mặt hồ, nàng không biết sao? Ta bực bội phát áo bỏ đi.

Yến đệ vẫn cho dựng một biệt trang ở bên bờ hồ Lạc Nhật, ta không ngăn đệ ấy, cũng không hỏi nhiều.

Nửa năm sau, Yến đệ nói biệt trang cho ta đã xây dựng xong, ta “ừm” một tiếng rồi không hỏi gì nữa.

- Hoàng huynh không muốn ra ngoài tản bộ sao?

Bỗng dung đệ ấy thay đổi cách xưng hô, ta cảnh giác trong lòng, nhìn đệ từ trên xuống dưới, gương mặt Yến đệ vẫn là nụ cười hiền hòa, ánh mắt như đang khích lệ ta.

- Yến đệ, ta không phải là người vì một nữ nhân mà thất hồn lạc phách, không biết nặng nhẹ. - Ta bình thản đáp. Vĩnh Dạ thả ở Thu Thủy son trang nhìn tòa trúc lâu xuất thân cũng không chịu vào cung gặp ta, ta hận nàng.

- Có lẽ nữ tử trên thế gian này đều không chịu tin có người vì họ mà từ bỏ giang sơn.

Vĩnh Dạ thực sự như Yến đệ nói, chỉ đang chờ đợi thái độ của ta sao?

- Sao Hoàng huynh không thử xem? Nếu nàng không chịu vì huynh mà chịu chút ầm ức, Hoàng huynh từ bỏ cũng được.

Ta trầm tư giây lát, hỏi Yến đệ:

- Vỡ kịch này diễn quá lâu rồi, Yến đệ không thấy tủi thân sao?

Yến cười, nụ cười của đệ ấy luôn rất dịu dàng:

- Phân ưu cho vua là phúc phận của thần tử.

- Làm phiền Yến đệ rồi. - Ta biết Yến có nhiều điều tâm đắc khi xử lý chính sự, dù sao đệ ấy cũng đã ngồi trên chiếc ghế Thái tử mười mấy năm.

Không lâu sau, Trần Thu Thủy mang tặng ta một bức “Khoái ý giang hồ đồ”. Bức tranh vẽ rất đẹp, sống động tới từng chi tiết, ta như thể được quay lại thời tung hoành giang hồ trước đây. Quốc sự vút cho Yến đệ, ta nhẹ nhàng thoải mái. Ta cười hỏi nội thị mang tranh tới:

- Trần Thu Thủy nói thế nào?

- Ông ấy nói, có người mời Hoàng thượng Mười lăm dự yến.

Mắt ta sáng lên:

- Nơi nào?

- Trần đô Trạch Nhã, Y Thủy Cư.

Ta ngồi trên nóc Y Thủy Cư chờ Vĩnh Dạ xuất hiện.

Khoảnh khắc thấy mặt nước nổi sóng, trái tim ta đột nhiên bình tĩnh lại. Cho dù thế nào, ta cũng phải bắt nàng đi theo ta, ta thực sự không từ bỏ được nàng.

Nằm ngoài dự đoán của ta, Vĩnh Dạ cười nói, nàng đồng ý theo ta về, nàng nói có nhà to tội gì phải ướt như chuột lột đứng trong gió.

Chắc chắn nàng đã tin những gì Trần Thu Thủy nói, ta nhường ngôi cho Yến, thế nên có ý cảm thán nói nữ nhân trong Hậu cung đấu với nhau cũng là chuyện vui. Ta cũng rất cảm thán, đấu với Vĩnh Dạ cũng là chuyện vui.

Ta nghiêm túc nói với nàng:

- Ta sẽ khiến nàng hạnh phúc. - Ý ta là cho dù nàng có vào cung hay không, ta đều sẽ khiến nàng hạnh phúc. Nàng muốn ta cũng như Đoan Vương, cả đời chỉ cưới một mình nàng, ta đồng ý.

Nếu nàng không đồng ý vào cung, muốn sống ở ngoài cung cũng được.

Nhưng Vĩnh Dạ lại nói:

- Ta vốn định... vốn định vì chàng mà vào cung, định... ừm, chơi thêm một, hai năm nữa. - Nàng nói nàng nhớ ta, quyết định cả đời đi theo ta.

Ta thờ phào một hơi, nút thắt trong lòng đã được cởi ra. Ta cũng đưa ra quyết định.

Ta thông thả trêu chọc nàng, thấy nàng sốt ruột, rồi lại nghĩ tới Yến đệ từ nay phải bận rộn, bất giác ta thấy lòng mình sung sướng.

Giả rồi cũng thành thật. Ta sẽ không bỏ mặc Tề quốc, đó là trách nhiệm của ta, ta cũng sẽ không khiến Vĩnh Dạ thất vọng. Tuy nhiên, nàng đã cho ta

đáp án mà ta muốn.

Thế nên, cuối cùng ta cũng nói cho nàng biết lựa chọn của mình:

- Làm Hoàng đế làm gì có nhiều thời gian ở bên nàng! Tâm tư của Yên rất cẩn mật, tính tình ôn hòa, tâm địa rộng lượng, chắc chắn rất tốt với nhân dân bách tính. Có điều, ta đã hứa với đệ ấy, nếu Tề quốc có chuyện, ta sẽ không khoanh tay bàng quan.

Thực ra, cho dù ta đưa nàng về cung, tiếp tục làm Hoàng đế thì Vĩnh Dạ cũng sẽ đi theo ta.

Nhưng thứ ta thực sự muốn có, cũng là thứ mà Vĩnh Dạ thực sự muốn có, đều là tiêu điều sống hết một đời. Ta nghĩ, Yên đệ chắc chắn sẽ không trách ta. Có lẽ, đó cũng là ý của phụ hoàng.

Nụ cười của Vĩnh Dạ rạng ngời như ánh nắng, có rất nhiều chuyện ta không hỏi nữa. Không biết từ khi nào, tâm tư của nàng ta đã hiểu. Ta biết, chắc chắn nàng hiểu rằng, cùng người mình yêu sống với nhau, khiến đối phương vui vẻ cũng là hạnh phúc cho mình.

Cho dù là thiên đường, hay là địa ngục.

Chú thích: [1] Minh chàng đi xuống sông. Vĩnh Dạ có trăng song hành.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 2: Nguyệt Phách

Tĩnh Hồn nói, chỉ cần hái một đóa hoa là có thể nhớ được chuyện kiếp trước... Tôi mà chết, chắc chắn tôi sẽ hái một đóa hoa, không, hái hết rừng hoa đỏ rực như máu ấy, thế thì kiếp sau tôi mới nhận ra nàng...

- Vì sao không để Bình An học võ?

- Cứ để nó bình an sống cả đời đi.

- Đừng tưởng đệ không biết, đại ca, huynh vẫn không quên được...

Trong căn nhà trúc vang lên tiếng cãi nhau của đại phụ thân và nhị phụ thân. Tôi trốn trong một bụi hoa nghe lén. Những đứa trẻ trong cốc từ năm tuổi trở lên đều phải học võ, trừ tôi. Tôi cũng rất hoài nghi vì sao đại phụ thân không cho tôi học võ. Thậm chí người còn không cho tôi động vào độc, chỉ dạy tôi y thuật.

Cánh cửa mở rầm ra, nhị phụ thân giận dữ lao ra ngoài.

Tôi thận trọng nhìn vào căn nhà trúc, loáng thoáng có thể thấy cái bóng màu nguyệt bạch của đại phụ thân. Hình như người đang uống rượu, hết ly này tới ly khác.

Mỗi lần đại phụ thân và nhị phụ thân cãi nhau xong, đại phụ thân đều ngồi uống rượu một mình tới nửa đêm, không cho bất cứ ai làm phiền người.

Mùa xuân, hoa trong núi rất đẹp, căn nhà trúc được bao quanh bởi những khóm hoa tươi cũng rất đẹp. Trong mùa xuân tươi đẹp này, trông đại phụ thân lại thật cô độc. Con gió thổi vào nhà trúc, cuốn bay vạt áo của người, tay áo rộng lớn như cánh bướm cuối cùng của mùa xuân, bắt lực đập lên vài cái.

Tôi rón rén đứng lên khỏi vườn hoa, định lén về phòng mình.

- Bình An, vào đây đi. - Tiếng của người từ bên trong vọng ra.

Tôi đành cúi đầu đi vào. Tôi chưa bao giờ thấy đại phụ thân dùng võ công, nhưng trực giác nhanh nhạy của người khiến tôi cảm thấy người chắc chắn là một cao thủ.

Đại phụ thân đặt ly rượu xuống, ôm tôi ngồi lên lòng, dịu dàng hỏi:

- Bình An thích học võ không?

- Thích ạ! - Mắt tôi sáng lên, Bí Ngô trong cốc học được khinh công, lần trước nhảy vút lên cành cây, giúp tôi lấy hai cái trứng chim, tôi ngưỡng mộ lắm.

Trên gương mặt đẹp của đại phụ thân thoáng một ánh buồn, tôi vội vàng nói:

- Không thích ạ.

Tôi thích nhìn đại phụ thân cười, khi cười trông người rất đẹp, là người đẹp nhất trong cốc này. Bình thường người hay nhìn tôi mỉm cười hiền hòa, tuy rằng ánh mắt người dường như đang xuyên qua tôi để nhìn tới một nơi khác.

- Thực ra Bình An rất thích, có lẽ... đại phụ thân sai rồi. Bình An, nói cho ta biết, con muốn học võ công gì? - Người nhìn tôi chăm chú.

Mặt tôi đỏ lên, thực ra tôi rất muốn học võ công. Ngần ngừng giây lát, thấy ánh mắt của người như khích lệ, tôi buột miệng:

- Khinh công, ám khí!

Mặt đại phụ thân đột nhiên biến sắc, mọi biểu cảm dường như đông cứng trên gương mặt, còn mắt người hết như chú chim nhỏ bị ngã từ trên cây xuống, bỗng dưng mất đi ánh sáng.

Tôi đưa tay ôm chặt lấy cổ người, luôn miệng nói:

- Đại phụ thân, Bình An không muốn học võ, muốn trồng hoa, học y thuật, sau này trị bệnh cứu người!

Người thở dài, ôm chặt tôi, vỗ nhẹ lên lưng tôi.

Vòng tay của người rất ấm áp, tôi không biết nên nói gì, nhưng lại không muốn bỏ đi. Đại phụ thân cứ ôm tôi như vậy, tôi ngửi thấy mùi hoa, mùi rượu, rồi ngủ thiếp đi.

Hôm sau, đại phụ thân nói tôi có thể được học võ công.

- Bình An, võ công của con chỉ được dùng khi bảo vệ mình. - Đại phụ thân nghiêm túc nói.

- Lên cây bắt trứng chim cũng không được sao? Đánh nhau với Bí Ngô thì có được coi là bảo vệ bản thân không? - Tôi không biết khi nào mới được coi là bảo vệ, nhưng không được dùng khinh công lên cây bắt trứng chim thì đúng là buồn thật.

Đại phụ thân khựng lại trước câu hỏi của tôi, người nhìn tôi rất lâu rồi nói:

- Thôi bỏ đi, tùy con. Có điều, ta muốn con thề, con không được lừa gạt người khác.

Tôi nghiêng đầu, nghĩ ngợi nói:

- Nhị phụ thân nói gặp người xấu mà không đánh lại được thì phải dùng mưu kế, lừa người xấu có được coi là lừa không ạ?

Đại phụ thân không trả lời, tôi bất an nhìn người, chỉ sợ người không cho tôi học võ công nữa, đang định đồng ý thì người khẽ nói:

- Không tính. Ta muốn con không bao giờ lừa gạt người mà con thích.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cười tươi đáp:

- Bình An cả đời cũng không lừa dối đại phụ thân và nhị phụ thân.

- Đại phụ thân muốn nói, sau này Bình An lớn rồi, trong lòng có người mà con thích, con đừng lừa dối hắn.

Tôi như hiểu như không. Nhưng vẫn gật đầu quá quyết. Trong lòng vui sướng lạ thường, cuối cùng tôi cũng được học khinh công, sau này Bí Ngô mà nhảy lên cây, tôi sẽ không sợ không bắt được nó nữa.

Tâm trạng đại phụ thân hình như không tốt lắm, nhàn nhạt nói:

- Từ ngày mai con theo Hồng Y sư phụ học võ. Đại phụ thân muốn yên tĩnh một mình.

Tôi đồng ý, lại nhảy nhót đi tìm Bí Ngô chơi. Đi một mạch ra khỏi vườn hoa, quay đầu lại nhìn, đại phụ thân đứng một mình trong vườn hoa, như một cây lan lẻ loi, đơn độc.

Tôi hơi do dự, muốn ở bên người, nhưng nghĩ tới việc ngày mai có thể cùng Bí Ngô theo Hồng Y sư phụ học võ, tôi lại muốn đi thông báo cho Bí Ngô biết tin vui này. Hơn nữa đại phụ thân nói người muốn ở một mình, tôi do dự giây lát rồi chạy xuống núi.

Mỗi lần từ chỗ Hồng Y sư phụ về, tôi thường muốn thể hiện cho đại phụ thân thấy những gì mình học được. Nhưng hình như người không có hứng thú lắm, ngoại trừ việc hỏi tôi rất kỹ về y thuật thì hoàn toàn không nhắc một tiếng nào tới võ công mà tôi học được, dần dần, tôi cũng không nói nữa.

Tôi rất áy náy, rõ ràng người không muốn tôi học võ, nhưng tôi lại không nén được khát vọng của mình với võ công.

Tôi biết năm mình hai tuổi được hai vị phụ thân nhặt về sơn cốc, nhưng họ đối xử với tôi như thể ruột thịt. Tôi dần dần trưởng thành, ánh mắt của hai người cũng dần dần thay đổi.

Nhất là nhị phụ thân, có lúc người nhìn tôi, trong mắt thường có thứ gì đó rất đáng sợ. Tôi rụt rè gọi người một tiếng, người như thể sợ hãi lại, nhéo má tôi một cái rồi bỏ đi.

Tôi lớn dần lên thì hình như đại phụ thân cũng dần dần xa cách tôi.

Năm mười hai tuổi, Hồng Y sư phụ đưa tôi đi gặp ông Béo để chọn ám khí, tôi vừa nhìn đã thích ngay một hàng tiểu phi đao màu bạc, bèn đòi học phi đao.

- Bình An, con chắc chắn chứ? - Hồng Y sư phụ và ông Béo đều nhìn tôi bằng ánh mắt cô quái.

- Thanh đao này trông rất đẹp, hơn nữa cầm cũng vừa tay.

Bầu không khí trong tiệm hình như trở nên căng thẳng, tôi đang định hỏi vì sao thì giọng của đại phụ thân vang lên sau lưng:

- Bình An, từ ngày mai ta sẽ dạy con công phu dụng độc, con không cần dùng tới ám khí.

Tôi hơi kích động, học y thuật, lại được cùng đại phụ thân học công phu dụng độc thì thích nhất rồi. Tôi lưu luyến nhìn thanh tiểu phi đao, rồi phát hiện ra Hồng Y sư phụ và ông Béo hình như đang thờ phào nhẹ nhõm.

Hôm nào nhất định phải bảo Bí Ngô tình quái bám lấy ông Béo đòi kể chuyện về tiểu phi đao.

- Bình An! - Bí Ngô đứng ngoài vườn hoa gọi tôi.

Ngoài tôi và nhị phụ thân, người khác đều cần có sự đồng ý của đại phụ thân mới được bước vào vườn hoa, nếu không sẽ bị ngắt đi, vườn hoa này có độc.

Tôi tươi cười chạy ra, kéo tay Bí Ngô hỏi:

- Chuyện gì?

Hắn liếc vào trong phòng, thì thào nói:

- Ta lại phát hiện ra một chỗ hay lắm, có nhiều thứ vui cực, người đi không?

Bí Ngô là cháu nội của ông Béo, lớn hơn tôi một tuổi, hắn biết nhiều thứ lắm, thường nói với tôi mấy chuyện thú vị ngoài sơn cốc. Nghe vậy, đương nhiên tôi lập tức đi theo.

Sau núi có một sơn cốc nhỏ, đó là nơi bí mật của tôi và hắn. Bí Ngô có thứ gì hay cũng đều mang tới đây chia sẻ với tôi.

Nằm trên thảm cỏ, Bí Ngô thần bí hạ giọng:

- Ngày trước, trong sơn cốc có một thích khách giỏi nhất...

Trí tò mò của tôi bị khơi dậy. Cao thủ trong sơn cốc rất nhiều, hình như ai cũng là cao thủ, nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói còn có một thích khách giỏi nhất. Tôi tò mò hỏi:

- Giỏi hơn cả Hồng Y sư phụ ư?

Bí Ngô gật đầu khẳng định, giọng nói càng nhỏ hơn:

- Tên người đó là Tinh Hồn... ta nghe gia gia say rượu xong nói, phi đao là ám khí của người đó.

Tôi lập tức nhớ tới một cảnh tượng: Một người thân thủ trác tuyệt, bàn tay vung ra, tiểu phi đao màu bạc như lưu tinh lướt qua bầu trời.

- Quá đẹp!

- Người sẽ cảm ơn ta thế nào đây? - Bí Ngô cười tươi đòi quà.

Tôi nghĩ ngợi, lấy một cái túi thơm ra đưa hắn:

- Đeo cái này vào thì không bị hoa trong vườn làm ngất nữa!

Về tới căn nhà trúc, khi mài thuốc, rốt cuộc tôi tò mò hỏi đại phụ thân:

- Đại phụ thân, người là cốc chủ, trong sơn cốc của chúng ta từng có một thích khách giỏi nhất tên là Tinh Hồn đúng không? Nàng đi đâu rồi? Có đẹp không ạ?

Coong! Cái chày giã thuốc trong tay đại phụ thân rơi xuống cối đá:

- Ai nói cho con biết?

Người lạnh giọng hỏi, hoàn toàn khác với sự dịu dàng thường ngày.

Tôi giật thót, lắp bắp đáp:

- Bí Ngô... vô tình nói...

Đại phụ thân nhìn tôi, mặt người trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt lạnh lẽo như băng:

- Bình An, sau này con không được nhắc tới tên của người này nữa. Nếu không thì đừng gọi ta là đại phụ thân!

Tôi gật đầu như bả củi. Nhắc tới tên nàng đại phụ thân sẽ không nhận tôi nữa, đương nhiên tôi sẽ không nhắc tới.

Nhưng tối hôm đó, Bí Ngô bị ông Béo dùng chổi đuổi từ đầu đông sang đầu tây sơn cốc, khiến hắn khóc lóc thảm thiết. Lúc này tôi mới biết, đại phụ thân đã nương tay với tôi lắm rồi.

Tối hôm đó người xuất cốc, nói rằng đi thắp hương cho một người bạn đã qua đời.

Tôi đoán, vị bằng hữu đó liệu có phải là Tinh Hồn không? Thì ra nàng chết rồi, người mới không muốn nghe thấy tên của nàng.

Đại phụ thân đi mười ngày, ngày nào tôi cũng mong ngóng người trở về, trong lòng tôi rất hối hận, chỉ sợ người sẽ không bao giờ quay về nữa.

Tối hôm đó, tôi nghe thấy trên vách núi sơn cốc vang lên tiếng sáo suốt cả đêm. Đại phụ thân về rồi, người không về nhà trúc, mà lại ở trên vách núi thổi sáo. Tiếng sáo ấy khiến nước mắt tôi trào ra.

Tôi không dám tới vách núi tìm đại phụ thân, chỉ ngồi nhìn nó cả đêm, tôi muốn chờ tiếng sáo dừng lại, khi đó người sẽ về nhà.

Hôm sau, nhị phụ thân đỏ mắt cổng đại phụ thân về. Trên chiếc áo bào màu trắng của người toàn là vết máu, tôi sợ hãi khóc lóc, nhị phụ thân quát tôi:

- Huynh ấy đối với người tốt như thế mà sao người nữ nhân tâm làm tổn thương trái tim huynh ấy?

Tôi sợ hãi, quỳ xuống đất nhận lỗi.

Hồi Hồn gia gia cũng tới, bắt mạch cho đại phụ thân rồi nói:

- Chỉ là tâm bệnh thôi.

Nhị phụ thân bức bối, quát cả Hồi Hồn gia gia:

- Đại ca nội công thâm hậu, sao lại thổ ra huyết được?

Hồi Hồn gia gia chỉ thờ dài, nhìn tôi một cái rồi nói với đại phụ thân:

- Bình An còn nhỏ. Cậu không muốn nó bình an sống qua ngày sao?

Như thể nghe thấy lời ông, đại phụ thân mở mắt ra, cười với tôi:

- Đại phụ thân không sao, chỉ là bị lạnh thôi. Bình An đừng khóc, ta không chết đâu.

Tôi òa khóc, nhào tới bên cạnh người:

- Người đừng bỏ mặc Bình An.

Nhị phụ thân giậm chân, quay đầu bỏ đi, đại phụ thân gọi người lại:

- Mặc Ngọc, An Thần Hương đệ làm mang tới đây một ít, ta thích nó.

Nhị phụ thân nghiêm nghị “ừm” một tiếng, không lâu sau thì mang An Thần Hương tới.

Hồi Hồn sư phụ dắt tôi ra ngoài, tôi loáng thoáng nghe thấy giọng nhị phụ thân ghen ghét:

- Huynh cũng đừng bỏ mặc đệ.

Khoảnh khắc ấy, tôi cảm giác nhị phụ thân cứ như thể bằng tuổi tôi vậy.

Bệnh của đại phụ thân dần dần cũng khỏi. Tôi vui lắm.

Cuộc sống lại quay lại như trước kia, gần như tôi đã quên mất thích khách tên là Tinh Hồn.

Năm tôi mười lăm tuổi, Bí Ngô đã mười sáu.

Hôm sinh nhật, hần mặc một bộ y phục mới màu lục, trông rất anh tuấn. Từ nhỏ tôi đã mặc váy, nhất thời ham chơi nên quần lầy hần đòi mua cho tôi một bộ.

Khoác vào người chiếc áo bào màu tím nhạt, cũng búi tóc lên như hần, nhìn mình trong gương trông còn anh tuấn hơn cả Bí Ngô, tôi đắc ý nói với hần:

- Thế nào? Đẹp không?

Bí Ngô ngơ ngẩn gật đầu.

Tôi đắc ý, mặc bộ nam trang định dành cho đại phụ thân một bất ngờ.

Người đang trò chuyện với nhị phụ thân, gương mặt hai người đều nở nụ cười.

- Đại phụ thân, nhị phụ thân! - Tôi vào vườn hoa gọi họ.

Khi nhị phụ thân nhìn thấy tôi, nụ cười trên gương mặt đóng băng lại, chỉ mặt tôi hồi lâu không thốt được nên lời.

Tôi vẫn không biết gì, lại gần, còn học theo tư thế của Bí Ngô, xoay một vòng, nói:

- Bỏn thiếu gia thích lên cây bắt chim, thế nào?

Chát! Nhị phụ thân tát tôi một cái rất mạnh, gầm lên:

- Ai bảo ngươi mặc như thế này?

Từ nhỏ tới lớn, họ đều rất chiều chuộng tôi, chưa từng đánh tôi lần nào. Tôi ôm mặt, nước mắt trào ra, ầm ục nhìn đại phụ thân.

Tôi chưa bao giờ thấy người như thế, ánh mắt mơ hồ, như đau khổ, như thương yêu, tôi còn chưa kịp hiểu ý tứ trong ánh mắt người thì nhị phụ thân đã kéo tôi lao nhanh ra khỏi vườn hoa, đi tới tiệm y phục của nhị thẩm, ném một bộ nữ trang vào người, bắt tôi thay ra.

Tôi lúng túng đứng trước mặt nhị phụ thân, người đột nhiên đưa tay gỡ chấm cài của tôi xuống, khiến mái tóc tôi xõa ra rồi mới thờ phào:

- Bình An, con mười lăm tuổi rồi, nên rời khỏi đây thôi.

Tôi giật mình, kéo áo nhị phụ thân khóc lóc:

- Bình An phạm lỗi, sau này không dám mặc nam trang nữa, nhị phụ thân đừng đuổi con đi.

Tôi lớn lên trong son cốt này, nơi này là nhà của tôi, bảo tôi phải đi đâu? Tôi không nỡ xa đại phụ thân, cũng không nỡ xa Bí Ngô, không nỡ xa tất cả mọi thứ ở đây, ngay cả nhị phụ thân bình thường đối với tôi lúc tốt lúc xấu, tôi cũng không nỡ xa.

Nhị phụ thân buồn bã nhìn tôi nói:

- Bình An, con không đi thì đại phụ thân con sẽ còn bị bệnh.

Vì sao? Tôi ngồi trên ngạch cửa của nhị thẩm, khóc toáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Không biết bao lâu trôi qua, giọng của đại phụ thân vang lên bên tai tôi:

- Bình An, khóc mệt chưa? Đại phụ thân công con về nhà.

Tôi lau khô nước mắt, nhìn người với vẻ đáng thương.

Trên mặt đại phụ thân không một nụ cười, tuy giọng người dịu dàng, nhưng trong mắt người lại chất chứa một nỗi đau ẩn nhẫn, như thể đang kìm nén thứ gì đó.

Tôi làm sai điều gì sao? Tôi cảm thấy mình như thể bị mọi người đều ghét. Chẳng qua chỉ là mặc nam trang, tôi làm việc gì mà khiến họ như vậy? Tôi nhảy dựng lên, ra sức chạy nhanh ra ngoài.

Đại phụ thân chỉ gọi một tiếng:

- Quay về đi, Bình An!

Tôi hi vọng người đuổi theo tôi, nhưng không. Tôi chạy đi rất xa rồi mới quay đầu lại nhìn, đại phụ thân vẫn đứng trong tiệm của nhị thẩm, trong bóng đêm chỉ có chiếc áo màu nguyệt bạch của người phát phơ.

Tôi nhớ tới lời của nhị phụ thân, nghiêng răng đi ra khỏi sơn cốc.

Khát thì uống nước suối, đói thì hái quả rừng. Tôi lang thang trong núi suốt nửa tháng trời mới ra được khỏi ngọn núi này.

Xuống núi không lâu thì tới một tiểu trấn, trên người tôi không có tiền, nhìn người qua lại, tôi rất hối hận, có nên quay về không? Nhị phụ thân bảo tôi đi, đại phụ thân không tìm tôi, Bí Ngô cũng không. Tôi chưa bao giờ thấy mình cô đơn như lúc này.

- Tiểu muội muội, một mình sao?

Tôi ngẩng đầu lên, trước mắt tôi là một đại thẩm đang tươi cười. Tôi gật đầu, ánh mặt trời rơi lên cái màn thầu nóng hôi được bọc trong gói màu trắng trong tay bà.

- Ta vừa thấy con đã thích, đói rồi phải không, đại nương đưa con đi Thánh Kinh nhé? - Bà đưa màn thầu cho tôi ăn.

Thực sự là tôi đói lắm rồi, há mồm gặm màn thầu. Tôi nhìn ra sau lưng, không có người của sơn cốc, nước mắt lăn lăn rơi xuống. Họ không cần tôi nữa, đi đâu cũng thế, theo vị đại nương này ít nhất cũng không bị đói. Tôi gặm màn thầu theo bà lên một chiếc xe ngựa rất đẹp.

Dọc đường đại nương hỏi tôi từ đâu tới, ở nhà còn những ai.

Tôi chỉ lắc đầu.

Sơn cốc có nghiêm lệnh, không được tiết lộ thông tin của sơn cốc ra bên ngoài.

Từ khi còn rất nhỏ, đại phụ thân đã nghiêm khắc nói với tôi, chúng tôi vì tránh họa nên mới vào sơn cốc, nếu tiết lộ với bên ngoài một chút tin tức về sơn cốc, thù nhân của sơn cốc sẽ tìm tới nhà, giết hết chúng tôi.

Cho dù tôi có bất hiếu đến đâu thì cũng không muốn người ngoài phá hoại ngôi nhà của chúng tôi. Cho dù tôi đi rồi thì cũng không để bất cứ ai tổn thương tới họ, như thế còn khiến tôi đau buồn hơn là mình bị giết.

Thánh Kinh rộng quá, nhà của đại nương hơn ở sơn cốc rất nhiều, nhưng đồ dùng thì chưa chắc đã tốt bằng.

- Con xem, căn phòng này toàn là tơ lụa thượng hạng từ Trần quốc chuyển tới, thích không?

Tôi sờ mảnh lụa mềm mịn, sơn cốc cũng có. Những thứ quen thuộc này khiến tôi cảm thấy thân thiết, tôi gật đầu.

- Con tên là gì?

- Bình An.

- Ủm, cái tên này hay đấy, không cần đổi nữa. Bình An, con biết chơi đàn không? Biết múa không? Biết hát không? Hoặc là biết thư họa không? - Đại nương luôn miệng hỏi.

- Con... biết thổi sáo, những cái khác không biết. - Những đêm có trăng có sao, đại phụ thân thường thích thổi sáo, tôi cũng học được. Rồi khỏi sơn cốc, tôi rất buồn, bên tai vẫn văng vẳng tiếng sáo của người bên vách núi.

Đại nương nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Để đại nương tìm sư phụ tới dạy con ngâm thơ, đánh đàn, múa hát được không? Thú vị lắm.

Tôi không có hứng thú với những thứ này, hỏi bà một câu rất thực lòng:

- Học những thứ này thì có cơm ăn, đúng không?

- Đúng! Bình An cô nương thông minh thật! - Đại nương cười tươi như hoa.

Tôi chỉ muốn có một chỗ ở, có ăn có uống là đủ rồi. Rời khỏi sơn cốc, ở đâu mà chẳng thế.

Đại nương tìm sư phụ tới dạy tôi, tôi học rất chăm chỉ.

Nửa năm sau, đại nương tươi cười nói với tôi:

- Bình An mười sáu rồi phải không? Ngày mai có người muốn nghe con chơi đàn, Bình An phải mặc đẹp vào đấy nhé.
- Con thổi sáo được không?

Đại nương cười nói:

- Chỉ cần Bình An mặc thật đẹp, thổi sáo cũng được.

Tối hôm đó, nhà đại nương có rất nhiều khách. Tôi ngồi sau tấm màn mỏng, thổi khúc nhạc mà đại phụ thân thường thổi. Nửa năm rồi, họ thực sự quên tôi rồi sao, không cần tôi nữa sao?

Tiếng sáo của tôi trở nên bi thương, bi thương tới nỗi tôi cũng muốn khóc.

Các tân khách ngoài kia hình như không thích khúc nhạc này, có người phản đối.

Lúc này, tấm rèm trước mặt tôi đột nhiên bị kéo ra, đại sảnh trở nên tĩnh lặng. Tôi dừng lại, kinh ngạc nhìn họ. Trên mặt tôi có hoa sao?

Tiếng huyền nào một lần nữa vang lên. Tôi nghe thấy tiếng người liên tục trả giá, từ một trăm lượng tới ba nghìn lượng. Họ đang làm gì thế? Tôi ngờ ngác, cảnh tượng thật náo nhiệt này chỉ diễn ra trong từ lâu của sơn cốc ngày Tết thôi. Khi đó, người của toàn cốc đều được đại phụ thân mời tới từ lâu ăn uống. Người lớn, trẻ con cùng vui đùa, vô cùng náo nhiệt, vô cùng vui vẻ.

Bí Ngô thường len lén kéo tôi một mình tới tiểu sơn cốc bắn pháo hoa. Đại phụ thân và nhị phụ thân cho tôi tiền mừng tuổi. Tôi bỗng thấy buồn. Tôi đứng lên, quyết định bỏ đi. Họ không tới tìm tôi thì tôi cũng phải về. Cho dù có khóc chết trước mặt nhị phụ thân, tôi cũng phải quay về.

Một người đột nhiên chặn trước mặt tôi, vờn tay chặn đường:

- Bình An cô nương định đi đâu đấy? Thiếu gia nhà tôi đã trả ba nghìn lượng bạc, cô nương không kính thiếu gia nhà tôi một ly rượu thì hình như không hay lắm?

Trông hán như một con chuột, miệng nồng nặc mùi rượu, khiến tôi rất khó chịu. Tôi cau mày, nói:

- Thiếu gia nhà ngươi bỏ tiền ra thì liên quan gì tới ta!
- Ha ha! - Người trong đại sảnh đều bật cười.
- Thiếu gia nhà tôi trả tiền đêm đầu tiên của cô nương, cô nương không biết sao?

Tôi tròn tròn mắt, có ngốc cũng hiểu ý của hán. Tôi giận dữ:

- Ngươi mà còn nói bừa thì ta không khách sáo với ngươi đâu.

Hán cười lớn thò tay ra định kéo tôi, tôi không chút nghĩ ngợi, nghiêng người né tránh rồi cho hán một bạt tai.

Mấy người trong sảnh đường lập tức đứng lên, vị thiếu gia mà chúng nói lạnh lùng nhìn tôi:

- Bắt lấy cho ta.

Đây chính là lúc nguy hiểm mà đại phụ thân nói, tôi có thể ra tay rồi sao? Tôi phi thân vọt lên, chỉ vài quyền đã khiến con chuột kia kêu la thảm thiết, nỗi khó chịu trong lòng được phát tiết, dễ chịu hơn nhiều.

Tôi chạy ra khỏi lâu, rất nhiều người đuổi theo tôi. Tôi bay lên nóc nhà, chạy nhanh hơn cả thỏ. Bí Ngô nói tôi có thiên phú học khinh công; đại phụ thân nói, đánh không lại thì chạy là được. Thế nên khinh công là công phu sở trường nhất của tôi. Người đuổi theo hình như võ công rất cao, vẫn bám theo tôi không tha. Tôi nhận ra mình chạy tới bên một cái hồ rồi không còn đường lùi.

Người đó từng bước lại gần, môn khinh công đặc ý nhất của tôi cũng không thoát được họ, thế thì chắc chắn là tôi cũng không đánh được họ rồi. Nhìn vào hồ nước, tôi nghiêng răng nhảy xuống.

Khi thân thể còn chưa chạm vào nước, một bàn tay đã ôm lấy thắt lưng tôi, tôi chưa kịp giãy giụa thì đã bế tôi bay vọt lên.

- Nơi này đâu phải là nơi để các ngươi quậy phá! - Giọng bà có chút uể oải, vô cùng ngạo mạn.

Bà chặn trước mặt tôi, tôi chỉ nhìn thấy thân hình yếu đuối, mái tóc đen nhánh buông xõa ngang vai, mặc một chiếc áo bào của nam màu tím, như thể vừa

mới ngủ dậy xong.

Người đuổi theo tôi si mê nhìn bà, cuối cùng có người nói:

- Còn đẹp hơn con búp bê ban nãy...

Vừa dứt lời, bà đã bay vọt lên, tôi chỉ thấy bóng người lắc mạnh, người vừa nói đã bị bao nhiêu cái tát, khóe miệng chảy máu. Trên đời có khinh công như thế sao? Không hơi không tiếng, hết như quý mị. Tôi bỗng dung mất hết tự tin vào khinh công của mình.

- Cút! - Giọng bà đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Mấy người kia rút đao ra, hét lên xông tới.

Tôi nhìn thấy trong bóng đêm nháng lên mấy tia màu sáng bạc, như lưu tinh lướt qua chân trời, trên tay mỗi kẻ xông lên đều bị găm một ngọn tiểu phi đao màu bạc, binh khí trong tay rơi xuống đất.

Tôi há hốc miệng, lảo bảo:

- Tinh Hồn...

Cả người bà chấn động, quay lại.

Đó là một gương mặt như thế nào? Tôi há hốc miệng, ngây ngẩn nhìn bà.

Tôi chưa bao giờ gặp nữ nhân nào đẹp hơn bà, tôi không tìm được từ nào để hình dung vẻ đẹp của bà, thậm chí tôi còn không nói nổi tuổi tác của bà.

- Á, sau lưng bà! - Tôi hét lên, có người vung đao sau lưng bà.

Mắt tôi hoa lên, một bóng người áo đen lướt qua, bàn tay kẻ vung đao và đao của hắn cùng bay ra ngoài. Kẻ nọ vẫn xông về phía trước, hình như không phát hiện ra tay mình đã mất, được hai bước mới đau đớn hét lên rồi ngã đi. Những người đuổi theo tôi sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Kiểm của người vừa tới nhanh tới mức tôi thậm chí còn không nhìn rõ thanh kiếm được rút ra như thế nào. Tôi đã gặp phải những người như thế nào đây?

Bà chỉ ngơ ngàng nhìn tôi, trong mắt lóe lên thần sắc hết như đại phụ thân, như mê hoặc, như đau đớn, đột nhiên trầm giọng hỏi tôi:

- Người tên là gì?

Hàng lông mày rậm của hắc y nhân hơi cau lại, đôi mắt sắc bén như chim ưng. Tôi rùng mình, khàn giọng đáp:

- Bình An, tôi là Bình An.

- Vĩnh Dạ! - Hắc y nhân gọi bà một tiếng, tôi thấy người bà thoáng lắc nhẹ, dựa vào người hắc y nhân, thân hình dường như hơi run rẩy.

Hắc y nhân dường như nổi giận, đưa tay định bắt tôi.

- Phong đại hiệp, vẫn khỏe chứ! - Tiếng của đại phụ thân nhàn nhạt vang lên, cái bóng màu nguyệt bạch từ bóng tối đi ra. Toàn thân Phong đại hiệp bỗng dừng cứng cứng lại, bàn tay ôm chặt lấy nữ nhân xinh đẹp tên Vĩnh Dạ. Bà nhìn ra sau lưng tôi, đôi mắt sáng hơn cả những vì sao trên trời ánh lên vẻ bi thương.

Đại phụ thân đi tới gần, nắm tay tôi, ôn tồn nói:

- Đây là tiểu nữ Bình An, làm phiền Phong đại hiệp quá, giờ tại hạ sẽ đưa nó về nhà.

Khi nói chuyện, đại phụ thân không hề nhìn nữ nhân xinh đẹp, người nắm tay tôi rất chặt, nói xong kéo tôi quay người bỏ đi.

Tôi chưa kịp nói gì, tâm trí chỉ chứa đầy hình ảnh của cặp vợ chồng có võ công xuất thần nhập hóa, trong lòng có một âm thanh đang hét lên: Bà chắc chắn là Tinh Hồn, chắc chắn!

Rời khỏi tầm mắt của họ, đại phụ thân đột ngột dừng chân, quay phát đầu lại.

Người nhìn về phía xa. Tôi ngẩng đầu nhìn người, gương mặt người nhợt nhạt như tờ giấy, đôi môi mím chặt, tay tôi suýt bị người siết gãy.

- Đại phụ thân? - Tôi lắc tay người, giờ mới có cơ hội lên tiếng - Chúng ta về nhà đi, Bình An sẽ không chạy linh tinh nữa.

Nói xong câu này mà đại phụ thân vẫn bất động. Tôi ngạc nhiên lắc tay người lần nữa, lúc này người mới như sự tỉnh, dịu dàng nói:

- Tất cả mọi người đều lo lắng cho con. Bí Ngô quý trong vườn hoa ba ngày xin được xuất cốc tìm con. Bình An, con ở đây nửa năm rồi, nếu con không

muốn quay về thì đại phụ thân cũng không ép con.

Nước mắt tôi trào ra, ôm lấy người mà khóc:

- Bình An nhớ nhà rồi. Tại nhị phụ thân nói, Bình An mà không đi thì đại phụ thân sẽ còn bị bệnh.

Đại phụ thân thở dài, xoa đầu tôi, lẩm bầm:

- Ta mà không bị bệnh thì làm sao tìm được con ở đây?

Tôi không hiểu lời của người, chỉ biết ôm chặt người nói:

- Bình An không muốn ở lại đây, Bình An không thích Thánh Kinh. Đại phụ thân, đưa Bình An về nhà, người sẽ không bị bệnh nữa chứ?

- Ngốc quá, con mà không quay về thì Bí Ngô sẽ bị bệnh mất. Nhị phụ thân con cũng rất nhớ con, người hối hận lắm. Người nói, con mà quay về, người sẽ dạy con làm An Thần Hương.

Khi nói chuyện, ánh mắt đại phụ thân vẫn nhìn căn nhà tối om bên mặt hồ, tôi cúi đầu, giấu chặt hai chữ “Tình Hồn” vào đáy tim.

Cuối cùng tôi cũng hiểu, vì sao họ không muốn tôi sử dụng ngọn tiểu phi đao màu bạc, vì sao vừa nhắc tới tên Tình Hồn là đại phụ thân lại lên vách núi thổi sáo cả đêm, lại còn thổ ra huyết.

Bà mặc chiếc áo bào rộng màu tím, hôm đó cũng chẳng hiểu sao khi mặc nam trang, tôi cũng chọn màu sắc đó.

Cho dù gương mặt tôi có vài nét giống bà, nhưng chỉ là vài nét tương tự mà thôi. Tôi mãi mãi không thể bì kịp với vẻ đẹp của bà. Dưới gầm trời này, cũng chỉ có bà mới xứng với đại phụ thân của tôi.

Khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy đại phụ thân thật đáng thương. Bởi vì Tình Hồn dựa vào lòng Phong đại hiệp, họ như một đóa hoa song sinh trong vườn hoa, quấn quýt lấy nhau, còn đại phụ thân chỉ là một cành lan cô độc.

Nhưng rõ ràng tôi nhìn thấy thần sắc trong mắt Tình Hồn. Tôi không kìm được, nói với đại phụ thân:

- Ánh mắt cô cô xinh đẹp đó nhìn đại phụ thân thật là lạ.

- Ồ? - Cuối cùng đại phụ thân cũng nắm tay tôi và bước chân đi.

Tôi nghĩ ngợi, nói:

- Cũng như tiếng sáo người thổi, rất bi thương, như thể bà ấy đang khóc.

Đại phụ thân siết chặt tay tôi, rất lâu sau mới nói:

- Là ta đã lừa nàng, tổn thương trái tim nàng. Có Phong đại hiệp ở đó, nàng sẽ không khóc nữa.

Tôi cúi đầu, tim chua xót, nước mắt trào ra.

Đại phụ thân đi rất chậm, từng bước xa dần mặt hồ. Tôi theo người, nắm chặt tay người, tôi thề, nhất định sẽ không rời khỏi son cúc một bước nào nữa, cả đời ở bên người.

- Đại phụ thân, Bí Ngô quỳ ba ngày thật sao?

- Ừ.

- Vì sao hắn không vào tìm con? Rõ ràng con đã cho hắn túi thơm mà. - Trầm mặc rất lâu, cuối cùng tôi hỏi về Bí Ngô.

Đại phụ thân đưa tôi vào một ngõ nhỏ khác, đẩy cánh cửa của một căn nhà nhỏ, cười nói:

- Trời sắp sáng rồi, công thành mô thì chúng ta sẽ đi, khi về con tự hỏi hắn đi. Vào ngủ một lát, trời sáng ta sẽ gọi con dậy.

Lúc này tôi mới phát hiện mình đã bước vào trong. Tôi không an tâm, nhìn người:

- Nhớ gọi con nhé.

- Đại phụ thân không bỏ mặc con đâu. Đi đi, ta muốn yên tĩnh một lát.

Tôi vào phòng ngủ. Trong lúc mơ màng, nghe thấy tiếng thở dài của đại phụ thân:

-... Tình Hồn, nàng có trách ta không...?

Tôi thực sự không ra khỏi son cốc nữa.

Những người trẻ tuổi trong son cốc đều đã ra ngoài, có người không quay về, có người quay về rồi không bao giờ ra nữa.

Tôi cưới Bí Ngô, sinh được một Tiểu Bí Ngô.

Đại phụ thân, nhị phụ thân ngày càng già hơn, tóc đã bạc trắng.

Nhị phụ thân cuối cùng cũng đổ bệnh, đại phụ thân ở bên người cả đêm. Khi tôi mang thuốc tới, nghe thấy nhị phụ thân nói:

- Ca, đệ nhìn thấy nàng rồi, nàng về cốc rồi.

Đại phụ thân chỉ ôm nhị phụ thân mà rơi lệ.

Nhị phụ thân qua đời không lâu thì có người xuất cốc về mang theo một tay nải đưa đại phụ thân, đại phụ thân đột nhiên đổ bệnh.

Trong tay nải có một bộ váy màu nguyệt bạch, thêu đầy trăng và sao, còn có một ngọn tiểu phi đao màu bạc.

Bộ váy ấy được treo trong phòng, khiến cả căn phòng trở nên lấp lánh. Trong đầu tôi nhớ tới nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần ấy, bà mặc bộ y phục này trông sẽ phong hoa tuyết đại tới mức nào?

Ngọn tiểu phi đao màu bạc ấy vẫn luôn nằm trong tay đại phụ thân. Người cầm phi đao lên, rồi không bao giờ bỏ xuống nữa.

Tiểu Bí Ngô len lén tới nói với tôi, hẳn nghe thấy người mang tay nải tới nói, cái gì mà Vương gia qua đời, Vương phi tự vẫn tuần táng, hẳn cứu không được, trước khi chết, bà giao cho hẳn cái này.

Y thuật của tôi đã vô cùng tinh thâm. Tôi bắt mạch cho đại phụ thân, nhớ lại ngày trước Hồi Hồn gia gia nói là tâm bệnh. Tôi còn kê rất nhiều loại thuốc khuyên người uống.

Cuối cùng tôi không nhận được, nói:

- Bà chết rồi, đại phụ thân! - Tôi hi vọng âm thanh ấy có thể đánh thức người. Người chết không thể sống lại được, đại phụ thân chỉ cần muốn sống thì sống tới trăm tuổi cũng không thành vấn đề.

Đại phụ thân cười:

- Bình An, con nói xem, liệu trên hoàng tuyến có loài hoa đỏ rực như máu không?

Tôi ngăn người:

- Con không biết.

- Có đấy, Tinh Hồn nói, chỉ cần hái một đóa hoa là có thể nhớ được kiếp trước. Khi xuất giá nàng mặc bộ váy này, nàng vẫn nhớ lần đầu tiên mặc nữ trang phải để cho ta ngắm. Ta chết rồi, ta nhất định sẽ hái một đóa hoa, không, ta sẽ hái hết những đóa hoa màu máu ở đó, kiếp sau ta mới nhận ra nàng... - Trong mắt đại phụ thân có một vẻ điên cuồng, dường như tôi nhìn thấy đóa hoa như ngọn lửa đang thiêu đốt trong mắt người.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe đại phụ thân nhắc tới hai chữ Tinh Hồn. Tối hôm đó, thần trí người có vẻ không tỉnh táo, lúc tỉnh lúc mê, qua lời kể, tôi biết một câu chuyện, câu chuyện về Tinh Hồn và Nguyệt Phách.

Đại phụ thân luôn miệng hỏi tôi trên hoàng tuyến có loại hoa thần kỳ đó không, lần nào tôi cũng trả lời người là có. Khi trời sáng, tôi ngủ gật. Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy đại phụ thân nói:

- Tôi hoàng tuyến rồi, ta sẽ được cạnh tranh với hẳn chứ!

Tôi giật nảy mình, tỉnh giấc, khi mở mắt ra, nhìn thấy đại phụ thân dùng ngọn tiểu phi đao đâm vào tim mình, khoe miệng còn nở một nụ cười.

Tôi bỏ bộ váy đó vào quan tài của đại phụ thân, cùng Bí Ngô và Tiểu Bí Ngô rời khỏi son cốc, tới Thánh Kinh, ở trong căn nhà nhỏ, trong ngõ nhỏ mà đại phụ thân đã đưa tôi tới lần trước.

Đại phụ thân được chôn cất trong sân vườn của căn nhà này, tôi nhớ, lúc nào người cũng nhắc tới nơi đây.

Tôi mở Bình An y quán, mở thay cho đại phụ thân. Người nói, người sẽ ở nơi này chờ nàng tới.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 3 : Lý Thiên Hựu

Dáng vẻ của Vĩnh Dạ khi đó đã đi vào tim ta, có lẽ, thứ nàng cần là người có thể vì nàng từ bỏ Đế vị. Người ấy chắc chắn không phải là ta.

Năm đó, Vĩnh Dạ mới chín tuổi. Gương mặt luôn nở một nụ cười, lễ độ lại gần. Khoảnh khắc ấy, ta cảm thấy nàng xinh đẹp khó có thể diễn tả.

Vì Tường Vi mà nhị đệ ghét nàng, lúc nào cũng gây khó dễ cho nàng. Buổi dạ yến ở Hoàng cung khi đó, nhị đệ hai lần thay y phục, phải chịu thiệt thòi lớn, ta cứ hoài nghi không biết có phải Vĩnh Dạ giờ trò hay không, nhưng lại không nhận ra điều gì bất thường. Nếu thực sự là nàng, thì nàng quả là quá lợi hại.

Năm sau, nàng bị Đoan Vương cho ăn gậy, ta bị phụ hoàng đuổi ra khỏi cung. Từ ngày hôm đó, sự tranh đấu giữa ta và Thiên Thụy bắt đầu. Nói ra cũng lạ, trong suốt bảy năm trời, Thiên Thụy và ta bất luận là ngoài sáng hay trong tối, lúc nào cũng bên tám lạng, người nửa cân, khiến ta nghi ngờ trong phủ có nội tộc. Có lẽ Thiên Thụy cũng nghĩ thế, ánh mắt nhìn ta rất kỳ lạ.

Vĩnh Dạ ngày càng đẹp hơn. Khi đó ta không biết nàng là nữ nhi, chỉ cảm thấy nàng nhỏ nhắn, tuy màu da không tốt nhưng lại đẹp khiến người ta phải kinh ngạc.

Lần nào nhìn thấy Vĩnh Dạ, ta cũng vừa nghi hoặc vừa muốn lại gần, thêm vào đó là mối quan hệ với Hoàng thúc, ta gần như rất chiều chuộng nàng. Điều này khiến ta rất phiền não, ta sợ mình có tình cảm khác với nàng.

Nàng là Thế tử của Đoan Vương, cho dù ta thích nàng thì cũng không dám tiết lộ nửa phần tâm tư.

Cho tới lần đó, nàng cùng Ý Hồng tới phủ, trước khi đi, ta đột nhiên phát hiện ra cảm giác về nàng và Ý Hồng gần như nhau, nếu Vĩnh Dạ là nữ, ta không hề nghi ngờ.

Chính vì Hoàng thúc nói Vĩnh Dạ là con trai, thế nên ta không dám đoán bừa.

Ta vào cung, phụ hoàng tìm ta nói chuyện, ta vô tình nghe thấy.

Phụ hoàng cũng nói thẳng với ta, Vĩnh Dạ vì đại nghiệp của ta mà phải hi sinh nhiều như thế, trong lòng ta vừa thương tiếc vừa vui mừng. Ai ngờ hôm sau Vĩnh Dạ đã phải đi sứ sang Trần, ta đứng chờ nàng ở cổng thành rất lâu.

Ta khiến nàng sợ hãi, ta nghĩ chắc chắn Vĩnh Dạ không thể thích nghi được với sự thay đổi thái độ của mình. Ta càng nhìn nàng càng thấy thích, trước đây ta luôn muốn ôm nàng mà không dám, nay ta hoàn toàn có thể. Ta bất chấp sự phẫn nộ của nàng, ôm nàng vào lòng. Thân thể nàng mềm mại hết như trong tưởng tượng của ta. Dù nàng đã đi, ta vẫn nói với bản thân, ta thích nàng, ta nhất định phải cưới nàng.

Phụ hoàng đã sớm định cho ta hôn sự với Lạc Vũ công chúa của nước Tề. Đừng nói ta đăng cơ làm Hoàng đế, cho dù chỉ là một Vương gia, ta lập Lạc Vũ làm chính phi, vẫn có thể lập bốn vị trắc phi. Vĩnh Dạ không có danh phận chính phi, ta sẽ thương yêu nàng hơn thì cũng bù đắp được thôi.

Hoàng thúc không biết hôn sự của ta với Lạc Vũ, ông rất không muốn gả Vĩnh Dạ cho ta. Ban đầu ta luôn nghĩ, Hoàng thúc quyền cao chức trọng, nếu ta đăng cơ, ông thành quốc trưởng, ông vì kỳ hỷ quyền lực của mình quá nhiều, sợ ta nghi kỵ ông mà tức giận. Chỉ cần ta chân thành, Hoàng thúc lại không có tâm tạo phản, chắc chắn ông sẽ không phản đối.

Mọi điều ở Vĩnh Dạ đối với ta đều thật đáng yêu, bao gồm cả việc làm nũng và nổi cáu. Nàng cảm Thánh chi của tiên đế tới đối kháng với ta, Thánh chi là vật chết, người thì sống. Tiên đế chẳng qua chỉ cho nàng ba lần cơ hội, một câu ta buột miệng nói ra cũng là Thánh chi, Vĩnh Dạ tự tưởng rằng đó là chỗ dựa của mình nhưng ta không để bụng.

Ta giết Lý Ngôn Niên và Lâm Thúy ngay trước mặt nàng, hai người này còn sống sẽ uy hiếp tới Hoàng quyền của ta. Đương nhiên ta cũng muốn để Vĩnh Dạ biết, ta có thể tha người, cũng có thể giết họ.

Vĩnh Dạ cáo bệnh không tiếp chi, ta biết nàng giả bệnh, nên cũng mặc nàng. Nàng có thân phận là thích khách Du Li Cốc, là thần tử của ta, nàng có thể trở mặt sao?

Ta tới thăm nàng, bất luận là ghen thật hay nhân cơ hội để phát tiết bất mãn cũng được, đại lễ đăng cơ trôi qua, ta nhất định sẽ tuyên nàng vào cung. Tuyên một lần nàng có thể kháng chi, một ngày ta liên tiếp được ra mười hai đạo chỉ ý, ta xem nàng có thể làm sao? Quá trình đấu trí với Vĩnh Dạ này rất thú vị, ta không hề nóng vội.

Vậy mà ta không ngờ được rằng, Hoàng thúc vô cùng không muốn chuyện đó xảy ra, ông đã sớm định ra hôn sự cho Vĩnh Dạ và Thái tử Tề quốc.

Ta cảm nhận được sâu sắc Hoàng thúc vì Hoàng quyền của An quốc nên mới hi sinh, lại cảm thấy đây mới là một vấn đề thực sự. Ta buộc phải vì Vĩnh Dạ mà khai chiến với Tề quốc sao? Đây thực sự là một vấn đề khó, mà cũng là một vấn đề dễ.

Ta mới cưới công chúa Tề quốc làm Hậu, chẳng lẽ lại đòi cướp Thái tử phi của Tề quốc làm phi? Lạc Vũ chờ ta bao nhiêu năm, Tề quốc lại dành cho ta sự ủng hộ to lớn, vấn đề này rất đơn giản, từ bỏ Vĩnh Dạ để đổi lấy quốc thái dân an.

Khó là khó ở chỗ, ta không buông tay được.

Rõ ràng là một thứ đang ở ngay trước mắt mà chớp mắt đã trở thành của người khác, cảm giác bất cam và phẫn nộ ấy thực sự khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Vĩnh Dạ phẫn nộ, không chịu thua kém Lạc Vũ, ta nghĩ không phải vì nàng không hiểu chuyện, mà vì nàng quá yêu ta nên mới muốn độc chiếm, điều này khiến ta đau buồn. Có những lúc ta muốn lập nàng làm Hậu, để Lạc Vũ làm phi, như thế liệu có thuận lòng Vĩnh Dạ không? Nhưng đó chẳng qua chỉ là một ý tưởng xa vời.

Thế nên ta từ bỏ Vĩnh Dạ, ban cho nàng tước hiệu và nghi trượng công chúa, xa khỏi tầm mắt sẽ quên nhanh hơn.

Sau khi Vĩnh Dạ xuất giá, ta thường nhớ gương mặt nàng khi chơi đàn dưới ánh trăng. Thi thoảng nghe thấy tiếng cầm du dương, nương theo âm thanh tìm kiếm, ta thấy Lạc Vũ cũng đang chơi đàn dưới trăng.

Nàng là nữ tử dịu dàng nhất mà ta từng gặp, cũng như tên nàng, nhẹ nhàng như lông vũ. Lạc Vũ rất đẹp, nàng cúi đầu ôm đàn, hai mắt ngấn lệ rất giống điệu bộ tui thân của Vĩnh Dạ tối hôm đó. Ta lại gần, bế nàng lên.

Trên mặt Lạc Vũ thoáng vẻ ngượng ngùng, thân thể trong lòng ta thoáng run lên, điều này ta chưa bao giờ thấy ở Vĩnh Dạ. Tối hôm đó, ta rất dịu dàng với nàng, Lạc Vũ cũng làm thỏa mãn cảm giác nam nhân trong ta. Dần dần, ta cảm thấy mình rất thích Lạc Vũ. Tuy rằng nàng không có kiểu ghen tuông như Vĩnh Dạ khiến ta đánh không nổi, mắng không nổi, phải bó tay lúng túng, nhưng nàng dịu dàng như nước, nhất là ánh mắt nhìn ta như sùng bái khiến ta rất đặc ý.

Lâu dần, ta thường nhớ tới dáng vẻ tức giận của Vĩnh Dạ. Nàng liệu có nhớ ta không?

Quốc vương nước Tề gửi thư tới, nói Vĩnh Dạ vì ta mà vào cung làm Thái tử phi để báo Hoàng ân.

Trong lòng ta bắt đầu chua xót, suốt mấy ngày liền không đi tìm Lạc Vũ.

Lạc Vũ rụt rè làm đồ ăn đêm mang tới cho ta, ta thấy nàng gầy đi một chút, sắc mặt có vẻ tiêu tụy, bất giác thương xót, hỏi nàng làm sao? Lạc Vũ trả lời:

- Hoàng thượng không tới, trong lòng cứ thấy trống trải.

Tìm ta rung động, hỏi Lạc Vũ:

- Nếu Hoàng hậu thích lắm, một ngày không gặp có như cách ba thu?

Lạc Vũ lại xấu hổ đỏ mặt, rèm mi rũ xuống, rất lâu sau mới nhẹ gật đầu.

Ta lại thấy vô cùng bức bối. Sao ta chưa bao giờ cảm thấy Vĩnh Dạ nhớ tới ta? Nếu không phải gửi thư tới Tề quốc, nàng còn chẳng buồn gửi một tin về cho ta.

Ta hạ lệnh thăm dò hành tung của Vĩnh Dạ ở Tề quốc, tin tức nhận được vô cùng rối loạn.

Lúc thì mất tích, lúc thì tới thu tể ở Tây Bạc, có quan hệ không rõ ràng với cả Nguyệt Phách và Phong Dương Hề.

Ta đột ngột nhớ lại thần sắc của Vĩnh Dạ khi bắt được tiểu tử họ Nguyệt, trong lòng căm hận: Trong lòng nàng không có ta, chưa từng có ta. Nàng vẫn luôn chơi đùa ta! Nỗi hận này khiến ta muốn giết người.

Thế mà ta chỉ đành chôn giấu trong tim, cho dù thế nào, nàng cũng là Thái tử phi của Tề quốc, trong lòng không có ta cũng là bình thường.

Mấy tháng sau, ta lại nghe được tin Vĩnh Dạ về An quốc, về Đoan Vương phủ. Đây đúng là chuyện quái lạ.

Nếu Vĩnh Dạ gả cho Thái tử, lúc này lẽ ra nàng đã là Hoàng hậu Tề quốc. Ta nghĩ, có phải vì sự thay đổi ngôi vị Thái tử giữa Mộ Dung Yến và Mộ Dung Dương Hề khiến nàng nổi giận không? Dù sao thì nàng cũng luôn tưởng rằng người mình phải cưới là Mộ Dung Yến.

Hai bức họa trên bàn bày ra trước mặt, khiến ta thờ dài.

Phong Dương Hề chính là Mộ Dung Dương Hề. Vậy ta phải làm thế nào?

Đây là lần thứ hai ta có cơ hội có được Vĩnh Dạ, nhưng lại phải trở mặt nhìn nàng trôi tuột khỏi tay.

Nàng vào cung, vẫn là nam trang.

Ta đoán nàng sẽ mặc nam trang, vì nàng sợ vào cung.

Nếu nàng chưa lấy chồng, nàng không thể mặc phục sức của Tề Hậu; một khi mặc vào sẽ không cởi ra được nữa. Nếu mặc nữ trang, nàng cũng không thể búi tóc kim quan, mà phải chải kiểu tóc của phụ nhân. Thế thì nàng chỉ có thể mặc nam trang, thế là tốt nhất.

Thấy Vĩnh Dạ sừng sốt, ta mỉm cười, đó là lần đầu tiên ta đoán trúng tâm tư nàng chăng? Ta ôn tồn nói chuyện với nàng, hầu như không nhìn mặt nàng.

Ta sợ mình nhìn thấy gương mặt đẹp tới mức khiến người ta hồn xiêu phách lạc ấy, ta sẽ gây ra chuyện tổn hại tới An quốc. Phong Dương Hề, bây giờ ta không thể đắc tội với hắn.

Ta bình thản hỏi nàng:

- Thực ra trong lòng Tiểu Dạ chưa từng có trẫm, đúng không?

Nàng đáp rất khéo léo, lại đang trêu cợt ta:

- Cho dù có cũng không thể có. Hoàng thượng không hiểu sao?

Ta nói thẳng với nàng, ta biết rằng nàng chưa cưới Phong Dương Hề, vậy mà Vĩnh Dạ lại nói, chưa cưới không có nghĩa là không cưới.

Như thế là ngang nhiên nói với ta, nếu ta bắt nàng vào cung, đồng nghĩa với việc ta đã cướp Hoàng hậu của nước Tề.

Ta cười khỏ, nhớ lại ban đầu nàng trêu trọc, dắt mũi ta, khi thì khiến ta thương tâm, lúc lại khiến ta đau khổ. Một nữ tử như thế khiến ta rất thích, nhưng lại không thể có được.

Ta có thể cho nàng một đường lui:

- Nếu nàng không có nơi nào để đi, cưới ta, ta sẽ thương yêu nàng suốt đời.

Đây có lẽ là việc duy nhất ta làm khiến Vĩnh Dạ cảm động? Ta nghe thấy tiếng nàng hít thở thật nhẹ, rất buồn, rất muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì đã bỏ đi.

Ta không quay đầu nhìn nàng, Vĩnh Dạ ngày trước đã bị ta vùi sâu xuống tận đáy tim.

Bước vào rừng mai, Lạc Vũ đang trốn trong đó, ta không nén được cười. Nha đầu này cũng có lúc ghen tuông ư? Ta mỉm cười lại gần, nhẹ nhàng dỗ dành nàng, làm như vô tình nói:

- Trẫm rất hứng thú với vị hoàng huynh từ nhỏ chưa gặp mặt của nàng, Hoàng hậu không phiền nếu kể cho trẫm nghe chứ...

Lạc Vũ thực sự rất ngại thẹn. Chẳng mất nhiều thời gian ta đã biết được đầu đuôi ngọn ngành sự việc, nghe xong, bất giác ta thở hắt một hơi.

Phong Dương Hề ở An quốc bao nhiêu năm qua, hắn nắm rõ như lòng bàn tay địa hình nước ta, ta nên đối phó với hắn thế nào? Xem ra việc của ta còn rất nhiều, trước tiên cần thay đổi thể chế quân đội của An quốc, và bố trí phòng vệ ở biên phòng.

Trong lòng giận Vĩnh Dạ, vốn định trút giận lên Hoàng thúc đang an nhàn ở nhà kia, nhưng lúc này vẫn không thể không đích thân tới thăm viếng.

Hoàng thúc mỉm cười đưa cho ta một tấm bản đồ địa hình quân sự của nước Tề, nói về sách lược cải tạo quân đội An quốc, khiến ta ngồi nghe tâm phục khẩu phục. Ông thực sự là một lão hồ ly, đã sớm vẽ đường lùi cho mình, khiến ta không thể không nể trọng ông.

Cũng may Hoàng thúc không có dã tâm với quyền thế, nếu không, ta chẳng thể giữ được ông.

Lại mấy năm trôi qua, ở Tề quốc gởi tới tin tức, Phong Dương Hề nhường ngôi cho Mộ Dung Yến, làm Phong Vương gia. Hai nước bình an vô sự.

Ta hỏi Lạc Vũ:

- Nàng gặp Hoàng huynh nàng mấy lần?

Lạc Vũ cười khê:

- Không nhiều, chỉ vài lần thôi.

- Huynh ấy là người thế nào?

- Người mà Vĩnh Dạ thích. - Lạc Vũ kích ta một câu đau nhói.

Ta quay đầu, thấy nàng bĩu môi, cảm hơi héch lên, trong phút chốc, ta vừa tức vừa buồn cười. Bộ dạng của Vĩnh Dạ khi ấy lại xâm chiếm tim ta. Có lẽ, người mà Vĩnh Dạ cần là một người có thể vì nàng từ bỏ đế vị. Người đó chắc chắn không phải là ta.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Ngoại truyện 4: Tường Vi quận chúa

Tôi muốn cười, bỗng dưng tôi cảm thấy thật vui, lại thấy thật không nỡ. Vì sao, giờ khi tôi đã sắp chết rồi, chàng mới nói với tôi rằng chàng thích tôi?

Ra khỏi Tấn Ngọc Quan, bước vào địa phận của nước Tống. Dọc đường tôi luôn cảm thấy Nguyệt Phách thật là ngứa mắt.

- Này, tiểu tử thôi, rốt cuộc ngươi có thù oán gì với Vĩnh Dạ ca ca mà lại dùng cớ độc hại chàng? - Bước vào khách điểm, để phòng hấn chạy mất, tôi chỉ đành lấy một căn phòng.

Lúc này hấn đã bị tôi giam lên lưng, không thể cựa quậy, nếu không phải vì muốn giúp Vĩnh Dạ ca ca lấy giải dược, tôi đã giết hấn ngay lập tức.

- Tiểu yêu nữ, nếu cô không bỏ chân ra, còn dám hung dữ với tôi nữa lời, tôi sẽ cho cớ độc hoạt động, khiến Vĩnh Dạ của cô chết vì đau đớn. - Nguyệt Phách gầm lên với tôi.

Tôi giật mình, tôi thường không kiểm soát được tâm trạng của mình, nếu thực sự hấn hại Vĩnh Dạ ca ca thì làm sao đây? Tôi lập tức lỏng chân ra, tiện tay xách hấn lên ghế. Hấn còn chưa kịp phản ứng lại, tôi đã mang tách trà ấm cho hấn:

- Nguyệt ca ca, dọc đường chán quá nên Tường Vi đùa với huynh thôi. Huynh không nhỏ nhen thế chứ?

Hấn như cười như không nhìn tôi, thoải mái đón lấy tách trà, sau đó đứng lên, nằm xuống giường:

- Cô ngủ dưới đất đi.

- Cái gì?

Hấn ném cho tôi một chiếc chăn, gối đầu lên gối rồi thông thả nói:

- Quận chúa sợ tại hạ chạy mất, kiên quyết đòi cùng phòng, chẳng lẽ còn muốn ngủ cùng giường?

Tôi đỏ bừng mặt, ôm chiếc chăn gấm, gầm lên:

- Chờ ta lấy được giải dược, ta sẽ giải quyết ngươi!

Đã bao giờ tôi phải ngủ trên đất đâu? Sàn nhà lạnh buốt, một nửa chăn trải xuống đất, một nửa quấn lên người khiến tôi khó chịu vô cùng, mơ mơ màng màng tới gần sáng mới thiếp đi.

Sáng sớm khi tỉnh dậy, tôi đang nằm ngay ngắn trên giường. Giật mình nhảy dựng lên, tiểu tử thối kia đâu? Hấn đừng có chạy mất. Nghĩ tới giải dược của Vĩnh Dạ ca ca, tôi suýt thì bật khóc.

Cửa phòng được đẩy ra, Nguyệt Phách mang cháo vào:

- Tỉnh rồi thì đi rửa mặt rồi ăn sáng, còn phải lên đường gấp.

Tôi ngơ ngác, sao hấn còn chưa chạy?

- Nhìn ta làm gì? Chẳng qua vì ta vẫn còn lương tâm, cảm thấy ta với Lý Vĩnh Dạ cũng không có thâm thù đại hận gì, cho hấn giải dược là xong.

Tôi vội vàng xuống giường chải tóc, ơ, trâm của tôi đâu? Tôi tìm kiếm xung quanh, hình ảnh Vĩnh Dạ ca ca cài trâm cho tôi tới giờ tôi vẫn không quên được. Cây trâm này không thể mất được, chàng chưa bao giờ thân mật với tôi đến thế. Nhớ lại khoảnh khắc Vĩnh Dạ ca ca dịu dàng cài lại cây trâm cho mình, trái tim tôi lại đập thình thịch.

- Tìm gì thế?

- Trâm của ta! Trâm của ta mất rồi.

Nguyệt Phách húp một ngụm cháo, thông thả nói:

- Chẳng qua chỉ là một chiếc trâm nam ngọc thôi mà, có phải cái gì đáng tiền đâu.

- Ngươi thì biết gì? - Tôi chẳng nói gì nữa, buồn bã nghĩ, không tìm được cũng đành vậy.

Nguyệt Phách ghé lại cười cười:

- Ta biết, chẳng qua chỉ là Vĩnh Dạ từng chạm tay vào đó thôi mà. Làm sao mà hấn nhớ được chuyện này?

Tôi điên tiết:

- Ai nói là chàng không nhớ? Vĩnh Dạ ca ca là người tâm tư cẩn mật, chắc chắn chàng sẽ nhớ!
- Được rồi, được rồi, hần nhớ thì nhớ. Mất rồi chẳng lẽ lại quay về Tân Ngọc Quan? Cô không muốn lấy giải được cho hần nữa sao?

Đúng thế, giải được mới là việc quan trọng nhất. Tôi oán giận lườm Nguyệt Phách:

- Tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn một chút, ngươi nói đi, có phải ngươi lấy trộm cây trầm đó không?

Nguyệt Phách quắc mắt:

- Ta lấy trộm trầm của cô làm gì?

Tôi cũng hừ giọng:

- Vĩnh Dạ ca ca đẹp hơn người gấp mười lần, ai mà biết ngươi có gì với chàng không... À, ta biết rồi, chắc chắn là ngươi ái mộ Vĩnh Dạ ca ca của ta, ngươi đồ kị khi thấy chàng thân thiết với ta, thế nên mới lấy trộm cây trầm!

Nguyệt Phách cười giảo hoạt:

- Ta đồ kị với cô? Ai đồ kị ai?

Cả ngày hôm đó tôi buồn bực, dọc đường Nguyệt Phách cũng không nói gì nhiều. Qua khỏi nước Tống, vào biên giới nước Tề, chúng tôi tới một tiểu trấn nghỉ đêm. Vẫn chỉ lấy một căn phòng, tôi vẫn ngủ dưới đất.

Tôi hôm đó chắc chắn là Nguyệt Phách đã bế tôi lên giường ngủ, thực ra hần cũng không xấu lắm. Tôi nhớ tới Vĩnh Dạ ca ca, nhớ tới cây trầm, nhớ tới cha mẹ, thấy hơi khó ngủ.

Lúc này tôi nghe thấy tiếng Nguyệt Phách trở mình, không lẽ hần lại nhân lúc tôi ngủ say rồi làm người tốt, bế tôi lên giường? Đang suy nghĩ vậy thì quả nhiên cảm thấy hần tới trước mặt tôi, trên người hần thoang thoảng một mùi hương dễ chịu, tôi vô thức nín thở, mặt đỏ bừng lên. Dù sao hần cũng là nam nhân, nhưng trong lòng tôi chỉ có Vĩnh Dạ ca ca... sao lại cảm thấy mùi hương trên người hần dễ chịu được?

Hần bế tôi lên giường, tôi xấu hổ nằm im không động đậy. Tôi tưởng hần sẽ ngủ dưới đất, không ngờ hần lại đi tới bên cửa sổ, đẩy cánh cửa ra. Tôi hé mắt nhìn ra, bầu trời đêm ngoài kia lóe lên tia sáng của pháo hoa.

Ai bắn pháo hoa lúc nửa đêm nhì? Giờ có phải là tết đâu.

Còn đang ngạc nhiên thì Nguyệt Phách lại quay về trước giường. Tôi nhắm mắt giả bộ ngủ, hần nhìn tôi một lát rồi lẩm bẩm:

- Túy Mộng Tân có lẽ vẫn còn có ích.

Túy Mộng Tân? Là cái gì? Nghe tên thì hình như là thứ gì đó khiến người ta ngủ thiếp đi. Tôi trúng Túy Mộng Tân lúc nào? Chính là mùi hương ban nãy trên người hần sao? Vào lúc mà tôi đã vô thức nín thở đó sao?

Nguyệt Phách rời khỏi giường rồi bay vút ra ngoài cửa sổ. Trời ơi, khinh công của hần cao hơn tôi mấy chục lần! Hần chắc chắn cũng biết võ công chứ? Tôi bất giác thấy tò mò, men theo hướng hần vừa đi để đuổi theo.

Nửa canh giờ sau, tôi tưởng rằng mình đã không tìm được hần nữa. Lúc này chợt nghe thấy có tiếng nói từ trong rừng vọng lại:

- Đưa cây trầm này cho Trình tiên sinh, nhất định phải giữ Vĩnh An Hầu ở Trần quốc ba tháng, tốt nhất là nhốt vào trong sơn cốc.

Chân tay tôi lạnh ngắt, Vĩnh Dạ ca ca mà nhìn thấy cây trầm đó thì chắc chắn sẽ nghĩ tới tôi. Nguyệt Phách định dùng tôi để bắt Vĩnh Dạ ca ca sao? Hần thật là độc ác.

Tôi phải đi thông báo cho Vĩnh Dạ ca ca biết. Tôi lặng lẽ lùi lại, chạy nhanh về khách điểm, định cầm tay nải bỏ đi.

Vừa mới vào phòng ngủ đã nghe thấy có động tĩnh, tôi vội vàng lên giường giả bộ ngủ.

Nguyệt Phách quay về nhanh quá. Hần đứng bên giường nhìn tôi một lúc, khiến tim tôi suýt thì bật tung ra khỏi cổ họng. Sau đó hần nằm ngủ dưới đất.

Tôi sốt ruột vô cùng, hôm sau nhất định phải nghĩ cách thoát khỏi hần.

- Ngươi ngoan ngoãn ở trong khách điểm, nghe rõ chưa? Ta phải ra phố mua đồ! - Tôi gần giọng với hần, vẫn như mọi khi.

Hần ừm một tiếng, ngồi trong phòng uống trà.

Tôi cảm theo ngân lượng ra khỏi khách điểm, dắt ngựa ra phố. Đây là một tiểu trấn của nước Tề, tôi cố ý đi dạo thong thả, cảm giác không có người đuổi theo mới vui rồi quất ngựa lao về phía nước Trần. Tôi hưng phấn nghĩ, tiểu tử đó chắc chắn vẫn đang ngu ngốc ở trong khách điểm chờ. Tôi phải tới nước Trần tìm Vĩnh Dạ ca ca, nói với chàng gian kế của Nguyệt Phách.

Chân ngựa đột nhiên mềm nhũn, tôi kinh ngạc hét lên, suýt nữa thì ngã từ trên ngựa xuống, vội bay vút người lên đứng vững, trước mắt xuất hiện ba thanh y nhân.

Tôi không chút nghĩ ngợi, lập tức vùng kiếm xông lên.

Võ công của họ rất giỏi, tôi đánh không lại.

Tôi biết chắc chắn mình sẽ rơi vào tay họ, nhưng Nguyệt Phách chưa xuất hiện, liệu hắn có biết là tôi đã biết bí mật của hắn không? Tôi cố ý chạy về phía khách điểm, vừa chạy vừa hô to:

- Nguyệt ca ca, người của Du Li Cốc tới bắt người này, chạy mau!

Lung tôi bị trúng một chưởng, thanh âm đứt đoạn tại yết hầu, trước mắt tối sầm, tôi đau đớn ngã xuống, ngất đi.

Khi tỉnh dậy, tôi đã ở trong một căn phòng trống không ở một nơi xa lạ. Tôi không biết đây là đâu, toàn thân tôi không chút sức lực, chân hình như cũng không cử động nổi nữa. Tôi sợ hãi khóc ròng.

Vĩnh Dạ ca ca, chắc chắn chàng sẽ tới cứu tôi. Tôi chỉ có một suy nghĩ đó.

Cánh cửa mở ra, có người bước vào, là một nam nhân xa lạ, tôi vừa thấy hắn đã hét thật to, hét rất lâu, cánh cửa một lần nữa bị đóng lại, tôi vẫn còn hét.

Tôi bắt đầu già đi, ra sức đâm mạnh vào chân. Một nửa là tôi sợ thật, một nửa là nghĩ, tôi mà điên thì có lẽ sẽ có cơ hội chạy thoát.

Tôi nhớ nhà, nhớ Vĩnh Dạ ca ca. Tôi lo chàng sẽ bị Nguyệt Phách bắt được.

Con người này thật là thâm hiểm, hắn dám giả bộ không biết võ công. E rằng dọc đường khi lừa tôi đi lấy giải dược là hắn đã nghĩ ra cách giữ tôi làm con tin để Vĩnh Dạ ca ca mắc bẫy?

Mấy tháng sau, trời nóng dần.

Cuối cùng cũng có người đưa tôi vào một viện tử, Nguyệt Phách đứng trong viện tử nhìn tôi với vẻ vô hại. Hắn cười càng ôn hòa thì tôi lại càng sợ hắn.

Chân tôi không cử động được, thân thể thì vô lực, tôi biết làm gì hắn?

- Vĩnh Dạ ca ca... - Nước mắt tôi điên cuồng lăn ra. Tôi không biết vì sao lại đưa tôi tới đây cùng Nguyệt Phách, nhưng tôi cảm thấy có liên quan tới Vĩnh Dạ ca ca.

- Ta là Nguyệt ca ca, Tường Vi, muội quên rồi sao? - Hắn nói vậy, trong mắt hàm chứa ý thăm dò. Tôi cố ý mơ màng nhìn hắn, nói:

- Vĩnh Dạ ca ca, muội buồn ngủ, huynh bế muội đi!

Hắn khựng lại, bế tôi ngồi trên ghế, dường như định đánh thức tôi:

- Muội quên thật rồi sao? Ta là Nguyệt Phách, là Nguyệt ca ca của muội.

Hắn càng làm vậy thì tôi càng giả bộ không quen biết hắn. Tôi dựa vào ngực hắn, nói khẽ:

- Nguyệt ca ca? Nguyệt ca ca biến mất rồi, Vĩnh Dạ ca ca, đừng rời xa muội... chân muội không đi được nữa... muội muốn về nhà.

Hắn tựa hồ rất kinh ngạc, thờ dãi không hỏi thêm gì nữa, chỉ ôm lấy tôi mà nói:

- Vĩnh Dạ ca ca sẽ không rời khỏi muội đâu, sẽ đưa muội về nhà.

Đêm đã khuya, hắn bế tôi vào phòng, tôi nhắm mắt giả bộ ngủ. Lúc này, tôi nghe thấy sát vách có tiếng đánh nhau, nghe thấy tiếng của Vĩnh Dạ ca ca.

Tôi cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Nguyệt Phách hình như không có tâm tư để ý tới tôi, vội vã chạy ra ngoài.

Tôi không dám hét lên, chỉ sợ mình là gánh nặng của Vĩnh Dạ ca ca. Tôi biết, tôi không đoán nhầm, họ đưa tôi tới đây là để dụ chàng tới.

Tôi dùng cây trâm để đâm thành từng lỗ nhỏ trên chiếc chiếu. Tôi không biết mình còn có thể gặp lại Vĩnh Dạ ca ca hay không, nhưng tôi phải để cái gì đó lại cho chàng, nhắc nhở chàng rằng Nguyệt Phách không đáng tin.

Không lâu sau tôi lại bị người ta đưa đi.

Con người phải có hi vọng, tôi nhất định sẽ trụ được tới lúc gặp lại Vĩnh Dạ ca ca.

Có một người bước vào, tướng mạo hấn rất thanh tú, trên người toát lên vẻ tà khí. Hấn ngồi xổm trước mặt tôi, nâng cằm tôi lên, nhìn tôi chăm chú.

Tôi vô cùng căng thẳng, hấn cho tôi uống một viên thuốc, tôi chỉ đành nuốt xuống.

Đầu óc tôi lập tức nổ tung.

- Lý Vĩnh Dạ sẽ cứu ngươi, cùng đại ca ta... - Giọng người đó nghe như từ cõi thâm u vọng về. Rõ ràng là hấn đang ở ngay trước mặt tôi, nhưng vì sao âm thanh đó lại trở nên xa vời đến thế?

- Ta đảm bảo khi ngươi được Lý Vĩnh Dạ cứu đi, ngươi không thể nói được bí mật mà ngươi biết, ta không cho rằng ngươi điên thật. - Hấn nói xong rồi bỏ đi.

Trước mặt tôi xuất hiện ảo giác. Thời gian đối với tôi đã không còn quan trọng, lúc tôi tỉnh táo, lúc lại mơ hồ. Tôi không nhớ đến chuyện ăn uống, thi thoảng cảm thấy có người cho mình ăn, không ai cho ăn, tôi cũng không biết.

Khi tỉnh táo, tôi nghĩ rất nhiều. Giữa Nguyệt Phách và Vĩnh Dạ ca ca có lẽ không chỉ đơn giản là chuyện trùng cổ độc, hình như Vĩnh Dạ ca ca rất quan tâm tới Nguyệt Phách. Giữa họ có quan hệ gì? Tôi nghĩ mãi không hiểu.

Lúc mơ màng, tôi như được trở về An quốc Hầu phủ. Thái tử ca ca, Hựu ca ca, những bóng người lướt qua lướt lại trước mặt, chỉ là thời gian tỉnh táo càng ngày càng ít.

Hình như tôi nghe thấy tiếng Vĩnh Dạ ca ca gọi mình. Tôi chắc chắn lại đang rơi vào con mê sàng. Thực ra chàng không thích tôi, chàng chưa bao giờ đặt tôi trong lòng chàng.

Bất luận tôi bám lấy chàng thế nào, chàng cũng có cách để bỏ rơi tôi.

Trước mặt tôi phát phơ một vật áo tím, người có thân thủ tuyệt đỉnh ấy là Vĩnh Dạ ca ca sao? Chàng không biết võ công mà, chắc chắn không phải là chàng. Tôi luyến tiếc nhắm mắt lại, cho dù không phải chàng, nhưng chàng giống hệt Vĩnh Dạ ca ca của tôi. Tư thế đánh nhau của chàng đẹp thật. Chàng ôm tôi, tôi nguyện cả đời dựa vào lòng chàng, cho dù là mơ cũng được.

- Tỉnh Hồn... - Tôi nghe thấy tiếng Nguyệt Phách, đầu óc tôi lập tức tỉnh táo. Tôi nhìn rõ người trước mặt, chàng thực sự là Vĩnh Dạ ca ca, vì sao Nguyệt Phách lại gọi chàng là Tỉnh Hồn?

Nguyệt Phách, Tỉnh Hồn, sao hai cái tên này nghe thân thiết đến thế? Không thể tin Nguyệt Phách, tôi cố gắng gọi tên Vĩnh Dạ.

Chàng nghe thấy thật, chàng cúi đầu nhìn tôi, khóe mắt đỏ hoe. Chàng ôm tôi nhảy lên thạch đài, giao tôi cho một người khác rồi lại nhảy xuống.

Tôi lo lắng lắm nhưng không tài nào nói được một lời. Sao chàng lại đi mất rồi? Sao chàng lại bỏ mặc tôi? Ánh trăng rất sáng, trước mắt tôi gần như không nhìn thấy gì nữa, âm thanh đó ở cách tôi quá xa, quá xa.

Giọt nước lạnh lẽo rơi trên mặt tôi, trời mưa sao?

- Tường Vi, muội mở mắt ra đi! Ta là Vĩnh Dạ! Ta đưa muội về nhà!

Tôi muốn mở mắt ra, nhưng lại không nỡ rời xa giấc mộng này. Vĩnh Dạ ca ca, đây là mơ hay huynh thực sự ở trước muội? Tôi không phân biệt nổi nữa.

- Được, ta đưa muội về nhà, về rồi ta sẽ cưới muội. Tường Vi, muội đừng ngủ, chúng ta lập tức về An quốc. Ta luôn rất thích muội, ta chưa bao giờ không thích muội, nghe thấy chưa? Tường Vi!

Quả nhiên là mơ, Vĩnh Dạ ca ca chắc chắn sẽ không biết nói những lời dễ nghe như vậy đâu. Cả đời này, người tốt với tôi nhất ngoại trừ cha mẹ và các ca ca thì chỉ có Thái tử điện hạ.

Tôi không thích chàng, nhưng chỉ cần Vĩnh Dạ ca ca tốt với tôi bằng nửa chàng là tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Tôi không muốn mở mắt, cho dù là mơ, thì những lời này cũng khiến tôi hạnh phúc.

- Ta sẽ tốt hơn hấn, ta sẽ đối với muội tốt hơn hấn! Tường Vi, ta đưa muội về nhà, về ta sẽ cưới muội, ta chỉ cưới mình muội thôi, ta sẽ cho muội làm hồ cái, muội nói gì ta cũng nghe!

Tôi phì cười, bất giác mở mắt ra.

Vĩnh Dạ ca ca không biến mất, chàng vẫn đẹp như thế. Gương mặt ấy từ khi sáu tuổi tôi đã thấy nó thật đẹp, lúc nào cũng không nỡ rời mắt đi.

Sức khỏe chàng không tốt, chàng nổi giận với tôi, chàng không đoái hoài gì tới tôi, tôi vẫn không thể không đi tìm chàng.

Người đang khóc lúc trước mặt tôi là chàng sao? Vĩnh Dạ ca ca vì tôi mà rơi lệ sao? Trong lúc điên cuồng vì vui mừng, bỗng dưng đầu óc tôi tỉnh táo hơn, tôi muốn bảo chàng đừng khóc, muốn hỏi chàng có phải thích tôi thật hay không, muốn nói với chàng Nguyệt Phách định hại chàng.

Tôi dùng toàn lực muốn nói, nhưng rốt cuộc lại phun máu đầy mặt chàng, cổ họng chỉ thốt ra được một tiếng.

Tôi muốn nói với chàng quá nhiều điều, cuối cùng lại chỉ thốt ra được tiếng “chiếu”. Chỉ có một tiếng, Vĩnh Dạ ca ca có hiểu không? Chàng nắm tay tôi luôn miệng nói chàng nhìn thấy rồi, chàng sẽ báo thù cho tôi.

Tôi muốn cười, bỗng dưng tôi thấy thật vui vẻ, cũng thật lưu luyến. Vì sao, khi tôi sắp chết rồi chàng mới nói rằng chàng vẫn luôn thích tôi?

- Tường Vi, đừng sợ... đừng sợ... muội sẽ không sao đâu... Ta sẽ đưa muội về nhà, chúng ta về An quốc! Ta cưới muội, ta sẽ ở bên muội, không bao giờ để muội một mình nữa...

Vĩnh Dạ ca ca chưa bao giờ hứa điều gì với tôi, nhưng những lời chàng đã nói, chắc chắn chàng sẽ làm được. Tôi nhìn vàng trắng sáng, chưa bao giờ vàng trắng trung thu lại khiến tôi thích tới nhường ấy.

Ánh mắt càng trở nên mơ hồ, tôi chỉ biết chàng ôm tôi, luôn ở bên tôi.

Lúc này, tôi còn không thấy hận Nguyệt Phách nữa, nếu không nhờ có hắn, làm sao tôi biết được tấm lòng của Vĩnh Dạ ca ca?

Tôi muốn nói nhưng chẳng còn sức lực, tôi muốn xoa gương mặt chàng cũng chẳng còn sức lực. Nhưng tôi biết, chàng chắc chắn sẽ không bị Nguyệt Phách hại nữa, chàng sẽ không như tôi, cứ như thế này mà chết đi.

Con người khi sắp ra đi thường nhớ rất nhiều thứ. Tôi rất nhớ nhà, nhớ cha mẹ, các ca ca, cả Thái tử điện hạ, nhưng tôi thực sự không về được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ngoại truyện 5: Ngọc Tụ công chúa

Chàng không nói gì, kéo tôi bám vào một sợi dây thừng, bay vút xuống núi như một con chim ưng. Tôi vui vẻ ôm lấy chàng, trước nay chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế.

- Công chúa! Có một người đang trôi dưới nước!

Tôi nhìn theo hướng tay thị vệ chỉ, trên mặt sông có một hắc y nhân đang trôi lững lờ, nửa chìm nửa nổi.

- Vớt lên. - Người này rất kỳ lạ, ngũ quan rất rõ ràng, lông mày nhú chặt, gương mặt toát lên vẻ cương nghị. Hắc trướng ám khí, có độc. Tôi cứu được hắn.

Hắn như một người câm, tôi hỏi gì cũng không trả lời.

Kinh Đô An quốc đang chuẩn bị cử hành đại lễ đăng cơ cho Hựu Khánh Đế, không ngờ lại tình cờ cứu được một quái nhân như thế này.

Tôi qua Hoàng thành hóa hoạn, nghe nói Đồng cung bị thiêu rụi, Thái tử mưu phản bị giết. Người này có liên quan gì tới chuyện đó không?

Tôi không muốn hỏi nhiều, bất kể có quan hệ gì hay không, trực giác mách bảo tôi rằng người này hữu ích.

Đại lễ kết thúc, tôi quay trở lại Trần quốc. Tôi hỏi hắn:

- Ngươi có đồng ý đi cùng ta không, hay là đi nơi khác?

Hắn hoang mang nhìn tôi, như thể mất trí nhớ.

Tôi thở dài một tiếng nói:

- Thế thì theo ta về nước, ta gọi ngươi là Tiểu Bạch nhé.

Tôi đưa hắn về Trần quốc.

Hắn có lẽ là biết võ công, khi tôi luyện kiếm, có một chiêu đánh không đúng, ánh mắt hắn dừng lại nơi mà mũi kiếm lẽ ra phải rơi xuống. Dịch tướng quân đang bận huấn luyện thủy quân, không có ai cùng tôi luyện chiêu. Tôi bèn cầm một thanh kiếm đưa cho hắn, tiện tay đâm một cái, hắn đưa tay lên đỡ theo phản xạ, tôi càng ngày càng hứng thú. Hình như hắn muốn tìm lại ký ức gì đó, cũng lặng lẽ đáp lại tôi.

Đánh mãi, tôi phát hiện ra, hấn chỉ đỡ chứ không đánh. Tôi nổi giận, quát hấn:

- Chỉ đỡ chiêu thì có ý nghĩa gì? Ra tay.

Nói rồi tôi ra một đòn rất hiểm hóc, đâm thẳng vào yết hầu hấn.

Tôi thấy tia sáng trong mắt hấn lóe lên, tôi không biết hấn làm như thế nào, nhưng thanh kiếm trong tay tôi bị hấn đánh bay, mũi kiếm của hấn đâm thẳng vào ngực tôi. Tôi thất sắc, hét lên một tiếng.

Mũi kiếm của hấn dừng lại cách cổ họng tôi một thốn, ném kiếm đi, chẳng nói lời nào, lại lặng lẽ lui sang một bên.

Đúng là một quái nhân.

Không lâu sau, Dịch tướng quân vào cung, chàng nghe nói tôi cứu được một quái nhân thì quan sát thăm dò hấn rất lâu, sau đó nói:

- Bỏn tướng quân cùng người so chiêu, có thể người sẽ nhớ ra điều gì đó.

Tôi biết võ công của Dịch tướng quân rất cao, với kiếm mà quái nhân đó đâm tôi thì chắc chắn không thể đâm trúng Dịch tướng quân. Tôi rất hi vọng hấn có thể khôi phục lại ký ức.

Sát chiêu mà Dịch tướng quân tung ra khiến tôi thót tim, Tiểu Bạch hồi chiêu đón tiếp cũng không tệ, tựa như chỉ có cao thủ so chiêu mới có thể kích thích tiềm năng của hấn. Sau năm trăm chiêu, Dịch tướng quân mới thắng được hấn.

Cả người hấn lỗ chỗ vết kiếm, trợn mắt nhìn Dịch tướng quân vẻ không phục, cái thần thái bất kham ấy khiến tôi rất thích thú. Dịch tướng quân rất huênh hoang, tôi chỉ mong có người đối chọi lại với chàng ta.

- Công chúa, người này tuy rằng mất trí nhưng võ công cực cao, hơn nữa lại lịch bất minh. Ta cảm thấy giữ hấn lại bên người sẽ nguy hiểm, chi bằng trừ khử hấn đi.

Tôi đầu chịu, bèn nói:

- Tiểu Bạch không làm hại ta đâu. - Nói đoạn nhìn vào mắt hấn, ánh mắt hấn rất bình thản, nhưng lại chậm chậm gật đầu.

Tôi vui lắm, cười nói:

- Tướng quân đi tìm ca ca nghị sự đi, Tiểu Bạch luyện kiếm với ta là được rồi.

Tôi không để ý thấy ánh mắt Dịch tướng quân thoáng tối đi, hình như chàng rất ghét Tiểu Bạch.

Tôi băng bó vết thương cho Tiểu Bạch, dùng toàn những chiếc khăn tay mà bình thường rảnh rỗi, tôi mang ra thêu. Khiến vết thương trên người hấn trông xanh xanh đỏ đỏ, tôi phì cười.

Tiểu Bạch đột nhiên lên tiếng:

- Đẹp lắm.

Tiếng cười của tôi ngưng bật, nghi hoặc nhìn hấn:

- Tiểu Bạch, người biết nói rồi?

Hấn khựng lại, rồi lại im lặng.

Từ đó tôi cứ bám lấy hấn nói chuyện. Tiểu Bạch chỉ nghe, thi thoảng nói vài câu, thấy có người ngoài là im lặng.

Điều này khiến tôi cảm thấy giữa tôi và hấn có một bí mật nho nhỏ.

Ca ca bệnh nặng, người kéo tay tôi nói:

- Thái tử còn nhỏ, nếu truyền ngôi cho nó, Dịch Trung Thiên sẽ độc bá triều cương. Hấn thích muội, chỉ khi muội ngồi lên ngai vàng, hấn mới cam tâm phò tá, chịu khuất phục dưới muội. Ngọc Tụ, cho dù thế nào muội cũng phải cố gắng tới khi Thái tử trưởng thành.

Tôi rơi lệ. Trần quốc giang sơn gấm vóc, tuyệt đối không thể đổi sang họ Dịch. Tôi ưỡn ngực lên thề với Hoàng huynh:

- Sau khi Thái tử trưởng thành, Ngọc Tụ sẽ truyền ngôi cho nó. Ngọc Tụ sẽ bảo vệ Hoàng tẩu và Thái tử.

Tôi quyết định cả đời không lấy chồng.

Sau khi Hoàng huynh qua đời, tôi đăng cơ làm vua.

Quả nhiên Dịch Trung Thiên rất ủng hộ tôi, các đại thần trong triều cũng không ai dám phản đối. Chỉ thế thôi đã đủ để tôi thấy quyết định của Hoàng huynh anh minh thế nào!

Tôi mời sư phụ tốt nhất tới dạy cho Thái tử. Tôi rất muốn mời Vĩnh Dạ, chỉ có sự giáo hoạt và võ công của nàng ta mới có thể dạy được một vị Thái tử có thể kế thừa giang sơn Đại Trần chúng tôi.

Dịch Trung Thiên ra vào Hoàng cung như chốn không người. Chàng ta nhìn tôi nói:

- Ngọc Tụ, nếu cả đời nàng không lấy chồng thì Trung Thiên cũng sẽ phò tá nàng cả đời, tuyệt đối không hai lòng.

Thâm tình của chàng tôi hiểu, nhưng không thể chấp nhận. Vì giang sơn Đại Trần, tôi gật đầu:

- Chỉ cần ta làm vua một ngày, ta sẽ không cưới chồng.

Tôi không cưới chồng, không muốn sinh con. Có con rồi, địa vị của Thái tử sẽ không còn vững nữa.

Tôi buồn bã nói với Tiểu Bạch, hần chỉ lặng lẽ lắng nghe. Có những lúc tôi khóc, hần nhảy lên múa kiếm, tôi xem đến đoạn hay quá, vỗ tay khen hay, hần quay đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ thương xót.

Trạch Nhã tổ chức thi hội, tôi đưa Tiểu Bạch mặc thường phục xuất hiện.

Trong hội thi, tôi nhìn thấy Vĩnh Dạ, liền bất chấp tất cả, lao về phía nàng ta. Hình như nàng ta muốn trêu đùa tôi, cố tình giẫm rách váy của tôi, Tiểu Bạch bỗng dung nổi giận, rút kiếm đấu với nàng.

Trên mặt nước, Tiểu Bạch quần đấu với nàng ta, rõ ràng công phu của nàng không bằng Tiểu Bạch, nhưng khinh công thì lại rất giỏi, Tiểu Bạch bị nàng ta trêu chọc, giận quá dùng sát chiêu.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tiểu Lý Phi Dao trong truyền thuyết.

Tiểu Bạch trúng một đao của nàng, Vĩnh Dạ bỏ đi, nhưng lại nói với tôi rằng, nơi mà nàng ta nhận nhiệm vụ ở Trạch Nhã là Y Thủy Cư, bảo tôi đừng ngăn cản nàng ta kiếm tiền, nàng ta sẽ trả tôi món nợ ân tình.

Đương nhiên là tôi đồng ý, từ đó nàng ta len lén vào cung dạy Thái tử võ nghệ và một số thứ mà tôi không hiểu. Tôi chỉ biết Thái tử cứ như được khai thông, ngày càng thông minh và hiểu chuyện hơn.

Khi tôi băng bó vết thương cho Tiểu Bạch, bất giác ca thán hần với giọng đau lòng.

Tiểu Bạch bỗng dung nói:

- Nàng ta là Tinh Hồn.

Tôi giật nảy mình, hỏi hần:

- Ngươi là ai?

Tiểu Bạch nhìn sâu vào mắt tôi, trầm mặc giây lát rồi đáp:

- Ta sẽ không làm tổn thương nàng.

Hần không muốn nói, tôi cũng không hỏi. Tôi chỉ biết, tôi tin tưởng hần.

Dịch Trung Thiên uống rượu say, xông vào cung của tôi. Chàng ta nắm tay tôi, ánh mắt hùng hực ngọn lửa dục vọng, bộ dạng vô cùng đáng sợ. Tôi cảm ẩm trà hất vào mặt chàng ta, quát to:

- Tướng quân tự trọng!

Chàng ta nhìn tôi, cười lạnh nói:

- Biết vì sao ta không giết Thái tử không? Ta đang chờ hần kế vị nàng, nàng không làm Nữ đế, ta sẽ cưới nàng.

Tôi sợ hãi chân tay lạnh ngắt.

Chàng ta đưa tay khóa tôi vào lồng, tôi bức bối gọi to, cả trong lẫn ngoài điện không một ai lên tiếng. Quyền thế của Dịch Trung Thiên đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng của tôi.

- Ngọc Tụ, cho dù nàng không lấy chồng thì cũng có thể theo ta. - Chàng ta thông thả nói, ánh mắt tràn đầy dục vọng chiếm hữu. Tôi không thoát ra

được, vừa hoang mang vừa sợ hãi. Đúng lúc này, một đạo kiếm quang lướt qua, Dịch Trung Thiên ôm tôi nghiêng người né tránh.

Tiểu Bạch sừng sững đứng trước mặt tôi, trường kiếm thẳng vào chỉ Dịch Trung Thiên nói:

- Dịch tướng quân võ công cái thế, nhưng đại trượng phu không bắt nạt người yếu thế. Trừ phi ngài giết ta, nếu không, ta quyết không để Hoàng thượng chịu nhục.

Đó là lần mà Tiểu Bạch nói nhiều nhất. Tôi nhìn hắn, trong lòng dấy lên một cảm giác dị thường.

Dịch Trung Thiên bật cười ha hả:

- Tiểu tử, ngươi giỏi lắm. Ngay cả họ tên của mình ngươi cũng không nhớ, ngươi chỉ là một thằng ngốc!

Ánh mắt Tiểu Bạch sáng quắc, trường kiếm không động đậy.

Dịch Trung Thiên buông tôi ra, dịu dàng nói:

- Ngọc Tụ, hôm khác ta sẽ nói chuyện với nàng.

Hắn liếc nhìn Tiểu Bạch đầy khinh miệt, phất áo bỏ đi.

Tôi nhận ra sát khí nồng nặc tỏa ra từ người hắn.

- Tiểu Bạch, ngươi đi đi, hà cớ gì phải uống mạng ở đây? - Những gì tôi nói là thực lòng, Dịch Trung Thiên tuyệt đối sẽ không tha cho Tiểu Bạch đâu. Tiểu Bạch chết rồi, Dịch Trung Thiên vẫn sẽ có được tôi.

- Ba tháng sau ta sẽ quay về. Nàng chờ ta. - Tiểu Bạch nghiêm túc nói xong thì như một con chim ưng bay vút vào trời đêm.

Ba tháng sau, Tiểu Bạch không quay về, mà có một người khác tới tìm tôi. Hắn đeo mạng che mặt, mặc một chiếc áo bào màu nguyệt bạch, suýt chút nữa thì tôi còn tưởng hắn là hồn ma.

- Hoàng thượng, ngài muốn xử lý Dịch Trung Thiên thế nào?

Giọng hắn rất ôn tồn, nghe ý của hắn thì hoàn toàn không coi Dịch Trung Thiên ra gì.

Tôi hơi do dự, nếu không phải dã tâm của Dịch Trung Thiên quá lớn, Trần quốc chúng tôi rất cần có một đại tướng quân như hắn.

- Nếu Dịch Trung Thiên không có võ công, chỉ dùng tài năng quân sự của hắn, bệ hạ có an tâm hơn không? - Hắn như nhìn thấu nội tâm của tôi, tôi lập tức cảm thấy hắn thật đáng sợ.

- Ngươi là ai? Vì sao ta phải tin ngươi?

Hắn lặng lẽ đứng trong điện, coi như không nghe thấy lời tôi vừa hỏi.

Tôi nổi giận:

- Ngươi không chịu nói, việc của Trần quốc chúng ta cũng không cần ngươi nhúng tay vào.

Hắn cười khê:

- Ngài cứu người của ta, hắn nguyện dùng tính mạng mình để đổi lấy một nguyện vọng của ngài, ngài cũng không trân trọng sao?

Thân thể tôi bắt đầu run rẩy, dáng vẻ trầm mặc của Tiểu Bạch, cả ánh mắt sâu thẳm của hắn hiện lên trong đầu tôi. Tiểu Bạch là người của hắn? Tiểu Bạch nguyện dùng tính mạng để đổi lấy sự giúp đỡ của hắn? Tôi bất chấp tất cả, lao tới hỏi:

- Ngươi làm gì chàng rồi?

Võ công của tôi là do Dịch Trung Thiên dạy, cũng coi là tạm được. Nhưng khi tôi lao tới, người đó đã nhẹ nhàng tránh ra. Cho dù võ công của Tiểu Bạch rất giỏi, nhưng chắc chắn không phải là đối thủ của hắn.

Tôi dừng tay, hỏi hắn:

- Chuyện của Trần quốc chúng ta không cần ngươi nhúng tay vào. Ngươi đừng giết Tiểu Bạch.

Hắn nhìn tôi chăm chú:

- Hắn đã giao tính mạng cho ta rồi, nếu ngài không cho ta nhúng tay vào giúp đỡ, có nghĩa là đã lãng phí tính mạng của hắn, ta không có ý kiến gì cả.

- Người muốn cái gì? - Tôi không biết vì sao lại hỏi thế, nhưng chỉ cần Tiểu Bạch bình an quay về, tôi nguyện dùng tất cả những gì mình có để trao đổi.
- Năm xưa hán đốt cháy dịch quán, bất chấp tính mạng của nàng ấy, ta cũng cần đối phó với hán. Cũng đành, nhân tiện vậy. - Hán nói xong rồi bỏ đi.
- Đứng lại, chàng... đâu? - Nghe ý hán thì hình như định phế võ công của Dịch Trung Thiên, nhưng tôi lại quan tâm đến Tiểu Bạch hơn.
- Trăng khuyết rồi sẽ tròn. Phía Tây có một ngọn núi, thể núi như chim ưng, gọi là Ưng Sơn.

Tôi ghi nhớ kỹ, tôi nhất định sẽ tìm được ngọn núi trông như chim ưng ấy.

Hôm sau, có người tới báo tin phủ Dịch tướng quân xảy ra chuyện, võ công của chàng ta đã bị phế hoàn toàn.

Nghe thấy tin này, tôi chẳng thấy vui chút nào, chỉ thở phào nhẹ nhõm. Gọi Thái tử và ba vị đại phu tới, bàn giao chuyện nhường ngôi.

Ba ngày sau, tôi nhường ngôi. Tân hoàng sai người bao vây phủ đệ của tướng quân.

Dịch Trung Thiên sẽ ra sao không phải việc mà tôi quan tâm nữa, Hoàng đế đã lớn rồi, ngài sẽ tự có kế sách của mình. Tôi thu dọn hành lý lặng lẽ rời cung. Tôi phải đi tìm chàng, tôi nhất định sẽ tìm được chàng.

Thay hàng mấy chục con ngựa, tôi liên tục đi về phía tây. Vào tới Tề quốc rồi lại tiếp tục hướng tây, tôi gặp phải một khu rừng rậm rạp.

Tôi cứ men theo phía tây mà đi, trong núi đã không một bóng người. Tôi đi qua hết ngọn núi này tới ngọn núi khác, không nhìn thấy ngọn núi nào giống chim ưng. Tôi rất mệt mỏi. Ngựa đã không đi được nữa, tôi bèn giết ngựa, ăn thịt ngựa suốt một tháng ròng, ăn tới mức tôi vừa nôn vừa khóc.

Tôi tuyệt vọng nhìn vách núi gọi tên Tiểu Bạch, trả lời tôi chỉ có tiếng vọng của chính mình và bóng những con chim sợ hãi bay vút ra.

Vào núi hơn hai tháng rồi, tôi nghĩ chắc mình không tìm được chàng nữa.

Khu rừng dưới bóng trăng thật là đáng sợ, tôi lao ra bìa rừng, không muốn ở trong đó. Nếu không phải có võ công thì không biết mình đã chết bao nhiêu lần.

Tiểu Bạch ở trong lòng tôi quan trọng đến thế nào? Tôi nhớ lại từng chút, từng chút một. Chàng thường im lặng đứng sau lưng tôi, lúc nào cũng im lặng. Ngoài thế ra, chàng chẳng để lại cho tôi ấn tượng gì khác. Nhưng chàng không còn nữa, vì sao tôi nhất định phải tìm được chàng? Vì sao bóng dáng chàng lại ngày càng trở nên rõ nét trong lòng tôi?

Dịch Trung Thiên nói, lần đầu tiên nhìn thấy chàng đã muốn giết chàng. Bởi vì ánh mắt tôi nhìn Tiểu Bạch khác thường, vậy mà bản thân tôi lại chẳng hề phát hiện ra.

Tôi ngồi bên bờ vực thẳm nhìn khu rừng, vàng trắng chênh lệch, tôi vô thức nhìn về hướng tây, sợ hãi nhảy dựng lên. Ngọn núi đó dưới ánh trăng chẳng phải rất giống một cái mỏ ưng sao? Thế núi liên miên bất tuyệt kia chẳng phải tạo thành đầu và cánh chim ưng kia? Tôi vui mừng đến rơi lệ.

Lại đi mười ngày nữa, cuối cùng tôi dừng lại trước một khe núi khổng lồ. Hai ngọn núi tạo thành một khe hở cao vút lên trời xanh, ngẩng đầu nhìn lên, cần cổ đau nhói mà không nhìn thấy đỉnh.

Tôi bước vào.

Một canh giờ sau, trước mặt bỗng dung rộng mở, một biển hoa mê li hiện ra trước mắt, trùng trùng điệp điệp không thấy bờ. Tận cùng của biển hoa thấp thoáng một cột khói.

Tôi không chút nghĩ ngợi, lập tức đi vào, sau đó ngửi thấy mùi hoa thơm và ngủ thiếp đi.

Tiếng rao bán ngoài cửa đánh thức tôi, tôi mở mắt ra, thấy mình đang nằm trong một căn nhà bình thường, một chiếc bàn, một chiếc giường và một chiếc tủ. Chiếc chăn trên người chạm vào tay mềm mại, nhìn kỹ lại, đó là loại lụa nổi danh nhất ở Trần quốc chúng tôi. Tôi giật mình, loại vải này chỉ Hoàng thất mới được dùng, sao lại xuất hiện ở đây?

Xuống giường, tôi lại phát hiện ra bàn được làm bằng gỗ tử đàn, trông thì tưởng chừng đơn giản, nhưng vô cùng quý giá.

Tôi đẩy cửa ra, nơi này hóa ra là một khách điểm. Bên ngoài là đường phố, mọi người qua lại, trông như một tiểu trấn. Điều khiến tôi kinh ngạc là chiếc vòng phi thủy trên tay vị đại thẩm rao bán lâm sản ngay trước cửa khách điểm, chiếc vòng màu lục bích hiếm có, ít nhất cũng đáng giá hơn mười vạn lượng bạc, nhưng bà ta lại bán một thứ hàng chẳng đáng tiền.

Rồi cả tiểu nhị khách điểm, hán mặc y phục làm bằng lụa thượng hạng. Bộ y phục này cho dù là đồng phục của tiểu nhị thì giá cũng phải hai mươi lượng bạc.

Mọi thứ trước mắt tôi trở nên thật kỳ khôi, đúng là không thể tin được.

Một bóng áo trắng đập vào mắt tôi, đó là một thanh niên rất anh tuấn. Hán dịu dàng nhìn tôi nói:

- Cô tỉnh rồi à?

Tôi nghe giọng thì biết đó là người hôm đó đã vào cung gặp tôi, nhưng không ngờ hắn lại còn trẻ như thế, mà còn mang trên mình tuyệt thế võ công.

- Thế nào?

Tôi cố gắng thu ánh mắt về, người trong khách điểm, người đi trên phố đều mang trên người những món đồ đắt tiền, nhưng họ lại chỉ như các sơn dân bình thường. Tôi nhìn hắn hít sâu một hơi:

- Ta tới rồi, chàng đâu?

- Hắn sẽ không quan tâm tới cô đâu.

- Ta không tin.

Người đó cười cười, chỉ tay lên sườn núi:

- Hắn sống trong căn nhà gỗ trên núi.

Bên cạnh căn nhà gỗ có một người đang luyện kiếm.

- Tiểu Bạch! - Tôi gọi to một tiếng, bật khóc. Dọc đường chịu bao nhiêu khổ sở, tôi gặp được chàng đâu có dễ dàng gì.

Chàng dừng kiếm, nhìn sâu vào mắt tôi, quay đầu đi vào nhà, đóng cửa lại.

Tôi từng sờ nhìn chàng, tôi rời khỏi Hoàng cung, vứt bỏ tất cả để tới tìm chàng, chàng lại không đếm xỉa gì tới tôi?

- Hóa ra chàng không thích ta. Chàng... chẳng qua chỉ muốn báo ân! - Tôi hét lên, trái tim đau nhói không sao kiềm chế.

Trong phòng vẫn không có động tĩnh gì.

Tôi ngồi trước căn nhà gỗ, hoang mang không biết làm gì. Tôi có sự kiêu ngạo của mình, trong lòng chàng đã không có tôi, chỉ có bao ân thì tôi việc gì phải bám lấy chàng?

Nhưng ánh mắt của Tiểu Bạch, gương mặt cương nghị của chàng, chàng dùng tính mạng để đổi lấy sự giúp đỡ cho tôi lại khiến tôi không thể rời bước. Tôi không tin chàng thực sự không có tình cảm gì với tôi.

Tôi ngồi ngoài căn nhà ba ngày, chàng luyện kiếm, ăn cơm, ra ngoài, coi tôi như không tồn tại.

Như thế còn khiến tôi đau hơn là giết tôi.

Tối ngày thứ tư, trời mưa gió sấm chớp, trong căn nhà gỗ vẫn sáng đèn, thậm chí tôi còn thấy chàng ngồi trước bàn thông thả ăn cơm. Mưa khiến tôi ướt sũng, trái tim cũng lạnh như băng. Tôi lao đảo đứng lên nói với chàng:

- Ta đi đây. Thì ra trong lòng chàng không có ta, ta sẽ không bám lấy chàng nữa.

Tôi đi xuống núi, các nhà trong tiểu trấn đã đóng cửa, không một bóng người trên phố. Tôi cô đơn đi trong cơn mưa, nước mắt tuôn ra xối xả. Tôi phải về Hoàng cung sao? Đó là nhà của tôi. Nhớ tới việc mình cũng như các phi tần trong cung, từ nay chết già ở nơi đó, tôi rất sợ, không muốn quay về.

Thiên hạ rộng lớn nhường ấy, không lẽ chẳng nơi nào cho tôi dung thân sao?

Cơn mưa hình như đã tạnh, tôi ngẩng đầu, chàng cầm ô với gương mặt vô cảm đang nhìn tôi.

Tôi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, chàng đồng ý ở bên tôi rồi sao?

Chàng đưa ô cho tôi, đứng trong cơn mưa vẫn trung ra bộ mặt vô cảm ấy.

Tôi nổi giận, giang tay gạt chiếc ô của chàng:

- Ta là gì của chàng, cần chàng lo cho ta sao? Tránh ra!

Chỉ đi được vài bước, tôi đã được bế bổng lên. Tôi giận dữ vừa đâm vừa đá vừa khóc lóc. Chàng chẳng hề đếm xỉa, bế tôi lên núi, nước mưa rơi ướt mặt chàng, khoe môi chàng mím chặt. Mặt tôi dán vào ngực chàng, nghe thấy tiếng tim chàng đập dồn dập.

Chàng bế tôi quay về căn nhà gỗ, còn mình thì lặng lẽ ngồi ngoài cửa cả đêm.

Tôi định lao ra ngoài, chàng chỉ chặn trước mặt tôi, không nói lời nào.

- Chàng đã không cần ta thì vì sao còn lo cho ta?

Chàng nhắm mắt lại, mặc cho nước mưa chảy tràn trên mặt.

Tôi yên tĩnh lại:

- Được, ngày mai mưa tạnh ta sẽ đi.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi bước ra khỏi căn nhà gỗ thì chàng đã biến mất.

Tôi đi trên con phố nhỏ của tiểu trấn, bất giác muốn nhìn chàng thêm một lần. Chàng không đi theo tôi.

Người ở đây coi tôi như người xa lạ, không ai nói chuyện với tôi.

Thanh niên mặc áo trắng ấy lại xuất hiện:

- Không phải hần không muốn đếm xỉa gì tới cô, mà là hần đã giao tính mạng cho cốc chủ, hần không được quan tâm tới cô, nếu không, cô sẽ chết.

Tôi như vớ được cọc gỗ cứu mạng, kéo tay áo người đó hỏi:

- Vậy làm thế nào để chàng đề ý tới ta? Phải làm thế nào?

- Cô nhìn thấy vách núi kia không? Chỉ cần cô lên được tới đó là được.

Vách núi đó rất cao, dốc như một lưỡi dao. Tôi cần môi hỏi:

- Người là ai?

- Ta chính là cốc chủ của sơn cốc này.

- Quân tử nhất ngôn?

Hần bật cười sáng khoái:

- Ta tuyệt không nuốt lời.

Tôi chưa bao giờ biết rằng mình lại có dũng khí lớn như thế. Tôi bám chặt vách núi dốc đứng, những dây leo, cỏ dại, dùng khinh công và chỉ lực, từng bước bò lên trên.

Tôi không dám nhìn xuống dưới, con chim đang bay lượn dưới chân khiến tôi biết rằng, nếu rơi xuống thì chỉ có đường chết.

Ở trên cao chọc trời, ngón tay tôi đau nhói.

Khó khăn lắm tôi mới đứng vững được trên một sơn thạch nhô ra từ giữa vách núi, bật khóc. Cho dù thế nào tôi cũng không thể bò lên được nữa, không có nơi để bám tay, khinh công cũng không có tác dụng.

Thậm chí tôi còn không biết mình có thể kiên trì được bao lâu ở nơi này.

Ngón tay kẹp chặt vào khe đá, tôi hét lớn:

- Ta không lên được nữa.

Chẳng ai quan tâm tới tôi, tôi nhìn mây mù xung quanh, đầu óc càng lúc càng choáng váng, cuối cùng bàn tay rơi ra, hét lên một tiếng, rơi xuống vách núi.

Từ đỉnh núi vang lên tiếng cười khê, một bóng người bay xuống, ôm lấy thắt lưng tôi, tiện đà bám vào một sợi dây thừng rồi lao vút lên.

Tiểu Bạch đứng trên vách núi, người kéo tôi lên là cốc chủ.

Tôi nhìn chàng, trong mắt chàng chứa chứa đau đớn, lông mày nhíu chặt. Bỗng dưng chàng quỳ xuống trước mặt cốc chủ, cao giọng nói:

- Ứng Vũ cam tâm chịu chết, xin cốc chủ thả nàng ra khỏi cốc.

Tên của chàng là Ứng Vũ, nghe thật êm tai.

Tôi hừ một tiếng, hỏi cốc chủ:

- Ngài nói có thực sự giữ lời không?

- Đương nhiên.

- Ngài nói, chỉ cần tôi có thể lên được tới đỉnh là được, nhưng không quy định rằng không cho người khác kéo tôi lên. Tóm lại tôi đã lên rồi, đúng không? - Tôi hùng hồn nói.

Cốc chủ khựng lại, khóe mắt thoáng ý cười:

- Đúng, cô lên rồi, Ứng Vũ có thể quan tâm tới cô.

Tôi cao hứng bật cười, kéo Ứng Vũ đứng lên:

- Chàng thấy chưa, ta làm được rồi. Chúng ta đi thôi!

Ứng Vũ toàn thân cứng đờ, nhìn tôi nói từng tiếng:

- Nàng đi đi, nơi này không thích hợp với nàng.

- Rõ ràng đã nói rằng chỉ cần ta lên được thì chàng sẽ không bỏ mặc ta nữa. - Tôi tủi thân muốn khóc, tay đau lắm, vì chàng mà tôi bò lên vách núi như một con khỉ, thế mà chàng còn bảo tôi đi ư?

Cốc chủ cười:

- Trong cốc có quy định, muốn rời khỏi đây thì chỉ có thể xông ra.

- Xông thì xông, Ứng Vũ, chàng sợ không? - Tôi nhìn cốc chủ đầy thách thức.

Ứng Vũ quay đầu lại nhìn tôi:

- Nàng có sợ chết không?

Tôi lắc đầu.

Chàng không nói gì, kéo tôi bám vào một sợi dây thừng, bay vút xuống núi như một con chim ưng. Tôi vui vẻ ôm lấy chàng, trước nay chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế.

Xuống tới bên dưới, chàng cẩn thận nắm tay tôi, lấy một chiếc khăn tay trong ngực ra băng bó vết thương cho tôi.

- Chàng còn giữ nó ư?

Giương mặt chàng thoáng vẻ ngượng ngùng, nói khẽ:

- Nàng muốn ra đi, cho dù chết ta cũng sẽ ở bên nàng.

Tôi vô cùng cảm động, ôm lấy chàng nghẹn ngào:

- Chỉ cần được ở bên chàng, thiếp không sợ chết.

Chàng nắm lấy tay tôi, chậm chậm đi ra miệng cốc.

Đi tới rừng hoa ở miệng cốc, một người đang đứng đó, quả nhiên là cốc chủ. Tôi thầm thấy căng thẳng. Ứng Vũ buông tay tôi, rút kiếm ra.

Tôi từng thấy chàng giao thủ với Dịch Trung Thiên năm trăm chiêu, kiếm của chàng đã vô cùng linh động, nhưng giao thủ với cốc chủ thì không được đến trăm chiêu.

Ứng Vũ ngã trên đất nhìn tôi, trong mắt chàng chất chứa bi thương, tựa như là vì không thể đưa tôi đi tiếp.

Người đó nhìn tôi cười:

- Nếu không xông qua được thì chỉ có chết.

Nói rồi lười kiếm vung về phía Ứng Vũ.

Tôi không chút nghĩ ngợi, nhào lên người Ứng Vũ, nhìn vào mắt chàng, giờ khắc này, tôi cảm thấy cái chết không phải là việc gì qua đau khổ.

Trong mắt Ứng Vũ bỗng dưng xuất hiện một biểu cảm rất kỳ quái, tôi không biết vì sao thanh kiếm đó mãi vẫn không hạ xuống. Quay đầu nhìn lại, người đó đã không còn nữa.

Vậy là chúng tôi dễ dàng ra khỏi cốc. Đi tới miệng cốc, tôi dừng chân lại, cười nói:

- Chúng ta quay về nhé.

- Vì sao? Chẳng phải nàng không muốn ở lại trong son cốc sao?

Tôi chớp mắt:

- Nơi này thực ra rất tốt, bên ngoài cũng thế, tóm lại chúng ta đã ra ngoài một lần, sau này sống không thoải mái thì lại ra cũng được.

Khóe môi chàng điểm một nụ cười, đó là lần đầu tiên tôi thấy chàng cười, thì ra khi chàng cười trông lại đẹp như vậy. Chàng ôm tôi vào lòng, thờ dài nói:

- Bởi vì nàng bằng lòng vì ta mà chết nên ngài ấy mới thả chúng ta.

- Vì sao?

- Bí mật của son cốc quá nhiều, nàng là người ngoài, biết rồi thì cả đời không được ra khỏi đây, nàng có bằng lòng không?

Tôi gật đầu, sống cùng chàng là tôi thấy thỏa mãn lắm rồi, quyền thế, phú quý tôi đều đã từng có, đều không thể chân thật bằng cảm giác được ở bên cạnh chàng.

Ứng Vũ nắm tay tôi quay về son cốc.

Lúc này tôi mới biết, nơi này chính là Du Li Cốc nổi danh đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Ngoại truyện 6: An Tiểu Tứ

Nàng là người sẽ cùng Thiên Tường sống hết một đời, Thiên Tường chẳng muốn giấu giếm. La tướng quân là lần duy nhất, nàng chỉ cần để lộ sơ hở, tính mạng của hai ta đều mất dưới Tần Xuyên. Tứ Nhi, gả vào Hoàng gia thường có nhiều mưa sa bão táp, nàng bằng lòng sống cùng ta không?

Đại ca nói, mẫu thân đã nhận sính lễ, hứa gả tôi cho Tam điện hạ của An quốc - khi đó còn là đại tướng quân Lý Thiên Tường.

Nghe đồn Tam điện hạ của An quốc có phong độ của Đoan Vương năm xưa, oai hùng tuấn tú. Tôi bất giác bĩu môi, chẳng qua là nhờ có cha mình mà thôi, cho dù có cùng Đoan Vương đánh bại quân Trần ở Tân Ngọc Quan có lẽ cũng chỉ là vì Đoan Vương chiếu cố cho cháu mình mà thôi. Dùng ngón chân để nghĩ cũng biết, một thanh niên mới mười tám tuổi thì có tài cán gì?

Nhưng lời đồn lại khiến rất nhiều thiếu nữ con nhà khuê các ngưỡng mộ chàng, nói thẳng với tôi rằng mình đã được gả cho một người tốt.

An gia chúng tôi tuy rằng là gia đình giàu có nhưng dù sao cũng là thương gia. Với thân phận địa vị của chàng, có thể nói là tôi đã trèo cao. Dùng chân để nghĩ cũng biết, chẳng qua chàng chỉ cưới tiền tài của An gia mà thôi. Nghĩ thế nên trong lòng tôi vô cùng khó chịu.

Nghe nói, chàng ở Tần Xuyên. Tôi quyết định mang theo ít ngân lượng, lên tới Tần Hà, định đích thân nhìn xem chàng là người như thế nào.

Vừa mới vào Tần Xuyên, tôi đã bị binh sĩ bao vây. Tôi khinh bỉ hỏi:

- Chẳng lẽ binh sĩ An quốc định cướp dân nữ ngay trên phố sao?

- Tiểu thư xin đừng nói thế, thuộc hạ của ta tới để bảo vệ tiểu thư. - Người lên tiếng còn rất trẻ mặc bộ cẩm bào màu nâu, thêu kim long, thân hình cao lớn, khí vũ ngời ngời xuất hiện trước mắt tôi.

Giương mặt chàng toát lên vẻ chính khí, nhưng ánh mắt thì đang nhìn tôi thăm dò từ trên xuống dưới, khiến tôi nổi giận:

- Người là ai? Sao lại vô lễ như thế?

- Ta mới mang sính lễ mà Tứ tiểu thư đã vội vàng tự tới tận cửa, muốn lấy chồng thế sao?

Mặt tôi đỏ bừng, thì ra chàng là Lý Thiên Tường. Tôi muốn ra khỏi thành về nước Tề, nhưng đám binh sĩ đó lại chặn tôi lại. Tôi vừa tức vừa vội, nói:

- Ai tự tới tận cửa? Chẳng qua ta chỉ tới đây chơi. Người đừng có mặt dày quá, bọn tiểu thư quyết định không cưới người nữa.

Lý Thiên Tường chỉ cười:

- Đưa Từ tiểu thư tới phủ tướng quân. Thông báo cho An gia một tiếng, để lão phu nhân và đại công tử không phải lo lắng.

Chàng quay đầu bỏ đi, mặc cho binh sĩ đưa tôi tới phủ tướng quân.

Đọc đường tôi mắng chửi không ngừng, các binh sĩ vẫn cứ xử rất khách sáo, đưa tôi vào phủ tướng quân. Mấy nha đầu chạy tới, không phải mời mà gần như kéo tôi vào nội viện. Tôi vừa bước vào, cổng viện đã bị khóa lại.

Tôi giận dữ ném vỡ hết các đồ đạc trong phòng, mắng rất cả cổ họng, nói chuyện cũng thấy đau. Tôi không hiểu vì sao Lý Thiên Tường lại giam lỏng mình, cũng không biết vì sao vừa vào thành mà chàng ta đã biết, tóm lại là ấn tượng của tôi về chàng vô cùng tồi tệ.

Tôi giận dữ không ăn cơm, có nha đầu báo:

- Tướng quân nói đã sớm biết tiểu thư sẽ dùng chiều này, dặn là cứ thuận theo ý tiểu thư, khi nào tiểu thư không còn sức nữa thì sẽ phải nghe theo ngài thôi.

Tôi sợ hãi lông tóc dựng đứng lên, ngoan ngoãn ăn cơm.

Buổi tối tôi len lén ngồi dậy, đi tới bên bức tường bao, cố gắng lắm mới dịch chuyển được một cái vại đá, đặt một cái ghế lên trên, định trèo tường bỏ trốn.

Tôi thận trọng trèo lên, dùng lực hơi mạnh nên chiếc ghế đổ rầm xuống. Tôi ngồi trên bờ tường nhìn xuống dưới không biết nên xuống thế nào, thấy cách đó không xa có một cái cây, bèn chậm chậm dịch người qua đó, ôm lấy cái cây rồi tuột xuống.

- Cao thế mà không sợ sao? - Tiếng nói vang lên đột ngột khiến tay tôi rơi ra, hét to một tiếng rồi ngã xuống. Không rơi xuống đất, tôi định thán lại nhìn, thấy mình đã lại ngồi trên bờ tường. Lý Thiên Tường ngồi cách tôi ba thước, đang cười vui vẻ nhìn tôi.

- Canh ba nửa đêm, ngươi định làm gì?

Chàng nhẹ nhàng nhảy xuống, nhìn tôi cười:

- Không làm gì cả, ngắm mèo hoang trèo tường, sau đó quay về ngủ thôi.

Chàng đi thật. Tôi nhìn chàng đi xa, rồi lại chậm chậm dịch ra chỗ cái cây, đang định giờ tay ôm lấy nó thì giọng chàng đột nhiên lại vang lên sau lưng:

- Trên cây này có sâu đấy, Từ tiểu thư không thấy sao?

Tôi giật mình, bàn tay tuột ra, hét to một tiếng rồi ngã nhào xuống. Lần này thì tôi ngã thẳng xuống đất, nói một cách chính xác, ngã lên người chàng. Bàn tay chàng vòng qua thắt lưng tôi, ánh mắt chất chứa ý cười:

- Tự vào vòng ôm? Lần thứ mấy rồi nhỉ? Từ tiểu thư đối với Thiên Tường đúng là tình thâm ý trọng.

Tôi điên tiết, giang mạnh tay tát một cái, nhưng bàn tay đánh vào không trung.

Chàng đã đứng lên, nhìn trời nói:

- Ánh trăng rất đẹp, Từ tiểu thư mời Thiên Tường thưởng nguyệt đúng là tao nhã, không hổ là con nhà xuất thân khuê các.

Tôi tức giận tới mức môi trắng bệch, chỉ mặt chàng run giọng nói:

- Ngươi nhốt ta ở phủ tướng quân là có ý đồ gì?

- Ờ? Chẳng phải Từ tiểu thư tự tới thăm Thiên Tường sao? Sao lại thành Thiên Tường giam lỏng Từ tiểu thư vậy?

Tôi bò từ dưới đất lên, phui bụi trên người rồi hếch cao cằm, nói:

- Những gì ngươi nói ta nhìn thấy rồi, cũng chẳng ra sao, bọn tiểu thư đi đây.

Tôi đi được mấy bước, chàng cứ chặn trước mặt tôi, tôi lại không đánh lại chàng, nhớ tới hai ngày qua bị chàng nhốt trong phủ, âm ức bật khóc.

Chàng hốt hoảng, định lau nước mắt cho tôi nhưng lại không dám, mãi sau mới nói:

- Trong thành có biến, giữ nàng lại vì sợ nàng xảy ra chuyện, đừng khóc nữa.

Tôi mở to mắt nhìn chàng, không biết là thật hay giả.

Chàng nắm tay tôi đưa tôi về nội viện, tôi không giằng ra. Vào nội viện chàng mới nói:

- Ngày mai ta sẽ mời La tướng quân tới dự yến, sau yến tiệc ta sẽ đưa nàng về An gia, được không?

Tôi không hiểu lắm, nhưng nghe nói sau bữa tiệc ngày mai sẽ được về thì gật đầu.

- Nghi ngại đi. - Chàng khề khàng, buông tay tôi ra.

Bàn tay vẫn còn hơi ấm của chàng, tôi nghi hoặc xoa gương mặt nóng bừng, chẳng phải tôi rất ghét chàng sao?

Phủ tướng quân náo nhiệt dị thường, các nha đầu trang điểm cho tôi thật tỉ mỉ, thay cho tôi phục sức An quốc, trăm cài, vòng đeo cũng vô cùng tinh xảo.

- Tiểu thư đẹp quá.

Tôi nhìn mình trong gương cảm thấy thật lạ, mí mắt giật giật, cứ cảm thấy hôm nay sẽ có việc gì đó xảy ra.

Không lâu sau thì Tam điện hạ tới đón tôi. Chàng nhìn tôi mấy lần, cười nói:

- Không tệ, xấu hổ thêm một chút là tốt nhất.

Mặt tôi ửng đỏ.

Chàng nắm tay tôi ngay trước mặt nha đầu, tôi ngượng ngùng, đẩy chàng ra:

- Xin điện hạ tự trọng.

Chàng bật cười sáng khoái:

- Dù sao cũng là người của ta rồi, đi, đi gặp La tướng quân nào!

Tướng quân La Dực Ninh là anh ruột của Hoàng hậu An quốc, luôn trấn thủ vùng Tàn Xuyên, nghe nói uy mãnh khác thường. Tôi thực sự muốn biết ông ta như thế nào nên theo Tam điện hạ ra tiền sảnh.

- Ha ha, đây chính là Tam Hoàng phi tương lai của An quốc chúng ta sao? Lão phu xin chào. - Một tràng cười sáng khoái dội vào tai tôi. Tôi cũng nhún mình chào lại.

La tướng quân khi còn trẻ có lẽ là một người rất tuấn tú, có đẹp hơn Tam điện hạ không nhỉ? Tuy rằng đã lớn tuổi nhưng vẫn hiển lộ khí chất của một nho tướng.

Tam điện hạ mỉm cười ôn hòa, mời La tướng quân và mấy vị tướng lĩnh khác vào bàn, nói:

- Ngày mai Tứ Nhi sẽ quay về Tề quốc, ta cũng phải hồi kinh để chờ ngày đẹp rước nàng. Nhờ tướng quân chiếu cố nên ta cũng thu lợi được ở Tàn Xuyên rất nhiều. Hôm nay có Tứ Nhi ở đây, ta cùng Tứ Nhi kính mọi người một ly rượu, coi như là mời rượu mừng trước.

Nói rồi đưa cho tôi bình rượu. Tôi ngỡ ngàng, sao chàng lại gọi tôi thân mật như thế? Các tướng quân thì bật cười to.

- Tứ Nhi nhất gan thế sao? Gan treo tường đâu mất rồi?

Chàng thì thầm bên tai tôi, ánh mắt như thách thức. Dũng khí của tôi đột nhiên tới, cầm bình rượu rót cho từng người trên bàn rồi tự rót một ly cho mình, nói:

- Nô gia kính các vị một ly. - Tôi uống cạn ly rượu, dốc ngược ly xuống, hành lễ rồi nói. - Nô gia tửu lượng không tốt, xin được cáo từ.

Đây vốn là bữa tửu yến của nam nhân, tôi kính rượu là đủ nể mặt chàng lắm rồi, ngày mai tôi sẽ về Tề quốc.

Đi tới sảnh, tôi quay đầu nhìn Tam điện hạ một cái, chàng vốn là một nam nhi rất có khí thế, cũng... không tệ. Mặt tôi đỏ bừng, rồi đi, ai mà ngờ bỗng dưng đất trời xoay chuyển, chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Tôi nghe thấy trong sảnh vang lên tiếng quát, hình như có tiếng binh khí chạm nhau, rồi xa dần, xa dần.

Khi tôi tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường ở nội thất. Tam điện hạ nhìn tôi chăm chú, tôi giật mình ngồi dậy:

- Chàng cho thuốc vào trong rượu?

Chàng cười cười:

- Hoàng hậu âm mưu tạo phản, ta nhận chỉ ý của Hoang thượng cướp binh quyền. Đang rầu vì không có cơ mời họ dự yến thì Tứ tiểu thư lại tới, coi như cũng giúp ta được một việc.

Tìm tôi đau nhói, chàng đã lợi dụng tôi.

Tôi giận dữ trừng mắt nhìn chàng, trở mình định xuống giường.

Chàng giữ tôi lại, không cho tôi ngồi dậy, cười nói:

- Nàng là người của ta, giúp phu quân thì có gì là không đúng?

Tôi cũng không biết là có gì không đúng, nhưng tôi cảm thấy không bình thường, bật thốt lên:

- Chàng cưới ta là vì ngân lượng của An gia ta, nay chàng... chàng lại lợi dụng ta, ta...

Nước mắt lưng tròng rồi là chã rơi xuống.

Hình như chàng không chịu được khi thấy tôi khóc, cái miệng lạnh lợi ban nãy đã biến mất, bối rối không biết làm sao, cuối cùng cũng nặn ra được một câu:

- Không phải như vậy đâu...

Tôi càng khóc dữ hơn, chàng không phải cái gì?

- Ta... chẳng qua là nhân tiện thôi, không hoàn toàn là vì ngân lượng của An gia.

Chàng nói rất thẳng thắn, tôi tức khí nhảy xuống giường định đi.

Chàng ôm lấy tôi, dường như rất sốt ruột nên không biết nói gì, nhưng không chịu thả tôi đi.

- Ta sẽ cưới chàng, bây giờ ta muốn về nhà. - Tôi khóc lóc chán thì đá chàng.

Chàng đứng yên, chờ tôi hành hạ chàng tới mệt rồi, mới thở dài nói:

- Thanh minh năm ngoài, có phải nàng thả thuyền hoa bên bờ Tần Hà không?

Tôi ngẩn người.

Chàng phì cười.

- Khi đó ta đã biết nàng là An gia Tử tiểu thư rồi. Phụ hoàng lệnh cho ta cầu thân với An gia, ta vừa nghe nói là nàng đã lập tức đồng ý ngay.

- Nếu không phải là ta thì sao? - Tôi hơi hồ đồ.

Chàng thì thầm bên tai tôi:

- Ai mà biết được? Có điều chính là nàng rồi, là ông trời sắp đặt...

Giọng chàng quá dịu dàng, nộ khí trong lòng tôi phút chốc tan thành mây khói. Tôi hơi hận chàng, sao chàng lại nói thẳng thắn đến thế?

Hình như chàng cũng nhận ra tâm tư của tôi, thông thả nói:

- Nàng là người sẽ cùng Thiên Tường sống hết một đời, Thiên Tường không muốn giấu giếm. La tướng quân là lần duy nhất, nàng chỉ cần để lộ sơ hở, tính mạng của hai ta đều mất ở Tần Xuyên. Tử Nhi, gã vào Hoàng gia thường có nhiều mưa sa bão táp, nàng bằng lòng sống cùng ta không?

Tôi ngẩn người, nhìn ánh mắt chân thành của chàng, không biết chàng nên giấu tôi hay nên lừa tôi thì hơn.

Chàng bật cười khoái trá:

- Thì ra nàng còn ngốc nữa.

Tôi lại tức khí, sao tâm trạng mình cứ bị chàng khống chế thế này? Trong lúc nhất thời hận đến nghiến răng, tôi cắn chàng thật mạnh.

Chàng đứng yên cho tôi cắn, rất lâu sau mới run giọng nói:

- Ta nói sai rồi.

Tưởng rằng chàng sẽ xin lỗi, tôi ăn năn nhìn giọt máu tứa ra ở tay chàng, nói khẽ:

- Ta hết giận rồi, chàng không đau chứ?

Chàng hít sâu một hơi, hỏi tôi:

- Thật chứ?

Tôi nghiêm túc gật đầu:

- Ta là người thẳng tính, hết giận thật rồi.

Lúc này chàng mới thở phào:

- Nàng không những là cô nhóc ngốc, mà còn là thô ngốc nữa, nổi giận mà chỉ có vài chiêu này, dễ lừa thật đấy.

Tôi điên tiết, co chân đá vào đúng chỗ yếu hại của chàng, nhìn chàng đau đớn không nói được lời nào, tôi thần nhiên cười:

- Ngốc một chút nhưng người đau chẳng phải vẫn là chàng sao? Ta về đây!

Rời khỏi nội viện, tôi còn nghe thấy tiếng gầm của Tam điện hạ:

- Khi nào cười được nàng, nàng thử lại xem!

Tôi cười ha hả, cười chàng thực ra cũng không tệ.

---HẾT---

Bạn đang đọc truyện *Vinh Dự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.